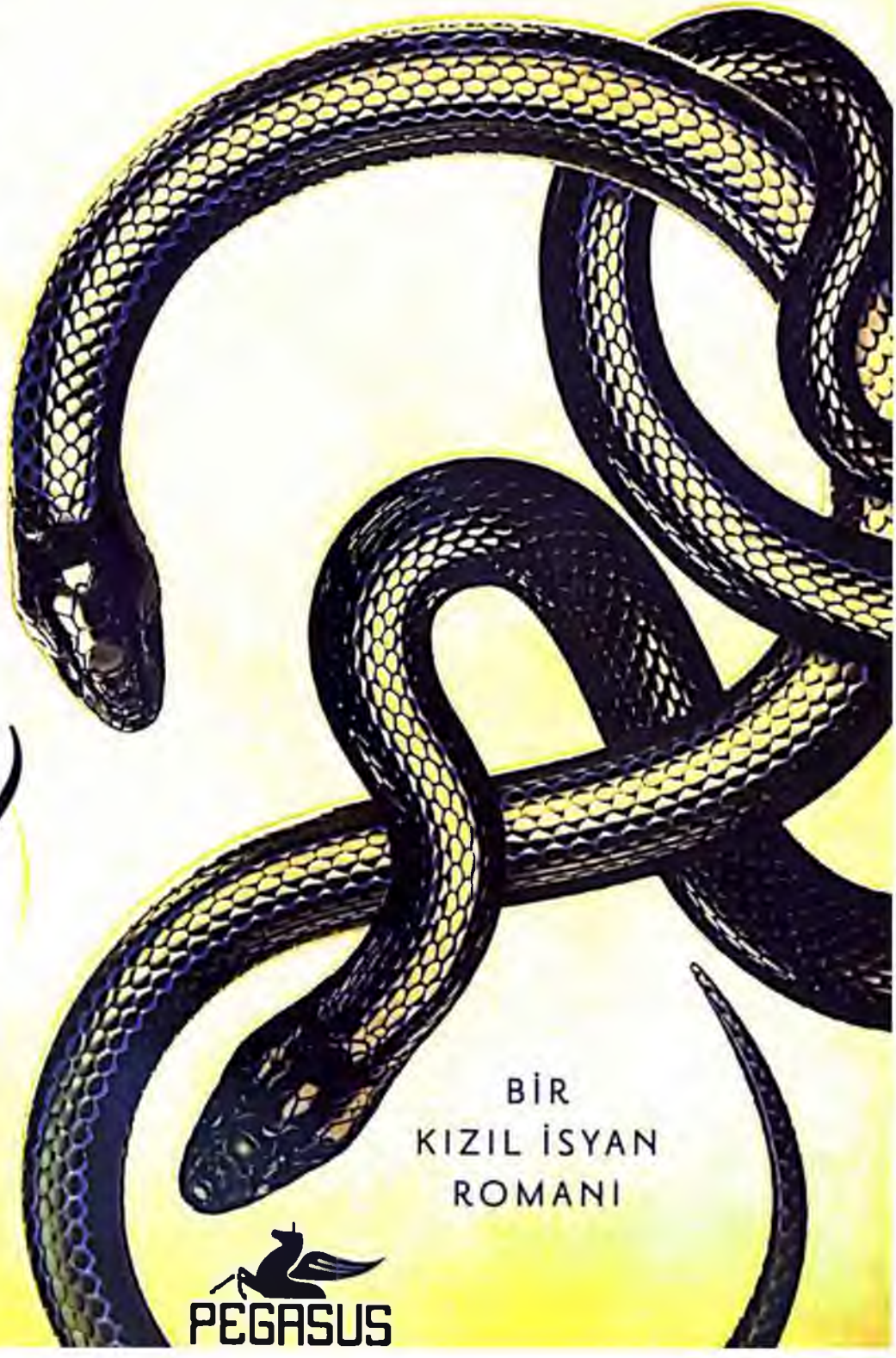
KARANLIK ÇAĞ

#1 *THE NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI

PIERCE BROWN

BİR KIZIL İSYAN ROMANI

PEGASUS

ÖNCE ZİNCİRLERİ KIRDI, SONRA DÜNYALARI...

GÜNEŞ SİSTEMİ'NDE KESİN OLAN TEK ŞEY İHANET... VE İSYAN YENİ BİR KARANLIK ÇAĞ'A GİRMEK ÜZERE.

"Romanın olay örgüsü patlamaya hazır bomba gibi. Brown elinde bombayla sırıtarak durmuş, pimi çekip fırlatması için ona meydan okumamızı bekliyor adeta."
NPR

"İsyana, toplumsal huzursuzluğa ve fedakârlıklara dair destansı bir roman."
Orlando Sentinel

"Brown *Karanlık Çağ*'da ne kadar büyük bir usta olduğunu kanıtlıyor."
The Geekiary

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-625-410-160-1

KARANLIK ÇAĞ

Kitap Kurdu

Pegasus Yayınları: 2588

Karanlık Çağ
Kızıl İsyan - 5
Pierce Brown
Özgün Adı: Dark Age

Editör: Çiçek Eriş
Düzelti: Mustafa Erdoğan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59 zm

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2023
ISBN: 978-625-410-160-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2023
Copyright © Pierce Brown, 2019

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitap bir hayal ürünüdür. Eserde geçen isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayalî olarak tasarlanmıştır. Hayatta ya da ölmüş kişilerle, olaylarla ya da yerlerle ilgili benzerlikler tamamen tesadüfîdir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Duzenleme
Ny.Ozlem

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

PIERCE BROWN

KARANLIK ÇAĞ

İngilizceden çeviren:
Tuğçe Kayıtmaz

PEGASUS YAYINLARI

Lily için

FS 754, Hükümdar Virginia au Augustus idaresindeki

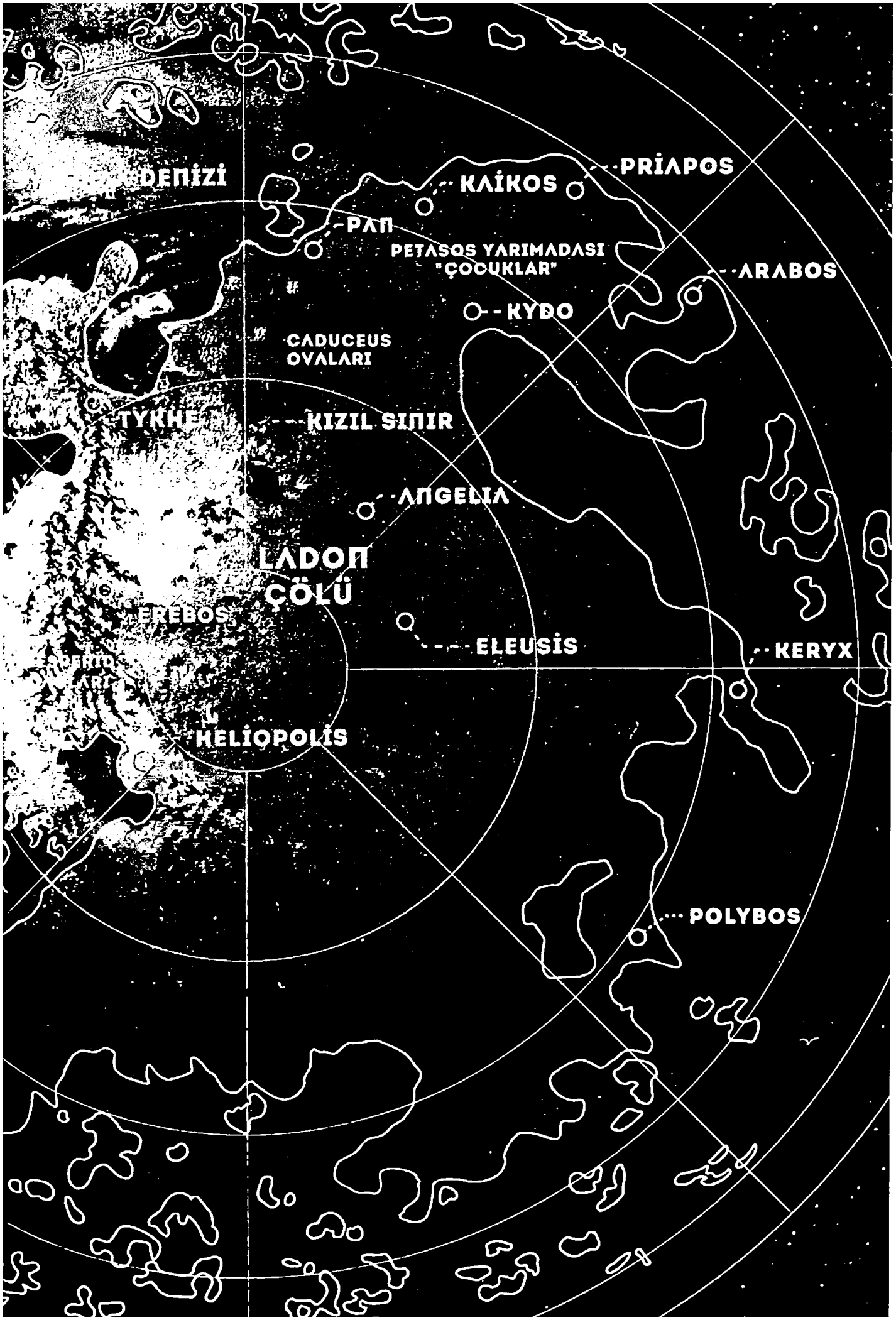
Güneş Savaşı'nın on birinci yılında

HELIOS KITASI

MERKÜR GEZEGENİ

○ - - ŞEHİRLER ✵ - - ÜSLER

DENİZİ
PRİAPOS
KALİKOS
PAN
PETASOS YARIMADASI
"ÇOCUKLAR"
ARABOS
KYDO
CADUCEUS
OVALARI
TYKHE
KIZIL SINIR
ANGELIA
LADON
ÇÖLÜ
EREBOS
ELEUSİS
KERYX
HELİOPOLİS
POLYBOS

DRAMATIS PERSONAE

GÜNEŞ İMPARATORLUĞU

Lykos'lu Darrow/Azraİl Güneş Cumhuriyeti'nin Eski BaşİmperatoruVirginia'nın kocası, Kızıl

Virginia Au Augustus/Kisrak Güneş Cumhuriyeti'nin Hükümdarı, Darrow'un karısı, Altın, Augustus Hanesi'nin Primusu, Marslı Çakal'ın kız kardeşi, Altın

Pax Darrow ve Virginia'nın oğlu, Altın

Lykos'lu Kieran Darrow'un ağabeyi, Uluyan, Kızıl

Rhonna Darrow'un yeğeni, Kieran'ın kızı, Süvari, Yavru İki, Kızıl

Deanna Darrow'un annesi, Kızıl

Sevro Au Barca/Goblİn Cumhuriyet'in İmperatoru, Victra'nın kocası, Uluyan, Altın

Victra Au Barca Sevro'nun karısı, evlenmeden önceki ismiyle Victra au Julii, Altın

Electra Au Barca Sevro ve Victra'nm kızı, Altın

Dansçı/Senatör O'faran Senatör, eski Ares'in Oğulları kurmayı, Deanna'nın kocası, Kızıl blok Tribunusu, Kızıl

Kavax Au Telemanus Telemanus Hanesi'nin Primusu, Augustus Hanesi'nin müvekkili, Altın

Niobe Au Telemanus Kavax'ın karısı, Augustus Hanesi'nin müvekkili, Altın

Daxo Au Telemanus Telemanus Hanesi'nin vârisi, Kavax ve Niobe'nin oğlu, senatör, Altın blok Tribunusu, Altın

Thraxa Au Telemanus Özgür Lejyonlar Pretoru, Kavax ve Niobe'nin kızı, Uluyan, Altın

Alexandar Au Arcos Lorn au Arcos'un en büyük torunu, Augustus Hanesi'ne bağlı Arcos Hanesi'nin vârisi, Süvari, Yavru Bir, Altın

Cadus Harnassus Cumhuriyet'in İmperatoru, Özgür Lejyonlar komutan yardımcısı, Turuncu

Orion Xe Aquarii Cumhuriyet'in Navarkhosu, Beyaz Filo'nun İmperatoru, Mavi

Colloway Xe Char Pilot, Cumhuriyet Donanması'nın katil-lideri, Uluyan, Mavi

Usta Yaratici Glirastes Mimar ve mucit, Turuncu

Holiday Ti Nakamura Virginia'nın Aslanmuhafız Dux'u, Trigg'in kız kardeşi, Augustus Hanesi'nin müvekkili, Pegasus Lejyonu Centuriosu, Gri

Civa/Regulus Ag Sun Cumhuriyet'in en zengin adamı, Güneş Sanayi'nin başkanı, Gümüş

Publius Cu Caraval Bakır blok Tribunusu, senatör, Bakır

Theodora Kıymık casusları lideri, Augustus Hanesi'nin müvekkili, Gül

Zan Darrow'un görevden alınmasının ardından Cumhuriyet'in BaşİmperatoruLuna'nın savunma filosu komutanı, Mavi

Palyaço Uluyan, Barca Hanesi'nin müvekkili, Altın

Çakıl Uluyan, Barca Hanesi'nin müvekkili, Altın

Min-Min Uluyan, keskin nişancı ve mühimmat uzmanı, Barca Hanesi'nin müvekkili, Kızıl

Ekşisurat Uluyan, Augustus Hanesi'nin müvekkili, Altın

Misket Uluyan, bilgisayar korsanı, Yeşil

Dilsiz Eski Derinmezar mahkûmu, Obsidiyen

Felix Au Daan Darrow'un koruması, Augustus Hanesi'nin müvekkili, Altın

TOPLUM

Atalantia Au Grimmus Toplum'un Diktatörü, Küller Lordu Magnus au Grimmus'un kızı, Aja ve Moira'nın kız kardeşi, Lune Hanesi'nin eski müvekkili, Altın

Lysander Au Lune Eski Hükümdar Octavia'nın torunu, Lune Hanesi'nin vârisi, Grimmus Hanesi'nin eski hamisi, Altın

Atlas Au Raa/Korku Şövalyesi Romulus au Raa'nın erkek kardeşi, Lejyon Sıfır'ın ("Gorgonlar") Sefiri, Lune Hanesi'nin eski vasisi, Grimmus Hanesi'nin müvekkili, Altın

Ajax/Fırtına Şövalyesi Aja au Grimmus ve Atlas au Raa'nın oğlu, Grimmus Hanesi'nin vârisi, Demir Leoparlar'ın Sefiri, Altın

Kalindora Au San/Sevgi Şövalyesi Olimpik Şövalye, Alexandar au Arcos'un teyzesi, Grimmus Hanesi'nin müvekkili, Altın

Julia Au Bellona Cassius'un görüşmediği annesi ve Darrow'un düşmanı, Bellona Hanesi'nden artakalanların Primusu, Altın

Scorpio Au Votum Merkür'ün metal madenciliği patronları ve yüklenicileri Votum Hanesi'nin Primusu, Altın

Cicero Au Votum Votum Hanesi vârisi, Scorpio'nun oğlu, Akrep Lejyonu'nun Sefiri, Altın

Asmodeus Au Carthii Venüs'ün gemi yapımcıları Carthii Hanesi'nin Primusu, Altın

Rhone Ti Flavinius Lunalı PretorYardımcısı, Aja idaresindeki XIII. Drako Pretoryen Muhafızları'nın eski üçüncü kaptanı, Gri

Seneca Au Cern Ajax'ın Dux'u, Demir Leoparlar'ın Centuriosu, Altın

Magnus Au Grimmus/Küller Lordu Octavia au Lune'un eski BaşİmperatoruRhea'yı Yakan, Altın, Uluyanlar ve Apollonius au Valii-Rath tarafından öldürüldü

Octavia Au Lune Toplum'un eski Hükümdarı, Lysander'ın büyükannesi, Altın, Darrow tarafından öldürüldü

Aja Au Grimmus Küller Lordu Magnus au Grimmus'un kızı, Altın, Sevro tarafından öldürüldü

Moira Au Grimmus Küller Lordu Magnus au Grimmus'un kızı, Altın, Ragnar tarafından öldürüldü

ÇEPER EGEMENLİĞİ

Dido Au Raa Çeper Egemenliği'nin Eş-Konsülü, Çeper Egemenliği'nin eski Hükümdarı Romulus au Raa'nın karısı, evlenmeden önceki ismiyle Dido au Saud, Altın

Diomedes Au Raa/Fırtına Şövalyesi Romulus ve Dido'nun oğlu, Şimşek Phalanksı'nın Taksiarkhosu, Altın

Seraphina Au Raa Romulus ve Dido'nun kızı, On Birinci Tozyürüyenler Lokhagosu, Altın

Helios Au Lux Dido'yla birlikte Çeper Egemenliği'nin Eş-Konsülü

Romulus Au Raa/Tozlar Lordu Raa Hanesi'nin eski Primusu, Çeper Egemenliği'nin eski Hükümdarı, Altın, törensel bir intiharla öldü

OBSİDİYENLER

Sessiz Sefi Obsidiyen Kraliçesi, Valkyrie lideri, Ragnar Volarus'un kız kardeşi, Obsidiyen

Kirpilmamış Valdir Savaş lordu ve Sefi'nin kraliyet cariyesi, Obsidiyen

Ozgard Ateşkemikler'in Şamanı, Obsidiyen

Freihild Skuggi ruh savaşçısı, Obsidiyen

Gudkind Skuggi ruh savaşçısı, Obsidiyen

Ksenophon Sefi'nin danışmanı, Beyaz *logos*

Ragnar Volarus Eski Obsidiyen lideri, Uluyan, Obsidiyen, Aja tarafından öldürüldü

DİĞER KARAKTERLER

Ephraim Ti Horn Bağımsız çalışan, eski Ares'in Oğulları üyesi, Trigg ti Nakamura'nın kocası, Gri

Volga Fjorgan Bağımsız çalışan, Ephraim'in iş arkadaşı, Obsidiyen

Apollonius Au Valii-Rath/Minotor Valii-Rath Hanesi'nin vârisi, çenebaz, Altın

Eller Dükü Sendika casusu, usta hırsız, Gül Pembe

Lagalos'lu Lyria Marslı Gama, Telemanus Hanesi'nin müvekkili, Kızıl

Liam Lyria'nın yeğeni, Telemanus Hanesi'nin müvekkili, Kızıl

Harmony Kızıl El lideri, eski Ares'in Oğulları kurmayı, Kızıl

Pytha Pilot, Cassius ve Lysander'ın yoldaşı, Mavi

Hayal Bağımsız çalışan, Kahverengi

Fitchner Au Barca/Ares Eski Ares'in Oğulları lideri, Altın, Cassius au Bellona tarafından öldürüldü

HÜKÜMDAR

"Güneş Cumhuriyeti vatandaşları, Hükümdarınız konuşuyor." İdam mangasına benzeyen sinek gözü kameralara yarı kör bir halde bakıyordum. Bulunduğum sahnenin arkasındaki görüş penceresinden Luna'nın yukarı atmosferinin ötesindeki çatışma üsleri ve savaş gemileri görünüyordu.

Sekiz milyar göz beni izliyordu.

"Geçtiğimiz cuma akşamı, Mensis Martius'un[1] üçüncü günü, Merkür'ün yörüngesinde geniş çaplı bir Toplum askeri operasyonu yürütüldüğünü belirten bir mektup aldım. Ta beş yıl önceki Mars Savaşı'ndan bu yana malzeme ve insan gücü olarak en büyüğü.

"Bu krizin sorumlusu biziz. Bir düşman temsilcisinin sahte vaatlerine aldanarak kararlılığımıza gölge düşürdük. Kendimizi düşmanımızın erdemli ve tiranlarla barışın mümkün olduğuna inandırdık.

"O yalanın, tüm baştan çıkarıcılığına rağmen, Toplum'un yeni atanmış Diktatörü Atalantia au Grimmus –Küller Lordu'nun kızı– tarafından tasarlanmış, işlenmiş ve yürütülmüş ustalıklı ve zalimce bir siyasi entrika olduğu açığa çıktı. Onun etkisi altında taviz vererek tiranlık temsilcileriyle uzlaştık. Esaret zincirlerini kıran kılıcımıza, en iyi komutanımıza sırtımızı döndük ve ondan, yalan olduğunu bildiği bir barışı kabul etmesini istedik.

---

1 (Lat.) Antik Roma'da yılın ilk ayı, mart. (ç.n.)

"O bunu kabul etmeyince *Hain* diye haykırdık! *Tiran! Savaş çığırtkanı!* Onun korkusundan Beyaz Filo'nun İç Güvenlik Kuvvetleri'ni Merkür'den Luna'ya geri çağırdık. İmperator Aquarii'yi eksik, savunmasız ve zayıf bıraktık. Şimdi onun filosu, bütün hanelerimizi özgürlüğe kavuşturan o filo, şu an enkaz halinde süzülüyor. İki yüz *savaş geminiz* parçalanmış durumda. Binlerce *denizciniz* öldürüldü. Milyonlarca *kardeşiniz* düşman bölgesinde mahsur kaldı. Katrilyonlarca *varlığınız* heba oldu. Bunların sebebi düşman orduları değil, *Senatonuzun* içindeki çekişmeler.

"Bu son aylarda Yeni Forum salonlarında, Hyperion sokaklarında, Cumhuriyet'imizin her köşesindeki haber kanallarında özgürlüğün evlatlarından, Özgür Lejyonlar'dan vazgeçmemiz gerektiğine dair sözler duydum. Onlara alenen, utanmadan 'Yitik Lejyonlar' dendiğini duydum. *Sizin için* topladıkları cesarete, gösterdikleri direnç, çektikleri sıkıntılara rağmen sizler tarafından silindiler. Silindiler çünkü gemilerimizden ayrılmanın, gezegenlerimizin istilasına davetiye çıkaracağından korktuk. Toplum güçlerini bir kez daha semalarımızda görmekten korktuk. Özgür Lejyonlar'ın kadın ve erkeklerinin bizim için kanlarıyla satın aldıkları refah ve özgürlüklerimizi riske atmaktan korktuk...

"Size benim neden korktuğumu söyleyeyim. Zamanın, hayalimizi örselemesinden korkuyorum! Refah içinde yaşarken, özgürlüğün kendiliğinden geldiğine inanmamızdan korkuyorum!" Öne eğildim. "Kararlılığımızdaki teslimiyetçiliğin, yozca gark olduğumuz çekişmelerin ve dedikoduların, dünyayı adalete ve özgürlüğe saygının, binyıldır ilk defa kendine zemin bulduğu daha iyi bir yere doğru taşıyan irade birliğimizden bizi yoksun bırakacağından korkuyorum.

"Bu bölünmüşlükte, kaçtığımız o korkunç döneme geri saplanmaktan ve bu yeni karanlık çağın daha acımasız, daha meşum ve düşmanlarımızda uyandırdığımız garazla daha uzun süreli olmasından korkuyorum.

"Cumhuriyet'in Halkı, sizden birlik içinde olmanızı rica ediyorum. Senatörlerinize korkuyu reddetmeleri, bencillik ataletinden kurtulmaları, işgal düşüncesi karşısında ilkel bir korkuyla titreme-

meleri, *sizin* servetinizi kendilerine saklayıp *sizin* savaş gemilerinizin ardına saklanmamaları; içlerindeki daha büyük hiddeti toplayarak tiranlık ve tahakküm güçlerini Merkür semalarında bozguna uğratıp Özgür Lejyonlar'ımızı kurtarmak üzere Cumhuriyet güçlerini seferber etmeleri çağrısında bulunmanızı rica ediyorum."

O an, yüreğimden dört yüz milyon kilometre uzakta, Güney Pasifik kıtasının on bin kilometre üzerindeki yörüngede, Güneş Sanayi görünmez polimeriyle kaplanmış gemiler Merkür'e doğru saatte 320.000 kilometre hızla ölüm değil erzak, radyasyon ilaçları, savaş araçları ve şayet kocam hâlâ hayattaysa ona bir umut mesajı taşıyarak hızla yol alıyordu.

Terk edilmedin. Senin için geleceğim.

O zamana kadar dayan, sevgilim. Dayan.

GİRİŞ

İki Ay Önce

DARROW

Kan Kızıl

Cumhuriyet savaş gemilerinden bir mezarlık Merkür'ün gölgesinde süzülüyordu.

Luna, Dünya ve Mars'ı özgürlüğe kavuşturan muzaffer Beyaz Filo mezarlığından geriye eğri büğrü parçalar ve kararmış oyuklar dışında bir şey kalmamıştı. Küller Donanması tarafından parçalanmış gemiler henüz aylar önce özgürlüğe kavuşturdukları gezegenin yörüngesinde dönüyorlardı. Artık Eo'nun hayaline sadık Marslı denizciler ve lejyonerlerin doldurmadığı gemilerin soğuk koridorları bomboştu ve içlerinde sadece ölüler vardı.

Bu Küller Lordu'nun son başarısı ve vârisinin ilk kez sahneye çıkışıydı.

Yaşlı savaş lordunu Apollonius ve Sevro'yla birlikte Venüs'teki yatağında yakarak öldürdüğüm sırada kızı Atalantia, Diktatör'ün görevini devralmak üzere onun gölgesinden dışarı çıkmıştı. Donanmalarının büyük bir kısmını Venüs'ten kaçırmış ve yörüngedeki Beyaz Filo'yu Merkür'de pusuya düşürmek için güneşin sensör bozucu radyasyonuna başvurmuştu.

Filomun komutanı ve Cumhuriyet'teki en büyük donanma taktisyeni Orion olacakları görememişti. Bu bir katliamdı ve katliamı önlemek için üç hafta gecikmiştim. Oğlumdan ve karımdan gitgide uzaklaşıp kargaşaya doğru giderken dostlarımın ümitsiz imdat çağrıları bana eziyet ediyordu.

Beyaz Filo gitmiş olabilirdi ama Merkür'e taşıdıkları Özgür Lejyonlar henüz ölmemişti. Yakında Merkür'ün yüzeyinde onlara katılacaktım ama önce halletmem gereken işler vardı.

Sevro'yla daha kolay olurdu. Şiddetli her şey onunla daha kolaydı.

Mezarlıktan geçerken uzay tulumumun içinde hırıltıyla nefes alıyordum. Manyetik botlarım bir Cumhuriyet dretnotunun parçalanmış sırtına sessizce iniş yaptı. Süvarimin ne kadar mesafe kat ettiğini görmek için gövdedeki büyük bir yarıktan içeri baktım. Oradaki açıklık otuz kat derinliğindeydi. Gemi enkazı –metal parçalar, şilteler, kahve demlikleri, donmuş makine yağı küreleri ve kopmuş uzuvlar– karanlıkta süzülüyordu. Alexandar'a dair hiçbir iz yoktu.

Bir teknisyen takımı içindeki bir denizcinin kaskatı cansız bedeni yukarı süzülüyordu. Bacakları, bir parçacık patlamasının sıcağı yüzünden tek bir parça halinde katılaşmıştı. Ağzı, "Düşman geldiğinde neredeydin? İzinden gideceğime yemin ettiğim Azrail neredeydi?" diye sorarcasına sessiz bir çığlık halinde açık kalmıştı.

Düşmanlarına, müttefiklerine, kendine aldanmıştı.

Cumhuriyet Senatosu barışın, faşist savaş lordlarıyla mümkün olabileceğine kendisini inandırırken ben de Küller Lordu'nu öldürmek savaşı bizim dönemimizde sonlandırabilirmiş; sapanOrağı elimden bırakabileceğim ve çocuğumun, karımın yanına dönerek bir baba ve bir eş olabileceğim geleceğin anahtarını elimde tutuyormuşum gibi davranmıştım. Çaresizliğim beni o yalana inandırmıştı. Senato'nun saflığıysa onları Atalantia'nın yalanına inandırmıştı. Ne var ki artık gerçeği biliyordum.

Yaşadığımız zaman *savaş* zamanıydı. Sevro bundan kaçabileceğini sanmıştı. Bense buna bir son verebileceğimi sanmıştım. Ancak düşmanımız Hydra gibiydi. Bir başı kesince iki tane daha

çıkıyordu. Barış istemiyorlardı. Teslim olmayacaklardı. Kalpleri sökülüp atılmalı, savaş istekleri tuzla buz edilmeliydi.

Barış ancak o zaman mümkündü.

Ayaklarımın altındaki yarıkta ışıklar titreşti. Birkaç dakika sonra gemi dışı faaliyet tulumuyla bir Altın yukarı doğru süzülüp gövdenin üzerinde yanıma indi. Düşman sensörlerinden korktuğu için ses dalgaları dağılmasın diye vizörünü benimkine dayadı.

"*Reaktör çalışır durumda ve ruhçağırma için hazır.*"

"Aferin, Alexandar."

Metanetle başını salladı.

Genç asker artık, dört yıl önce süvari olarak emrime giren toy ve kendine güveni olmayan çocuk değildi. Savaştan sonra çoğu adam ufalırdı. Bazısı etin parçalanmasından. Bazısı arkadaşlarını yitirdiğinden. Bazısı özerkliğini kaybettiğinden. Ancak çoğu, kendi âcizliğini fark etmekten duyduğu utançla. Dehşetle yüzleştiklerinde kaderlerine dair hayalleri paramparça oluyordu. Yalnızca lanetli birkaçı, doğuştan katil olduklarını keşfetmenin karanlık heyecanından keyif alırdı.

Alexandar bir katildi. Büyükbabası Lorn au Arcos'un mirasının vârisi olmayı hak ettiğini kanıtlamıştı. Benim yüküm de ona miras kalır mı diye merak ettim. Thraxa, Sevro ve ben dizlerimizin üzerine çöktüğümüzde Küller Lordu'nun kulesinin tepesinde akıntıyı tek başına tutmuştu. Şimdi de filomuzu katlettiği için Atalantia'dan intikam almak istiyordu.

Böylesine saf niyetleri özlüyordum.

Lorn ne demişti? "Yaşlıların hiddeti daha soğuk olur çünkü gençleri nasıl harcayacaklarına tek başlarına karar verirler."

Benim daha kaçını harcamam gerekecekti? Alexandar'ın hayatının bedeli neydi? Benimkinin bedeli neydi? Yanıtını bulacakmışım gibi sağıma baktım. Sürüklenen dretnotun ardında Merkür'ün doğu çeperi eriyik bir tırpan gibi titriyordu.

Gezegen Luna'dan büyük değildi ama bu kadar yakından dev gibi görünüyordu. Bir Toplum mayın tarayıcısının gölgesi yüzeyinden geçti. Tarayıcı, Atalantia'nın pususundan sonra ordumuzun delice-

sine geri çekilmesini izlemek üzere Orion'un yörüngeye bıraktığı atom mayınlarını arıyordu. Geriye birkaç mayın kalmıştı. Onlar da gittiğinde Küller Donanması'nın hışmından koruyacak tek şey değerli Helios kıtasını kaplayan troposferik kalkanlar olacaktı. Siyah gemiler mahsur kalmış orduma karşı bir Demir Yağmur başlatmayı bekleyerek Cumhuriyet kara toplarından güvenli uzaklıktaki mezarlığın ötesinde geziniyorlardı.

Kalkan düştüğünde gezegen de düşecekti.

On milyon kardeşim yok olmakla karşı karşıya kalacaktı.

Atalantia da bunun için gelmişti. Beyaz Filo'yu parçalamak için. Özgür Lejyonlar'ı öldürmek için. Merkür'ü geri almak ve Cumhuriyet'in kalbine doğru karşı konulmaz bir saldırıya hazırlamak üzere Merkür'ün metalleri ve fabrikalarıyla Venüs'teki Altın savaş makinesine takviyede bulunmak için.

Minik bir lazer ışığı Alexandar'ın ayakları arasındaki gövdede titreşiyordu. Miğferimi yeniden onunkine yasladım. "Onu götürüyorlar," dedim. Bakışları sertleşti. "Gitme zamanı."

Birlikte mezarlığın içine doğru geri süzülmek üzere gövdeden güç alıp kendimizi ittik. Donmuş cesetler ve parçalanmış yırtık-Kanatlar denizinin arasından geçerek ölü bir şalomaGemisinin dağılmış gövdesi üzerindeki dretnottan iki kilometre uzağa iniş yaptık. Karanlık bir hangara varıncaya dek yüzeyinde ilerledik. İçeride prototip bir siyah mekik bekliyordu: Kalesinden çalıp Venüs'ten Merkür'e getirdiğim, Küller Lordu'na ait derin uzay mekiği, *Ruhçağıran*. Bugün adının hakkını verecektim.

"*Karıncayiyen'den Kara Tango'ya, sesim geliyor mu?*" Korku Şövalyesi'nin sesi *Ruhçağıran*'ın hoparlörlerinden yankılanırken kulağa soğuk ve zeki bir tınıyla geliyordu. Ses adama yakışıyordu. Atalantia'nın en etkili saha komutanı Atlas au Raa'nın, saygın ağabeyi Romulus'la hiç alakası yoktu. Lejyon Sıfır gerillalarıyla yüzeye yerleştirilen Atlas hatlarımızın gerisinde kaosun tohumlarını ekiyordu ve ordumla yeniden buluşmamdaki gecikmenin sorumlusuydu. Burada olduğumdan haberleri bile yoktu. Ancak düşmanın da haberi yoktu.

Üç hafta önce Merkür'e vardığımda gezegen Küller Donanması'nın ablukası altındaydı. Neyse ki *Ruhçağıran*'ın görünmezlik kabiliyetleri Toplum donanmasında en ileri seviyedeydi ve enkaz alanı yaklaştığımızı gizliyordu.

Mezarlıkta gizlendiğim sırada Korku Şövalyesi'nin haberleşmesine kulak misafiri olmak için *Ruhçağıran*'daki şifre çözme yazılımını kullandım. Bir doktorun bir hastaya ilaç verirkenki kayıtsızlığıyla saçtığı dehşetleri, kazığa oturttuklarını ve sakatladıklarını bildiriyordu. Bugünse farklı bir konudan söz ediyordu.

"*Kara Tango dinliyor, devam et Karıncayiyen.*" Tiz bir Bakır sesi Atalantia adına yanıtladı. *Annihilo*'daki tekinsiz bir gizli operasyon idarecisiydi.

"*Köle İki paketlendi ve teslime hazır,*" dedi Atlas sözcükleri uzatarak. "Kanlı Medusa *hazır. Dans pisti kalabalık görünüyor, eskort inişini ve refakatçi intikalini doğrula.*"

"*İniş doğrulandı. Eskortlar: Sevgi, Ölüm ve Fırtına sevk için teslim edildi, eksi yirmi. Tokalaşma için tahmini varış süresi kırk dakika. Refakatçi intikali hazır. Tokalaşma onayı isteniyor. Teslimat onay için aktif beklemede.*"

"*Anlaşıldı. Tokalaşma onaylanıyor. Karıncayiyen, tamam.*"

Ses kesildi.

Köle İki dedikleri benim dostumdu. Sevro'yla beraber Luna'daki firarımızda Orion'un gemisini kaçırdığımızdan bu yana, Mavi, sırdaşım; güvenilir müttefikim; Altın donanma Pretorlarının inanılmaz kurnazlıkları karşısında kurtarıcım olmuştu. Şimdiyse onların esiriydi.

Köle İki. Orospu çocukları.

Orion, biz varmadan önce Korku Şövalyesi tarafından Merkür'ün başkenti Tykhe'deki karargâhlarından kaçırılmıştı. Özel koruması katledilmişti. Parmaklarıysa Özgür Lejyonlar'la alay etmek için yatağının üzerine bırakılmıştı.

Korku Şövalyesi onu yörüngeye çıkaramasa da komutanlarımın, peşinden yolladıkları iz sürücülerin bir adım ilerisinde kalmayı başardı. Orion'a gizli dağ üslerinde işkence ederken ve bazılarının

derisini canlı canlı yüzerken piç kurusunun, yaptıklarını rapor edişini dinlemiştim. Bugünse Atalantia'nın gizli psikoteknolojileriyle karşı karşıya gelmesi için onu yörüngeye götürmeye kalkıyordu. Bu nöral bir ekstraksiyon olacaktı. Sadece karımın, Atalantia'nın dengi olduğu bir bilim. Orion işkenceye dayanmış olabilirdi ama Atalantia zihninin katmanlarını soydukça Cumhuriyet'in gezegen savunma planı açığa çıkacaktı.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Yeğenim Rhonna, "Faşist pislikler," diye homurdandı ve sinaptik eldivenlerini Alexandar'a doğru gerdi.

"Orion'dan vazgeçenler zayi Kızıl köylülerdi. Altınlar değil," dedi Alexandar, jiletiyle Thraxa au Telemanus'un dev kafasına bir şavaş-şahini şekli verirken. Benimkine benziyordu. Thraxa kertikli savaşÇekicindeki yansımasına hayranlıkla baktı: Küçük Kız.

"Gezegenin tamamı pislik," diye yanıtladı Rhonna. "Bir villa almayı düşünmelisin, Prenses."

Karşılık olarak ona bir öpücük gönderdi.

"Atalantia'nın hiç olmazsa biraz yeteneği var," dedi Colloway ağır ağır. Asla nafile çaba insanı olmayan, Cumhuriyet'in en iyi savaş pilotu, bir akımZırhı kasasının üzerine uzanmış yakmaç tüttürüyordu. İnce uzuvları her yana yayılmış, açık mavi gözleri dalgın dalgın halkalar halinde kıvrılan dumana bakıyordu. "Dehşetçekiç ve Işıkillet'i hatırlıyor musunuz? Jüpiter aşkına, Küller Lordu nasıl kokuyordu. Şayet ona kokmak diyorsa. Muhtemelen Havayiyici ya da Yaşamgazı Tüketici diyordur..."

Thraxa'nın Küçük Kız'ı güverteye gürültüyle vurarak iki büyük çukur açtı.

Herkes sesini kesti.

Baş katilim savaş için can atıyordu. Thraxa'nın yüzü turuncuya boyanmıştı. Bacak kalınlığındaki boynu, Hipodromda yarışa başlamaya hazır bir güneşkan aygır misali öne eğilmişti. Kızıl hassasiyetlerim sebebiyle şiddete düşkünlüğümden pişmanlık duysam da eski-kan Altın kendi hiddeti içinde yüzüyordu. Cassius'un sevdiği ihtişam, Alexandar'ın peşinden koştuğu soylu mücadele ya da

Sevro'nun ihtiyaç duyduğu katartik intikam değil; ilkel savaşın ta kendisi. Thraxa, hayatlarında hiç av olmamış adamları avlarken eyer ağrıları ve savaş alanında ter içinde geçirdiği otuz günün ardından canlı görünürdü hep.

Pax bir keresinde ona neden peşimden geldiğini sorduğunda, "Sevmediğim insanları öldürmek hoşuma gidiyor," demişti. "Babansa onları patır patır önüme getiriyor."

Noksan gücümün geri kalanına baktım. Colloway dışında hepsinin üzerinde Sevro'nun meşhur ettiği savaş-şahini vardı. Alexandar, Colloway ve Thraxa hazırdı. Peki ya Rhonna ve Dilsiz? Yaşlı Obsidiyen bağdaş kurmuş, yerde oturuyordu.

Dilsiz, Küller Lordu'nun adasındayken, hapishane gardiyanından mahkûma ve mahkûmdan beklenmedik bir değere dönüşerek kendini kanıtlamıştı. Tam bir Cumhuriyet vatanseveriydi ama bizi bekleyenlere hazır olamayabileceğinden korkuyordum. Bizim de hazır olmadığımızdan korkuyordum. Sefi'nin eşi Valdir ve Obsidiyenleri olmadan; Sevro, Victra, Çakıl, Palyaço ve Holiday olmadan ekip, olması gerekenden çok daha küçük görünüyordu. En iyi silahlarım ve dostlarım eksikti.

"Düşman hareket halinde," dedim. "Korku Şövalyesi bir saat içinde Orion'u *Annihilo*'ya teslim etme girişiminde bulunacak. Onu kurtarabilirsek kurtaracağız. Kurtaramazsak ortadan kaldıracağız. O istihbarata ulaşmayacaklar." İradelerini tartmak için hepsinin gözlerine baktım. "Planı biliyorsunuz. Her birinizin öldürme izni var. Neden burada olduğumuzu unutmayın. Görevimiz kendimizi kurtarmak değil. Ne pahasına olursa olsun Cumhuriyet'i korumak."

Başlarıyla onayladılar ama onlardan bu prensibi şereflendirmelerini isterkenki ciddiyetimi idrak edip etmediklerini merak ettim. Bazılarının vicdanı, daha üstün prensiplere bağlı kalmaları için akıllarını çelecekti.

Tutunabileceğim bir çekirdeğe ihtiyacım vardı.

"İstihbarata göre en az üç Olimpik Şövalye ve Gorgon operatörüyle karşı karşıya kalacağız." Gorgonların içinde Korku Şövalyesi'nin gizli operasyon lejyonu da yer alıyordu. Saflarında, Enstitü'deki

Yüzkarası Altınlar ve düzenli lejyonların mücadeleci ruhunu yıprattığı düşünülen asosyal eğilimli Griler ve Obsidiyenler vardı. "Yanımda olmadığınız takdirde kimse bir Olimpik'le çatışmaya girmeyecek."

"Korku'nun kendisi orada olacak mı?" diye sordu Thraxa.

"Onun adı Atlas," diye yanıtladım. "Mümkün ama Atalantia'nın, Yağmur'undan önce en iyi saha operatörünü gözden çıkaracağını sanmam."

Alexandar ve Thraxa gerildi.

"Ekşisurat'tan teyit geldi mi?" diye sordu Rhonna.

"Ekşisurat'tan hâlâ ses yok," dedim. Adamın öldüğünden korkarak bakışlarını yere eğdi. *Annihilo*'daki tek casusumuzun bizi Atalantia'nın pususuna karşı uyarmamış olmasına bakılırsa bu muhtemeldi. "Başka sorusu olan?" Yoktu. Bu iç rahatlatıcı bir manzara değişikliğiydi. "Güzel. Yerlerinize. Kızımızı geri alalım."

Rhonna uzay tulumunu geçirdi, Char ve Dilsiz'le yumruk tokuşturdu ve yıldızKabuğu hangarına uzanan merdivenden aşağı yollandı. İçimde bir suçluluk duygusu hissettim. Ağabeyime, kızını koruyacağımı söylemiştim. Elimdeki asker sayısı bu kadar sınırlı olmasaydı, onu *Ruhçağıran*'da tutmak için bir neden uydururdum. Fakat bugünkü rolünün benimkinden bile önemli olabileceği düşünüldüğünde, Orion için yeğenimi bile riske atmaya değerdi.

Diğerleri dışarı çıkarken Alexandar'ı kolundan tuttum ve Thraxa'nın boya damgasını işaret ettim. Bu şerefi ona verdim. "Kalindora'yla yakın olduğunuzu biliyorum," dedim aleti eline aldığı sırada. Annesinin kız kardeşi olan Sevgi Şövalyesi'nin adını duyunca başıyla onayladı.

Boya damgasındaki seçenekleri inceledi. "Büyükbabama kendisini eğitmesi için sürekli yalvararak her yazını bizimle Elysium'da geçirirdi. Ancak en yakın arkadaşları Atalantia ve Anastasia'ydı. Büyükbabam, Octavia'ya bir silah daha vermek istemedi." Alexandar başını kaldırıp baktı. "Haneyi Europa'ya taşıdığında, Kalindora da Hükümdarını ailesine tercih etti. O benim kanımdan değil."

Boya tabancasını yüzüme doğrulttu. "Hangisi olsun? Goblin siyahı, Valkyrie mavisi, Minotor moru, Julii yeşili..."

"Kan Kızıl."

Yine fırlatmaTüpündeydik.

Öldürmeyi bekliyorduk.

Bu kısımdan nefret ediyordum.

Hareket halindeki zihin daima beslenirdi. Hareketsiz haldeyken benimki kendi kendini yiyordu.

Bu kaçıncıydı? Metal bir rahmin içindeydim ama doğum için değil, yaşayanları yemek üzere. Sınırlar beni korkutuyordu. Sonrasında neyin beklediğinden değil –o oyun için hazırlanmak mümkün değildi–, bunun ebedi mezarım olacağından korkuyordum.

Öldürmek için yaşamakla lanetlenmiştim. Hep böyle mi olacaktım?

İstediğim hayat bu muydu? Güneş doğmadan kalkmak? Onlar gençleştikçe ve ben yaşlandıkça katillerin malafat ve osuruk esprilerine gülmek? Tankların altında, şehir kalıntıları içinde, cesetlerin arasında uyumak?

Artık Vadi'ye inanmıyordum. Yürüyen bir ölüydüm.

Gölgem üstüne düşenlerin vay haline.

Hayata dair umut verici şeyleri özlüyordum. Yağmur kokusunu. Bir kıyıdaki dalgaların çağıltısını. Dolu bir ev sesini. Bu kiraladığım ama asla sahip olmadığım bir hayattı.

Karım ve oğlum gerçekti. Kafamdaki hayaletler değillerdi. Şu an bir yerlerde nefes alıyorlardı. Neredesin Pax? Yürüdüğün yer aydınlık mı? Korkuyor musun? Annen seni buldu mu? Amcan? Baban gelecek mi diye merak ediyor musun? Seni bıraktığı için ondan nefret ediyor musun? Bir gün anlayacak mısın?

Ondan ve annesinden parçalar çalmış, günün birinde iade etme vaadiyle o parçaları alıkoymuştum. Bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Merkür sonum olacaktı.

Üç hafta önce bavuluma koyduğumu unutarak anahtarına uzandım. Düşüncelerim annesine kaydı. Sevro'nun aksine Virginia

beni kötü bir ebeveyn olmakla suçlamıyordu. Yüreğimin nasıl parçalandığını biliyordu. Peşimden Luna'ya gelmeyi seçen milyonları yüzüstü bırakırsam Pax'a nasıl babalık yapabilirdim? İçimi acıtsa da birçoklarına duyduğum sorumluluk, bir kişiye duyduğum sorumluluğa ağır basıyordu. Sevro'nun bu fedakârlığı yapmayacağını bilmek bana kendimi yalnız hissettiriyordu. Bu kararımda yalnız mıydım, yoksa delirmiş miydim?

Venüs'ten Merkür'e geçişim sırasında, gezegene yaklaşmadan önce iletişimi kesmek zorunda kalmadan karımla görüşmüştüm. Şu an çok tehlikeliydi. Son mesajının son bölümünü oynattım. Sesi miğferimde yankılanıyordu. "*Oğlumuzu bulma konusunda karına güven. Donanmayı getirme konusunda Hükümdarına güven. Bana, hayatta kalacak kadar güven.*"

Karıma güveniyordum. Hükümdarıma güvenmiyordum.

Victra ve Sevro'yla birlikte Pax'ı bulacaktı. Ancak mahsur kalmış ordumu kurtarmaya hiçbir kurtarma filosu gelmeyecekti. Birçoğu, halkımın sapanOrağının Çıngıraklı-yılanları öldürmek için yapılmadığını unutmuştu. Sıkışmış madencilerin uzuvlarını kesmek için yapılmıştı. Yaşlı akıl hocam Dansçı unutmamıştı. Şimdi Vox Populi hareketinin başsenatörü olan Dansçı, Cumhuriyet'i kurtarmak için bizi de kesecekti.

Atalantia bunu bekliyordu. Şayet Özgür Lejyonlar'ı burada parçalarsa, savaş makinesini Merkür'ün kaynaklarıyla beslerse; annemin, ağabeyimin, kız kardeşimin, oğlumun, karımın, dostlarımın, evimin üzerine sürerlerken uzayda onunla ve karada Atlas ve Küller Lejyonu komutanlarıyla kim yarışabilirdi ki?

Merkür'den sağ çıkmayacaktım, bunu biliyordum. Özgür Lejyonlar Merkür'den sağ çıkmayacaklardı. Ancak Atalantia'ya bizi öldürmenin bedelini ağır ödetebilirdik; Altın ordusunun belkemiğini kırıp ailelerimiz, Cumhuriyet'imiz ve kırılgan düşleri için bir şans yaratabilirdik.

Merkür'e yola çıkmadan önce oğlumun çekimSikleti için bana verdiği anahtarı kaldırırken karımın yüzünü de önümden kaldır-

dım ve düşman telsizinden cızırtılar gelene kadar gözlerimi kırmızı ışığa diktim.

"*Karıncayiyen'den Kara Tango'ya. Eskort tokalaşması onaylandı. İçeri giriyoruz; üç, iki...*"

Gezegenin üzerinde bir kıvılcım çaktı. Çöl dağlarına gizlenmiş bir hangardan tek başına bir firkateyn yükseliyordu. Altı Gorgon yırtıkKanat eskortu, kara kalkanlarının erişmediği Sycorax Denizi'ne doğru çölün üzerinde alçaktan onu izliyordu. Yörüngede Atalantia'nın *Annihilo*'su liderliğindeki beş dretnot batı yarımküreye doğru hızla seyrediyordu.

Buna cevaben denizin üzerinde Özgür Lejyon'a ait uçuş izleri oluştu. Atalantia'nın dretnotlardan oluşan vurucu kuvvetleri gezegenin korumasız bir şeridini bombaladı. Cumhuriyet birlikleri kaçan korvete yaklaştıkları sırada kara topları karşılık verdi. Toplum yırtıkKanatları *Annihilo*'dan indiler. Batı yarımküreyi tam bir şenlik bekliyordu.

Biz buna katılmayacaktık. Olimpik Şövalyeler de.

Çatışmalar arka planda cereyan ederken Colloway'in Ladon Çölü incelemesini takip ediyordum. "*Doğu Ladon'da bir hayaletin peşindeyim. Hedefimiz bu. Hermes-sınıfı korvet.*"

"Enkaz alanına girmesini bekle." Gerçekten de korvetin batı yarımküredeki karmaşaya girmek gibi bir niyeti olmadığı açıktı. Doğu yarımkürede yörüngeyi geçti ve enkaz kuşağına fırladı. "Char, geçir onlara."

"*İyonlar yollanıyor.*"

Ölmüş muhribin boşluğunda bin tonluk motorlar ve silahlar canlandı. *Ruhçağıran* saklandığı yerden patlarcasına çıkarken eylemsizlik sönümleyicileri titredi.

Colloway mezarlığın içinden geçerek hedefimize ilerlerken Uluyanlarıma, "Çeneler aşağı," diye hatırlattım. Enkazın arasında bizi henüz görmemişlerdi. "Mızrağın ucu benim. Benim hızımda ilerleyin. Tüm düşmanları öldürün. Momentum her şeydir. Durursak

ölürüz." Gemimizin enkaza vurmasıyla bir titreme oldu. Alex ve Rhonna arasında açık bir hat gördüm. Hatta girdim.

"*Umalım da bu şey kurt pelerinine değsin,*" dedi Alexandar.

"*Yok canım, biz daha yavru köpekken öldürtecek bizi,*" diye yanıtladı Rhonna. "*Tetikte ol, Prenses.*"

"*Sen de, Pasçı.*"

Çıktım.

"*Gözler hedefte,*" dedi Colloway tekdüze bir sesle. "*Dalyaraklar, malafatlarınızı koruyun, fırlatma beklemede.*" Topları ateşlenirken gemi gürültüyle sallandı. Bizi gördüler. Bundan sonrası enkaz alanı içinden geçiş ve bekleyen donanmalarına doğru bir yarıştı. Süratle dönüyorduk. *Kanlı Medusa* ateşe karşılık verirken ağır toplar sıyırıp geçiyordu. Saniyeler uzadıkça uzuyordu. Her bir saniye sabır testiydi. Üç hafta beklemiştim. Karanlığın içinde üç hafta. Eziyet içinde geçen üç hafta. Bu ölüm için geçen üç hafta.

Arkamda manyetik yükleme yapılıyordu.

Işıklar yeşile döndü.

Sarı.

Kırmızı.

Yerçekimi selam çaktı.

FırlatmaTüpünden fırladım.

Momentum, gün ışığı ve dönen metal. Hedefimiz, *Ruhçağıran*'la birbirlerine ateş açarak bir şalomaGemisinin parçaları arasında taklalar atıyordu. Colloway hain bir gölge gibi kuyruğuna yapıştı.

Uluyan işaretleri enkazın içinde kayboldu. Tulumumun yan-iticilerini yüklendim ve ekibimin de peşimden geleceğine güvenerek korvete sabitlendim. Beş yüz metre açıldık. Enkazlar geçip gidiyordu. Gemi depolarındaki donmuş kan ve su damlaları bulanıklaştı. Uluyanlarımın kalp atış monitörleri, yetişmeye çalışırlarken delicesine bir hız grafiği gösteriyordu.

"Bana yetişin," dedim. "Bana yetişin."

Ruhçağıran'dan çaresizce kaçarken *Medusa* az kalsın bir muhribin motoruyla çarpışıyordu. Sancak iticilerini açtı ve dik açıyla döndü.

Müthiş bir pilottu. Ancak içindeki insanlar emniyette değillerse duvarlara çarpacaklardı.

Fırsatı kaçırmadım.

"İçeri giriyoruz," dedim çekimBotlarımı çalıştırıp öne sıçrarken. *Medusa*'nın gövdesi yaklaşıyordu. Colloway'i gedik noktasına yönlendirerek merkez hattına nişan aldım.

Temasa hazırlandığım sırada içimde bir öfkenin yükseldiğini hissettim.

Atalantia, İmperatorumu kaçırabileceğini sanmıştı.

Korku Şövalyesi'nin, eziyet etmek için dostumu bir oyuncak gibi elinde tutabileceğini sanmıştı.

Benim hemen Luna'ya geri koşup adamlarımın ölmesine göz yumacağımı sanmıştı.

Oğlumu kaçırabileceğini ve bunun sonuçsuz kalacağını sanmıştı.

İşte buradayım, seni sapkın kaltak. *Lanet olası,* buradayım.

Lanet sonuç benim.

"İçeri girmeye beş saniye."

Colloway'in hedefe gönderdiği mucize bir atışla korvetin gövdesi yarılarak açıldı. Savaş başlığı moleküler çarpma ağı püskürttü.

İki saniye.

Bir.

Giriş.

Eriyik delikten geçtim. Moleküler çarpma ağının karaltısı parlak, çoğalan bir mantar gibi genişliyordu.

Şiddetle ağa çarptım. Dişlerim ağız koruyucuyu sıkıştırdı. İç organlarım sarsıldı. Ağ, çarpmanın etkisini sönümlediyse de Alexandar'm uyardığı gibi çabucak bir engele dönüştü. Açılan deliği kapadı ve etrafımı sararak beni baş aşağı hapsetti. AkımZırhımın uyluk kısmındaki çözülüm maddesine ulaşamıyordum.

Ağ genişlerken gördüğüm tek şey siyahlıktı. Parçalanmış çöl ekipmanlı maskeli düşmanlar düzeneğin içinde sürünüyorlardı. Gorgonlar bir saniye önce delikten uzaya doğru itilirlerken, şimdi benim gibi sıkışıp kalmışlardı. El bileğimdeki jilete uzanamıyordum. Yarım metreden az bir mesafede krom gibi çöl gözleriyle güneş

yanığı bir Obsidiyen başıma bir silah doğrulttu. Namluyu öteye ittim ve ağın yavaşlatan etkisiyle derisi açılıncaya dek elimi karnına gömdüm. Kaburgasının altına uzanıp karaciğerini sıkınca çığlık attı.

"Sesi kapa," diye bağırdım.

"*Uluyan Üç,*" dedi Thraxa. "*Düşman teması, karşıt-madde salınıyor.*"

"*Yavru İki. İniş tamam,*" dedi Rhonna. "*İşaretinizle delmeye başlıyorum.*"

"Yavru Bir? Dilsiz?" Sadece parazit cevapladı.

Çarpma ağından kabarcıklar çıkıyordu. Thraxa karşıt-maddeyi saldı. Madde güvertenin üzerinde, tıslayan siyah bir çorba halinde çözündü. Buhar tabakaları oluştu. Salınmasıyla birlikte, elim hâlâ çığlık atan köleşövalyenin içindeyken zırhım gürültüyle yere çarptı. Jiletimi çıkarıp yüzüne gömdüm.

Vücudu kasılırken diğerleri buharın içinde ilerliyorlardı. Altı düşman, hepsi de benim için geliyordu. Ayağa kalkmaya çabaladım. Sonra altı şekil birer birer ikiye bölündü. İnce uzun biri, Lykos dansçısı misali onların arasından süzülürcesine geldi.

"*Yavru Bir, emirlerinize hazırdır.*"

Korku Şövalyesi'nin en iyi adamlarından yarım düzinesini ikiye parçalamayı yeni tamamlamış Alexandar önümde diz çöktü. Aile bıçağındaki kanı silip ayağa kalkmama yardım etti.

Colloway'in gemide açtığı delik üç kat derine uzanıyordu. Bozuk aletlerden çıkan kıvılcımlardan çatırtılar yükseliyordu. Gövdedeki moleküler zırh arkamızdaki deliği mühürleyerek bizi içeri kilitlerken gürültülü bir ses çıkardı.

Dilsiz, iletişim kanalına girerek iki kat aşağıda belirdi. Rhonna'yla ikisinin mezarlıktan çıkardıkları yırtıkKanat topunu kaldırıp bir araya getirdi ve insan boyutundaki silahı zırhının dış kabuğuna astı. Thraxa kendini parçalanmış bir duvardan çekip kaldırdı. Tilki savaşMiğferi çökmüştü. Bağırsaklarının alt tarafından ve zırhının arkasından sivri bir metal parça çıkıyordu. Metal parçanın uçlarını aşağı doğru eğdi ve alt güverteler ile ana koridordan yükselen düşman seslerine doğru baktı.

Alt güvertelere bir el bombası attım. Beyaz bir ışık patlamasıyla beraber sarsıntılı bir gürültü koptu. Gizlice anakoridora baktım.

Taktik ekipmanları içindeki maskeli adamlar kambur bir organizma gibi koridorda ilerliyorlardı. Mermiler duvara saplanıp erimeye başladıkları sırada başımı geriye eğdim.

"Dilsiz, şunlara günlerini göster."

Thraxa onu arkadan tutarken Dilsiz yırtıkKanat topunu hidrolik kolu üzerine öne doğru kaldırdı. Bu top gemiler içindi, insanlar için değil. Obsidiyen'i Thraxa'ya doğru sıçratarak koridorda enerji toroitleri gönderiyordu. Zaman tekledi sanki. Thraxa, Dilsiz'in arkasında savaş çekicini manyetik kılıfından çekti. Alexandar bıçağıyla beni selamladı ve anakoridora döndü.

Gözlerimizin önünde rengârenk bir kıyım gerçekleşiyordu.

"Yavru İki, matkabı çalıştır," dedim Rhonna'ya.

"*Anlaşıldı.*"

"Baş aşağı," diye emrettim. Dilsiz dışında hepsi botlarını tavana çevirdi. "Pakete yüz metre. İtin."

Dilsiz'in yarattığı girdabın ardından yollandık. Her şey tepetaklaktı. Hava sıcaktan dalgalanıyordu. Vücut parçaları zeminin her yanında buhar içindeydi. Yarı eriyik kapı çerçeveleri yana eğilmişti. Anakoridor geminin omurgasından geçiyordu. Hapishane hücrelerine en kestirme yol burasıydı. Aynı zamanda saniyeler içinde saldırıya uğrayacağımız anlamına geliyordu. Ya kirişi kıracaktık ya da hepsi Rhonna'nın başına patlayacaktı.

Koridorun en uzak ucunda bir bulanıklık oldu. Robotlar mühimmatları üzerimize püskürtüyorlardı. ÜçümüzakımYumruklarımızla ateş açtık. Her yerden şarapnel vızıltıları yükseliyordu. Ardından oyuna Gorgonlar da katıldı.

Düzinelerce elit gerilla köşelerden ateş ederken biz enerji, jiletler ve çekiçlerden oluşan tepetaklak bir yıkı güllesi gibi tavandan sarkıyorduk.

Gorgonlardan birinin göğsüne yakın mesafeden ateş ederek arkasındaki zırhlı adamı da öldürdüm. Üçüncüsü imkânsıza yakın

bir biçimde eğildi ve kafama doğru üç el mermi sıktı. Ama yanından geçmiş, yumruğumu çoktan bir Obsidiyen'e ateşliyordum bile.

Güdümlü bir el bombası sağ uyluğuma çarparak tangırdadı. Ben jiletimle keserken Alexandar tekmeyle uzaklaştırdı. Bomba on metre önümüzde infilak etti ve bizi geriye doğru savurdu.

"İlerleyin."

On altı yaşında bir katildim. Yirmide bir savaş lordu. Ancak daha genç yaştaki ben bu değildim. O halim hâlâ hassas ve savaşta acemiydi. O Cehennemdalgıcı'ysa, ben pençeMatkaptım.

Lejyon Sıfır'ın en sağlam kıdemli askerlerini hamurdan yapılmışlarcasına delik deşik ettim. Yine de her koridordan akın ediyorlardı. Ortalık ateş ve duman içindeydi. Zırhımdan vızıltılı sesler çıkıyordu. İç uyarılar bas bas bağırıyordu. Kavrulmamak için soğusunlar diye akımZırhlarımı açıp kapadım. Gorgonlar kolay kolay ölmeyeceklerdi ve sayıları çok fazlaydı.

Olduğumuz yere saplanıp kalmıştık. Üç taraftan saldırı altındaydık ve ilerleyemiyorduk. Dilsiz anakoridordan geriye doğru ateş ederek arka tarafı temizledi. Sağından bir şey çarptı. Zırhında dumanlar içinde bir delik açıldı. Sendelediği sırada saldırganına ateş ettim ve toparlanırken onu korumak için kalkanlarımı önüne gerdim.

"Kayın."

Alexandar hatasız bir şekilde nişan aldı ve koridora ateş etti. Thraxa dönerek onun yerine geçti. Dilsiz toparlanarak onun yerini aldı. Alexandar, yerçekimini belki Sevro hariç herkesten daha iyi bir biçimde tersine çevirerek jiletiyle tam bir kıyım yaratacak şekilde koridora fırladı. Bize yol açmak için atış timindeki çatlağı yarıp geçmeye çalıştı.

"*Gövde girişi,*" dedi Rhonna monoton bir sesle. "*İçeri giriyoruz.*"

Gorgon atış timi Alexandar karşısında kusursuz bir Flavinius zırhkatli sergiledi. Alexandar onlara ulaşamadan üçü onun akım-Kalkanını indirerek elektrik atışlarıyla olduğu yere sabitledi. İkisi, şok etkisiyle bilinçsiz bırakan büyük bir darbe savurdu. Alexandar

sarhoş gibi sendeledi. Komutanları öldürücü darbeyi indirdi. Namlu patladı. Üç zırh-delici uğultuyla Alexandar'ın başına doğru fırladı.

Thraxa öne atıldı ve mermiler sağlam akımKalkanından sekerek sıçrarken cızırdadı. Biri içeri girip sol omzunda delik açarak onu yana savurdu.

"Kayın!"

Thraxa'nm yerine geçerek bölüğün tamamını öldürmek için çekimBotlarım üzerinde o lanet olası atış timinin üzerine fırladım. Bedenleri zırhımın üzerinden süzülerek aktığı ve dostlarım arkamda mücadele ettiği sırada duman kaplı koridora bakınca loşlukta yanan bir kırmızı kalp gördüm. Ona beyaz bir kafatası katıldı.

İki siluet, zindanlara çıkan yolda önümüzü kesti. Olimpik Şövalyeler'in jiletleri diş gibi parlıyordu. Unvanlarını gösteren kalp ve kurukafa amblemleri göğüs plakaları üzerinde ışıldıyordu. Sevgi Şövalyesi ve Ölüm Şövalyesi.

Fırtına Şövalyesi neredeydi?

Aja'nın tek oğlu neredeydi?

Orion'un yanında olmaması için sessiz tanrıya dua ettim.

Sola baktım, Gorgonlar. Sağa baktım, Gorgonlar. Sonra arkamıza baktığımda, koridora çökmüş, yüz altmış kiloluk, siyah-gri leopar savaşMiğferiyle avlanmaya hazır avcıyı gördüm.

Ajax.

"Yavru İki, Olimpikler bizde. Hazırsın. *Gözün bende olsun,*" diye bağırdım.

Ajax'tan uzaklaşarak Sevgi ve Ölüm'e doğru fırladık. İkisi de çekimBotları içinde kenara çekilerek istedikleri gibi yerçekimini ters çevirdiler. Çarpışmamızla birlikte metal çınladı. Ölüm ve ben, hâlâ çöl düzenekleri içindeki Gorgonları ezerek duvara, tavana, zemine çarptık. AkımYumruklarımızı aynı anda ateşleyip birbirimizinkini parçaladık. Gücün etkisiyle, çok daha nazik bıçak düellosu yapan Sevgi Şövalyesi ve Alexandar'ın üzerine savrulduk. Alexandar, Sevgi'yi, çekicini dev bir hareketle savurmayı daha yeni tamamlayan Thraxa'ya doğru çevirdi. Ardından Ölüm, arkadaşının arkasını kollayarak Thraxa'ya yandan geçirdi.

Dilsiz arkalarından silahını Ajax'ın üzerine boşalttı. Daha önce kimsenin Aja'nın oğlu kadar hızlı bir şekilde arayı kapadığını görmemiştim. Tavan boyunca sekerek Dilsiz'e doğru ilerledi ve bıçağını indirip zeminde kıvılcımlar saçarak sırtüstü kaydı. Topun geri tepmesiyle namlu yukarı doğru kalktığından, Dilsiz namluyu düzeltme konusunda yavaş kalmıştı.

Ajax da buna güveniyordu.

Dilsiz'in yanından kayarak geçti. Bileğini hafifçe çevirdi. Kayması durdu ve Söğüt Yöntemi'nin Kök Kesme duruşuna döndü. Dostlarımla birlikte annesini öldürmemden önce oğluna öğreteceği son ve en karmaşık formlardan biriydi.

Dilsiz daha yere bile çarpmadan dört parçaya bölünerek ölmüştü.

Ajax'ın üzerine atıldığı sırada, "Thraxa! Beni bekle!" diye bağırdım. Hızlıydı, inanılmaz güçlüydü, dipçik gibiydi. Fakat Ajax iki soyun kötücül genetik bileşiminden doğmuştu: Raa ve Grimmus. Deneyim hariç tüm savaş kabiliyetleri bakımından ondan üstündü ve giderek deneyim kazanıyordu.

Ajax dönerek yanından geçti ve Thraxa'nın zırhına iki darbe indirdi. Hızı karşısında afallayan Thraxa geriye doğru sendeledi. Yardım için koştum fakat Alexandar Ölüm ve Sevgi tarafından mıhlanmıştı. Yolumu kapatıyorlardı. Ajax, Thraxa'yı yere sermişti. Thraxa'nın çekicini yana savurdu.

Kan Kızıl'a döndüm.

Tüm dikkatimi Ölüm Şövalyesi'ne verirken jilet darbeleri kolumdan yukarı bir ürperti yaydı. Şövalye yedi saniye iyi bile dayandı. Küçük ve çirkin bir açıklıktı. Tepeden gelen bir darbeyi karşıladı ve sönümlemek yerine başka yöne çevirmeye çalıştı. Kavisi unuttu. Bıçağım dönmüyor, bütün ağırlığım onun bıçağını zırhının içine doğru zorluyordu. O daha bıçağı çekip çıkaramadan döndüm ve Ölüm'ün kellesini kopardım.

Hızla döndüm. Ajax'ı son gördüğümde koridorun on beş metre ilerisindeydi. Yukarıdan geçerken az kalsın kellemi uçuruyordu. Son salisede bıçağının yönünü çevirdim ama paylaştığımız salvoyu görseydi annesinin gözleri parlardı.

Çok iyi bir katil tek hücumda üç hamleyi birbirine bağlayabilirdi; dikkatle işlenmiş, önceden programlanmış vuruşlardan oluşan bir saniyelik tek set. Herkesin kendine has bir imzası olurdu. Çekirdek'te bıçaklı en iyi elli kişiden biri olan Cassius beş hamle yapabilirdi. Bir keresinde Lorn'un sekiz yaptığını görmüştüm. Ajax sekiz yapıyordu. Bu onun Lorn kadar iyi olduğu anlamına gelmiyordu ama onun kadar hızlıydı ve onunla dövüşmek soğuk suya dalmak gibiydi.

Tam bir şok.

Şu noktada hamleleri görmüyordum. Altın gözler bile bu kadar hızlı bıçakları takip edemezdi. Ajax hapishane blokuna çıkan yolumu kesmek için takla atana kadar üç çentik yemiştim. Aynı şekilde o da. Sevgi Şövalyesi onunla eşleşme ve Hydra dövüş vaziyeti alma fırsatından yararlanırken bıçağını bir baston gibi salladı. Alexandar aksayarak yanıma geldi. Thraxa bize katılmak için sendelerken arkamızda inliyordu.

İki taraf da dar koridorda gözlerini kırpmadan birbirine bakıyordu. Herkesin bir yeri kanıyordu. *Haydi, Rhonna. Henüz bu bedeli ödemek istemiyorum.*

"Böyle olacağını umuyordum," dedi Ajax miğferinin içinden. Sesi neredeyse büyükbabasınınki kadar kalındı. "Önce sen. Sonra besin zincirinde aşağı doğru inerim. Karın. Gölgen. Bellona'n."

Atalantia'nın en iyi iki şövalyesini öldürerek hem sağ hem sol kolunu kesmeyi ne kadar çok istesem de; baş edemeyeceğim bir şeye dönüşmeden önce Ajax'ı yok etmeyi ne kadar çok istesem de, burada ölmek savaşı sonlandırmayacaktı.

Rhonna'ya seslendim. "Yavru İki, durum nedir?" dedim gözlerimi Ajax'tan ayırmaksızın.

"*Paket sarıldı. Hediye emanette. Şimdi kordon bağlanıyor. Char, ne zaman istersen, buyur.*"

"*Silahlar hazır. Burası hareketli. İki muhrip, dört şaloma limana girdi.*"

"*Fırlatmaya üç, iki, bir.*"

Ajax'tan başımı çevirdim ve Alexandar ile Thraxa'ya sarıldım. Buradaki varlığımın Olimpik Şövalyeleri çekeceğini ummuştum. Hepsi de beni alaşağı eden kişi olmak istiyordu. Yine de üstesinden gelebilirim diye düşünmüştüm. Ancak bugünlerde Çekirdek'teki şövalyelerle, arkanızı garantiye almanız gerekiyordu.

Ben dikkatlerini üzerime çekerken, Rhonna'nm yıldızKabuğu hapishane blokunun ötesindeki gövdeye iniş yapıp Orion'u arka taraftan kaçırmak için gövdeyi yarmıştı.

Baaaaaaaaaaaaaam

Rhonna'nm bombası infilak ederken geminin kıç tarafı Ajax'ın ve Sevgi Şövalyesi'nin arkasında buhar oldu. Uzaya açılan bir ağızla gemideki basınç onları uzay boşluğuna fırlattı. Onlarla birlikte enkaz alanına yuvarlandık. Her şey dönüyordu ve elimizden gelen tek şey birbirimize tutunmaktı. Yaklaşan düşman gemilerinin ışıklarım gördüm. YırtıkKanatlar karanlığın içinde geçip giderlerken, *Ruhçağıran* hızla bize doğru geliyordu. Tam bize vuracağını sandığımda burnu üzerinde yan yattı, ters döndü ve bizi arkaya bakan garajının içine çekti. Kapılar anında kapandı ve bilyeler gibi sekerek sıçradık. Rhonna'nm mekanizmasının kolları, bir bebek gibi çantanın etrafına sarılarak manyetik olarak zemine kilitlendi.

Tam Alexandar'la benim güçlendirdiğimiz reaktörler etkinleştiği sırada bir basamağa tutunup kendimi görüş penceresine doğru çektim. Bir düzine ölü gemi ani bir ışıkla parladı. İskeletleri içeriden çökmeye başladı ve reaktörleri kör edici bir ışıkla patladı.

Enerji dalgaları mezarlığı sararken hücum halindeki iki muhrip ve şalomaGemileri dalgalandı. Ölü savaş gemilerimin cansız gövdeleri delicesine eğilip bükülüyordu. Enkaz gemiler parçalara ayrılıp Atalantia'nın mezarlığa yolladığı düşman gemilerine yüz metrelik parçalar savurarak geri çekilmemizi gizlerken Alexandar ve Thraxa'yla beraber uludum.

Gürültüyle Merkür'e doğru yol alırken, Atalantia'nın filosu, mezarlığın diğer tarafından kilometrelik muhriplerinin yanışını izliyordu. Colloway, tüm Cumhuriyet gemilerine Azrail'in geldiğini haber verdi. Destek ateşine ihtiyacımız vardı.

Terden sırılsıklam halde yere atladım. Alexandar, Rhonna'yı mekanizmasından çıkarmama yardım etti. Thraxa, mekanizmanın tuttuğu vakum çuvalını çekerken yüzünü buruşturdu. Çuvalı nazikçe zemine koyduk. Mührü açmadan önce gözlerimi yumdum. Dilsiz bunun için ölmüştü. Her ne kadar onu hak ettiği kadar tanımamış olsam da bugün, aklının hayalinin alamayacağı kadar çok hayat kurtarmış olacaktı.

Çuvalı açtım.

İçinde, hapishane tulumlu, büzüşmüş bir kadın duruyordu. Başının üzerine bir oksijen küresi tutturulmuştu. Küreyi çıkardım. Benzi kül gibiydi. Yüzünün yarısı gitmişti. Yenmiş gibi duruyordu. Ancak gözleri hatırımdaki kadar maviydi. Orion kesik parmaklarıyla yüzüme dokunmak için uzanırken gözleri yaşlarla doldu. Parçalanmış dudakları arasından güldü: "Yaşasın Azrail."

I. KISIM

FESAT

Sonuncusu demir,
Önceki çağlar kadar görülmez artık iyilik, uysallık
Kan damardan dökülmeye başladı bir kere.
Varsa yoksa fesatlık; inanç, doğruluk, başlarını gömecekleri
saf utanç
Bıraktı yerini şeytanlığa, şiddete, hasete, kibre
Ve her pahasına kazanma tutkusuna.
—Ovidius, *Dönüşümler*, I. 129-34

1

DARROW

Vadi'ye Kadar

Körlüğün ortasında durdum. Güneşten kavrulmuş yüzlerdeki puslu gözler güneşe, taş obelisklere, kabarcıklı elleriyle kavradıkları yavan protein küplerine, onları bu lanetli yere getiren liderlerine bakıyor ve karanlıktan başka bir şey görmüyordu. Retinaları düşmanlarımızın ağır silahlarıyla yanmıştı.

Onları iyileştirecekmiş gibi kırmızı pelerinime dokunmak için uzanıyorlardı. Kızıllar, Griler, Kahverengiler, Bakırlar ve kraliçelerinin Dünya'ya geri dönme çağrısına kulak asmamayı seçen birkaç Obsidiyen. Lejyonerler Korku Şövalyesi'nin Batı Ladon'daki pususundan sağ kurtulmuş ve geriye karınlarını doyurmaya, tıbbi yardım sağlamaya ve korumaya devam etmek zorunda olduğumuz 2.301 yaralı kalmıştı. Atlas au Raa, sakatlık ödeneklerinden kâr etmek varken neden öldürsündü ki? Adamlarım yaşayan ölülere çaresizlikle baktılar. Diğerleri, bakınca onların başına da aynısı gelebilirmiş gibi kafalarını çevirdiler.

Atlas, ruhlarımızın rengini damla damla karartıyordu.

İki kesik bacağı dağlanmış bir Gri'nin önünde eğildim. "Bir Telemanus ve yarım litre viski arasında kalmış gibi görünüyorsun, lejyoner."

"Korkarım öyle, efendim. Düzeneğimiz olsaydı savaşa geri dönerdim."

Bir Altın veya Obsidiyen olsaydı ay sonuna kadar savaşa dönerdi ama bitmek üzere olan protez tedarikimizi bir er için harcayamazdık. Kötü yatırım. Bir zamanlar savaşın en büyük günahının şiddet olduğunu düşünürdüm. Değildi. En büyük günahı, iyi adamların yararcı bireylere dönüşmelerini gerektirmesiydi.

"Onu hâlâ görüyorum, efendim. Hayalet bir kuyruk gibi." Gri, Korku Şövalyesi'nin kundakçılarını hatırlayarak gözlerini ovuşturdu. "Gün gibi aydınlık. Gözüme uyku girmiyor."

"Benim de. Ancak gözünü bir sonraki açışında göreceğin şey Mars olacak. Hippolyte'lisin, değil mi?"

"Yeşim şehrinde doğup büyüdüm, efendim."

"O halde yakında orada istiridye ve puro paylaşacağız. Söz." Omzuna hafifçe vurdum, alakasız bir şeyler mırıldandım ve yürümeye devam ettim. Sıcağa rağmen omuzlarına ince bir örtü sarılı Kızıl bir ihtiyarın önünde durdum. Hilal şeklinde seyrek bir tutam gri saç dışında kel adam, deneyimin getirdiği rahatlıkla bir yakmaç sardı. Benim orada olduğumu fark edince gözleri sağa sola gidip geldi. Keskin bir nefes aldı. "Sen misin?" Elini uzattı. Elini avucuma aldım. Yakmacı titremeye başladı. Elimi onunkinin üzerine koydum ve bir kadına, bana yüzük çakmağını atmasını işaret ettim. İhtiyar Kızıl'ın yakmacını yakıp çakmağı geri atarken yakmacının ucundan halkalar halinde dumanlar yükseliyordu.

"Görünüşe göre senin için zor bir gün olmuş," dedim.

Derin bir nefes çekti. Elinin titremesi geçti. "Ben Kızılım, efendim. Hayatımın büyük kısmında kördüm. Bir şekilde idare ederim. Doyurulması gereken başka boğazlar varsa, beni merak etmeyin. Ölmem."

Aksam...

"Hangi madendensin, lejyoner?"

Sırıttı. "Doğrusunu isterseniz, sizinkinden."

"Lykos mu?" Dikkatle yüzüne baktım. Gözlerinin çevresindeki kazayaklarında kan sineği ısırıkları vardı. "Adın ne?"

"Beni hatırlamadınız mı, efendim?" Yakmacından bir nefes daha çekti. Kızgın ve hızlı bir biçimde yanarak parlıyordu. Yakmacı Eo öldüğü günkü gibi yüzük ve serçeparmakları arasında tutuyordu. Derin-maden rüzgârlarının hareketini duyumsadım. Pas ve hurda kokusunu. Eo'nun kahkahasının yankısını. Uzun zaman olmuştu.

"Dago," diye fısıldadım. "Gama'lı Dago." Bu gerçekten çocukken taptığım ve nefret ettiğim Cehennemdalgıcı olabilir miydi? Bana yenilginin ne demek olduğunu öğreten adam? Otuz iki Defne kazanan? Şimdi burada, Merkür'de, *benim* ordumdaydı. On beş yıl sonra. Ona bakınca kırk yıl geçmiş gibiydi. Yaşı aradan geçen yılları hissettiriyordu.

"Lanet olasıca ta kendisi, efendim." Yarasından dolayı titriyordu ama o çarpık tebessümüyle gülümsemeyi başardı. Geriye tek tük birkaç dişi kalmıştı.

"Ne... Ne zamandır buradasın..."

"Mars'tan beri, efendim. Beş yıldır."

"Beni bulmak hiç aklına gelmedi mi?"

"Bir adam, gözü Defne'de olan bir Cehennemdalgıcı'na bulaşırsa bir hiçtir." Kahkahası yerini öksürüğe bıraktı. "Ama Defne sizde artık, efendim. Hem de ne!"

"Efendim." Saf Altın korumam Felix arkamda belirdi. Augustus Hanesi'ne bağlı küçük bir haneden gelen asık suratlı, kötümser bir adamdı. Kırklarının başındaydı ve adiRenklere karşı pek sevgisi yoktu. Ancak karıma sadıktı ve Marslıydı. Bu günlerde artık soya güven kalmamıştı. İki düzine daha Altın koruma, körler denizinin kenarında tanrılar gibi temiz ve güçlü bir biçimde yükseliyordu. İnsanlığın en üst seviyesi ve ayaktakımı. Korumak için kendi halkım yerine en üst seviyeyi seçtiğim için suçluluk duyuyordum. Yine yararcılık. "Mekiğiniz yola çıkmaya hazır. Yol... arkadaşınız huzursuzlanıyor."

Kalmak, Dago'ya binlerce soru sormak istiyordum ama yapamazdım. Adamları ziyaret etmek için bile zamanım yoktu neredeyse. Yaralıların arasında yürüyebildiğim ve Sevro'yu içkinin etkisiyle yayılmış halde, onlarla beceriksizce Karaçi oynarken bulduğum

şeyin adı zamandı. Yokluğu sadece savaş alanında değil, her yerde hissediliyordu. Dolduramayacağım kadar çok boşluk vardı.

"Azrail..." Dago beni işaret etti. Tekrar çömeldim. Uyluk çantasını çekip açtı. İçinde iki kutu vardı. Biri Mars toprağıyla doluydu. Diğerini ise kendi külleri için boş tutuyordu. Çoğu Marslı asker yabancı bir kürede ölmekten korkardı. Bombardımanlar sonrasında evlerinden getirdikleri toprakları kavrayan elleriyle büzüşmüş halde kaç ceset görmüştüm? Denize saçılmak üzere Mars'a kaç kül tenekesi göndermiştim? Dago evden getirdiği kendi toprağını bana uzattı. Mars'ın kokusu bile sinmişti, o belli belirsiz demir kokusu.

"Onu alamam," dedim.

"Peki senin teneken nerede, ha?"

"Luna'da bıraktım. Bu tatil hesapta yoktu."

Topraktan bir avuç alıp bana uzattı. "Bu Lykos'tan." Örtüsüne kan öksürdü. "Benim olduğu kadar senin de. Geri getirirsen birkaç damla da bir şeyler paylaşırız, ha?" Elime uzandı ve tozunun yarısını verebilmek için avucumu açtı. "Vadi'ye kadar Mars seninle olsun." Diğerleri bunu duyunca Solan Ağıt'ta kalplerinin üzerine, göğüslerine vurmaya başladılar ancak burada tersine bir durum söz konusuydu. Ölümdeki gibi hızlı atıştan yavaşlayarak durmaya değil, yavaş bir ritimden hızlanan bir atışa. Dago'ya bir şey diyeceğim sırada bir yakmaç daha yaktı ve eskiden olduğu gibi dumanını yüzüme üfledi.

"Konuşmak için zaman yok, efendim. Öldürmeniz gereken insanlar var."

Avucumdaki toprağı kavrayarak elimi yumruk yaptım. "Vadi'ye kadar."

Güvenli bir kesenin içinde Lykos toprağıyla, dövüşmeye susamış bir halde çölden ayrıldım.

Mekiğim çölün kireçli yüzeyi üzerinde kuzeye yöneldi. Heliopolis arkadaki çarpık ufukta titriyordu. Bir kilometre yüksekliğinde ve on beş kilometre uzunluğundaki dev bir kalkan duvar, kesişen iki dağ silsilesinin ortasını bloke ediyordu. Votum Hanesi bu duvarı,

bahar siklonlarının en kuzeydeki Sycorax Denizi'nden güneydeki Ladon Çölü'ne ve oradan Heliopolis'e indiği zamanlar Heliopolis'i çöl fırtınalarından korumak için ördürmüştü. Mühendisler parçalanmış gemilerdeki silahları kaynakla yerlerine tuttururlarken duvar boyunca üzerinden titrek kıvılcımlar yükseliyordu.

Ateş gücünün israfı karşısında içim acıdı. Silahların orada bulunmasının nedeni bir istilaya karşı koymak değil, Heliopolis sakinleri ve Usta Yaratıcı Glirastes'in isteklerini karşılamaktı. Mimarisiyle zengin, iki tekerlekli at arabası yarışlarıyla meşhur ve kıyı madenlerine bir geçiş kapısı olan Heliopolis, Merkür'ün en zengin ikinci şehri olsa da hedeflerim açısından stratejik bir öneme sahip değildi. Düşmanı kıracağım yer kuzey tarafındaydı.

Heliopolis benim için bir baş belasıydı. Yönetime sadık kalanların başkaldırı, entrika ve arka sokak cinayetleri yuvasıydı. Duvarının ardında Sirenler Körfezi ve Kaliban Denizi'ne tepeden bakan kireçtaşı şehir uzanıyordu. Tozlu caddeleri mülteci ve asker kaynıyor, şehri geçkin pis bir yaz kokusuyla dolduruyordu. Fakat o çöl şehrinde bir koku daha vardı. Martı pisliği, balık pazarları ya da savaş makinelerinin egzozları değil; başka bir şey, beynin köküne takılı kalmış ürpertici bir şey.

Korku.

Kâh Atalantia'nın istila planlarına ince ayar çektiği yörüngeye kâh Korku Şövalyesi'nin ve gerillalarının delici kazıklarını keskinleştirdikleri gölgeli dağlara ya da herhangi birinin casus veya suikastçı çıkabileceği Merkürlülerle dolu caddelere bakan lejyonlarımın gözlerindeki korku.

Filonun yıkımı sakatlık olarak adlandırılacak olsa, bu kuşatma kan kaybından ölümdü. Cephenin azar azar Korku Şövalyesi gerillalarının sapkınlıklarına açık hale gelmesi ve Yağmur'u beklemek psikolojilerini mahvediyordu. Sadık Marslılarım keskin nişancılarca vurulmayı veya bir örümcek madeninin faaliyete geçtiğini bildiren o korkunç ağıtı, böcek çığlığını, duymayı bekleyerek çöllerde ve dağlarda devriye geziyor, savaş makinelerini ve çatışma düzeneklerini kuruyorlardı. İkisi de Korku Şövalyesi'nin Lejyon Sıfır'a ait

deneyimli delicileri Gorgonlar tarafından ele geçirilmekten daha iyi bir akıbetti.

Korku, adamlarımı onurları ve asaletlerinden; davamıza olan inançlarından yoksun bırakıyordu. Boyunlarına bir idam ipi bağlıyken manevi değerlere kim inanabilirdi? Atalantia ve Atlas tarafından yavaşça boğularak ölmeyi bekliyorlardı.

Bazıları Cumhuriyet'in bir filo göndereceğini umuyordu. Bu küçük bir olasılıktı ama şayet oturup karımın demoKrasi aygıtlarını harekete geçirmesini beklersem, düşman saldırıya geçtiğinde bizden geriye bir şey kalmayacaktı. Sinek gibi kırılacaktık ve Atalantia'nın filosunun gölgeleri Yeni Forum'un basamaklarında ve evimin kıyılarındaki titanyum botlarında sinsice ilerlerken korku yayılacaktı.

Bu da her şeyi açıkça ortaya koyuyordu.

O bizi öldürmeden önce ben onu öldürmek zorundaydım.

Uçuş rotamız bizi Merkür'ün ana kıtası Helios'un merkezini kontrol altına alan güneş kuşağı Ladon Çölü'nün üzerinden götürüyordu. Zamanında Çöl'ün yuttuğu üç ordunun kalıntıları kumlarına yarı gömülü halde uzanıyordu. Yakında aralarına dördüncüsünü ekleyecektim.

Çöl'ün Baltabıçak Dağları'nda bir yerlerde Uluyanlarım, Korku Şövalyesi'ni tuzağımın tetikleyici mekanizmasına –Eleusis maden şehrine– sürmüşlerdi. Başlarında Sevro olmalıydı. İki gezegenden Atlas'a karşı gönderdiğim dört komutan. Dördü de delik deşik halde geri gönderilmişti. Korku Şövalyesi'nin vahşetiyle ancak Sevro ve ben baş edebilirdik. Bu tek başıma sırtlanamayacağım kadar ağır bir yüktü. Bunun üzerine onları idare etmesi için elimdeki en iyi küçük grup komutanı Thraxa'yı ve yumruk yumruğa çatışma ihtimaline karşı en iyi kılıcım olan Alexandar'ı gönderdim.

Komandolar güneyde Heliopolis'in ilerisindeki tropik takımadalara, Kaliban Denizi'ne yayılan derin ormanlara füze sistemleri, mayınlar ve anti-piyade mikrodalga topları yerleştirdiler. Kuzeydoğuda Petasos Yarımadası boyunca yüksek tepeler ve Çocuklar adında, taç biçiminde, yoğun nüfuslu ılıman iklim bölgeleri yer alıyordu.

Gezegenin başkenti ve ordumun karargâhı hâlâ Tykhe'ydi. Votum'un kıymetli sahil kentini bir kaleye dönüştürmüştük. En doğusundaki latifundiyanın üzerinden geçerken dahi, kulelerinin ışıltısını ve koruyucu dağının huzur veren manzarasını görebilirdiniz: *Sabah Yıldızı.*

Orion'un serbest-düşüş manevrası sayesinde filomun sancak gemisi Atalantia'nın pususundan –bütün gemiler atmosferden denize düştüğü için orduların Kaliban Savaşı dedikleri şeyden– sağ kurtulmuştu ve sistemleri günün birinde onu yıldızlara geri gönderme umuduyla tadilattan geçerken Tykhe'ye göz kulak oluyordu.

Tykhe sadece geri çekilme hisarı olması bakımından değil, Tykhe'yi Heliopolis'e bağlayan Hesperid Dağları'nın altından güneye uzanan çekimHattı için de büyük öneme sahipti. Çatışma Tykhe'ye varırsa bombardıman tehlikesine uzaklığından dolayı, takviye güçleri için tek arter *ve* Tykhe düşecek olursa da Heliopolis'e tek kaçış rotamız olacaktı. Diğer tek yol Ladon Çölü'nü aşmaktı ki o ordu yiyenle karşılaşmaya cesaret etmektense Korku Şövalyesi'yle akşam yemeği yemeyi tercih ederdim.

Mekik kuzeye uçarken *Ruhçağıran*'ın harekât odasında raporlarla meşgul oldum. Batık şalomaGemilerinin işaretçileri, biz Sycorax Denizi'nin kuzey sınırına vardığımız sırada komut ekranında yanıp sönüyordu. Harekât odasının veri ekranında Gümüş bir yaver güneydeki radyasyon önleyici ilaçların yetersizliğiyle ilgili homurdanıyordu. İlaçların birçoğu kaçınılmaz serpinti için Tykhe'de depolanıyordu.

"Yakında elimizde fazlası olacak," dedim.

"Yeni bir kaynak mı buldunuz, efendim?"

"Hayır."

Anlayınca adamın gözleri kırpıştı.

Boğuluyormuş gibi hissettim. Ruhum bu tedarik lojistiği ve yapılanma gecikmeleriyle ilgili sonsuz akıştan kurtulmak için can atıyordu. Temiz havaya ihtiyacım vardı.

Rhonna'yı garaj bölmesi kapısının dışında buldum. Orion içeride olmalıydı. Yeğenim hızlı bir baş selamı verdi. Orion'u kurtarmadaki rolünden beri başta Mavi ve Turuncu denizciler olmak üzere

ordudaki popülerliği artmıştı. Babası Kieran sayesinde bu durum henüz başını döndürmemişti. "Nasıl görünüyor?" diye sordum.

"Sessiz, efendim," diye yanıtladı Rhonna. "Yiyeceği zaman yalnız başına yiyor. Yeterince temizlenemiyormuş gibi sıkça duş alıyor. Her fırsatta adamlardan uzak duruyor. Karabasanlar yüzünden ilaçla uyuyor. Asla yatakhanede uyumuyor. Her gece yeni bir yer. Koruma ekibi takip etmekte zorlanıyor."

"Atlas onu yatakhaneden götürmüş," dedim. "Ben de olsaydım yatakta uyuyamazdım. Talimatlarından kimseye bahsettin mi?"

"Hayır, efendim. İmperator Harnassus'a psikolojik değerlendirmeden geçtiğini söylediğinizi biliyorum. Kimseye söylemedim."

"Güzel. Güzel. Seni gördü mü?"

"Dün hekimin tavsiye ettiği gibi uyumak yerine V yengenin hologramını dinlediğiniz sırada beni gördünüz mü, efendim?"

Kaşlarımı çattım. "Pencereden mi?"

"Bahçeden."

Gözlerimi ovuşturdum. "Kahretsin. Yaşlanıyorum."

"Ya da ben sessizleşiyorum."

Sanırım herkesin anlamaya başlaması an meselesiydi. Ne kadar genç göründüğünü ve benim onun gözünde kim bilir ne kadar yaşlı olduğumu düşündüm. "Babamın öldüğü yaştan daha büyük olduğumu biliyor muydun? Hâlâ ihtiyar bir adammış gibi geliyor." Güldüm. "Sanırım senin yaşına daha yakındı."

Koridora baktı ve dudağını ısırdı.

"Akraba gibi konuşmamız için izin istiyorum, efendim."

"Ölümden bahsetmem hoşuna gitmedi mi?" Yanıtımı bekliyordu. "İzin verildi."

"Buraya dönünceye kadar seni anlamamıştım. Ben neredeyse dokuzuma basana kadar bizim için ölüydün. Tinos'ta herkes senin hakkında atıp tutuyordu. Fakat ben anlamıyordum. Anlam veremiyordum." Kolumun etrafında soluk bir yılan gibi uyuyan sapanOrağı işaret etti. "Sen benim amcamdın. Sonra Orion için buraya geldik ve görebildim. Lanet olası herkes Merkür için karbonlarını feda etmeyi bekliyordu. Sonra senin bu gemiden atladığını gördüler."

Anı karşısında kollarındaki tüyler diken diken oldu. "Sen yaşlı değilsin. Sadece diğerlerinin kendi yüklerini taşımalarına izin vermen gerek. Azrail'in bile uykuya ihtiyacı vardır, efendim. Özellikle de hepimizi eve geri götürecekse."

Hâlâ mucizeler yaratabileceğime inanıyordu. Ancak yorgunluğumun sebebi şu son birkaç gün değildi. Savaşla geçen bir ömür peşimi bırakmıyordu. Taşıdığım yükten haberi yoktu. Bu yükü paylaşması için Sevro'ya ne kadar güvendiğimden de. Lejyonlarımızın aslında ne kadar zarar görmüş olduğundan. Altınları bir yana, bizimkilerle kıyaslandığında düşmanın en temel Gri piyade komutanının bile taktiksel olarak ne kadar sofistike olduğundan. Aynı beyin gücü veya ateş gücüne sahip değildik.

"Endişen için teşekkür ederim, Süvari. Ancak beni bir daha gözetlememen konusunda seni uyarıyorum." Kapıya yöneldim.

"Efendim."

Sinirlenmeye başlayarak döndüm. Yine hazır olda duruyordu.

"Yağmur düştüğünde, kendi müfrezemle çıkmak için izin istiyorum."

"Olmaz. Sana yanımda ihtiyacım var."

"Orası daha güvenli olduğu için mi?" Anneminkiyle aynı dikkatli bakışlarını üzerime dikmiş beni izliyordu. Vietna bir yana, Lykos'lu kadınlar da en dikbaşlı soydandı. "Adamlarınızın görevlerini yerine getirmelerine izin vermelisiniz. O yüzden *Medusa*'ya giderken Alexandar'ın peşinizden gelmesine izin verdiniz. O yüzden onu Thraxa'yla beraber gönderdiniz. Görevini yapması için. Bizi bundan koruyamazsınız."

"Sen Alexandar değilsin."

"Yine de beni bir yıldızKabuğu'na bindirip *Medusa*'ya gönderdiniz." Öne eğildi. "Şimdiyse bunun için suçluluk duyuyorsunuz. En başta Merkür'e gelmeme izin verdiğiniz için suçluluk duyuyorsunuz."

Tam isabet. Babasına verdiğim sözden haberdardı.

"Efendim, sizin yanınızda sessiz adımları ve bozuk ağzıyla bir metre yirmi santimlik, kırk kiloluk bir yükümlülüğüm. Bir yıldızKabuğu'nda iyiyim. Bir Ejder Avcısı'nda metalden bir tanrıyım."

Yanakları kıpkırmızıydı. "Babam için endişe ettiğini biliyorum. Ancak Sevro terk ettiğinde sana katılmak benim seçimimdi. Burada olmak benim seçimimdi. Savaşmak benim seçimimdi." Sesi yükseldi. "Bizi ezip geçerlerse babamın başına, Dio'nun başına, erkek kardeşlerimin, kız kardeşimin başlarına yağacak demirden bahsediyoruz. O yüzden suçluluk duygunun canı cehenneme. İzin ver de işimi yapayım."

Orion'u kurtarmak için onu kullanmaktan başka seçeneğim yoktu. Şimdiyse vardı.

"AkımYumruğumun geri tepme dengeleyicisi hâlâ hassas," dedim. "Kalibrasyonunu yapabilecek misin bir bakalım, Süvari." Oğlumu koruyamamıştım. Ağabeyimin kızını koruyacak güce sahip olduğum sürece onu koruyacaktım. Yağmur geldiğinde fırtına geçene kadar beklemesi için Heliopolis'e gönderilecekti.

Rhonna'yı öfkeden köpürür vaziyette bıraktım ve Orion'u yük ambarının arkasında tek başına otururken buldum. Oldum olası iriyarıyken şimdi çöp gibi incecik kalmış Mavi kadının rengi dışarıdaki karanlıktan daha koyuydu. Çıplak ayakları açık kapıdan dışarı sarkıyordu.

Orion içeri girdiğimi duydu ve arkasına baktı. Yüzü, Atlas'ın çıkardığı parçalarla yer değiştirmiş onarDeri yüzünden alacalıydı. Eklem yerlerinden yeni metal parmaklar uzanıyordu. "Sorun mu var?" diye sordu.

"Israrcı akrabalar."

Gülümsemeden dönüp kuzey gökyüzünü izlemeye devam etti. Gezegenin atmosferi ötesinde Atalantia'nın savaş gemileri, devasa sürücüler fırlatıp oyuklar açabilmek için başımızı büyük kalkan zincirlerinin dışına uzatmamızı bekleyerek geziniyordu.

"Burası soğuk," dedim uğultulu rüzgârın üzerinden. Gemimiz bir buzulun kenarından geçti. "Neden yemekhaneye gitmiyorsun? Colloway boş karna senkronizasyonun iyi olmadığını söyler."

"Soğuğu seviyorum," diye yanıtladı mesafeli bir şekilde. "Bağımsız oluşumu da."

"Öyle olsun." Bacaklarımı sarkıtmak için yanına oturdum. Harnassus'a ve üst komutama yalan söylememiştim. İlk psikolojik değerlendirmesini geçmişti ama Colloway'in onun hile yapmasına yardım ettiği konusunda şüphelerim vardı. Kurtarıldıktan sonra beş gün boyunca sadece kopuk, pikselli cümleler halinde konuşmuş ve yanında sadece yardımcısı Colloway'in kalmasını tercih etmişti. Sonra görevine dönmek istedi. Bunun onu kendine getireceğini sanmıştım. Öyle olmadı. Görevleri zamanında tamamlanıyor olabilirdi ama Korku Şövalyesi'nin elinden sağ kurtulan diğer herkes gibi... değişmişti.

Gözlerimi kısarak gemi gövdesindeki kırağıya yazılı matematik formüllerine baktım.

"Isıtmayı kapadıkları zamanki evimi hatırlatıyor," diye mırıldandı Orion. "Bunu yapmak için yeni sebepler bulmak hoşlarına giderdi. Kalkülüsü ilk kez gövdedeki kırağının üzerinde öğrenmiştim. Parmaklarım öylesine uyuşuktu ki stylus kalemi tutamıyordum bile."

"Kalkülüs. Zavallı kız. Benim tek ihtiyaç duyduğum şey cebirdi," dedim onu dalgınlığından kurtarmaya çalışarak. Keşke bunun sadece onun iyiliği için olduğunu söyleyebilseydim. "Tek elle pençeMatkap kokpitinin kenarına kalemle yazardım." Diğeriyle kazar gibi yaptım. "Matkabı durduramazsın. Çok uzun bekledin mi sıkıştın demektir."

"Bir pençeMatkap düzeneğini düzgünce çalıştırmak için kalkülüs gerekli," diye yanıtladı.

"Evet, şey, babam geri kalanının tamamen içgüdü olduğunu söylerdi. Katılmıyorum, Mars'a döndüğümüzde belki bir düello yaparız. Kazıp çıkartılması gereken yeni sığınaklar olacak."

Meydan okumayı duymazdan geldi ve buzların yanından geçen bir solgun denizatı sürüsünü izledi. Bodur bacaklarıyla buzdan suya atlarlarken yelelerini sallıyor, yüzgeçlerini kıvırıyorlardı. "Babalar önemli," dedi. "Benim türüm bu kavramı sapkınca buluyor." Tırnaklarını kemirmeye yeltendi ama protezinin metalini ısırmakla kaldı. İlk kez görüyormuşçasına rakamlarına baktı. "Yine de bana Anne diyorlar, değil mi?"

"İsmin medeni yarısı o."

Omuz silkti. "Çocuklar iğrenç. Benim asla olmayacak. Bencilliğe tahammülüm yok."

Bir Altın veya Kızıl'ın, sinaptik akışta zihinlerin nasıl empatik bağlantı kurduğunu anlama imkânı yoktu. Çatışma sırasında Orion'un pilotlarıyla kurduğu iletişim sözel değildi. Bunun yerine beynindeki elektrik akımlarının başkalarınınkiyle etkileşime girdiği bir ağ söz konusuydu. Bir tarafının kesilmesi en acımasız ampütasyondu. Ölülerin hayaletleri sinapslarında dolanıyordu.

Pusuda kaybettiği denizcileri düşünüyor mudur diye merak ettim. *Annihilo*'nun *Eo'nun Hayali*'ni parçaladığını gördüğünde bir anne gibi hissetmiş miydi? Çocuklarda tahammül edemediği şey bencillik miydi, yoksa onları kaybetme korkusu muydu?

"Senato çok sayıda gemiyi geri çekti. Atalantia'nın geldiğini görseydin bile yörüngeyi tutmuş olurdu. O savaşı kaybeden Senato oldu, sen değil."

Başı hızla bana çevrildi. "Harnassus, Senato'nun emirlerine tükürmediğinde o savaşı kaybetti ve *benim* filomun yarısını Luna'ya gönderdi. Karın Senato'ya karşı gelmediğinde o savaşı kaybetti."

"Yeni Sözleşme'yi ihlal etmez..."

"Bunun bir erdem olduğunu mu düşünüyorsun? Denizcilerim pahasına onun değerli ahlakı mı? Yoksa babasına dönüşeceği korkusu mu?" Başını iki yana salladı. "Suçluluk duyanlar Harnassus ve Virginia. Ben hiç suçluluk duymuyorum."

"Ben duyuyorum. Sıklıkla. Çeper'deki Oğullar için. Ganymede Tersaneleri için."

"O halde nöronlarını boşa harcıyorsun."

Sert kabuğu oldum olası vardı. Ancak hiç bu kadar katı olmamıştı. Orion'un kökenlerini unutmak kolaydı. Onaylanmamış bir doğum, sonrasında çöp araçlarına pilotluk yapıp ölünceye dek devlet maaşı almaya mahkûm olunan Phobos'un Kovan şehrinin karanlık ayazında geçen bir çocukluktan, Silenius'un Demir Donanması'ndan beri en başarılı filonun komutanlığına. Kendi halkımın arasında benim bir evim vardı. Orion ise sırtlarına çıkarak yukarı

tırmanana ve aşağı baktığında hepsinin de, onu kaldıran kendileriymiş gibi davrandıklarını görene kadar asla kendi halkı tarafından kabul edilmemişti. Ordumda kalan tüm askerler arasında en çok ona güveniyordum çünkü beni asla hayal kırıklığına uğratmayan bir tek oydu. Ben dahil başka hangi uzay komutanı olsaydı *Sabah Yıldızı*'nı, geriye kalan gemileri ve orduyu kaybederdi.

"Karıma istediğin kadar veryansın et, Cumhuriyet'i bir arada tutan o," diye yanıtladım. "Ben burada değilken ve sen ele geçirildiğinde bu orduyu bir arada tutansa Harnassus'tu."

"Harnassus. Haydi ama. Turuncular başparmaklarını sadece iki amaçla kullanabilen ukala maymunlardır: Biri anahtar çevirmek, diğeri de birlik merdivenlerini tırmanmak için. Yaradılışında ne varsa onu yaptı." Kafatasındaki çatlakları hissedercesine ellerini başında gezdirdi.

"Peki, senin yaradılışında ne var?"

"Sendekiyle aynı şey. Düşmanı öldürmek." Gözleri uzaklara dalarken sesi alçaldı. "Uzay boşluğunda düşünebiliyor musunuz?"

"Kime sorduğuna bağlı."

"Ben karada düşünemiyorum. Bir sürü ağırlık var. Bir sürü iğrenç insan ve artıkları." Kalkülüsünü gövdeden sildi. "Atlas'ın beni bozduğunu düşündüğünü biliyorum."

"Bozuk olduğunu düşünseydim şu an gemi revirinde olurdun. Bana kalırsa sadece berelerin var."

Bu hoşuna gitti. "Etkili bir operatör, orası kesin. Bana çirkin bir çöl kemirgeni hediye etti ve sancımın ancak sıçan yediği müddetçe süreceğini söyledi. Uyluklarımdaki, burnumdaki ve yanaklarımdaki etleri kemirdikten sonra hayvanın karnı yarıldı ve öldü. Tesirliydi. Dehşet vericiydi. Küçük düşürücüydü."

Bana baktı. "Anlamıyor musun?"

Kaşlarımı çattım ve başımı iki yana salladım.

"Sen ve ben, birlikte... dünyaları parçaladık. Bizim yaptığımızı kim yapabilir? Adamlarımızın yaptıklarını? Gelgelelim, kendimizi sıçanların insafına bırakıyoruz. Onları özgürlüklerine kavuşturuyoruz. Onları koruyoruz. Onlar için ölüyoruz. Sırtlarımızı döndüğü-

müzdeyse minik dişlerini ortaya çıkarıyorlar ve azar azar ısırıklarla bizi kemiriyorlar. Onlarla yüzleşmek üzere başımızı çevirdiğimizde sevinç çığlıkları atıyorlar ve biz de kemirmeleri bizi zayıflatmamış gibi davranıyoruz. Sıçanlar kendi iştahlarını bile kontrol edemezken kendilerini nasıl kontrol edebilirler?"

"Onlardan biri gibi konuştun," dedim hırıltıya yakın alçak bir sesle.

"Bir doktor duymak istemediğin bir şeyi söylediğinde hatalı mıdır? Sırf amaçlarımız iyi diye hakikat tekelimizde olamaz, genç adam. Haksız olsaydım bu gezegen bizi kucaklardı. Oysa bizi kemiriyor. Haksız olsaydım Cumhuriyet'in filosu çoktan burada olurdu." Gökyüzüne baktı. "Hani, nerede, Darrow? *DemoKrasimiz* nerede?"

Elim cebimdeki holo-damlaya kaydı. Küçük gözyaşı damlası biçimindeki metalde karımın yüzü duruyordu. Mesajlarını yeniden izlemek; bana son sözlerinde, yüzünde, gözlerini çevreleyen çizgilerde kaybolmak ve teninin, nefesinin sıcaklığını hatırlamak için can atıyordum. Aynı zamanda bunu yapmaktan korkuyordum. Altmış beş milyon kilometrelik uzay boşluğu Luna'yı ve mevcut yörüngedeki Merkür'ü birbirinden ayırıyordu. Onu benden ayıran uçurum daha bile genişti. *Ondan* yana kuşkum yoktu. Ancak yapılması gerekeni yapacağından kuşkuluydum. Orion doğru bir noktaya değinmişti. Karım, aynada babasını veya kardeşini görmekten o kadar korkuyordu ki Senato'yu dağıtmamıştı. Bu erdeminin bulaşıcı olduğunu düşündüğünü biliyordum. Ancak bunun, daha zayıf ölümlülerin haris yaradılışlarını yüreklendirmekle kalacağından korkuyordum.

"Karım senatörlerle tartışacağına söz verdi," dedim buna kendim de ikna olmayarak. "Donanmayı getireceğine söz verdi."

"O zaman neden Seyyah Pelerin ve Tartarus operasyonlarını düzenledin? Neden kurtarılmayı beklemedin?"

Elimi holo-damladan çektim. "Çünkü umut bir plan değil, afyondur."

"Katılıyorum. Peki, elinde bir kanıt olmadan Cumhuriyet'in *halkının* iyi olduğunu daha ne kadar umabilirsin? Sonunda üstlerine düşeni yapmaya başlayacaklarını?"

Ben yanıt vermeyince empatiyle elini omzuma koyarak ayağa kalktı. Sevro yumuşadıkça teselliyi Orion'da bulmuştum. Bilhassa demoKrasiye dair artan kuşkularımızda birbirimize hep benzerdik. Ancak bunun bahsi hep bir şişe viski üstüne zırvalarken geçerdi; hiç böyle uzun bir konuşmada geçmemişti. Şüphesi canımı sıkıyordu ve aynı şüpheler dile getirilmeksizin içimde yankılanırken bunu nasıl dindireceğimi bilmiyordum.

"Mavilerini senkronlaman ne kadar sürer?" diye sordum.

"Tam bağlantı için yaklaşık doksan dakika."

"Harnassus'u bugün idare ederim." Adını duyunca dudakları kıvrıldı. "Tartarus konusundaki görüşlerini biliyorsun. İhtiyacım olan son şey, birbirinizin gözlerini çıkarmanız olur. Sen sadece senkronlan ve odana dön. Dinlenmen gerek." Hırçın bir çocuk gibi dönüp gitti. Ayağa kalktım. "*İmperator.* Komutanınız konuşuyor."

Durdu ve döndü. "*Senatomuza* göre sen komutanım değilsin. Bir hainsin."

Şüphe konusunda yapılacak tek bir şey vardı. Ezip yok etmek.

"İmperator, görüşlerinize ihtiyacım yok. Duygularınız umurumda değil. Cumhuriyet'ten şüphe edip etmediğiniz umurumda değil. Halkından nefret edip etmediğiniz umurumda değil. Bu ordu için bu kitlesel bir yok oluş. Umursadığım tek şey, en iyi silahımın harekât başlama saatinden önce çakı gibi keskin olması. Olacak mısın, İmperator?"

Hazırola geçti. "Bir sıçanın dişleri kadar, efendim."

2

LYSANDER

Annihilo

Bir Behemot alacalı gezegenin üzerinde süzülüyordu. Bizi Io'dan Merkür'e taşıyan korveti yutmayı bekliyordu. Uzunluğu dört kilometrenin biraz altında olan dev yaratık eskilerden kalma bir mızrak biçimindeydi. Hırpalanmış gövdesi, Luna'nın Durgunluk Denizi kıyılarında babamla topladığımız deniz kabukları gibi kapkaraydı. Ancak o parlak kabukların aksine ışığı hiç yansıtmıyordu.

Adı *Annihilo*'ydu.

Yok ederim.

Atalantia'nın tasarımlarının kapsamının bundan ibaret olmadığını umuyordum.

"Koca yaratık," dedi yanımdaki adam hava durumundan bahseder gibi. "Rhea'yı yok eden o muydu?" Cassius olmasını dileyerek döndüm ama Cassius tam da bu âna engel olmaya çabalarken ölmüştü.

Çeper, uçarı Çekirdek'le barışmaya gelmişti.

Io korvetinin köprüsünde yanımda duran; eski dostum, akıl hocam, koruyucum yerine Romulus au Raa'ydı. Tüm Çeper Altınları arasından bu korkunç göreve elçilik yapmaya uygun görülen tek kişi Diomedes'ti. Bunun yerinde bir seçim olduğuna inanıyordum.

Adamın bir ağırlığı vardı. Yüzüne ihtiyatlı, gizemli bir ifade hâkimdi. Koyu altın saçlarının arasında siyah tutamlar vardı ve bir düğümle toplanmıştı. Yara izli, duygusuz yüzü Palatine zevklerine göre yakışıklı değildi ama çöküк omuzları ve kaba elleri gibi sessiz, korkunç bir potansiyeli maskeliyordu.

Io'da sergilediği kısa silahşörlük gösterisinden ve arkadaşlarının onun yeteneğine gösterdikleri saygıdan yola çıkarak Diomedes'in, kılıç kullanımı bakımından Cassius'a denk tek Çeper Şövalyesi olduğunu düşünüyordum. Ancak kendi ailesi pahasına bile bir tek o, dostumla dövüşmeyi reddetmişti.

Bunun için Diomedes'e daima saygı duyacaktım.

"*Annihilo* Rhea'yı yakan donanmanın sancak gemisiydi. Diğerleri destek sağladılar," diye karşılık verdim.

"Bu korkunç bir şey. Elbette Venüs'ten geliyor."

"Vaftiz babam bir şeyin nasıl göründüğüne asla aldırış etmezdi. Sadece işe yarayıp yaramadığına bakardı." Buna güldü.

Diomedes'i ilk gördüğümde beyinden çok testosterona sahip bir başka zalim olduğunu sanmıştım. Yanılmıştım. Adam keşiş ve bar kavgacısı arası, esrarengiz bir tipti. Griler ve Obsidiyenlerle yemeğini paylaşıyordu. Ne ilk konuşan ne de son gülendi. Espri yaptığında genellikle lafını esirgemez, şakalarının birden çok anlama gelen karşılıkları olurdu. Hoş, sinir bozucu ve gaddardı.

Fakat Darrow, Sevro ve Apollonius au Valii-Rath'ın vaftiz babamı hasta yatağında yakarak öldürdüğü haberi bize ulaştığında, Diomedes kız kardeşi ve diğer birçok yurttaşı gibi sevinmemişti. Onun yerine saygılarını sunmaya gelmişti.

Bu garip bir teselliydi.

Yaptıklarına rağmen vaftiz babamı seviyordum. Bu kişisel bir zafiyet mi, yoksa birinin, çocukluğunda ona iyi davrananları sevme konusunda hissettiği ahlaki zorunluluk muydu, asla bilemeyebilirdim.

"*Annihilo* Ceres Savaşı'nda Darrow'un sancak gemisi tarafından neredeyse ikiye bölündü," diye devam ettim. "Buna rağmen iki yeni Cumhuriyet muhribini yok etmeyi ve Carthii takviye güçleri gelinceye kadar filosunu yaklaştırmamayı başardı. Dayanıklıdır."

Cüretkârca öne eğildi. "Ona binmek ilginç olurdu."

"Nasıl yapacaksın onu?"

Gözleri ölüm araçlarının üzerinde gezindi. "Hızlıca."

Uydulular'ın ciddi suratlı mizahına çok iyi bir örnekti. Adama ve ciddi tavrına alışmıştım ama pervasız dürüstlüğünün Çekirdek oyunları için uygun olmayacağından endişeleniyordum. Büyükannemin dediği gibi, "Dans maskesiz bir saray mensubu zırhsız bir Pretor kadar savunmasızdır." Yine de, Atalantia, Çeper'in jilet ustalarını hafife almakla akılsızlık etmiş olurdu. Daha iki aydan az bir süre önce kendi babasının, bir onur meselesi haline getirerek kendi ölümüne gidişini seyretmişti. Ben olsaydım onu hafife almazdım.

"Atalantia yolculuğun ne kadar sürdüğünü sorduğunda, üç ay diyeceksin," dedi Diomedes.

"Gemilerinizin ne kadar hızlı olduğunu bilmesini istemiyorsun."

"Güç daima hızdan korkar." Yorgun gözleri dikkatle benimkileri inceledi. "Altın bütünlüğünü sağlama arzusunu ilan ediyorsun. Aptal değiliz. Atalantia'nın, elini güçlendirdiğinde bize saldıracağını biliyoruz. Helios ve konsey, senin... gözü pek bir hamlede bulunmasına engel olabileceğine inanıyor."

"Peki, Dido ne düşünüyor?" Bunu duymazdan geldi. "Elimden ne geliyorsa yapacağım. Söz."

"Annem bunun, tahtı ele geçirmek için uyguladığınız bir taktik olduğuna inanıyor. Ancak şunu unutmayın: Kral yaratmanın bir parçası olmayacağız."

"O konuda da söz veriyorum."

Bunu derken samimiydim ve sanırım Diomedes de bana inanıyordu.

Aile mirasımın canı cehenneme. Önemli olan tek şey dünyaları yıkan çalkantıyı durultmamızdı. Altınlar buna uygun tek arabuluculardı. Ancak Altınların kendisi de bölünmüşken değil. Darrow'u yenilgiye uğratmak için Çeper ve Çekirdek arasındaki yaraları sarmak zorundaydık. Bu uğurda Cassius'u feda etmiştim. Bu uğurda kendimi feda ederdim. Ancak Atalantia herhangi bir şey uğruna kendini feda eder miydi?

Bundan kuşkuluydum.

"Onun sözü," dedi alçak bir ses, sözcükleri uzatarak. Kız kardeşi Seraphina ana bölmeden aramıza katıldı. "Bunun ne kadar değişken olduğunu ilk elden gördük. *Selamet üzerinize olsun,* Atmaca Vega."

Eğilerek yanımdan geçip pilotun omzuna şefkatle vurdu. Pilotumuz Vega ihtiyar gözlü bir çocuktu. Çeper'de en iyi pilotların uçuşa on yaşında başlayıp yirmi yaşında son verdiklerine inanırlardı. Vega daha on iki yaşında bile değildi.

Benim pilotum Pytha ise Çeper Mavileri'ne karşı batıl inançlıydı ve Krypteia gizli polislerinin ona işkence etmesinin ardından Uydululara karşı duyduğu dehşeti henüz atlatabilmiş değildi. Anlaşılırdı. O yüzden yolculuk boyunca benim odamın bulunduğu bölmede inzivaya çekilerek elli yıllık Venüs holo-filmleri izleyip Diomedes'in büyükannesi Gaia'nın ona hediye ettiği meditasyon mantarlarından yemişti.

Gaia'nın piyanosunun sesi hafızamda yankılanıyordu. Belki Atalantia çocukken çalıp çalmadığımı ve nasıl unutmuş olabileceğimi anlardı. İçimde keşfedemediğim uçurumlar vardı. Saklı gerçekler ya da yalanlar veya beynimin beni korumak için gölgelerin arasına gizlediği kötülükler. Peki, gölgelerin altında neler yatıyordu? Bu büyükannemin inşa ettiği bir şeyse Atalantia bilirdi.

"Ona, o Çekirdek kaltağına güvendiğimizden daha fazla güvenmemeliyiz," dedi Seraphina ağabeyine. Beni kızgın bakışlarla süzdü. "Hatta daha az güvenmeliyiz. En azından diğerinde bir siyasetçi değil, asker kanı vardı."

"Askerler hükmen daha mı asil oluyorlar?" diye sordum.

Seraphina gözlerini kırpıştırdı ve Diomedes'e döndü. "Bu Çekirdek-dölüyle aynı havayı daha fazla solumak zorunda kalırsam, onu hadım edeceğim." Bacaklarımın arasına baktı ve çentikli tek kaşını kaldırdı. "Anatomik olarak mümkünse."

Birlikte yolculuğumuzun sonunda, bu korkunç kadını başta çekici bulduğum için alışılmadık bir biçimde kendimden utandım. Yakınlaşınca, saygı duyduğum erdemlerinden pek azma sahip olduğunu görmüştüm: sabır, ihtiyat, zarafet, alçakgönüllülük, merhamet.

Sahip olduğu erdemler –dürüstlük, sadakat, cesaret– yaradılışındaki şeytani açlık yüzünden bozulmaya uğruyordu.

Ancak hâlâ çekici geliyordu. On yıldır kendi türümden uzak kaldığım için olsa gerekti. Ya ondandı ya da yabani şeylere gizli bir yatkınlığım olduğunu keşfediyordum ve erken büyümüş kadınlara duyduğum zaafa ömrüm boyunca mahkûm olacaktım.

"Aynı havayı paylaşamayacaksan nefesini tut," diye söylendi Diomedes kız kardeşine.

"Burada olmamamız gerek," diye üsteledi Seraphina. "Biz elçi değiliz. Hovardalara sevgi gösterisinde bulunmak yerine benim ileri komandoların başında, senin de Lux'un yanında lejyonlara liderlik ediyor olmamız gerek."

Diomedes çenesini sıvazladı.

"Liderlerimizin bizden olmamızı istedikleri neyse oyuz," diye karşılık verdi.

"Peki, ya tekrar tuvaletleri temizlemeni söylerlerse?"

"O zaman tüm Kahverengilerin sevgilerini kazanırım. Bir de yemekhane aşçılarının akşam yemeğinde çok sık Venüs yemeği çıkarmamaları için dua ederim."

Seraphina buna alaycı bir gülüşle karşılık verdi.

"Bu bir utanç kaynağı değil, Sera. Konsey tarafından Çeper'i temsil etmek üzere seçildim. Sen de bir *konsül* tarafından seçildin. Bu bir *şeref*."

"Bu savaşa inanmamana rağmen mi?" Kaşları kalktı. "Merak etme, ağabey. Büyük bir kısmını göreceğinden şüpheliyim. Lux'un şerefinin canı cehenneme. Bir Bakır yeterli olacakken Raa'yı göndermek. Bu Çekirdek sürtüğü sırtımıza bir jilet saplamadan önce bizimle ittifak kurmak istediğine karar verse bile rehin alınacağız."

"Zehirleneceğimizi düşünmeyi yeğlerim," diye yanıtladı Diomedes.

Seraphina ağabeyinin yanağını hafifçe vurarak okşadı. "Her iki türlü de senden iyi bir rehine olur. Emirleri yerine getirmekte çok iyisin."

Refakatçi askerlere katılmak üzere geri gitti.

Seraphina gittikten sonra, "Çekirdek Çeper gibi değildir," dedim sözcüklerimi dikkatle seçerek. Diomedes'in dedikodudan daha çok nefret ettiği tek bir şey vardı. "Dökülen şaraptan kan kabarcıkları çıkar."

"Seraphina'nın birilerini düello için kışkırtacağından endişe ediyorsun."

"Açıkçası herkesi."

"Terstir ama aptal değil. Bana zorluk çıkarıyor."

"Peki, Dido ona seninkilerle ters düşen talimatlar verirse?"

Yorumumu duymazdan geldi ama mesajın yerine ulaştığını biliyordum. Diomedes Uydu Konseyi'ni temsil ederken, kız kardeşinin tek bir efendisi vardı: annesi. Dido'nun yapmayacağı bir şey varsa o da Grimmus'larla uzlaşmaktı. Neticede, Dido'nun en büyük kızı ve kayınpederinin katledildiği Darrow'un ilk Zafer'inde Marslı Çakal'la iş çevirmişlerdi.

Bunu ne Dido unutmuştu ne de Diomedes.

Annihilo'ya baktı. "Babam bir keresinde, ilginç herkesin kendi kendisiyle savaş halinde olduğunu ve bu yüzden sadece iki sözcükle tanımlanabileceğini söylemişti. Atalantia'nınkiler neler?"

"*Kadife testere.*" Bir karşılık vermedi. "Atalantia vahşi bir beyne ve inanılmaz zehirli bir karizmaya sahiptir. Ne suçluluk ne şüphe onun için bir engeldir. Uzlaşma nedir bilmez. Sosyal stratejist, herpetolog, heykeltıraş, kendi sesine âşık, kahkahalar atan ve *güzelliğin* –her türlüsünün– varoluşun zirve noktası olduğuna inanan bir kadın." Kusurlarından söz etmedim. Onun sorması da uygunsuz kaçacağından sormadı.

Sessizliğin uzayıp gitmesine izin verdi ve ardından bana baktı. "Babamın ölümü bana ne öğretti biliyor musun?"

Söylemesini bekledim.

"Avarelik etmemeyi."

Io'nun sert elementlerine maruz kalan Romulus, değerli havayı son açıklaması için harcamış ve atası Akari'nin mezarına ulaşamamıştı.

Cevabımı yutkunarak içime attım.

Diomedes düşüncelere dalarak tekrar Atalantia'nın gemisine baktı. Bir süre sonra konuştu. "Lune Hanesi'nin yasal mirasçısısın ve ondan geriye kalan her şey üzerinde yasal hakkın var." Gemileri, lejyonları, hiç şüphesiz Grimmus Hanesi'ne geçen yeminleri kastediyordu. Hakkım olan her miras Atalantia'ya pahalıya patlayacaktı. "Seni bir müttefik mi, yoksa bir rakip olarak mı görecek?"

Bilmiyordum.

Bu yola, vaftiz babamı ikna edebileceğime inanarak baş koymuştum. Akılcı biriydi ama artık ölüydü. Atalantia bir diktatör olarak çok daha öngörülmezdi.

On yıl beni değiştirmişti. Onu da değiştirmiş miydi?

Atalantia genel olarak çocuklardan nefret etmesine rağmen yeğeni Ajax ve en yakın dostunun oğlu ve akıl hocasının vârisi olan ben bu konuda istisnaydık. Ben Atalantia'nın favorisiydim çünkü Ajax'tan farklı olarak, Atalantia'nın saygı duyduğu tek ortaRengin şefkatini kazanmıştım: Heliopolisli Glirastes. Mimar-fizikçi Glirastes asırlardır en iyi Usta Yaratıcı ve bir çağın eğilim belirleyicisiydi. Bir diğer nedeniyse, büyükannemin, Atalantia'nın hep arzuladığı sırları içinde barındıran Zihin Gözü'nün tek vârisi olarak beni seçmiş olmasıydı.

O şefkate rağmen Atalantia'yla çocukluğuma dair hiçbir şey –ne Hyperion Operası'ndaki gecelerimiz ne el ele dolaştığımız Mor sergilerindeki eleştirilerimiz, hatta binicilik çiftliklerine duyduğumuz sevgimiz bile– onun için, giydirip etrafta gezdirdiği bir oyuncaktan farksız olduğum şüphesinden beni vazgeçirememişti.

Bunu yapmasına göz yumduğumu itiraf etmekten utanıyordum. Annemle babam ölünce, Aja da çoğunlukla evden uzakta olunca, güzel bir söz işitmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Atalantia bu konuda cömertken, büyükannem çok cimriydi.

Octavia'nm sözlerinden biri aklımdan çıkmıyordu: "Kendi gösterişleri için senin dostluğunu arayanlardan kork. Aynada onların ışığını kestiğin an, kırdıkları şey ayna olmayacak."

Hükümdar olmakta gözüm yoktu. Ancak Atalantia'yı buna ikna etmek bambaşka bir meseleydi.

"Nasıl tepki vereceğini bilemiyorum," diye yanıtladım sonunda. "Ancak yüzümde yara olmadığı müddetçe miras kalan hiçbir şeye sahip olamam." Yanağımın içini kemirdim. "Korkuyor musun?"

"Atalantia'yla karşılaşacağım için mi? Koşullara bağlı." Durakladı. "Amcamı tekrar göreceğim için mi? Kesinlikle."

Korku Şövalyesi'yle karşılaşacağım için ben de biraz endişeliydim.

3

DARROW

Fırtına Tanrısı

Merkür travmatik yeniden doğuşu yüzünden karamsarlıkların ve sert iklim kuşaklarının sağı solu belli olmayan gezegeniydi. Bir gezegeni değiştirmenin insan doğasını değiştirmekten daha kolay olduğuna inanan Altın dünya-yaratıcılar, gezegenin dönme süresini Dünya'nınkine denk gelecek şekilde değiştirmek için Merkür'de kütle-sürücüler çalıştırıyorlardı. Böylesine zorlu dünyalaştırma çalışmaları bazen gerekliydi ama geride gözle görülür izler bırakıyordu.

Sycorax Denizi'nin kutup buzuyla buluştuğu noktada Harnassus demircilerinin, bir buzulun ön cephesine açtıkları geniş ağızdan buhar sızıyordu. İniş ışıkları bizi iğreti bir sanayi dünyasının, bir kazı alanı etrafında yoğun faaliyet gösterdiği buzulun içine çağırıyordu. İniş yaparken yerde boylu boyunca uzanan kışla tesisleri, mühendislik garajları ve yemekhane koridorları, buzun içinden kazılarak çıkarılan metal yığınıyla karşılaştırıldığında oyuncak gibi görünüyordu. Eski makine yabayla delinmiş tepetaklak bir kaplumbağa kabuğunu andırıyordu.

Eski Tokyo'nun Dünyalı kahramanı İmperator Cadus Harnassus beni kum kaplı pistte karşıladı. Toparlak bir adamdı. Çökük omuzları; yavaş yürüyüşü; ombra teni ve ellilerinde gitgide öfkeli

bir köpek yavrusunu andıran suratının ortasındaki iri, içkici burnu kendi kastının kahramanı olan bir yıldızKabuğu mühendisinin karmaşık zekâsını maskeliyordu.

Sekiz yıl boyunca sıkı sıkıya bağlı olduğu Dünyalı İkinci Lejyon Demircileri'nin bütünlüğünü korumuştu. Bu savaşta süper-askerler ve askeri doktrin Altınların tekelinde olabilirdi ama yaratıcılık da bizim tekelimizdeydi. Her ne kadar bunu kabul etmekte temkinli olsam da çoğu, Harnassus sayesindeydi.

Şimdiye dek zeki komutanlarım, aptal komutanlarım ve lanet komutanlarım olmuştu ama istikrarlı bir komutan bulmak, Gümüş loncasında dürüst bir adam bulmak kadar ender bir durumdu. Keşke bu istikrarlı komutanın bir gün karımın koltuğunda oturma hırsı olmasaydı.

Resmi olarak o bu ordunun BaşİmperatoruydU, bense bir kanun kaçağıydım.

İhanetim üzerine Senato halefim olarak Harnassus'u seçmişti. Orion'un bana fazlasıyla sadık olduğunu biliyorlardı. Ayrıca, gerek siyasi rant için gerekse yasalara işgüzar itaatinden, Orion'u reddedip Atalantia'nın kalıntılara saldırısına zemin hazırlayarak neredeyse filonun yarısını Luna'ya geri gönderen de Harnassus'tu. Herhangi bir masaya oturup piyadelerle çene çaldığı günler geride kalmıştı. Orion gibiler bunun için onu suçluyordu.

Ancak günün sonunda Merkür'ü istila etmeyi seçen Harnassus değildi. Bunun sorumlusu bendim.

"Şuna bak. Efsane ve eniği." Harnassus'un Turuncu gözleri, gizli bir espriyi biliyormuşçasına Rhonna ve benim üzerimde gezindi. "Kuzey sürgünümde bana katılmaya mı geldiniz?"

"Programın gerisinde kalmışsınız, İmperator," dedim selamlayarak.

Selamıma gönülsüzce karşılık verdi ve tütün suyunu tükürdü. Tütün suyu dolaşık sakalında dondu.

"O halde programda hata var." Başını kaşıdı ve bir tel saç kopardı. Fazla saçı olduğu da söylenemezdi. "Adamlarım senin ve

o mankafanın tezgâhladığı lanet çılgınlık için dişlerini tırnaklarına taktılar."

Başımı, buhar çıkaran mekiklerden inen mühendislere çevirdim. "O yüzden daha fazlasını getirdim. On Yedinci tamamen senindir. Çöl'deki fırtına motorları işlemden geçirildi ve hazır. Orion'un Sycorax'ta iki kilometre derinlikte dört motoru var."

Kaşlarını çattı. "Beş tane daha mı var? Bana söyleyebilirdin."

"Altı tane daha. Harekât güvenliği önemli."

"Bana güvenmediğini söylemenin kibarcası."

"Bu konuda sana güvendim, değil mi?"

"Bizzat gelmen abartı olmuş. O halde toplam yedi ediyor." Aklı işe gitti. "O cadı kazanının sıcaklığı ne kadar? Kırk, kırk bir?"

"Kırk üç derece," dedi Orion arkamdaki *Solgun*'dan çıkarken. İki yanında altı fırtına pilotu vardı. Rahatsızlığımı belli etmedim. Beklemesi gerekiyordu. Harnassus onu süzdü. Gizliden gizliye Orion'un kafaca göreve hazır olup olmadığına dair şüphelerini belli etmişti, görünürde ise mevkidaşını selamladı.

"Devriye geziyordum," dedi Harnassus.

"Eh, sizin türünüz devriye gezebilir. Nasılsa öldürme kısmı sizde değil."

"Seni sahada gördüğüme şaşırdım, İmperator Aquarii." Harnassus o çöküк omuzlarını bana çevirdi. "Burada ne işi var?"

"Brifingde anlatırım."

"Doğru ya. Harekât güvenliği. Meteorologlarının dikkatinden kaçmayacaktır, Aquarii. Beyinleri yıkanmış küçük iblis büyücüler olabilirler ama ikiniz kadar aptal değiller. Aynı mekikte uçmak. Lanet olsun. Korku Şövalyesi ya ikinizi de yakalasaydı?"

"Hayallerin gerçek olurdu," dedi Orion. "Ordunun başına sen geçerdin. Araçlarım volkanik dağların yakınında. Senin... *büyücüler* onları hidrotermal baca zanneder. Elli dereceye çıkabileceği akıllarının ucundan bile geçmez."

"O zaman buna ne diye ihtiyaç duyuyorsun?"

"Tam kontrol," dedi Orion.

"Tam kontrol mü?" Harnassus'un, kendisine bilgi verilmediği konusundaki şüpheleri doğrulandı. Ters bir suratla araca tekrar baktı. "İkiniz hiç masal okumadınız mı? Pandora, kutusuyla oynanmasından hoşlanmaz."

Sevro küçük bir boka ne kadar saygıyla bakıyorsa, Orion da ona aynı şekilde baktı. "Pandora, dünyanın sefaletini kadınların üzerine yıkan, erkekler tarafından yazılmış bir kurguydu. Ben kurgu değilim. Ee, malı görebilecek miyiz? Yoksa yüz binlerce denizcim sizin şehvetli siyasi rüyalarınız uğruna ölmemiş gibi davranarak kıçımız donarken burada dikilip anlam tartışmalarına mı girmek istiyorsun?"

Hareketsiz iki obje gibi hiddetle birbirlerine baktılar.

"Bitirdiniz mi?" diye sordum. "Evet, bitirmişsiniz. O makineyi havada istiyorum. *Derhal.*"

Meşhur İkinci'nin kadın ve erkekleri, deliğinden çıkarılmış bir devin metal gövdesine akın ederlerken buz, soğuk dudak rengindeydi. Asırlardır buzun içine hapsolmuş makinenin üst gövdesindeki, neredeyse bir kilometre çapındaki kavis çarpıktı ve çatlaklarla doluydu. Harnassus küfürler savurarak kazı alanının çevresinde dolaşıyordu. Orion ve Mavileri iki saatten uzun bir süre önce makinenin içine girdiklerinden beri gergindi.

Usta Yaratıcı Glirastes, bir kutup ayısı kürküne sarınmış halde duruyordu. İnce yapılı, kel, akbaba gibi zalim görünümüyle Toplum'un en meşhur ustası burnunu buruşturup kutudan bir çizgi halinde iblisTozu çekti. Harnassus gibi bir Turuncu'ydu ama bambaşka bir sınıftandı. Merkür'den Luna'ya Altın diktatörlerle temas halinde olan ve zevkleri için gizli aygıtlar ve kütüphaneler yapan biriydi. Gezegendeki Yağmur'um için işbirliği hayati öneme sahip olmasına karşın İsyan'dan değildi.

"Bir mucize yarattın," dedim ona.

"Mucizeymiş." Usta Yaratıcı alaycı bir şekilde güldü ve uyuşturucunun son kısmını kemerli burnunun sağ deliğinden içeri çekti. "Bu gezegeni ele geçirdiğin zaman, özgürlüğün bir yıl içinde vereceği

meyveler karşısında mutluluk gözyaşları dökeceğimi söylemiştin. Şu surata bir bak, genç savaş lordu, sevinç fışkırıyor mu?"

"Bir yıl henüz dolmadı," dedim.

"Bu makineler insan ilişkileriyle uyum içinde olmayan iptidai güçler," dedi o küçümseyen, kısık bakışıyla bana dönerek. "Yaptıklarımı hesaba katarsak, verdiğin sözün hâlâ geçerli olduğunu umuyorum." Lejyonlarım gezegeni ele geçirmeden önce Glirastes'e, nüfus merkezlerinin bombalanmayacağına dair söz vermiştim. O söz yüzünden yüz binlerce adamım Yağmur'umuzda ölmüştü ama milyonlarca sivilin çapraz ateşe tutulması engellenmişti. Araçların içindeki gizli teknolojinin yeniden çalıştırılmasına yardım etmesinin tek sebebi, o korkunç bedele rağmen sözümü tutmuş olmamdı. Bir de Atalantia'nın, özellikle Merkür'ün Usta Yaratıcısı Glirastes kadar meşhur işbirlikçilere yapacaklarından korkuyordu.

Ona zaman verdiğim söz Fırtına Tanrıları'nı da kapsıyordu.

"Hâlâ geçerli," dedim. "Birincil ufku aşmayacağız."

"Soykırımın bir parçası olmayacağım. Neler olacağını biliyorsun, eğer..."

"İster inan ister inanma, Merkür halkı senin halis yüreğin için ne kadar değerliyse, Merkür'ün kendisi de benim davam için aynı değere sahip." Dokundurmamı sezip kaşlarını çattı.

"Octavia bu ölüm canavarlarını kim bilir neden zincirli tutmuş," dedi eşit derecede hayranlık, kıskançlık ve korku karışımı bir bakışla araca dönerek. "Votum bile gezegenlerinin yüzeyi altında ne olduğunu bilmiyordu. Ben bile bilmiyordum."

Bunun, Atalantia'nın da bilmediği anlamına geldiğini umuyordum.

"Bir Altın neden bir şey yapar?" diye sordum. "Kontrol için."

Fırtına Tanrıları, gezegenin dünyalılaştırılmasından kalan iklim-şekillendiricilerdi. Merkür'ü yaşanır hale getirmek için Lovelock motorlarıyla uyum içinde çalışıyorlardı. Octavia'nın Hisar'daki Hilal Kasa'sını açmak karımın dört yılına, Yeşillerden de iki yüz kişinin çabasına mal olmuştu. İçeride bulduğumuz gizli servetin değeri bir uzay gemisi filosuna denkti. Octavia'nın, aile sırları konusunda

kendi kanından olmayan kimseye bilgi vermeyecek kadar paranoyak olduğuna on milyon can üzerine bahse girerdim.

Glirastes, dev kütlesinin ona bir sır fısıldamasını bekler gibi Fırtına Tanrısı'na baktı, sonra kollarını kavuşturdu ve zihnindeki labirentin derinliklerine çekildi. Yaratıcı huysuz bir dâhiydi ama bu gezegenin halkı onun için önemliydi. Vadi'ye şükürler olsun.

Demirciler bir siren üzerine çekimAsansörüyle çukuru boşaltmaya koyuldular. Yukarıda, pençeMatkapların son partisi havada sürüklenerek Heliopolis'teki ikmal depomuzda tutulmak üzere ağır yük çekicilerle güneye doğru taşınıyorlardı. Motordan son çıkan Orion ve Maviler oldu. Mühendisler bir çekimKızağı üzerinde bana doğru geri süzülürlerken etrafı dikkatle inceliyorlardı. Glirastes kölesinin getirdiği kahveden yudumladı.

"Donanım yüklendi ve kullanıma hazır," dedi Orion. "Harnassus artık sızlanmayacak. Gerçekten de çok çalışmışlar. Demircileri yağcılara göre iyi iş çıkarmış."

"Kafaları güzel," diye ekledi Glirastes.

Haklıydı. Daha genç olsaydım istikrarlarını cesur öfkelerine veya gayelerine yorardım. Ancak uykusu hafif olan bir tek ben değildim. Ordum nazopran, dolomine ve zoladone isimli sicimlerle tutulan bir kukla topluluğuydu.

"İşe yarayacak mı?" diye sordum Glirastes'e.

"Beş milyon simülasyon yaptım ve sadece iki milyonu araçların içe doğru patlamasıyla ve içerideki herkesin ölümüyle neticelendi," dedi Glirastes. "Yani teoride, evet."

"İç rahatlatıcı," diye mırıldandım.

Harnassus konuşmamıza dahil olmaya çalışarak güçlükle yanımıza yürüdü. "Bu şerefe nail olmaz mıydınız, İmperator?" diye sordum.

"Bu senin canavarın. Sen uyandır." Kontrol tabletini bana fırlattı.

Sinirle uçuş protokolünü etkinleştirdim. Harnassus yaşlı makinenin altındaki yerçekimi motorlarının ateşlendiğini görmek için bile izlemiyordu. Dehşet verici bir saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Aşağı baktım. *Kalksana, seni pislik. Kalk.*

"Harnassus'u dahil etmenin bir hata olduğunu sana söylemiştim," diye fısıldadı Orion. "Tek aracın bu olduğunu sanıyordu. Sabote etti."

"Baş belası olabilir ama hain değil," dedim.

Sonra Fırtına Tanrısı, onu uykusundan uyandırmaya çalışan Güneş Sanayi yerçekimi motorlarının gücünü hissederken korkunç bir inilti çıkardı. Harnassus dışında yanımdaki tüm yaverler ve komutanlar geri çekildiler.

Makine, bir metal çığlığı eşliğinde kalkmaya başladı ve yüz metre havada asılı kalıncaya dek yükselip yapay mağaranın çatısını kapadı. Yerçekimi motorları buz blokları sarkıtarak altında hareketsiz bir alçak yerçekimi alanı oluşturuncaya dek yükselmeye devam etti. Araç çok geçmeden denizdeki kardeşine katılmaya hazır olacaktı.

Memnuniyetle gülümsedim.

4

LYSANDER

Aja'nın Oğlu, Ajax

Annihilo'ya iniş yaptıktan sonra Diomedes'le birlikte Çeper heyetinin başında, Kül Muhafızları'nın koridorunda ilerledik. Atalantia'nın seçkinleri düşman ricalini karşılamak üzere resepsiyona uygun törensel zırhlar yerine savaş zırhlarını kuşanmışlardı. Bunun sebebi belki de Çeper'in bağımsızlığını resmen tanımıyor olmalarıydı. Savaş zırhının kara böcek görünümlü metali dört sahadaki savaştan yıpranmış ve yüzeyinde çukurlar oluşmuştu. Ancak Grimmus Hanesi'nin göğüs plakaları üzerindeki inci kafatasları ışıl ışıl parlıyordu.

Saygısızlıklarını belli etmeyi amaçlamış, amaçlarına da ulaşmışlardı.

Bu, kayıp bir oğul ya da eski bir müttefik karşılaması değildi.

Bu kan hainlerine karşı bir güç gösterisiydi.

Düşman Gri saflarının önünden geçerken, Atalantia kaçını benim Pretorlarımdan ve ailemin lejyonlarından yağmalamıştır diye merak ettim. Bakındım ama hiçbir Pretor bulamadım. Safların önündeki subaylar arasında ne Rhone ti Flavinius vardı ne de Exter ti Kaan; Fausta ti Hu bile yoktu.

Kül Muhafızları koridorunun sonunda korkunç derecede iri on Obsidiyen Lekeli, bekleyen Çekirdek Altınları heyetinin bulunduğu

yere uzanan yolumuzu kesmek için balta saplarını güvertenin zeminine vurdular. Kenara çekildiler ve on yıldır ilk defa iki Gösterişli birbirini yüz yüze tartıyordu.

Çekirdek'in –savaşta yara almış ve işe yaramayan– Altınları dünyaların şimdiye dek gördüğü en iyi ustalar tarafından canavar biçimi verilmiş ve yaldızla boyanmış paha biçilmez zırhlar içindelerdi. Birçoğunun saçı savaş modasına uyarak kısacık kesilmişti ve kaşları çentikliydi. İri kemikli yapıları doğum öncesi sıkı bir gözlem, ezoterik kimyasal protokoller ve akranlarıyla giriştikleri fiziksel rekabet sayesinde gelişmiş yoğun bir kas tabakasıyla güçlendirilmişti.

İnsanlığın mükemmeliyete erişmiş versiyonu olduklarını söyleyemezdim. Daha ziyade yarışta atağa geçen safkanlar gibilerdi.

Çeper Altınları diğerlerine kıyasla daha ince yapılı ve pejmürdeydi. Kültürleri gibi vücutları da mahrumiyet ve öz disiplinle güçlendirilmişti. Saçlarını uzatırlardı ve Peloponezlilerin âdeti olduğu üzere savaştan önce taramayı tercih ederlerdi. Kendi diktikleri solgun cüppeler ve sade deri botlar giyerlerdi. İçlerinden birinin bile üzerinde kitari adını verdikleri kısa kılıçları ve hasta adını verdikleri uzun jiletleri haricinde bir adiRenk pazarından elli krediye alınamayacak herhangi bir şey bulunmazdı.

İki taraf arasındaki sessizlik uzadıkça uzadı.

Nihayet Çekirdek Altınlarından biri konuştuğunda, bu kişi çoktan öldüğünü sandığım bir Marslıydı. Kuğu zırhının kanatlı omuzlarında çukurlar vardı ama göğüs plakasının parlak kalbi solgun hangarda ışıl ışıl yanıyordu. Hatırımdaki haliyle kaymaktaşı gibi pürüzsüz yüzü şimdi bir madenci topuğu misali sertti. Ancak savaş bile Kalindora au San'ın gözlerindeki kıvılcımı söndürememişti. Sevgi Şövalyesi.

Onu, savaşın görkemine değil, şiirin ve mimarinin inceliğine âşık vakur, ince bir yaratık olarak hatırlıyordum. Çocukluğumda onunla yaşıt tek bir kadını eşdeğeri görürdüm: Virginia au Augustus. Azrail'in karısı ve büyükannemin tahtının gasıbı.

Bir erkek olarak Kalindora'nın yeri bende çok daha farklıydı.

Diomedes bile dönüp bir daha baktı. Dudakları iki yara iziyle yarılmış olsa da dolgundu ve sadece fısıldamaya yarıyor gibiydi. Burnu küçük ve keskin hatlıydı ama asıl belirgin özelliği gözleriydi. Var olan tüm altın tonları helezonlar halinde gözbebeklerine uzanıyor ve o karanlığa yaklaştıkça puslanıyordu, bu yüzden de bir tutulma gibi görünüyordu.

"Bu o mu?" diye sordu Kalindora, fırtına bulutu rengindeki zırhıyla daha uzun boylu ve genç bir şövalyeye. Adamın ten rengi siyah, gözleri canlı bir kehribar tonuydu. Beni incelemek üzere öne doğru adım atarken güçlü omuzlarından bir inci leoparı postu salınıyordu. Bir an ikimiz de öne eğilmiş, gözlerimizi kısarak karşı taraftakinin uzun zamandır görülmeyen eski bir dost veya bir göz yanılsaması olup olmadığını anlamak için kirli bir camın ardından bakıyor gibiydik.

Bir zamanlar "kardeşim" dediğim adamı zor tanıdım.

Değişmeyen tek şey, uzun kirpikleriydi.

Onu son gördüğümden bu yana geçen on bir yılda, genellikle gizliden alay konusu edilen tombul hatları gitmiş, yerini Cassius'un bile içkili bir anında kıskançlığını hafifletmek umuduyla kusur ilan edebileceği çok emin, çok tutkulu, çok *erkeksi* bir Adonis görüntüsüne bırakmıştı.

Küçük genetik deneyi Octavia için hep bir hayal kırıklığı olmuştu. Şimdi görseydi olmazdı. Aja ve Atlas au Raa'nın aşksız genetik birleşiminden doğan oğlu Ajax tam bir erillik örneğiydi.

Ajax'ın zırhını süsleyen phaleradan[2], çocukluk düşlerini gerçekleştirdiğini görüyordum. Sadece Eşsiz yarasını değil, Fırtına Şövalyesi mevkisini belirten nişanını ve Sefir piyade komutanı rütbelerinin tamamını da üzerinde taşıyordu.

İki Olimpik Şövalye'nin önünde yarasız yüzüm ve soluk sivil giysilerimle on yıllık yokluğumu hiç bu kadar yoğun bir şekilde yaşadığımı hissetmemiştim.

---

2 Roma askerlerinin göğüs plakalarına taktıkları disk. (ç.n.)

"Sen Lysander au Lune olduğunu iddia eden adamsın," dedi Ajax dudak bükerek.

"Ajax." Ses tonundan takılıyor olduğunu zannedip sarılmak için uzandım. Lekeli önümü kesti. Gerçek anlamda canımın yandığını hissettim. "Beni tanımadın mı?"

Ajax'ın gözleri birer çizgi halinde kısıldı. "Onu *Manteío*'yla test edin."

Yunanca karşılığı "kâhin"di. Daha önce kâhinlerle oynamıştım. Keyfim kaçtı. Sonra bir Pembe köle süzülerek öne çıktı ve bana büyükannemin solgun doğruluk ölçer yaratıklarından birini değil, yılanlarla çevrili siyah metal bir küre uzattı. Kürenin ortasında ucu yukarı bakan bir iğne vardı.

"*Dominus*'un izni olursa bir damla kan."

Büyükannemin kâhinlerinden daha insaflı görünse de kendimi kandıracak değildim. İğnenin etrafı DNA-kodlu bir zehirle kaplı olmalıydı. Sahtekârlık yaptığım anlaşılırsa hayatım, en zalim Venüslü simyacılar tarafından tasarlanmış korkunç bir ıstırapla son bulacaktı ki o simyacıların en beceriklileri daima Atalantia'nın emrine amadeydi.

Atalantia'nın benim DNA'ma sahip olması, istihbarat operasyonlarının derinliğini ortaya koyuyordu. Hükümdarların iki kez sofistike bir şekilde zehirlenmeleri ve bir defa korkunç bir klonlama olayı yaşanmış olmasından dolayı ailem DNA'larını kendi canı gibi korurdu.

Yoksa neden Gösterişli'lerin geri kalanını, ölüleri güneşe fırlatma ritüelini benimsemeleri konusunda ikna edecektik ki? Güzel göründüğü için mi? Onlardan geriye bir şey kalmaması için.

Başparmağımı iğneye batırdım.

Çekirdek Altınları, tek damla kanın iğneden aşağı süzülüp metalin onu emmesini izlediler. İçindeki zehir hangisiyse etkinleşmedi. Atalantia'da daha önce DNA'm yoksa bile artık vardı. Yılanlar kürenin dışından kendilerine yollar açarken küre müthiş bir maharetle dalgalandı, ta ki ergenlik öncesi suratıma ait bir büstle karşı karşıya gelinceye kadar. Köle görüntüyü Ajax'a çevirdi.

Ajax suratı inceledi.

Kel bir Yeşil yardımcı, "*DNA profili doğrulandı,*" dedi. Gözbebekleri bağlantı sırasında ışıldadı. "*Güvenlik sarmalı işleniyor.*" Uzun bir duraksama. Kalindora döndü ama Ajax gözlerini suratımdan ayırmıyordu. "*DNA profil doğrulaması tamamlandı. Sahtekârlık olasılığı on üç trilyonda bir.*"

"Hemfikirim," dedi Kalindora. Tavrı yumuşadı.

Çekirdek Altınları bu gelişme karşısında kaskatı kesilirken rekabetçi beyinleri, geri dönüşümün kişisel entrikalarını nasıl etkileyeceğini hesaplıyordu.

Hâlâ ikna olmayan Ajax, *Manteío*'yu köleye geri fırlattı. "Büyükbabam, Flavius au Grecco'yu infaz ettirdiği gece anneme ne söylemişti?"

Bu anı karşısında gülümsemedim. "Domuz kesilip yendiğine göre tatlıda ne var?"

Ajax'ın gözleri koskocaman açıldı

"*Kardeşim!*" Obsidiyenlerin arasından fırlayarak ayaklarımı güverteden kaldıran güçlü bir kucaklamayla kemiklerimi takırdattı. Hatırladığım Ajax buydu. Ne şefkatini ne de öfkesini dizginleyebilen nazik, cömert kardeş. "Özür dilerim, emin olmak zorundaydık. Düşman, şeytanice hamleler yapıyor." Beni yere geri bıraktığında yüzümü uzun parmaklı ellerinin arasına aldı ve dudaklarıma sertçe yapışarak öptü. "Küçük Lysander. Ha ha! Öldüğünü söylüyorlardı. Ama şuraya bak..." Omuzlarımı silkeledi. "Karabatak gibi etten kemikten ve onca zaman tutsaklığın ardından hâlâ açıkgöz bir züppe." Yüzüme vuracakmış gibi yaptı. "O kadar da açıkgöz sayılmaz."

Tutsaklık.

Cassius duysaydı kahkahayla gülerdi.

Ajax'ı henüz bu konuda uyandırmak istemiyordum.

"Annenin tam bir kopyası olduğunu söylüyorlardı," diye karşılık verdim. "Daha uzun olduğunu söylememişlerdi."

Bu, gerçeği yansıtmak için yetersiz kalırdı. Çok daha iriydi.

Neşe içinde hafifçe omuzlarıma vurdu ve alnını alnıma yaslamak için başını eğdi. Derin bir nefes aldı. Koku alma oldum olası en sevdiği duyusuydu.

"Aile kodunu aldığımızda, bunu Köle Kralı'nın oyunlarından biri sandık. Sonra imleyicini gördük. Kodun karmaşıklığı karşısında heyecanlandık." Gözlerini yumdu. "Yine birlikteyiz."

"Yine birlikteyiz, kardeşim," dedim. Bu hâlâ imkânsız geliyordu ve yapmam gereken açıklamaların aleyhime kullanılacağını bildiğimden kendimi tuttum. O açıklamaları yaptıktan sonra Ajax yine de bana sarılırsa, bu birliktelik gerçek demekti. "Büyükbaban için yas tuttum. Çok daha iyisini hak ediyordu."

Ajax'ın başı öne düşerek geri çekildi.

"Evet, öyle ama tarihe adını yazdırdı, değil mi? Şimdi sıra bizde." Gözleri paylaştığımız o özel andan ayrılarak Raa'yı incelemeye koyuldu. Sesi saldırganlaştı. "Tabii kendine yeni bir aile edinmediysen..."

Kalindora boğazını temizledi. Özür dileyerek onu, amaçladığımdan daha büyük bir resmiyetle selamladım ve Diomedes ile Çeper heyetini takdim ettim. Diomedes'in resmi baş selamı karşısında Kalindora dilini şaklattı.

"Lysander'ın bildirisini aldığımızda, senin maskeli bir kurgu karakter olduğunu sanmıştık. Ancak sokak kedileri gibi cesur ve bir o kadar tozlu halde karşımızda duruyorsun."

Diomedes, "Çeper Egemenliği adına..." diye başladığı sırada Kalindora sözünü kesti.

"Amcan özürlerini iletiyor. Atlas seni karşılamak için buraya gelecekti ama savaş... yorucu bir iş." Güzel gözleri kısıldı. "Anlamayacağından eminim."

Ajax, Çeper Şövalyesi'ni tartmak için Diomedes'le aramıza girdi. "Romulus ve o Venüslü kaltağın en büyük dölü *sensin* demek. Lysander'ı Hain'in esaretinden kurtardığına göre epey cesur olmalısın." Demek Cassius'a böyle diyorlardı. Hoş değildi. "Sanırım sana borçlandım, *kuzen*."

Bunu yüksek sesle duymak tuhaf gelse de ikisi kuzendi. İkisi de damarlarında saf Raa kanı taşıyordu. Ancak azalan uç genetik dizilimlerde olduğu gibi, paylaştıkları soy ve geçmiş sürtüşmelerden kaynaklı katmanlı nefret dışında ortak noktaları çok azdı.

Diomedes bana baktı, sonra tekrar Ajax'a döndü.

"Bana kimsenin borcu yok," diye yanıtladı.

"Hain'in öldüğünü farz ediyorum?" diye sordu Ajax. Diomedes başıyla onayladı. "Öldürücü hamleyi sen mi yaptın? Ciyakladı mı?" Diomedes karşılık vermedi. "Bakıyorum estetik yoksunluğun kelime dağarcığına da yansımış. Çekirdek'te bir soru sorulduğunda nezaketen cevap verilir."

Seraphina, ağabeyinin uğradığı hakaret karşısında çene kaslarını kıpırdatıyordu.

Diomedes vakur asaletiyle, "Onurlu bir adamın ölümünden keyif almam," dedi kendinden uzun adama. "Ancak korkarım ölmeden önce... üvey kardeşin Bellerephon'u öldürdü."

Diomedes, Ajax'ın kahkahası karşısında şaşırdı. Kuzeni Bellerephon'dan hazzetmemesine karşın, ömrü boyunca tanıdığı bir adamın ölümü karşısında eğlenildiğini görmek Diomedes'i hayal kırıklığına uğrattı. Artık her şeyin tersyüz olduğu farklı bir dünyadaydı. İnsan böyle bir şeye asla hazır olamazdı.

"Bellerephon mu?" Ajax kahkahayla güldü. "O dölü hiç tanımadım. Casuslarımız, bıçakta senin ondan biraz daha iyi olduğunu söylüyorlar. Söylesene, Çeper Şövalyeleri arasında en örnek alınacak hangisi? Sen misin?"

"Bunu doğru şekilde yargılayacak kişi ben değilim. Ancak bir insanın değerini bıçağı kullanma yeteneğiyle ölçeceksek, sana en az benzeyen kişi olacaktır."

Seraphina gözlerini kırpıştırarak şaşkınlıkla ağabeyine baktı. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Çeper buraya itilip kakılmaya gelmemişti.

Kalindora tek kaşını kaldırarak bana baktı.

Öte yandan Ajax ise... eh, çocukken dalga geçilen biriydi ve yetişkin bir adam olarak da bundan hoşlandığı söylenemezdi.

Diomedes'in etrafını turladı ve cüppesindeki şimşek ve bulutları görünce öfkesine yenik düştü. "Görünüşe bakılırsa üzerinizdeki *benim* nişanım, beyefendi."

"Nasıl senden öncekinin nişanı değilse, senin de değil. Bu, bir fikri temsil ediyor. Bizim durumumuzda, tevazuyu."

"Tevazu mu? Nasıl oluyormuş o?"

"Bir adam fırtına karşısında bir hiçtir."

Ajax cüssece kendisinden küçük adamla burun buruna durdu. "Fırtına benim. Çıkar şunu."

İzleyen herkesin, belki Ajax'm bile aklından geçen ortak düşünce, *Ah, kahretsin*'di. Atalantia bir hangarda onun birini öldürmesini ya da bir Raa tarafından öldürülmesini kesinlikle istemezdi.

Düşmanını geri çekilme fırsatından mahrum etme. Zafer çok pahalıya mal olabilir.

"Neden?" diye karşılık verdi Diomedes sakin bir şekilde. "Çeper Egemenliği'nin Fırtına Şövalyesi'yim. Çekirdek'in Fırtına Şövalyesi olmak gibi bir iddiam yok."

"Ne olursa olsun, onu giydiğiniz yer Çekirdek, beyefendi. Şahsıma ve böylesine saygı duyduğum görevime yapılan bu hakareti nasıl kabullenebilirim? Bunu yaparsam onurumu yerle bir etmiş olurum."

Ajax akıllıca bir hamle yapmıştı ve bu ne kadar zeki olduğunun bir göstergesiydi. Bu Diomedes'e bir çıkış yolu sunuyordu. Diomedes sunulan fırsatı gördü ve memnuniyetle kabul etti. Cüppesini çıkarıp katladı.

Ajax zaferinin tadını kaçırdı ve cüppeyi Diomedes'in ellerinden çekip alarak üzerine işemesiyle sadistler dışında herkesin saygısını yitirdi. Sonrasında pelvik zırhını kapayıp bana baktı.

Onu savunuyor musun?

Söz konusu Ajax'sa ya onun yanında olurdun ya da ona karşı. Bugün ikinci seçeneği göze alıp Ajax'ın kendisi olan toplumsal oyunu kabul edemezdim. Buna, bir Dans Maskesi protokolü olan Zaruri Saygısızlık deniyordu. Atalantia'nın en sevdiği taktiklerden biriydi.

"Bitti mi, Ajax?" diye sordu Kalindora iç çekerek.

Ajax ellerini Diomedes'in gösterişsiz tuniğine sildi. "Neredeyse."

Seraphina'nın sabrı taşmıştı. Eli kitarisinde, öne doğru bir adım attı ve ağabeyinin sessizce dil şaklatmasıyla durdu. O şaklatma her ne demekse, Seraphina bunu oldukça ciddiye almıştı.

On Obsidiyen Lekeli baltalarını indirirken gırtlaksı bir ses çıkardı. Ancak Ajax ve Çekirdek Altınları, bir dizi sabırlı timsah gibi izlemekle yetindi. Artık Çeper'de çabuk parlayan biri olduğunu biliyorlardı. İster bir saat ister beş yıl içinde olsun; gerek toplu, gerekse bireysel olarak bunu kendi çıkarları için kullanacaklardı.

Diomedes'i uyarmıştım.

"Juno'nun kancığı aşkına, senin oğlan amma hassasmış, Raa," diye mırıldandı Ajax bir itidal yolu aramak yerine maskaralıkla kışkırtarak.

"Kız kardeşim uzun yolculuğun ardından bacaklarını esnetiyor," diye yanıtladı Diomedes.

"Kız kardeş mi? *Kız kardeş* mi?" diye sordu Ajax. "İyi de memeleri nerede? Sefi'nin kanatlı lezbiyenleri gibi kızgın metalle kesiyor musunuz yoksa?"

"Hayır ama Çeper'de kaypak Obsidiyenleri iğdiş ediyoruz," diye yanıtladı Seraphina. "Yaklaşsana, *gahja*. Bir ders vereyim."

Ajax davet karşısında keyiflenerek başını salladı. "Belki sonra, kuzen. Kalindora'nın şu an aklı başından gitmiştir sanıyorum. Elbette özür dilerim. Raa'ları aramızda görmek çok *heyecan verici*. Son gelenlerin ömrü çok kısaydı." Büyük adımlar atarak, herkesçe bilinen bir Julii botunun nasıl Diomedes ve Seraphina'nın ablasını ezerek öldürdüğüyle dalga geçti. Sonra kolunu omzuma attı ve Raa'lara takip etmeleri için işaret etti. "Kül Lejyonları'na hoş geldiniz."

5

DARROW

Seyyah Pelerin

"Seyyah Pelerin Operasyonu başladı," dedim çalışma sahasının askeri yemekhanesinde toplanan subay grubuna. Glirastes, harekât tamamlanıncaya kadar koruma altında olacağı Heliopolis'e gitmek üzere oradan götürülmüştü. Geriye kalanlar mühendislik Sefirleri, Mavi uçuş komutanları ve en az iki harekâtta yer almış, hepsi de eski askerlerden oluşan kendinden çok emin gökyüzü komandolarıydı. Diğer bir deyişle güvenilirlerdi. Harnassus buz gibi bir sessizlikte oturuyordu. "Karanlıkta iş görüyorsunuz. Seyyah Pelerin'e dair ayrıntılar güvenlik sebepleriyle kategorize edilmiş durumda. Gelin size tablonun bütününe ilişkin bilgi vereyim.

"Bildikleriniz: Atalantia titiz biri. Mezarlıktaki küçük dansımızdan sonra enkaz alanını ve mayınları temizledi. Merkür tamamen abluka altına alındı. Taktiksel ve sayısal üstünlük onda; muhtemelen sahada ikiye bir. Bulunduğu konumdan yörüngeyi aşma girişiminde bulunan her gemiyi imha edebilir ve gezegendeki herhangi bir noktayı güçlendirmek için yirmi dakika içinde bir Yağmur başlatabilir. Bizim buna karşılık verme kabiliyetimiz ise nispeten sönük kalıyor. Bu da ona birimlerimizi kenardan kuşatma imkânı sunuyor. Tek avantajımız kalkanlarımız. Onlar açık olduk-

ları sürece Atalantia silah desteğinden yoksun kalmakla beraber yer unsurlarına iniş riskini de almayacaktır. Kalkan zincirimiz düşerse, kaybederiz. Nokta."

"Bizi yok ettiği an gözlerini Cumhuriyet'e çevirecek. Bazılarınız, Luna'dan takviye güçleri geleceği konusunda umudu kesmemek gerektiğine inanıyor." Harnassus'tan gözlerimi kaçırdım. Onu azarlamanın zamanı değildi. "Gelin, sizi bu düşünceden kurtarayım. *Diyelim ki* takviye güçleri geldi, Atalantia daha onlar gelmeden durumdan haberdar olacak ve kendi koşulları doğrultusunda bir istila başlatacak. O zamana kadar Korku Şövalyesi de pozisyonumuzu zayıflatmak için karşı koyamayacağımız adımlar atmış olacak. Hem ilk adımı atmış olacaklar hem de gökyüzü onların elinde olacak. Bu durumda da kaybederiz.

"Geri çekilemeyiz, teslim olamayız, saldıramayız, bekleyemeyiz. Tek seçeneğimiz, çatışma koşullarını belirlemek. Onları içeri davet edeceğiz." Öne eğildiler.

"Mars, Luna ve Dünya'ya uygun olacak şekilde hazırlanmış tanklar ve askerler burada, Merkür'de ölürler."

Subayların ürkmediklerini görünce gurur duydum.

Geri dönmemin uyandırmış olabileceği, kurtarılmaya dair herhangi bir yanılsama artık giderilmişti.

Parmağımı şaklatıp onları Mars'a geri fırlatamazdım.

Bu bir kurtuluş masalı değildi; bir fedakârlık masalıydı. Bu bizim Thermopylai Savaşı'mızdı.

"Bilmedikleriniz: Birkaç gece önce Korku Şövalyesi, Hesperid'in doğusundaki bir karaserçeyi vurduğunda Seyyah Pelerin Operasyonu'nun ilk aşaması devreye girdi. Gemiye, Uluyan istihbarat ajanları tarafından, kalkan zincirimizdeki hassasiyetle ilgili gizli bilgi içeren bir veriYığını beraberinde bir ceset yerleştirilmişti.

"Görünüşe bakılırsa Korku Şövalyesi yemi yuttu. Biz konuştuğumuz sırada, o Uluyanlar tarafından Eleusis'e doğru götürülüyor ve orası yerle bir edildiğinde kalkan jeneratörlerinde zincirleme bir aşırı yüklemeye yol açarak Pan'ın güneyindeki Caduceus Ovaları'nda Atalantia'yı cezbedecek küçük bir boşluk yaratacak.

"Bölge iniş için mükemmel. Tankları için yeterince düz. Titanları için yeterince kuru. Aynı anda on lejyonun iniş yapabileceği kadar geniş. Kuzey güçlerimizi bölmek, hava piyadeleriyle Petasos Yarımadası'ndaki Çocuklar'da bulunan savunma güçlerimizi alt etmek ve Tykhe'ye doğru tankları sürmek için mükemmel bir konumda.

"O bölge bizim kapanımız. Geriye kalan on şalomaGemimizden altısı ve Kızıl Sınır üssümüzün desteklediği iki gizli ordu grubuyla çevrili, atom bombası döşeli bir alan. Atalantia'nın ordusu oraya iniş yaptığında üç taraftan yok edilecek. Uygun olan tek rotadan geri çekilecek: güneydeki Ladon Çölü'nün içlerine. Çölün, orduları yuttuğunu söylerler. Benim amacım da çölü bir başkasıyla beslemek."

Sırıttılar ve neden savaş alanıyla aralarında koca bir deniz engelinin olduğu, dört yüz kilometre kuzeyde toplandıklarını duymayı beklediler.

"O halde neden buradasınız?" Bekleyip her birinin gözlerinin içine baktım. "Seyyah Pelerin Operasyonu'nun bir parçası değilsiniz. Bu salondaki kadınlar ve erkekler Tykhe açıklarında MaviSınır Bir'den Orion'un doğrudan idaresi altındaki MaviSınır Yedi'yi oluşturacak. Diğer her şey suya düşerse, siz benim sigorta poliçemsiniz. Tartarus Operasyonu'sunuz."

Subaylar Orion'dan doğrudan emir almak için dağıldıktan sonra benimle beraber kazı alanında yürümesi için Harnassus'a işaret ettim. Bitirmemiz gereken bir iş vardı. Ve şahit istiyordum. Motor, test sürüşünün ardından limanına geri yerleşmişti. Mühendisler son dakika düzenlemeleri yaparlarken birbirlerine sesleniyorlardı. "Demek onları senkron-uyumlu hale getirmenin bir yolunu buldunuz," dedi Harnassus. "Veri-yüklemesini halletmenin de. Saniyede kim bilir kaç terabayt akacak."

"Biliyorum."

"Demircilerim onları kontrol odasında yabancı teknoloji yüklerken görmüşler. Benim adamlarım değilse onu kim tasarladı?"

"Bu kadar kısa sürede tüm mevcut kaynaklarımızı kullanmak zorundaydık."

"Ne kaynakları?"

"Usta Yaratıcı Glirastes."

Yüzü ifadesiz bir hal aldı. "Glirastes. Yeterince şeye burnunu sokmadı mı sence?"

"Merkür'de zevk için eski teknoloji üzerine çalışan bir tek o var," dedim. "Sen yapabilseydin sana sorardım."

"O Altınların evcil hayvanı."

"Bu gidişatla ilgili aynı fikirde olmadığını biliyorum..."

"Buna dilin suistimali denir." Harnassus'un sesi bir desibel bile yükselmedi. "Kalkanlarımızdan içeri girmelerine izin vereceğini söylediğinde yanlış duyduğumu sandım. Topraktan ne çıkaracağımızı söylediğinde delirdim sandım. Şimdi bana bir Altın hayvanı teknolojisiyle çalışan bir değil, yedi araç olduğunu söylüyorsun. Deliren ben değilmişim." Parmağıyla göğsüme dokundu ve sakince, "Senmişsin," dedi.

Cılız parmağına baktım.

"Kendine hâkim ol, İmperator. Gidişatı belirledik. Tartarus sadece..."

"Sigorta, evet. Duydum."

"Karada onlarla boy ölçüşemeyeceğimizi düşünüyorsun."

"Evet."

"Bunun iki evimizi de özgürlüğüne kavuşturan orduyla aynı ordu olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Sefi, Sevro, Yedinci hariç." Dünyalı, kalın kollarını önünde kavuşturunca üniformasındaki çapraz anahtarlar parıldadı. "Düşman Venüs'te tedariklerini yeniledi, lejyonları takviye edildi, makinelerinin bakımları yapıldı. Bunlar yumuşak ayak Periler değiller. Bunlar tam tekmil Kül Lejyonları. Yani Lejyo XX Fulminata, XIII Drako, X Purdus. Herhangi biri bile en iyi günümüzde cesaretimizi sınar. Ancak Atalantia hepsini birden getirmiş. Ayrıca bunun en iyi günümüz olduğu söylenemez. Daha bir hafta önce adamlarım, Yirmi Üçüncü'nün cephaneliklerini doldurabilmek için hurda metalleri eritiyorlardı. Hurda metal. Seyreltilmiş uranyum değil. *Hurda metal.* Darrow, benim Cassandra olmadığımı biliyorsun. Ancak

ilk Lekesiz botu Merkür toprağına değdiği an gezegeni kaybettik demektir. Bu Thermopylai değil. Bu Cannae. Ladon'da öleceğiz."

Altınlarla paylaştığım, klasiklere dair takıntımı bir kenara bıraktım.

"Harnassus, filonun yarısını eve gönderdiğin an gezegeni kaybettik."

Beni soğukkanlılıkla süzdü. "Al işte. Beni bunun için harcamak mı istiyorsun? Özür mü istiyorsun? Siktir git. Al sana özür. Yeminime sadık kaldım. Halkın kılıcı asla halkın sesini bastırmamalı. Halkın sesiyse Senato. Sen değilsin."

"Peki, Senato sana şimdi ne yapmanı söylüyor?" Kulağımı kapadım. "Ses konuşmuyor. O halde kılıç konuşacak."

"Neden Sevro'yu sana tercih ederim, biliyor musun? O hararetle yanıyor olabilir. Ancak sen buz kesiyorsun. Yani bu haldeyken seninle konuşmak mümkün değil. İnsanlık dışısın. Bir tanrı imparatorsun."

Demirciler, aramızda geçen konuşmanın içeriğini olmasa da mahiyetini fark etmişlerdi. Thraxa, Harnassus'un adamlarıyla çevrili bu tiyatroyu seçtiğim için endişe duyuyordu. Ancak bir kurdun dilini yakalamak için dişlerinin arasına elini sokmak gerekiyordu.

Bana yaklaştı. "Buraya bizi kurtarmaya gelmedin. Buraya onları öldürmeye geldin." Öfkeden titrememek için kendini zor tuttu. "Karanlıkta zar atıyorsun. Takviyeler çoktan yola çıkmış olabilir. Hiç olmazsa ablukayı yarmaya çalış. Bir sinyal gönder. Senato'yla temasa geç. Niyetleri neymiş onu öğren. İnsanları olabildiğince uzun süre hayatta tutmak en önemli görevin. O motorları kullanırsan, düşman kadar kötüyüz demektir."

"Harnassus. Etrafına bir bak. Sence birilerinin ahlaki itirazlarını avutmaya niyetim varmış gibi görünen bir gün mü bugün? Ben devam ediyorum. Benimle misin, İmperator?"

"Ya değilsem?"

"Sol elim kafasına göre hareket edemez."

Komutumla birlikte, siyahlar içindeki on Uluyan tek sıra halinde *Ruhçağıran*'dan dışarı çıktı. AkımZırhlarının bukalemun özellikleri soluk buza uyacak şekilde dalgalandı. Felix dazlak kafasını yana eğdi.

Harnassus'un suratı asıldı. "Uluyanları... bana karşı mı kullanacaksın?"

"O seçim senin."

Lejyonların en dehşet verici Altınları, Obsidiyenleri ve Grileri gözlerini ona dikmişti. Hepsi de onu benim için öldürür veya bileklerine kelepçe vurup gemi hapishanesine atardı. Harnassus aynısını yaparlar mı diye merak ederek Demircilerine baktı. Doğru sonuca vardı ve sesini alçalttı. "Ordumuzu kurtarmak ve onlarınkini öldürmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsan, bizi seçeceğine dair söz verdiğini duymam gerek."

"Biz bir seferi kuvvetiz. Görevimiz düşmanı bulup yok etmek." Sırıttım. "Bulduğuma göre, cevabın nedir, İmperator?"

Elleri iki yanında kıpırdayarak gözlerini yere dikti. Geri dönüşümle beraber orduyu kaybetmişti. Öncesinde bizi uçuruma sürüklersem, devreye girmeyi düşündüğünü bilecek kadar iyi anlıyordum onu. Şimdiyse bunun asla bir seçenek olmadığını biliyordu. "Lanet olsun sana," dedi ve başını kaldırdı. "Lanet olsun." Öfke bakışlarından kaybolmadı ve çökmüş bedeni bunu yapmayı kaldıramayacakmış gibi görünse de sertçe selam verdi. Bunu benim istemediğim kadar uzattı. "Yaşasın Azrail."

"Efendim..." dedi Rhonna arkadan. "Yavru Bir."

Ruhçağıran iletişim bölümünde, Alexandar'ın bir metre uzunluğundaki hologramı, Atalantia'nın filosunun sinyal bozucuları yüzünden kesintiye uğrayarak bir belirip bir kayboluyordu. Harnassus ve Orion arkama geldi.

"*Ladon'da...Korku...kaybettim.*"

"Korku, Eleusis'in peşinden mi gidiyor yani?" diye sordum. "Yemi yuttu mu?"

"*...yemi...yok...Ang...*" Harnassus kollarını kavuşturdu ve Alexandar'ı duyabilmek için kendini zorladı. "*yok...dan...imdat...tişim...*"

"Tekrarla. Yavru Bir. Tekrarla."

"*Yemi yutmadı. Eleusis'te hareket yok...Angelia'dan imdat çağrısı geldi...06...beri...Angelia'dan...iletişim...*"

"Angelia..." diye mırıldadım. Angelia, Ladon'un ortadoğusunda, kapan kurduğumuz bölgeyi çevreleyen şehirlerden sivil tahliyesi için kullandığımız küçük bir şehirdi. Kuzey Kalkan Zinciri altındaydı ama Eleusis gibi bir jeneratör bağlantı noktası değildi. Atlas'ın Eleusis'e saldırması gerekiyordu. Saldırı için neredeyse yalvararak kapıyı ardına kadar açık bırakmıştım.

Belki de gereğinden fazla yalvarmıştım.

Harnassus'un çene kasları durmamacasına kıpırdıyordu.

"Piç kurusu anlamış. Planının ne olduğunu tahmin etmiş."

"Yanıltıcı varsayım," diye yanıtladı Orion. "Angelia'nın Eleusis gibi bir jeneratörü yok. Onunki Kydon'un gölgesi altında."

"O halde oradan ne istiyor?" diye sordu Harnassus. "Orada ne var ki? Darrow?"

İstihbarat almak için daha fazla bekleyemezdim. Bir karar vermek gerekiyordu. Ancak elimi bu kadar erken oynarsam, her şey altüst olurdu. *Kahretsin. Ters giden neydi?* "Harnassus, buradaki işin bitti. Heliopolis'e dönmeni istiyorum."

"Sivillerle ve geri kademeyle birlikte mücadeleden uzağa mı?" diye sordu.

"Mücadele Tykhe'de olacak. Havayı kaybedersek, çekimHattı yoluyla bize takviye tedarikini sürdürmen gerekecek. Ayrıca komuta zincirinin bütünlüğünü korumamız lazım. Çölde düşersem ve Orion motorlarla beraber düşecek olursa, ordunun başında bir komutan olmak zorunda."

Harnassus'un olayı buydu. Farklarımız ne olursa olsun, söz konusu düşman olduğunda arkamı kollardı. Hızlıca selam durdu. Dönerken Orion'a öfkeyle baktı. Yanımızdan uzaklaşmasını izledim. Korumalarım geçitten teker teker kayarak aşağıdaki garaja girdiler. Olacakları biliyorlardı. *İşte yine başlıyoruz.* Bu düşünce karşısında bitkinlik hissettim.

"Sana MaviSınır Bir'de ihtiyacım var," dedim Orion'a. "Mekiklerden birini al, pilotların geri kalanını araçlarına bindir." Orion geçide yöneldiği sırada kolundan tuttum. "Fırtına Tanrıları'nı birincil ufuktan yukarı çıkarmıyoruz. Bana yemin et."

"Hayatım üzerine."

Alnını alnıma değdirdim. "*Öncü*'den Vadi'ye dek, kardeşim."

Tanıştığımız o eski geminin hatırası karşısında gülümsedi. Yanımdan ayrıldı ve benden bir parçayı da beraberinde götürdü. Bir dostu bir daha ne zaman göreceğinizi veya görüp göremeyeceğinizi artık hiç bilemiyordunuz. Diğer tanıdıklarımın aksine Orion, savaştan sonra ne yapacağını asla söylememişti. Şimdi öğrenme ihtiyacı hissettim ama fırtına pilotlarına seslenerek onları mekiklerine yönlendirmeye başlamıştı bile.

"Sence aklı başında mı?" dedi Rhonna iniş tahtasından. "Kan Kızıl'a dönerse..."

"Yedek planım var."

"Elbette var."

Ona döndüm. Tam Harnassus'la gitmesini söyleyeceğim sırada ne demek istediğimi... Orion konusundaki yedek planla *tam olarak* neyi kastettiğimi anladığını gördüm. Kahretsin. Zihnimi okuyordu.

"Nerede?" diye sordu. "Her ihtimale karşı..."

Savaş alanında ölme ihtimalime karşı, demek istiyordu.

Glirastes'ten Fırtına Tanrıları için bir senkronlama donanımı yapmasını istediğimde, onu kullanacak Maviler gezegenin kaderine bensiz karar veremesinler diye bir emniyet valfi yaptırmıştım. Ana anahtarı paltomdan çıkarıp Rhonna'ya attım.

"Peki, zırhtaki?" diye sordu.

"İkinci uyluk kutusu. Sağ bacak."

Böylece yanımdaki yerini garantiledi. *Üzgünüm, ağabey.*

Uluyanlara bir mesaj gönderdim: "Alexandar, Thraxa'ya Angelia'da keşif yapmasını söyle. Korku Şövalyesi'yle çatışmaya girmeyin. Yoldayım."

6

LYSANDER

Etoburlar

"Lysander au Lune. Bir hayalete kıyasla hayli canlı görünüyorsun." Atalantia meditasyon odasında beni kaldırarak kucakladı. "Bak, Hypatia, eski dostumuz," dedi mırıldanarak. Atalantia'nın boynuna bir kolye gibi dolanan ehlileştirilmiş siyah yılan, sürüngen soğukluğuyla beni süzüyordu. "Haydi, tatlım, Lysander'ı öpsene."

Venüs'ün en zehirli yaratığının soğuk pullarını dudaklarımda hissetmenin ne kadar dehşet verici olduğunu unutmuştum. Dudaklarımı geri çekerken yılanın bukalemun pullarının benim ten rengimle bir olmasını, sonra Atalantia'nın boynuna geri sarılırken koyulaşmasını izledim. "Seni hatırlıyor!" diye mırıldandı.

Meditasyon odası, aksesuvarından daha hoştu. Büyükannesinin aksine, biraz karmaşa Atalantia'nın hoşuna gidiyordu. Odası ömrüm boyunca gördüğüm en ezoterik bitkilerle dolu bir bahçeydi. Kadife yapraklı sarmal ağaçları yıldızlardan bir kubbenin altında DNA zincirleri gibi uzanıyordu. Kuşlar ötüyordu. Hatta bir iki maymun ağaçlarda sallanıyordu. Merkür görüş penceresinin dışında dönmeseydi bir savaş gemisinde olduğumu anlamayacaktım.

En sevdiğim ayrıntı, gevezelik eden aşk meleği havuzlarının üzerindeki etobur orkidelerdi. Ben Atalantia'ya bakarken dilleri bana doğru uzanıyordu.

Yokluğumda Ajax gibi Atalantia da değişmişti. Grimmus kardeşlerin şimdi kırklarının sonundaki en küçüğü zayıf ve aç görünümlüydü. Gözlerinin ele verdiğinin aksine en fazla yirmi beşinde gösteriyordu. Ancak bir zamanlar Palatine'ın maymun iştahlı çapkını şimdi karşımda bir asker olarak duruyordu.

Gece elbiseleri, mücevherler ve örgüler halinde salınarak beline kadar uzanan saçları artık yoktu. Elmas tırnaklar, kokulu şampanya kadehleri ve kaslı Pembe cariyelerle dolu koridorlar yoktu. Gece elbiseleri yerini sıra sıra altın çiviler dizili ve her omuzda birer kuru kafanın bulunduğu göz alıcı siyah bir üniformaya; cariyeleriyse yerini benim kuşağımdan gözü kara katiller, kendi soğuk bakışlı askerleri ve önceki kuşağın efsaneleriyle dolu bir gemiye bırakmıştı.

Atalantia'nın iki yanda açık renkli saçları tepede kısa örgüler halindeydi. Onu dalga geçtiği, espriden anlamayan savaşçı Marslılardan biriyle karıştırmak işten değildi.

Onu tekrar görmek eve ait bir parçaya dokunmak gibiydi. Ajax veya Kalindora'yı görmekten bile daha fazla. Annem ve babamla yakındı. Babamın en yakın dostu Atlas'tan oldum olası korkmama rağmen, anneminkinden hiç korkmazdım. Atalantia birçok anlamda bana karşı Aja kadar koruyucuydu.

Ajax, Kalindora ve hologram aracılığıyla Fetih'in nesli tükenen bir tür olan, geriye kalmış hanelerinin Primusları da aramıza katıldı. Bunlar Venüs'ün zengin ve hovarda gemi yapımcıları Carthii; Dünya'daki toprakları düştükten sonra göçebe olan saflık takıntılı Falthe; tabii ki yeni tahliye edilmiş Merkür'ün romantik ama nihayetinde pragmatik metal madeni kodamanları ve kurucuları olan Votum'lardı.

Orada bulunmayanlar arasındaysa savaştan çıkıp onlar tarafından hâlâ küçük görülen sonradan görme ailelerdi. En dikkat çekeni, Venüs'ün piyade tedarikçisi kadim Saud'ların eksikliğiydi.

Dido'nun ailesi, Atalantia'nın en güçlü müttefiki olan Carthii'nin baş rakibiydi. Orada olmamaları çok şey anlatıyordu.

Yani burası hâlâ bir etoburlar yuvasıydı. Zorlu bir duruşma olacağa benziyordu. En azından Julia au Bellona'ya Cassius'un, Çeper'deki akıbetini anlatmaktan kurtulmuştum. Burada değildi.

Mahkeme protokolüne göre, "Babanın ölüm haberini aldığımda yas tuttum," dedim Atalantia'ya. "Çok çalıştı. Büyük başarılar elde etti. Boşluk'ta yüklerinden kurtulmuş olsun."

Ağırlaşmış gözkapakları altındaki gözleri kibrit başı gibi alev alevdi. Daha fazla yakacak ararcasına dikkatle yüzüme, odaya bakındı. Gözleri giysime takılarak alev alev dans etti. "Çocuğum, giyim zevkin epey kötüleşmiş sanki..."

"Babanız..."

"Sana bir şey öğretmedim mi ben? Tatlı Lysander! Nasıl ki savaş kötü terzilik için bir bahane değilse, avarelik de atının toynak bakımına aldırış etmemen için bir bahane değil. Günahlarını derhal tashih etmemiz gerek. Bu bir haysiyet meselesi. Venüs çapındaki en iyi üç terzi bende. Onlarla bir hafta geçirdin mi, bir *kral* gibi görüneceksin."

Bu, söz konusu ortamda tehlikeli bir sözcüktü.

Bir şey demesem daha iyiydi.

Derin bir iç çekti ve yukarıdaki yıldızlara baktı. Karşı duvarı kaplayan dev duvar resmine baktım. Octavia bunu ailemiz, en yakın müttefikimiz, Grimmus soyadını taşıyanlar için yaptırmıştı. Resimden bakanlar arasında Ajax, Atlas ve Aja yer alıyordu ama ölülerin yüzlerine dair hiçbir şey görülmüyordu.

Atalantia onları resimden çıkartmıştı.

Benimki de dahildi.

"Babam daima, kendisini o veya bu şekilde öldürenin Lorn olacağını zannederdi," dedi resimle ilgilendiğimi fark edip kefeni yeni boyanmış babasına bakarak. "Bundan o kadar rahatsız olmazdı, hatta Nero'dan bile. Ancak bir aşağılık, bir melez, bir köle tarafından öldürülmek mi?" Belli belirsiz tıslar gibi bir ses çıkardı.

"Nasıl yakışıksız bir çağda yaşıyoruz, sevgili oğlum. Kimse ölüme hak ettiği biçimde erişemiyor. Çok tuhaf."

"Bu nasıl bir saçmalık, Atalantia?" diye mırıldandı Scorpio au Votum'un hologramı. Her zaman aşırı detaycı, matematiksel bir yaratık olmuştu. Yüzüncü yaşını daha yeni devirmişti ve on altıncı cariyesiyle birlikteydi. *"Bu... küçük gösteriye ayıracak zamanımız yok. Lojistikle ilgili konuları tartışmalıyız."*

Atalantia, "Nelere katlanmam gerektiğini görüyor musun?" dercesine gözlerini devirerek bana baktı ama aramızda hâlâ bir uçurum vardı. Niyetlerimin ne olduğu konusunda ihtiyatlıydı, bu da gayet normaldi.

Ajax, "Saçmalık mı?" diye tıslayarak beni savundu. "Lysander'ın ölümden dönmesinde saçma olan ne, Scorpio?"

"Bu geç saatte kayıp bir oğlan bir düşman gemisiyle, medeniyetin sınırlarında bize denk geliyor, öyle mi?" Scorpio alaycı bir şekilde güldü. *"Şüpheciliğimi mazur görün ama burada sinsi işler dönüyor gibi."*

"Zihnindeki o komplo teorileri mozolesini öyle çok seviyorum ki, Scorpio. Çok tatlı. Ancak merak ediyorum da, niyetin *beni* bu sinsi işleri yürütmekle itham etmek olabilir mi?" diye sordu Atalantia.

"Ben başka tür bir sinsilikten bahsediyordum." Etmiyordu. *"Ama madem sordun, Merkür'ün Grimmus ailesine, Lune ailesine, en su katılmış kanı bile içine almak için kabaca bir araya getirdiğimiz bu iki yüz kişilik konfederasyona ait olmadığını; benim aileme ait olduğunu hatırlatırım. Merkür'ü* biz *kurduk. Yörüngesini biz ıslah ettik."*

"Bunu ödeyen Silenius ve vârisleriydi..." diye ekledi Kalindora.

Votum Primusu'nun gözünde, Kalindora'nın gençliği ve üç yüz yıllık acması soyu o kadar da önemli değildi. Devam etti. *"Söylesene, Atalantia, vârisin desteğinin, bize bu gezegendeki başarımızı unutturacağına gerçekten inanıyor musun? Hayır. Hayır. Erken gelişmiş olsan da ordusu olan bir tek sen değilsin. Eşitler arasında ilk olabilirsin ama bu seni Hükümdarımız yapmaz. Asla da yapmayacaktır."*

Atalantia ona gülümsedi. "Bunu bir tehdit olarak alırsam, Scorpio, Atlas'ı gece yarısı çayına çağırman için ısrar edebilirim. Sevgili

çocukların Cicero, Porcia, Ovidius ve Horatia'yı çağırabileceğimi biliyorum. Neden hepsini birden çağırmıyoruz ki?"

Atlas'ın adı odada ürpertici bir etki yarattı. Ancak bunun, yalnızca o adama karşı duyulan korkudan daha derin bir geçmişi vardı. Bu Primusların kendileri kadar eskiye dayanan genetik soylarının yok oluşuna tanık oldukları bir çağda aileye yönelik tehditler sadece merkezi değil, kadim isimlerinin de hayatta kalmasını tehlikeye atıyordu.

"Elbette ben bir Hükümdar değilim," dedi Atalantia gözlerinden zekâ fışkırarak. "Dalkavukların ayaklarıma kapanmasına neden ihtiyaç duyayım? Ya da gezegeni idare etme külfetine? Bölgem savaşın ta kendisi, beyefendi. Sadece savaşın. Onda, sizin üstünüz olduğumu kanıtladım ve idaresi konusunda güveninizi kazandım." Hiçbiri itiraz etmedi; Azrail kadar çok savaş görmesine rağmen Falthe bile. "*Bu* konu savaşla ilgili. *Bu* Lysander diyorum. Ayrıca *bu,* on yıldır onu ilk görüşüm. Yine de onu sizinle paylaşacak kadar cömertim. Neden? Çünkü görüşlerinize değer veriyorum. Ancak *beni* itham etmeye çalışıyorsanız... eh... *bu* hayal kırıklığına uğratır."

Sessizlik. Ajax, sarsılmaz bir yumruk gibi Atalantia'nın arkasında belirdi. Atlas ise görünmez bir yumruk gibi. Tüm bu gözdağına rağmen Altınlar, Atalantia'nın onları öldürmek için çok büyük bir bedel ödemek zorunda kalacağını biliyorlardı. Ayrıca tükürdüğünü yalamak, gezegenleri yönetenlerin yaradılışında yoktu, bunu yapmazlardı da. Fakat Scorpio'nun verdiği karşılık çok daha makuldü.

"Ejder Ağzı düştüğünde Lysander au Lune onun içindeydi. Şimdi burada olduğuna göre nasıl hayatta kaldığını insan merak ediyor. İsyan'in bir casusu olmadığı ne malum? Kendisinin bile haberi olmayabilir. Düşmanımızın gaddarlığını size hatırlatmama gerek olmadığını biliyorum. Ya da bazı... teknolojileri artık tekelinizde bulundurmadığınızı."

"Ben onun Lysander olduğunu kabul etmeye hazırım," diye mırladı Asmodeus au Carthii. *"Scorpio paranoyak bir eklem bacaklı, o kadar."* Asmodeus, Atalantia'nın en güçlü müttefiki olarak onu desteklemenin bir yolunu bulacaktı. Onu her iki kolunda uyuşturucunun etkisinde genç birer Pembe ile Palatine bahçelerinde son

gördüğümdeki gibi görünüyordu. Yüz yaşının çok üzerinde olmasına rağmen ürkütücü yaratık kırk yaşında birinin esmer, yapay yüzüne ve kapatıcıyla gizlendiği kesin olan yaş gençleştirme işleminden kalma mavi damarlara sahipti. Carthii, Atalantia'ya hep çok yakın olsa da Çekirdek'in en kötüleriydi. Zehrini boşaltmasına izin verdim ama daha korkunç bir türüne dikkat etmeyi de unutmuyordum.

"Bellona'nın üç yıl önce Ceres'te Gorgo ve suikastçılarının elinden kıl payı kaçtığını hepimiz biliyoruz," dedi Asmodeus. *"Canavar, Bellona'nın topuğunu ısıran hareketli bir oğlanı ihbar etmişti."* Ünlü zampara, küçüklüğümde gördüklerim kadar aç gözlerle bana bakıyordu. *"Sanırım artık o oğlanın kimliğini biliyoruz."*

Kalindora bir kahkaha attı ve zırhlı uyluğuna vurdu. "Seni kart sapık. Bunun senin hayalin olmadığından emin misin?" Ajax şaşkın bir kahkahayla alay edercesine güldü. Asmodeus rahatsız olmuşa benziyordu ama askeri engellemedi. "Ne Lysander ne de Hain kendilerini öyle küçük düşürürler." Bana göz kırptı. "Ama belki de kendisine sormalıyız. Konuyla ilgili bazı bilgilere sahip olabilir, değil mi?"

Ben küçükken, Kalindora, Olimpik Şövalye rütbesine çıkmadan önce benim koruma birimimde görev yapıyordu. Gördüğüm kadarıyla becerisini kaybetmemişti.

"Saygıdeğer Primuslar," dedim yüksek ve belirgin bir sesle. "Savaşa geç kaldığım için özür dilerim. Ancak korkarım yokluğumun sebebini açıklığa kavuşturmam gerek. Cumhuriyet tarafından esir tutulmadım, Cassius'un oğlanı da değildim. Aja ve Octavia'nın öldürülmelerinin ardından Darrow, büyükannemi öldürdükten sonra vesayeti altına alması için beni Cassius'a verdi. Son on yılımı Kuşak'ta onunla beraber geçirdim."

Kalindora'nın aklındaki yanıt tam olarak bu değildi. Yanıt Altınları yatıştırmak yerine şaşkın bir kahkahaya boğdu. Ajax çok yavaşça bana dönerken Atalantia'nın gözleri hafifçe açıldı. "Vasi mi?"

"Evet."

Ajax kirli çamaşırlarımızı başkalarının önünde ortaya sermemek gerektiğini bildiğinden sessizleşti. Demek ketumluğu öğrenmişti.

Belki dürüstlük yerine bunu denemeliydim ama önünde sonunda hepsi ortaya çıkacaktı. Diomedes onurlu biri olabilirdi fakat müzakerelerde avantaj sağlamak için görevi gereği bu bombayı patlatması gerekseydi, gözünü bile kırpmadan yapardı. Seraphina sırf eğlence olsun diye onlara bundan bahsedebilirdi. Halkımın baş haini beni, ölü Hükümdarımızın yetiştirdiği kadar uzun bir süre yetiştirmişti. Yüzüme tükürebileceklerken, duyduklarının, tenezzülleri üzerinde yıkıcı bir etkisi oldu. Bellona'nm kanı da onlarınki kadar kadimdi ve çok tehlikeli bir adamdı. Neyin yetişmesine katkısı olmuştu?

"Bu gerçek anlamda tiksindirici," dedi Atalantia ıslık çalarak. "Ancak iletinin ortaya koyduğuna bakılırsa, Cassius'un öldüğüne inanmamız gerekiyor."

"Evet."

Ajax'la dikkatle birbirlerine baktılar. "Güzel. Şayet annesi kabul ederse, onu güneşölümle onurlandırabilmesi için cesedini nezaret altına alacağız."

"Cesedi yanımda değil."

Atalantia'nın kaşları kalktı ve boynunun etrafındaki Hypatia, gerginlikle saat yönünün tersine doğru sürünmeye başladı. "Neden?"

"Cesedi, Cassius'un öldürdüğü Bellerephon au Raa'nın tanıdıkları tarafından çalındı ve saygısızlığa uğradı."

"Nasıl bir saygısızlık?"

"Ben..."

Asmodeus kıkırdayarak konuşmayı böldü. Pürüzsüz çenesiyle oynarken mücevher yüzükleri parlıyordu. *"On yıl ortada yoksun, Bellona'nın vesayetinde yaşıyorsun, geri dönmeye tenezzül etmiyorsun. Ama şimdi bir iktidar boşluğu görünce tahtında hak iddia etmek için hevesli bir domuz yavrusu gibi koşarak geri geliyorsun. Bizim liderimiz var, seni aptal çocuk. Adı da Atalantia."*

"Hiçbir hak iddiasmda bulunmaya gelmedim," dedim. "Yara izim yok, mirasım yok, hakkım yok. Buraya sadece İsyan'ı yaratan bölünmeyi düzeltmeye geldim." Atalantia'ya baktım. "İzin verirseniz?"

Atalantia başıyla onayladı. "Bu eğlenceli olacak."

Kapı açıldı ve Diomedes ile Seraphina içeri girdiler. Salon nefretle doldu. Geri çekilerek Diomedes'e yer verdim. Seraphina yanma geçti.

"Jüpiter aşkına..." diye söylendi Atalantia. "Bulut gibi suratsız. Ceset gibi solgun. Bu bir Raa mı, yoksa Akari'nin ruhunun ta kendisi mi?"

"O kesinlikle bu kadar konuşkan değildir," dedi Ajax.

"Selamet üzerinize olsun, Gösterişliler." Diomedes başını saygıyla önüne eğdi. "Ben Diomedes au Raa, Romulus ve Dido'nun oğlu, Çeper Egemenliği'nin Fırtına Şövalyesi, Şimşek Phalanksı'nın Taksiarkhosu."

"Ooo, o da neymiş?" diye sordu Atalantia.

Diomedes hazırlıksız yakalandı. "Özel bir mobil lejyon."

"Tüm lejyonlar mobil değil midir? Yoksa yeni bir uçuş donanımınız mı var?"

Diomedes bunun üzerine şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, sonra boğazını temizledi. "Bu kız kardeşim Seraphina, On Birinci Toz-Yürüyenler... Lokhagosu." Tekrar sözünün kesilmesini bekledi.

"Devam et," diye teşvik etti Atalantia. "Olağanüstü gidiyorsun, genç adam."

"Görevimiz Uydu Konseyi ve konsüller Dido au Raa ile Helios au Lux'tan size bilgi ve gelişmeleri getirmek. Bize Egemenlik Mührü'nü verdiler." Döner taşlar yerleştirilmiş devasa zırh eldivenini göstermek için yumruğunu kaldırdı. "DemoKrasi hastalığına karşı koymak için Çeper Egemenliği ve Toplum kalıntısı arasında uzlaşmacı ve kalıcı bir ateşkes imzalamak üzere müzakerelerde bulunma yetkisine sahibim."

Şaşkın bir sessizlik çöktü.

"Yok daha neler," diye mırıldandı Scorpio. *"Doğruymuş."*

Asmodeus hayretle kıkırdadı. *"Dido au Saud bir konsül mü? İmkânsız. O barbarlar medeni bir dostluğu hor görürler! Haydi canım, Romulus kafayı mı yemiş?"* İçten içe endişeliydi. Dido bir Raa'yla evlenerek ailesine ihanet etmişti. Çeper'le Saud ittifakı kuracak

olursa... eyvahlar olsun. Venüs üzerindeki hâkimiyeti tehlikeye girebilirdi. Kalindora, Asmodeus'un şaşkınlığından keyif alıyor gibiydi

"Asmodeus, dur lütfen," dedi Atalantia. Diomedes'e geri döndü. "Eh, babanın... yokluğunu aratmadığına kuşku yok. Ancak söylesene, *Gözü Pek* Romulus neden artık Hükümdar değil? Bilgiçlik taslamaktan bitkin mi düştü? Atlas buna katiyen inanmaz."

"Babamız öldü," diye yanıtladı Seraphina.

Bundan iletide söz etmemiştim.

Atalantia, bir öğrenci gibi elini kaldırıncaya dek kimse konuşmadı. "Öldü mü?"

Diomedes başıyla onayladı. "Doğruluk yemini altında Ganymede Tersaneleri'nin Roque au Fabii değil, Lykos'lu Darrow ve Victra au Julii tarafından yıkıldığından haberi olduğunu açıkladı."

"Onu yapan Darrow muymuş?" Atalantia kahkahayla güldü ve el çırptı. Hypatia'nın dili sahibesinin keyiflenmesiyle dışarı doğru uzandı. "Babam haklıymış. Fabii olmadığını biliyordum. *Darrow. Darrow. Darrow.* Küçük sinsi hamamböceği! Onunla gurur duyacağım neredeyse. Görünüşe bakılırsa fazla ileri gitmiş. Eh, hepimiz o yollardan geçtik. Ancak Romulus öldü. Öldü ha? Romulus'un *ölebileceği* aklımın ucundan geçmezdi. Anlatsana, nasıl oldu? İç savaş mı? Suikast mı? Yoksa annen sonunda onu yiyip bitirdi mi?"

"İhanetini ve Beyaz Arabulucuların katlini itiraf ettikten sonra şerefini temizlemesinin tek bir yolu vardı," diye açıkladı Diomedes. "Akari'nin Yolu'ndan Ejderha Mezarı'na yürüdü ve elementlere yenik düştü."

Hepsi ona delirmiş gözüyle bakıyorlardı.

"Ulaştı mı?" diye sordu Ajax.

Diomedes yutkundu. "Hayır."

Sonra hep bir ağızdan kahkaha atmaya başladılar.

Neredeyse Cassius kadar hayranlık duyduğum adama karşı saygısızlıklarını görünce içim nefretle doldu. Seraphina, yanında olsa jiletini çekecekmiş gibi duruyordu.

Hiç kıpırdamadan duran bir tek Diomedes'ti. Ajax'la aralarında geçen küçük sohbetten dersini almıştı ve geri kalanından ne beklemesi gerektiğini öğreniyordu.

Adama duyduğum saygı daha da arttı. Görünen o ki Kalindora da aynı fikirdeydi.

"Al sana Venüs'e saldırmayı bekleyen gölgedeki canavarın, Asmodeus!" Atalantia kahkahayla güldü. "Hezeyanlı bir intihar yüzünden onca sıkıntı. Vay be, galiba mücadeleyi Çeper'e taşımamıza bile gerek yok. Şayet hepsinin birbirine yalan söylemesini sağlarsak, şerefleri geri kalanını halledecektir!"

"Romulus bir Demir Altın'dı," dedim. "Her açıdan şerefliydi."

"Görünüşe göre birkaç kademe eksikmiş," diye düzeltti Ajax.

"Saygınızı hak ediyor," diye çıkıştım. "Ya da hiç olmazsa çocuklarının önünde kahkahayla gülmeme nezaketini."

Militan Falthe sessizliğini bozdu. *"Adı ne olursa olsun, lekesiz bir oğlanın şerefle ilgili nutuk çekmesini dinlemeyeceğim. Ben Ilium'daydım, genç adam. Romulus benim kız kardeşimi öldürdü. Bıçağını, omurgası ortadan ikiye bölününceye dek karnına sapladı. Bu... kederli insanlarla bir koridorda dövüşünceye kadar hiçbir şey bilmiyorsun."*

"Bizden Romulus'a saygı duymamızı mı istiyorsun, Lysander?" diye sordu Atalantia. "Şerefi ortak menfaate ağır basan bir adama saygı duymamızı mı? İsyanının ta kendisi Azrail'in yükselişine imkân tanıyan aptala saygı duymamızı mı? Ilium'da köle sürüleriyle omuz omuza mücadele eden, öz kardeşinin bile yanında daha fazla durmaya tahammül edemediği, görevinden vazgeçen bir haine saygı duymamızı mı?" İnce uzun parmağını bana doğru salladı. "Bence hâlâ kaybolmuş haldesin, Lysander. Yoksa onlar gibi delirdin mi? Ne dersin, yeğen?"

Ajax düşünceli bir şekilde dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Delirmiş gibi görünmüyor."

"Demek delirmedin," dedi Atalantia. Benimle burun buruna geldi, ses tonu samimi ve güven vericiydi. "Sorun nedir o halde? Kafan mı karışık? Sana işkence mi ettiler?" Gözleri Diomedes ve

Seraphina'ya çevrildi. "Vahşi adam mı? Yoksa tozlu küçük fare mi? İstersen derilerini yüzeriz. Atlas'ın direklerinden birine asarız."

"Durumu avantaja çevirmek için bir müttefike ihtiyacınız var."

Atalantia kaşlarını çattı. "Hayır. İhtiyacım olan tek şey *hâkimiyetti.* Babam yıllarca inzivasını –pardon, *savaşı*– sürdürürken, beni dizginledi. Hibrit bir düşmana hibrit bir savaşçı gerek. Akıntıyı tersine çeviren *bendim,* Lysander. Casuslarım düşmanın hisarına zehri yaydılar. Atlas onu kaynaklarının beşiğine yayıyor. Yakında hepsi birbirini katledecek. Burada hainlere ihtiyacımız yok. Zaferin eşiğindeyiz."

Yüzlerini inceledim ve gördüğüm tek şey kibirli bir yalnızlık oldu. Her biri kendi gücünün ve önyargısının ardında kilitli kalmıştı. Kendilerince haklıydılar. Kimi Çeper'deki iki isyanda yiten akrabalarını anımsıyordu. Birçoğu Çekirdek'in kültürel üstünlüğüne inanıyordu. Ancak hepsinin hatırladığı bir şey varsa, o da Çeper'in isyanının onlara nelere mal olduğuydu.

Çeper'in yardımı dokunacağını itiraf etmeye katlanamıyorlardı. Dolayısıyla önce değersiz hissetmeleri gerekiyordu. Bana ait bir savaş geçmişim, emrimde lejyonlar ve yüzümde bir leke olsaydı çok daha kolay olurdu. Ancak elimdeki araçlar da tamamen etkisiz sayılmazdı.

"Haklı olabilirsiniz. Belki Çeper'e ihtiyacınız yok. Ancak..." Atalantia uyaran bir bakışla bana döndü. "İhtiyacınız olan her şeye sahipseniz, o zaman neden Kaliban Savaşı'ndan kalma bu kadar çok hasarlı geminiz var?" diye sordum. "Orion mücadele etmeden pes etmedi. Neden arızalı gemileri tamir için Venüs Tersaneleri'ne geri göndermediniz?" Masumca etrafıma bakındım. Kimse yanıtlamadı. "Tabii bunu yapmamanız için bir sebep yoksa? Belki Minotor, Darrow tarafından özgür bırakıldıktan sonra Magnus'u öldürmekten fazlasını yapmıştır. Venüs'teyken tersaneleri ele geçirmiş olabilir mi?"

"Seni entrikacı sansar!" diye bağırdı Asmodeus. *"Bunu nasıl bilebilir?"*

"Minotor gemilerin kaçını ele geçirdi?" diye üsteledim. "Limandakilerin hepsini mi? Özgür Lejyonlar'a karşı yürütülen bu oyun belli ki Cumhuriyet filolarını düşürmek için; ana filoyu kendine çekip gizlice çevresinden dolaşmak ve gezegenleri ortadan kaldırmak için bir tuzak. Ancak Venüs'ün desteği olmadan Mars'a *veya* Luna'ya yol alamazsınız. Tuzak hazırda bekliyor ama sizin bir ayağınız da onun içinde."

"Lysander, lütfen. Bu kadar hava attığın yeter," dedi Atalantia.

"*Minotor*'un yakalanmasının ardından adamlarının birçoğu senin safına geçmiş olmalı, Atalantia. Peki, şimdi kaçı onun sancağı altında yer alıyor? Gemilerin kaçı elden gitti? Apollonius popüler bir adamdı. İnsan haliyle merak ediyor, Magnus'u öldürmeye neden bu kadar istekli olsun? Belki ihanete uğramıştır. Düşmana teslim edilmiştir."

Ağzımda aniden uzun, sivri dişler çıkmış gibi bana bakıyorlardı.

Çeper'in kurallarını bilmiyor olabilirdim. Ancak Çekirdek'i biliyordum. Haklı da çıkmıştım. Apollonius, muhtemelen popülaritesi yüzünden, ihanete uğramıştı.

Yalnızlık hissine kapıldım. Bunlar, Cassius'un, peşinden suikastçılar yollayacaklarını sandığı insanlardı. Bu savaşı asla kazanmasınlar diye canını verdiği, İsyan'dan çok daha kötü olduğunu düşündüğü insanlar. Çeper'le ittifak kurma fikrini göz önünde bulundurmayı bile kabul etmiyorlarsa, bir hiç uğruna ölmüş demekti.

"Beyefendiler, bir harekâtın ortasındasınız. Hızının kesilmesini amaçlamadığınız bir harekât olduğunu tahmin ediyorum. Ancak Darrow parmağını bile kaldırmadan arka ayağınızı kesip attı. Limanlarınız ve takviye güçleriniz olmadan ne ileri ne geri gidebilirsiniz. Size taze bir müttefik sunuyorum. Gezegenlerinize hükmetmek için herhangi bir hak iddiasında, talepte bulunmayacak, bunu yapacak insan gücüne de sahip olmayan bir müttefik. Hakarete uğradılar ve tatmin olmak amacıyla geldiler. İsterseniz reddedin. Bu sizin vereceğiniz bir karar, benim değil."

Havuzun oradaki cırcırböcekleri konuşmayı devam ettirdiler.

İlk konuşan Ajax oldu. "Özgür Lejyonlar'ı, Kuşak tabyalarına ve Phobos Tersaneleri'ne saldırdıkları sırada yok edersek Cumhuriyet'te muazzam bir travma yaratmış oluruz. Lysander'ın düşüncesinde doğruluk payı var. Üstelik eli kulağındaki girişimimize de gölge düşmemiş olur."

"Bu düşüncede doğruluk payı olduğunu biliyorum," diye çıkıştı Atalantia. "Doğruluk payı olduğunu siğil bile anlar. *Ben. Sadece. Uydululardan. Nefret. Ediyorum.*" Düşünürken parmakları Hypatia'nın pullarında gezindi. "Son derece açık olacağım, genç Diomedes. Yavruyken beslemediğim zehirli yaratıklarla dans etmenin akıllıca olduğunu düşünmüyorum. Ancak babamı sen öldürmedin, değil mi? Octavia'yı da? Aja'yı ve Moira'yı da. Seni öldürmekle bir kördüğüm yaratmış olurum. Ayrıca öldürmeme yardım edebileceğin daha bir sürü başkaları var.

"Şu soruma cevap ver. Limanlarınız yerle bir edildi ama bir şekilde, hangarımdaki o nadir korvet gibi yeni gemiler inşa etmenin bir yolunu buldunuz. Hayır, parçalarına ayırmayacağım çünkü bunu yaparsam muhtemelen elimde patlayacaktır, değil mi?" Diomedes omuz silkti. "Akkarıncalar Mars'ı yenilmez bir tabyaya dönüştürmüş olmasına rağmen belli ki savaşı mümkün kılacak bir enerji kaynağına sahipsiniz. Nasıl? Gaz Devlerinden helyum alması için folyo karaval mı kullanıyorsunuz?" Atalantia dişlerini gösterdi. "Kuiper'de benimkine karşı bir girişiminiz olsa Atlas'ın haberi olurdu, biliyorum..." Atalantia soru sormaya devam ederken Diomedes hareketsiz kaldı. "Çeper'in kaç savaş gemisi var? Kaç lejyonu var? Bunlar bilmem gereken şeyler."

Diomedes, Atalantia'nın bu sorularına cevap alacağını sanması karşısında eğlendi. "Bir ittifak halinde, üzerinde karara varılacak stratejinin gereği doğrultusunda Çeper her türlü görevi yerine getirecektir. Söyleyeceklerim bu kadar."

"Ah, genç olmak ve işlerin nasıl yürüdüğünü bildiğini zannetmek," dedi Atalantia, Primuslara. "Bunlar zarar verici sorular değil, Diomedes. Ne kadar güçlü olduğunuzu bilmezken neden dans eşi olarak sizi seçeyim, genç adam?"

"Çünkü diğer herkes kapılmış durumda ve şarkı fark ettirmeden kreşendoya yaklaşıyor."

Atalantia genişleyen bir gülümsemeyle onu izledi. "Atlas seni görünceye kadar bekle!" İç çekti. "Buyurun, beyefendiler. Acı gerçek. Çirkin kuzenlerimizle yine aynı yola giriyoruz." Carthii araya girmeye yeltendi. "Diktatör benim, Asmodeus. Savaş yetkilerim kesindir. Yarınki hâkimiyetimizi korumak amacıyla bugün pragmatizm için tavizlerde bulunmak zorundayız."

Ne zaman ki Atalantia, Primusları, *eli kulağındaki girişimleri*nden sonraki anlaşmanın hazırlanmasında yer alacaklarına temin etti, hologramları o zaman birer birer yok oldu. Daha hiçbir şey bitmiş değildi. Müzakereler haftalarca sürecekti. İki taraf da kılını kıpırdatmayacaktı. Nihayetinde iki taraf da kandırıldığını hissedecekti. Yine de ittifak kurulacaktı. Hatta Atalantia'nın, bunun bir olasılık olduğunu duyar duymaz ittifakın gerçekleşmesini istediğini düşünüyordum. Kutlama yapmasa da zihninde bu savaşı az önce kazanmıştı ve artık bir sonrakiyle ilgili de bir planı vardı.

Önce İsyan. Sonra Çeper.

Atalantia'yı, Raa'lardan fayda görür görmez onlara sırtını dönmemeye nasıl ikna edeceğimi düşünürken üzerime aniden bir ağırlık çöktü.

Atalantia'nın kaslı erkek kölelerinden biri ona, bir tabak üzerinde bir parça ekmek getirdi. Atalantia ekmeği Raa'larla paylaşmak üzere birkaç parçaya böldü. Ekmek parçalarını yemeleriyle birlikte artık ikisi de resmi olarak Atalantia'nın misafirleriydi ve Grimmus ailesinin koruması altındalardı. Onlara zarar vermeye kalkışacak herkes Atalantia'nın düşmanıydı. Bu, gerçekten de atalarımız için olduğu kadar ağırlığı olan bir formaliteydi; Atalantia bu sahnede başka düşman barındıramazdı.

"Görüşmelere yarın Tykhe Su Heykeli'nin tepesinde başlayacağız," dedi Atalantia. Raa'lar önce birbirlerine, sonra aşağıdaki gezegene baktılar. "Bugün ise bir iyi niyet gösterisine ihtiyacım var."

Parmaklarını şaklattı ve üç kat uzunluğunda bir Merkür hologramı yıldız küreyi doldurdu. Üzerinde bilindik düşman kaleleri

ve lejyonları işaretlenmiş, binlerce erzak-gemisi ve yıldızKabuğu rotaları çember içine alınmıştı.

Annihilo içinde savaş hazırlıkları olduğunu bilsem de bunu beklemiyordum.

Demek bir Demir Yağmur olacaktı.

Bu çok pahalıya mal olabilecek, riskli ve açık edici bir kumardı. Atalantia ya özgüven patlaması yaşıyordu ya da fırsatın kaçmakta olduğunu düşünüyordu. Sanırım artık Atlas'ın nerede olduğunu biliyordum.

Diomedes savaş planını inceledi ve kaşlarını çattı. "Araçlarımız, gezegenin, kalkan jeneratörlerinden oluşan güçlendirilmiş bir kara zinciriyle korunduğunu gösteriyordu."

"Tüm inişe elverişli alanlar, evet," dedi Atalantia. "Şimdilik."

"Bunu nasıl..."

Atalantia gülümsedi. "Atlas'ın Kuiper'deki konaklamasından sırf çölde bronzlaşmak için döndüğünü mü sanıyordun? Dokuz milyondan fazla Marslı köleyi kapana kıstırdık. Darrow'un donanmasını parçaladım. Darrow'un kalbini parçaladım. Şimdiyse belkemiğini parçalıyorum. Şayet onu öldürür ve buradaki lejyonları ortadan kaldırırsak, Mars ve Luna arasındaki ittifakı bozmuş oluruz. Virginia o küçük isyanının tam oradan ikiye bölündüğünü görecek."

"Senin Heliopolis'in tank fabrikalarına, tersanelerininse harekâtı ilerletmek için Merkür'ün metaline ihtiyacı var," diye ekledi Diomedes.

"Uzun bir savaş oluyor," diye itiraf etti Atalantia. "Sonunda bizimle birlikte mücadele etmek istediğini söylüyorsun, ha, Raa?" İşte geliyordu: Meşhur yılan ısırığı. "Bunu kanıtla. Bir Demir Yağmur'da bize katıl. Yanımda kan dök, ben de *gerçek* bir müttefikim olduğunu bileyim."

Diomedes düşünürken sessizlik arttı. "Üzgünüm. Fakat yapamam."

"Tabii yapamazsın," dedi Ajax bir kahkahayla. "Io'nun Kılıcı'nın en iyi olduğu yer kınıdır."

"Bana bir kılıç değil, ses olmam için güvenildi. Bu mümkün değil."

Atalantia yemi sallayarak kaşlarını kaldırdı. "Yazık. Birliğimizin epey umut vaat ettiğini sanmıştım. Halbuki bugün yanımda mücadele etmeyecek birinin yarın bir müttefik olacağına nasıl güvenebilirim? Ajax, lütfen onlara gemilerine kadar eşlik et ve toz çanaklarına geri gönder."

Seraphina düşünürken Kalindora'yı izledim. Kalindora da bu avcıların geri kalanı gibi miydi? Avlanmaktan zevk alıyor, avını parçalamak için fırsat kolluyor muydu? Yüzü hâlâ eskisi gibiydi ama gözleri, Seraphina öne doğru adım attığı sırada Atalantia'nın mangallarının düşürdüğü gölgelerde geziniyordu.

"Ben yaparım." Ağabeyi, ailesindeki kadınların sabrını gözünde büyüterek hızla Seraphina'ya döndü. "Çeper'in sesi olan sensin, Diomedes. Bense sadece sana görevinde yardım etmek için buradayım. Ölsem ne çıkar?" Ailesinin kendine has "gölgeler ve toz" deme biçimi olarak bir elini ötekinin üzerine tuttu. "Kan mı istiyorsun, Grimmus? Benimkinin hepsini alabilirsin. Yeterli mi?"

Atalantia gülümsedi. "Yeterli."

Diomedes kız kardeşinin, babasının başını gururla ocaklarının tepesinde sallandıracak adamlarla dolu bir ordunun arasına düşeceğini ayrımsarken kaskatı kesildi. Onun için üzülüyordum ama Seraphina'yı Ascomanni arasında gördükten sonra, ilk Yağmurundan sağ çıkabilecek biri varsa, o da Seraphina'ydı.

Diomedes kız kardeşiyle birlikte Kül Muhafızları'nın bulunduğu kapıya götürülürken, bana karanlık bir bakış attı. Atalantia, dışarı çıkması için Kalindora'ya başıyla işaret etti. Onunla ve Ajax'la baş başa kalırken kapının kapanmasını izledim. Atalantia aşağıdaki gezegene bakmak için görüş penceresinin yanma gitti. Darrow'un aklında ne entrikalar döndüğünü merak ediyor olmalıydı. Ben de aynısını merak ediyordum.

"Vasi, ha?" dedi Ajax birdenbire. Öfkelenmesini bekliyordum ama bu, korkumu azaltmaya yetmemişti.

"Ben..."

Çeper'in alçak yerçekiminde imkânsız olan, sersemletici bir hızla hareket ediyordu. Yumruğu çeneme öyle bir hızla çarptı ki, darbenin akışına uyum sağlayan Söğüt Yöntemi sayesinde çenemin parçalanmasından ve boynumun kırılmasından kurtulabildiysem de yere çarptım.

"*Vasi!*" diye gürledi.

Atalantia şiddetin yansımasını görüş penceresinden izlemiyordu bile. Ajax'a doğru elimi kaldırdım. Çocukken her ne kadar sevimli olsa da ruh hali bir anda değişebiliyordu. Şimdi bu değişim daha da belirginleşmişti.

"Ajax..."

"O Bellona kaltağı benim annemi öldürdü," diye homurdandı kasığıma basarak. "Sana kendi annenden daha çok annelik yaptı, seni taşaksız pislik."

"Evet, yaptı," dedim hırıltılı bir sesle.

"Buna rağmen on yıl boyunca Bellona'nın dibinden ayrılmadın, ha? Lanet olası on yıl."

"Pek seçeneğim... yoktu."

"*Bizim yanımıza* dönebilirdin. *Bana. Kardeşinin yanına.*"

"Üzgünüm, Ajax. Evet... dönmeliydim. Ancak..." Daha da bastırdı ve karnım ile belimdeki ağrı artarken midem bulandı. "Korktum."

Bu itiraf karşısında dehşete kapıldı ve botunu neredeyse tamamen üzerimden kaldırdı. "Neden? Bizden mi?"

"Sizden değil, Ajax. Asla sizden değil. Mahkemeden. Altınların Altınları yemesinden." Ayağa kalkmaya çalıştım ama bu kez beni daha nazikçe geri itti. "Aja'yı kesilirken görmek hoşuma mı gitti sanıyorsun? Octavia'nın, kasığından göğsüne kadar baltayla yarıldığını görmek benim için hiçbir şey ifade etmedi mi? İsyan'ı *bizim kendimize* karşı nasıl yaptığımızı görmedim mi? Çakal, Fitchner, Cassius, Marslı Düşmanlığı... hepsi aynı hastalığın belirtileri. Bunun bir parçası olmak istemedim."

Bunu anladı.

Çocukken mahkemenin tüm o entrikacı yılanlarıyla dalga geçerdik. Sadece Atalantia bunu iyi bir şeymiş gibi gösterirdi, o da eğlenmek için. Moira hakikat konusunda takıntılıydı. Aja büyükanneme hizmet konusunda. Lorn şerefi konusunda. Darrow bile o zamanlar anlaşılmaz olan kazanma hırsında.

Bunların hepsi hayranlık duyduğumuz insanlardı. Yılanlar değillerdi.

"O zaman neden şimdi döndün?" diye sordu Atalantia. Ajax'la aramızdaki özel anlayışı seziyordu ama ne olduğunu saptayamıyordu. Bunu kıskanıyor muydu? Yoksa şüpheleniyor muydu? Hangisi olursa olsun görüş penceresinden döndü.

"Çünkü farklı olabileceğine inanıyorum," dedim. "İsyan, yönetimde başarısız olduğunu gösterdi. Octavia'nın zamanında adaletsizlikler vardı ama iki yüz milyon kişi ölmemişti."

"İki yüz elli," dedi Atalantia. "Venüs'teki bir kıtlığı sakladık."

Bunca çok ölümün bilinmiyor olabilmesi beni sarstı. "Mükemmel olmayabilirdi ama bu kadar da değildi," dedim. "İsyan'ı bastırabilirsek, sadece onlar tarafından değil, *bizim* tarafımızdan tahrip edilenleri de düzeltme imkânımız olacağına inanıyorum."

"Tanrılar aşkına," diye söylendi Ajax. "Azıcık bile değişmemiş."

"Sana söylemiştim," diye yanıtladı Atalantia.

Ajax beni ceketimden tutup kaldırdı. "Hâlâ Marcus Aurelius olmak istiyor herhalde." Sır verircesine yanaştı. "İşin gerçeği, annem Cassius'u *savunmuştu*. Hatırlıyorsundur. Octavia, Cassius'un sadakatini sorguladığında, annem ona bir şans verilmesi için yalvarmıştı. Bahse girerim onun özünde Lorn'u görüyordu. Cassius ise ona karşı minnetini, onu kurtlara yem ederek gösterdi. Bunu makul bir gerekçeye dayandırdığını biliyorum çünkü duygularının ikincil sırada falan geldiğini düşünüyorsun. Oysa bana bak. Neye dönüştüğüme bir bak." Öldürme izlerini işaret etti. Göçük zırhını. Kalçasındaki çift kat kalınlıktaki gri jileti. "Sence zevk için mi bu hale geldim?"

"İçinde verdiğin savaşı anlıyoruz, Lysander. Hep anladık," dedi Atalantia. "Fakat bu, böyle dönmemen gerektiği gerçeğini değiş-

tirmez. Senin için de, bizim için de; *onlarla* birlikte olmamalıydı. Kendini harcadın. Bir *tanrı* olarak dönebilirdin. Bunu nasıl kullanabilirdim, bir düşünsene. Asil ruhlu hayalinin bundan nasıl bir fayda sağlayabileceğini."

Derin bir iç çekti ve bir opera sanatçısı gibi elini kaldırdı.

"Elbette lejyonlar geri dönüşüne sevineceklerdir. Uygun bir biçimde kullanılırsa, *Silenius'un Vârisi'nin geri dönüşü* dünyalara ilham verebilir hâlâ. Şarkıları şimdiden duyabiliyorum.

"*Ancak* kanıtlaman gereken çok şey var. İnsanlar –ben değil, *diğerleri*– Çeper'in uşağı olup olmadığını merak edecektir." Ellerini salladı. "Hain'in eğitilmiş maymunu mu? Hatta Köle Kralı'nın kuklası mı? Merak edeceklerdir: Lysander *gerçekten* bir Demir Altın mı?"

Ajax benim adıma alındı. "Korkunç derecede kasıntı bir avare olabilir ama onun kuklası falan olmadığı..."

Atalantia tek bakışıyla sözünü kesti.

"Yanıtların su götürmez gerçekliği ispatlanana kadar, korkarım dönüşünün duyulmasına izin veremem, Lysander." Bunu benim iyiliğimeymiş gibi gösteriyordu ve neredeyse başarıyordu da. Silenius'un Hançeri'ni görünce tanıyarak sessizleştim. Yolum çok hızlı bir biçimde inanılmaz daralacak ve kesinlikle ayaklarımı sıkıştıracaktı.

İlerlemenin tek bir yolu vardı.

Buraya Atalantia'nın rakibi olmak için dönmemiştim ve bir yara izi edinmediğim sürece asla da olamazdım. Ancak Silenius'tan bu yana halkımı koruyan gelenekleri yerine getirerek Atalantia'nın istediklerinin üstesinden gelirsem, hem bir yara izine hem de onun gücü pahasına mirasıma sahip olacaktım.

Diğer Altın aileler aramızda küçücük de olsa bir çatlak görürlerse taraf seçerlerdi. Atalantia bunun farkındaydı. Bu bir güven göstergesiydi. Benim desteğime ihtiyacı vardı.

Yahut bu bir tuzaktı.

Buna ihtimal veremezdim. Vermeyecektim. Ben doğduğum gün Atalantia oradaydı. Beni bir atın üzerine oturtan ilk oydu. Teklif ettiği şey ittifaka yol göstermek ve adaletin sorumluluğunu

İsyan'dan geri almaktı ama bunu yapmak için şansımı denemek zorundaydım.

Tekrar dizlerimin üzerine çöktüm.

Dido'ya kendimi bir Demir Altın olarak tanıtmakla aptallık etmiştim. Şimdi de aptal gibi hissediyordum. "Diktatör, Lune Hanesi adına Demir Yağmur'da düşmek için izninizi istiyorum."

"Ah, bekâretini bozacak!" diye mırıldadı Ajax.

Atalantia'nın gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "İzin senindir, Luna'nın oğlu." Beni ayağa kaldırdı ve hafifçe ağzımdan öptü. Dudakları benimkileri içine alacak kadar açılıp Venüs standartlarında bile olması gerekenden daha uzun süre öyle kalırken buz gibi, suçlu bir heyecan ve şaşkınlık duydum.

Geri çekildiğinde gururla yüzüme baktı.

"*Benim* küçük Lysander'ım. Bugün yara izini kazanacaksın. Hiç şüphem yok."

Ajax sessizleşti. "Kiminle düşecek?"

Hâlâ biraz şaşkın vaziyette başımla onu işaret ettim. "Seninle, kardeşim. Beni yanma alırsan."

Kendini dinleyerek bir müddet düşündü, sonra başıyla onayladı. "Zamanı gelmişti. İyi bir yara iziyle belki Pembe bir fahişe gibi görünmezsin."

Atalantia melankolik bir gülümsemeyle ellerimizi tuttu ve bizi aile duvar resminin yanına götürdü. Ailemiz olarak gördüğümüz şeyin önünde dikilmek tuhaf bir biçimde heyecan vericiydi. Hepimizin Glirastes'e poz verdiği günü anımsıyordum. Altı Pembe, tavuskuşu tüyleriyle Atalantia'yı yelliyordu. Babam onunla acımasızca dalga geçmiş ve alenen ondan tarafa osurmuştu. Atlas bile belli belirsiz gülümsemişti. Aja ve tombul küçük Ajax'ın yanında, tablonun ta en ucunda kenara yaslanmış solgun çehresiyle onu gördüm. Muhtemelen osuruktan dolayı babama gülümsüyordu. Annemi göremedim. Yüzü gri boyadan bir örtü arkasına saklanmıştı.

"Octavia, Aja, Moira, Anastasia, Brutus, babam... hepsi gitti," diye fısıldadı Atalantia. Hiç bırakmak istemezcesine ellerimizi sıkıca tuttu. "Geriye sadece biz ve Atlas kaldık. Ancak daha önce üçken,

şimdi dört olduk. Köleler titresin." Duraksadı. Sonra hepimizi bir araya getiren bizmişiz gibi birdenbire ellerini bizimkilerden çekti. "Pekâlâ! Haydi bakalım, savaşa, çocuklar. Sizinle Tykhe'de buluşuruz." Ajax'a gülümsedi. "Ya da biraz daha... sıcak bir yerde."

7

DARROW

Sükûnet

Garaj rampasından gürültüyle çıktığım sırada güneş çölün üzerinde alçalmış ve kocaman duruyordu. Rhonna ve yirmi koruma peşimden gelirken motorlar arkamda inliyorlardı. Colloway idaresindeki yumruk büyüklüğünde robotlar miğferime veri sağlamak üzere gökyüzünde salınıyorlardı. Doğrusal yılan yolları gibi kumun üzerinde kıvrılan çekimSikleti izleri gördüler. İzlerin oluklarında küçük çöküntüler vardı. Bunlar Gorgon sekici botlarının emaresiydi.

"Sıçrama izleri," dedim. "Sıkı tutunun."

Yoldan çıkarak sıra halindeki Baltabıçak Dağları'na doğru ilerledik. Alexandar'ın koordinatlarını takip ederek motosikletleri dağların dibinde bıraktık ve karadan havaya füzelerden çekindiğimiz için çok yüksekten uçmamaya dikkat ederek çekimBotlarımızla dik kayalıklara tırmandık.

Çok geçmeden Alexandar'ı, kuru bir vadinin gölgeleri arasında miğferini çıkarmış otururken bulduk. Üzerinde kertenkeleDeri zırhı vardı; çölde uzun vadede akımZırhından daha sürdürülebilir ve daha inceydi. Üstü başı nanofiberden ziyade toz toprak kaplıydı. Sadece demir süvari nişanı –uçan bir Pegasus üzerinde kılıç– temizdi.

Thraxa'yla birlikte dört hafta boyunca Korku Şövalyesi'nin izini sürmek onu yıpratmışa benziyordu. Büyükbabasından bile ince ve uzundu. Güneş yanığı teni gergin ve asil elmacıkkemiklerinin çevresi pul pul olmuştu. Boynunda kabuk bağlamış berbat bir yaradan iltihap akıyordu. Savaş-şahini, miğferinden akan ter yüzünden kararmış ve dümdüz olmuştu.

Güçlükle ilerlediğimiz sırada başını kaldırıp baktı. Miğferimi çıkardım ve sıcaklık karşısında yüzümü buruşturarak on derece daha serin olan gölgeye geçene dek gözlerimi kıstım. Alexandar ayağa fırladı. Krom çöl lensleri altındaki gözleri tekinsiz görünüyordu.

"Lanet olası, yayılıp oturmuş, kayıtsızın teki," dedi Rhonna, omzunda çokluTüfeğiyle. Gözleri kayalıkları taradı. "Sen pikniğini yaparken Korku Şövalyesi bağırsaklarını deşecek, Prenses."

Alexandar'ın yüzü yapmacık bir şekilde gülümseyemeyecek kadar kötüydü. "Kılavuzlarımız var."

Tüfeğini yarıya kadar indirdi. "Hortlak gibi görünüyorsun. İyi misin?"

Kısa zaman önce Alexandar ters bir cevapla ona ağzının payını verirdi. Oysa şimdi kim olduğunu hatırlamaya çalışırcasına dikkatle ona bakıyordu. *Burada neler görmüştü?*

"Thraxa bu tarafta, efendim."

Thraxa'yı, dağlardan Angelia'ya uzanan bir düzlüğe bakan bir tepenin sırtında karın üstü yatarken buldum. Dirsekleri üzerinde doğruldu. Dirseklerinden biri etten kemiktendi. Diğeri kaba bir asteroit metalindendi; Thraxa, Bengal Limanı üzerinde devam eden çatışmalarda hayatını kurtardıktan sonra metalin üzerine Sefi'nin eşi Kırpılmamış Valdir tarafından Obsidiyen rünleri işlenmişti.

Dağ sırtı iri kaya parçalarıyla ve dikenli bitkilerle doluydu ama Uluyanlardan hiçbiri yoktu. Sağ göz implantımın düğmesine bastım. Kafataslarındaki kuantum kimliklerinden titreşen kırmızı korlar dağ sırtındaki hat boyunca benek benek görünüyordu. Sevro'nun küçük canavarları. Onsuz bir bütün değil gibilerdi. Ordu maskotundan mahrum kalmış olabilirdi ama sürü de ağabeyinden mahrum kalmıştı. Bense son zamanlarda mesafeli bir baba gibiydim.

"Azrail." İri Telemanus bakmadan beni tanıdı. Kurt pelerini bukalemun özellikleri sayesinde çöl rengini almıştı. İki Obsidiyen kılavuz bana yöneldi ve kendi pelerinim kahverengiye dönerken onunla birlikte süründüm. Thraxa gözlerini kısarak bir çift optikten baktı. Kendi optik setini bana uzattı.

Ne göreceğimi bilerek optikleri gözlerime taktım. Şehrin önünde oldukça tanıdık bir orman belirdi. Hiçbir şey hissetmiyordum ama daha kokusunu duymamıştım.

"Bunu sen uyurken mi yaptı?" diye sordum. "Saatlerini alması gerekirdi."

"Her şeyi berbat ettim," diye söylendi Thraxa. Optikleri indirdim. "Onu ölüm vadisini geçmek için kalkan gölgesinden çıktığı zaman Buonides Sıradağı'nda kaybettim." Kalkan zincirimiz arasındaki, Atalantia'nın silahlarına açık olan dar boşlukları kastediyordu.

"Onu gözünün önünden ayırmamanı söylemiştim."

"Vadi fazlasıyla savunmasızdı. Robotlarımız vardı ve bir adam yolladım. İzini bulduğumuzda Eleusis'e giden rotasından ayrılıp Angelia'ya varmıştı bile." Yanlış şehir.

Amaçsızca boynundaki paraya vurdu. Daha ziyade kurt pelerininde kendine mesken edinmiş iki başlı kan emicilere.

"Adamın da onları kaybetti. Hangisi?"

"Alexandar."

Şaşkınlığımı gizleyemedim. "Nasıl?"

"Motosikletini bir dikite çarptı. Direksiyonda uyuyakaldı."

"Tek başına bir hiçsin. İki kişi ise ancak bir adam eder, Thraxa..."

"Yüz kırk saattir uykusuzduk. Adiler nazopranla bile halüsinasyon görüyorlardı... yolda giderken onları kargo kutularında dinlendirmek zorunda kaldık, Grileri bile. Altınlar zar zor ayakta duruyorlardı. Tek seçeneğim tek başıma gitmekti. Alex sen dahil şimdiye kadar gördüklerim arasında o yaştaki en iyi asker. Buna rağmen..." Toprağa tükürdü. "Hepimiz etten kemikteniz."

Onları fazla zorlamıştım. Alex'in yenilmez olduğunu zannederdim. Hepimiz öyle zannederdik. Ancak uygun ekipmanla bile bu çöl insanları yiyip bitiriyordu. "Atlas şimdi nerede?"

"Gitti. İzler Angelia'ya doğru kuzeyi gösteriyor." Başıyla, Korku Şövalyesi'nin şehrin önündeki görüntüsünü işaret etti. "Sıhhiye gemilerini çağırayım mı?"

"Hayır. Buraya gelmesinin bir nedeni vardı ve o neden işkence etmek değildi. Onları hazırla. İçeri giriyoruz." Ben miğferimi kaldırıp Orion'a seslenirken o da Uluyanları topladı. Orion MaviSınır Bir'e daha yeni dönmüştü.

"Sorun nedir?" diye sordu.

"Niyetimizi belli etmeden Fırtına Tanrıları'nı hazırlamanın bir yolu var mı?"

"Bu şeyleri karacüruf falan mı sandın? Bir piyadenin sessiz tetiği değiller. Isıtabildiğimiz kadar hızla soğutamayız. Kaldırdığımız an birincil ufka gitmesini engelleyemeyiz."

"Bulut örtüsünün geciktirme payı nedir?"

"Basınç sistemleri aktive olur olmaz, bir saat dendi. İki saatte de elektrik. Ne oldu?"

"Belirsiz."

"Emir nedir?"

Duraksadım. Çok erken aktive olursa, Atalantia fırtınanın doğal olmadığını fark eder ve istilayı iptal ederdi. Çok geç olursa fırtınanın bir anlamı kalmazdı. *"Bir çıngıraklı-yılanın nasıl saldırdığını izle, oğlum,"* demişti babam bir keresinde bileğimi tutup bana bu oyunu oynatırken. *"Tepesine varıncaya dek yukarı doğru kıvrılmasını izle. O zamana kadar kıpırdamadan bekle. SapanOrağınla saldırayım deme. Saldırırsan seni yakalar. Tam aşağı doğru inerken harekete geç..."*

Aşağıda Korku Şövalyesi'nin öldürdüğü şehre baktım.

"Tartarus Harekâtı'nı başlat. Bana bir fırtına getir."

8

LYSANDER

Makine

"Öleceksiniz," dedi Pytha.

Ona inanmak kolaydı. Askeri makine tarafından yutulmak, dünyanın son saklı teçhizatını görmek demekti. Her şey gürültülü ama yalnız, karmaşa halinde ama düzenli, işlevsel ama kirli, hızlı ama yavaştı.

Hepsi kocamandı. Kendiniz hariç.

Kaslı avcılarla dolu bir montaj hattına atılmıştım. Merkür hastalıklarına, kimyasal silahlara ve kondisyon arttırıcı kokteyllerin ardından uçuş tutmasına karşı kendilerine enjeksiyonlar yapıldığı sırada Altın safları arasında alaycılığa pek yer yoktu. Ardından cihazların yerli yerine yerleştirilmesi geliyordu. Görev brifingi ve kalori alımı. Ekipman ölçümleri. Ekipman hazırlıkları.

Adım olmadan hiç kimseydim. Kıdemli askerler, *İşte temiz suratlı bir kurban daha,* diye düşünüyorlardı. Hayır, beni görmüyorlardı bile. Gözleri bundan iki saat sonrasına odaklanmıştı. Benim bir önemim yoktu. Ben bir çöptüm.

Atlas'ın geri sayımı başladı.

Dört Turuncu teknisyenden biri kavalkemiklerimin etrafına akımZırhının baldır korumalarını geçirirken, Pytha, "Yok olacak-

sınız. Bir ateş topu içinde öleceksiniz," diyordu. İki tarafta yüzlerce Altın tertibat limanında demirlerini kuşanıyorlardı. Bu kadar çok Eşsiz Yaralı'nın İsyan'a karşı Luna savunması için bir araya geldiğini görmemiştim. O bir tür saçmalık olarak görülmüştü. Azrail'i artık hafife almıyorlardı. Ancak bunun üzerine merak ettim; Altınlar bu kadar korkunçlarsa Darrow ne kadar kötü birine dönüşmüştü?

"Üstlerinle hep bu kadar samimi misindir, pilot?" dedi Kalindora duvardan. Atalantia onu buraya, Yağmur'da bana göz kulak olması için göndermişti.

"Hayır, *domina*."

Kalindora bu resmiyeti yutmadı. "Müstahdeminize hem kendisinin hem de sizin yerinizin ne olduğunu hatırlatmanızı tavsiye ederim." Teknisyenlere baktı. "Burası Kuşak değil. Şimdi, izin verirseniz, acil bir meseleyle ilgilenmem gerek. Tüplere geçerken yolunuzu kaybederseniz, iri insanların pis kokusunu takip etmeniz yeterli."

Kalindora'nın gitmesine üzüldüm. Ancak Pytha'yla bir süre baş başa kalacağım için mutluydum.

"Lanet korkunç kadın," diye söylendi Pytha arkasından.

"Bence daha ziyade üzgün. Her zaman öyle değildi..." Pytha beni tedirginlikle izliyordu. "Ben yokken odamda kalman senin için muhtemelen daha güvenli olacaktır," dedim. *Annihilo*'daki AdiRenkler robot gibilerdi. Ortalar biraz daha iyi sayılırdı. Ortama Hisar'da asla olmayan hiyerarşik bir dehşet hâkimdi.

"Sana bunu yaptırdığına inanamıyorum," diye mırıldandı Pytha.

"Ben gönüllü oldum."

"Seni küçük pislik!"

"*Durun*," dedim bana yaklaşan Turunculara. Kim olduğumu bilmiyorlardı ama içinde bulunduğum sınıf ve Kalindora'nın varlığı, uzaktan kumandayla kontrol ediliyormuşçasına durmaları ve aletlerini düzelterek limanın kenarında kalmaları için yeterliydi. "Sesini alçalt, Pytha."

"*Seni küçük pislik*," diye fısıldadı. "*Archi*'de olsaydık tokadı yapıştırmıştım. Sen Demir Yağmur'dan ne anlarsın?"

"Çalışmalarım siyasal teoriyle kısıtlı değildi." Bu ifade gerçeği yansıtmakta yetersiz kalıyordu.

"Bu simülatör gibi bir şey değil." Sesi alçaldı.

Baldır zırhının oturup oturmadığını test etmek için bacağımı esnetirken, "Sen de bunu engin deneyimlerinden mi öğrendin?" dedim.

"Daha önce bir Yağmur'da bulundum."

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp baktım. "Akademi'den atıldın sanıyordum."

"Saçmalık. Bir korsan olmadan önce askerdim." Çenesi gururla yukarı kalktı. "Bellona'nm hafif muhribi *Dignitas*'ın On İkinci Birliği, Birinci Decurio."

"Cassius demişti ki..."

"Cassius senin sadece savaşçıları bilmeni istemedi." Pytha bir iç çekti. "Senin için böylesini istemedi. O öldüğünden beri senin içinde bir şeyler uyandı. Beynindeki bir makine. O sen değilsin. Bu sen değilsin. Yoksa hep bir Demir Altın olmak mı istemiştin?"

Başımla yavaşça onayladım. "Bunun küçük bir payı olmadığını söyleyerek yalan atmayacağım. Ancak bunu yapmak zorunda olmamın sebebi bu değil. Altınlar değişmedi. Olan bir şey varsa, o da hastalığın metastaz yaptığı. Yanlış değerleri savunuyorlar." Öne eğildim ve sesimi alçalttım. "Seraphina orada ölürse... Atalantia, Raa'lara ihanet ederse... Darrow kazanırsa... insanlık bölünecek."

"Ne olmuş yani? Bu senin sorumluluğun değil."

"Etrafına bir bak, Pytha. Unutulup gitmenin eşiğindeyiz. İnsanlığın inşa ettiği her şey. Onca fedakârlık, hiyerarşi, savaşlar... ne için? Altınlar kaybederse, Cumhuriyet krallıklara bölünecek. Krallıklar derebeyliklere. Derebeylikler kabilelere. Bölünmüş gezegenlerden ibaret bir karanlık çağ ve üç yüz yıllık bir savaş başlayacak."

"Üç yüz yıl mı?"

Onaylarcasına başımı salladım. "Emsallerine bakılırsa daha uzun ama bu simülasyonları defalarca ve farklı şekillerde tekrarladım." Bunu öylesine söylemediğimi biliyordu. "Bunun benim meselem olduğunu düşünüyorsun. Değil. Darrow bunun iyi ve

kötü meselesi olduğunu düşünüyor. Değil. Bu bir düzen ve kaos meselesi. Ben tarafımı seçtim. Ancak söz sahibi olabilmek için bir yara izim olmak zorunda."

"Bir de Cassius'un kibirli olduğunu düşünüyorsun." Sessizce başını iki yana sallayarak yere baktı. En sonunda başını kaldırdı. "Korku."

"Anlamadım?"

"Saygınlık kazanırsan onları değiştirebileceğini mi sanıyorsun? Hayır. Mesele korku. Lorn au Arcos akıllı ve *şerefli* biri olduğu için ona bir Demir Altın modeliymiş gibi davranıyorsun." İnce başparmağını göğsüne doğrulttu. "*Biz* gerçeği biliyoruz. O *bizim* gemimize bindi. Koridordaki Arcos yeniden canlanmış bir ölüydü. Büyük oyunu oynamak mı istiyorsun? Peki. Ancak kazanmak için oyna. Senden korkmalarını sağla."

"Ben o adam değilim."

"O halde solucanların yanını boylayacaksın, *dominus,* ben de son dostumu kaybedeceğim."

Katillerin arasında diz çöktüm. Solumda Seraphina, sağımda Kalindora vardı. Çocuklar dışında kimseden ses çıkmıyordu; o da, Silenius'tan beri nesilden nesile süregelen Kan Kutsaması sırasındaki seslerdi.

Çocukların sesleri oradan oraya sürükleniyordu.

"Oğlum, kızım, artık kanınız aktığına göre korku nedir bilmeyeceksiniz."

Süt beyazı saçları ve gözleriyle bir düzine bâkire kız, diz çökmüş lejyonlar arasında yalınayak yürüyorlardı. Ellerinde demir hançerler vardı.

"Yenilmek yok. Sadece zafer var."

Kızlardan birinin hançeri üzerinde sürüklemesiyle elimden kan damladı.

"Korkaklık damarlarınızdan akıp gidiyor."

Ajax'ın gözleri yere sabitlenmişti. Kanayan eli yumruk yapılmıştı. Etrafı kümeler halinde aç genç dostları, kır saçlı Altınlar,

iki kat güçlü Onuncu Seferi Lejyonu, Dünya doğumlu Demir Leoparlar'la çevriliydi.

"Öfkeniz alev alev yanıyor."

Kaslarımdaki her titreyişi, zırhımın her bir kilosunu hissediyordum. Ancak sözcükleri hissetmiyordum.

"Ayağa kalkın Altın'ın çocukları, Dünya'nın savaşçıları; atalarınızın gücünü de yanınıza alın."

Afrika ve Amerika'lardaki Grimmus topraklarından yüz bin lejyoner bir anda ayağa kalkarken içim ürperdi. Aralarındaki kadın veya erkeklerin hiçbiri beş yıldan uzun zamandır evlerini görmüyorlardı. Dünya'yı bir daha ne zaman göreceklerini bilmiyorlardı. Ancak evlerine uzanan yolun Özgür Lejyonlar'dan geçtiğini biliyorlardı.

Ajax çekimBotlarını etkinleştirip havaya yükselmek için komut verirken Kalindora inledi. "İşte yine başlıyor."

Fırtına bulutu omuzlarıyla fırtına zırhı içindeki Ajax, beyaz dişleri ve mürekkep teniyle yeniden doğmuş bir Jüpiter gibiydi. Kendisine tapınılması gerektiğini düşünen bir insan edasıyla adamlarının haykırışlarını dinledi.

Yanımda Seraphina'nın yüzünün gitgide kıskançlığa teslim olduğunu gördüm.

İçimde o insani kusuru hissetsem de karanlık sularına direndim ve kendimi dostumun yükselen endamından keyif almaya bıraktım.

Delikanlı hiddeti kendini gösteriyordu.

"Erkek kardeşlerim! Kız kardeşlerim! Demir Leoparlarım! Bugünkü savaş Toplum'umuzun kaderini tayin etmek içindir. Ya anarşi dalgasına, yağmacı ayaktakımına teslim olacağız!" Kolunu işaret etti. "Ya da kendi kaderimizi kendimiz belirleyeceğiz ve köle sürüsünün cesetleri üzerine ikinci bir Düzen Çağı kuracağız. Filolarını parçaladık! Ancak çok geçmeden Köle Kralı'nı ve sürüsünü kurtarmak için cehennem gibi, durmak bilmeyen fabrikalarından daha fazla gemi gelecek. Geldiklerinde neyle karşılaşacaklar?"

"*Kül*," diye gürledi lejyon.

Seraphina'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Sevro au Barca, Orion xe Aquarii, Cadus Harnassus, Thraxa au Telemanus, Alexandar au Arcos, Felix au Daan, Colloway xe Char, Lykos'lu Darrow!" Kalindora parmağını jiletinin alev işlemeli kabzasında gezdirdi. "Bunların canını istiyoruz! Bana onları getirin! Bana onları getirin! *Bana onları getirin!*"

Lejyonlar haykırdılar ve Ajax bir kurukafa gibi gülümsedi.

Golem görünümünde bir Altın idareyi aldı. İç çekerek maymun omuzlarını geriye attıktan sonra gudubet bir gülümsemeyle Altın şövalyelerin önünde tepindi.

"Bizler Lejyo X Pardus'uz! Bizler öncü birliğiz! Şeref konuklarıyız! *Ölümden önce!*" diye kükredi Altınlar.

"*Zafer!*" diye haykırdılar.

Grilerden tarafa döndü. "*Ölümden önce!*"

"*Zafer!*"

Obsidiyenlere döndü. "*Ölümden önce!*"

"*ZAFER!*"

Ajax golemin yanına indi. Yanı başında adamla birlikte kümeler halinde dizilmiş subaylarına yöneldi. Asabi, birbirlerine kenetlenmiş bir gruptu. Seraphina'yla ikimiz ise tamamen yabancıydık. Kalindora da öyle sayılırdı. O hariç bize ön saflara yakın bir yer vermediler. Kalindora ise verilen yeri reddederek yanımda kaldı.

"Hepiniz amacımızı biliyorsunuz. Votum doğuda Tykhe'ye bastırırken, bizim de onlara cephe gerisinden destek sağlamamız gerekiyor. Size, bunların hepsinin bir saçmalıktan ibaret olduğunu söylemek için buradayım. Scorpio, Tykhe'ye kendi başına gidebilir." Zırhlı omuzlar arasında Ajax'ın sırıttığını gördüm. "Biz gidip Heliopolis'i alacağız, beyefendiler."

Heyecanlı mırıltılar yükseldi. Ancak benden değil. Benim hissettiğim daha ziyade bir hayal kırıklığıydı. Scorpio au Votum haklıydı. Atalantia onun gezegenini yahut gezegeninin bir kısmını kendine istiyordu. Seraphina alayla sırıtarak bana baktı.

"Demek Atalantia müttefiklerine böyle davranıyormuş."

"Heliopolis güneydeki tek geri çekilme tabyaları. Onu ele geçirdiğimiz an çölde köşeye sıkıştılar demektir." Atalantia da güney-

deki madenleri ve istenen fabrikaları ele geçirecekti. "Sarılar hava durumundan yakınıyorlar ama söz konusu Merkür ve planımız sabit. Dolayısıyla değişkenlikler olabilir. Sorusu olan?"

Kalindora sesini yükseltti. "Atalantia, Scorpio'ya söz..."

"Atalantia Heliopolis'i ele geçirdiğinde, Scorpio'ya hiçbir şey için söz vermesine gerek kalmayacak," dedi Ajax. "Ona yemin ettiğine göre, bunu hoş karşılasan iyi olur, Sevgi Şövalyesi."

Kalindora sıkıntıyla karşıya baktı.

Bu arada Ajax'ın yanındaki canavarımsı adam ise çizgi halindeki gözleriyle bana bakıyordu. "Sen de kimsin?" Öndeki üç dişi yoktu. Estetiğindeki en önemsiz ayrıntı buydu. "Bir Peri serserisi için pahalı bir zırh."

"Olimpik Şövalye meselesi," diye karşılık verdi Kalindora.

Koca adam, Seraphina'ya döndü. "Bu da kim?"

"Olimpik Şövalyeler'in meselesi, Seneca," dedi Kalindora.

Adam bir Seneca'ya benzemiyordu. İnsan görünümünde bir domuz gibiydi. Kalindora'ya göz kırptı. "Ah, Sevgi Şövalyesi. Biz oraya inmeden Azrail'in atomlara bölündüğünü düşünebiliyor musun?"

"Sana bulaşmamak için bunu yapabilir, Seneca."

Yaratık kıkırdarken Ajax açıklamasına geri döndü.

Sessizce adamın kim olduğunu sorunca, "Seneca au Cern, Ajax'ın Dux'u," diye fısıldadı Kalindora. Demek sağ koluydu. Muhtemelen koruma olarak başlamıştı. Genelde öyle olurdu. "Kan Kızıl olduğu zamanlar haricinde önemsiz." Bu terim tanıdık değildi. "Kızıl intihar dalgasını bildiren bir telsiz kodu." Dönüp Ajax'a baktı. "Daha önce gördüklerine gerçekten benzemeyen bir şey."

Ajax açıklamasını bitirdi. "Kabuklarınıza, beyefendiler. Öldürmemiz gereken akkarıncalar var."

Ajax'la ikimiz hemen arkadan gelen Kalindora'yla yıldızKabuğu merdivenlerine yürürken Ajax rahatsızlıkla ona baktı, sonra omzumu sıktı.

"Kaçırdığın şey bu, küçük kardeşim. Gelmiş geçmiş en iyi gösteri. Oysa birazdan uyuyacakmış gibi görünüyorsun. Gergin

değilsin, öyle değil mi?" Öne eğildi. "Şimdiden o Beyin Deliği'nde misin yoksa?"

"Zihin Gözü," diye düzelttim. Adını biliyordu. "Ayrıca hayır, henüz değil."

Kahkahayla güldü. "Oradayken uzaklaşma. Ayrılırsak yeniden bağlantı kurmaya çalış. Kurtları duyacak olursan beni bul. Şaka yapmıyorum. Sadece Köle Kralı'na eşlik eden bir lejyonun ulumaya izni vardır. Bunu duyuyorsan o geliyor demektir. O adamın bir Kül Muhafızları müfrezesini orkinosları delip geçen bir köpekbalığı gibi yardığını gördüm. Orada olmamı isteyeceksin."

"Heliopolis'te mi olacak?"

"Hayır," dedi hayal kırıklığıyla. "Ancak kaderin cilvesi diye bir şey var. Çatışmanın en gürültülü olduğu sırada gelecektir. Ben bugün öyle bir ses çıkarmayı planlıyorum." Yanıma yaklaştı. "Ailemizin intikamını birlikte alacağız, sonra bu pisliğin geri kalanını da halledeceğiz. Anladın mı?"

"Teşekkür ederim," dedim. "Bana bu konuda..."

Başıma vurdu. "Henüz affedilmedin, Peri. Ancak bugün yapacakların onlara geri kalan her şeyi unutturacak. Haydi, seni düzgün bir dönüşe hazırlayalım." Çocukken henüz Hat'ta yürümeden önce yaptığımız gibi başını benimkine dayadı. "Devlerin kanı damarlarımıza dolsun: Yaptıklarınla cesur ölüleri onurlandır."

"Yaşayanları kudretinle onurlandır," dedim ezberimden.

Yanımdan ayrıldı.

Seraphina, Grimmus boyalı yıldızKabuğunun içinde sıkışmış bir halde kendi merdiveninin dibinde duruyordu. Teknisyenler son dakika düzenlemeleri için merdivenin etrafında dolanıyorlardı. Seraphina kurukafa armasına tükürdü ve yıldızKabuğundaki çekiş pençelerini inceledi.

"Oradayken bol şanslar," dedim.

Dizlerindeki hidrolikleri kontrol etti. "Şansını kendine sakla. Kazandığım her bir yara izi beni buraya getirdi. Bu savaş benim kaderim." Döndü. "Sevinsene, *gahja*. Bir askerin cesareti, mesleğine

dair bilgisi doğrultusunda yükselir." Beni tepeden tırnağa süzdü. "Şimdi git görevini yap."

Daha önce de şüphelerim vardı ama şimdi savaş makinesine döndüğü sırada yüzündeki heyecanı görünce bunu hissediyordum.

Babasına ihanetinin sebebi annesini sevmesi değildi. Romulus'un ölümüne gidişini izlediği esnada gözlerinde gördüğüm suçluluğun kaynağı olan başka, saklı bir sebep vardı. Bu, ona karşı, bana karşı hissettiği öfkenin kaynağıydı. Kendisine karşı olması gereken öfkenin; çünkü içten içe onu, Darrow'un Çeper'e karşı işlediği suçlara dair kanıtları konseye götürmeye teşvik eden şeyin Çeper'e ya da annesine sadakat olmadığını biliyordu.

O şey savaşa duyduğu açlıktı.

Şimdiyse, haftalar süren delicesine açlığın ardından karnını doyurmak üzereydi.

9

DARROW

Angelia

Korku Şövalyesi bir sadistti.

Çekirdek'in kibirli Altınlarından farklı olarak gerilla savaşını ve bunun ordular üzerindeki etkisini takdir ediyordu. Nero'ya hizmet ettiğim günlerde kendisiyle sadece bir kez karşılaşmış olmama rağmen, zaferle işi olmadığını anlayacak kadar onu tanımıştım. O zaman üstünlük gösterme gayesiyle, gücümle etkilemek için elini sıktığımda, o kendi elini gevşek bırakmıştı. Utanmıştım. O zamanlar o solgun, sade giyimli adamın günün birinde binlerce lejyonerimin derilerini yüzeceğini; eriteceğini; iğdiş, tecavüz, kör edeceğini; sakatlayacağını bilemezdim.

Atlas'ın ünü, Güneş Savaşı'nın başlangıcından önce bu kadar değildi. Başlıca üç şeyle tanınıyordu. Büyük Delphi Kütüphanesi hamiliği. Hükümdar'ın vasisi olarak utanç verici konumu. Ve aniden ortadan kayboluşu. Bunun, Dünya'nın düşüşünden sonra sistemin sınırındaki tehditlerle mücadele ettiği yaklaşık on yıllık sürgünden geri döndüğünde ne olduğu anlaşılmıştı.

Başarısız İlk Uydu Lordu İsyanı sonrasında doğmuş ve kendisinden daha da meşhur ağabeyi Romulus'la birlikte Io'da büyümüştü. On yaşına bastığında annesiyle babası veda edip onu,

Çeper'in bağlılığını temin etmek için bir başka soylu rehin olarak Hükümdar'ın sarayında yaşamak üzere Luna'ya göndermişlerdi.

Çekirdek Altınları arasında ayrıcalıklı ve eğitimliydi ama bir hainin dölü olduğu için alay konusuydu. Atalantia'yla ve anne babamla tanıştığı yer de orasıydı, Octavia'nın, onu hain ailesine düşman ederek ve Solgun Maske'nin ardındaki adama dönüştürecek tohumları ekerek kendi iradesinin bir uzantısı haline getirdiği yer de. Düşmanlarım arasında en çok ondan tiksiniyordum.

En yeni ceset ormanı önünde duruyorduk.

Cansız bedenler dikey direklere saplanmış halde duruyorlardı. Sayıları iki yüzden fazlaydı. Her birinin çıplak göğsünde Korku damgası –yılan saçlarla çevrili bir çocuk suratı şeklinde bir yara– vardı.

Cumhuriyet bayraklarıyla dolu dehşet verici bir kordon kazığa oturtulmuş cesetler arasından Angelia'ya doğru uzanıyordu. Bayrağın beyaz kumaşı yırtık pırtık ve bot izleri ile kan içindeydi. Bu bir bubi tuzağıydı.

Cansız bedenlere, yüzlerine baktım. Luna'yı bu yüzden terk etmiştim. Senato'daki o gösterişli tavuskuşları raporlarımızı okumuşlardı. Ancak ondan uzaklaştıkça, savaş daha aritmetik görünüyordu; onun da ötesinde bir kurgu, bilgi akışındaki sinir bozucu bir video gibi. Ölülerin yüzlerindeki ıstırabı nasıl hayal edebilirlerdi? Sokaktaki ayaktakımı, bir insan çürüdüğünde leş kokusunun sadece deriden değil; bağırsaklardan, mideden, ciğerden de geldiğini nereden bilebilirdi?

Medeniyet diye bir şey olmadığı fark edildiğinde ruhtaki o tuhaf titreyişi nereden bilebilirlerdi? Bir kutunun üzerinde sadece bir kilit vardı. Kutunun içindeyse bu. Virginia benden senatörleri ikna etmemi istemişti. Merak ettim, onlar o kutunun içini görmezlerken ve ben o kutunun kilidiyken hangi ortak dili konuşacaktık?

Düşmanlarımızın yok oluşumuz konusunda ne kadar hastalıklı, inatçı ve takıntılı olduklarını anlamayı reddetmeleri beni deli ediyordu. Oysa dostlarımın cesetleri üzerine kurulu bir hayalin içinde yaşıyorlardı.

Ortalık, ölenlerin çığlıklarına eşlik eden leşçil kuşların sesleriyle çınlıyordu. Kazıklara dikilmiş askerlerden birçoğu hâlâ kancaya geçirilmiş solucanlar gibi kıvranıyorlardı. Dört Obsidiyenimiz cesetlere bakıp tanrılarına işaret ettiler.

Dehşet Alexandar'ın yüreğine işleyerek onu ölenlere doğru gitmeye yöneltti. "Arcos, olduğun yerde kal," diye bağırdım.

Durdu ama hayalet gibi boş bir suratla bana döndü. "Hâlâ yaşıyorlar..."

"Hepsine birer bubi tuzağı yerleştirilmiş durumda," dedim ama bunu zaten biliyordu. Rhonna, hatası yüzünden şaşkınlıkla gözlerini kırpıştıran Alexandar'ı izlerken yutkundu. Ladon'da uyuyakalmış ve bu manzaraya uyanmıştı.

Yanma gittim. "Hepimizin sırtında taşıdığı yükler var. Senin de bu yükü taşıman gerek. Yapabilir misin?"

Kazıktakiler yardım çığlıkları atarlarken büyükbabasının gözleri şaşkınlıkla bana baktı. "Evet, efendim."

"Güzel."

Uluyanlara geri döndüm. Düzensiz bir saf halinde duruyorlardı. Colloway yangın desteği için *Ruhçağıran*'ı getirdi. "Numara. Bizi hedefimizden şaşırtmak için zaman kazanıyor," dedim. "Onlara yardım edemeyiz. Havaya yükselin. Üçlü gruplar halinde. Tuzak taraması için ısı-tulumlarınızı ve sensörlerinizi kullanın. Hızlı ama sessiz ilerleyin. Ayrıca Jüpiter aşkına, kromlarınızı çıkarayım demeyin. Gözleriniz bana lazım."

Olası hedefleri aramaları için ekipleri belirledim. Uluyanlar yaklaşık iki birlik halinde havalanarak kıvranan yoldaşlarının üzerinden şehre dağıldıkları sırada geride toz bulutları bıraktılar.

Thraxa ve Felix'le birlikte geride bekledim. Kazıktakilerin beni duyabilecekleri şekilde sesimi yükselttim.

"Kaçınız ayaklarınızın dibindeki Gorgonları gördü? Görenler sağ elini kaldırsın." Bir sürü sağ el havaya kalktı. Bazıları yalan söyleyerek ellerini kaldırmadılar. Bu bir aldatmaca olabilirdi. Atlas hiçbirine bubi tuzağı kurmamış olabilirdi ya da hepsine birden kurmuş olabilirdi. "Üzerinize kurulu birer bubi tuzağı olabilir,"

dedim. "Sıhhiye gemileri yolda. Onlar gelene kadar dayanın, altı haftalık bir hekim kontrolüne az kaldı. Geri geleceğiz."

Şehrin iletişim merkezine gitmek için havalandığımız sırada Thraxa ve Felix'e asık suratlı bir bakış attım. AkımYumruğumla bronz kubbede bir delik açtım, etrafı taradım ve içinden geçip mermer zemine atladım.

Güneş ışığı açık kapıdan içeri akın ederken onları gördük. Cesetler boylu boyunca yere serilmişlerdi. Parçalanmış, ezilmişlerdi. Kafaları her türlü uydurma silahla oyulmuştu. Bedenleri hayvanların saldırısına uğramışçasına çiğnenmişti. Bunu Atlas yapmamıştı. Birbirlerini doğramışlardı. Ölülerin yüzleri bir tür mikropla alacalanmış ve canavarca yamulmuştu.

Tanrılar aşkına, Atalantia'nın büyücüleri bu kez ne tezgâhlamış?

Buradakiler her türlü askeri tesisten uzakta, Angelia'ya yerleştirdiğimiz işbirlikçi sivillerdi. *Onları tehlikeden uzak tutun,* demiştim. Sevro orada olsaydı kahkahalarla gülerdi. "Ödlek tavuk bir subayın cartayı çekmesini istiyorsan onu nereye gönderirsin?" diye sormuştu bir keresinde bana. "Tehlikeden uzağa."

Pax da tehlikeden uzaktaydı.

"Hiç böyle bir şey gördün mü?" diye sordum Thraxa'ya.

Thraxa başını iki yana salladı. "Belki yeni bir biyosilah deniyordur."

"Daha basit yolları var." Hekimime bir örnek alması ve *Ruhçağıran*'a iletmesi için bağırarak seslendim. Merkezi Komuta'nın bilmesi gerekiyordu. Oyunu idrak edince kahkahayla gülmeye başladım. "Hepsi zaman kazanmak için. Bilmeceler ve acı." Etrafıma bakındım. Gerçekler örtüşmüyordu. Ne için zaman kazanıyordu? Havadan atlayarak ona yetişebilirdik, yani bu, izini sürdürmek için değildi. Eleusis ideal konumdaydı. Bu yan yolculuk ne işe yarıyordu? Şimşekler kuzeye doğru yayılıyordu. Fırtınam yavaş yavaş oluşuyordu.

"Uluyan Bir," dedi Alexandar kulak telsizime. *"Maden rafinerisinde bir şey var."*

◆ ◆ ◆

Thraxa'yla yanlarına gittiğimizde Alexandar, Rhonna ve birkaç Uluyan şehrin maden rafinerisindeki kontrol odasında toplanmışlardı. Bir masanın üzerinde etkisiz hale getirilmiş örümcek mayınları ve mikrodalga bombaları duruyordu.

Yeşil veri bölücümüz ve Palyaço'nun en iyi arkadaşı Misket ana bilgisayarın giriş portundan içeri sızdı. Bilgisayarın portundan sağ şakağındaki küçük bir porta siyah eski bir kablo uzanıyordu. Sanal bir ortamda dolaşırken gözleri arkaya kaydı. Parmakları plastik sandalyenin üzerine vuruyordu. Bir an sonra derin bir iç çekti. Kuru dudaklarını şapırdattı ve eski haline döndü.

Biz karbon bazlı bedenler için anlaşılır olacak sözcükleri ağzında çakıl taşları varmış gibi, kesik kesik, silikon argosuyla dile getirerek, "Leşpis karanlık bi' yer," dedi. "Köhne yollar, uranyum bakımından yoğun kenara atılmış bir paket, hedef noktaları 01100001 01100010 01100011." Rakamları bir iğne darbesi gibi kekeleyerek söyledi.

"Alexandar, çevir."

Orta ve adi dillerdeki becerisiyle Alexandar öne çıktı.

"Hayır," dedi Misket zayıf parmağını havaya kaldırarak. Gözlerinin altındaki koyu renk halkalar güneş yanığıyla kapışıyordu. "Bu kez ben yaparım. Bak, patron, şöyle. Angelia tozlu çalışma kasabası. Sistemlerin hepsi bir ağın içinde, sağlamlık amaçlı yedek protokol var. Yağmur'da ağı kestik. Gölge ağı kesmedik."

"Örtük sistemler mi var?" diye sordu Alexandar ilk anlayan olarak. "Eski sabit hatlar?"

"Sabit hatlar." Thraxa eğlenmişe benziyordu. "Hangi ahmak bunu gözden..."

"Sessiz," diye tersledim. "Misket, bana maden şehirlerinin hâlâ birbirleriyle bağlantılı olduklarını mı söylüyorsun?"

"Sadece bazıları. Eski sistem. Birileri güzelce içine etmiş, gölgeyi bir şekilde gözden kaçırmış. Aptal analoğu, büyük ihtimalle. Sabit hatlar onun altında."

"Yani bu konsol aracılığıyla diğer maden şehirlerine bir komut göndermiş," diye netleştirdim.

"Evet."

"Ne göndermiş?" diye sordu Thraxa.

"Hiç. Bilmem. Manyak bir şifreleme. Gorgonların bölücüleri var, değil mi? Kurnaz pislikler." Başına dokundu. "Bu silikona uyuması için bir hafta, bir de üç klik verin, cevabınızı bulayım."

Diğer şehirlere göndermeye değer tek bir mesaj vardı. İçime bir ağırlık oturdu. Rhonna parçaları biraraya getirdi. "Diğer reaktörlere sinyal gönderebilirler mi?"

"Bana maden reaktörleriyle ilgili tanıları versene," dedi Thraxa. Kabloyu üzerinden çektiğim sırada Misket bilgisayara döndü. Reaktöre baktığı an nörolojik bir saldırının beynini jöleye çevireceğinden kuşkum yoktu. Tuzak arkasına tuzak, tuzak arkasına tuzak.

"Bu reaktöre ve kabloyla bağlı hepsine aşırı yükleme yapacak," diye açıkladım ve kapıya yöneldim. "Termale dönüyor." Angelia mühim değildi ama bağlı olduğu şehirler önemliydi. Bizim kalkan zincirimizi besleyen o reaktörlerdi. Genel frekansımı açtım. *"Tüm Uluyanlar, şehri boşaltın. Botlarınız yoksa eşli uçuşla. Colloway, hava-kancası için* Ruhçağıran*'ı getir."*

Rafinerinin kapısından dışarı çıktığımda Uluyanların yarısı havalanmıştı. ÇekimBotları olanlar, olmayan Uluyanları manyetik eş kuşaklarıyla bellerine bağlamışlardı. Uzaklaştılar. Ayrılan son çift Rhonna ve Thraxa oldu. Alexandar beni bekliyordu. Belindeki metal bağlantıyı kuyruksokumumdaki bağlantı noktasına geçirmesi için etrafımda döndüm. Mıknatıslar birbirine tutundu. Kollarını omuzlarımın etrafına sardı ve göğsüme hafifçe vurdu.

Zeminden sertçe yükselerek şehirden uzaklaşıncaya dek botlarımız bizi yukarı kaldırırken içim burkuldu. Colloway tepede, Uluyanları mekiğinin açık garajından içeri alıyordu. Alexandar'la ikimiz yumuşak bir iniş yaparak ayrıldık. Aşağıdaki şehre baktım ve Colloway'e seslenerek bizi oradan uzaklaştırmasını söyledim.

Fikir şeytaniceydi.

O ceset ormanı ve biyolojik silahlarla sıhhiye ve araştırma ekiplerini çağırmamız amaçlanmıştı. Biz büyük tezgâh yerine küçük oyuna odaklanarak yaralılarımızı tedavi ederken ve ne yapacağımızı düşünürken amaç bizi yavaşlatmaktı.

Angelia nükleer enerji santralindeki reaktör erimesinin yol açtığı ilk patlama bir atom bombası patlaması gibi olmadı. İlkin buhar, sonra ateş halinde kubbeli yapıdan dışa doğru vuran patlama kompleksin çatısını kaldırıp bir dalga halinde şehri sardı. Kazıklardaki askerler, kemiklerini saran etleri eriyerek ve geri kalanı yavaş ateş dalgaları halinde yok olarak gözden kayboldular.

Sizinle Vadi'de buluşacağız, kardeşlerim.

Tykhe'deki Merkezi Komuta'ya bağlandım. Petasos Yarımadası ve Caduceus Ovaları'nın tamamına kadar uzanan, Ladon Çölü etrafındaki çoklu reaktör patlamalarını bildirirlerken subaylar panik içindeydiler. Altı şehir enerji kaybetmişti. Zincirleme reaksiyon yüzünden dahası da gelecekti. Enerji olmadan kuzey kalkan zincirinin tamamı düşecekti. Ben bir pencere istemiştim ama Atlas gökyüzünü yerle bir etmişti.

Atalantia geliyordu.

"Biri bize ihanet etti," diye homurdandı Thraxa.

Belki de Atalantia babasından daha zekiydi.

"Jeneratörlerin kaçı düşecek?" diye sordum Thraxa'ya. Misket'in veri çıktısına baktı ve zihninden bir hesap yaptı. Çok yavaştı. Alex'e fırlattım. Gözünü bile kırpmadan yanıtladı.

"Erebos'un kuzeyinde neresi varsa. Kızıl Sınır ve Tykhe dışında. Oraların kubbeleri bölgesel enerji kaynağına bağlı. Onlar idare edecektir."

O halde Heliopolis güvendeydi. Erebos'un güneyini hâlâ koruyordu. Bu da, Tykhe düşmediyse, Tykhe'nin içinden geçecek bir kaçış rotasının seçenek dahilinde olduğu anlamına geliyordu. Ancak bombardımanın etkisiyle altı milyon insanın şehirle bağlantısı kesilecekti. Onları nasıl geri getirecektim?

"Vadi aşkına..." diye fısıldadı biri.

Bizi Altın Donanması'nın gücünden koruyan yarı saydam kalkan yanıp sönerken ve kuzey gökyüzünün tamamı tepedeki donanma karşısında tamamen savunmasız kalıncaya dek paneller tek tek yok olurken Uluyanlar mekiğin arkasından çaresizlikle dışarıyı izliyorlardı.

Telsizime ileti bildirimleri geldi. Rhonna arıyordu. "Harnassus geri çekilme talimatı talep ediyor."

Thraxa benimle hattaki diğer subaylar arasına girdi. "İzin verin, düşünsün."

Gölgesinde gökyüzünü izledim. Yörüngedeki parıltıları. Mavi ufukta sürtünme izleri beliriyordu. İlk bombalar düşmeye başladı.

Çok geçmeden öncü lejyonlar gelecekti. Hızlı botları ve yıldızKabuklarıyla lanet olası Eşsiz Yaralı müfrezeleri, kıdemli Grilerden oluşan baskın birlikleriyle dolu indirme-gemileri, efendilerinin uyuşturucuları yüzünden beyinleri kan dökme arzusuyla yıkanmış heyecanlı Obsidiyen köle-şövalyeler, tanklar, titanlar, ezoterik savaş makineleri, militarize bir imparatorluk tam tekmil intikam için yoldaydı.

Bizse konum alacak durumda değildik. Bombardımanla hareket kabiliyetimiz sabitlenecekti. Lejyonlar ve statik savunmalar nükleer silahlarla silinecekti. Sağ kalanlar korkunç bir biçimde parçalara ayrılacaklardı. Sonra Atalantia'nın güçleri yandan saldırıya geçecek ve biz kaçma girişiminde bulunamadan mahsur kalmış ordumun geri kalanının etrafını saracaktı.

Tek bir seçenek vardı, o da geri çekilmek değildi.

"Thraxa." Yanıma geldi. "Darbeyi biz vurmak zorundayız."

"Bunu yapabilir miyiz?"

"Evet. Atalantia'nın Merkür'e ihtiyacı var. Çocuklar şehirlerine nükleer bomba atmayacaktır. Kızıl Sınır ve Tykhe kalkan zincirinden bağımsız. Kubbeleri dayanacaktır. Çok geçmeden de çıkardığımız fırtına..."

"Gelmesi saatler alır..."

"Motorları iki saat önce çalıştırdım."

Şaşkınlıkla bakakaldı. "Peki Birinci Ordu? Kızıl Sınır'ın korumasına yetişemezler."

Cümleler soğuk bir silsile halinde çıktı. "O zaman onlara kalkanı ben götürürüm. Atalantia muhtemelen ordusunun en az üçte biriyle Pan'ın güneyine iniş yapacak. Çocuklar'ı kuşatacak ve garnizonlarımızı pusuya düşürerek şehirleri teker teker ele geçire-

cek. Şehirleri terk edersek ve garnizonları Çocuklar'dan Kydon'a toplarsak, Pan'a hücuma geçebilir ve bir yan cephe kurabiliriz. Fazla idare etmeyecektir fakat Kızıl Sınır'dan gelecek İkinci Ordu'yla arkalarından saldırır ve onları denize sürersek, Birinci Ordu Tykhe'ye kuzeyden yol açtığı sırada gücünü kırabiliriz." Omzunu tuttum. "Altı yıldızKabuğu'nun altısını da al. Kydon'a git ve tank lejyonlarının başına geç."

"YıldızKabukları sana lazım."

"Sana daha çok lazım. Ben bir hava-kancası bulurum." Kararan gökyüzüne baktım. "Yakında güvende olacaksın. Dayan, onları güneybatıdan çıkaracağım, sonra da birlikte Tykhe'ye yöneleceğiz. Çift atom patlaması geldiğimi haber verecek. Şimdi git."

Piyadenin belkemiği, babasının gözdesi Yiğit Thraxa, onu düşmanın dişleri arasına gönderdiğimin farkındaydı. Yine de gülümsedi. "Yaşasın Azrail."

"Yaşasın Telemanus."

Beş Altınını alarak yıldızKabuğu fırlatmaTüpüne koştu.

"Sevro, Harnassus'la iletişime geç..." Döndüğümde güvenilir dostum yerine yanı başımda Rhonna'yı buldum. Ona tokat atmışım gibi görünüyordu. "Rhonna, ona hat üzerinden Tykhe'ye takviye güçleri göndermesini söyle. Yedek yırtıcıların her birini havada ve ovalara yönelmiş halde görmek istiyorum. Tecrit protokolü. O füzelerin bir kısmını yok etmezlerse bittik demektir. Haydi." Bu Heliopolis'i savunmasız bırakacaktı ama hedefleri orası değildi.

"Alex..." Yanıt vermedi. Gözleri atmosferde hızla ilerleyen bombalara sabitlenmişti. *Bu benim suçum,* diye düşünecekti. Ona gerçek bir tokat attım.

Gözleri hiddetle parladı.

"Feranis'le iletişime geç. Ona Talaria Yarımadası'ndaki alanın kuzeybatısından ağır zırhlı birlik saldırısı beklemesini söyle. Tykhe'yi *Sabah Yıldızı* olmadan korumak zorunda kalacak. *Yıldız* ve *Ejder Avcısı* müfrezelerini konuşlandırmanı istediğim yer..." Haritaya baktım.

Amacımı sezdi. "On Yedinci Bölge."

Başımla onayladım. "Ayrıca kuzenini ara ve bizimle On Birinci Hava-kancası'nda buluşmasını söyle. Bugün Arcos'larla gideceğim." Ben Orion'la iletişime geçerken Alexandar iletişim odasına seğirtti. Orion'un ışıl ışıl gözleri cam gibiydi. Fırtınayla sinaptik bir bağ kurmuştu.

"Fırtına pilotların ne durumda?"

"*Akıntıyı... idare ediyorlar. Yükselmeler vardı ama... sınırlar dahilinde.*"

"Elektriksel parazite ne kadar kaldı?"

"*On dakika.*"

"Yirmi olacak şekilde yavaşlatabilir misin?"

"*Deneyeceğiz. Şimdi konsantre olmam gerek.*"

Hattan ayrıldım. Uluyanların geri kalanı hâlâ yerlerinde duruyorlardı. Üstlerine çöken bir kıyamet hissiyle sürtünme izlerini seyrediyorlardı.

"Furia'dan resmi bir davet mi bekliyorsunuz? Kıçınızı kaldırın, doğru cephaneliğe. Demirlerinizi kuşanın." Sonunda harekete geçtiler. Koridordan pilotuma seslendim. "Colloway! Beni orduma götür."

Gemi hızlanırken beni neredeyse yere deviriyordu. Dengemi sağlayarak duvardan telsizi aldım ve hâlâ fırsatım varken ordumla konuşmak için Tykhe'deki güçlü vericilere sinyalimi gönderdim.

"Azrail konuşuyor. Parçalı Gökyüzü. Tekrar ediyorum, Parçalı Gökyüzü. Düşman kuzey kalkanlarını aştı. Füzeler yolda. Kuzey Helios'ta yoğun bombardımana ve iletişim kanallarının kesilmesine hazırlıklı olun. Seyyah Pelerin Harekâtı iptal. Tüm subaylar, sırt çantalarınızı açın. Anahtar sözcük: *kıyamet tehlikesi.*"

Helios'un her köşesindeki piyade komutanlarından yırtıkKanat bölük komutanlarına kadar binlerce düşük rütbeli subay, Tartarus Harekâtı'yla ve yakında karşılaşacakları koşullarla ilgili brifing almak için metal kapsüllerini açıyor olacaklardı.

"Tartarus Harekâtı an itibariyle devreye girmiştir. İkinci Ordu, mevzilerinizden ayrılın ve Kızıl Sınır'da toplanın. Birinci Ordu ve diğer tüm Pelerin birimleri, On Yedinci Bölge'de toplanın. Koruma

geliyor. Üçüncü Ordu, Yağmur gelene kadar Çocuklar'da bekleyin, ardından Kydon'a desteğe gidin. Sefir Telemanus yolda."

Tam kısa bir veda cümlesi haykıracakken duraksadım, Uluyanlarımın hiçbiri yerinden kıpırdamamıştı. Bir neslin en sert askerleri her şeyin bittiğini bilerek gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı. Daha sekiz milyonu kalkansız bir şekilde çölde, dağlarda, kıyı ormanlarındaydı. Talimatlardan fazlasına ihtiyaçları vardı.

Hırıltılı bir sesle telsize konuştum.

"Kardeşlerim. Atalantia canımızı almaya geliyor. Kurtarılmak için gökyüzüne bakarak beklediğimizi, korkunun iliklerimize kadar işlediğini düşünüyor. Kendimizi unuttuğumuzu düşünüyor. Ancak ben ne olduğumuzu unutmadım. Bizler Luna'nın kalıntılarında mücadele ettik. Dünya'nın ovalarında, okyanuslarında. Mars'ın dağlarında ve tünellerinde. Hangi toprağa adım attıysak özgürleştirdik. Biz kurtarılmayı bekleyen, mahsur kalmış sığınmacılar değiliz. Biz zincire vurulmayı bekleyen tutsaklar değiliz. Biz Özgür Lejyonlarız. Bugün ise çarptıkları kaya parçası olacağız. Tüm lejyonlar, Yağmur'a hazır olun."

Sonrasında ufuk beyaz ışıkla titredi ve mantarlar belirdi.

10

LYSANDER

Kül Yağmuru

"Yağmuru yağdırın."

Atalantia'nın gaipten sesi işitsel kanallarımdaki iletişim devrelerinden içeri girdi. Bir şef bageti gibi müziği harekete geçirdi.

FırlatmaTüplerinden, *gümgümgümgümgüm,* sesleri geliyordu.

Her taraf dönüyor ve yıldızKabuğum duvar petekleri tarafından yutuluyordu. Kabuğun yüz kalkanı dışındaki fırlatmaTüpünün boğazı kırmızı ışıkla yanıp sönüyordu.

Gümgümgümgümgüm. Yüz adam daha.

Düşerken Yağmur, cesur ol. Cesur ol, derdi büyükbabam.

Cesur hissetmiyordum. Bu senfoninin merkezi ben değildim. Hatta burada olmam kimsenin umurunda değildi.

Şairlerin bana vaat ettikleri ölümsüz haşmet neredeydi? Atalarımın çocuklarına telkin ettikleri güçlü irade neredeydi?

Bu sadece kütüphanesinden hiç çıkmamış aptalların ya da zorunluluktan görev alanların uydurduğu bir yanılsamaydı.

Soylu Yalan asıl *buydu.*

Bütün bu gerginlik, her titreyen hücre, dehşet çığlıkları beni tüpün içinden çıkmaya ve bu delilikten kaçmaya itiyordu. Bir insan cesaretin sadece bir kıyma makinesi için sıraya girsinler diye

yaşlıların gençlere anlattıkları bir efsaneden ibaret olduğunu fark ederse korkak mı sayılırdı?

İlk oyuncağım tahta bir kılıçtı.

Yetişkinler bunu çok hoş buluyorlardı.

Uzak bir küredeki çatışmada bir Palatine üyesi öldüğünde Aja, "Ölmesi, bir korkak olmasından yeğdir," derdi. Bir alay konusu ya da sevgili ölülere utanç kaynağı olmaktansa solucanlara çürümüş et olmak daha iyiydi. Bunları yaptığımızı asla bilmeyecek insanlar için ne komik şeyler yapıyorduk.

Çeper'den beri Zihin Gözü'nü kullanmamıştım. Bu bana büyükannemin kuklasıymışım gibi hissettiriyordu. Ancak korkunun pençesindeyken, dayanabileceğim başka bir şeyim yoktu.

"Korku seldir," diye fısıldadım. "Korku seldir. Korku seldir."

Burada değildim. Fiziksel bir varlık değildim.

Karbona bağlı elektrik. Bir modeldim.

Dünya da öyleydi.

Bu kabullenişle ölçülü bir nefes verdim ve molekül molekül Zihin Gözü'ne girdim.

Önümde duruyormuşçasına Octavia'yı gördüm.

Göz Küresi'nde oturuyordu. Odanın cam duvarları açıktı ve altında boylu boyunca şehir uzanıyordu. Gözleri bileğimdeki, iğnesi sallanan Kâhin'e çevrildi.

"Korkunun sana dokunmasına izin verme," diye fısıldadı. Yüzündeki birbirine geçmiş kırışıklıklar, odanın köşesindeki örümcek ağını andırıyordu. "Korku seldir. Azgın bir nehir. Onunla mücadele etmek, batıp boğulmak demektir. Ancak bacaklarını iki yana açıp durmak, onu görmek; onu hissetmek ve akış yönünü kendi isteğin doğrultusunda kullanmak demektir. Şimdi, Lysander, gerekirse bana yalan söylemeni istiyorum..."

Anı birdenbire yerini bir başkasına bıraktı.

Perdeler mum alevleri gibi salınıyordu. Bir koridordan, üzerinde tek bir cümle yazılı siyah bir kapıya yürüyordum. Kapının ardından müzik sesleri yükseliyordu. Kahkahalar duyuluyordu. Ancak minik

elimle kapıyı iterek açmak üzere uzandığım esnada gölgeler tarafından yutuldum.

Gölgelerin arasından örümcek ağı belirdi. Bir sivrisinek kaçmak için mücadele ediyordu ama her zorlamasında kendini ağın içine daha da hapsediyordu.

"Korku seldir," dedim Octavia'yla birlikte. "Korku seldir."

Yüzü yeşile boyandı.

Öne doğru atıldım.

İdrar sondaya akıyordu. Mideme bir ağırlık oturdu. Görüşüm gidip geldi; gözlerim kararırken bir kusmuk dalgası boğazıma kadar yükseldi. Nefes almayı hatırladığımda *Annihilo* yirmi kilometre geride kalmıştı. Midemde yine bir dalgalanma hissettim ve öksürerek safra kustum. Bulanık kahverengi sıvı ağzımdaki plastik bir parçaya püskürdü.

Mavi pilotlar ve Altın uçuş liderleri arasında sözel olmayan bir iletişimle kostümüm uğulduyor, ışıkları yanıp sönüyordu. Telsiz üzerinden kesik komutlar geliyordu. Gece Yarısı Okulu pilotlarının bana işledikleri uçuş akışına geçerken bilgi girdilerini düzenlemek için zihnimdeki gözbebeğini kıstım.

Kendimden ve *Annihilo*'daki destek tugayı Himaye'den emin oluncaya kadar gözlerim verileri topladı ve zihnim talimat silsilesini gözden geçirdi.

Ancak o zaman başımı kaldırıp baktım ve büyüklüğü karşısında ağzım açık kaldı.

İstila sessiz şarkısı içinde süzülüyordu.

İleride Ajax'ın yıldızKabuğu silueti yaklaşan gezegenin gece yakasında bir karartı halinde görünüyordu. *Annihilo*'nun parçacık topları ve savaş helikopterleri ufuktaki gediğe doğru çaprazlama ilerlerken beyaz bir sabah yıldızı gibi yanıp sönüyordu.

Enerji ışınları etrafımdaki yıldızKabuklarını aydınlatıyordu. Metal içinde yüzlerce adam. Yine de, daha küçük iki yüz hane ile Grimmus, Falthe, Carthii ve Votum devlerinden oluşan filoların sadece bir kolunu oluşturuyorlardı.

Gücümüzün öncü birliği tartışmasız bir şekilde düştü.

Gemiler arkadaki karanlıkta iğnelerden daha belirsiz bir görünüm aldılar. Gezegen büyüyordu. Gezegenin gece yüzü siyahtı ve kıtaları, kıyı boyunca uzanan şehir ışıklarıyla altınla işlenmiş bir kefenin parçaları gibi uzanıyordu. Kuzey Kutbu elektrik yeşili bir aurorayla taçlanmıştı.

Mezosfere girerken gezegenin meridyenini aşarak geceden gündüze geçiş yaptık. Gezegen Apollon'un kendisiymiş ve biz de Hyperion'un çocukları olarak savaş arabalarımızı eve sürüyormuşuz gibi altın renkli bir gün ışığı alev alev parlıyordu. Bu görüntü karşısında bir an için, ömrümün yarısı boyunca görmediğim o uzaktaki şehri, evimi özledim.

Dünyanın gün yüzü kendini gösterdi.

Darrow'un değişken troposferik kalkanlarının belli belirsiz parıltısı altında, buzlu kutuplarıyla küçük bir dağ silsilesi uzanıyordu. Ilıman dağ yükseltileri kuzeyi simgeliyor, güneye doğru yerini ormanlara bırakıyordu. İkisinin arasındaysa yer yer dağların bulunduğu bir ekvator çölü bulunuyordu.

Meşhur Ladon. Ordu Yiyen.

Görev veri raporunda ayrıntılandırılmış küçük tayfun fazla tehdit edici görünmüyordu. Sycorax Denizi üzerinde ince bir sarmal bulut tabakası oluşturuyordu.

Heybetinde kaybolacak ve doğanın bunu dikkatsizce yaratmadığını hatırlayacak kadar zaman vardı. *Benim* soyumdan gelen ölümlüler ortak bir davayı savunan tüm insanlığın en büyük erdemlerini kanalize ederek şiddetli gazlara ve radyasyona maruz kalmış kayalardan oyup bu cenneti yaratmışlardı.

İçim, varlığından haberdar olmadığım vatansever bir gururla doldu. Damarlarımda, Fırtına Tanrıları ve Lovelock motorlarının son kısmını buraya gönderen adamla aynı kan akıyordu. Ancak bunu yaratan devler çağına değil; savaşı insan gayretinin yüceliği olarak gören daha küçük, daha zalim bir gruba ait olduğumu fark eder etmez bu hararet yok oldu.

Kozmik şakaya kahkahayla güldüm. Sadece insanlık, kalbindeki adiliğe kapıldığı için, yakaladığı yıldızların parmakları arasından kaymasına izin verirdi.

Ancak umutluydum. O adilik büyükannemin çağını betimliyordu. Bizimkini betimlemeyebilirdi.

"Güzel fırlayıştı, beyefendiler. Herkes kahvaltısını aşağıda, akşam yemeğini yukarıda tutmuştur diye düşünüyorum," dedi Ajax keyifle. Kahkahalar ve yüksekLehçe nidaları yükseldi. Bu gerçekten hoşlarına gidiyor muydu? Ne tür yaratıklar burada şu an böylesine rahat olabilirdi? Onlarla aynı türden miydim?

"Heliopolis hâlâ güney kalkan zinciriyle korunuyor olacak. Gedik yoluyla içeri girip güneye uçmak zorundayız. Koordinatları gönderiyorum." Ekranımda rota verisi belirdi. Grimmus'un akidesini aktarırken sesi vakurlaştı. *"Boşluk sizi içine çekerse, kutlayın, dostlarım. Ölümden önce zafer vardı. Atmosfere girmeye hazır olun."*

Özel kanalımdan benimle iletişime geçmesini bekledim. Ancak ışık yanıp söndüğünde bu kişi Ajax değil, Kalindora'ydı.

"Yatay ilerlemeye başlayana kadar ana iticilerini yakma. Bırak işi jeneratörün değil, yerçekimi halletsin. Simülatörler sürüklenişi yeterince iyi öğretemiyor. Ayrıca gediğe kadar akımKalkanını da etkinleştirme. Ne zaman enerji dolumu yaparız belli olmaz. Bir silahlı çatışma sırasında tulumunun enerjisinin bitmesini istemezsin."

İlk yıldızKabukları inişe geçerken sürtünmeden kaynaklanan sıcaklık kabuğumu parlatıyordu. Atalantia'nın Kül Lejyonu'nun solumuzdan alçaldığını gördüm.

Gezegen benim girişime direniyordu. YıldızKabuğu, önümdeki havayı sıkıştırıp onu bir ocağa çevirmeye yetecek kadar kinetik enerjiyle giriş yaparken büküldü. Giriş kabuğundaki hassas termal katmanın emme levhaları ısıyı emdikten sonra asıl kabuktan ayrıldı. Her yanda bir sürü yıldızKabuğunun sürtünmeyle ısınmış parçaları etrafa saçılarak mavi gökyüzünde öfkeli çekirgeler gibi çığlık atıyorlardı.

Onlara katıldığım esnada kabuğumun dışından rüzgâr ve motor uğultuları yükseliyordu.

Ateş altında değildik. Onları yörünge bombardımanından koruyan Cumhuriyet kalkanları inişimize karşı koymalarına da engel oluyordu. Elli kilometre aşağıda, gezegenin yüzeyinin sadece sekiz kilometre üzerinde parıldıyorlardı. Biz en güneye doğru yol alırken Atalantia gediğin en kuzeyine yönelerek bizden ayrıldı.

Ladon'a doğru sıradağların üzerinden geçtiğimiz sırada, Ajax monoton bir sesle, *"Gediğe yirmi saniye,"* dedi.

Üzerine doğru uçtuğumuz ufuk tam bir ağır silah katliamıydı. Küller Donanması'nın yoğun ateş gücü bin kilometre genişliğinde bir gediği zorluyordu.

Parçacık ışınları gerçekliği bölüyordu. Yüzeyde mantarlar beliriyordu.

Savaş tarihi boyunca bundan fazla atom bombası kullanan olmamıştı. Dehşet içindeydim. Atom bombaları insanların tahliye edildikleri bölgelere atılıyordu ama serpintileri temizlenip ilaç dağıtımları yapılana kadar binlercesinin ölümüne yol açacaktı. Belki de daha fazlasının.

İmkânsız gibi görünse de Cumhuriyet güçleri ateş açtı. Parçacık ışınları bomba yağdıran şalomaGemileri ve yüksek irtifalı korvetlere ateş ediyordu. Güdümlü füzeler bombardıman uçaklarını kovalayarak seken taşlar gibi hızla güney kalkanlarına düşürüyorlardı. Atom bombaları troposferde bembeyaz parlıyordu. Işınlardan biri Bellona korvetlerinden biriyle buluştu. Kalkan aşırı yüklemeye uğradığı ve ikinci bir ışın geminin başını parçaladığı sırada ışık dalgalanması oldu.

Bir kısmı devam eden, diğerleri kısa kesilen otuz milyon yaşam ağı birbirine karıştı.

Çok korkunçtu.

"Bir dev olun," dedi Ajax.

Tüm bunların içinde nasıl olunurdu?

Stratejistleri anlıyordum. Ancak savaşçıları... Şu ana dek anladığımı sanıyordum. Sinsi hesaplar Darrow, Minotor ve Atlas gibilerin, bir çatışma başladıktan sonra nasıl o çatışmanın çehresini değiştirebilecek kadar öngörülü olduklarını ortaya koyuyordu.

"GHÜ on."

Şimdi çölün üzerindeydik, kalkan kubbesini yalayıp geçiyorduk.

Yörünge gemileri bir cehennem ağzı –bir koruma ateşi koridoru– yaratmak için silahlarının yönünü değiştirirken top ateşinde bir gedik açıldı. Peşi sıra bir Carthii muhribine ait ilk yıldızKabuğu bölüğü cehennem ağzına girdi ve gediğin içinde gözden kayboldu. Onu yırtıkKanatlar takip etti. Peşlerinden giden bölük, dağlardan gelen bir parçacık ışınıyla parçalandı.

"Girin," dedi Ajax.

Bölüğümüz bir cehennem ağzından içeri akın etti.

Duyularım aşırı yüklemeye uğradı.

Mühimmatlar kör edici ışık patlamalarıyla ve çarpışıp buharlaşan metallerle etrafımızda alev alev parlıyorlardı. Ancak gördüğümüz patlamaların seslerini aştık derken önceki patlamaların ses dalgaları içine giriyorduk. O kargaşada Ajax'ı kaybettim. Hava infilak mermileri, Gaddarları –elektromanyetik dalga veya patlayıcı yüklerle dolu, yumruk büyüklüğünde robotlar– dağıtmak üzere patladı. Sol omuz topumu grup halindeki bir sürü üzerine ateşledim. Bir düzinesi yırtıkKanatlardan birine çarptı. Motorlar öldü ve yalpalayarak cehennem ağzından çıkıp dost bir topçu mermisine çarptı.

Sonra ben geçtim.

"Parçalayın," diye emretti Ajax. Lejyonun bölükleri yüzlerce parçaya dağıldı. Ayak uydurmaya çalışarak Ajax'ı takip ederken az kalsın topuklarına vuruyordum. Dik Hesperid Sıradağı'na doğru daldığımız sırada Kalindora ve Seraphina arkamda kaldılar. *"Zirveleri boşaltın. Havayı yırtıcılara bırakın."* Telsiz kanalını değiştirip bizim gruba bağlanırken klik sesi duyuldu. *"Birinci Grup, tek başımızayız. Kuzeye doğru..."*

Seraphina'nın sesiyle cümlesi yarım kaldı. *"E yükselmesi. Parçalayın."*

Aygıtlarım hücum eden raylı toplardan kaynaklanan elektrik yükselmesini kaydetti. Göz ucuyla baktığımda bir dağ sırtında mor bir ışık yanıp söndüğünü gördüm.

Metaller şimdi boşalan havayı karaltı halinde yararken sol omuz iticimi ateşledim. Üç saniye içinde ilk metali dört yüz tanesi izledi. Bir yıldızKabuğu enkaz yağmuru içinde gözden kayboldu. Kiminki olduğunu göremedim. Sonra Seraphina'nın roketleri silah donanımına çarptı ve kalkan sebebiyle zarar vermeden ateş etmeye devam etti.

Hedef belirleme lazerimi etkinleştirdim ama Kalindora'nınki benden hızlı davranarak donanımı aydınlattı. Bir yörünge darbesi indi. Çıplak gözü kör edecek bir beyaz ışık demeti dağ zirvesini peynir dilimi gibi ayırdı.

"Bir Uyduluya göre iyi hedef belirledin. Aydınlatma için tebrikler, Annihilo," dedi Ajax. *"Birinci Grup, etrafımda toplanın. Temizlememiz gereken bir dağ sırası var."* Kişisel kanalımın ışığını yaktı. *"Savaş nasılmış, küçük kardeşim?"*

Güçlükle yanıtladım. "Hızlı."

Kahkahayla güldü. *"Eylemsizlik sönümleyicilerini kıs. Manevraları hissetmene yardımcı olacaktır. O şaheseri bir kozmosNakliyecisi gibi uçuruyorsun. Az kalsın topuklarımı kesiyordun. İki kere."*

"Özür dilerim. Simülasyonlardan daha hassasmış."

"Simülasyonlardan daha hassasmış. Ha! Daha senden bir Eşsiz yaratacağız. Şimdi, karın aşağı, beyefendi. Hava akkarıncalarının hoş geldin partisindeyiz."

11

DARROW

Kızıl Sınır

Ordum ölüyordu. Her taraf bir mantar bahçesine dönüşüyordu. Mantarlar, dağları cüce gibi bıraktıkları iki yüz kilometre yüksekliğe kadar çıkarak bereli ufukta çoğalıyorlardı. Birbiri ardına şok dalgaları, beni Kızıl Sınır'a ve kuzey ordularımın merkezine ulaştırmak için hızla kuzeye uçan *Ruhçağıran*'ı sarsıyordu.

Kalkanların inmesiyle etrafımız sarılacaktı. Bombardıman ve iniş arasındaki kısa zaman aralığında çıkış için hazırlanmalıydık. Tabii bombardımandan sağ çıkabilirsek.

Çöl kumları mekiğin altında dalgalanıyordu. Güçlendirilmiş maden şehirleri beyaz ışık patlamaları içinde kayboluyordu. Bir şalomaGemisini düşürmek için yeterli ateş gücüne sahip büyük çöl silahı mevzileri gökyüzüne öfke saçacağı yerde, güneşten daha sıcak ışık sütunları tarafından cama çevriliyordu.

Colloway sessizdi ve sinaptik halesi hâlâ üzerindeydi. Yumurtamsı pilot koltuğu, siyahi adamı mavi ışığa boğarak yetkin görüntüsünün yerini yarı yaşındaki haylaz bir erkek çocuğuna bırakıyordu. Bedeninden bağımsız, geminin kendisiydi, gemi de oydu.

"Haydi, Gece Yarısı," diye fısıldadım.

"Bana biraz zaman ver," diye yanıtladı gemi rüyada gibi bir sesle. *"Bu parti Ilium'u bir Termik gemi yarışında gibi gösteriyor. Ah, hayır. Pislikler geliyor. Sayıları... Bu doğru olamaz. Göstergeler dondu."* Bir duraksama. *"Neyse. Altı yüz."*

"Kilometre mi?

"YırtıkKanat."

Lanet olsun.

İlk atom ateşinin ardından yırtıkKanatlardan oluşan ilk düşman kafilesi alçalışa geçti. Elli zırhlı birlik, arka planda pirana sürüsünü andıran bir mantar bulutu üzerine iniyordu. Karınlarından fırlayan füzeler silah bataryaları ve tanklar üzerine akın ediyordu. Üç zırhlı birlik bizi hedef alarak inişe geçti.

"Umarım herkes kahvaltısından keyif almıştır. Birazdan tekrar ağzınızda bulacaksınız."

Botlarım güverteye sabitlendi. Sonsuz bir sarmal halinde döndüğümüz sırada iç organlarım sarsılıyordu. Kan kırmızısı akım-Zırhıma ve tüm silah sistemlerine rağmen, Colloway'in arkasında çaresizce duruyordum. Gökyüzünden geleni durdurabilecek tek şey fırtınaydı, o da henüz emekleme aşamasındaydı.

Ruhçağıran'dan bir savaş idare edilebilir, neredeyse her büyüklükteki EMD'nin üstesinden gelinebilir, bir şalomaGemisine bile galip gelinebilirdi. Ancak atmosferde koca bir gemiydi ve yırtık-Kanatlar bize doğru hızla yaklaşıyorlardı.

UzunGaraz desteği için Harnassus'a koordinatları verdim. Parazit üzerinden onaylamasını zor duydum. Hesperid Sıradağı'nda, yüzlerce kilometre güneybatıda, sağlam güney kalkan zincirimizin koruması altındaki elli metrelik silahlar jiroskoplarında dönüyor olacaklardı. Colloway beni duyduğunu göstermek için başparmağını kaldırdı.

Bizi dik bir tırmanışla doğruca düşman zırhlı birliklerine doğru çıkardığı sırada bedenim yana yattı. Füzeler yırtıkKanatlardan fırlarken, Colloway yana doğru yatıp bizi burun üstü alçalışa geçirdi. Füzelerin bir kısmı tedbir robotlarımızın izini sürerek arkamızda yanıp sönüyorlardı. Geri kalanı dikkatleri dağılmaksızın takip ediyordu. Çöl tabanı bizi karşılamak üzere hızla yaklaşıyordu. Bin

metre. Beş yüz metre. Yüz metre. Elli metrede Colloway fırlatma iticilerini etkinleştirdi ve gemi, seken bir taş misali zemine paralel bir şekilde sıçrayarak ilerledi. Başım öne savrulunca çenemi göğüs plakama çarptım. Füzeler zemine çarparken geminin içinden yıldızları gördüm, sarsıntıyı işittim. Arkasından gelenler Colloway'in arka raylı toplarıyla ateşe tutuldu.

Garajdan tezahürat sesleri gelmiyordu.

Colloway, Harnassus'un silahlarının yönünü değiştirdi. Harnassus bize bir geri sayım gönderdi. Üçte tahrip bölgesini geçtik. Düşman birlikleri raylı top ateşine tutarak arkadan geliyorlardı. Kalkanlarımız eğildi ve düştü. Gövdemi Colloway'in önüne attım. Yumruk büyüklüğünde yüz kurşun gemiyi yarıp içeri girdi. Bir tanesi Colloway'in koltuğunun arkası yerine omzuma çarptı ve ben dönüp tavana yönlendirdiğim sırada kalkana aşırı yükleme yaparak zırhı eğdi. Vücudumun yarısı uyuştu. Tulumdaki otomatik yanıt iğneleri kan dolaşımıma adrenalin enjekte etti. Her yanım zonkluyordu.

"Ve... güm."

Kalbura dönmüş geminin arkasından gökyüzüne baktığım esnada UzunGaraz mermilerinin kavisler çizerek indiğini ve patlayarak daha küçük mühimmat bulutları çıkardığını gördüm. YırtıkKanatlar parçalara ayrıldı.

Kuyruğumuzun serbest kalmasıyla Colloway doğrusal bir hatta hızlandı. Ladon'dan çıktık. Gökyüzü kuzeye doğru kararıyordu. Belli belirsiz şimşek izleri gökyüzünde kayarak ilerliyordu. Caduceus Ovaları'nın yeşil çimenleri önümüzde uzanıyordu. Burası kıyamet yeriydi.

Mantar bulutlarının gölgesinde yanan tank ve zırhlı personel taşıyıcıları aşınmış halat gibi zemine yayılmıştı. Yüz binlerce kişi koşuyordu. Her biri dört beş kişi taşıyan çekimSikletleri tekleyerek Kızıl Sınır üssüne ilerliyordu.

Sahra karargâhları görüş alanına girerken Colloway, senkronundan, "Kalkan hâlâ ayakta," diye mırıldandı. Ona inanamadım. Parçacık ışınlarından gigajüllerce kinetik enerji kubbe kalkanını

kan kırmızıya çevirmişti. Ancak Kızıl Sınır'ın düşmediği kesindi. Vadi'ye şükürler olsun ki Angelia'ya bağlı değildi. Düzinelerce lejyon tankları ve savaş makineleriyle bir set oluşturarak silahları, kışlaları ve savunma tesisleriyle dolu mıntıkalarından taşıyor, koruyucu sığınağı altından akın ediyorlardı.

İkinci Ordum sağlamdı.

Kalkan kubbesi üzerinde binlerce it dalaşı dönüyordu. Yırtık-Kanatlar denizden yaklaşan ve kuzeyde kabaran kümülonimbus bulutlarının buharından sarsılarak geçtiler. İt dalaşı stratosfere kadar yükselirken atom bombalarını engellemek için zırhlı birliklerime zaman kazandırıyordu. Daha önce olduğu gibi mankafalar ve sırtıpekler arasındaki kin yok olmuştu. Mavi bir kurban kalkanı karadaki kardeşlerini koruyordu. Onlarcası düşman savaşçılara aldırış etmeksizin gözden kaybolurken kovaladıkları tek şey düşen füzelerdi. Bu bir bakıma güzeldi. Diğer bütün yönleriyleyse izlemesi dehşet vericiydi.

Fedakârlıklarının bir işe yaramasını sağlamalıydım. Nasıl yapacağımı ise bilmiyordum. Beyaz parçacık ışınları bulutları delip geçerek ve zemindeki kanyonları tararken insanları ve metali buharlaştırarak yörüngeden ışık saçıyordu. Bize karşı sayıca üstündüler. Atalantia'nın yörünge silahlarına sıradan bir karşılık vermek söz konusu değildi. Ancak Kızıl Sınır biraz dayanırsa...

Kızıl Sınır'ın güneyinde, kuzey ovalarına bakan dağlarda birkaç karadan-yörüngeye bataryası yukarı doğru ateş açmayı sürdürüyordu. Colloway, Helios boyunca yaydığım birkaç düzine hava-kancasından birini hedef alarak bizi bir dağ vadisinden geçirdi. Uçuş rotamızdaki beşi arasında, bir Ejder Avcısı garajını da içinde barındıran bir dağın çıkıntısı altında durduğu için havada bir tek o kalmıştı. Binlerce yıldızKabuğu paleti, hava-kancası pistinde pilotlarını bekliyordu.

"On birinci hava-kancası, Ruhçağıran, *ateş açarak geliyor. On üç peri, beş dev, on cüce ve bir Azrail'in ağır demire ihtiyacı var. Acil yükleme için tamir ekiplerini hazırlayın."*

"Anlaşıldı. İkinci hangar açık. Tamir ekibi beklemede."

Yükleme platformuna acil iniş yaptık. Tamir ekipleri üstümüze akın edip ikmal deposu ve hava-kancası arasında mühimmat nakliyatı yaptı. Hava piyade paketlerini yıldızKabuklarına yüklediler ve arbedeye yolladılar. Arcos Şövalyeleri'nin mor ve gümüş sancakları, çekimBotlarıyla karşı tarafa iniş yaptıkları sırada havada dalgalandı. İçlerinden pek azı gerçek Arcos'tu ama hepsi de Lorn'un oğullarının dullarına sadık hanelerden geliyorlardı. En iyi adamlarıma ihtiyacım olacaktı.

Colloway *Ruhçağıran*'ın uğradığı zararın envanterini çıkarırken, ben Uluyanlarla birlikte uçuşa geçtim. Bir tamir şefi bizi garajın dikey kapısının hemen altında duran zırhlı yıldızKabuklarının olduğu yere götürdü. Garajın içinde, zırhlı On Beşinci Lejyon Cehennemdalgıçları, Ejder Avcılarıyla senkronlanacaktı. Kırk metre uzunluktaki makineler savaş alanlarında hâkimiyet kurmak amacıyla üretilmişlerdi. Çivili sırt çantaları takmış, kutu biçiminde insanlara benziyorlardı ama ne kafaları ne boyunları vardı; sadece omuzların arasına, alçağa yerleştirilmiş bir kokpit bulunuyordu. Eklemli altı tane kolları, dirseklerinde çok sayıda topları ve devasa iyonSatırları vardı.

Ana fırtına şalterinin hâlâ akımZırhımın sağ uyluk kutusunda durduğundan emin olduktan sonra insanları mobil tanklara dönüştürmeyi amaçlayan, uçuş kabiliyetli, dört metre uzunluğundaki mekanize bir tulum olan yıldızKabuklarından birinin içine girip yattım. Ejder Avcılarıyla birlikte hareket ettiklerinde piyadeleri neredeyse etkisiz hale getiriyorlardı ama pahalı ve hantal olmalarının yanı sıra delicesine yakıt tüketiyorlardı.

On iki kişilik bir Turuncu ve Kızıl ekibi yıldızKabuğundan akımZırhıma veri-bağlantıları çekerek, çift şarjör bağlayarak, düzeneği kalibre ederek, füzyon kılıcını hazırlayarak ve yedek batarya takarak beni hazırlamaya koyuldu. Tek ihtiyaçları olan on saniyeydi. Yanımdan ayrılıp bir sonrakine geçtiler. Hidrolik bir asansör yıldızKabuğunun arkasına vuruyordu. İki yanımda yaklaşık otuz zırhlı Uluyan'la beraber ayağa kalktım. İki Kızıl, dört metrelik yıldızKabuğunun önünde durup vizörü sabitledi. Hareket

halindeki kollar arasından, düşman uçaklarının Kızıl Sınır'dan uzaklaşarak koordine bir toplu manevra yaptığını gördüm. Buna nükleer çiçek diyorduk.

"Atom bombasına dikkat!" diye bağırdım ve gözlerim telaş içinde Rhonna'yı aradı. Onu, *Ruhçağıran*'a veya ikmal deposunun kapanmakta olan, patlamaya dayanıklı kapılarının altından içeri giremeyecek kadar uzakta, yaralı bir Uluyan'ı hava-kancasının tıp-Limanına yetiştirirken gördüm.

Bir siren sesi yükseldi. Yüzlerce madenci kâh korunaklı bir yer bulmak için kaçıştı kâh savunmasız hava-kancasından uzaklaşarak dağdaki garaj kapılarının emniyetine sığındı. Rhonna oraya yetişemeyecekti. "Alexandar!"

Onu kapıp yanımıza getirmek üzere yıldızKabuğunun uzun kollarını sallayarak harekete geçmişti bile. Colloway dağın arkasına gizlenmek için *Ruhçağıran*'ın üzerinde hızla uzaklaştı.

Üzerimdeki Kızıllardan biri vizörümü sabitlerken diğerinin kolunu sızdırmaz dişlere kaptırdı. Kızıl aşağı inemeyerek kolunu çekiştirdi. Eli yüzümün yakınında vizörün içinde sallanıyordu. Kolundan aşağı kan akıyordu. Arkadaşı onu bırakıp gitti. Taş çatlasa yirmi yaşındaydı. Boynundan demir bir hemantus kolye ucu sarkıyordu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda korkudan delirmiş gibi bakıyordu. Vizörü sıkıştırmıştı. Açamazdım. Kollarımla onu korumaya çalıştım. Alexandar kendi yıldızKabuğunu bir koza gibi Rhonna'nm etrafına sarmıştı. Dev kapılar arkamızdan örtüldü. Tamirciler dışarıdan kapıları yumrukluyorlardı. Zavallılar.

"Hazırlanın!" diye bağırdım. Felix ve Obsidiyen kılavuz Alexandar ve Rhonna'ya siper olup beraberimde bir kama düzeni kurarak benimle birlikte yıldızKabukları içinde diz çöktüler. Başka çok sayıda kama düzeni daha kuruldu. Tamir ekipleri koşarak arkalarına sığındılar. Vizörümün dışındaki Kızıl çığlık çığlığa bağırıyordu. Onu serbest bırakmama rağmen yapabileceği bir şey yoktu. Rhonna gibi akımZırhında değildi.

Güçlendirilmiş optiklerim omzu üzerinden şimdi onu görüyordu. Kızıl Sınır üssüne doğru düştüğü sırada peşinden iz bırakan

hançer biçimli tek bir zerre. İki yırtıkKanat pilotu ateş açarak peşinden kovalıyordu. Kalkanına aşırı yükleme yaptırarak kabuğunu deldiler. Tam o sırada da yörünge topçuları onları yok etti. Bomba hiçbir engelle karşılaşmadan düştü.

Kızıl Sınır'ın Merkezi Komuta'sına bağlandım.

Gözümün önünde bir harekât odası belirdi. Sekiz rengi temsil eden üç düzine Marslı subay savaş haritasının solgun ışığında hayalet gibi durarak atom bombasının düşüşünü izliyorlardı.

"Otuz saniye içinde bir omega-atom bombası etkisini gösterecek," dedim sessizce. Benimkinden hemen iki karış uzaklıktaki cama yapışmış yüzüyle vizörümün dışındaki Kızıl da dinliyordu. "Mücadeleyi geride bıraktınız. Şimdi sevildiğinizi hatırlayın. Karınız, kocanız, babanız, anneniz, kızınız, oğlunuz tarafından seviliyorsunuz." Gözlerinin içine baktım. Anneminkilere çok benziyordu. "Denizi hatırlayın, dağlık ormanları, şafak vaktindeki Agea'yı, alacakaranlıktaki Olympia'yı, bahar zamanı Attika'yı, hasat zamanı Selanik'i." Ben konuşurken gözlerini yumdular ve içinde Mars toprağının bulunduğu metal kutularını açarak toprağı avuçlarına aldılar. Altın ve Kızıl, Mavi ve Turuncu, Gri ve Obsidiyen. Yüreğim parçalandı. "Evi hatırlayın. Mars'ı hatırlayın. Şimdi onun gölgesi altında dinlenmeye oraya gidiyorsunuz..."

Bir parazit dalgası içinde yok oldular.

Gökyüzü ses ve zamanı içine çekmişçesine bir durgunluk. Gözlerimi yumdum ve Kızıl'a var gücümle sarıldım.

Yoğun, bir tanrının gözbebeği kadar küçük olan ışığı ikincisi izledi; öylesine parlak ve devasaydı ki gözkapaklarımı şeffaflaştırmıştı ve vizörümün dışına sıkışan Kızıl madencinin her kemiğini, eklemini ve kan damarlarını açığa çıkarıyordu. Bir düzinesinin daha X ışınına maruz kalmış kemiklerini etlerinin altından görüyordum. İki büklüm kıvrılmış bir mühendis, rahimdeki fetüs gibi şeffaf bir silüet çiziyordu.

Ani ışık parlaması küçülerek yerini patlamanın merkezindeki asi bir alev topuna bıraktı. Hava, çim, kaya, metal ve insanlar; maddeleri bir güneşin sıcaklığına eş bir ısıya ulaşırken buharlaştılar.

Merkezden bir termal enerji duvarı genişlemeye başladı. Üzerimden hayalet gibi bir ateş geçti. Kızıl'ın anneminkilere benzeyen gözlerinden kabarcıklar çıkmaya başladı, sonra vücudunun geri kalanıyla birlikte eridi. Sıcaklığın peşi sıra dev bir basınç dalgası ses hızıyla üzerimize geldi. Hava-kancası dağa doğru sallandı. Kızıl'ın kemikleri parçalanıp rüzgârda savruldu. Kopan eli vizörden içeri düştü. Şok dalgası beni geri iterken botlarım düz yüzeyde kıvılcımlar çıkarıyordu. Uluyanların desteğine rağmen sendeledim. Karşımızdaki mekaniklerin arkalarına sığınan tamir ekipleri, parçalanmış bedenleri hava platformundan dağlara savrulurken sonbahar yaprakları gibi görünüyorlardı. Diğerlerininse ayakları yerden kesildi ve yıldızKabuklarına çarparak posaya döndüler. Giysileri paramparça oldu. Daha zayıf kemikli Maviler ve Turuncular anında parçalanarak kabarcıklanan etleriyle sıvı çuvallarına dönüştüler.

Sonra da enkaza.

Gökyüzünden kömürleşmiş kuşlar düşüyor, beton üzerinde parçalara ayrılıyorlardı. YırtıkKanat döküntüleri yağıyordu. Yassılaşmış bir tank tekerleği ovadan savrularak üssümüzün üzerindeki dağ yamacına çarptı. Dik granit tepelerden yüzlerce çığ yuvarlanırken dağda dev bir gürültü koptu. Gezegenin dalgalandığını gördüğüme bile yemin edebilirdim. YıldızKabuğu vizörümden yukarı, daha da yukarı baktım; alev topu, bir enkaz girdabı halinde, önceden İkinci Ordumun bulunduğu eriyik korun çevresinde dönen dumanla gökyüzüne yükseliyordu.

Küle dönmüş bir milyon insan, tank ve silah.

Boş bir çaresizlik uçurumu bana sesleniyordu. Çakal'ın hücre mezarında beni bulan o ses. *Azrail, Azrail, Azrail. Şu yaptığına bir bak. Şu haline bir bak. Gölgende hiçbir şey varlığını sürdüremiyor.*

Yukarıda bir yerlerde Atalantia gülümsüyor olmalıydı.

Alexandar'ın teknik elemanı yanıma geldi. Gözlerim çılgıncasına Rhonna'yı aradı. AkımZırhı kavrulmuş bir halde sendeleyerek ayağa kalktı ama yaşıyordu. Rahatlama hissi her yanımı sardı.

"Emriniz nedir, efendim?" diye sordu Alexandar.

Mantar bulutu vizörüne yansıyordu.

Emir mi? Bu çılgınlıkta ne emri verilebilirdi ki? Uzun menzilli iletişim birimlerimiz çökmüştü. Planımı değiştiremiyordum. Thraxa desteksiz durumdaydı. Bağlantısı kopmak üzereydi. Tanrılardan birinin dinlediğini bilseydim dua ederdim. Birinci Ordu patlamadan kurtulmuş olsun. *Sabah Yıldızı* onları kalkanları altına alacak şekilde zamanında yetişmiş olsun. Bunca külün içinde bir yaşam olsun. Tanrıların dinlediği falan yoktu. Var olan sadece insanlardı. Ve birinin yaptığını öteki bozabiliyordu. Benim tek inandığım buydu: el ve kaldıraç.

"Gece Yarısı, orada mısın?"

"Sayılır. EMD beni az kalsın kavuruyordu. Gemi parçalara ayrılıyor." Aradaki kısa mesafeye rağmen onu duymakta güçlük çekiyordum.

"Fırtına tüm şiddetiyle geliyor. Kydon'a varabilecek misiniz?"

"Kanatları benim çırpmam gerekse bile varırım."

"Oraya ulaştığın zaman Thraxa'ya oradan ayrılıp Tykhe'ye gitmesini söyle. İkinci Ordu ona takviye sağlayamaz. Birinci Ordu, Tykhe'ye çekilmesi için ona yardıma geliyor."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Oraya vardığında Tykhe'nin hâlâ bizde olduğunu garanti etmeye."

Bir an hiçbir şey demedi. *"İyi yolculuklar, efendim. Gece Yarısı, tamam."*

Motorları ateş aldı ve hızla uzaklaştı. Platformda sadece kendi yıldızKabuklarım kalmıştı. Tekleyen hava-kancasını terk etmelerini ve garajın açılmakta olan patlamaya dayanıklı kapılarından içeri girip orada toplanmalarını emrettim. "Rhonna." Hızla bana döndü. "Cehennemdalgıçları içeride. Yedek bir teçhizatları olup olmadığına bak. Baştan aşağı metal bir tanrıya ihtiyacım var."

"Baş üstüne, efendim."

Beş dakika sonra yıldızKabuklarının ve arkalarındaki dev Ejder Avcılarının üzerinde süzülüyordum. Metalden oluşan saflar dağın içine doğru uzanıyordu. Cehennemdalgıcı Lejyonu. On Beşinci Zırhlı. Hepsi Marslılardan oluşan ilk ve en iyi Ejder Avcısı lejyo-

num. Minotor'u Cassius'un eski yurdundan defetmek için Olympia Kuşatması'nın sonuna kadar onlarla gitmiştim, sonra yine Agea'da Atlas ve Küller Lordu'na karşı da.

"Cehennemdalgıcı Lejyonu! Düşman askeri yaklaşıyor. Telsizlerimiz devredışı. Fırtına yakında onlarınkini de devredışı bırakacak. Birinci Ordu onlara Çocuklar'da saldırdıktan sonra Tykhe'ye geri çekilecek. Çok geçmeden şehir en az bir taburun kuşatması altına girecek.

"Sefir Telemanus İkinci Ordu'nun şu an o kuşatmayı rahatlatmak ve geri çekilme yolunu açmak için Tykhe'ye ilerlediğini sanıyor. İkinci Ordu'dan geriye sadece biz kaldık. Tykhe düşecek olursa kardeşlerimizi kaybederiz. Tykhe düşecek mi?" Buna cevaben beş bin Ejder Avcısı'nın botu mağara zeminini deprem gibi bir *güm* sesiyle inletti. "Atalantia İkinci Ordu'nun kül olduğunu düşünüyor. Biz kül müyüz?" *Güm. Güm.* "Korkuyor muyuz?" *Güm. Güm. Güm.* "Biz neyiz?"

"CEHENNEMDALGIÇLARI!"

"Sütun düzeni oluşturun!"

Hava, gürültüyle harekete geçen beş bin dracher motorunun termal titreşimleriyle doldu. Rhonna'nın arkadaki siyah bir teçhizatı kuşandığını gördüm. Vücuduna bağlı çubuklar Ejder Avcısı'yla senkronlanırken kolları inip kalkıyordu. Uluyanlarım etrafımda yükseldiler. Arcos Şövalyeleri yıldızKabukları içinde sütun düzeni oluşturdular. Öncü birlikte, yüzümü kararmakta olan dünyaya döndüm.

Düşman askeri batı ve doğu ufuklarına akın ediyordu. Atom bombalarının gölgesinde tatarcıklar gibi görünüyorlardı. Radyoaktif duman ve enkazdan oluşan obeliskler Caduceus Ovaları üzerinde yükseliyordu. Mantar bulutları, yoğunlaşan fırtınanın içinde gözden kayboldu. Kara bulutlar yaklaşıyordu. Şimşek gökyüzünü parçaladı. Atalantia ilk yumruğuyla çenemizi parçalamıştı. Şimdi sıra bizdeydi. SapanOrağımı kaldırdım.

"Cumhuriyet için! Mars için!"

"Cehenneme sürüyoruz!"

12

LYSANDER

Beyaz Golemler

Dalgalı ırmak görünümünde on iki gölge, beyaz kireçtaşından çölde ilerliyordu. Bunlar, on iki demir sütun düzeninde uçan altı bin yıldızKabuğunun yere vuran gölgeleriydi.

Gedikten içeri gireli iki saat oluyordu ve aklım başımdaymış gibi hissetmiyordum.

Hayatım dağınık bir dizi aşırı korku ve gerçekdışı şiddet anlarına bölünmüştü. Bu ancak yeni hislerle tarif edilirdi. Pençeli titanyum ayağın altında buzun çatırdaması. Karın kayması. Taşın sürtünmesi. Havanın ıslığı. Raylı topumdan çıkan ozonun klor kokusu. Tehlikesiz bir dağ sırtının uçaksavar ateşiyle birdenbire hareketleneceğine dair hep var olan gerilim.

Artık durgunluğa güvenmiyordum.

Durgunluk, dikkatlice hedef alan düşman demekti.

Dağdaki silah mevzilerini temizledikten sonra sayımızı artırmak ve yüz elli binlik ilk dalganın, ardından Heliopolis'i ele geçirmek amacıyla ikinci ve üçüncü dalgalarda onu izleyecek iki milyonun güvenle inmesini garantilemek üzere kuzeye gitmek için lejyonumuz, fırlatma eşlerimiz olan Dünyalı XX Fulminata ve Şimşek Lejyonu'yla birleşti.

Cumhuriyet öncü gemisinden ve Fulminata'nın temizlediği silah bataryalarından kara bir duman yükseliyordu. Dağlardan uzaklaştığımdan içim rahattı. Ajax bizi buzlu zirveler arasında çılgın bir tür Homeros kahramanı gibi, her türlü tehdide karşı apar topar götürüyordu. Hızına zar zor ayak uydursam da bıçağım sığınak avlarından kan içinde kalmıştı. Bu esnada Kalindora yanımdan ayrılmamış, zafer peşinde koşan genç yavrularla ilgili söylenip durmuştu. Seraphina da zafere düşkündü ama disiplinini çiğneyip geçecek kadar değil.

Askerliği yol arkadaşlığından daha iyiydi. Benim kanadımı iki kez kollamıştı. Bir keresinde bir dağ sığınağının enkazı arasında bir Obsidiyen, baltasıyla molozların içinden saldırdığında. Bir keresinde de havadayken, herhangi bir uçaksavar bataryası göremediğim zaman.

Gün ortasında medeniyetin ilk izleri harap olmuş arazinin üzerinde belirdi. Yüksek bir ova gölünün yanında zenginler için bir otel yer alıyordu. Su çiftlikleri, maden rafinerileri ve bombardımanı engellemek için çatılarının üzerine altın piramitler resmedilmiş bir maden şehri. Bir çatı katından bize doğru hafif silah ateşleri parlıyordu.

"Leopar On Bir keskin nişan alıyor," dedim tekdüze bir sesle. Geriye üç roketim kalmıştı. "Termal okumalar civarda çok sayıda sivil olduğunu gösteriyor. Kızıl ve Kahverengiler. Silah başına." Ben çatıdaki iki adama nişan almak için yana yatarken Kalindora yanımdan ayrılmadı.

Kör edici bir ışık sütunu ufku ikiye böldü.

Şok dalgasından kaçmak için durdum.

Yörünge saldırısı durulduğunda şehir eriyik bir krater halini almıştı. Ben dönerken Ajax ağır bir şekilde, *"Çok yavaş nişan alıyorsun,"* dedi. *"Benim leşlerimi çalmak için bir kediden daha hızlı davranman gerekecek."*

"Onlar sivildi..."

"Sempatizanlar. Merak etme, yarım puan aldın sayılır. Hedef alma çözümünü kullandım, değil mi?"

"Sadece bir sayılır," diye ekledi Seneca. *"Kolektif çaba."*

Kahkaha sesi.

Kalindora özel frekansıma çağrı gönderdi ama reddettim.

Çok geçmeden, hâlâ İsyan'ın güney kalkan zinciri tarafından korunan gökyüzünün eşiğindeydik. Ladon'un bu kadar derinlerinde düşmana dair hiçbir iz yoktu. Heliopolis hâlâ yüz kilometre güneyde kalıyordu.

Bir mahzen şehrin batısındaki sığ bir sahile indiğimizde içimi bir tiksinti kapladı. Temiz havaya hasret bir halde YıldızKabuğunun üst kısmını çıkardım. Ancak çöl sıcağı yumruk gibi çarptı. Ciğerlerimi bir acı kapladı. Güneşin, gemide bembeyaz olmuş tenimi yaktığını şimdiden hissediyordum. Tulumumun zulasındaki suyu emerek içtim ve inen lejyonların karmaşasından geri çekilerek uzaklaştım. Ajax bana seslendi ama onu duymazdan geldim. Termal imzaları saydım. Üç yüz on bir. Bazıları çocuk yaştaydı.

Savaşın temiz olmayacağını biliyordum. Ancak hedef verilerimi *çocuklar* üstünde kullanmıştı.

Beni buraya getiren kesinlik hissi ve amaç giderek azalıyordu. Kafese onlarla birlikte girerek aslanları uysallaştırabileceğini zanneden, kalabalık içindeki bir çocuk gibi hissediyordum.

Seraphina kafeste iyiydi. Gözlerinde heyecan dolu bir parıltıyla sessizce yanımdan geçti. Öldürme rekoru Ajax'ta olabilirdi ama Seraphina da çok geride sayılmazdı. Hepsi miğfer kameraları tarafından holografik bir gururla kayda alınacak ve *Annihilo*'daki idareciler tarafından tek tek sayılacaktı. "Savaş, beklentilerinle örtüşüyor mu?" diye sordum.

"Oldukça," dedi suyundan aldığı iki yudum arasında. "Oldukça."

Yürüyerek uzaklaştığı sırada, yabancı manzaraya baktım. Aigle Dağları ve Hesperid arasında sadece beyaz kireçtaşı kumullar, kireçtaşından mantar biçimli peribacaları ve ev büyüklüğünde solgun beyaz kaktüslerle kesintiye uğrayan dümdüz çöl yer alıyordu. Dağlar ufuk çizgisini ikiye bölüyordu. Güneş dağların üzerine sinsice iniyordu. Beyaz golemler bu çıplaklık içinde Dante'nin cehenneminin mekanize bekçileri gibi ağır ağır ilerliyorlardı. Çöl tozundan beyaza bulanmış Altınlar düzlüğün sert kısımlarına çakarlar sabitlemişlerdi.

Diğer yerlerde hafif zırhlı ve optik mığferli öncü birlikler evcil şahinler misali drone'ları salıveriyorlardı. Burada herkes avcıydı.

Ajax'ın koruması Seneca, drone'lar kuzeye doğru süzülürken bana göz kırptı.

Kalindora'nın yıldızKabuğu bir toz bulutu halinde iniş yaptı. "Huzurlu anları heba etme, Lysander. Bu kirin, kabuğunu bir raylı top gibi mahvedeceğine şüphe yok." Dizlerini büktü ve oturur pozisyonda yere düştüğü sırada dirsekleriyle tulumunun düşüşünü sönümledi. Fulminata Sefiri'yle sohbet eden Ajax'a bir bakış attım. Artan tiksintimi bastırmam, peşinden ayrılmamam ve ondan bir şeyler öğrenip bir işe yaramam gerektiğini biliyordum ama onunla ilgili bir şey bana hoş karşılanmayacağımı hissettiriyordu.

İçimden bir ses, yörünge saldırısının gerekli bir askeri eylemden ziyade benim için bir mesaj olduğunu söylüyordu. Hayatları gerçekten böyle umursamazca hiçe sayıyor olabilir miydi?

"Çekirdek statün nedir?" diye sordu Kalindora.

"Yüzde altmış."

"Demek beni dinlemişsin." Tiksinti dolu bir şekilde başıyla Demir Leoparlar'ı işaret etti. "O eniklerin çoğu hızlarını ayarlayamadıklarından ellinin altına düştüler. Şarj etmeleri gerekecek."

"Bu bir savaş suçuydu," dedim. "Hafif-silah ateşi açmışlardı altı üstü."

"Ancak bir mahkeme varsa suç sayılır. Ye." Kalindora bana bir protein barı fırlattı. "İyi gidiyorsun," dedi. Başka zaman olsaydı küçük bir çocukken yaptığım gibi iltifatlarının tadını çıkarırdım. "Harika içgüdülerin var. Ancak kalkışta sarsaksın ve görüş alanını genişletmen gerekiyor. Silahından ziyade jiletini kullanmak istiyor gibisin. Bu bir asteroit koridoru savaşı veya Bellona'nın seni içine attığı ateş her neyse onun gibi bir şey değil. Yine de o hava piyadesine karşı iyi iş çıkardın. Dört tanesini indirdiğini gördüm. Görünüşe göre ilk öldürüşün değil."

"Değil."

Beni gözlerimi dikmiş yere bakarken gördü. Ses tonu yerini öfkeye bırakıyordu. "Ne bekliyordun?"

"Bilmem."

"Neden geri geldin?" diye sordu.

Ben karşılık vermeyince sırtını döndü ve mekanizmasına geri girdi. "Sensörlerin bazı insanları yakaladı." Ben kokpitime girerken o ayağa kalktı. "Sensörlerin sana silahları olmadığını söyledi mi? Hayır. Onların sabotajcı ya da keskin nişancı olmadıklarını söyledi mi? Hayır. Peki ya Uluyanlar olduklarını? Hayır. Peki, herhangi birinde atom füzesi olma ihtimali varken ve senin bundan haberin bile olmayacakken merhametten nasıl söz edilebilir? Bu savaşla ilgili sorun bu. Zalim olmak gerekiyor."

Kendimi yıldızKabuğuma geri kilitlediğimde ilk araçlar gökyüzünden iniş yapmıştı. Pervaneli gemiler enkaz bulutlarını havaya kaldırıyordu. Yerçekimi motorlu olanlar kireçtaşı örtüleri oluşturuyordu. ÇekimSikletleri gürültüyle hangarlardan çıkıyorlardı. Çöl zırhı ve vizörlü miğferleriyle Gri lejyonerler personel araçlarından dışarı akın ediyorlardı. Düzinelerce insansı titan, havaTankı ve örümcekTank taşıyıcılardan ayrıldı ve tahtaya vuran çekiçler gibi ses çıkararak toprağa iniş yaptı.

Sonra mühendisler geldi.

Yüz elli bin erkek ve kadının iniş yapmasıyla mühendisler ilk inenlerin teçhizatlarını sağlamlaştırıp güçlendirdiler.

Kuzey yönünde karaya çıkan birliklerin ilerisine baktım.

Bağrışmalar vardı. Taşınabilir raylı toplar kendi jiroskopları üzerinde dönüyorlardı.

"Gelenler var!" diye bağırdı Seraphina ileriden. Hızla geri atıldı.

"Dost kuvvetler!" diye doğruladı biri.

Bir yıldızKabuğu sürüsü ana iniş sahasına alçaldı. Bir düzine farklı hanenin zırhını kuşanmış bin kadarı Kalindora'nın önüne bir piramit biçiminde indi. Aralarında bir tane bile Altın yoktu.

Sadece en iyi ve en sadık Grilere yıldızKabuğu lisansı verilirdi.

Liderleri gürültülü adımlarla öne çıktı. YıldızKabuğu görüş penceresi ve altındaki akımZırhı miğferi açılınca yaşlı bir centurioya dönüşmüş genç bir silahşörün yüzü, Boşluk'tan geri gelmiş birini

görmüşçesine bana bakıyordu. Bin kadar mekanik zırhlı Pretoryen dizlerinin üzerine çöktü.

"SefirYardımcısı Rhone ti Flavinius ve Pretoryen Muhafızları Birinci Müfreze göreve hazır, sahip." Yanakları Hisar'da bana atış eğitmenliği yaptığı zamankinden daha siyah ve altın gözyaşlarıyla kaplıydı. Bunun için daha fazla yer olduğunu zannetmiyordum.

Etrafımızı çevreleyen Altın şövalyelerin gözleri yaşayan en meşhur Gri, bin eski Pretoryen ve yanında Sevgi Şövalyesi'yle duran, zırhı ödünç, lekesiz bir Peri arasında mekik dokuyordu.

Daha fazla açıklamaya ihtiyaçları yoktu.

"Rhone ti Flavinius?" dedim. "Hades seni daha çağırmadı mı?"

"En iyi asker alım uzmanını mı kaybetsin? Ağzınızdan yel alsın, sahip." Kusursuz bir Luna aksanıyla konuşuyordu. Uzun geçmişe sahip bir Pretoryen soyunun son kuşağı olarak doğduğundan beri ailemden maddi destek görüyordu ve Aja ile Lorn'un emri altında bir düzine gezegendeki savaş alanında kendini kanıtlayana dek *ludus* sporunda ustalaşmıştı. XIII Drako'ların başındaki Aja'nın komutası altında üçüncü kaptanlığa kadar yükselmişti. Belki hain yedekleri Nakamuralar hariç ondan daha meşhur bir Pretoryen yoktu.

Büyükannemin öldüğü gün o da yörüngede Virginia'yla karşı karşıya gelmeye hazırlanıyordu.

Soyun o gün sonlandığını sanmış olmalıydı.

Ellerimi sallayarak ona kalkmasını söyledim.

"Yapamam, sahip. On üçüncünün ve dağılmış Muhafızlar'ın Birinci Müfrezesi adına, aramayı bıraktığımız ve öldüğünüzü sandığımız için özürlerimizi sunmak bana düşüyor. Yeminimizin geçerliliği Kan yok oluncaya dekti. Çekilmesi gereken bir ceza varsa katliam yerine bunu adamlarım adına benim üstlenmem görevimdir, ayrıca son emrimin Silenius Vârisi'nden gelmiş olması bir şerefti."

Zorba ejder komutanı bir Pretoryen hançeri çıkardı ve boynunu çevreleyen ejderha dövmelerine götürdü.

"Sorun sende değil, efendinde. Kaybolan bendim. Şimdi ayağa, Pretoryen."

Ayağa kalktı. Kırklarındaydı, yazın düzenlenen savaş oyunlarında Lejyon Piramidi'ni kazandığını anımsadığım kibirli pusucudan geriye eser kalmamıştı. Savaş onu yaşlandırmıştı ama keskin nişancının solgun gözlerindeki ışıltı hâlâ duruyordu. "Exter? Fausta?" diye sordum arkasına bakınarak.

"Öldüler. Exter'ı Luna'dayken Goblin öldürdü. Fausta ise Mars'ta bir yörünge saldırısında öldü." Yazık. Bana karşı hep naziklerdi, özellikle de Fausta. "Kruger hâlâ sineklerin kanatlarını vuruyor. Kendisi onbaşım olur."

"Geri döndüğümü nereden anladın?" diye sordum. Kalindora'ya baktı. Şaşkınlıkla ona döndüm.

"Atalantia'nın umursadığı yine Atalantia'dır," dedi. "Ancak birçoğumuz geri dönmüş vârisin öldüğünü görmek istemiyoruz. Bu adamlar sana yeminli. Benim de olduğum gibi, sahip. Eski yeminler yenilerden kuvvetlidir."

"Atalantia'nın bana zarar vermek istediğini mi anlamalıyım bundan?"

"Elbette hayır," diye yanıtladı. "İletini aldığında ağladı ama sen bir Lune'sun ve yaran olsa da olmasa da bu insanları yeminlerini yerine getirmelerinden alıkoymaya hakkın yok."

Atalantia'ya sadakatimi ispatlamak için bu yola baş koyduğumda aklımdaki şey bu değildi. Bu bir felaketti. Pretoryenler sadece benim haneme yeminli insanlar değildi. Sabah Koltuğu'nun olduğu kadar Hükümdarlık'ın sembolleriydi. Ajax'a bakındım ama iniş yapan lejyonlarının arasında onu bulamadım. Seraphina yanımıza geldi. Rhone'u tanıdı ve bir adım daha yaklaştı.

"Daha fazla adam getiremediğim için özür dilerim, ayrıca teçhizat konusunda da," dedi çatık kaşlarla üzerindeki mavi ve gümüş zırha bakarak. "Öldüğünüzü sandık. En utanmazları paralı asker oldular. Bazıları diğer hanelerde iş buldular. Çoğu Atalantia'ya gitti. Buradakiler Julia au Bellona'ya hizmet ediyorlardı. Onun hanesi eskisi gibi değildi ama insanları diğerleri gibi çabuk harcamaz. Sana karşı bir vefa jesti olarak sözleşmemizi sonlandırdı."

Suçluluk duygusuyla yüreğim cız etti. Kendi ailem bana şüpheyle diklenirken Cassius'un annesi zeytin dalı uzatıyordu. Daha fazlasını. Hak iddiamı destekliyordu. Kadını, kendi küçük oyununu oynadığını bilecek kadar tanıyordum ama şimdi benimkine taş koymaya başlıyordu.

"O halde Leydi Bellona geri döndüğümü biliyor," dedim Rhone'a.

"Julia au Bellona'nın gözünden bir şey kaçmaz." Gülümsedi. "Uzun mesafeli bir iletiydi. Ancak kısa sürede yanında olacağını söyledi. Döndüğünü duyar duymaz başka hanelerden Muhafızlar da gelecektir." Birdenbire çok ciddileşerek boğazını temizledi. "Eskisi gibi olacak, *Hükümdarım.*"

Arkasına bakınca Ajax'ın bizi izlediğini gördüm.

Gözleri öylesine öfkeyle doldu ki Sabah Koltuğu'nun doğrudan çöle teslim edilmesini benim ayarladığımı zannederdiniz.

"Sözün buraya kadarmış, kardeşim," dedi Seraphina. Çeper gözleri çöl ışığına karşı kromlanmıştı ve ifadesi okunamıyordu ama tepeden bakan ifadesi apaçık ortadaydı.

"Sesini alçalt, dostum. Ben Hükümdar değilim," dedim Rhone'a. "Öyle bir niyetim de yok. Cesedimi görmek istemiyorsan bunu aklından çıkar." Kalindora'ya döndüm. "Ne cüretle..."

"Bir çocuk tarafından çocuk gibi azarlanacak mıyım?" diye sordu. "Bu ne garip bir dünya."

"Benimle dalga geçme. Bunun nasıl göründüğünü biliyorsun."

"Evet," dedi. "Evet, biliyorum."

Hades'e lanet olsun. Ajax'la konuşma umuduyla ondan ve Pretoryen'in yanından uzaklaştım ama etrafı yoğun bir biçimde askerleriyle çevriliydi. Kokpitlerinin kenarlarında oturuyorlardı. Seneca uyluk bölmesinden metal bir matara çıkardı. Başka bir Altın küçük teneke kaplar çıkardı, Ajax kapları doldurdu. "Hayata ve inişe," dedi ve viskiyi kafaya diktiler. "Kalanını Heliopolis'te bitiririz. Üzgünüm, kardeşim. Seni Pretoryen denizinde kaybettik. Seni bulabilmemiz için bir taç giymelisin." Bana viski koymadılar. Bir kadın aşırı istekli bir şekilde bana kendi bardağını uzattı. Üzerimde tulumum olduğu için alamadım.

"Bir saniye konuşabilir miyiz, Ajax?"

Beni duymazdan gelerek adamlarına seslendi. "İstihbarat ve sensörler yalan söylemedi. En yakına sevk edilmiş güçlerinden beş yüz kilometre uzaklıktayız. Heliopolis'le yavaş bir tango halindeyiz. Eteklerinin altına gizlice bir el uzatacağımız akıllarının ucundan geçmemişti."

Atalantia'nınki cesur bir hamleydi. Ordunun büyük kısmı kuzeyde Cumhuriyet'le mücadeleye odaklanırken, o çatışmanın ötesine bakıyordu. Başkent Tykhe, Votum için duygusal bir zaferdi. Ancak Heliopolis ödüldü – onu kontrol altında tut, güneyi ve binlerce demir madenini kontrol altında tut. Grimmus birlikleri Güneş Şehri'ni işgal edecek ve nesiller boyu orada kalacaktı. Zavallı Votum'un, gezegenlerini geri almak için ne bedel ödedikleri konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bu utanç vericiydi. Hiçbirinin de umursadığı yoktu. *Cliens* yani Grimmus Hanesi'nin müvekkilleri olarak *patronus*'ları Atalantia onlara koruma ve destek borçluydu. Sadakatlerini ve silahlı hizmetlerini ziyadesiyle ödüllendireceğine kuşku yoktu.

"Bu bir saldırı olacak," dedi Ajax. "Kara kuvvetleri ve piyade birlikleri iniş yapar yapmaz tüm gücümüzle batıya yöneliyoruz. Seneca, birliklerden birini al. *Vedette*'lerini ve drone'larını taciz et. Nefes alacak veya bipleyecek olursa ölür. Habersiz kalmalarını istiyorum..."

Genel telsiz kanalından bir sinyal gelirken Ajax'ın sözü kesildi. Mesaj cızırtılı bir şekilde duyulurken Altınlar hep beraber yıldız-Kabuklarına geri girdiler.

"Tüm subaylar... Furia Komuta. Yeni bir durum... Güncelleme için hazırda..."

"BEN... UMBERTO FANT... SYCORAX ÜZERİNDE... BEŞ HİPERSİKLON... OLUŞTU... ANORMAL BASINÇ MERKEZLERİ... SEKSEN KİLO... PASKAL. GÜNEYE HAREKET EDEN... SEKİZ YÜZ KİLOMETRE RÜZGÂR HIZI..." Sinyal kesildi ve bağlantı yeniden kuruldu.

"...YİRMİ... İÇİNDE HELION KIYISINA VARACAK... OTUZ KİLOMETREDE BULUT ÖRTÜSÜ BEKLİYORUZ... YOĞUN... İNİŞ, TÜRBÜLANS, ELEKTRİK... KESİNTİ VE FIRTINA... LADON ÇÖLÜ ÜZERİNDE... İKİNCİ FIRTINA OLUŞUMU..."

Şaşkın bakışmalar oldu. "Hipersiklon mu?" Seneca kaşlarını çatarak açık kokpitinden dışarı baktı.

"Bunları Çeper dışında görmek mümkün değil," dedi Seraphina, Kalindora'nın arkasından gelerek.

Ancak bunun gayet de mümkün olduğunu sadece ben biliyordum. *Büyükanne, her yere kara mayını bırakmışsın.*

"Belki de inişi ertelemeliyiz," dedim tarafsızca. Subaylar gözlerine tükürmüşüm gibi baktılar.

"İnişi ertelemek mi?" diye sordu Ajax inanmaz bir şekilde. "Küçük bir hava muhalefetinin zaferimizi çalmasına izin mi verelim? Bence Uydululer arasında geçirdiğiniz zaman sizi batıl inançlı yapmış, beyefendi."

"Sycorax üzerinde beş hipersiklon varsa..."

"Buradan bin kilometre uzaklıkta."

"Beş tanesi bir yana, seksen kilopaskallık bir fırtına tüm Helios'u kaplayacak bir kapasiteye sahip demektir." Hesapladım. "Saatte sekiz yüz kilometrelik rüzgâr bir yırtıkKanat'ı düşürür. Elektrik yükü her türlü yörüngesel röleyi mahveder. Bağışıklar ikinci bir fırtınadan bahsettiler. Çölde basınç anomalileri varsa, inişi askıya almamız ge..."

"Lysander, yeter," dedi Ajax.

Hepsi artık kim olduğumu bilmesine rağmen ilk kez onların önünde adımı kullanıyordu. Geri adım attım. Bundan çıkar yol yoktu. Aptalı oynamak dışında onu soyutlamaktan kaçınmanın bir yolu yoktu ama o zaman da insanlar ölecekti.

Ajax devam etti. "Teşekkür ederim. Seneca, sana adamlarını alıp gitmen gerektiğini söylemiştim..."

"Ajax," diye araya girdi Seneca, "kuzeydeki drone'lar düştü."

Ajax dişlerini gösterdi. "Ne demek düştü? Düşman teması bildirdiler mi?"

"Komutlara yanıt vermiyorlar ve verileri statik. Bir tür basınç anomalisi algılıyorlardı."

"Basınç anomalisi mi?" Ajax bunu yapan benmişim gibi yüzüme baktı. "Öncülerle iletişim kur."

"Onlar da yanıt vermiyor. Telsiz bağlantılarını kesintiye uğratan bir şey var."

"Sessiz olun," dedi Seraphina. Rüzgâra dokunmak için elini kaldırdı. "Hissetmiyor musunuz?"

"Neyi?" dedi Kalindora.

"Fırtınayı."

Ajax'ın yıldızKabuğuna bir taş çarptı. Kaşlarını çatarak yere baktı. Taşlar botlarıma çarpıp sekti. Sonra iniş sahasındakiler bağırarak kuzeybatı yönünde bir şeyi işaret ettiler. Ajax'ın gözleri subaylarımızdan oluşan yarım dairemizden yukarı kaydı ve ardından kocaman açıldı. *"Jüpiter aşkına..."*

Sıradağlar arasındaki çöl düzlüklerinden savrulan kireçtaşı bulutunun içinde sadece dünyalaştırma hololarında gördüğüm bir fırtına vardı. Kumdan bir duvar çölde hiddetle savruluyordu. İleri müfreze ve ilk iniş yapanlardan dehşet dolu sesler duyulurken ayaklarım beni yere sabitledi.

Seraphina, Ajax'a döndü. "Siper alın."

"Miğferlerinizi takın! Koşullara hazırlanın!" diye bağırdı Ajax. "O gemileri indirin! O tankları yerde görmek istiyorum!"

Ordu çılgıncasına dağıldı.

Pretoryenlere siper almaları için bağırdığım sırada kayıp öncüleri gördüm. Güçleri yettiğince, botlarını yakarak fırtınanın önünde hızla ilerliyorlardı. Küçük noktaların peşinden büyük bir kahverengi dalga geliyordu. Biri karanlıkta gözden kayboldu. Ajax pilotlara emirler yağdırıyordu fakat iniş protokolüne takıldılar. Bazıları fırtına gelmeden önce iniş yapmaya çalışıyordu ama ortalığı karıştırıyorlardı. Diğerleri kalkışa geçiyordu ama kum duvarının

gürültüsü yaklaşırken rüzgârlar onları yoldan çıkarıyor ve pilotlar gökyüzünde çarpışıyorlardı.

Bu dünyanın sonuydu.

Kum bize bir süpürge gibi çarptı. İletişim dizilimi kuran üç mühendisin, gemilerine doğru püskürtülmesini izledim. Saatte yüz kilometre hızla yol alan kum, üniformaları ve vücutları kemiklere kadar parçalıyordu. Kalindora yanımdaydı. Kendimizi hazırladık ve duvar üzerimize çarptı. Yana savruldum ve ayağa kalkamadan veya kendime yön veremeden yerde bir uçtan öbür uca sürüklendim. Sonunda kapısına çarptıktan sonra emekleyerek ağır bir tankın arkasına geçmeyi başardım. Rüzgârdan sakındığım sırada kum duvarının ulaşım araçlarına çarpmasını izledim.

Katliam.

Güçlendirilmiş gövdeleriyle yüzlerce uzay gemisi, sanat eseri iyon motorları ve bir düzine çarpışmanın savaş yaraları Merkür çölünün gücüyle karşılaştı. Fırtına onları dev bir çocuğun kayıtsızlığıyla ölümüne hırpaladı. Bir filo yırtıkKanadı dağ tarafına fırlattı. Yüz metrelik bir tank taşıyıcısını ölümüne savurarak yere çarptı ve bir kara aracında siper alan Griler lejyonunun yarısını ezip geçti. Planlaması bir ay, hazırlaması yarım yıl süren ve mesleği savaş olan kadın ve erkeklerin yerine getireceği görev, Azrail'in gezegenimizi paylaşıyor olması ve ailemin paranoyak tiranların soyundan gelmesi dışında hiçbir açıklaması olmaksızın birdenbire dağıldı.

Karanlık bir şekil fırtınayla savrulup tankın arkasında bana katıldı.

Bu Ajax'ın yıldızKabuğu'ydu.

Çöktü ve kıpırdamadan, konuşmadan durdu.

Fırtınanın kararttığı gökyüzünde bir yıldırım çaktı ve dehşet içindeki yüzünü aydınlattı. Dudakları titredi. Gözleri kocaman, bembeyaz ve çocuksu bir biçimde açıldı. Onu daha önce sadece bir kez bu halde görmüştüm: Çocukken üstünde yürümek için birbirimize meydan okuduğumuz, bir kilometre yükseklikteki bir iletişim hattı olan Batı Hattı'nda donakalmıştı. İlk denememizde yolun sadece dörtte birindeydi. Kendine büyük bir güvenle başla-

mış, kenara tutunup bin metre yükseklikten aşağı baktığı sırada parmakları beyaza dönerken durmuştu. Yanına gitmiş, elimi omzuna koymuş ve ona, güvenliğe sadece kendi adımlarıyla gidebileceğini söylemiştim. İster çeyrek kilometre geri, ister dörtte üç ileri veya ölüm. Ne tarafa yürüyeceği onun elindeydi.

Geri yürümüştü.

İkimizin de onun cesaretinin sınırlarını keşfettiğimiz, çocukluğumuzun belirleyici anlarından biriydi.

Elimi omzuna koydum. Göz göze geldik ve benimle beraber yeniden Batı Hattı'nda olduğunu biliyordum. Korku yavaşça onu terk etti ve sessiz bir huzur anını paylaştık. Pretoryenler, yokluğum, hepsi unutulmuştu. Arkasındaydım. Tek yapması gereken ilerlemekti.

Ajax bir gayretle subaylarından birçoğunu bir piyade aracının garaj limanında toplamayı başardı. Fırtına otuz dakikadır sürüyordu ve hiçbir durulma belirtisi göstermemişti. Loş ışıkta bir araya toplandığımız sırada gövde gıcırdadı.

Seneca homurdanarak raporunu sundu. "İlk dakikada altmış araç yok oldu. Geri kalanı için bir sayı yok. Filoyla, komutanlıkla veya araçlarla iletişim kuramıyoruz. Bir fırtına sonucunda bu kadar çok parazit olduğunu hiç görmemiştim."

"Bunu *o* yaptı..." diye mırıldandı Ajax. Gözleri aracın tepesine takıldı.

"Pardon, efendim?" dedi Seneca.

"Darrow," diye onayladı Kalindora. "O deli."

"Sadece bir fırtına," dedi Seraphina köşeden tedirgin bir şekilde. "Köle Kralı bir hareketiyle hipersiklon çağıramayacağına göre bu tuhaf bir durumdan ibaret. Fazla sürmez."

"Burası Çeper değil, Merkür. Bizde hipersiklon olmaz. Hem de hiç."

"Fırtına *çağırabiliyor,*" dedim.

Ajax alaycı bir şekilde güldü. "O bir kâbus değil, bir insan."

"Fırtına Tanrıları'nı kullanıyor," dedim.

"Geri kalan tek Fırtına Tanrıları Triton ve Plüton."

"Fırtınanın izlediği yola bak," dedim haritayı işaret ederek. "Darrow'un bizi indirmek istediği ölüm bölgesi burasıydı. Fırtınalar bir çember oluşturuyor. Bu bir tesadüf olamaz. Okyanustaki o sıcaklık dalgalanmaları suni olsa gerek. Tıpkı bu kum fırtınası gibi."

Bakışları sertleşti.

"Bizi yerimize sabitlemek, gökyüzüyle bağlantımızı kesmek, ikinci dalgamızı mahvetmek, üçüncünün inişini engellemek ve bizi o çemberin içinde kapana kıstırmak niyetindeydi. Ancak bu kadar güneyde kimseyi beklemiyordu. Fırtına Tanrısı'nın kuzeybatıda bir yerlerde olduğuna bahse girerim. Sadece zayıf bir şekilde korunuyor olması olası."

"Fırtına Tanrısı'nı nereden buldu, Lysander?" diye sordu Ajax sessizce.

"Sanırım gömülü olduğu yerden."

"Neden gömülü olsun ki?"

"Votum ayaklanmasına karşı bir garanti olarak." Rhea'yı ortadan kaldıracak nitelikte bir Hükümdar'ın, ailesinin Merkür kadar önemli bir gezegen üzerindeki görünmez kontrolünü elden bırakmamak konusunda ahlaki sınırları olmamasına şaşırabilirlermiş gibi, rahatsız edici bir yavaşlıkla gözlerini kırpıştırdılar. "Fırtına Tanrısı yok edilse bile okyanus fırtınalarının bir yaşam döngüsü vardır. Çöl fırtınası daha hızlı diner. Motoru indirirsek kum fırtınaları hafifleyecektir."

"Ne kadar hızlı?" diye sordu Seraphina. "Bir saat? İki?"

"Birkaç gün sürmesi daha olası. Belki daha uzun."

Subaylar ters ters bakıyordu. Bu her şeyi mahvedecekti. Ajax beni bir yabancıyı izlermiş gibi izliyordu. Octavia ve Lune'lar, onların bile güvenilir olduğuna inanmadığı için bu sırrın Grimmus Hanesi'nden saklanması şüphe uyandırıyordu. Arkadaşımın, kendisine bakan adamların baskısıyla cebelleştiğini görüyordum; Atalantia'nın büyük beklentilerinin baskısıyla; çocukluğundan beri her gece uyumadan önce, sonunda kaderden başka bir şeye benzemeyinceye dek kendine ördüğü hayallerin baskısıyla.

Bu onun zafer anı olacaktı.

Şimdi tam bir yok oluşun gözlerinin içine bakıyordu.

"Bize Heliopolis'i ele geçirme görevi verildi," dedi. "Teyzemi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Darrow bunu planlamışsa, bir Fırtına Tanrısı'nı *kullanıyorsa*, o zaman bunu bizi durdurmak için yapmış demektir. Amaçlarına tüm gücümüzle karşı koymalıyız."

"Heliopolis'e şimdi saldırmayı kastediyor olamazsın," dedi Seraphina duvardan inerek. "O fırtına bir canavar. Kabukları yere yapıştırır. Piyadeleri silip süpürür. Daha önce de şahit oldum. Öleceksin. Adamların da öyle."

"O bir Uydulu, değil mi?" diye homurdandı Seneca. "Gözlerinin çok iri olduğunu biliyordum."

"Ben Seraphina au Raa'yım," diye tersledi Çekirdek subaylarını. Bir kez olsun bu tamamen tatsız bir haber değildi. "Io'nun fırtınaları için eğitildim. Bu rüzgârda Heliopolis'e saldıracak olursanız hepiniz cansız bedenlere dönersiniz. Geçmesini beklemeniz ya da bunu dindirmenin bir yolunu bulmanız gerekiyor."

"Bu konuda Çeper'le aynı fikirdeyim," dedi Kalindora. "YıldızKabukları bunun içinde uçamaz. Kaos olur. Ayrıca Heliopolis'in fırtına duvarı kazıklı bir çitten ibaret değil."

"Benim gururlu bir sersem olduğumu falan mı düşünüyorsunuz?" diye tersledi Ajax kadınları. "Nereye iniş yaptığımızı biliyorlar. Azrail kumun, ilerleyişine engel olmasına izin vermez. Çölde yolunu bulmasını sağlayan termal kılavuzları olabilir. Ancak fırtınanın bize engel olmasını bekleyecek. İnisiyatif onda. Bunu geri almak zorundayız. Böylelikle kum perdesi düştüğünde biz burada olmayacağız. Heliopolis'in duvarlarında olacağız. Hangi ulaşım araçları kalmışsa onları indireceğiz ve fırtına dindiğinde şehre saldıracağız." Etrafına baktı. "Geri kalanımız Titanlarla birlikte güneye bastırırken, Fırtına Tanrısı'nı yok edecek bir müfrezeye önderlik etmesi için bir komutana ihtiyacım olacak."

Gözleri bana takıldı ve bakışlarındaki aciliyeti hissettim. Düşmanlık, yerini çaresiz bir inanca bırakmıştı. İşte kendimi Ajax ve Atalantia'ya ispat etmek için bir şans. "Lysander, sen ve Pretoryenlerin benim için bunu yapabilir misiniz?"

Kalindora bana bakarak başını iki yana salladı.

"Bu bizim için bir şereftir," dedim.

"Ben de onunla gidiyorum," diye söylendi Seraphina. "Bu ilk fırtınam değil. *Gahja* kaybolabilir."

"Pretoryenlere önderlik edecek iki çocuk mu?" Kalindora bir kahkaha patlattı. "Bu nasıl bir terbiyesizlik. Partiyi ben idare edeceğim."

"Hayır. Sana burada ihtiyacım olacak, Kalindora," dedi Ajax.

"Fırtına Tanrısı'nın bir garnizonu olacaktır," dedi. "Octavia'ya yeminim hâlâ geçerli. Vârisi hayatım pahasına koruyacağım. Ayrıca bir fırtına motorunu geberteceğim, Ajax. Bu konuda bir sorun var mı?"

13

DARROW

Caduceus Ovaları

Tuzağımın kapısı çarpılarak örtüldü.

Fırtına gelmişti.

Gün geceye dönmüştü. Siyah fırtına bulutları, donanmalarını kör etmek üzere denizde hızla ilerliyordu. Şimşek gökyüzünü bölerken iniş grupları, robotlar ve yörünge desteği arasındaki iletişimi kesintiye uğratıyordu. Rüzgârlar girdap gibi dönüyor ve çoklu hortumlarla çarpışıyorlardı. YırtıkKanatları ve inen gemileri birer oyuncak gibi fırlatıyorlardı. İlk dalga, fırtınanın altında kalmıştı. İkincisi fırtınanın içinde can vermişti. Üçüncüsüyse inmeye cesaret edemiyordu.

Orion bana bir kaldıraç vermişti.

Tüm ağırlığımı üzerine veriyordum.

Beş bin Ejder Avcısı, arkalarında yarıları kadar yıldızKabuğuyla Tykhe'ye doğru ilerliyordu. Hayatta kalanlar sayımızı artırıyordu. Merkür'ün meşhur çiçek latifundiyasından geçtik. Titanyum ayaklarımız güneş çiçeklerini eziyordu. Çiçeklerin poleni pençeli metal ayakları altına boyuyordu. Rhonna'nın mekanizmasından bakınca gemilerin sert rüzgârlardaki mücadelelerini gördüm.

Benim sütun düzenimdekiler tek bir sıçrayışla yolu geçerek kama düzeni oluşturacak şekilde ayrıldılar. Bu ilk şok dalgaları değildi.

Düşman ilerideydi. Bütün bir tümen –dört lejyon– Tykhe ve Caduceus Ovaları arasına iniş yapmıştı. Karanlıkta Votum'un altın çekiçli binlerce gemisi adamlarını ve savaş makinelerini lavanta tarlalarına indirmişti. Lejyonlarımdan artakalan her ne varsa silip süpürmeye niyetliydiler. Ancak inişleri fırtına yüzünden kaosa dönmüştü. Bilindik Altın iniş takviyeleri tamamlanmamıştı. Tank kama düzeni ancak yarım yamalak oluşmuştu. Savaş makineleri yüklerini tam boşaltmamışlardı. Rüzgâra karşı siper alan piyade güçleri araçların arkasındaydı. Bizi henüz beklemiyorlardı. Geldiğimizi de görmemişlerdi.

Büyük bir garazla üzerlerine saldırdık.

Subay işaretli bir yıldızKabuğu içindeki bir Altın, tepedeki sığınakta subaylarıyla birlikte bir iletişim dizilimi etrafında dikiliyordu. Adamlarından biri işaret etti. Şimşek, hücum eden metal dalgamızı aydınlatarak parladığı sırada döndü. Rhonna öne atıldı ve kırk metrelik savaş makinesini subayların üzerine indirdi. YıldızKabukları düşerken omzunun üzerinden izledim.

Ejder Avcıları'nın ilk sütunu dört alfa-omega atışı yaptı. Atom bombaları iki grup halindeki titanlarının hemen üzerinde, iniş sahalarının merkezinde ve karşısında infilak etti. Gün ışığı. Bizimkinin aşık atamayacağı en ağır silahları buhar olup uçtu. Dev bir tahribat dalgası. Ejder kamaları, ağır silahları hedef alarak bir dizi partikül güllesiyle ateş açtılar. Her biri beş dakika aralıkla ateş edebiliyordu. Ama bu önemsizdi.

Kama düzeni, yüz okun kâğıda saplanması gibi dört kilometre boyunca düşman gücünü yarıp geçerken kargaşa koptu. Dörtlü raylı toplar şaşkın düşman yığınına ateş ediyordu. Piyade birlikleri öylece yok oldu. ÇekimSikletleri ortadan ikiye bölündü. Rüzgâr uçuş yollarını keserken ulaşım araçları ayrılıp birbirlerine çarpıyorlardı.

Ejder Avcıları iyon kılıçlarını çektiler. Beş bin mavi-beyaz balta işe koyuldu. Kıyımın kendisi saldırının ivmesini yavaşlatırken ve biz atom bombalarının enkazına saplanırken, yıldızKabukları serbest kaldı. Alexandar'la birlikte hızla yana döndük.

Bir piyade ulaşım aracının kapısını kopardım. Savaş donanımlı yüz Gri, yeşil ışıkta bana bakıyordu. Alexandar raylı topuyla ateş açtı. Başımızın üzerinde gök gürledi. Felix, uranyum tüfekli bir grup Grinin içine düştü. Onları dağıttık ve onu çekerek ayağa kaldırdık. Bir saniye gecikseydik ölürdü. Altınlar lejyon bayraklarına koşuyorlardı.

Bayrak dev bir mavi titanın omurgasından yükseldi. Titan altmış metre uzunluğunda, dört bacağı ve disk biçiminde uzay kokpiti olan üç ana toptan ibaretti. Bayrak ise beş metre uzunluğundaydı ve üç amblemden oluşuyordu: Tanrı Helios, bir Toplum piramidi ve dev bir çift altın çekiç. Bir Votum da bizimleydi. Scorpio olduğunu umuyordum. İki Ejder Avcısı bayrağa doğru atıldı. Titan, yerçekimi tabancasıyla hücumlarını engellerken, yıldızKabuğundaki Altınlar, dev gibi bir dinozoru deviren bir hayvan sürüsü gibi Ejder Avcısı'nın üzerine üşüşüyorlardı.

En sağdakinin sırtına atladılar ve karın jeneratörünü kokpite bağlayan güç hatlarını kesmek için omurga zırhını yardılar. Titan'ın üçüncü kolu üst yarıyı kokpitten çekti. YıldızKabuğundaki bir Altın içeri uzandı ve zırhlı elleriyle Turuncu pilotu ikiye ayırdı ve bedenini rüzgâra fırlattı.

Tanrılar aşkına, öyle bir öldürüyorlardı ki.

Arcos Şövalyeleri benim yanımda oldukları için Vadi'ye şükrettim. Tanıdığım tek bir Kızıl, Ejder Avcısı dışında bundan sağ kurtulamazdı. Rhonna'yı aradım ama çatışma sırasında onun donanımını bulamadım.

Alexandar'ı ve onun soyundan yüz kişiyi bir araya topladım ve toplanan Altınlara doğru sürdük. Rhonna solda belirdi ve kama

düzeni dikkatlerini çekti. Sağ taraflarından geldiğimizi gördüklerinde, aralarında yakın menzilden ateş ediyor ve bıçaklarımızı saplıyorduk.

Alexandar'la birlikte titanın altmış metre tepesine yükseldim ve tepeyi savunan iki Altın'ı öldürdüm. Alexandar pilotu oradan çıkardı ve havada tuttu. Altın adamın üzerinde yarı saydam gibi görünen inanılmaz bir zırh vardı. Jiletiyle Alexandar'a saldırdı. Alexandar bıçağı ok gibi savuşturarak yıldızKabuğu'nun eline sapladı. Diğer eliyle, iki parçaya ayrılıncaya kadar Altın'ın akımMiğferini sıkıştırdı. Kaliteli bir şeydi. "Primus'un kendisi!" Alexandar rüzgârın üzerinden bağırdı. "Bir titanın içinde saklanıyor. Ne Peri ama."

Yaşlı tiran kendi yaşının dörtte biri yaşta bir adamın insafına kalarak öfkeli gözlerle bakarken alnındaki damarlar atıyordu. "Kan haini!" diye hırladı. Sonra kavisli bıçağımı gördü.

"Scorpio au Votum," dedim hoparlörlerimden. Yağmurun ve vizörümün üzerine sıçramış kanın arasından boş gözleri benimkilerle buluştu ve korkusunu içime çektim. Yüzünden aşağı kan sızıyordu. "İnsanlarına yüz bir yıldır uyguladığın tecavüz, soykırım ve köleleştirmeye karşılık seni çamura mahkûm ediyorum." Titanının üzerindeyken onu belinden ikiye kestim ve Alexandar onu tepeden aşağı fırlattı.

"Fatihlerin kanı seyreliyor," dedi Alexandar telsize ağır ağır konuşarak. Bayrağı titandan kesip koparark bana uzattı. "Koleksiyonun için bir tane daha, beyefendi."

Onu geri uzattım. "Sen kendi koleksiyonunu yap."

Sırıtarak çatırdayan gökyüzüne doğru tuttu ve bizi yakalamak için güçlükle yürüyen Rhonna'nın üzerine gelecek şekilde sıçradı. YıldızKabuğunun kalın omuzlarına saplayarak ödülü paylaştı.

"Tykhe'ye!" diye haykırdım. Adamlarım çağrımı duydular ve bölüğün parçalanmış kalıntılarını çamura terk ederek uzaklaştık. İleride bekleyen daha çok iniş ekibi vardı. Öldürecek daha çok düşman. Daha. Daha. Daha.

İçim kahkahalı bir coşkuyla dolup taştı.

İki saat sonra çiçek tarlalarından ayrıldığımızda sadece beş yüz dracher düşmüştü ve on beş lejyonun bayrakları sütun düzenindekilerin omuzlarını süslüyordu. Alexandar dört tanesini kendi elleriyle almıştı. Ben üç taneyle arkasından geliyordum. Ejder Avcılarının kaptanı ve Rhonna'yla birlikte ikinci dereceden kuzeni Elander da iki tanesini haklamıştı. Kendi yıldızKabuklarımız için ölülerin çekirdeklerini ve batarya parçalarını yüzdük, rüzgârlar dindiğinde yeniden silahlandık ve Tykhe ile Atalantia'nın beklediği kıyıdaki tepelere doğru yol aldık.

Geliyorum, Atalantia. Kelleni almaya geliyorum.

14

LYSANDER

Fırtınanın İçine

Bin Pretoryen, Sevgi Şövalyesi ve Romulus'un kızı çöl fırtınasının gözünü aramak için beni batıya doğru takip ediyorlardı. Böylece bin üç sefalet dünyası ediyorduk. Seraphina ve Kalindora iki yanıma geçti. Her bir kadın ve erkek, takımlarının karanlığında tek başına, rüzgâr ve kum tarafından hapsolmuştu.

Sol ayak. Sağ ayak. Sol ayak.

Seraphina'nın fırtına deneyimi sayesinde bir Çeper taktiğine başvurduk. Çekim halatı, fırtınada birbirimizi kaybetmememiz için bizi üzüm taneleri gibi bir arada tutuyordu. Seraphina ve fırtına deneyimi olan Pretoryenler belirli aralıklarla civarı kolaçan etmek için ayrılıyorlardı.

Yine de ilerleyişimiz arzu edilenden yavaştı. Fırtına karşıdan üzerimize çarparken görüş mesafesi iki metreyi bulmuyordu ve rüzgârın hızı saatte sekiz yüz kilometreyi aşıyordu. Fırtına bizi gökyüzünden ve araçlarımızdan uzaklaştırıyordu. Rüzgâra karşı durmak yıldızKabuklarımızı azar azar tüketti.

Bu şekilde geçen sekiz saatin ardından, fırtınanın loşluğunun yerini zifiri karanlığa bırakmasıyla gece olduğu anlaşıldı. Rüzgâr, gücünü kaybettiğinde iticilerin minik ivmelendirme yardımlarıyla

hızımızı üçe katlayarak koştuk. Bunun yüzünden birkaç hat koptu ve fırtınada Pretoryenleri kaybettik.

Ne onlar için ne de bizim için geri dönüş vardı.

Annihilo tüpünde beni ele geçiren korku gitmişti. Uçurumun kenarında durma hissi, düşmenin kendisinden beterdi.

Hayat artık basit bir görev ve ölüm kalımdan ibaretti. O basitlik rahatlıktı. Yıllarca kararsızlığın verdiği bir korku ve uyuşukluk hali içindeydim. *Buradaysa* emindim. Kendimi Ajax'a, Atalantia'ya ispatlayacaktım. Onların rakibi değildim, ailedendim.

İleri. Sol ayak. Sağ ayak. Sol ayak. Sağ ayak.

Seraphina, *"İleride bir şey var,"* dedi. Karanlığa bakıp hiçbir şey göremedim. Kalindora yine de hazır olmamız için talimat verdi. Silahlarımızı hazırladım. *"Lanet olası. Bağlan."*

Devriyelerden koro halinde bekleme çağrıları geliyordu.

Ürkütücü şekiller karanlıkta hareket halindelerdi. Ancak beş metre yaklaştıklarında ve ışıklarını yaktıklarında yıldızKabukları olduklarını görebildik. On tanelerdi. Kafa lambalarımız, ana gövdedeki Votum çekici mühürlerini aydınlatıyordu. Görebildiğimiz kadarıyla arkalarında yüzlercesi olabilirdi. Birinin ardından öbürü çıkıyordu.

Telsizim cızırdadı ve baş üstü göstergemde yıldızKabuğunun iç ışıklarının aydınlattığı yakışıklı, güneşten kararmış bir yüz parladı. *"Akşam çöküyor, beyefendiler. Bin kilometre boyunca tek sivil bölüğün bizimki olduğunu sanmıştım. Şu an baktığım Kalindora'nın kendisi değil mi?"*

"Cicero, seni alçak herif. Caduceus Ovaları'nda olman gerekirdi."

"Diye ciyakladı fare sıçana," dedi hafif bir gözdağıyla. *"Belki Sevgi fırtınada kaybolmuştur, dostlarım. Heliopolis'in güneye bir sıçramalık mesafede olduğunu bilmiyor musunuz?"*

Bir anlık sessizlik oldu. *"Nereye gitmem emredildiyse oraya giderim."*

"Uslu bir şövalye gibi. Yeminin tehlikesi de bu, değil mi? Ancak korkma, gözü pek babam Caduceus Ovaları'ndaki kanadında Leoparlarda belli bir eksiklik fark etti ve Heliopolis kapılarında bir düzen dönmediğinden emin olmak için bizi yolladı." Sesi alçaldı.

"Şehir babam Scorpio'ya ve Votum Hanesi'ne ait. Bizse Grimmus yandaşlarının karanlıkta hırsız gibi dolanmalarından bıktık."

"Ateş etmeye hazırlan," dedi Kalindora, özel kanaldan.

"Onları iki kanattan sardım," dedi Seraphina tekdüze bir sesle. *"Dört yüz tane sayıyorum. Daha fazla da olabilir."*

"Hayır," dedim sertçe. "Hiçbir Pretoryen, müttefiklere ateş açmayacak. Sen de öyle, Seraphina."

"*Emredersiniz,* dominus," dedi Rhone ve tüm Pretoryenlere savaş pozisyonundan çıkmaları emrini verdi. Kalindora buz gibi bir sessizliğe büründü.

"Özel kanaldan iletişim, ha, Kalindora? Ne dediğini bilmek için şifreni kırmama gerek yok," dedi Cicero. *"O Lune'lu kaltağın şehrimizi çalmaya çalışması yetmedi. Geriye çok kalmış gibi bir sürü kadim kan döktü."*

"Selamet üzerinize olsun, Cicero," dedim Kalindora'dan devralarak.

"Kim o?" diye sordu. Yüzümü hologramdan paylaştım. Cicero'nun çocukluğunu bilirdim. Çok yakından tanıdığım söylenemese de onu ailesi Luna'yı ziyaret ettiği, büyükannem Votum Hanesi'nin konuşkan vârisini eğlendirmem için ısrar ettiği zamanlardan biliyordum. Doğrusu eğlenceliden ziyade yorucu bulmuştum. Şimdi on yaş daha büyüktü, dolayısıyla kibri sınır tanımıyordu ve komikti. Yine de Ajax'ın aksine beni hemen tanımıştı.

"Hades aşkına," dedi zerre kadar şaşırmaksızın. *"Karşımdaki, o pembemsi etiyle kemiğiyle Lysander au Lune mu?"* Demek babası söylemişti.

"Bir yüzü asla unutmuyorsun, Cicero."

"En azından güzel olanları unutmam. Babam doğru söylüyormuş, sahiden de ölmemişsin. Vay canına. Atalantia kendi oyunlarıyla aklını mı çeldi? Canavar şimdi nasıl da efendisine yön veriyor."

"Fırtına Tanrısı'nı yok etmek üzere yola çıktık," dedim.

"Gezegenimizde hiçbir Fırtına Tanrısı yok."

"Var. Açıklamalar bekleyebilir. Şehrini geri mi istiyorsun, sana engel olmayacağım. Ancak o motorlar hâlâ işler vaziyette olduğu

takdirde oraya ulaşamayacaksın. Çekirdeklerinizin en az bizimki kadar tükenmiş olduğuna inanıyorum." Yanıt vermedi. "Bizi almaları için planlar yapıldı." Bu dikkatini çekti. "Bize bir el verseniz de sabah Heliopolis'e beraber gitsek, ne dersin?"

Sahildeymiş gibi bir kahkaha patlattı. *"Böylesi dramatik bir birlik için, Ajax'ı, o küçük sinsi pisliği bulduğumuzda Heliopolis üzerindeki hak iddiamızı desteklediğin sürece bana uyar."*

Kalindora bunun beni Atalantia'yla doğrudan bir çatışma pozisyonuna sokacağını hatırlattı. Ancak Pretoryenleri çağırarak bunu zaten yapmıştı.

"Heliopolis, Votum Hanesi tarafından kuruldu ve Votum Hanesi'nde kalmalı," dedim.

"Şahane. O halde Akrep Lejyonu emrinize amadedir, beyefendi. Yoksa sahip mi demeliyim? Sanırım buna babam karar verecektir. Tabii kuzeyden sağ çıkarsa. Felaket, beyefendi." Karamsarlığa büründü. *"Felaket."*

Sayılarını bizimkilere eklerlerken Akrep Lejyonu'nun gücünü tahmin edemiyordum. Cicero kulağıma bir şeyler mırıldanmaya devam etmesine rağmen, çok geçmeden artık tanıdık gelen gıcırtının içinde kayboldum.

Sol. Sağ. Sol.

Bir el zırhlı omzumdan tuttuğu sırada kasvete kapılmış durumdaydım. Sersemliğimden sıyrılıp gözlerimi kırpıştırdığımda saatin sabah üç olduğunu gördüm. İnişten sonra on yedinci saat. Arkama baktığımda Pretoryenlerin ellisi sağımda diziliydi. Akrepler tozların içinden solumda belirdiler. Sayıları bini aşıyor olmalıydı.

Enerji çekirdeklerimize korkunç bir bedel ödetme pahasına fırtınanın gözüne ulaşmıştık.

Fark etmemiştim bile.

Bu farklı bir dünyaydı. Gözün çapı elli kilometreydi. Hava statik bir alacakaranlıkta takılı kalmışçasına sakin ve kumdan arınmıştı. Bir çöl ceylanı bizi şüpheli gözlerle izliyordu. Bir peribacasının dibinde gözleri madeni paralar gibi parlayan biçimsiz bir yaratık geziniyordu. Çeşit çeşit yaratık motorların yerçekimi

gölgesinde süzülüyordu. Yerçekimi gölgesini dağıtma zahmetine bile girmemişlerdi.

Tüm bunlar, gri metal bir monolitin etrafında dönen kum anaforuyla çevrelenmişti.

Fırtına Tanrısı çölün kilometrelerce üzerinde süzülüyordu.

Şimşekten damarları olan bulutlar mermerden bir pelerin gibi göklere uzanıyordu. Onun altında, o pelerinin saçağı gibi görünen şey bir kum girdabıydı. Buraya sığınan çok sayıda hayvan, yerçekimi motorlarının pençesinde toplanmıştı.

Yaratmak amacıyla tasarlanmış bir aygıtın nasıl bir silaha dönüştüğünü görünce içimde bir şey koptu. Kuşkularımın hepsi yok oldu. Darrow artık iyi bir adam değildi. Atalantia bile atom bombalarını şehirler üzerinde kullanmayı reddetmişti. Ancak Darrow bizi öldürmek için Helios'un kuzey kıyısını batıracaktı. Tykhe, Kaikos, Priapos, Arabos; hepsi gelgit dalgalarının yolunda olacaktı.

Milyonlarca insan ölecekti.

Bunun engellenip engellenemeyeceğini bilmiyordum ama ona engel olunması şarttı.

"Bu bir hayal gibi," diye fısıldadı Seraphina. Bu savaş, onun tüm isteklerini karşılıyordu. Cicero kadını dikkatle süzdü ve bir şey diyerek ona seslendi.

Rüzgâr yüzünden onu güçlükle duyabiliyordum. Göstergelerimizin ayarları şaşmıştı. Korkarım sabaha bile Ajax'a ulaşamayacaktık. Motoru düşürmeyi başarırız diye alış saatini 06.00 olarak planlamıştı.

Kalindora'yı yanımda buldum. Seraphina'nın aksine o, Fırtına Tanrısı'na esir olmamıştı. Yukarı bakarken gözlerinde hüzün vardı. Dehşete daha önce defalarca tanık olmuştu. Bu en umutsuz tekâmülüydü. "İşte senin bahsettiğin acımasızlık," dedim.

Acı bir ifadeyle döndü ve Rhone'u kendine çekti.

"Altı sütun oluşturmaya hazırlanın! Ağır cepheleri çiftleyin. Kanat hücumu için üç kama düzeni hazırlayın!" Cicero'ya seslendi. Yörünge desteğimizden kopunca bunu eski usul halletmemiz gerekecekti.

Fırtına Tanrısı'ndan ani bir ışık çaktığı sırada mühimmatımı kontrol ediyordum. Cicero benimle birlikte eğildi. Uzak mesafeden bunun ne olduğunu ayırt edemedim. Optiklerimi takamadan Seraphina başını bana doğru eğdi.

"*Gahja,* bu kadar da..."

Sonra insan büyüklüğünde bir raylı top mermisi Romulus'un kızını ortadan ikiye böldü ve yıldızKabuğunun üst yarısı tamamen yok oldu. Mekanizmanın bacakları titredi, Seraphina'nın bağırsakları saçılarak yana devrildiği sırada komutlarım boğazımda takılı kaldı.

"Geliyorlar!" diye haykırdı Kalindora.

15

DARROW

Tykhe

Dünyaların hiçbir yerinde Tykhe gibisi yoktu.

Talaria Yarımadası'na bağlanan, dağlar ve deniz arasındaki bir bayırda yer alan Tykhe, Votum soyunun atadan kalma yuvasıydı. Şehir beyaz kumları ve mercan resifleriyle ünlü olmasına rağmen Votum ailesinin armasının çekiç olmasının bir sebebi vardı. Kurucuydular. Bu şehri hırs için değil, güzellik ve simetri için kurmuşlardı. Şehrin eski makamı tamamen yerel taş ve camdan oyulmuştu. Savaş gemisi büyüklüğünde ama tuhaf insan kafaları biçimindeki kütüphaneler şehrin arkasındaki dağlarda diziliydi. Yüksek, kemer görünümlü köprüler, bazıları yaz sonunda kuzey denizine geçiş yapan kompleks takımada sistemlerini bağlıyordu. Damlardan ormanlar ve bahçeler fışkırıyordu; çiçekli bitkilerse dar, taş döşeli yollardan bitiyor, sokaklar on iki büyük tepeye sarmal halinde kıvrılıyordu.

Geçit töreninden önce sabah erkenden kalktığım ve martıları dinlemek için tek başıma kıyıya yürüdüğüm yaklaşık yarım yıl önceki Kurtuluş Günü'nü anımsadım. Keşke karım ve oğlum da gündoğumunu görmek için yanımda olabilselerdi. İlk kez denize öfkeyle bakıp kaç adamımı yuttuğunu merak etmedim. Dünyaya, köleler tarafından kurulduğu için içerlemedim. Gördüğüm tek şey

bir dizi şaşaaydı. Sanırım Sevro buna öyle diyordu. O gün Tykhe hayatımda gördüğüm en güzel ikinci şehirdi. Bunu Pax ve Virginia'yla paylaşmak istiyordum.

Şimdi ise şehrin ölümünü görme zamanıydı.

Sersemleyen lejyonların arasından geçerken fırtına bir dosttan yabani, sarsıcı bir vahşiye dönüştü. Denizden fırlayan dev dalgalar Helios'un kuzey kıyısına vuruyordu. Tykhe'ye yaklaştığımız sırada yaklaşık yarım kilometre yükseklikte bir su duvarı, kıyıya iniş yapan Altın müfrezelerine yaptığı gibi bizi de tarumar etmesin diye daha yükseğe çıktık.

Arazilerin ortasında tekneler yüzüyordu. Bir köpekbalığı bir ağaçta nefes almaya çalışıyordu. YıldızKabuklarımız artık gökyüzüne bir teşebbüste bulunamıyorlardı. Saatte yüzlerce kilometre hızla fırlayan tabelalar, ağaçlar, taşlar takımlarımıza zarar verirken iki değerli Obsidiyen kılavuzumu öldürdü.

Bana vaat edilen fırtına bu değildi.

Orion ya komutuma uymamış ya da kontrolü kaybetmişti.

Şimdi uğultulu bir rüzgâr içinde endişeyle, Arcos Şövalyeleri'nin batan şehre baktıkları yükseltinin tepesine doğru sarsak bir şekilde yükseliyordum.

Tykhe'nin güney iskelesinden kuzey iş bölgesine kadar şehrin üçte biri sular altındaydı. Hipersiklonun çıkardığı fırtına doğuya yayılıyor ve dağlara ulaşmadan önce duracağına dair hiçbir belirti göstermiyordu. Bütün bir şehir saatler içinde yok olacaktı ve sadece en yüksek kuleler denizin üzerinden görünüyordu. Ovaların Talaria Yarımadası'yla bağlandığı şehrin batı yakası alevler içindeydi ve kuşatmadan mahvolmuş durumdaydı. Eğri büğrü tank ve Ejder Avcısı enkazları, Feranis'in lejyonunun –sadece küçük bir bölümü şehri kuşatmak için kullanılsa da– kendinden otuz kat büyük bir orduya karşı o son talihsiz direnişi gösterdiği savunma duvarında yer alan dev boşluklar arasındaki bölgeyi doldurmuştu. Geri kalanı yarımadanın yüksek bölgelerinde, daha iç kısımlarda toplanıyordu. Şimşeklerin ortaya çıkardığı korkunç hatlarıyla devasa, karaltı halindeki şekiller fırtınaya doğru alçalıyorlardı. Hezimete uğrattığımız

Venüslü Carthii'nin gösterişli gücü değil, Luna ve Dünya'nın Kül Lejyonları'ydı. Atalantia'nm sadık ordusunun merkezi.

Şehri ele geçiren öncü lejyonlarının zaferi şimdi sonları oluyordu. Güçlerinin önemli bir bölümü şehrin derinlerine girmiş, dağlara ilerliyordu ama ana sunucuyla bağlantıları kesilmişti. Binlercesi Tykhe'yi Talaria Yarımadası'na bağlayan su basmış ovaları tıkıyordu. Duvarları yıkan örümcekTanklar ve titanlar çamura saplandı. Adamlar hava araçlarının üzerine ve uçmaya cüret eden gemilerin içine doluştular.

Hiç şansları yoktu.

Ben izlerken deniz tek bir organizma gibi dalgalandı ve fırtınanın gri loşluğundan, bir Europalıyı durdurup baktıracak bir dalga yayıldı. Gelgit dalgası bir kilometre yükseklikteydi. Şehrin okyanus sahilinin ilk yirmi blokunun üstüne çöktü ve Harper Meydanı'na gelmeden hemen önceki yükseltinin engeline takılarak dağlara doğru yükseldi. Dalganın daha büyük bölümü ovalardaki Kül Lejyonları'na ilerliyordu. Bir sıra halindeki siyah zırhlı Altın şövalyeler, aşağıda denizin yutacağı lejyonları izlemek için yarımadanın kayalıklı tepelerinde duruyorlardı.

Yüz bin adam bir anda yok oldu. Buna sevinmem gerekirdi.

Ancak çok geçmeden bunu Tykhe'nin nüfusu izleyecekti. Orada kaç milyon insan vardı? Bu münferit bir kaos olmayacaktı. Kuzey Helios bir gelgit dalgası zinciriyle yerle bir olacaktı. Glirastes'e verdiğim sözü tutamamıştım ama bu benim emrimle olmamıştı.

Her şeyin ters gitmesi ihtimaline karşı yerleştirdiğim ana şalteri kaldırdım. Bunu açmak kendimden bir parçayı öldürmek gibiydi. Bu anın, Orion'un beni yüzüstü bırakacağı anın gelebileceği aklımın ucundan geçmemişti.

Fırtınayı dizginlemeye niyeti yoktu. Bu *benim* kozum olacaktı. Bunu sadece Altın'ı cezalandırmak için değil, nefret ettiği gezegeni cezalandırmak için bir çekiç olarak kullanıyordu. Fırtına jeneratörlerinin çılgınlığa gark ettiği denizlerle bir sahil şeridi yerle bir oldu.

Rüzgâr etrafımızda kırbaç gibi şaklıyordu.

"Bu bir katliam," diye gürledi Alexandar kulağıma. Onu ittirdim.

Orion, ne yaptın sen? Ne yapmana izin verdim?

Kıyıdan yirmi kilometre açıkta duran Orion'un motoruyla doğrudan bir hat kurabilmek için bir telsiz lazerini karanlığa odakladım. Ekranımda belirdi. Nefes nefeseydi. Ter içinde kalmıştı. Kolektif bilince kılavuzluk ettiği yerden dairesel senkYuvasının merkezine diz çöktü. Etrafında olması gereken altı hologram Mavi'den sadece biri ölmemişti. Beyin kanaması sonucu burnundan ve kulaklarından kan akarak dizlerinin üzerinde titriyordu. Yuvanın patlamaya dayanıklı kapıları mühürlüydü. Güvenlik takımlarımı dışarıya kilitlemişti.

"Orion?" dedim. "Orion, beni duyabiliyor musun? Beni duyabiliyorsan sağ başparmağını kaldır." Başparmağı yavaşça uzandı. "Seninle konuşmam lazım, Orion. Senkrondan çıkabilir misin?" Bekledim. Hiçbir şey olmadı. Gözleri aniden açıldı. Sesi belli belirsiz bir fısıltı halinde çıkıyordu.

"Veri akışı... çok fazlaydı."

"Orion, ikinci ufuktayız, doğrudan üçe geçiyoruz. Birinciyi geçmeyeceğimize yemin etmiştin. Ne oldu?"

"Dört... istenen o." Gözleri neredeyse birer çizgi halini aldı. *"Dört onlara öğretecek."*

Dört dünyalaştırma seviyesiydi. Gezegenin yüzeyinin fırtına tarafından hepten yok oluşu. Gözleri kapanmak üzereydi. Artık hiçbir şeye fazla dikkatini veremiyordu. "Orion, benim, Darrow. Dinle beni. Motorları kapatman gerek. Fırtınayı azaltmalısın. Benim için bunu yapabilir misin?"

"Tek başına Venüs'le kazanamazlar. O yüzden Merkür'ü alacağım."

"Orion, orduyu düşün. İnsanları düşün. Burada neredeyse bir milyar insan var."

"Sıçanlar... suç ortakları... rasyonel işlem."

"Sana engel olabilirim." Gözleri kırpıştı. "Bunu yapabileceğimi sana söylemiştim. Bana bunu yaptırma." Artık bana karşılık vermiyordu. Senkrona geri dönmüştü. Orion'un veri girdisi olmadan Fırtına Tanrıları gezegensel yıkıma sebep olamazdı. Ancak Orion'un bağlantısını kesersem, zihni ani bir bölünmeyle yok olacaktı. Şehre baktım, vizörden arkadaşımın hologramına geri döndüm. Fırtına

aniden dinmeyecekti. Ancak ne kadar uzun beklersem o kadar kötüleşecekti.

Engelleme işlemini başlattım.

Bir an hiçbir şey olmadı.

Sonra Orion'un bedeni felç geçirdi ve gevşedi.

Çok hızlı olmuştu.

Ağzı açık bir halde orada öylece yatıyordu. Açık mavi gözleri kafasında seğirirken boşluğa bakıyordu. Metal parmağı zemini kazıdı, sonra durdu. Boğazımdaki düğümü yutkundum. On yıldır hiçbir Altın; ne bilim ekipleri ne yıldız akademilerinin en iyileri ne de suikastçıları bu kadını öldürebiliyordu. Bir efsaneydi. Bense onu tek bir şalter hareketiyle bitirmiştim. Buna hazır değildi. Hissediyordum ama buna inanamıyordum. Şimdi bedelini ödeyen Merkür'dü.

Uyuşukluk içinde ve sessizce hologramı kapadım ve Fırtına Tanrıları'nın çıktılarını sıfıra indirmek için devredışı bıraktım. Sonra yeniden fırtınaya döndüm.

Rüzgârın ve gök gürültüsünün sesi muazzamdı. Daha fazla şövalye koşarak şehrin düşüşünü izlemeye geldi. Alexandar bağırarak kuzeni Elandar'a seslendi. İki genç Altın aşağıda çekimHattına doğru akın eden insanları ve oraya ulaşmak için aralarında paldır küldür koşturan Kül Lejyonları'nı işaret ediyorlardı.

Kargaşayı anlamaya çalışırken bir yandan da kendi kendime, şehre sıkışıp kalmış olanlara nasıl yardım edebileceğimizi soruyordum. Soruma yanıt bulamadım. Hiçbir yük gemisi bu koşullarda uçamazdı. Onları taşıyamazdık. Kendimiz bile havada kalamazdık. Alexandar koşarak yanıma geldi. "Elandar'la konuştum." Göğüslerine damgalı mor griffonlu iki yüzden biraz fazla Altın, miğferlerini indirmiş bir şekilde arkasında bekliyordu. "Yardım götürmek için şehre giriş izni istiyoruz."

"İzin reddedildi."

"Efendim..."

"Orada yapabileceğiniz bir şey yok. Tykhe kayıp."

"Ancak halkın da ölmesine gerek yok," diye terslendi. Şimdi benimle ters düşecek diye öfkelenerek Alexandar'a döndüm. "Çe-

kimHattı için akın ediyorlar, birçoğu hâlâ dağların altına kaçabilir. Ancak şehirdeki Kül Lejyonları bunun tek kaçış yolu olduğunu biliyorlar. Buna ulaşırlarsa sivilleri katledip adamlarını doğrudan Heliopolis'in içine tahliye etmek için kullanacaklar. Onlara engel olmak için Arcos Hanesi şövalyeleri bir kez daha izin talep ediyor."

"Hayır."

"Efendim!" Dönüp baktığımda Rhonna'nın, Ejder Avcısı içinde hızla tepeden yukarı çıktığını gördüm. Konuşabilelim diye dizleri üzerine çöktü. Kokpiti birdenbire açılırken gözlerini kısarak rüzgâra baktı. Yüzünden ter boşalıyordu.

"Ne var?" diye sordum bitkinlikle. Ellerimdeki ana şalteri gördü. Orion'un öldüğünü anlamıştı ve kıpırdamıyordu. Böylece öldüğünü bilen iki kişiydik. Ordu bunu bilemezdi, şimdi olmazdı. Bu onları çökertirdi.

"Çocuklar bir düşman devriyesi yakalamışlar. Görünüşe bakılırsa Fulminata."

Octavia'nınkilerden miydi?

"Onu bana getirin."

Batık kanaldan Atalantia'nın lejyonlarına baktım. O Altın şövalyeler hâlâ tepedelerdeydi. Ön planda duran iki kişinin görüntüsünü iyice büyüttüm. Atalantia'nın yüzü de dönüp bana baktı. Onda da kendi optikleri vardı. Mastürbasyon yapıyormuş gibi yaptı, sonra başını bana doğru iki yana sallayarak yükü rüzgâra doğru bıraktı. Keskin nişancılardan korkarak uçurumun arkasına çekildim. Buna doğrudan ateş edebilecek biri varsa o da Gri zorba ejderleriydi.

Arcos Şövalyelerim ayaklarımın önüne bir adam fırlattı. Fulminata zırhı kuşanmıştı. Yoksa o...

Saçından çekip ayağa kaldırdığımda otuzlu yaşlarında, yakışıklı, ince yüzlü, Altın bir erkekle karşılaştım. En saf Altın soyuna ait olabilecek gözler de –Ekşisurat onu yakalayıp onları Mickey'ye vermeden önce öyleydi zaten– bana baktı.

YıldızKabuğumla onu ezmemeye dikkat ederek adamı kendime çekip sarıldım. Arcos Şövalyeleri'nin kafaları biraz fazla karışmış görünüyordu ama yalnızca Sevro, karım, Theodora ve Mickey

neredeyse üç yıl önce adamdan nasıl oyarak yeni bir sima yarattığımızın ve köstebek olarak onu düşmanlarımızın arasına gönderdiğimizin ayrıntılarını biliyordu. Atalantia'nın, Orion'un filosuna karşı hazırladığı tuzağa karşı bizi neden uyarmadığını öğrenmem gerekiyordu ama yine de onu gördüğüme sevindim. Aniden kendimi daha güvende hissettim.

"Ekşisurat, seni ihtiyar psikopat," dedim ona yaslanarak. Hakiki bir Uluyan'ın varlığı karşısında Alexandar kaskatı kesildi. Rhonna sırıttı. Onu da neredeyse Sefi'nin özel suikastçısı Freihild'i sevdiği kadar seviyordu.

"Adım Horatius au Savag, seni budala. 'İhtiyar'a gelince." Ekşi burnunu çekti. "Otuz beş sayılırım. Anladın mı, beyefendiciğim?" Pis pis güldü. "Tykhe'ye yaklaştığınızı tahmin etmiştim."

Maskesini düşürdüyse kötü bir şeyler olacak demekti. "Ne oldu?"

"Haberler kötü, patron. Heliopolis saldırı altında."

Soğuk bir kaçınılmazlığın sessizce içime işlediğini hissettim. "Ne?"

"İkinci dalganın yirmi lejyonu iniş yaptı. Yirmisi çakıldı veya uçuşu yarıda kesmek zorunda kaldı. Fırtına yerdekilerin gecikmesine yol açtı ama muhtemelen fırtına motoru için bir darbe kuvveti gönderecek."

Bir milyondan fazla adam ve tank. "Kimin lejyonları?"

"Leoparların. Öncü birlikteki."

"Ajax."

"Aynen öyle."

Apollonius Luna'da ele geçirildikten sonra Altın kara kuvvetinde bir boşluk oluşmuştu. Seçkin Sefirleri Minotor'un yerini doldurmak için kimin öne çıkacağını merak etmiştim. Falthe temkinli görünse de Ajax teşebbüs etmişti. Annesi kadar cani ama ondan iki kat hırslıydı ve bilançoyu dikkate almaksızın, şehir düşünceye kadar saldıracaktı. Adam, bir beyne sahip olmak gibi talihsiz bir tehlikeye sahip, öfkeli bir yaratıktı.

"Darrow..." dedi Ekşisurat yaklaşarak. "Sorun ne?"

"Orion öldü."

Kaskatı kesildi. En başından beri bu savaşın içinde olan onun gibi, benim gibi adamlar için bize ilham veren çok az insan vardı. Orion öyle biriydi. Onun yokluğunda biz daha azdık.

Yas tutacak lüksüm yoktu.

Tykhe sular altında kalmış ve Heliopolis düşmüşken ordumun geri çekilecek bir yeri kalmayacaktı. Etrafımız kuşatılacak, bombalanacak ve yerle bir edilecekti.

Harnassus'un tahmin ettiği an sonunda gelmişti. Ordumu kurtarmak ve onlarınkini yok etmek arasında bir seçim yapmak zorundaydım. Suya batan şehrin üzerinden Talaria Yarımadası'nda güvende duran Kül Lejyonları'na baktım. Atalantia oradaydı. Fırtınadan bir yere kıpırdayamıyordu. Oraya geçmenin bir yolunu bulabileceğimden emindim.

Thraxa kurtulursa, *Sabah Yıldızı* ona ulaşırsa, Birinci Lejyon hâlâ yok olmamışsa, Atalantia'yı ve ordusunun sağlam Luna çekirdeği olan Kül Lejyonu'nun tamamını yok edecek gücü bana verirlerdi.

Bu savaşın en büyük zaferi olurdu.

Ancak bu bana Heliopolis'e, sonunda da orduma mal olurdu.

Cumhuriyet üstesinden gelebilirdi. Altınlarsa gelmezdi.

Onlara karşı biz, rasyonel bir hareket olurdu.

Orion bunu bedel ödemeye değer görmüştü.

Küller Lordu'nun sözlerini dostumun ağzından duyduğumu unutamıyordum. *Rasyonel bir hareket.* Heliopolis üzerimize tükürdüğünde bile bize kapılarını açan ve yine de tek bir insanın ahlaki aritmetiğinin yanlış tarafına düşen Tykhe'nin suları altında boğulan halkına baktım. Sarmal biçiminde, ruhani bir karartı gördüm. Bu sadece beni, zalimliğini yüreklendirdiğim arkadaşlarımı değil; Eo'nun kararan rüyasını da kapana kıstırıyordu. Tüm bunlar, Çeper'de Ares'in Oğulları'na ihanetle mi başlamıştı? Ganymede Tersaneleri'nin yıkımıyla mı? Merkür üzerindeki Yağmurumla mı? Gereklilik namına bir sürü ödün söz konusuydu. Özgürlük namına bir sürü dehşet. Ragnar ölürken bıçağı yerine Sefi'nin eline uzandığında gördüğüm güzellik neredeydi? İnsanlığımız nereye gitmişti? Sevro

bu yüzden mi çekip gitmişti? Korkunç sonun ürpertisini hissetmiş ve ışığa tutunmanın yolunu mu aramıştı?

Korkumun umudumu defetmesine izin vermiştim. Savaşın benliğim olmasına izin vermiştim ve adamlarım arkamdan gelmişti.

Atalantia'nın ordusu benimkine değmezdi.

Ben ölürsem bu, onun canını almamalıydı. Ordumunkini kurtarmalıydı.

"Rhonna, sana ihtiyacım var." O üç kelimeyle boyu adeta on metre daha uzadı. "Bu lanet olası rüzgârda ilerleyebilirsin. En hızlı iki ejderi kap ve *Sabah Yıldızı*'nı bul. Thraxa'yı bul. Onlara Tykhe'nin kaybedildiğini, Heliopolis'in saldırı altında olduğunu söyle. Heliopolis'i rahatlatmak için Ladon'u geçmek zorundalar."

Rhonna'nın ağzı bir karış açık kaldı. "Demiştin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum."

Ladon, dünyaların bildiği en büyük ordulardan üçünü yutmuştu. Onu besleyeceğim dördüncüsü benimki miydi?

"Ladon'u bunun içinde nasıl geçecekler?" diye sordu Ekşisurat.

"*Sabah Yıldızı* onların fırtınakıranı olacak. Kaptan Pelus manevra konusunda oldukça becerikli. Değilse de Char yanlarında olabilir. Thraxa'ya onun gölgesinde takip etmesini söyle. Silahları alıp Kylor Geçidi'nden geçip onlarla Heliopolis'te buluşacağım. Haydi git."

Rhonna, Alexandar'a bir bakış attı, aralarında bir şey geçti ve Rhonna kırk metreye yükseldi. Rhonna yıldırım hızıyla uzaklaşırken, Ekşi arkasından, "Seni görmek güzeldi, evlat!" diye seslendi.

Şimdi bir sonraki kısım geliyordu.

Sakin bir nefes aldım ve gönülsüzce dönüp Alexandar'a baktım. Gözleri hâlâ kederle Tykhe'yi izliyordu.

"Talebin hâlâ geçerli mi?" diye sordum.

Şaşkınlıkla kaskatı kesildi. "Evet, efendim."

"Kurtulan olmayacak. Deniz yükselecek."

"Haftalardır yıkanmıyordum."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum, yüzündeki güçlü kemiklere bakarken. "Onlar sadece yanık köylüler."

"Köylü olsalar bile boğulacaklardır, efendim."

Hiçbir kibir gözlerindeki acıyı gizleyemiyordu. Angelia için kendisini suçluyordu, hatta belki bunun için bile ama şehirdeki acıyı görmek yüreğini parçalıyordu. Bunu benim için, gözlerimde onay görmek için yapmak istediğinden korkuyordum. Bu zamana kadar onu bir nebze hor görmüştüm çünkü adamın önemsediği tek şeyin benim onayım olduğunu düşünüyordum. Ancak İsyan'a inanıyordu. Bunu şimdi görüyordum, tıpkı bu anın yaklaşmakta olduğunu gördüğüm gibi. Onun hayatını harcamak konusunda seçim yapmak zorunda olduğum anın. Ancak bunu kendi kendine harcamayı seçerek beni şaşırtmıştı. Onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Lorn'un olması gereken kişi olup çıkmıştı. Her ne kadar onu ve Orion'u aynı saat içinde kaybetme düşüncesi beni az kalsın dizlerimin üzerine çökertse de başımla onayladım.

"Pekâlâ. Şövalyelerini al."

"Teşekkür ederim, efendim. Bana bir iyilik yaparsanız..." Parlak gözleri Rhonna'yı aradı. Rhonna ise çoktan iç kısımlarda gözden kaybolmuştu. "Ona tırnaklarını yemekten vazgeçmesini söyleyin. Bu iğrenç bir şey." Duraksadı. "Ayrıca benim hakkımda yanıldığını da."

İçgüdüsel olarak bir anda jiletimi çıkardım ve ona Eşsiz yarasını sunacağım sırada elimi tuttu. "Ben ne olduğumu biliyorum."

"Öyle mi?" Kurt pelerinimi sol omzumdaki halkadan ayırmak için geriye uzandım. Tam rüzgâra kaptıracakken tokaları Alexandar'ın mekanizmasına tutturdum. Pelerine tamamı elmastanmışçasına bakarak tek dizi üzerine çöktü. Onu ayağa kaldırdım. "Uluyanlar asla diz çökmez."

Bu defa vereceği bir cevap yoktu. Hele ki Ekşisurat ona adabınca bir hoş geldin demek için yanma gelip yüzüne tükürdüğünde, hiç. Rüzgâr tükürüğü kendi ağzına geri tıktı. "Kova ve kutunun beklemesi gerekecek, evlat." Ekşi elini salladı ve bizim için rüzgârı kesti.

"Atalantia'yı olabildiğince uzun süre tut, ardından son tramvaya bin ve arkandaki tüneli patlat. Onu başaramazsan tüneli patlat ve dağlara doğru yola koyul." Yedek bataryalarımı çıkardım. Alex bunları geri itti.

"Heliopolis'e varmanız gerek, efendim."

Haklıydı, bataryaları yanımda tuttum. "O zaman zırhın sabaha kadar tükenecek ama Kylor Geçidi'ne ulaşabilirsen peşinden tam güneye gidebilir ve iki haftada Heliopolis'e ulaşabilirsin. Sana ölmeyi yasaklıyorum, Uluyan. Pelerinimi geri istiyorum. Sevro sonsuza dek başımın etini yer."

"Emredersiniz, efendim." Ağzı kararlılıkla ince bir çizgi halini aldı. "Yaşasın Azrail."

Onu ve arkasındaki şövalyeleri selamladım. "Yaşasın Arcos."

Ekşisurat'tan tarafa hafifçe başını eğdi. "Benim için bir şeref, efendim. Büyük hayranınızım."

Tepeden Alexandar ve Marsh soydaşının ayrılmalarını izledim. Elysium'un meşhur şövalyeleri yağmur ve fırtına içinde, mor ve gümüş zırhlarıyla, sular altında boğulan şehre doğru tepeden aşağı iniyordu. Yok olmaya mahkum bir çağın son lordları ve leydilerini andırıyorlardı. Bir ordu ve denize karşı iki yüz üç tanesi.

Gönülsüzce döndüm ve onları hepimizin kaderini belirleyecek çöldeki savaşa doğru, güneye yönlendirmek üzere adamlarımın yanına yöneldim.

16

LYSANDER

Fırtınayı Atlatan

YıldızKabuğumun düşük oksijen ikaz sesiyle karanlıkta uyandım. Seraphina ölmüştü. Onun savaştaki yiğitliği benimkini epey aşmasına karşın hayatta olan o değil, bendim.

Bu büyük bir haksızlıkmış gibi geliyordu. Hikâyesinin sonu bu olmamalıydı.

Tıpkı Cassius'un sonu gibi.

Uzaktan bakınca ölüm bir hikâyenin sonu gibi görünüyordu. Ancak yakınken, yanık derinin kokusunu alıp iç organları görebiliyorken, ölümü tüm çıplaklığıyla görebiliyordunuz. Hayatın bağlı olduğu pamuk ipliğinin travmatik bir biçimde kopuşu. Ne bir amaç. Ne bir sonuç. Sadece bir *kesi.*

Savaşın korkunç olduğunu biliyordum ama ondan korkmayı beklemiyordum.

Ölüm eli makaslı kör bir dev iken korkmamak ne mümkündü?

Bunun sonu iyi olmayacaktı. Dido bu işte bir iş olduğunu hissedecekti çünkü kızının bir organ yığını haline dönüştüğünü görmemişti. Ancak Romulus biliyordu. Bundan korkuyordu. Ömrünü buna engel olmaya harcamıştı ve başarısız olmuştu.

Diomedes'e anlatmayı iple çekiyordum. Tabii fırsatını bulursam.

Hatırımda kalan son şey ikiye bölünmüş bir varlıktı. En azından Fırtına Tanrısı çöl zeminine düştüğünde gökyüzünün çıkardığı ses buydu.

Motoru mahveden ne Kalindora ne Rhone ne de Cicero'ydu. Askeri karargâhın karşı koyduğu Pretoryenlerim düşman raylı toplarının dişlerine karşı üç atakta bulundular. Sadece sonuncusunda elimde kalmış tek füzeyi yerçekimi motorlarına atmayı başardım. Tek başıma ilerlemek, bilinçli bir seçim değildi. Bir düşman mühimmatı telsiz vericimi yok ettiği için kanat adamlarımın öldüğünü bilmiyordum. Saatler sonra isimlerini hâlâ bilmiyordum.

Bunun ayıp olduğunu hissediyordum.

Ne durumda olduğumu kontrol ettim. Raylı topumun mühimmatı tükenmişti. AkımYumruğu, motorları ve yaşam desteğini besleyen enerji çekirdeğinde çok az enerji kalmıştı. YıldızKabuğu çalışmayı sürdürmek için akımZırhımdan güç çekmeye başlamıştı bile. Çok geçmeden bağlantımı kesmek zorunda kalacaktım.

Kendimi kumdan kurtarmak yaklaşık beş dakikamı aldı. Ayrıldığımda vizörümü kaldırdım ve hava almak için derin bir iç çektim. Sabah yağmur sonrası toprak ve ozon kokuyordu. Hava şimdiden yetmiş santigrat dereceydi.

Güneş radyasyonlu bulutların ardına saklanıyordu. Şimşek karanlık kuzeyde dans ediyordu. Sakin bir alanda olmama rağmen çölün derinliklerinde hâlâ kum fırtınası kopuyordu. Her yönde toz perdeleri, yırtık pırtık etekler gibi titriyordu. Pretoryenler ve Akrepler tırmanarak kumdan çıkarken kum yığınları etrafımda titriyordu.

Saat 06.30'du.

Ajax'ın şimdiye kadar gelmiş olması gerekirdi.

Fırtına mı alıp götürmüştü?

Kuzey istilasının akıbeti neydi? Hepsi denize mi kurban verilmişti?

Pretoryenlere yardım için ilerlerken yıldızKabuğum isyanla takırdadı ve kasığından hidrolik sıvı aktığı sırada dondu. İç mandalı açıp dışarı çıktım. Gezegene sürdüğüm savaş teçhizatı tanınmaz durumdaydı. Sadece AkımZırhıma bir şey olmamıştı. Bellona jileti-

min hâlâ bacak kılıfında durduğundan emin olmak için yokladım. Sonra Seraphina'nın izleme sistemini yokladım. Bir sonuç yoktu.

Ladon, Romulus'un kızını almıştı.

Başparmağım kadar kalın bir kansineği yüzüme dadandı. Isırırken ve boynumdan kanımı içerken zar zor kıpırdıyordum. Çatlayıncaya kadar tenime bastırdım.

Yakınlarda daha fazla vızıltı vardı. Yüzlercesi.

Zemindeki bir şeyin üzerinde bir bulut oluşturdukları yere kadar akımlarını takip ettim. Ölen bir at. Yabani bir güneşkan kısrak, Merkür'ün oyma harikalarından en sevileniydi. Bacakları ezilmiş, derisi yok olmuştu. Ziyafet çeken sinekler sadece turuncu yelesine dokunmamışlardı. Rhone yanına diz çöktü, yıldızKabuğu bir kumulda başıboş bırakılmıştı.

Kendi yıldızKabuğundan sıyrılan Cicero, akımZırhı eldiveniyle çenesini sıvazlayarak yanına seğirtti. "Ah, zavallı. Bir güneşkan."

Pretoryenler her şeyden önce atlılardı. Ateş etmeyi öğrenmeden önce ahırları temizlerlerdi. Her birine *ludus*'tayken eğitmeleri için yavru atlar verilirdi. Eğitimlerinin sonunda ellerine birer silah tutuşturulur ve atı öldürmeleri söylenirdi. Bunu yapan ruhsuz katiller gizli operasyon lejyonlarına girerlerdi. Yalnızca yoldaşlarına sadık olduklarını kanıtlayanların Kan'ı koruyacaklarına güvenilirdi.

Rhone muhtemelen yıllardır hiç at görmemişti.

"Bir zamanlar Mars'ta elli bin griffon olduğunu biliyor muydun?" diye sordu kısrağın alnını okşarken. "Avcılar pençelerini ve tüylerini Luna'daki sonradan görmelere satıyorlar. Şimdi sayıları beş yüzden az." Rhone'un akımBıçağı beynine gömülürken at sıçradı. *"Güzel hiçbir şey hücumdan sağ kurtulmaz."*

O ayakta dururken sinekler ziyafetlerine devam ettiler.

Seraphina'yı şimdiye kadar bulmuş olacaklardı.

Sırada kim vardı?

Rhone'un acımasız gözlerindeki ifadeye bakılırsa dehşet karşısındaki tek tanığın ben olmadığımı anlamıştım. "Sadece yabani bir kısrak. Burada daha binlercesi var," dedi Cicero. "Aygırım İmparatorluk Kanı'nın yanında bu, midilli gibi kalır."

Lunalılarla ilgili bir şeyler geveleyerek gidene kadar ona döndüm. Tekrar ata baktığımda nedense onun yerine Seraphina'yı gördüm.

"Onu iyi tanır mıydın, Raa'yı?" diye sordu Rhone.

"Sanırım hak ettiği kadar değil. Doğrusunu söylemek gerekirse beni hiçe sayardı."

Kalindora hızlı adımlarla yürüdü. Gökyüzüne baktı. "Ajax gecikti. Pretoryen, rapor ver."

Rhone'un hesabına göre doksan dört zayi vardı. Otuz ölü vardı, geri kalanı kayıp veya yaralıydı. Geri kalan dokuz yüz Pretoryenden yalnızca otuz yıldızKabuğu hâlâ işler durumdaydı. Cicero'nun birliği biraz daha büyüktü ama bilanço daha fazlaydı.

"Kabuk akımZırhının gücünü emdi," diye sürdürdü Rhone, ben Pretoryenler arasında onunla yürürken. "On yedi saatten uzun süren aralıksız çalışma ve o rüzgâr." Başını iki yana salladı. "Sadece otuz üçünün bot ateşlemesine yetecek kadar yakıtı var. Yürümemiz gerek." Gri Pretoryen gözlerini kısarak güneye baktı. Kurak çölü bölen birkaç şey vardı. "Bunu halledebiliriz."

Cicero yakındaki kumuldan kahkahayla güldü. Çocuk gibi üzerinden kaydı ve oturur halde önümüzde durdu.

"Beyefendi, istemeyerek de olsa bir askerinize karşı çıkmak durumundayım, burası benim çölüm. Botları ölmüş biri, mekikler gelmediği takdirde burada ölecektir. Soğutma olmadan akımZırhınız fırına döner. Su rezervlerinizden geriye ne kadar kaldı? Üçte bir mi? Lanet olası Ladon'da değil, kuzeyde çatışmak üzere ağır silahlarla donatıldık." Derin bir iç çekti. "Ordu Yiyenler dediklerinin lanet olası orduları yutacağına dair şüpheniz mi var?" Sertçe bana baktı ve ayağa kalktı. "Sahi, o ahlaksız Ajax hangi cehennemde?" Suni bir şimşek güneye doğru gürledi. "Ah, demek bizsiz başladı. O kaslı, yürüyen penis."

Rhone'a, telsizler hâlâ çalışmıyor mu diye sordum.

Başıyla onayladı. "Yörünge faydasız." Fırtına Tanrısı'nın tepesindeki bir grup Pretoryeni işaret etti. "Ancak sinyalimizi bir saha dizisiyle güçlendiriyoruz. Birkaç dakika içinde Demir Leopar komutasına ulaşabilmemiz gerek."

"Orada ne yapıyor o lanet olası?" Cicero gözlerini kısarak Kalindora'ya baktı. Tozlarla perdelenmiş çölün derinliklerine bakarak batı yönündeki bir kumulun üzerinde duruyordu. "Şiir falan mı yazıyor?"

Onun yanma gidebilmek için çok kıymetli zırh enerjimi harcadım.

Yaklaşırken ona seslendim. Bana sessiz olmam için işaret etti ve başını rüzgâra doğru eğdi. Cicero da iniş yaptığı sırada etrafı toz bulutu sardı. "Bunu duyuyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedi. "Gezegen, Lune Hanesi'nin Fırtına Tanrısı'nı, yere göre sığdırılamayan müttefiklerinden neden sakladığını mı soruyor yoksa?"

"Kapa çeneni, Cicero."

"Sırf susuz olduğum için."

Tek dizim üzerinde ona katıldım ve dinledim. Kum zerreleri zırhıma çarpıp ses çıkarıyordu. Bir gölgeden diğerine geçtiği sırada kertenkelenin minik pençeleri tıkırdıyordu. Kuzeyde gök gürlüyordu. Rüzgâr etrafımda fısıldıyor, kayalıklardan ve zırhımdan içeri girerken ıslık sesleri çıkarıyordu. Uzaktaki makine seslerini taşıyordu.

Ayağa fırladım.

Fırtınada biri ilerliyordu.

"Bunlar Ejder Avcısı ayak sesleri," dedi Kalindora.

"Eyvahlar olsun," dedi Cicero. Geri çekildi. "Gitme zamanı."

Etrafımızdaki çöle bakınca bunu nasıl yapabileceğimizi bilemedim. Kuzey ve doğu yönlerinde kumullar ve fırtına vardı. Güney yönü düz ve sert topraktı. Doğudaki dağlar en yakın sığınma yeriydi ama bizimle onlar arasında makineler hareket halindeydi. Düşmüş Fırtına Tanrısı haricinde yaya haldeki adamlarımız için bir sığınak yoktu. Tüm zırhlarının yükünü de taşıyamazdık. Herkesi tulumlarından çıkarmak on dakika alırdı. Bu fazlasıyla uzun bir süreydi.

Pretoryenlerin yanma fırladık ve Rhone'un, Fırtına Tanrısı gövdesine telsizlerini kurduğu alana döndük.

Sinyal bağlantısı kurulurken gırtlaksı bir ses duyuldu. Ajax'ın sesi parazitle boğuluyordu. Yüzü yamuldu.

"Lysander? Bakıyorum da anı yakalamışsın. Bunu başaracağından kuşkum yoktu. Octavia gurur duyardı." Sesi benimle dalga geçer gibiydi.

"Tahliye araçları nerede?" dedim sertçe. "Düşman zırhlıları yanaştı. Kabuklarımız bitik durumda. Hareket kabiliyetimiz..."

"En son Yeni Sparta'da olduğumuz gün daha dün gibi, değil mi?"

"Ajax, tahliye edilmeliyiz, duyuyor musun?"

"Hiçbir şeyi, büyükbabanın arazisinde geçirdiğimiz o kışları iple çektiğim kadar beklemedim. İnan bana. Oradayken, eski tahttan uzakta bu kadar ciddi değildin. Etkileyecek kimse yoktu. Büyükbaba bizi ava götürüp çalılıkların arasında bırakana kadar öyleydi. Bize yarışarak geri dönmemizi söylemişti." Gözleri kısıldı. *"Hatırlıyorsun. Elbette hatırlıyorsun. Her şeyi hatırlıyorsun."*

İdrak ettiği sırada Kalindora'nın suratı asıldı. Cicero'nun yüzü tiksinti dolu bir maskeye büründü. Durumun göründüğü gibi olmadığını umuyordum.

"Bileğimi burkunca beni arkada bırakmaman için sana nasıl yalvardığımı hatırlıyorsun. Aslında burkmamıştım. Sadece bir başıma bırakılmaktan korkmuştum çünkü sen nereye gideceğinden hep çok emindin. Sadece biz bize olsaydık bana yardım ederdin. Ancak kazanman gerekiyordu, değil mi? Onlara Silenius'un Vârisi *olmaya layık olduğunu göstermen gerekiyordu, değil mi?"* Dudakları kıvrılarak dişlerinden geri çekildi. *"Beni arkada bıraktın. Yolumu bulup geri dönmem üç gün sürdü. Döndüğümdeyse büyükbaba yemek masasına oturmama bile izin vermedi çünkü... pislik içindeydim. Beni ahırın arkasında ağlarken buldun. Bana kendi yemeğinden getirip yanıma oturmuştun. Ne dediğini anımsıyor musun?"*

"Ajax..."

"'Yön bulmayı öğrenmek zorundasın, Ajax.'"

"Anlıyorum." Aramızdaki sessizlik soğuk, nihai ve karşılıklı anlayışa dayalıydı. "Bu senin seçimin mi, yoksa Atalantia'nın mı?"

"Benim. Senin için yas tutacağım, küçük kardeşim ama bir kenara çekilmeyeceğim. Bu benim zamanım. Kalindora'ya özürlerimi ilet ama

kötü bir seçim yaptı." Duraksadı, sesinde hiç alaycı bir tını yoktu. *"Boşluk seni yutarsa bunu kutla, kardeşim. Ölümden önce zafer vardı."*

Bağlantı koptu.

Olduğum yerde çakılı kaldım. İhanete uğrarsam Atalantia'nın ihaneti olacağını zannediyordum. Ajax'ın değil. Belirtileri gördüysem de bir arkadaşa inanmayı seçmiştim. İkimiz için de ne acıydı. Onca anıdan sonra bu noktaya gelmek.

Cassius da böyle mi hissetmişti?

"Kardeşler arasındaki kan davası yüzünden ben öleceğim," diye haykırdı Cicero. "Bu tam da... Venüs'e özgü."

Rhone gergin bir şekilde fısıldadı. "Sahip, sizi hava yoluyla güneye tahliye edebiliriz."

"Yanımıza kaç adam alabiliriz?" diye sordum.

"Üçte birinden az."

Düşmüş yıldızKabuklarının enerjisini sömürmeye yeltenirlerken gözlerim aşağıda, karadaki Pretoryenleri aradı. Benim için gelmişlerdi. Hayatımı kurtarmak için altı yüzünü kaderlerine terk etmem gerekecekti.

Başka alternatif bulmaya çalıştım ve sadece bir tane bulabildim. "Üçüncü hücumdaki yardımcı pilotlarımın adlarını bilmek istiyorum."

"Flavius ti Vessia ve Charon ti Occipiter."

Düşman makinelerinin sesi gürültü halini aldıkça isimleri tekrar ettim. "Octavia olsaydı ne yapardı?" diye sordum.

Rhone bir şey demedi.

"Kaçardı," diye yanıtladı Kalindora boş bir ifadeyle.

"İyi fikir," dedi Cicero. "Haydi."

Dikkatle toza baktım. "Adamlarımıza olan sadakatimizin ölçütü buysa, belki de ölmeyi hak ediyoruzdur."

Kalindora başını bana doğru eğdi.

"Sen delirdin mi?" Cicero'nun kısık gözleri belerdi.

Rhone öne doğru bir adım attı. "Sahip, siz..."

"Bir Hükümdar değilim. Hatta hiçbir şey değilim." Yüzümü ekşittim. "Ancak bana yemin etmiş adamlar ölürken ben yaşama-

yacağım. Buraya gelirken aldıkları riskin farkındayım." Kalindora şaşkınlıkla onaylayarak bana doğru başını salladı. "Rhone, uygun gördüğün Pretoryenleri hazırla. Düşmanın gelmesi uzun sürmez."

Rhone böyle olacağını düşünmemişti ama adamlarının yanma atlamadan birkaç saniye durup selam verdi. "*Burada* ölmeyeceğim," dedi Cicero. "Botlarında yakıt var, seni aptal. Hem de seni Heliopolis'e götürecek kadar!"

"Sen gideceksen git, Cicero. Daha önce Pretoryenleri bırakıp gitmiştim. Aynısını bir daha yapmayacağım."

Yüzümün dibine kadar yaklaştı. "Lune soyunda bir delilik olduğunu söylerler. Ah, ne kadar da haklılarmış. Savaş hastalığına yakalanmış kurbanlar, size uğurlar olsun." Cicero beraberinde gelemeyecek adamlarından tek kelime özür dilemeksizin havaya fırladı. İki düzinesi onunla birlikte uçtu. Bin iki yüzden fazlası liderlerinin gidişini izleyerek bitik haldeki zırhlarına baktılar.

Düşman makineleri inlerken ve tozun içinde tangırdarken Fırtına Tanrısı'nın üzerinde Kalindora'yla birlikte kaldım. Gözlerimi kapayarak annemin yüzünü görmeye çalıştım. Şu an karanlıktayken bile onu bulamıyordum.

Çok yalnız hissediyordum. Sonra Kalindora'nın jiletini çektiğini duydum. "Lysander."

Gözlerimi açtığımda bir kilometreden az bir mesafede, tozların içinde tek bir figür belirdi. Omzunda bir paçavra dalgalanıyordu. Fırtına Tanrısı'nın üzerinde bizi görünce kaba bir çapraz yaparak elini kaldırdı.

Sözcüklerinden yalnızca birkaçı bize ulaştı. "...kalbin davul gibi atıyorsa..."

Öncü gözden kayboldu ve hemen ardından Palatine'den Kuşak'a kadar rüyalarıma musallat olan ses beni çöl çöplüğünde buldu. Bu ses ancak Azrail'e eskortluk eden bir lejyondan gelebilirdi.

Kurtların uluma sesi.

Auuuuuuuuuuuuuu

Kalindora kaskatı kesildi.

Darrow'un, Atalantia'nın lejyonları tarafından köşeye sıkıştırılmış halde kuzeyde olması gerekiyordu. Bin kilometre güneyde değil. Burada değil. Nasıl hâlâ güçleri olabilirdi? Biz, takımlarımızın enerjisi tükenmeden önce hipersiklonun rüzgârlarına karşı yüz kilometre zar zor arşınlamışken onlar nasıl bu kadar yol kat edebilmişlerdi?

Kalindora'nın şaşkın sesi dile getirilmemiş soruyu yanıtladı.

"Fırtınanın üstünde gelmiş."

Darrow'u bekleyiş uzun sürmese de korkunçtu. Sıcak gözlerime batıyordu. Üzerine iliştiğimiz metal gövdeden ısı yayılıyordu. Burnum makinelerin dumanları, çölün kuru cansızlığı ve dumanla doluydu.

Düşman mekanize Moğollar gibi tozun içinden belirdi. Fırtına rüzgârlarının taşıdığı kirli metal Ejder Avcılarından oluşan bitik haldeki lejyon tepenin sırtından güçlükle ilerliyordu. Sayıları sesleri kadar fazla değildi. Rhone'a baktım. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Yüksek ve sağlam konumumuz sayesinde bundan sağ kurtulabilirdik.

Kalindora öyle düşünmüyordu.

Dilimle sunta gibi damağımı, dişlerimi yaladım. Jiletimi avucumun içinde sıktım. AkımZırhının eldiveni içinde küçük gelmişti. Miğferimi kaldırdım.

Auuuuuuuuuuuuu

"Vârisin yanından ayrılmayın," dedi Kalindora, Rhone'a. YıldızKabuğu çekirdeklerinde hâlâ enerji olan otuz üç Pretoryen, düşürülmüş Fırtına Tanrısı'nın en tepe noktasında dip dibe duruyordu. Yaklaşık iki bin Akrep ve Pretoryen aşağıdaki bozuk motor ağzındaki ateş hatlarında siper alıyorlardı.

Sessiz başladı, sonra çölde gürleyen Ejder Avcılarının dört kamasından korkunç bir gürültü koptu. Hepsi bir yıldızKabuğunun iki katı uzunluğundaki zırhlı bacaklar mesafeyi hızla kat etti. Güdümlü anti-personel füzeleri sinsice üzerimize geliyordu. Avcı uçakları onlara karşı koymak için hızla ilerliyorlardı. Tükenmiş uranyum mermileri bulunduğumuz konumu delik deşik ediyordu. Pretoryenler Fırtına Tanrısı'nın kenarı boyunca dizildikleri yüzükoyun pozisyonlardan

karşılık veriyorlardı. Tüm lejyonlar içinde daha iyi keskin nişancılar yoktu. Bir ejder yana sendeledi ve infilak etti. Bir başkası, pilotu kokpitten fırlatıldığı sırada eğik bir açıyla uçtu.

Rhone ağır bir tanksavar tüfeğiyle ateş etti.

Saldıran Ejder Avcılarını taradım. Darrow o düzeneklerden birinde olamazdı. Hareketlerinin kısıtlanmasını sevmezdi. Neredeydi? Dönüp kanatlarımızda Darrow'u aradım. Küçük bir çocukken, onun lidere dönüşümünü izlemiştim. Onu hiç kimseyi olmadığı kadar incelemiştim. Hilelerini biliyordum ama bu bilginin, savaş karmaşasında hiçbir faydası yoktu. Yalnızca dört yön vardı ama Darrow yıllar içinde bir sürü taktiğe başvurmuştu, donup kaldım. Her yerden çıkabilir gibiydi.

Ejder Avcılarının hücumuyla beliren toz bulutunda hareket halindeki gölgeleri fark ettim. "İlerleyişini gizlemek için buna başvuruyor," dedim Kalindora'ya. "Cebelitarık Savaşı'ndaki gibi. Kanatlardan birine savrulduğunda ön taarruzla ona saldırabiliriz."

"Aynı fikirdeyim. Hücuma hazırlanın," dedi Kalindora Pretoryenlere. Adamlarım geri kalan güçlerini silahlarına ve botlarına yönlendirirken yıldızKabuğu akımYumrukları inledi.

Çöl sıcağı tulumumun her yanını sardı.

Kalindora'nın işaretiyle gökyüzüne fırlayıp mevkimizden ayrıldık ve hücum halindeki Ejder Avcılarının üzerindeki gölgelere sıçradık. Sonra gökyüzünde bir dalgalanma oldu.

Bir Pretoryenin cansız bedeni, belinden pürüzsüzce koparak yanımda iki parçaya ayrıldı. Jiletimi tam zamanında kaldırdım. Bir şey jiletime çarptı ve beni aşağı devirdi. HayaletPelerinleri içindeki adamlar hücum halindeki Pretoryenlerimin ortasına dalıp geçerken yukarıdaki hava büküldü. Bulanıklığa yakın menzilden ateş ettim ve raylı top mermisi bir adamın göğsüne saplanıp geçerken ışığın eğildiğini gördüm. Kurt pelerini dalgalanarak döne döne düştü.

Hileyi görmede buna engel olamayacak kadar geç kalmıştım. Darrow bize gölgelerle tuzak kurmuştu ve biz mevkimizden ayrılırken bize saldırmak için küçük bir grup yollayıp hava hücumumuza yandan saldırmıştı. Yararak aramızdan geçtiler.

Arkamdaki kıyıma tanıklık etmek üzere havada kendi eksenimde döndüm.

Onu adamlarım arasında gördüğüm sırada dünya yavaşladı. Kamuflaj gittikçe yok olurken yıpranmış kızıl akımZırhıyla bir kasırgayı, yıldızKabuğu içinde bir Pretoryenin boynunun yarısını keserken kıvılcım saçan beyaz bir jileti ortaya çıkardı.

Azrail'e doğru atıldım ve başka bir bedenle çarpışmamla birlikte yana savruldum. Kalindora zırhlı bir adamın akım-ateşine karşı beni korudu. Rhone onu mermi yağmuruna tuttu. Adamlarımın sol kanadını tekrar bir araya toplamaya çalıştım ama bu bir kıyımdı. Bunun merkezindeyse ölüm tanrısı dönüp duruyordu. Savaşçının miğferi parladı. Vücudunun etrafında o meşhur Tanrı katili bıçak dönüyordu.

Şiddet ona ulaştığı sırada Darrow bir insan gibi ürkmedi; aç bir nehir gibi uzandı. Şiddeti üzerine çekti, onu kendi akıntısına kattı ve görünürde düşüncesiz bir öngörülmezlikle savaş alanında sıçrayarak ilerledi. Bu, dikkatle bakıldığında, şiddetinin dehasını aydınlatan bir öngörülmezlikti. Seçeneklerimizi azaltmak ve adamlarınınkini artırmak için sık ve kompakt olacağımız şekilde bizi bir araya topluyordu.

Bu ancak bir tuzağın kıskaçları arasında olduğunuzu ve sizi kıstırmak üzere olduklarını fark ettiğinizde, korkuyu hissettiğiniz zaman anlayabileceğiniz bir şeydi. Sizi kandırmanın bu kadar kolay olmasına, bunun nasıl yaşandığına şaşırdığınızı hissediyordunuz. Hazırlanmak, savaşları incelemek ve başkalarını düzeltmekle geçen onca yıl. Bir tuzağa düşmüş gibi değildik. Neredeyse kaza eseri gibi geliyordu, buna rağmen kaçınılmaz gibiydi. Kendimi küçük ve aptal hissettim.

Sağımda Kalindora, solumda Rhone ve üç kişi daha varken üzerine atıldığım sırada, "Azrail'i öldürün!" diye bağırdım. İki İsyan şövalyesini biçtik ve ardından ölümün kokusunu zihinlerimizde almış gibi Darrow hiç bakmaksızın, şaşırtıcı bir açıdan üzerimize atıldı.

Bir Pretoryenin kafası ortadan ikiye ayrıldı. Rhone gökyüzünden düştü. Kalindora'nın sol kolu bedeninden kopup fırladı. Jiletim

Darrow'un dönen başına doğru bir kavis çizdi ve Darrow bir çeşit hava simyası sergilerken boşluğa savruldu. Darrow da önce eğilip yukarı doğru süzüldükten sonra hızla aşağı indi.

Uçarak geçtiği sırada jileti üzerime savrularak kesti. Savuşturdum ama etkisi inanılmazdı. Kolumda keskin bir acı hissettim. Bir çocukmuşum gibi elinin tersiyle savurduğu bıçağına da hedef oldum. Jilet çekimBotlarımı yardı ve gökyüzünden düştüm.

Sert katmana çarptım ama bilincimi kaybetmedim. Kırık zırhıma dikkatle baktım. Metal adamlar parçalı bulutların üzerinde dans ediyorlardı. Cansız bedenler kan ve makine yağı sızdırarak ölü kuşlar gibi düşüyorlardı. Azrail geri kalanları adamlarına bırakarak uzaklaşmaya başlamıştı bile.

Bir yıldızKabuğu üzerime yıkılarak beni yere sabitledi. Bir başkası kuma gömüldü. Sağ yanağımda bir sıcaklık hissettim ve tam başımı çevirdiğim sırada devrilmiş bir kabuğun kırık bot iticisinin miğferime doğru alev püskürttüğünü gördüm. Panikledim ve nafile bir çabayla ittirdim. Alev yan taraftan zırhı eritirken sıcaklık gitgide artıyordu. Bağırıp çırpındım ama sıcaklık artarak miğferimin sağ tarafında bir delik açılırken hiçbir yere gidemedim. Tenim kaşınmaya başladı. Korkuyla sağa sola sallandım. Kaşıntı yerini ıstıraba bıraktı. Sağ kaşım yanarken kıvrıldı. Deri kabarıp soyuldu. Ateş alt katmanlara ulaşarak deriyi büzdü ve yağ dışarı sızıp et yarılırken alevler harlandı.

Kurt ulumaları uzakta giderek azaldı. Alevler gözümü dağladı.

Ancak ondan sonra çığlık atmaya başladım.

17

DARROW

Heliopolis

Düşürülen Fırtına Tanrısı'nda hafif bir dirençle karşılaştık. Karşı tarafı tamamen etkisiz hale getirmekle uğraşmadan Heliopolis'e yöneldik. Düşmanı arkamızda hareket edemez ya da ölür vaziyette bıraktık. Radyoaktif toz güneye sürüklenerek güneşin önünü kapadı. Çok geçmeden bir başka toz fırtınası gün ışığını tamamen yuttu.

Görüş mesafesinin azalması Heliopolis'e yakınlaşmamızı yavaşlatmıyor, maskeliyordu. Ajax'ın arkasından çıktığımızda fethedilmiş bir şehre mi adım atacaktık? On lejyon karşısında yalnız mı olacaktık? Kendi silahlarımız bize mi doğrultulacaktı? Yoksa *Sabah Yıldızı* bir şekilde Çöl'ün içinden geçerek orduma refakat mi etmiş olacaktı?

Bunu ancak umabilirdim, tıpkı Alexandar'ın deniz altında boğulmamış olmasını umduğum gibi.

İleri. İleri. Bir adım, bir adım daha.

Ejder Avcılarımızın neredeyse bir saatlik şarjı vardı. Benim yıldızKabuğum çölde tükenmişti. Diğerlerinin yarısı ejderi fırtınada sürerek enerji tasarruf etmeyi başarmışlardı. Şimdi hepsi kendiliğinden ağır ağır ilerliyordu. Hepimizin akıl sağlığı pamuk ipliğine

bağlıydı. Suyumuz geceleyin bitmişti. Mühimmatımız azdı. Uyarıcılar duyularımızı güçlendiriyor ve bizi radyasyon önleyicilerin veya radyasyonun yan etkilerine yenik düşmekten alıkoyuyordu. Düşmanla temas halinde geçen yirmi dört saat. Bu da kaç gündür uyanık olduğum anlamına geliyordu? Altı? Yedi?

Ejder Avcısı tepesine tünemiş olmama rağmen geçiş sırasında uyuyamadım.

Gece cehennem gibiydi ve uğultulu rüzgâr ve çığlar öylesine yoğundu ki geçitten vazgeçip çöle girmeyi göze almamız gerekmişti. Karanlık bize hükmediyordu. Parazit, kum ve gürültülü radyometreler sonsuz kâbusumuza ses veriyordu. Orion'un fırtınası artık şiddetlenmese de öfkesini odaklamadan yayılmıştı.

İki kum fırtınası üçte birimizi yutmuştu. Geri kalanı, ben de dahil olmak üzere, serpintiden kaynaklı hücresel bir çürümeyle karşı karşıyaydı. Kokpitimin içine bir kez daha kustum. Hazne doldu. Kanla kusmuk birbirine karıştı. Çatlaklardan sızıp zırhlı bacaklarımdan süzüldü. Başım zonkluyordu. Gözlerimin arkası ağrıyordu. Griler, Maviler ve geri kalan Obsidiyenlerimizin yanında bendeki belirtiler önemsiz kalıyordu. Bir kısmı, DNA'larının çözülmesiyle çoktan hezeyana kapılmışlardı. Yalnızca Kızıllar ve Altınlar sağlam duruyorlardı.

Sadece dinlenmek istiyordum. Sadece su istiyordum. Bir de uyumak.

İleri. İleri. İleri.

Tiranlar Mezarlığı'na vardığımızda sabah bronz rengindeydi. Harnassus, çölde yedi asırlık Hükümdarları onurlandırmak için Altınların inşa ettikleri monolitleri devirdi. Kum, etraflarında girdap gibi döndüğü sırada dev heykeller sırtüstü yatıyorlardı. Aralarında bir çatışma yaşanmıştı. Kum dalgaları yarı batık ve için için yanan savaş makinesi enkazlarına çarpıyordu.

Enkaz alanı yoğunlaştı. Hayaletimsi görüntüler tozun içinde hareket ediyorlardı. Çıplak ve kana bulanmış piyadeler yalnız başlarına yanımızdan yürüyüp geçtiler. Hangi gruptan olduklarını anlayamadık. Kararmış kabuklar bağdaş kurmuş bir halde kumda

oturuyorlardı. Bir çöl sırtlanı ölü bir adamı dişledi, bize baktı, boynundaki tehditkâr kanatlarını açtı ve yakınlarda bir topçu mermisi patladığı sırada havalanıp uçtu. Uzakta savaş makineleri acı acı inliyordu. Gölgeleri karanlık içinde uçuşurken her adımda gitgide büyüyorlardı.

Rüyanın birinden çıkıp diğerine girmek gibiydi.

Gücümden geriye ne kaldıysa kullanıp Heliopolis'in fırtına duvarı manzaralı bir tepesine çıktım. Kanatlarımız dik bir dağ sırtıyla korunurken Ekşisurat'la birlikte ablukayı inceledim. Yüreğim ezildi.

Heliopolis düşmüştü.

Çöl Fırtına Tanrısı'nın düşmesiyle fırtına yönünü kaybetmiş, doğuya sürüklenmişti. Ajax'ın ordusu gün ışığında mücadele ediyordu.

Fırtına duvarındaki dev yarıklardan asit dumanları yükseliyordu. Demir Leopar ve Fulminata baskın birlikleri yerden üç yüz metre yükseklikteki gediklerden giriyorlardı. Tanklar parçacık topları sayesinde dayan-çeliğe açılmış kanyonlara giriyorlardı. Duvar ve kalkan arasında ince bir boşluğun olduğu duvarın siperlerinde silahlı bir çatışma kopuyordu. Büyük silahları suskundu. Harnassus ölmüş olabilirdi.

Şehri ele geçirir ve kalkan jeneratörlerini etkisiz hale getirirlerse, Kül Donanması onları destekleyebilir ve şalomaGemileri ile *Annihilo*'yu güneye indirebilirdi. Benim ordum ise fırtınadan kurtulduktan sonra çölden çıkıp hiçlikle karşılanacaktı.

Ekşisurat anladı. "İlerleyip etrafı kolaçan edeceğim ve nereye saldırmamız gerektiğine bakacağım." Aşağıdaki kayalığı küçük hamlelerle geçmek için kenardan atladı.

Arkadaki adamlarıma döndüm.

Görmeseler de çatışmayı duyabiliyorlardı. Tykhe için yola çıkan kuvvetin üçte birinden azı tepede bana katıldı. Birçoğu Caduceus Ovaları'nda ölü vaziyette yere serilmiş veya Tykhe'ye çıkan yolumuzun üzerinde su ya da rüzgârla etrafa savrulmuştu. Alexandar gitmişti. Rhonna ve Colloway fırtınanın içine yollanmıştı. Thraxa'yı en son

neredeyse yirmi dört saat önce görmüştüm. Altın Uluyanlarım arasında geriye sadece Felix kalmıştı.

Çaresiz hissediyordum.

Bir Yeşil pilot, "*Sabah Yıldızı* nerede?" diye sordu. Saçı dökülmeye başlamıştı bile. Mekanizması kum yüzünden bir nehir taşı gibi pürüzsüzleşmişti. Silahı çalışıyor muydu ki?

"Yolda," dedim. "Harnassus'a zaman kazandırmalıyız. Son bir metal yüklemesi. Ben..."

Yeşil'in kafası gözden kayboldu. Çığlık atan mühimmatlar tepeden tam isabetle adamlarıma hücum etti. Boşalmış bir uranyum mermisi zırhımda bir delik açarak sağ dizimin arkasına hızla çarptı. Sertçe devrildim.

Ağzımdan toz tükürürken dalgalanan çöl pelerinleriyle belirsiz şekillerin yüzlerce metre yükseklikteki bir tepeden düşüşünü izledim. SıçramaBotlarından hava püskürüyor ve jiletleri pilotlarımın kafataslarının tepesine savrularak veya suratlarının derisini yüzüp kafalarını kopararak Ejder Avcılarımın açık kokpitlerine iniş yaparken düşüşlerinin etkisini azaltıyordu. Felix'in devrilip devrilmediğini anlayamadım.

On saniyeden az bir sürede, kokpitinden çektikleri bir pilot dışında hayatta kalan bir tek bendim.

Kaba saba eller beni yıldızKabuğumdan çekip dışarı sürükledi. Çocuk suratlı maskeli adamlar çekimBotlarımı çıkardılar. Pilot tepemde bağırıyordu. Solgun Maskeli adam kumu arşınlayıp önümde çökerken gırtlağıma bir bot basıyordu. Kanı temizlemek için yüzüme bir motor çözeltisi döktüler. Bir pürmüz tutan, iri, güneş yanığı kollu kambur bir Obsidiyen belirdi.

Başka bir kalın Obsidiyen sesi, "Bu o," diye onayladı.

"Şükran, Falthgar." Korku Şövalyesi eldivenlerini çıkardı ve skorotulumunun bir cebine koydu. Radyasyona dirençli ve su tasfiyeli basit bir takımdı. Bu insan deliciye göre bir zırh yoktu. Ne rütbeli bir giysi ne de şatafatlı süsler. Çöl, pelerinini parçalayarak yok etmişti. Kolları çatlak içinde ve kapkaraydı. Eldivensiz elleri ölgün ve örümcek bacakları gibi incecikti. Maskesini yüzünden

çıkarmıyordu. Bu, sürüngen tüyleriyle çevrili, cinsiyetsiz bir çocuğun suratıydı. Başını nereye çevirirse çevirsin gözleri bana odaklıydı. Solgun Maske.

Maske boğuk bir sesle, *"Uzun zaman önce bana bir soru sormuştun,"* dedi. *"Onu kaybetmeden önce Mars'ta. Nelerden korktuğumu sormuştun. İyiye inanan bir adamdan korkarım. Çünkü her türlü kötülüğü mazur görür."* Rüzgârı hissetmek için tek elini kaldırdı. *"Ne yaptın?"*

Üzerine tükürmeye çalıştım ama ağzım kupkuruydu.

"Bana yüzünü göster!"

"Korkunun yüzü yoktur." Başını yana eğdi. *"Hâlâ anlamıyorsun. Fark etmez. Falthgar, Ravan, Kestril, Thorhand, Kaffa. Karısı için kameralarınız var mı?"* Av canavarlarından beşi öne çıktı. *"Güzel. İğdiş edin onu. Koyakta bir güzel becerin."* Duraksadı. *"Boğazını kesmeden önce sikini yedirin."*

"Emredersiniz, *dominus.*"

Hayvansı korku. Dev Obsidiyenler karşısında boş yere mücadele verdim. Yeniden bir Kızılmışım gibi beni kaldırdılar ve katledilmiş adamlarımın arkasındaki koyağa doğru sürüklediler. Heliopolis düşerken Korku Şövalyesi bana tecavüz etmelerini izlemek üzere kuma oturdu.

Bu şekilde değil. Bu şekilde değil.

Köleşövalyeler beni yere fırlattılar ve geri kalanlar izlerken yüzümü kuma gömdüler. Bir bot kafamı yere sabitledi. Kalkanımı nasıl kesip çıkaracaklarını, ardından ilk kimin başlayacağını tartışırlarken güçlükle nefes alabiliyordum. Skorotulum tokalarından biri arkamda açılırken tıkırdadı. Giderek artan bir mide bulantısı ve dehşet, ardından... hafiflik. Başıma bastıran el gücünü yitirdi. Kafamı çevirdim. Kum taneleri yukarı doğru aktı. Obsidiyen'in beyaz saçı bir hale biçiminde süzülüyordu. Kuma bir gölge düştü. Beni yere bastırmaya çalışırlarken kendileri yukarı yükseldi. Parazitli bir ses, açık telsizimde çınlarken boğazımdan bir kahkaha koptu.

"Kalbin davul gibi atıyorsa, varsa bacağında biraz ıslaklık, Gece Yarısı küçük bir borç tahsil etmeye geldiği içindir."

"Sizi puştlar," dedim kumun içinde tıslayarak. "Colloway xe Char'ı unuttunuz."

Olanca kuvvetimle yerden kalktım. Donanımlarıyla birlikte toplam bir tondan ağır çekiyorlardı ama uyduKırıcınm yerçekimi gölgesinde ağırlık diye bir şey yoktu. Yukarı fırladık. Aniden tersine dönen yerçekimi dengelerini şaşırttı. Botlarıyla ve kuvvetle beni yerde tutsalar da iyice asılamadılar. Beni yakalamak için ters dönmeye çalıştılar ama sonunda kendi etraflarında döndükleriyle kaldılar. Rahatlıkla süzülerek uzaklaşırken bir botun hızla dönerek başımın yanından geçmesini bekledim. Botu yakaladım ve sertçe aşağı çekip başımın tepesini bir çenenin altına geçirdim. Çene parçalandı. Daha iri olan adamı kendime sabitledim ve yüzünün içe göçtüğünü hissedinceye dek kafamı gömdüm. Başım dönerek uzun bıçağını çıkardım ve bedenini yere itip yanındakine hücum ettim. Kan içindeki gözlerimle zar zor görebiliyordum. Yönünü bulmaya çalıştı. Ancak ben yerçekimsiz ortamda daha deneyimliydim. Dokunmadan onu geçtim ve uzun bıçağı vücudunda gezdirip kasığından boğazına kadar yardım. Diğer ikisi bana ateş etti ve silahların geri tepmesiyle acısını çektiler. Artık önemsiz tehditlerdi. Beş metre ötedeki sonuncusu silahını çekti fakat bu hamlesi bedenini hızla döndürerek geri fırlattı. Bıçağı attım ve hızla dönmenin acısını çektim.

Bir kayalığa tepetaklak çarptım. Zırhım çatırdadı ve geriye tutundum. Doğrulmaya çalıştım. Korku Şövalyesi yalnızca on beş adım öteden adamlarını öldürdüğümü gördü ama havada süzülen adamlarının kalabalığından kaçmakla yetindi. Üzerime hücum etmek için botlarını kullandı, havada iki yana savrularak, süzülen mekanizmaların arasından uzun tüfeğiyle başıma nişan aldı. Ateş etti. Ardından yerçekimi geri döndü. Düşen bir mekanizma araya girdi. *Sabah Yıldızı* çölün üzerinde asılı duran toz bulutunun içinden fırlarken adamları yere çakıldı. *Sabah Yıldızı* hızla yükseldi ve gürültü eşliğinde Heliopolis'e ilerledi. Koca bir müfreze düşman tankını silip süpürecek, hurdası çıkmış uyduKırıcıdan kör edici

bir ışık patlarken elim az kalsın kayadan kurtuluyordu ve düşerek ölüyordum.

Demirden bir duvar *Sabah Yıldızı*'nın gölgesinden ve yarattığı toz bulutunun içinden belirip çölü birbirine katarak kuzeydoğuya ilerledi.

Birinci Ordu Heliopolis'e varmıştı.

Geceleyin Ladon Çölü'nden, *Sabah Yıldızı*'nın fırtınada açtığı bir yoldan geçmişti. Toplarının çoğu fırtınada parçalandıysa da yırtıkKanatlar, peşinden yıldızKabukları, ulaşım araçları ve piyade mavnaları uyduKırıcılardan dışarı akın ediyordu. Ortalık şiddetli bir uluma sesiyle doldu. Dalgalanan bir kurt pelerini ve bir savaş çekiciyle toz içinde muazzam bir figür gökyüzünden iniyordu.

Korku Şövalyesi başını kaldırıp tam donanımlı savaş tertibatı içindeki Thraxa au Telemanus'a baktı, bana baktı, nişan aldı ve bir füze saldırısıyla gözden kayboldu. Parmaklarım kayalığın kenarından kurtulmadan önce Thraxa beni yakaladı. Süzülerek beni yere indirirken tilki miğferiyle yüzümü öptü.

"Seni güzel piç. Rhonna bizi buldu. *Yıldız* önümüzü açtı. Seni güzel dâhi. Hastalıklı, sapkın tanrı."

Göğsüme korkudan bir titreme musallat oldu, sonra adamlarımı nasıl bombaladıklarını, gırtlaklarını kestiklerini ve yüzümü çamura gömdüklerini düşününce korku yerini öfkeye bıraktı. *Bana sikimi yedireceklerdi, öyle mi?*

Thraxa'yı iterek kendimden uzaklaştırdım. "Botlara ihtiyacım var. YıldızKabuğuna. Mühimmata."

"Bir de buna, efendim," dedi bir ses. Rhonna sapanOrağımla yanımıza seğirtti. Mekanizması gitmişti. "Bunu kumların arasında buldum." Havada yakaladım. Thraxa gülümseyerek çekicine hafifçe vurdu.

"Ne duruyoruz?"

Sabah Yıldızı'nın gelişiyle çatışmanın seyri değişmişti ama toplarının çoğu zarar gördüğünden sona ermedi. Yerçekimi gölgesini yaydı ve destek platformu olarak hizmet etmek üzere çatışmanın üzerinde

asılı kaldı. Akşamüstüne kadar katliam sürdü. Sıcaklık metal üzerine değen çıplak bir elin yarım saniyede su toplayacağı 90 dereceye ulaşıyordu. En kanlı mücadele bu içler acısı saatte gerçekleşti ve Demir Leoparlar'ın zırhlı safı nihayet o zaman kırıldı. Geri çekilecek bir yer bulamayan güçlü ana müfreze ile piyadeler Heliopolis'in yıkık duvarlarının önünde sıkışıp katledildiler.

Cansız bedenler yığını beş metreyi buluyordu. Piyadeler duvardaki dev çatlakları tıkadı. Tanklar duman içinde ve kaçma çaresizliğiyle üzerlerinden geçti. Birçoğu baskı karşısında kâh boğuldu kâh kan, sidik, toz ve soğutucu sıvısıyla karışık çamura battı.

Birinci Ordu'dan kaçmayı başaranlar şehre sızıyor ve Harnassus'un öfkeli müdafileri, gökyüzü komandoları ve *Sabah Yıldızı*'ndan inen hava piyadelerinin avı haline geliyorlardı.

Kan dökülmesine engel olamıyordum. Kendiminkini de durduramıyordum.

Atom bombardımanı, fırtına ve çölü aşmaktan deliye dönmüş adamlarım bir zamanlar sahip oldukları her türlü inançtan kopmuş bir halde ahlak merdiveninden inerek birer iblise dönüştüler. Katliam sarsıcıydı. Köşeye sıkışacak kadar talihsiz olan düşmanın elinden, cansız bedenlerini ölü yığınlarına eklemekten başka bir şey gelmiyordu.

Her şeye rağmen teslim olmayı reddediyorlardı.

Hayatımda böyle bir cesaret görmemiştim. Bunun adı cesaret değilse delilik olmalıydı.

Dünyalı lejyonlar teslim olmayı reddediyorlardı. Geri çekiliyor, yeniden toplanıyor, geri çekiliyor, yeniden toplanıyorlardı. Ajax onları hararetli bir deliliğin içine atıyordu. Daima elimi uzatabileceğim kadar yakınımda, saflar arasında geziniyordu. Daima ileri atılıyordu. Defalarca taarruzumuzdan içeri sızmışlardı, öyle ki barajdaki çatlakların arasında koşturup taşkını çıplak parmaklarıyla zapt etmeye çalışan bir adam gibi hissediyordum.

Otuz kilometrelik cephede gidip geldim, her yere ve hiçbir yere. Batı kanadında bir tank patlamasını baskıladım, göğsüme bir mermi yedikten sonra Hesperid'in eteklerinde yıldızKabuğumu

değiştirdim. Gri nişancıları doğudaki Aigle Dağları'nın kertikli peribacalarma kovaladım. Hâlâ baltalarını savurarak olmayan bacaklarıyla bana doğru sürünecek kadar vahşi iki Obsidiyen savaşçıyla mücadele ettim. Gri piyade güçlerinin saldırısını bastırdım ve aynı gün içinde dördüncü yıldızKabuğumu terk etmeden önce göçmüş bir şalomaGemisinin gölgesinde soluklanıp su ikamesi yaptım. Geriye işler durumda birkaç tane kalmıştı. Onlar da enerjilerini güneş batmadan önce –çatışma başladıktan tam otuz sekiz saat sonra– tüketmeye başlıyorlardı.

Ajax kaçmaya kalkıştıktan sonra özel koruma ekibiyle bir başına kaldığında kendini bağı kopmuş halde buldu. Geldiğimi görünce sonunda elli Eşsiz'le beraber kaçtı. Lejyonlarım arasında bir alay çığlığı koptu. Peşi sıra yola koyuldum ama botlarımda çok az enerji kalmıştı. Benzer bir biçimde Thraxa da henüz beş kilometre yol kat etmişti ki aynı yolu geri döndüğünde beni yerçekimi botlarımı değiştirirken gördü. Tankın gölgesinde yanıma oturdu ve kendi akımZırhına yükleme yapmak için batarya yığınlarını eşeleyip tek tek yerleştirdi.

"Kahrolası," diye homurdandı hayal kırıklığıyla. "O Grimmus kellesini istiyordum."

Başımızın üzerinde tankın tepesine bir mühimmat çarptı ve gökyüzünde sekerek patladı. Bakma gereği bile duymadık.

"Atalantia olanlardan sonra ondan bunu isteyebilir," dedim.

Son bataryasını doldurmasını bekledim. Kanlı çekicini aldı. "Hazır mısın?"

"Seni bekliyordum."

Çatışma boyunca bana yetişen olmamıştı. Thraxa veya Ekşisurat bile. Boyna zerk edilmiş veya ezik fişeklerden çekilmiş yahut çatlak dişlerimle çiğnenmiş uyarıcıların etkisiyle yoluma devam etmiş, korumaları saat başı değiştirmiştim. Dünya, bir çocuğun yatak odasındaki solmuş bir duvar resmi gibi ince ve iki boyutlu, rengi enkaza dönmüş bir haldeydi. Bedenim kurşundu. Hücrelerin enerjisi çekilmişti. Uyarıcılar sabrımı tüketmekten başka bir işe ya-

ramıyordu. Beni hıçkırarak ağlamaktan ya da manyakça gülmekten alıkoyan tek şey porselen kadar dayanıklıydı ancak.

Güneş batmaya başladığı sırada fırtına duvarının tepesine çıkmak için arka yarısı olmayan bir araca otostop çektim.

Orada çöl fırtınasının kasılmalarını izledim. Kum dalgaları çatışmada ölenlerin üzerini örtüyordu. Sıralar halinde dizili ölüler gözün göremediği bir noktaya uzanıyordu. Histerik zihnimden bir sürü düşünce geçiyordu. Hezeyanlı bir an, o oğlan ve kızların evlerinden ne kadar uzakta olduğunu fark eden ve uyuduklarını düşünen gezegenin gece üstlerini örtmek için onlara kumdan örtüler gönderdiği inancına kapıldım.

Yoğun bir acı göğsümü sıkıştırdı. Ciğerlerimdeki hava boşaldı. İki yanımda bitkin düşmüş korumalarla, büzüşüp bozulmuş bir silahın üzerine çöktüm. Harnassus peşinde bir düzine teğmenle duvarın üzerine vardı. Tersyüz olmuşum gibi dikkatle bana baktı. "Lanet olası buradaymışsın! Bütün cepheyi dolaştım," diye bağırdı. "Psikotrop madde salmış olmalılar. Konuştuğum herkes seni gördüğüne annesi üzerine yemin ediyor. Neredeydin?"

"Her yerde," diye homurdandı Ekşisurat yanımdan.

Harnassus afallamış gibiydi. Perişan görünüyordu, alnındaki derin yaradan kan sızıyordu.

"Rapor ver," dedim çatlak bir sesle. Gözleri kısıldı.

"Darrow, elin."

Çıplak sol elime baktım. Görünüşe göre zırh eldivenim kırılmıştı. Derim güneşte ısınmış metale değmekten kabarıyordu. Eldiveni çıkardım ve kabarcıkların sönmesini bekledim. *Ah, işte o acı.*

Harnassus düşmanın Hipodrom'da toplandığı ve fırtınada kaybolmuş düşman tanklarından oluşan bir gücün yaklaşmakta olduğuyla ilgili bir şeyler söylüyordu. Yanıt vermeye çalıştım ama ses tellerim sonunda günün işkencesine teslim oldu.

Harnassus şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Bir şey onu korkutmuştu. Yüzümde bir örümcek görmüş gibiydi. Kollarıma ve bacaklarıma baktım. Kan ve toz ile radyasyonlu külden oluşan ikinci bir deri katmanıyla kaplıydım. Zırhım delinmiş ve dağlanmış yaraların

içine eriyip karışmıştı. Eklemler, bitmiş bataryam karşısında yanıt vermiyordu. Göğsümdeki sıkışıklık geçmek bilmiyordu.

"Jüpiter aşkına, dostum, kalp krizi mi geçiriyorsun?" Harnassus bir hekim çağırdı. Ben düşmek üzereyken Uluyanlar destek için yanıma koştular. Onları geri itemedim. Rhonna sıkıntımı anlayarak yanıma yardıma geldi.

"Lejyonların önünde olmaz," dedi. "Neye ihtiyacın var, amca?"

"Uyarıcı," diye mırıldandım.

"Kaç tane uyarıcı kullanmış?"

"Uyluk kutusu boş. En az altı."

"Boynunda dört iz var."

"On mu? O kadarı lanet bir atı öldürür."

"Uyarıcı," diye mırıldandım tekrar, başım dönerek.

"Gebereceksin, seni aptal piç." Harnassus kendisi de devrilecekmiş gibi görünüyordu.

"Adamlar... çölde mahsur..." Siperlerin üzerinden öteye baktım. Hâlâ halletmem gereken şeyler vardı. Başımı eğip baktığımda Harnassus'un beni geriye çekmeye çalıştığını gördüm.

"Darrow. Dur." Harnassus yukarı uzanıp yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sen elinden geleni yaptın. Bırak gerisini biz halledelim."

Eriyip geniş siperin çeliğine karışmış cesetlere baktım. Yeniyetme suratlı gorgoyllara benziyorlardı. Rüzgâr üstlerindeki tozu yalıyordu. Genceciklerdi.

Yorgunluğun büyük ağırlığı üzerime çöktü.

"Kimin bot bataryası var?" diye seslendi Rhonna. "Hadi ama. Hey, sen, pislik. Ver şunu bana." Harnassus'un korumalarından birinden bataryaları aldı ve benimkileri çıkarıp değiştirdi. "Amca, şimdi uçman gerek. Anlıyor musun beni? Adamların için."

"Ayakta bile duracak halde değil," dedi Harnassus. "İhtiyacı olan şey bir hekim ve hava nakli."

"Geri çekil," dedi Ekşisurat.

"Sen de kimsin?"

"Ekşisurat."

"Hadi oradan."

"Öyle," dedi Rhonna. "Mickey."

"Hah. Pekâlâ, artık komuta bende, Altın," dedi Harnassus. "Darrow'un ihtiyacı olan..."

"Şayet bir pelerinin yoksa o senin sürünün bir parçası değil. On altı yaşımdan beri benimkinin bir parçası. Bitirmeniz gereken bir savaş var, efendim."

Harnassus yanma geldi ve parmağını yüzüne doğrulttu. "Onu içeri bir yere götürün ve o adamı hayatta tutmaya bakın."

"Adamı mı?" Ekşisurat kahkahayla güldü. "*Hic est Lupus*, göt herif."

Harnassus uzaklaştı.

"Koluma tutun, amca." Rhonna'nm beni yüklendiğini hissettim. Bütün ağırlığımı kaldıramadı. Öteki yanıma Ekşisurat geldi.

"Tuttum, patron. Yavaş. Biraz drama, sonra bitecek, ha?"

Yanımda sağ kurtulan Uluyanlarla havalandık. Parçalanmış kurt pelerinlerimizle Votum Tepesi'ne doğru süzüldüğümüzü gördükleri sırada şehre akın eden eksik ordu yorgun bir dalga halinde gürlüyordu. Tepeye vardığımızda Uluyanlar beni kum kaplı basamakların yukarısına yakın bir yerde indirdiler. Silahlı adamlar aşağıdaki meydana akın ederek yaralıları triyaj istasyonlarına taşıyorlardı. Uzay üslerinin yakınında dev toplar patlıyordu.

Kendi gücümle yürüyemiyordum ama Uluyanlarım etrafımı öyle sık çevrelemişlerdi ki yaralı olduğum görünmüyordu. Ölmek üzere olan adamlar adımı sesleniyorlardı. Elimden geliyorken durdum ama çok geçmeden Ekşisurat ve Rhonna beni çekip oradan uzaklaştırarak Votum ailesinin karşılama odasına götürdüler. Yalnız olabileceğimiz tek yer orasıydı. Bozulmuş Altın heykellerin altında, Uluyanlarımın zırhımı çıkarmalarına bile fırsat veremeyecek kadar yorgun ve yaralı bir halde taş merdivenlerin üzerine yığıldım. Bir hekim geldi. Onu tanımıyordum. Beni uyutmaya kalkışırsa onu öldürmekle tehdit ettim. Ekşisurat ise ben ölecek olursam taşaklarını kesmekle tehdit etti. Rhonna omzunu sıvazladı. Adamın verdiği ilaç göğsümü rahatlattı. Yorgunluktan uyuşmuş haldeydim ama gece

çökerken tavandaki üçgen delikten dışarıyı izliyordum. Karanlıktan çığlıklar, silah patlamaları ve makine iniltileri duyuluyordu.

Gecenin erken saatlerinde dışarıdaki salonda bir kargaşa koptu. Ekşisurat ne olduğuna bakmaya gitti. Uluyanlar binanın etrafında nöbet tutmalarına rağmen Rhonna, kucağında bir silah, konuşmadan altımdaki basamaklarda oturuyordu. Başının sağ tarafındaki kan pıhtılaşmıştı. Büyük çift kanatlı kapılar içeri doğru açıldı ve Harnassus ile Colloway içeri girdi. Thraxa au Telemanus toz ve kandan kararmış, zırhı delik deşik halde arkalarından geldi. Yere bir yığın Altın sancağı fırlattı. Peşi sıra, bazıları hâlâ direkleri kavrayan Altın eldivenlerle kucaklar dolusu düşman sancağını yüklenmiş halde bir düzine lejyoner daha içeri doluştu. Yığının yüksekliği Thraxa'nın boyunu bile aşıncaya dek sancakları yığdılar. Thraxa topuklarını birbirine çarptı, yanık yumruğunu havaya kaldırdı ve ilan etti: "Zafer."

II. KISIM

GEMİ

Ölmeye gönüllü bulmak,
acıya sabırla katlanacak insan bulmaktan kolaydır.
–Julius Caesar

18

VIRGINIA

Hükümdar

İdam mangasına benzeyen sinek gözü kameralara yarı kör bir halde bakıyordum. Arkamdaki görüş penceresinin dışında, Luna'nın üst atmosferi ötesinde savaş istasyonları ve gemileri süzülüyordu.

Sekiz milyar göz beni izliyordu.

"Cumhuriyet vatandaşları, Hükümdarınız konuşuyor. Size GCK dretnotu *Ares'in Yankısı*'ndan korkunç haberlerle geldim. Geçen cuma akşamı, Mensis Martius'un üçüncü günü, Cumhuriyet Keşif Departmanı'nın cesur kadın ve erkeklerinden bir brifing aldım. Sensörlerimiz, teleskoplarımız, keşif gemilerimiz ve Çekirdek'in her yanındaki istihbaratçılarımız tarafından derlenen bu brifing, Merkür'ün yörüngesinde büyük çaplı bir Toplum askeri operasyonunun yürütüldüğünü gösteriyor. Beş yıl önceki Mars Savaşı'ndan beri malzeme ve insan gücü bakımından en büyüğü. Bir çözüm bulununcaya kadar bu bilginin sır olarak kalmasının kamu yararına olacağını düşündüm.

"Yüreğimin karanlık yanı, kısa ama önemli tarihimizdeki en büyük askeri felaketi duyurma görevinin bana düşeceğinden korkuyordu. Cumhuriyet Seferi Kuvveti'nin tamamının yörünge bombardımanıyla parçalanacağını, izole bölüklere bölüneceğini ve

toplar, hastalık, kıtlık ve susuzlukla yok olacağını sandım; birçok bilgili kişi, sivil ve askeri isim de aynı fikirdeydi. Luna, Dünya ve Mars'taki zincirleri kıran, etrafında geleceğin bağımsız lejyonlarını inşa edeceğimiz bu büyük insan girişiminin atan kalbi Özgür Lejyonlar, çöllerde ve Merkür dağlarındaki bir Demir Yağmur altında telef olacak sandım.

"Şimdi karşınızda, dudaklarımda o kıymetli sözcükle duruyorum. *Zafer.* Her yandan saldırı altında, gökyüzünden bombardımana tutulmuş, savaş gemilerinin ve uyduların desteği olmaksızın, düşman hava kuvvetlerinin ona karşı bir sayıca üstünlüğüyle bile Özgür Lejyonlar düşmanın gururunu yerle bir ettiler, etrafını kuşattılar ve Heliopolis duvarları önünde ileri müfrezelerinin çoğunu yerle bir edip çok düşük ihtimallere rağmen ayakta kalmayı başardılar. Bunun adı zaferdir; ses getiren ama sonsuz olmayan.

"Şimdi kendimizi tebrik etmenin veya bu mucizeden kendimize pay çıkarmanın zamanı değil. Biz yalnızca bu krizin sorumlusuyuz. Bir düşman yetkilinin yalan vaatlerine kandık ve azmimizin zayıflamasına izin verdik. Kendimizi düşmanımızın daha iyi değerlere sahip olduğuna ve tiranlarla barışın mümkün olduğuna inandırdık.

"Her ne kadar cezbedici olsa da, bu yalan Toplum kalıntısının yeni atanmış Diktatörü Atalantia au Grimmus'un yarattığı devlet idaresinin zalim bir entrikası olarak ayyuka çıktı. Onun büyüsü altında tiranlığın temsilcilerine tavizlerde bulunduk. En büyük generalimize, esaret zincirlerini kıran kılıcımıza sırt çevirdik ve ondan, bir yalan olduğunu bildiği barışı kabul etmesini istedik.

"Kabul etmeyince Hain diye bağırdık! Tiran! Savaş kışkırtıcısı! Ondan korkup Merkür'deki Beyaz Filo'nun İç Güvenlik unsurlarını Luna'ya geri çağırdık. *Ares'in Yankısı* ve Phobos'ta tamiratı devam eden savaş grubu sebebiyle BaşİmperatorAquarii, sahtekar Diktatör'le mücadele etmek için filosunun yarısından da azıyla kalakaldı. Topraklarımızın tamamını özgürleştiren o filo şimdi enkaz halinde süzülüyor. *Sizlere ait* savaş gemilerinin iki yüz tanesi yok edildi. Binlerce *denizciniz* öldürüldü. Milyonlarca *kardeşiniz* mahsur kaldı.

Katrilyonlarca *zenginliğiniz* heba edildi. Üstelik düşman silahları değil, *Senatonuzun* atışması yüzünden."

Arkamda duran *Ares*'in savaş grubunun kırk beş Mavi kaptanını ve kocamın Yedinci Lejyonu'nun öfkeli centurio'larını işaret ettim. Kardeşleri Ladon'da can verirken, lejyon, Merkür'ün özgürlüğünü şereflendiren Zafer'de yürüyüşe çağrıldığı için Luna'da eziyet çekiyordu. Hem de Senato'nun tayin ettiği bir Zafer'de. Bu çelişkiden hoşnut değillerdi. Ben de Sevro'nun onlarla birlikte durmak yerine intikam alan babayı oynamasından hoşnut değildim. Soylu askerleri gösterdim.

"Ares'in Yankısı, savaş grubu ve Yedinci Lejyon dört gün sonra Merkür'e gidecek. Senato seferi tek başlarına gerçekleştireceklerini söylüyor. Küller Donanması karşısında çok büyük ihtimalle helak olacaklar. Yine de sefere çıkıyorlar çünkü kendilerinden olanı yüzüstü bırakmazlar.

"Benim yetkim dahilinde olsaydı bu riskli girişimde onlara yardım etmesi için gezegenimizin savunma filolarının tamamını gönderirdim. Ancak bu güç benim elimde değil. O güç sizin Senatonuzun elinde. Bu krizin başlangıcından itibaren onlardan bu gücü kullanmalarını istedim. Bu yardım filosunu Dünya'dan gemilerle, Luna'nın İç Güvenlik veya Mars'ın Eklips Kuvvetleri'yle güçlendirmelerini istedim. Çabalarım Vox Populi'nin demagogları yüzünden defalarca geri püskürtüldü. Harekete geçmeyi reddediyorlar. Üstelik bunda sizin de desteğiniz yok değil.

"Şu son aylarda Senato'nun koridorlarında, Hyperion caddelerinde, Cumhuriyetimizin dört bir yanındaki haber kanallarında özgürlüğün bu evlatlarını, bu Özgür Lejyonlar'ı yüzüstü bırakmamız gerektiğini işittim. Herkesin önünde, utanmadan, onlara 'Kayıp Lejyonlar' dediklerini duydum. Topladıkları cesarete, gösterdikleri direnç, *sizin için* göğüs gerdikleri dehşetlere rağmen onları sildiniz. Silindiler çünkü gemilerimizin gezegenden ayrılmasının işgale davetiye çıkaracağından korkuyoruz. Çünkü Toplum demirini bir kez daha semalarımızda görmekten korkuyoruz. Çünkü Özgür Lej-

yonlar'daki kadın ve erkeklerin bizim için kanlarıyla elde ettikleri refahı ve özgürlükleri riske atmaktan korkuyoruz...

"Size benim neden korktuğumu söyleyeyim. Zamanın, hayalimizi körelttiğinden korkuyorum! Kendi rahatımızda özgürlüğün kendi kendine gerçekleştiğine inanmamızdan korkuyorum!" Öne eğildim. "Kararlılığımızdaki kırılmanın, kendimizi içine boğduğumuz çatışma ve çekişmelerin bizi, bin yılda ilk kez adalete ve özgürlüğe saygının zemin bulduğu daha adil bir yere taşıyacak irade birliğinden yoksun bırakacağından korkuyorum.

"Birliğimizin yerini kabileciliğe bırakmasına izin verdik. Zenginliğimizi istifledik. Şiddet için oylarımızdan vazgeçtik. Ortak amaç uğruna dişimizi sıkmak yerine bağırıp çağırdık." Sendika Kraliçesi'nin, her neredeyse, savaş ilanımı anlayacağı bilinciyle bunu ayrıca vurgulamak için durdum. "Düşmanımıza yardım ediyoruz. Şu an bile Luna merkezli Sendika ve kolları gibi terörist örgütler, Toplum savaş makineleri ve Asçomanni akıncılarının merkezine helyum-3 akıtarak temelimizi akkarıncalar gibi kemiriyorlar."

Kamera drone'larının gölgelerinde haberciler mırıldanıyordu.

"Bu bölünmüşlükte, kaçtığımız o korkunç döneme geri gömüleceğimizden ve yeni karanlık çağın daha zalim, daha uğursuz ve düşmanlarımızda uyandırdığımız kötülükle daha sürüncemeli olacağından endişe ediyorum.

"Bu gerçek şunu ortaya koymuştur: Özgür Lejyonlar kayıp *değildir.*" Yumruğum kürsüye sertçe indi. "Biz onları yüzüstü bırakırken, onlar bizi bırakmadılar. Çaresizliğe kapılmadılar. İhmalimizin soğuğunda, atom bulutlarının gölgesinde, zafer kazandılar. Yine de... Bu zafere rağmen, zamanları kısıtlı. Atalantia'nın bıçağını köreltmiş olabilirler ama iradesini değil. Milyonlarca özgür erkek ve kadın, Heliopolis şehrine ve ona bağlı topraklara geri püskürtülmüş bir halde, düşman silahlarının saldırısıyla yüzleşmek için siper kazıyorlar. Etrafları çevrili. Düşmanları sayıca üstün. Sizi korumak için her şeyi göze almış durumdalar. Şimdi onlar için *bir şeyi* riske atma sırası sizde.

"Size, Cumhuriyet halkına, bir olma çağrısında bulunuyorum. Senatörlerinizden, korkuyu reddetmelerini rica etmeniz için sesleniyorum. Bu bencillik uyuşukluğunu reddetmeniz için. İşgal düşüncesiyle ilkel korkular içinde titrememelerine, senatörlerinizin zenginliklerinizi istiflemelerine ve *sizin* savaş gemileriniz arkasında saklanmalarına izin vermemeniz; bunun yerine ruhlarının daha hiddetli meleklerini çağırıp tiranlığın ve baskının çarklarına çomak sokmak üzere Cumhuriyet'in gücünü kullanıp Özgür Lejyonlarımızı kurtarmak için sesleniyorum."

Sessizliğin özgürlerin yüreklerine uzanıp benimkine işlemesine izin verdim. Bu felaketten önce bir an vardı. Karanlık bir gündeki son mum gibi sakındığım bir an. Darrow'un henüz kocam olmadığı ve Sevro ile Victra'nm denizdeki kayalıkların arasındaki kartal yuvalarını görmek için açılmalarını izleyerek Dünya'nın kumlarında oturduğumuz o huzurlu an. Pax, Darrow'un kucağındaydı. Daha yeni tanışmışlardı. Ancak Darrow onu sevmişti çünkü o benim oğlumdu ve yavaş yavaş fark etti ki onun da oğluydu, birlikte yaptığımız bizim oğlumuzdu.

Kalp atışını dinlemek için kulağını Pax'ın göğsüne götürmüştü. Bu savaşı Phobos'un Kovanları'nda ilan ettiği zaman neler hissettiğini bana o zaman söylemişti. Babasının veya Eo'nun zayıflayan kalp atışlarını duyamayacak kadar uzakta olduğunu. Ancak o an, karanlığın içinde, halkının kalp atışlarını hissedebildiğini, oğlumuzun kalp atışında da onların hepsini yeniden duyabildiğini söylemişti.

Kocamın ruhuna asla denk olamamıştım. Yıllar boyunca bir yandan kadim kanımdaki soğukluk insanların kalp atışını duyma tutkumdan beni sonsuza dek uzak tutacak diye korkarken suçluluk, görev, nadiren de sevgi için liderlik etmiştim.

Oysa şimdi duyuyordum. Özgür kalplerin arkamda atışını duyuyordum. Boş uzayın sınırlarında devriye gezen şalomaGemilerindeki ranzalarında atışını. Asteroid madenlerinin gölgeli damarlarında, iç kısımlardaki ticaret depolarının isli oyuklarında, cevher karavanlarında, derin uzaydaki ara istasyonlarda, özgürlüğümüzü koruyan gemileri inşa eden Phobos'un hareketli montaj hatlarında atışını.

Bu atışı Mars'ın megalopollerinde, düşmüş Olympia'nın bozuk sokaklarında, Selanik'in çalkantılı şarap pazarlarında, babamın bir zamanlar bir gezegenin boğazını tuttuğu ve şimdi, idam edip ölümsüzlüğe kavuşturduğu isyancı kızın anıtının yükseldiği Agea Hisarı'nın sessiz gölgesinde duyuyordum. Yankı Şehri'nin geniş ormanında duyuyordum. Eski Tokyo'nun ışıltılı kulelerinde. Yeni Sparta'nm dövüş sanatı idman sahalarında.

Ne ki bu atışların asimilasyon kamplarında, dolup taşan hapishanelerde, parçalanmış şehirlerde, ilerlemek için amaçlarını yitirmiş işçilerle dolu harap evlerde, Luna'nın sokaklarını doldurup sloganlar atan Vox sürülerinde ve senatörlerin ne kadar para istediklerini fısıldadıkları güç koridorlarında azaldığını hissediyordum.

Zayıflayan o kalp atışları çok geçmeden sessizlik içinde Yeni Thebes'in küllerine katılacaklardı. Fare Savaşı'yla nekropollere dönüşen maden kasabalarına, Hyperion'un batısında Blok Savaşı'nın geride bıraktığı molozlara ve Helios'un radyasyonlu fırtına diyarına katılacaklardı. Halkımın bu konuşma sonrasında kendi meselelerine dönmelerinden endişe ediyordum. Hep aynı şey oluyordu. Gözler kaçırılıyor ve yayınlara yine içi boş parıltılar hükmediyordu.

"Kardeşlerim." Kocamın elinin omzumdaki eksikliğini hiç olmadığı kadar hissederken sesim neredeyse titredi. Oğlum konuşmamı eleştirmek üzere mekikte bekliyor olmayacaktı. "Kardeşlerim... Bir gün bu hasmane saatler, bu nefret ve şiddet günleri silik birer anı gibi görünecek ama cehennemden çıkış yolu karanlık, sarp ve uzun. O nedenle usanmayın, çaresizliğe kapılmayın, kardeşlerinizi yalnız bırakmayın ve unutmayın ki bu karanlıkta özgürlük ışığını ancak ve ancak biz taşıyabiliriz. Bedenlerimizdeki hücrelerin her zerresiyle bunu savunmalıyız. Şimdi değilse ne zaman? Biz yapmazsak kim?" Elimi yumruk yaptım ve selam verircesine havaya kaldırdım. "Yaşasın özgürlük."

Bezgin kalabalığın ilerisinde, salonun arkasında yaşlı bir Kızıl hademe kendinden geçip var gücüyle haykırdı: "Yaşasın Azrail!" Sayıları gitgide artarak salonun yarısı kocamın adını haykırır oldu. Ama geri kalanı taş kesilmiş, sessizce bakıyordu.

O an, yüreğimden üç yüz seksen dört bin kilometre uzakta, asi Güney Pasifik kıtasının bin kilometre üzerindeki yörüngede Dünya'nın gözde oğul ve kız evlatları *Güney Pasifik'in İkizleri* adlı yeni bir ikiz prototip raylı top bataryasının dürbünlü nişan tertibatlarını henüz hiçbir şeyin olmadığı uzay boşluğuna, Merkür'ün on gün sonra geçeceği yörüngeye doğrultmuş, tam güçle ateş ediyordu. Görünmez polimer kaplı roketler saatte 320.000 kilometre hızla boşlukta yol alırken ölüm değil erzak, radyasyon ilacı, savaş makineleri ve kocam hâlâ hayattaysa ona bir umut mesajı taşıyorlardı.

Terk edilmedin. Senin için geleceğim.

O zamana kadar, dayan, aşkım. Dayan.

19

VIRGINIA

Hançer

Luna bir rüyaydı; bir gürültü, bir ışık parlaması, bir çorba, bir artist, bir anne, bir vampir, bir bağımlılık, bir dilenci, bir ağıt, Hyperion'un bir varoşu ve istediğimizi sandığımız geleceğe dair bir anı. Bir düzine filo, dört gezegen ile otuz uydunun çocuklarının baldır yüksekliğindeki botları tarafından mahvedilmek üzere yağmurdan ıslanmış caddelerin oluklarında ilerliyordu. İnsan kargaşası ve metal merdivenler yapbozuna tırmanmak için akın ediyorlardı. Bunlar dâhiler, mimarlar, ahmaklar, dolandırıcılar, savaş lordları, kayıplar, bulunanlar, kayıtsızlardı. Luna ise kayıtsızca onları bekliyor, titriyor, vuruyor, üşüşüyor, boğuyor, vaat ediyor ve çalıyordu.

Ona Işık Şehri diyorlardı ama ev diyen kimse yoktu.

İniş sırasında *Aslan Sürüsü Bir*'deki özel ofisimden, "Luna senin için ne ifade ediyor, Centurio?" diye sordum. Nakamura yüzlerce kilometre boyunca tahıl ambarından yüksek bir yapının olmadığı Güney Pasifik'in güneşli kıyılarında büyümüştü. Onu hane lejyonlarımdan oluşan elit bir koruma birimi olan Aslanmuhafız Dux'u tayin etmiştim. Bin Marslı arasında tek Dünyalı oydu. Göreve gelmesini tek bir kişinin bile sorgulamaması ününün ispatıydı. Ona, her daim arkayı kollayan anlamında, Altı diyorlardı.

Uyduyu kastederek, "Batak," diye yanıtladı.

Yanıtı, kadının soğuk ruhuna ayna tutuyordu. Kocamın araçları arasından en çok gıpta ettiğim Nakamura'ydı. Ünü vardı ama egosu azdı. Esnekti ama kırılmazdı. Sertti ama zalim değildi. Şu son haftalarda oğlumun kaçırılma soruşturmasını incelikle yürütmüştü. Mekikleri Ephraim ti Horn'un başarısız kurtarma girişimi sırasında düştüğünde uydu adeta Pax ve Electra'yı yutmuştu. Cumhuriyet İstihbaratı'nın yaratacağı bir paniğin, ekmek kırıntılarını dağıtacağını bildiğimden, onları bulmak için şehrin altını üstüne getirme içgüdülerimin hepsini bastırdım. İhtiyacım olan neşter Holiday'di.

"Peki ya sizin için, efendim?" diye sordu veri tabletini kol kılıfına geri yerleştirirken.

Luna benim için ne mi ifade ediyordu? Bunu nasıl yanıtlardım? Binlerce şey.

"Yenilik." Pencerede sırıttığını yakaladım. Daxo gibi boş hislere geçit vermiyordu. "Belki bir gün gerçek olur. Doğrusu, annem Luna'yı severdi. Kendini bir uçurumdan aşağı atmaya ve bizi terk etmeyi babamla bir gün daha evli kalmaya yeğlediğine karar vermeden önce bana Luna'nın sihirli bir yer olduğunu söylemişti. Çünkü burası Nero au Augustus'un bile boyun eğmek zorunda kaldığı yegâne yerdi. Elbette Octavia'ya boyun eğmek zorunda kalmasını kastediyordu. Bu aslında indirgeyici bir düşünce."

Holiday açıklamamı bekliyordu. Ona tahmin ettiğinden daha fazla değer veriyordum. Bilhassa da şu son günlerde. Bu dile getirilmemiş güç vahameti sonu gelmez, yorucu gösterişin reçetesiydi. Birçoklarının aksine Holiday tüylerini sergilemek için fırsat kollamıyordu. Dinliyordu çünkü gerçek sözlerin, konuşuldukları takdirde, küçücük ayaklarıyla sessizce içeri sızacağını bilecek kadar fazla gürültü işitmişti.

Pencereye yaklaştım.

"Burada bir şey var," dedim. "Octavia'nın içini kemiren başka... bir şey. Bu hissi bilirsin, Centurio." Dönüp ona baktım. Cıva'nın Zirve Kulesi'ni geçtiğimiz sırada gökdelenlerin elmas dişleri gözlerine yansıyordu. "Bu uydu aç."

Bulut katmanını delip geçtiğimiz esnada onaylarcasına küçük bir ses çıkardı.

Altında Hyperion varoluşsal bir çılgınlıkla kaynıyordu. Semalarındaki Altın gemilerin korkusundan göstericiler sokaklara doluşmuştu. Optimas ve Vox sokak fraksiyonları arasında şiddet olayları baş göstermişti. Bekçi sirenleri gökyüzünü yeşil ve gümüşe boyuyordu. Grevler sebebiyle tramvaylar durmuştu, şimdi sadece hava hatları işliyordu.

"Silenius'un Hançeri'ni hiç duydun mu?" diye sordum.

"Dünya'nın Fethi'nden sonra güçlü haneler toprakları ele geçirmeye koyuldular," diye yanıtladı Holiday. "Silenius bir ikilemle karşılaştı. Solunda anarşi, sağında tiranlık vardı. O ise ikisi arasındaki dar yolu buldu. Hançer ağzının ucu ucuna sığacağı bir genişlik."

"Bak sen. Birileri *Düşünceler*'i okuyacak zaman bulmuş."

"Virginia au Augustus birine okuyacak bir şey vermişse ve o kişi bunu okumamışsa, o imtiyazı hak etmiyordur, efendim."

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "Kocanla o Bakır ağzıyla mı konuşuyorsun?"

Sırıttı. "Duymak istediğiniz buysa, kahrolası bir aptaldır, efendim."

Gülümsedim. Açık iltifatlar en iyisiydi. "Politikası hakkında istediğini düşünebilirsin ama Silenius zekiydi. Kurnazlığın püf noktasının sabır olduğunu biliyordu. Theodora, Senatör Basilus'un Güneş Sanayi'den rüşvet aldığını ortaya çıkardı. Önümüzdeki ay emekli olup Yankı Şehri'ndeki evine dönmesine izin veriyorum. Yıl sonu gelmeden yerine birini bulmam gerekecek."

Niyetimi anladığında gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. "Toga üzerime olur mu bilmiyorum, efendim."

"*Silenius'un Düşünceleri*'nden alıntı yapabilecek kaç senatör Pretoryen bir zorba ejderdir? Bir tane bile yoktur diye düşünüyorum. Rhone ti Flavinius dışında yaşayan en meşhur Gri sensin. Ayrıca Dünya da seni seviyor." Elimi kısa boylu kadının omuzlarına attım. Gerçekten de pitbull gibiydi. Boynu yoktu. "Sembollere ihtiyacımız var, Nakamura. Eskiler kullanılmaktan yıpranmış durumda. Bunu düşüneceğini söyle."

Görev bilinciyle, onaylarcasma başını salladı ama tüm gerçek askerler gibi, karar vermek zorunda kalacak kadar yaşayacağından kuşkuluydu. Muhafız grubumda olması benim için değerli olsa da keşke Merkür'de kocamın yanında olsaydı. Aynı şekilde Sevro da. Kocamın, yanında vicdani bir desteğe ihtiyacı vardı. Thraxa ve Orion'un tam olarak yatıştırıcı etki yaptığı söylenemezdi. Harnassus'a gelince, onunla kedi köpek gibiydiler.

Veri tabletimin ışığı gelen aramayla yanıp söndü. Nakamura yalnız kalmam için kapıya yöneldi. "Bekle." Masamın önündeki ranadyum sandalyelerden birini gösterdim. "Sonrasında görüşünü isteyeceğim."

O oturduğu sırada masanın projektöründen aramayı açtım. Dansçı'nın belden yukarı görüntüsü belirdi. Bir mekikteydi. Üzerinde o sevmediği toga yerine dik yakalı, koyu kırmızı bir ceket vardı. Yaşlı Kızıl haftalardır uyumamış gibiydi. Oy için baskıma maruz kalmışken ve radikal solu Luna'nın savunma filosunun Mavi komutanı İmperator Zan'ı giderek daha fazla desteklerken nasıl uyuyabilirdi? Babamın dediği gibi: "Kuşatma altında uyuyan bir adama asla güvenme. Ya tembeldir ya da sadakatsiz."

"Bak sen, sadık muhalefet arıyor," dedim gülümseyerek.

"Hükümdarım." Bunu yalnızca "kahve" veya "yerfıstığı" kadar önem teşkil ediyormuş gibi söyledi. "Söylemem gerekir ki, çok iyi bir belagat örneğiydi. Churchill'den mi?"

"İnsanlar değişmedi ki, konuşmaları neden değişsin?"

Yüzündeki yaşlılık lekeleri ve derin çizgilere rağmen hâlâ gördüğüm en yakışıklı Kızıl oydu. Sırıttı. "Bunun tuhaf olduğunu itiraf etmeliyim. Daha önce Daxo, Cıva, Orion tarafından hain addedildiğim olmuştu. Senin ağzından duyunca bu denli dokunacağı hiç aklıma gelmezdi."

"Ben tam olarak onu..."

"Virginia."

"Sanırım onu kastettim." Ceketimin kolundaki görünmez bir ipliği silktim ve derin bir nefes aldım. "Bunun sadece retorik bir söz olduğuna seni temin ederim." Hain falan değildi. Yalnızca

korkuyordu ama Kızıl bir adamı *bununla* itham edersem, kene gibi dişlerini geçirip tutunurdu. "Bu şekilde olmasına gerek yok, biliyorsun. İşbirliği yaptığımızda sen de ben de ilerleme kaydederiz."

"İyi zamanlarımız oldu."

"Ama."

"İşte başlıyor..."

"Ama sistemimiz olması gerektiği gibi işlemiyor. Askeri komuta birimi, yaklaştığını gördüğümüz ama hepimizin aynı yöne gittiğimizi sandığımızdan engel olmadığımız bir hataydı. Gerçekler: Düşmanımız bizden daha büyük bir ivedilik ve gizlilik içinde karşılık verebilir ve senatörlerin hiçbiri savaşı togalarını giymeye devam etmeye yeğlemeyecek. Bu savaşı etkili bir şekilde yürütebilmem gerek."

Saygılı bir diyaloğu takdir ettiğimi biliyordu, o yüzden ses tonunu değiştirmeden sakince konuştu. "Virginia, Senato'nun amacı elverişsizlik yaratmaktı. Despotluk üzerinde bir kontrol mekanizması olması istendi. Benim kadar sen de biliyorsun: Yönetici eline geçirdiği hiçbir şeyi bırakmaz. Sonsuza dek. Sen ölçülüsün. Düşüncelisin. Savunma filolarının kontrolünü geçici olarak sana verirsek, bu defalık işe yarayabilir. *Belki.* Ancak senin gafletin, bilgeliğin bulaşıcı olduğunu sanman. Yok öyle bir şey. Sonsuza dek Hükümdar olmayacaksın. Ya sıradaki Daxo olursa?"

"Ya da Zan?" dedim.

"Ya da Zan." Çenesini sıvazladı. "Senin veya benim dışımızda her şeyi altüst etmeyecek tek kişi Publius. O kendini beğenmiş ahmak." Kızıllar, Bakırlardan nefret ederlerdi.

"Publius mu? Hah. Vatandaşlık görevleriyle ilgili bıraksan tüm gün konuşur," dedim.

"Bir de fakirlere çorba dağıtır."

"Kameralar olduğu sürece."

"Haliyle." Karşılıklı sırıttık, sonra o devam ederken tekrar saflarımıza geçtik. "Doğrudan konuya giriyorum. Özgür Lejyonlar'ı sevdiğimi biliyorsun. Mars'ın en iyileri. Darrow'u oğlum gibi sevdi-

ğimi biliyorsun. Ama o gitti, Virginia. Tykhe'ye indiğini duyduğum an onu gömdüm. Hepimizin iyiliği için bu mücadeleyi bırak."

Bir filo göndermek için ilk girişimlerimi reddettiği konuşmasını izlemiştim. Kendi oğlunun tabutu için cila seçiyor gibiydi. Bu suçluluk onu yiyip bitiriyor olmalıydı.

"Hayattaysa etrafı sarılmıştır," diye devam etti. "Atalantia onu yem olarak kullanacaktır. Bu da tuzaklarından biri. Daha fazla gemimiz var ama gezegeni savunmasız bırakmamız gerekir. Bizi tuzağa düşürmeye çalışacaklar, yörünge silahlarımızdan uzaklaştırıp öldürecekler ya da atlatıp gezegenlerin canına okuyacaklar. Saldırıda zayıf, savunmada güçlüyüz. Uzayda Atalantia ve Altın Pretorlarıyla boy ölçüşebilecek kim var elimizde? Zan mı?" Başını iki yana salladı. "Atalantia onu diri diri yer."

"Kavax, Niobe ve Arcos'un kadın liderleri filoya öncülük edecekler."

"Altınlar Altınlara karşı." İşin her defasında nasıl bu noktaya geldiğine şaşırmaktan nefret ediyordu çünkü cevabı biliyordu. "Bizimkilerden teki bile altmışın altında değil. Atalantia en iyi döneminde. Ajax yükselen bir baş belası. Atlas ise... İşin gerçeği, bunlardan, Nakamura'yı bile et çuvalına çevirecek beş yüz tane var."

Yaşlı asker benzetme yapmayı seviyordu. Bu, taraflardan birinin nefesi veya adamı tükeninceye kadar iki tarafın da gemi koridorunun bir ucundan diğer ucuna adam fırlattığı bir tür yakın çatışma terimiydi. Askeri bir terimdi, dolayısıyla hayli iğrençti.

"Beş bin desek daha doğru olur," diye mırıldandı Nakamura. Meydan okumak için değil, türümün yırtıcılarına karşı tek kurtuluş olarak nişan alma hareketi yaptı. Yakın mesafede bir Eşsiz'i öldürdüğüne tanık olmuştum. Ödediği bedeli de biliyordum. Bacaklarının kalça kemiğinden aşağısı biyonikti. Hiç olmazsa robot gözüyle uyum sağlıyordu.

"Bir de Aja'nın dölü var," diye mırıldandı Dansçı. "Ajax *Reynard*'a iniş yaparsa ne olacak? Kavax bahçede zor dolaşabiliyor."

Bildiğimi o da biliyordu. Darrow zaferden zafere koştuğumuz doğanın gücüydü. Ancak Altın Sefirler veya Pretorlar ne zaman

sahada diğer liderlerimizi ele geçirseler, her defasında onları kıymaya çeviriyorlardı. Savaşta adiRenkler ile Eşsizlerin denk olmalarını istemek onların eşit olmalarını sağlamıyordu.

Darrow olmadan silahlarımıza güveni yoktu. Ancak risk almak gerekiyordu.

"Dansçı, kocam ve Özgür Lejyonlar en büyük iki sembolümüz. Cumhuriyet, Özgür Lejyonları yüzüstü bırakacak olursa, Mars Luna'dan vazgeçer. Sonra da Luna, Atalantia'nın eline geçer. Atalantia Dünya'yı ele geçirir. Mars yalnız kalır ve en sonunda devrilir. Bize bir alternatif sun. Bir uzlaşma. Kendi gemilerimi, Kavax'ınkileri, Arcos'unkileri yollarım ama Atalantia'ya karşı bir şansımız olması için savunma filolarından yüz savaş gemisine ihtiyacım var. Bu da Luna'nın filosunun üçte birinden daha azına tekabül eder."

"Ya kaybederseniz?"

"Kaybetmeyeceğiz."

İri ellerini birbirine sürterek sessizce oturdu. Kararlı bir görünüm alırken, hareketleri yavaşladı. O başını kaldırıp bakmadan önce kapının kapandığını işittim. Elimdeki fırsatı kaçırdım, belki de o fırsat hiç var olmamıştı. "O atom bombalarının buraya gelmesi riskini alamam," dedi. "Bu insan batağından nefret ediyor olabilirim ama kapasitesi dolmuş durumda."

"O halde sana sağlık ve şanssızlık diliyorum."

"Virginia, bekle." Fısıltıya yakın bir sesle öne eğildiği sırada elim veri tabletinin üzerindeydi. "İşlerin kızışacağını biliyorsun. Bir şekilde balkondan falan düşecek olursam ya da boğazıma kılçık takılırsa..."

Damarıma basıyordu.

"Yazık. Seni ve Harmony'yi asla bir tutmam. Oysa sen bunca zamandır beni hâlâ babammış gibi görüyorsun. Yoksa erkek kardeşim gibi mi?"

"Mesele sen değilsin. Yanındakiler."

"Daxo'yu kastediyorsun."

"Ayrıca Theodora, Yedinci, Arcos'lar."

"Onlar kontrolüm altındalar."

Sevro'nun burada ve kontrolden çıkmış olduğunu bilseydi, altına ederdi.

"Bu ya kuyruklu bir yalan ya da kafan güzel. Darrow ve Azrail'in tamamen farklı şeyler olduğunu ikimiz de biliyoruz. Azrail'in, Toplum'u yiyip bitirmemesinin sebebi Küller Lordu'ndan daha iyi bir askeri stratejist olması değil. Onun yeteneği insanları delirtmek. Sen de gördün."

Görmüştüm. Savaş pilotlarının "Polyphemos"a dönüşüp doğrudan düşman şalomaGemilerinin köprülerine sürmelerini. Zırhsız adiRenklerin, bir pumanın peşinden koşan tazılar gibi, kocamın adını haykırarak arkadaşları işlerini bitirebilsinler diye parçalanmış bedenleriyle zırhlı Altınlara yüklenmelerini.

"Yaşlandığımdan veya ağır geldiğinden yanımda tüfek taşımayı bırakmış değilim," dedi. "Bunu lejyonlarda hiç yapamadığım kadar Azrail'in ağırlığına karşılık vermek için yaptım. Bazıları onun bir tanrı olduğunu zannediyor. Öyle istediğini düşünseler şehirleri katlederler. Beni katlederler."

Derisinin yıpranmışlığından öte, kırılgan bir yapısı vardı. Daha önce görmeme asla izin vermediği bir kırılganlık. Ancak bu zayıflık değildi. Öldürücü darbe hariç her şey için fazlasıyla yorgun, köşeye sıkışmış bir ruhtu. "Suikasta kurban gidersem... Vox intikamını alacaktır."

"Benimkileri kontrolüm altına alacağım," dedim. "Keşke senin de seninkileri kontrol altına alabileceğine inansam. Üç gün sonra görüşürüz, Senatör. Kılçıklardan uzak durmaya bak."

Veri tabletine yumruğumu indirdim. Bozulan devreler cızırdadı. Bir kez daha vurdum. Kimse sözümü dinlemeyecekse herkesten daha zeki olmanın ne anlamı vardı? Babam böyle mi hissetmişti? Ya erkek kardeşim? Kötülük safi hüsrandan mı doğuyordu?

Holiday, parmak eklemlerimdeki bir kesikten damlayan kanı seyretti. Pıhtılaşmaya başlıyordu bile. Mickey bile bu genetik yatkınlıkla ölçüşemezdi. "Centurio, sana Dansçı O'Faran'ı öldürmeni söyleseydim, bunu yapar mıydın?"

"Hayır, efendim."

"Neden?"

"Darrow ve Orion öldüyse Cumhuriyet siz ikinizsiniz."

Ölüp ölmediklerini henüz bilmiyorduk. Gezegenle iletişim kopmuştu. Ancak kuşkuyu reddediyordum. Darrow ve Pax ölmezdi. Bu, hayatımın, makul bir kuşku ötesinde kanıtlanıncaya dek geçerliliğini koruyacak bir paradigmasıydı.

Pıhtılaşan kanı yalayarak sildim. "Güzel yanıt." Kavax bile babamı asla böyle reddetmezdi. Holiday varlığının, karanlık güdülerimi nasıl dizginlediğini bilseydi, garanti olsun diye kafama birkaç el sıkmanın akıllıca olacağını düşünebilirdi. "Bunun kulaktan kulağa yayılacağından emin ol. Dansçı'nın saçının bir teline bile zarar gelirse, buna sebep olanları, Kemiksürenler'e eşlik etsinler diye DerinMezar'ın diplerine gömdüğüm sırada gördükleri son şey benim suratım olur."

"Evet, efendim. Ancak endişelenmeniz gereken onlar değil." Sesini alçalttı. "Yedinci Lejyon duvarlara tırmanıyor. Senato'nun hainlerle dolu olduğunu düşünüyorlar. Sevro onlara gidecek olursa..."

"Hisar'dan yirmi dakika uzaklıkta otuz bin elit hücum kıtası var. Farkındayım, Nakamura. Gayet farkındayım." Gemim Uydusalonu iniş pistine yaklaştığı sırada boynumu esnettim. "Silenius kendi hançerini saplamış. Bizim de kendimizinkini saplayacağımızdan kuşkum yok."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Her şeyden önce, bizim ellerimiz daha küçük."

20

VIRGINIA

Politikolar

En yakın sırdaşım Daxo au Telemanus'un şahsi hava-kancası ve on yıldır Vox'un gayriresmi başdüşmanı Optimas Partisi'nin karargâhı olan Diktaeon Antron, Hisar'ın üzerinde süzülüyordu. Daxo bunu, bir beyni andıracak şekilde kendisi tasarlamıştı. Yukarıdan bakıldığında fazlasıyla şişkin iki testisi andırıyordu. Belki dört kişi dışında herkes bunu söylemekten çekiniyordu. Yıllardır görevimin tarafsızlığını sürdürebilmek ve estetik görünümü için onu Durgunluk Denizi'nin üzerinde park halinde tutmaya mecbur bırakmıştım.

Artık ikisinin de pek önemi kalmamıştı.

Bitişik kubbeler altında bir ordu toplanmıştı. Bu askerler zırh yerine yüksek yakalı takımlar giyiyor, kahramanlık madalyası yerine aslan broşları takıyor ve tüfek yerine veri tabletleri taşıyorlardı. Optimas Partisi'nin politikoları savaşa hazırdı. Daxo'nun yüzer ofisi de öyle.

Şişme yataklar, oylamadan önceki yetmiş iki saatlik baskın beklentisiyle koridorları ve ofisleri dolduruyordu. Kahve stantları sürükleniyordu. Hekimler uyarıcı istasyonlarını hazırlıyorlardı. Yiyecek depoları kontrol ediliyordu. Düzinelerce senatör Hyperi-

on'daki evlerinden ve Hisar'daki ofislerinden hologram konferansla bize katılıyorlardı.

Politikolar, Daxo'nun ofisine kadar yerçekimi şaftını çevreleyen, kubbenin sıralı veri istasyonları boyunca toplanmışlardı.

Ben içeri girdiğim sırada politikolar, Özgür Lejyonlar'ın çoğunu oluşturan Marslı dostları şerefine Mars için ve yaptığım konuşma için tezahüratta bulunarak alkışladılar.

Oylamanın çok önemli olacağını biliyorlardı. Sırf maddi sonuçları bakımından değil, siyasetimizdeki kaymayı temsil ettiği için de önemliydi. Yıllar önce doğal evrimin Renk hizipçiliğinden uzaklaşıp gezegen ulusalcılığına yöneleceğini tahmin etmiştim. İşte olmuştu ve insanlar, sanki çıkar grupları kendilerini yoktan var etmişler gibi şok içindelerdi.

İşgalden korkan ılımlı Lunalıları kaybetme olasılığımız yüksekti. Dansçi'nın, genellikle bana karşı oy kullanan ama zaferinin ardından kocama dair fanatikliklerini yeniden keşfetmiş çoğu Marslıyı –muhtemelen tüm Kızılları– kaybetme olasılığı yüksekti. Dünya'ya gelince – kimin elinde kalacağı belli bile değildi. Ancak tüm o kaymalar ve sarsıntılarla oylamanın gidişatını belirleyen, dayanışacaklarını ve blok oy kullanacaklarını ilan eden Bakırlar ve Obsidiyenler olacaktı. Birini kendi tarafına çekersen bıçaklı kavga; ikisini birden çekersen zafer demekti. Temeli oluşturanları –Gümüş, Gri, Beyaz– kaybedersek de kızılca kıyamet kopacaktı. Sorun şuydu: Sefi'nin, Dünya'daki veya Luna'daki mülkünde olmadığını biliyordum. Halihazırda Olympia'da bulunan unsurlarla bağlantı kurmak için haftalar önce Mars'a kaçmıştı. Giderek daha fazla Obsidiyen kaçırıp planlarını hazırlıyordu. Koca lejyonlar ortadan kaybolmuştu. Fark etmediğimi sanıyordu. Ancak bu planları hesaba katarak senatörleri nasıl oy kullanacaktı? En ufak bir fikrim yoktu.

Daxo'nun gözde Pembe çıraklarından Flagilus'a, efendisinin nerede saklandığını sordum.

"Senatör Caraval'la bir toplantıda."

"Toplantı mı? Ofisinde mi?"

Flagilus'un politiko ekibi aralarında kıkırdadı. "Biz de çok şaşkınız. Görünüşe göre Senatör Caraval göründüğünden daha taşaklıymış. Senatör Telemanus sonrasında sizin de aralarına katılmanızı istedi."

Küçük bir hayal kırıklığı hissettim. Bu tuhaf oyundan benim kadar hoşlanan bir tek Daxo'ydu. Onunla çocukluğumdaki kadar yakın değildim. Hatta zekâsını bir köpekbalığınınkine çok benzetiyordum – huzursuz ve yorulmaz bir yırtıcı. Ancak küçük bir kızken başımı bir mercan resifine çarptığımda ciğerlerimdeki suyu boşaltan ne Pax ne Kavax ne de kız kardeşleriydi.

O zaman hayatımı kurtarmıştı, bu durum çok geçmeden alışkanlığa dönüşecekti. Babamın ödüllü güneşkanından düşüp bacağımı kırdıktan sonra oturup birlikte gülünç oyun teorileri ve münazaralar uydurduğumuz kaç gün geçirmiştik kim bilir.

Daxo'nun yokluğunda bu yapayalnız bir çabaydı. "Bekleyebilirler," dedi Holiday. Beni izliyordu.

"O kadar belli mi?" diye sordum.

"Trigg olmadan asla tekila içmem," dedi. "Siz ve beyniniz bunu haftalardır planlıyorsunuz. Beş dakika daha bekleyebilir."

Bu tam da aradığım bahaneydi. Ona gülümsedim. "Politikolara dikkat et. Etoburdurlar."

"Atlas bunu çoktan denedi. Etimi yemek imkânsız."

"Ona şüphem yok."

Şafttan atladım ve yerçekimi kuyusu inişimi yavaşlatıncaya dek iki yüz metre serbest düşüşe geçtim. Ayaklarım bir akvaryumun merkezine dokundu. Su duvarları yüz metre yükseklikte, binanın orta kısmından, görünmez sabitleyici alanlar yardımıyla geride tutuluyordu. İkincil sabitleyicilerle çevrelenmiş su kürelerinin içindeki etobur hayvanlar oradan oraya süzülerek ofisin etrafında dolanıyordu.

Bu bir oyundu. Daxo, on yedi yavru gigavokunu –solgun ve kıkırdaksı, derin deniz yırtıcılarını– birbirleriyle asla tek bir su küresi içinde bir araya gelmeyecek şekilde yerleştirmişti. Bu hayvan türü, yamyamlıkla uyarılmadığı takdirde boyutlarını bir metreyle

sınırlandıran hipofiz bezlerine sahipti. Altı yıldır, Daxo'nun uyuduğunu zanneden Eşsiz Venüs suikastçısının düştüğü talihsiz durum dışında, Daxo'nun ofisinde hiçbir ölüm vakası yaşanmamıştı. Yedi gigavok, kadını öğle yemeği niyetine paylaşmıştı. Hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi. Victra, Sevro'yu gece geç bir saatte Silene Gölü'nde bunu kızları Electra'ya gösterirken yakaladığında onu fena benzetmişti.

Eltimin bu konuda hiç de uçuk olmayan bir teorisi vardı. "*Diktaeon Antron* sahiden bir beyinse, dev albino yüzücülerin amacı nedir dersin? Onlar sperm, Virginia. Devasa yırtıcı yamyam spermlerden bahsediyorum, beş kişinin bile toplanıp bunu söylemeye dili varmaz. Daxo sırf kimin kendisinden korkmadığını tartmak için dünyayla dalga geçiyor. O manyağı seviyorum."

Bense fevri saçmalıklarına rağmen o kadını özlüyordum. Kahvenin köleler tarafından toplandığı takdirde tadının daha iyi olduğunu söyleyerek tek bir iç çekişle beni zıvanadan çıkarabilecek yaşayan tek insan olabilirdi.

Amorf bir su koridorundan Daxo'nun sesini takip ettim. Gigavoklardan biri yukarıdaki bir su küresinden gizlice beni takip ediyordu. Metaforu görmezden gelmeye çalıştım.

Daxo'yu, egzotik silah koleksiyonuyla Venüslü kafataslarını parçaladığı sırada rakibinden büyük bir rahatlıkla siyasi bir imtiyaz koparmaya çalışan, tatile çıkmış iriyarı, kel bir vârisin umursamaz havasıyla Türk halısı üzerindeki uzanma koltuğunda dinlenirken buldum.

Daxo'nun karşısında sade, standart takımı ve bağdaş kurmuş bacakları, ayrılmış saçları, sıradan pasif yüz ifadesiyle dürüst, Bakır blokunun Tribunusu, medyanın Akil Sesi ve Cumhuriyet'in en önemli oyu Publius cu Caraval oturuyordu.

Vay canına. Daxo onu aşevinden ayırmayı nasıl başarmıştı?

"Haydi, Publius," diye mırıldandı Daxo, varlığımı fark ettiğini belli edercesine küçük bir el hareketiyle. "Oyunun nasıl işlediğini biliyorsun. Siyasette imtiyazlar, insanlardaki gaz kadar tiksindirici, doğal ve gereklidir."

"Daxo, lütfen. Söz konusu belagat savaşı olduğunda beni silahsız bıraktığını ikimiz de biliyoruz. Bir keresinde sana demiştim, yine söyleyeceğim: Hükümdar, Cıva'nın bu hükümet ve halkına karşı sorumsuzca hareket etmesine izin vermeye devam ederken vicdanım rahat bir şekilde onun yetkilerini genişletecek yönde oy kullanamam." Sesinde şaşırtıcı bir etki vardı. Zaten iyi bir hatipti. Ahlaken bu kadar riyakâr olmasaydı ve yokluğunu telafi etmek için biraz tumturaklı laflar etmeseydi benim kadar iyi olabilirdi.

Daxo hafif tiksinti bildiren bir ses çıkardı. "Özgür Lejyonlar'ın akıbeti böylesi bir ahlaki doğruluğa değer mi?"

"Muhtemelen, evet. Bizi kazıklıyor, sendikalara ve sıradan insanlara saldırılarıyla toplumun yapısını tehdit ediyor. Daha geçen hafta otomatonları Endymion'daki bir milyon işçiyi işten çıkardı. Yasal dalaverelerle Kızılların madenlerini çalmak yetmedi, Luna'yı da alıyor!"

"Ondan Gümüşlere bir şey vermemesini beklemek mantıkdışı, Publius."

"Sivil vatandaşların bu hükümeti rehin tutmasına izin vermek ahlakdışı," diye karşılık verdi Publius. "Üzgünüm, Daxo, ama bu umutsuz bir girişim. Bir decurio'yu bir centurio'dan ayırt edemesem de stratejinin askeri ayağı ikna edici. Ancak talepleri karşısında feragatte bulunursanız, bu önerge lehine oy verememem. Bu bir prensip meselesi."

Boğazımı temizledim ve su duvarının arkasından çıktım. Publius irkilerek ayağa fırladı ve makamıma saygısından, beni kusursuz bir reveransla selamladı.

"Senatör Caraval," dedim yanağından öperek. "İtiraf edeyim, sizi burada gördüğüme şaşırdım."

"Evet, umarsız zamanlar hepimizden fedakârlık bekler," diye karşılık verdi. Gigavoklardan ve ofisin şatafatından rahatsız olmuş bir şekilde etrafına bakındı. Kendi memurları, İsyan'dan önce adi-Renkler için resmi savunma görevlisi olarak hizmet ettiği alelade Hyperion binasındaydı. Hisar'da kendisine tahsis edilmiş ofis onun zevkine göre fazla debdebeliydi. İsyan'dan önce onun ve Daxo'nun

birbirlerine denk düzeyde konuşmak bir yana, aynı odada bile bulunacakları bir dünya hayal edemezdim. Özellikle Daxo'nun rahatsızlığını fark edince içten içe gülümsedim.

"Lejyonları kayıp gördüğün izlenimine kapılmıştım," dedim bir Türk minderine oturarak.

Rüşvet Yemez onaylarcasına başını salladı ve tekrar yerine geçip oturdu. "Bu benim açımdan acı bir varsayım. Sayılar sebebiyle. Değerlendirmem o sırada sahip olduğum verilere dayanıyordu ve kabul etmeliyim ki... inancım azalmıştı." Başını öne eğdi. "Bundan utanıyorum ama değerlendirmemden değil. Aynısını burada Daxo'ya da söyledim: Bir davayı kanıtlara dayanarak ele alırım. Zırvalara, yazbozlara –şimdilerde buna her ne diyorlarsa işte– karnım tok ama durum değişti. Kocanızın yaptığı şey... sarsıcı, Hükümdarım. Sarsıcı."

"Peki ya ahlaki sonuçları?" diye sordum.

Elini yüzünün önünde salladı. "Faşizm bir felakettir. Bazen bunu yok etmek için fedakârlıkta bulunmamız gerekir."

"Yani artık lejyonları kayıp olarak görmüyorsunuz."

"Hayır," dedi. "Konuşmanız, Daxo'nun azimli çabası, Ladon Savaşı; bunlar uyuklayan vatanseveri uyandırdı. Onları geri getirebilirsek, tarihe geçecek bir sonuç elde etmiş oluruz." İki elinin parmaklarını birleştirip öne eğildi. "Ancak bir çıkmazdayım. Bu uydudanım. Vox için oy vermem bekleniyor."

"Cassandra Sendromu'ndan kaynaklı anlamsız bir histeriye kapılırlarken bile mi?" diye sordu Daxo.

Publius onunla göz göze geldi. "Onlarla aynı fikirde değilim ama iftiralara da riayet etmeyeceğim." Bana döndü. "Önceki görevim bana değerlendirmede ayrıntıcı, yargılamada net olmayı öğretti. Vox uzun vadeli kazanım uğruna anlık acı çekmekten korkuyor. Lejyonları kurtarmak zorundayız. Ancak Gümüşler bu oylamanın ne kadar çaresiz olduğunu biliyorlar. Kanınızı emecekler. Bu Cumhuriyet'in yeni bir plütokrasiye dönüşmesine izin veremem. Vermeyeceğim."

"Yani onları oylarını satmakla suçluyorsun ama sen de aynısını bana yapıyorsun. İyi öğrenmişsin."

"Bununla gurur duymuyorum. Siyaset aşağılık bir meslek. Ancak dediğim gibi, fedakârlıklar. Seçmenlerimin, değil katrilyonluk, trilyonluk bağışçıları bile yok. Biz devlet memurlarıyız. Sayımız Gümüş nüfusundan on kat fazla olabilir ama onlar gibi on senatörümüz var. Elimize geçen tüm kozları kullanmak zorundayız."

Bu kadarını bekliyordum. Sabırlı bir adamdı, rahatsız edici derecede dürüsttü ama en kötüsü, elinin güçlü olduğunun farkındaydı. Bende daha çok numara olduğunun farkındaydı. Bunları Gümüşler üzerinde kullanmamı istiyordu. Bu dünyada elini kirletmemenin tek yolunun pis işleri başkalarına yaptırmak olduğunu bir şekilde çözmüştü.

Şansıma eldivenlerim de vardı, uzağı gören bir gözüm de.

"Varsayımsal olarak," diye başladım, plan haftalardır uygulamada değilmiş gibi, "Gümüş oylarını, hepsini olmasa da yeteri kadarını, tek bir tavizde bulunmadan alabileceğimi söylesem? Ve Senato kısa süreli olarak elimdeki gücü artırdığında eski tavizlerimi feshedeceğimi?"

Öne eğildi. "Varsayımsal olarak, ilgimi çekti derim. Ancak elbette daha fazla ayrıntı duymamam gerek."

"Elbette."

"O halde izninizi isteyeyim." Ayağa kalkıp Daxo'nun elini sıktı, sonra benimkini. Kattaki ikinci kapıya kadar geçirmesi için bir görevli belirdi. İnmeden önce etrafa bakındı. "Senatör Telemanus. Mimarinin çarpıcı olduğuna şüphe yok. Dünyaya hayalarını gösterebilen bir adamı takdir etmek gerekir."

Daxo şaşkınlıkla suspus oldu. Publius başını eğerek selamladı. Kapı kapandı. Kahkahaya boğuldum.

Daxo, Publius'un sözlerini tamamen yok sayarak kendime gelmemi bekledi. Oturduğum sırada biftek bıçağı boyundaki işaret-parmağıyla düşünceli bir şekilde çenesine dokundu. "Onu buraya gelmeye nasıl ikna ettiğimi bilmek ister misin?"

"Tabii, anlatsana."

"Darrow'un Merkür'den bize bir ileti gönderdiğini ve bu iletide bizden Publius cu Caraval'ı çağırmamızı rica ettiğini söyledim. 'O Cumhuriyet'in vicdanı ve son umudu.'"

"Tam bir pisliksin."

"Evet, öyleyim, değil mi? Publius'un kuvvetli olmayan tek bir özelliği var: fevri kibri."

"Eşsiz bir özellik."

"Alaycı hazırcevaplar, aslında basit ve güvensiz zekâlarının takdir edilmesi için yakarmadıklarını kanıtlayamayacak derecede zekâdan yoksundur."

"Ah, kapa çeneni, baba."

"Bildiklerimizin yarısını bize o öğretti."

"Soğuk, meşum yarısını."

"Bu sayede avcılar arasında hayatta kaldık, canım. Benim tepkime dönecek olursak... Bir Bakır ne zaman bir kurtarıcı olmuştur ki?" Kendi kendine kıkırdadı. "Şimdi tek yapman gereken Gümüşleri Cıva'dan kendi yanma çekmek, o zaman zafer bizimdir."

"Şu ses tonuyla konuşmaktan vazgeç. Bu suyla çevrili mağarada yeterince meşum görünüyoruz. Bir tek bıyık kıvırmadığın eksik."

Onun yerine kel başına gömülü altın melekleri okşadı. "Sakal bıyık demişken..."

"Theodora, Sevro'yu kontrol altına aldı."

"Öyle mi?"

Derin bir iç çektim. "Daxo..."

"Hükümdarıma en iyi oyuncularını kullanmasını salık vermek ukalalık sayılmaz. Theodora iyi olduğunu kanıtladı ama o ne benim yerime ne de senin yerine geçebilir. Bu görev için donatılmış Luna'daki iki yüz Eşsiz'den herhangi birinin yerine de geçemez."

Derin bir iç çekti ve yanımızdan geçen bir su küresindeki gigavoku okşayacağım diye az kalsın parmağını kaptırıyordu. Bozuntuya vermeden gülümsedi. Bir şeylerin doğalarına uyması hoşuna gidiyordu.

"İtiraf ediyorum. Büyük uğraşımızda Sevro'yu hep marjinal bir karakter olarak görmüşümdür. Aksi, aceleci ve yapı itibarıyla

palavracı. Hiç kitap okumuş mudur bilmiyorum. İzin ver, o cahil yarım adamı bir çırpıda yola getireyim."

Bunu düşünür gibi yaptım.

Biri bir tiranın sahip olabileceği tüm nitelikleri listeleyecek olsaydı, işe Daxo au Telemanus'u tarif ederek başlayabilirdi. Acımasız, titiz, çıkarcı, soğuk, kibirli ve empatiden yoksun olmasına rağmen bunun mantıksal erdemleri konusunda neredeyse hiç ikna olmuş değildi. Tıpkı demoKrasi konusunda hiçbir şekilde ikna olmadığı gibi. Ancak takıntılı bir biçimde rekabetçiydi. Takımını da uzun zaman önce seçmişti.

Tek çocuk olmaktan her yönüyle memnun olan başka kimseyi tanımıyordum. Neyse ki Kavax ben ilk çocuğuyla tanışmadan önce *Kayıp Cennet*'i hatmetmemi söylemişti. Beni yetersiz bulsaydı savaşı kaybedebilirdik.

"Şimdi düşündüm de," dedim. "Milton'ın şeytan tasvirini kendine örnek mi aldın?"

"Sonunda." Dudaklarına yavaşça bir tebessüm yayıldı; sıcak taş üzerindeki keler gibi halinden memnundu. "*Zayıf olmak sefil olmaktır; sefil eden için de, acı çeken için de.*"

"Vay canına," dedim. "Bunu anlamak yirmi yedi yılımı aldı."

"Tahminde bulunacak tek dostum sensin."

"Daxo, zaten tek dostun var."

"Ayrı ayrı zamanlarda. Seninki diğerlerinden daha uzun sürdü. Gün yüzüne çıkarılacak, göz önünde saklanan daha çok kişisel sır var."

"Gigavoklar erkekliğinin ve şayet çocukların olursa birbirlerini yiyeceklerine dair korkunun bir metaforu."

"Kahretsin."

Bana öfkeyle baktı.

Arkama yaslandım. "Kurtuluşumuz iletişimde yatıyor. O yüzden... hayır, Sevro'yla oynamayacaksın."

"Pekâlâ." İç çekerek iriyarı bedenini kanepeden kaldırdı ve bana elini uzattı. Yerçekimi kuyusuna kadar bana eşlik ederken su iki yana ayrıldı. Politikoların salonundaki ışığa baktık. "Senato'yu

feshedemeyeceğimizden emin misin?" diye sordu. "Onları yem olarak metaforlarıma vermek çok daha kolay olurdu."

"Eminim."

"Denemeye değerdi."

Kafa kafaya verdik ve mantramızı söyledik.

Madde, ne kadar az payım
Zaman, ne kısa payıma sunulan
Kader, ne kadar küçük oynayacağım rol
Benlik, ustalaşılabilecek yegâne şey

Sonra el ele yükseldik.

Bizim gelmemizle birlikte yüzlerce siyasi yardımcının sesi kesildi.

Daxo meşum bir Gözetmen gibi başımda dikilirken Optimas ordusuna, "Günaydın!" dedim. Sessizlik çöktü. Yüzleri heyecanla bize doğru çevrildi. Tanrılar aşkına, birçoğu, Octavia'ya hizmet ettiğim zamanki kadar gençti. "Umarım hepiniz dinlenebilmişsinizdir. Lafı uzatmayacağım. Zorunlu Celp Mutabakatı ve o sahte barış anlaşmasında bunu daha önce yapmıştınız. O kayıplardan dersimizi aldık: Forum'a baskı. O zamanlar hareket gücümüz yoktu. Artık var, lanet olsun. Üç gün içinde sekiz milyon hayatı kurtarmak için oy kullanacağız. O zamana kadar ailelerinizle planlarınızı, sosyal aktivitelerinizi iptal edin..." Bu hayale kahkahayla güldüler. Daxo'nun, obsesif-kompulsif Marslılar ve buz gibi siyasi katiller dışında kimseye bir şey öğretecek sabrı yoktu. "Elinizde sadece bu var..."

Saldırı mekiği boyunda bir piramit hologramı açtım, savunma filolarıyla ilgili karar yetkisini elde edebilmem için ihtiyacımız olan yetmiş bir oyu temsil eden boş bloklara bölünmüş haldeydi.

"Bu. Piramidi. Doldurun," dedim. "İki kez seçime kalkıştık. İki kez Vox işleri yokuşa sürdü ve yeterli çoğunluğu sağlayacak sekiz Tribunusu bize çok gördü. Zaferi üzerine İmperator O'Lykos Tribunusları bize verdi. Biz de kendi zaferimizle ona bir şans vereceğiz."

Ellerini masaların üzerine vurdular.

"Mars'tan yeni gelenler, hazır olun. Luna'daki iyi demoKrasi Agea'nınkine benzemez. Burada iyi demoKrasi bıçak düellosudur. Hiçbir oy değiştirilemez değildir. Hiçbir söz ebedi değildir. Kazandıklarımızı korumak için sonuna kadar mücadele etmeliyiz. Vox ellerindeki her türlü taktiğe başvuracaktır. Daxo size görevlerinizi verdi. Benim irademi temsil eden bir tek odur." Bunu zaten biliyorlardı. "Şu andan seçime kadar Hyperion siyasi bir histeriye sürüklenecek. Ancak biz buna direneceğiz çünkü..."

Âdetleri olduğu üzere, "Burada aslanlar var!" diye bağırdılar. O coşkulu ana doğru içten içe yükselen sıcaklığı hissediyordum. Elimi Daxo'ya uzattım ve Mickey'nin Venüs cam mercanlarından yetiştirip Renklerarası üremenin meşru kılınması şerefine bana hediye ettiği dev kum saatini devasa ellerinden aldım. Fırtına öncesi titreşimleri, müttefiklerimden yükselen korku ve gerginliği hissederek kum saatini havaya kaldırıp masaya çarptım.

"Bu. Piramidi. Doldurun!"

Senatör hologramları kapandı. Yardımcıları izo kapsüllerine girdiler. Işık Hisarı'ndaki ofislerimde, Senato Hilali koridorlarında, Hyperion'un her yanında, siyasi ordumdaki binlerce asker demoKratik motorumuzun büyük pistonlarının yönünü değiştiriyorlardı. Lobiciler restoranlara ve ofislere akın ediyorlardı. Trilyonerler baskıyı artırıyorlardı. Organizatörler ordularını harekete geçiriyorlardı. Medya vekilleri kameralar için hazırlanıyorlardı. Senatörler artık aranan, avlanan, baskıya uğrayan, desteği peşinde koşulan, kandırılan, aldatılan, yozlaşmış ve satın alınan kişilerdi.

Bacaklarımdan yukarı bir heyecan dalgası yayıldı. Bunu seviyordum.

21

EPHRAIM

Kavgacı, Dövüşçü, Servet Vurguncusu

Majesteleri, yıkıcı bir çarpışmaya uğradınız.
İki yaşam formu kritik tehlike altında.
İşvereninize imdat çağrısı gönderildi.
İşvereninize imdat çağrısı gönderildi.

Burun deliklerindeki duman. Basınç. Titreme. Hareket etme çabası. Yapamıyorum. Uyluklarımın derinlerinde yoğun kan basıncı. Işıklar yanıp sönüyor, cızırdıyor. Her taraf eğri büğrü metallerle dolu. Panik yavaş yavaş beni ele geçiriyor.

Göçük kabuğun ağırlığıyla yere sabitlenmişim. Sağ bacağım sıkışmış durumda. Göğüs kısmında bir mermi deliği var, merminin çıktığını gösteren bir delik yok, onarDeri yırtık halde. Muhtemelen ölümcül. Duman. Bir oğlan çocuğunun kesik nefes sesi. Doğrulmaya çalışıyorum. Yapamıyorum. Neden? Sol önkol ve dirsek kemiği kırılmış. Açık kırık. Derinin altından görünüyor. Sosisin içinden çıkmış bir "sığır" kaburgasına benziyor.

Kan kaybediyorum. Vücudum soğuk. Sesler duyuyorum. Tehdit mi? Silahıma uzanıyorum. Bulamıyorum. Karanlık ele geçiriyor.

Gövdede eriyik bir kare açılıyor. Bir metal sesi. Volga mı? Hayır. Perişan halde pis yaratıklar. Büyük adamlar. Parıldayan lazer gözler. Solunum aygıtları, radyasyon ekipmanı.

Leşçiller. Elimi itiyorlar. Gözkapaklarımın altına bakıyorlar. Boynuma. Lejyon dövmesini arıyorlar.

İşvereninize imdat çağrısı gönderildi.

İşvereninize imdat çağrısı gönderildi.

Korku. Didişme. Bir çocuğun bedeni sürükleniyor. Hareketsiz. Derin kesici lazer. Bana yardımı olacak. Gövdeyi kesip ayıracak. Beni özgür bırakacak. Pişmiş et kokusu. Ağzım sulanıyor. Basıncı hissediyorum. Aşağı bakıyorum. Kalçam var ama bacak yok. Bacağım nerede?

Volga. Yardım et.

Korku halinden sıyrılıp vücuduma geri döndüm. Sağ uyluğumun iç tarafından akıl almaz bir acı yayıldı. Vücudumun geri kalanı kıpırdamıyordu.

"...yapay dokuyu reddediyor."

Sözcükler beynimin kalın katmanından içeri sızıyordu. Yüzüğüm gitmişti. Vücuduma baktım, daha doğrusu bakmaya çabaladım. Vücudum çıplaktı, denek bir kurbağa gibi bir masanın üzerine sabitlenmişti. Sağ bacağımın kalçadan aşağısı derisiz sentetik et gibiydi. Şeffaf kemik üzerindeki yeşil, ağsı lifler kasılıyordu. Yapay damarlar etsi teller halinde kıvrılıyorlardı. Kafasına iliştirilmiş iki yüz cam gözlü sıska bir insan ayaklarımın dibinde kamburunu çıkarmış, bir ağ çeviriyordu. Biri çığlık attı. Sanırım bu bendim.

"Şiddetli kalp ajitasyonu."

"...yoksunluk komplikasyonu."

"Onu hayatta tutun," diye gürledi ışığın ötesinden bir ses. *"Kraliçenizin emri."*

"...sakinleştirici!"

Karanlığa sürüklendim. Beklediğimden daha sıcaktı. Salın üzerinde bir oğlan çocuğu vardı, elleri başının arkasındaydı, teni güneşten çillenmişti. Metal kulelerle çevrelenmiş değil de yıldızlarla dolu ufuk çizgisi boyunca uzanan engin gökyüzünü izleyerek karanlık bir kıyıda süzülüyordu. Tek isteğim orada onunla birlikte

süzülmekti. Tuzu koklamak. Deniz bizi sallayarak uyuturken o beşiğin içinde uzanmak.

Ay, gökyüzünde bir atom genleşmesi gibi titriyordu. Beni kendi yerçekimine doğru çekiyordu. Hayır hayır hayır hayır hayırhayır-hayırhayırhayır.

Uzunlarsa doğrayın.
Kısalarsa ezin.
Kavgacı, dövüşçü, servet vurguncusu...

Işığa doğru ilerlerken tünelde söylüyordu.

Başucumda bir kız dikiliyordu. At suratında alaycı bir gülüş vardı. Elinde bir neşter parıldıyordu. Neşteri boğazımın üzerine tuttu. Anılarım, hayatım, suçluluğum geri döndü; derken boğazımı yukarı doğru metale ittim. "Ne duruyorsun. Bir kesik atsana."

Yapamayınca bir kahkaha attım. İstediğinde hiç gelmezdi. Kahkaha dinmek bilmiyordu. İçerideki Z valfine uzanmaya çalıştım. Orada değildi. Kahkahalar yerini hıçkırıklara bıraktı. İlk gece uyandığında kendisini, Uyduluları öldürmekten yeni dönmüş bir düzine bahriyeli triarius tarafından kıçı parçalanırken bulan bir hizmetçi gibi feryat ediyordum.

Z valfini çevirdim durdum.

Volga şimdiye kadar ölmüş olmalıydı. Tıpkı eğittiğim yara avcıları gibi. Bağımsız çalışan ekibimin geri kalanı nalları dikmişti – Cyra; o açgözlü aptal, Dano; sayemde gerçek bir operatör olan zavallı yankesici çocuk.

Benim yüzümden öldürülmüşlerdi.

Lanet olsun.

Lanet olası *yüzüğüm* neredeydi? Bunu bağırarak söylediğimi sonradan fark ettim. Kelepçeleri zorladım.

Gözyaşları onu görebileceğim kadar kuruduğunda, kız gitmişti. Yerini oğlana bıraktı. Demek hayattaydı. Bu... içimi rahatlattı. Sağ gözünden çenesinin soluna kadar iyileşmesi zaman alacak feci bir

yara izi vardı. Kuru dudaklarımı parçalayan bir tebessümle gülümsedim. "Hey, evlat."

"Teneke Adam." Nişan yüzüğümü bir zincirin ucunda sallandırdı. "Buna göz kulak oluyordum."

"Aferin, delikanlı. Getir onu buraya."

Getirmedi. Arkasındaki medikal tezgâhını fark ettim. Onlarca ilaca baktım. Şişelere, metal kaplara ve paketlere. Eyvahlar olsun.

"Neredeyiz biz?"

"Mars'ta."

"Mars. Hah. Bak, evlat. İhtiyar Teneke Adam'a bir iyilik yapmanı istiyorum. Yağlanması gereken bazı eklemler var. Bir *durum var*, anlarsın ya. Hayat zor. Belki zoladone iş görür. O arkadaki medikal tezgâhta olabilir." Yerinden kıpırdamıyordu. "Ağrıyı hafifletmek için sadece küçük bir doz. Birazcık likit Z'den ne çıkar. O zombi saçmalıkları sadece *propaganda*. İçimdeki şeytanları susturmaya yarıyor." Sadece izliyordu. "Haydi, ama. Haydiii. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Hayır."

"Seni küçük zengin piçi. Soygunda senin kıçını kurtardım. Biraz Z getir. Bana böyle hareketler yapma. Senin o lanet olası yüreğini yerim." Geri çekildi. "Haydi ama. Hey." Zorlukla gülümsemeye çalıştım. "Heyyyy. Öyle demek istemedim. Şakaydı." Kahkaham havlama sesi gibi çıktı. "Tanrılar aşkına, Juno amı kadar sıkısın. Orada iyi bir *takım* olduk. Ancak bana destek olman lazım. Bu beni yatıştıracak. Bir operasyon geçirdim, baksana. Lütfen. Lütfen, küçük adam?"

"On altı Aralık, FS 737."

"Ha?"

"Flavinius'un Pretoryenlerinin en iyileri olan Lejyo XIII Drako'nun dört *turmae necāres*ine, Aja au Grimmus tarafından, hükümetteki reformculara koordine bir suikast düzenlemeleri için talimatlar verildi. Birliklerden biri, yasadışı bir işkence evi olan Hysperia Bahçeleri'ne harekât düzenledi. Baskından önce kendilerine

standart operasyon uyarıcıları verildi. Bilmedikleri şey, her zamanki uyaranlarının zoladone ile değiştirilmiş olduğuydu.

"Baskından sonra ölüm mangasına, Aja'nın, değerli zorba ejderlerini bile... zorlayacağını bildiği yeni talimatlar geldi. Zoladone etkisiyle empatiden yoksun kalmış zorba ejderler talimatları yerine getirerek isyana teşvikten değil, cinsel işkenceyle dolu bir hayata katlanmak zorunda kalmış ve Atalantia au Grimmus'un da dahil olduğu, iktidardaki rejimin sadık üyelerini zan altında bırakacak bilgileri elinde bulundurmaktan suçlu bulunmuş yetmiş beş erkek, kadın ve çocuğu katlettiler. Sonrasında zorba ejderler kurbanlarını hidraksik asitte erittiler. Çocukları bile." Bunu zaten biliyordum. Ancak bir çocuğun yargılaması daha korkunçtu. Emri veren onun ırkıydı. Benimki değil. "Trigg ti Nakamura zoladone etkisinden kurtulduğunda Holiday onu ağzına soktuğu bir silahla buldu. Eline bulaşan kanı temizlemesi için onu Ares'in peşine düşmeye teşvik etti. Onun ifadesine göre..."

Ona doğru atıldım. Altı yağmur rozetli bir bahriyelinin bile başını döndürecek ve şaşkınlık içinde bırakacak laflar ağzımdan döküldü. Z'nin etkisindeki oymuş gibi Pax'ın yanından kayıp geçti.

"Bir zombi gibi mi yaşamak istiyorsun?" Yüzüğü kaldırdı. "Bu yüzük Ephraim ti Horn'a ait. O ne zaman geri isterse, o zaman veririm."

"...sana bu hakkı kim veriyor?" diye hırladım. "Küçük şımarık ..."

"Volga'yı sormadan önce Z istedin," diye tersledi. "Ama onun için hayatını riske attın, öyle mi? Sen bir bağımlısın, Teneke Adam. Kendini sorumlu tutmayı reddediyorsan, bunu senin için ben yaparım. Jüpiter biliyor ya, başka kimsen yok."

Adım sesleri çınlayarak uzaklaştıktan çok sonra bile uzandığım yerden ona haykırdım. Çok geçmeden bitkin düştüm. Sessizlikte Trigg'in anıları peşimi bırakmıyordu. Çok geçmeden Volga da ona katıldı. Kakofoni içinde, bildiğim tek şeye döndüm ve dudaklarımdan, insan omurgası yerini titanyum zincir bağlantılarına bırakana

dek beynimize işlenmiş eski asker öğretileri döküldü. Uyuyakalırken sözleri fısıldadım:

Uzunlarsa doğrayın.
Kısalarsa ezin.
Kavgacı, dövüşçü, servet vurguncusu,
o kargayı tüttür, şu haykırışı kazan.
Kavgacı, dövüşçü, servet vurguncusu,
o karıncayı tüttür, tasmanın bedelini öde.
Legio!
Aeterna!
Victrix!

Bir kez daha, sizi lanet köpekler!

Kavgacı, dövüşçü, servet vurguncusu...

22

EPHRAIM

Kırpılmamış

Geniş bir sayvanlı yatakta uyandım. Solgun mavi perdelerden içeri ışık sızıyordu. Ne zamandır baygındım? Damar yolumdan serum veriliyordu. Serumu çekip çıkarırken midem guruldadı. Zoladone açlığı kuduz bulaşmış bir yaratıktan küçük bir köpeğe dönüşmüştü. Köşeye işeyip ciyaklarcasına havlıyordu. Şimdilik onu yok saydım.

Çocuk ziyaret etmişti, değil mi? Yüzüğüm ondaydı. Trigg'in hikâyesi de öyle. O kibirli velet yok muydu o? Tanrılar aşkına, başım ağrıyordu.

Sağ bacağım da Venüs asit karıncalarından yapılmış gibi kaşınıyordu. Örtüyü üzerimden atıp bacaklarımı açtım. Yapay kaslar ve kas telleri, rengi daha koyu sol bacağımla uyumsuz, solgun, yeni bir katman deriyle kaplıydı. Şık bir teknolojiydi – çoktan kaslanmıştı bile. Büzülmüş pembe et tabakası, Gorgo'nun raylı topunun Eller Dükü'nden geçip saplandığı gövdemin ortasında bir düğüm oluşturuyordu. Pembe et çarpışmada kırılan önkolumda parmak uzunluğunda bir hat yaratmıştı. Hasta şortumun içine bir baktım.

Selam, ihtiyar delikanlı. Hâlâ burada olmana sevindim.

Ayak başparmaklarımı kıpırdattım. Sinirler çoktan düzene girmişti. Göğsümdeki garip ağrı dışında hayalet ağrı falan yoktu. Ancak zengin bir hanenin himayesindeysen böylesine iyi bir iş çıkarılabilirdi. Oysa ben zengin falan değildim. Bir akıncı da değildim. O halde *qui solvente?* Parasını kim ödüyordu? Volga neredeydi? Ben neredeydim?

Perdeleri açtım. Süit genişti ve bir holoKutu dizisinden fırlama, düşüncelerinde kaybolmuş ama içten içe hassas bir şövalye için birebirdi. Taş duvarlar ve zemin. Pahalı halılar. İçinde dans edilebilecek boyutta bir şömine. Yatağın kenarında kutup ayısı peleriniyle birlikte bir çift tüylü pembe terlik duruyordu. Birileri komiklik yaptığını sanıyordu.

İkisini de üzerime geçirip güneş ışınlarının vurduğu ahşap kapıya yöneldim. Kapıyı iterek açarken gözlerim bir şey görmez oldu. Soğuk bir hava dalgası içeri akın etti. Gocuğu üzerime daha sıkı sardım ve terasa çıktım. Kar taneleri ve şekil şekil budanmış ağaçların sıralandığı taş korkuluk, yeşil ve gümüş çiçekli gür sarmaşıklarla sarılıydı.

Onun ötesiyse görülesi bir manzaraydı.

Luna Savaşı'nın ilk yılı, bitişiğimizdeki bina bir termit mühimmatıyla saldırıya uğradığında, benim oğlanlarla birkaç Altın gladyatör avlıyorduk. Toz toprak dağıldığında Altın bir kadın imparatorluğunun enkazında dikiliyordu. Kollarından birinin dirsekten aşağısı yoktu, vücudunun derisi sıyrılmıştı ve altındaki tüm ayrıntılı hatlar trafik ana arterleri gibi canlı duruyordu. Çenesini bize doğru kaldırarak orada sallanırken adeta, "Zaferime şahit olun, köylüler," diyordu.

Yardımımızı kabul etmek yerine kan kaybından ölmüştü.

Mars şehri Olympia'nın kalıntıları bana o kadını anımsatıyordu. Güzel, görkemli, çıplak yumruklu, kavgacı bir tip gibi bıçkın ve kusursuz burnunu kırdığı için dünyaya öfkeli. Azrail, eski Bellona merkezine kadar intikam almak ve Minotor'u tekme yemiş bir enik gibi yollamak için lanet olası Yedinci'yle gelene dek Minotor'un Sefi'ye karşı direnişini Luna'da izlemiştim.

Ne manzaraydı ama. Ne şehirdi. Ancak savaş sürerken Olympia için aynısı söz konusu değildi. Bulut kulelerinin yerini, şehrin batısında gecekondu sığınaklarına bıraktığını biliyordum. Uzaktan çıkıntılarını görebiliyordum. Eski Bellona başkentinin geri kalanı Olimpos Dağı'nın kuzeybatısına yayılıyor ve Loch Esmeralda'ya doğru kum saati şeklinde uzanıyordu. Savaştan zarar görmüş her bir kilometre altı asırlık haşmetli Bellona zevkinin mimarisini yansıtıyordu. Parçalanmış siluete rağmen hoş bir zevkti.

Şehirleri sadece faşistler kurmalıydı. DemoKratların asla dikkat çeken bir tarzları olmuyordu.

Hava trafiği seyrekti. Parçalanmış binalardan ocak ateşleri yükseliyordu. Kara trafiği kuzey kapılarını tıkamıştı. Pazarlar, fazla büyümüş inler ve eski heykel parkları şenlik ateşleri ve berduş çadırlarıyla kaynıyordu. İnsanlar burada yaşıyorlardı ama iyi yaşadıkları söylenemezdi.

Odama geri döndüm ve şaşkınlıkla yukarı baktım. Devrik Bellona hisarı, Kartal Yuvası, güneş sistemindeki en yüksek dağın tepesinde yükseliyordu. Harabeye dönmüş taş kartalın kanatlarının desteklediği kış dağında kütüphaneler, hükümet binaları, dans salonları ve villalar yükseliyordu.

Neler oluyordu? Benim burada ne işim vardı?

Eski hisler uyanmıştı ve odamda birilerinin varlığını hissediyordum. Saklanmaya çalışmıyordu. Ancak ilk başta onu görmedim. Onu kanepe sandım. Ömrümde gördüğüm en iri adamlardan biri ateşin önündeki yaratık postu üzerinde uzanmış, çıplak elleriyle kömürde ceviz kavuruyordu. Tabii bunlara el denebilirse. Sağ eli devasa ve zencefil kökleri gibi eğri büğrüydü.

"Akıbetini kemiklerde mi görüyorsun, Grarnir?" diye sordu alçak, ıslıklı bir sesle. Mars'ın çok sayıdaki kuzey kutbu kabileleri gibi siyah tenli, kel ve inanılmaz kiloluydu. Gözleri kömürlere odaklanmıştı. Aralık kapıya hızlıca bir baktım. "İnsan kaçabilir ama şimdiye kadar hiçbiri kaderinden kaçmış değil."

"Kimsin sen?" diye sordum.

Gözleri odayı taradı. "*Onun* akıbetini görüyorum. Bu genç bir kartalın yuvasıydı. Tüylerini kabartmak için uzaklaştı ve etrafında hepsinin yıprandığı adamla buluştu. Şimdi hafıza mağarasında uzanıyor; sonbahar başında bulduğu soğuk taş bir zemin üzerinde, başı yeni açmış bir çiçek, yüreği Satürn'ün hükmünde." Dumanı üstünde bir ceviz kabuğunu parmaklarıyla kırıp bir midyeyi emercesine yedi içindekini. Dövmenin vücut bulmuş haliydi. Yüzünde, çıplak kollarında iç içe geçmiş şekiller halinde açık mavi rünler yazılıydı. Sol elinin parmaklarında yakut ve elmaslar dizili yedi gülünç halka vardı. Başındaki delikler dışında kulaklarından geriye bir şey kalmamıştı. Ancak oradaki eksiğini, ardında bokböceklerinin gözden kaybolacağı denli kalın kaşlarıyla telafi ediyordu. Yağlı deri çantaları, kuzgun tüylü bir pelerinin altına taktığı kırmızı pullu deri kemerden sarkıyordu.

Bir şaman.

Blok Savaşları'nda, zaman zaman, mızrak gibi dolgun penisleriyle çıplak ve Tanrı'nın Ekmeği'yle kafayı bulmuş halde düşmana saldıran ucubeler görürdüm. Etrafları daima *skuggi* denilen çılgın ruh savaşçılarıyla sarılı olurdu. Lejyoner kartal bir lejyon için ne kadar mühimse savaş grupları için de bunlar öyle bir öneme sahipti. Belki de daha önemliydiler. Ne de olsa Griler sihre inanmıyordu.

O buradaysa, skuggi o kapının dışında demekti. Avcı içgüdülerim içimde bas bas bağırıyordu. Tam donanımım olsaydı pencereden kaçardım. Ancak ayaklarımda terlik, üzerimde de ayı kürkü olduğu için o gösterince yanma oturdum. Onun yanında, dokuz yaşındaki bir Gri'den daha ufak kalıyordum.

"Akıbetin bu kemiklerde değil, Grarnir." Kömürleri işaret etti. Aralarında kemikler vardı. Isınıp çatladıkça kırıkların arasından ilik akıyordu. İnsan kemikleri. O gözyuvası mıydı? Yutkundum. Tısladılar.

"Senin için gelen adamlar," dedi.

"Sendika mı?"

Başıyla onayladı. "Kellene biçilen ödül o kadar büyük ki kendilerininkinden oldular." Kıkırdadı. "Freihild ve skuggi onları iğdiş

etti ve gerçeği söylediklerinde, güçlendirmek için gök kraliçelere yem ettiler. Çok eğlendiler." İlik kaynadı ve uyluk kemiğine benzer bir şeyden aşağı aktı. Şaman üzerine eğildi, o kadar yakındı ki kaşları kıvrılmaya başladı. "Akıbetini kemiklerde gördüm, Grarnir. Bazen tanrılar konuşur ama hangisinin konuştuğunu asla bilemezsin. Bazıları diğerlerinden daha çok muziplik yapar."

"Adım Ephraim, ihtiyar delikanlı."

Gözleri bana bakmak için o devasa kafasında yana kaydı. Yine kıkırdadı. "Şşşt. Geliyor. Korkuyu sever. Hiç gösterme. Belki gazabını salmaz."

"Kim?"

Sırt çantasında bir şey ararcasına sol elini bütünüyle kömürlerin içine daldırdı ve üstünde dumanı tüten bir ceviz çıkardı. Kırarak açtı ve kararmış etli kısmını bana gösterdi.

"Kırpılmamış."

Denenmemiş yeni bacağım üzerinde dengemi az kalsın kaybederek ani bir panikle ayağa kalktım. İtkisi vardı. "Kırpılmamış *Valdir* mi?"

"Akıllı ol, Grarnir. Kraliçe'nin cariyesi büyük güce sahip. Tasması bol."

Gizlenecek bir yer aradım. Bot seslerini işittim. Kahrolası ağır botlar. Duvardaki mumlar titredi. Kapının dışındaki koridorda bir gölge hareket etti. Her biri ölü bir Altın'dan alınmış ve mühürleri eritilmiş halkalar meşum bir tangırtı çıkarıyordu. Grileri umursamazlardı bile.

"Aptal adam. Kaderin pencerenin dışında değil," dedi şaman başını kaldırıp bakmadan. "Ancak gerekirse kendin bul."

Başımı eğip ona baktım. Beni durdurabilecek kadar hızlı olmasına imkân yoktu.

"Tanıştığımıza sevindim, Bay Şaman." Yeni bacakla adımlarım dengesiz bir şekilde, kürk montum arkamda uçuşarak terasa koştum, korkuluğun üzerinden atladım.

İki avuç dolusu sarmaşığı tuttum ve ağırlığım altında sarktıklarını hissettim. Ayaklarım karlı uçurumdan bir kilometre yukarıda

sallanıyordu. İnsanlar yükseklikleri fazla abartıyordu. Kırpılmamış'tan daha beteriyle henüz karşılaşmamıştım.

Korkuluğun dik yüzeyinden aşağı indim. Yüksek irtifada esen rüzgâr ısırıyordu. Ellerim şimdiden uyuşuyordu. Sarmaşıklar saçaklanmaya başlamıştı. Kalın taş sütun, kalenin bu kısmını ayakta tutuyordu. O da sarmaşıklarla kaplıydı. Sağ tarafa kaydım ve iki ayağımı da taşa sabitleyip yeraltı dünyasının efsanesi olmamı sağlayan akrobatik hareketlere güvenerek ittirdim. Sürüngen Ephraim. Tırmanışçı Ephraim. Ephraim... ah, kahretsin.

Sütunun yanından uçarak geçtim.

Sağ bacağım felaketti. Bastırdığımda geri itmiyordu. Lanet olası bir mancınık gibi vuruyordu. Öncekinden üç kat güçlüydü. Hiçliğe yelken açacaktım...

Sert bir taşa çarptım. Bir sütun daha! Ah, bu canımı acıttı. Sekerken tutunmak için parmaklarım bir taşı tırmaladı. Düştüğüm sırada birine takıldım. Sarmaşık ayrılmaya başladı. Nefesim sıkışmış halde hızla düşüyordum ki duruverdim. Avucumun derisi sıyrılmasına rağmen sarmaşığa can havliyle tutundum. Terliklerim aşağıdaki enginlikte sürükleniyordu.

Ah, dalga geçiyorsun.

Destek sütunları ağının en batısındaki güvenli bölgeyi, düştüğüm için kaçırmıştım. Aşağıda sarp kayalıklar ve uçuşan karlar dışında bir şey yoktu. Tek kurtuluşum Kartal Yuvası'nın temelinin batı tarafıydı. Arada yirmi metreden fazla mesafe vardı. Yeterince aşağıda sayılmazdı. Kendimi ona doğru salladım. Sarmaşık sarktı. *Dayan. Kırpılmamış'tan iyidir.* Yeteri kadar yaklaşamasam da sallandım. Sarmaşık saçaklanmaya başladı. *Dayan, sarmaşık.* Hafifçe sarkarken hiçliğe doğru geri sallandım. Kartal kanadına doğru savrulurken çizdiğim yayın en uç noktasına ulaştım. Ardından sarmaşığı bıraktım. Yerçekimi asılıyordu. Ayaklarım önde, bedenim kusursuzca yatay bir vaziyette uçtum, ardından omuzlarımı geriye, dizlerimi yukarı çektim ve takla atarcasına döndüm. *Dayan, dayan, dayan...*

Taşın üzerine yalınayak inerken topuklarımdan dizlerime sarsıcı bir güç bindi. Haha! Sonra bir buz parçası üzerinde kaydım

ve kesin ölüm anlamına gelecek bir düşüşün hemen öncesinde yana döndüm. Güvenli bir tarafa sıçradım. Kan içinde, donarak ve dişlerim tıkırdayarak uçuruma baktım ve tükürdüm.

Şimdi kayalığın dik yüzünden inip şehre ulaşma, ayakkabı ve bir gemi bulma ve buradan defolup gitme zamanıydı. Olympia'da birilerini tanıyor muydum? Tanımadığımı umuyordum, Sendika başıma ödül koymuş olmalıydı.

Sonra rüzgârda bir şey duydum. Gökyüzüne baktım. Hiçbir şey yoktu. Hangi korkuluğun benimki olduğunu bile ayırt edemiyordum, o kadar aşağıdaydım. Kimse takip etmiyordu. *Akıbetimi şimdi kemiklerinde görüyor musun, şaman?* Ardından rüzgâr arkamda uğuldadı. Güneşe karşı gözlerimi elimle siper ederek dönüp şehre baktım. Uzaktaki gölden göz kırpıyordu. Bu olsa olsa...

Jüpiter.

Aşkına.

Yok.

Artık.

Taştan kartal kanadının altından altı canavar yükseliyordu. Açık mavi tüyler. Yirmi metrelik kanat genişlikleri. Rün dolu akım-Zırhlarıyla sarılı aslan gövdeli devasa yırtıcı kuşlar.

Tüylü griffonlar.

Kaçtım çünkü başka ne yapılırdı ki?

Kürk, tüy ve kastan bir füze önümdeki taşa hızla indi. Geriye savuldum. Bir kar bulutunun içinden hayatımda gördüğüm en büyük şey beyaz kütlesini ortaya çıkardı. Endymion Kubbesi'nin tepesindeki Euripedes au Votum'u mideye indirmesinden önce canavarı bir defa görmüştüm. Bu Obsidiyen Kraliçe'nin albino küheylanı, Tanrıyiyen'di. Ancak kimse semeri üzerinde sürmezdi.

Griffonun jilet bereli ağzı benim cüssem kadardı. Dağ gibi bir adam gölgesine inerken yüzüme bağırmak için ağzını açtı. Tüylerim ürperdi. Adamın zırhlı botları kocamandı. Dövmeli kolları ağaç fidanları gibiydi ve altın zincirlerle doluydu. Miğferi bir insan kafa-

sından üç kat büyüktü. Afrika kum hidrasının kafatasından yapılma ve bir Pasifik orman ejderinin bir metre uzunluğundaki zehirli yeşil tüyleriyle kaplıydı. AkımZırhı ezilmiş ve beyazdı; omuzları, sırtına bağlı insan boyutundaki büyük baltayla öldürdüğü Eşsiz savaş lordlarının kafataslarıyla doluydu.

Azrail'in en büyük zırhlı süvari komutanı ağır adımlarla bana doğru yürüyordu. Adını aldığı uzun saçları ganimetleriyle örülü bir biçimde sırtından kuyruk sokumuna uzanıyordu. Ayağa kalktım.

Halkının gözünde: Büyük Birader.

Altınların gözünde: Gökyüzü Piçi.

Diğer herkesin gözünde: Kırpılmamış Valdir. Savaş lordu ve Sessiz Sefi'nin kraliyet cariyesi.

"Gemimi buraya bırakmamışım meğer," dedim ona bakarak. Hidra kafatasının boşluklarındaki siyah gözler dağ sırtına ve geçtiğim taş sütunlara doğru kaydı. "Gemimi gördün mü? Parlak, uzun, kıç tarafında şişmiş iki motoru var. İtti mi iyi iter." Yanıt gelmedi. "Bak, ben Hükümdar'la çalışıyordum. Sizin müttefikinizim. Onu arayın. Hatalar yapmadığımı söylemiyorum ama beni Barca'ya vermeyin. Bunu hak etmedim."

Dönüp bana baktı. "*Hak etmek mi?*" Ses, her bir desibeli bozulmuş şekilde hidranın sonik boşluğundan dışarı çıktı.

"Yani, demek istediğim, tüm Sendika'yla yüz yüze geldim. Çocuklara sor. İkisine de. Oldukça etkileyiciydim."

"Annelerimin topraklarında, çocuk çalanlar külsavaşı ilan ederler. Kabile ruhuna karşı verilen kutsal bir savaş. Dolayısıyla açgözlü juntakları vücutlarından sökülüp alınır ve tohumları yayılmasın ama güzelce çıtırdasın ve kabile sıcaklığını paylaşsın diye ateşe atılır. Soyadları, çalmaya çalıştıkları kabilenin merhametinde olsun diye çocuklar gözlerini kafataslarından karga kemikleriyle didiklerler. Hak ettiğin işte bu."

"Karga kemikleri mi?"

"*Karga kemikleri.*"

"Bu kulağa çok haince geliyor. Cumhuriyet topraklarında olduğumuz için şanslıyım. Hükümdar'ı bir ararsan..."

Bir takAğ'la yakın mesafeden göğsüme vurdu. İçimdeki hava boşaldı ve göğsüm kasıldı. Halatı Tanrıyiyen'in semerine sürükledi ve griffona havladı. Kendisini süren kimse olmaksızın yaratık taş kanattan kış havasına sıçradı. Valdir vahşi bir şarkı mırıldanarak çekimBotlarıyla yanında uçuyordu. Kartal Yuvası'na geri tırmanırken inanılmaz öfkeli bir şekilde sürükleniyordum.

Ölmek istediğim son yer Mars'tı.

23

EPHRAIM

Kraliçe

Valdir'in adamları beni mucurun üzerine kabaca attı. TakAğ tenimde baskı izleri bırakarak geri çekildi. Griffonlar alçaldılar ve Valkyrie kadınları semerlerinden kayarak indiler. Zırhlarında kırmızı rünler bulunan erkek cesurlar buhar çıkaran çekimBotlarıyla yanlarına indiler. İçlerinden biri, ben çıplak ayaklarım üzerinde kalkıncaya kadar kıçımı tekmeledi. Ayaklarım başarısız kaçış girişimimden ve soğuktan acıyordu. İndiğim sırada kırmış olabilir miydim? "Terliği olan var mı?" diye sordum. Kimse beni umursamadı. "Peki. Çorap da iş görür. Yanınızda çorap var mı?"

"Grileri sevmezler, Grarnir. Özellikle de erkek olanları. Cesurlar sizin lejyonlarınızda köleşövalyeler, gladyatörler veya daha beterleriydi." Sesten tarafa döndüm. Şaman, kuzgun pelerinine sarılı bir şekilde ceviz yiyor, başsız dev bir heykelin kucağında oturuyordu.

"Ah, yine sen."

Heykelin kucağından kayarak inip bana doğru sendeledi. "Ahmağını yine kaybetmemeye çalış, seni aptal" vurgusuyla ona Nagal dilinde bir şeyler haykırdı. Şaman, karga pelerinini savaşlorduna savurarak kulak deliklerini kapadı.

Soğuk karşısında kürk monta sıkıca sarınarak, "Başka terliğiniz var mı?" diye sordum. "Son çifti kaybettim de."

"Ancak bir aptal, ilki çok az değer görmüşken ikinci bir hediye verir," dedi. "Akıbetinin pencerenin dışında olmadığını sana söylemiştim. Şimdi acısını çek."

"Eh, ne yapalım. Ben Hyperionluyum. Bizler doğuştan kuşkucuyuzdur."

Kocaman başını yana eğip kahkaha attı. "Belki gelecek sefer sana bir şey verildiğinde kıymetini bilirsin." Sağ bacağıma ceviz kabuklarını fırlattı.

"Bunu bana veren *sen* miydin?"

"Fikri evet, parayı hayır." Göğsüne dokundu. "Ozgard." Beni işaret etti. "Grarnir. Bu da demek oluyor ki..."

"Bir dakika. *Sen* Ozgard mısın?"

Sırıttı. "Çılgın Ozgard. Kötü Ozgard. Maviyemiş Ozgard." Başıyla selamladı.

"Beklediğim kadar mavi değilsin."

"Yemişler ancak tanrılar dans ettiği zamanlar için," dedi Valdir'e bakarak.

"Ne zaman dans ederler?" diye sordum.

Gülümsedi. "Kan döküldüğünde. Endişelenme. Bugün sadece konuşma var."

Valdir, Tanrıyiyen'in yanında gülünç miğferini çıkardı. Şampiyonun yüzü bir Obsidiyen için alışılmışın dışında narindi. Burnu iki kez kırılmış, yanakları cılız ve çilliydi. Ancak tüm o vahşet, kemiklerindeki yabani yapıyı; siyah irislerindeki gümüş zerreleri; dolgun, girintili dudaklarını ve Minotor'la düellosundan sağ kurtulmuş Darrow hariç tek insan olmanın verdiği mağrur büyüklüğü gizleyemiyordu.

İtiraf etmeliydim. Lanet olası muhteşemdi.

Valdir, bu defa parmaklarıyla işaret ederek Ozgard'a haykırdı ve büyük zafer takına doğru yollandık. Başı kadınlar çekiyor ve beni umursamıyorlardı fakat peşlerinden gelen adamlar beni ıslıklıyor ve yavaşladığımda balta saplarıyla ittiriyorlardı. Yol, dağın sırtından

yukarı uzanıyordu. Hassas sağ ayağım henüz nasırsızdı ve taşlar yüzünden acıyordu. "Ne bu şimdi?" diye sordum Ozgard'a, yüksek irtifa yüzünden zor soluyarak.

"Görürsün." Yürürken parmaklarıyla işaretler koymaya başladı. On ikinciye vardığında küfrettim.

"Juno'nun bitik memeleri aşkına..."

Yol inanılmaz etkileyici bir manzaraya çıkıyordu. Kartal Yuvası'nın üzerinde Bellona *ludus*'unun taştan idman sahaları, en yükseği bulutların arasında gözden kaybolarak dağ kenarını çevreliyordu. Bir zamanlar genetiği değiştirilmiş faşist şövalyelerin fetih ve katliam için eğitildikleri yerde şimdi Obsidiyen gençler beden eğitimi, tırmanış ve silah pratikleri yapıyorlardı.

Kırık heykellerin arasında toplanmış muazzam savaşçı kalabalığı ve yaşça büyük öğrencilerin bulunduğu alçaktaki bir idman sahasına yöneldik. Beyaz yelelerin arasında küllü sarı saçlı biri hareket ediyordu. İdman sahasında iki tane üçlü grup düello yapıyordu. Üçlüyle senkronize dövüşen Electra ona elli kilo fark atan bir Obsidiyen'i parçalıyordu. Genç adamın yüzü sakalla kaplı olmasına rağmen küçük görünüyordu. Dümdüz edilmiş burnundan itibaren kan içindeydi. Geleneksel öküz-uyluğu idman değneklerini ustalıkla kullanıyorlardı. Electra'nın ekibi savunmadayken, karşı grup, idman sahasının ortasındaki büyük kafatasına ulaşmaya çalışıyor gibiydi.

Valdir, müsabakaya saygısından bizi durdurdu. Obsidiyenler kan sporu üzerine bahse girmekten kendilerini alamadıkları için fısıldaşıyorlardı.

Daha önce çocukların dövüştüklerini görmüştüm. Su altında dövüşen sarhoşlara benziyorlardı. Electra da öyleydi ama su içinde değil de, paket lastiğinden bir odada, insan boyutunda bir iğneye fiske atılmış gibiydi. Ancak tüm manyaklığına rağmen vuruşlarında kör noktalarını kollamak için kendi müttefiklerini kullanarak rakip değiştirip kendi grubunun bir parçası olarak mücadele ediyordu. Rakip üçlüdeki son delikanlı, şakağına aldığı darbeyle geri geri sendeleyip yere yığıldığında eğitmen dövüşü durdurdu. Electra sürdürmedi.

Electra ve ekibindeki kadınlar devrilenleri kaldırmaya yardım ettiler. Altısı birden, topuzlu ve yüzünde siyah skuggi rünleriyle kıvrak, genç bir Obsidiyen kadın olan eğitmen ile kalabalıktaki başka birine boğazlarını gösterdikten sonra koşarak sahanın etrafındaki diğer öğrencilerin yanına geçip oturdular. Küçük şeytan Electra evinde gibi görünüyordu. Ozgard bana, "Kabile çocukları zorludur," diye mırıldandı. "Usulümüzü öğrenmek için buza geri gönderilirler. Günlerce avlanırlar. Altı yaz baltalarla ölümüne dövüşürler. Yine de Valdir erkek ve kız çocukları, kabile çocuklarının yanma koyamıyor. Ruhları kurtların ruhunu taşıyor."

"Oğlan iyi. Kız tam psikopat. Kanında var."

Ozgard buna katılmadığını belirten hafif bir ses çıkardı. "Dersin adı Üç Mevsim. Ne olduğunu biliyor musun?" Başımı iki yana salladım. "Savaşın üç mevsimi vardır. Rüzgâr, Ateş ve Kül. Gurur, aidiyet, yok oluş. Freihild..."

"Bütün o Sendika toplarını kesen mi?"

"Evet." Genç eğitmeni işaret etti. "Saldırgana gizli talimat verdi, düşmanı sahadan temizle, kafatasına ulaş ya da düşmanı yok et. Kız, kafatası için ilerlediklerini gördü. Kız dinledi. Kız buza döndü ve düşman kanadı nihayetinde bunun, onun kanadının kafatası olduğunu kabul etti. Aidiyete saygı duyuldu. Denge bulundu. Bu durum Kraliçe'yi memnun ediyor."

Üzerine kar düşmüş çimenliğe baktığı sırada gözlerini takip ettim. Sessiz Sefi'yi hiç yakından görmemiştim. Küçük tepedeki Valkyrie'lerinin arasında otururken neredeyse ölü gibi görünüyordu. Bacaklar ve kollardan ibaretti. Her an, atom bombasından bir tetik uzaktaymış gibi görünen Altınlarınki gibi kinetik bir şiddet sahibi değildi. Sadece bastırılmış, durgun bir görkem. Tıpkı idman sahasını çevreleyen heykellerden biri gibi. Omuzları mavi kürkten, dik yakalı, olağanüstü bir beyaz pelerin altında geniş ama kemikliydi. Sağ eli eldivenliydi. Başında buzu andıran bir taç vardı. Sahaya yeni bir grup geçtiği sırada, çenesini eşine doğru kaldıran Valdir'i dikkatle izliyordu.

Pax yeni gelen gruptaydı. Dövüşmesi gereken canavarları izledim. İki Altın dölünden daha hassası konusunda beni endişelendiren tek şey boyut farkı değildi. Kas gelişimiydi. Ergenlik öncesindeki Pax henüz yetişkin bir erkek değildi. Çıplak baldırları bir erkek çocuğununkinden yapılı görünse de Obsidiyenler devdi.

Üç rakip bir üçgende yerlerine geçerken Freihild'den talimatlarını aldılar. Pax'ın ekibi düşmanlarının niyetini bilmeden kafatasının etrafında toplandı. Pax ilgisiz görünüyordu. "O adamların kırmasına izin vermek üzere olduğunuz kişinin kafatası bir trilyon kredi ediyor," dedim.

Ozgard beni inceledi. "Çocuğu önemsiyorsun. O taş kalbinde hâlâ bir sıcaklık var. Bu iyi."

"Bu lanet olası bir evlilik değil. Geçim kaynağım, o kadar. Ancak o, diğeri gibi değil."

"Hayır. Kız iyi bir dövüşçü. Oğlan daha tehlikeli bir insan. Kraliçe'yi uyardım. Dersi bu defa reddedecek. Öfkesi içinde toplanıyor. İzle."

Obsidiyenler, Ozgard'm Rüzgâr Mevsimi dediği bir meydan okuma haykırdılar. Niyetleri kendi kahramanlıklarını göstermek için Pax'ın ekibini sahadan silip süpürmekti. Pax'ın ekürisi merkeze hareket ederken o ayrıldı ve sahanın en kenarında durdu. Üç düşman peşinden gelmedi. Ekürisini geriye ve sahadan dışarı sürmek için sayılarını kullandılar. Sonra üçü birden V biçiminde Pax'ın üzerine geldiler. Saldırı menziline girer girmez Pax dışarı çıktı. Eski savaşçılar kınayarak izlediler. Pax'ın düşmanları zafer ilan ettiler ve sırtlarını ona çevirerek korkaklığını küçümsediler. Pax sahaya geri girdi. Gülümseyen bir tek Valdir'di.

Peşi sıra olanlar dehşet vericiydi.

Şiddetin kendisinden ziyade, sıkıntı tonu ve klinik işkence. *Çat.* Kafatasındaki uyluk sesi idman sahasında takırdadı. Obsidiyenlerden biri yana sendeledi. Diğer iki yabani, Pax'ı dövmek için hızla döndü. Pax onları sessizce tarttı. Electra'dan yavaştı ve neredeyse uyuyor gibiydi ama her hareketi bir dans figürünü andırıyordu. Sanki tüm bunların yaşandığını daha önce görmüştü ve

hareketlerini ona göre ayarlayarak Obsidiyenlerle dalga geçiyordu. Bunu yapmasına gerek yoktu ama yaşça büyük oğlanlardan birinin dizkapağını göçertti, ardından tek bir değnek hareketiyle kafatasını kırdı. Hareketi dönerek tamamladığı sırada gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Diğeri değneğini aşağı doğru, diyagonal bir hamleyle Pax'ın başına geçirdi. Pax sırtüstü yere yığıldı. Değnek yere çarptı ve kırıldı. Pax, Obsidiyen'i ayak bileğinden yakaladı, kendisini Obsidiyen'in bacakları arasına çekti, bir yanından diğerine geçip Obsidiyen'in sırtına bindi ve elini onun boynuna götürdü. Nasıl olduysa Obsidiyen'in kırık değneğinden bir parçayı kaptı ve boynuna iki parmak derinlikte gömdü.

"Kıpırdama," dedi Pax. "Kemik şahdamarından iki milimetre mesafede." Obsidiyen'in gözleri kocaman açıldı; kaskatı kesildi. Pax kayarak sırtından indi. Seyreden savaşçılar tiksinmişlerdi; biri bile kıpırdamadı, eğitmen bile. Pax, Sefi'ye döndü.

"Sen bizimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Sefi alçak sesle. "Bu Kül değil, Rüzgâr Mevsimi'ydi."

"Dalga mı? Hayır, majesteleri. Amacınızın bana eski Obsidiyen yöntemlerini öğretmek olduğunu anlıyorum." Nasıl olduysa geldiğini ayrımsayarak Ozgard'ı işaret etti. "Şamanınız Buz çocuklarına savaşın, tüm halkların ilk dili olduğunu ama her savaşın sonuncu olmasına gerek olmadığını söylüyor. Bir çocuk olarak sizin bilgeliğinizden etkilenmem gerekir. Rehin olarak kabile ayinlerinize dahil edilmemden, müttefikiniz olduğuma ikna olmalıyım. Vasi olarak bu dersi kendi halkıma bildirmeliyim. Kutsal ritüellerini bana gösteren ve bana saygıda kusur etmeyen Obsidiyenlerin arkadaşı olmalıyım. Geriye hiç Obsidiyen kalmayacak olması ne acı."

Cesurlar bu hakaret karşısında ayağa kalktılar. Kendisi hakaret karşısında ayaklanmayan Valdir, dostlarının tepkilerini dikkatli bir düşünceyle izledi. Demek ki düşünen bir canavardı. Yarasa kulakları görmezden gelinirse yakışıklı da sayılırdı.

"Tanrılar esirgesin, gururunuzu incitmemiş olayım," diye şakıdı Pax. "Tabii geriye kaldıysa ne şahane. Savaşın hâlâ bir diyalog olduğunu düşünüyorsanız, Çekirdek'in Altınlarının sizin birer in-

san olduğunuza inanmadıklarını hatırlatayım. Siz bir sürüsünüz. Savaş Mevsimleri, kabileler ebedi bir mücadeleye hapsolsunlar diye yaratıldı. Sürülerinin *telef* olmasını istemediler. Daha iyi savaşlar vermek için *bilenmelerini* istediler.

"Eşsiz Yaralıların çocukları beşiklerinden itibaren tek bir gerçeği bilsinler diye yetiştiriliyorlar: Savaş gurur veya toprak parçası için değil, yok etmek içindir. Kırpılmamış Valdir bunu bilir. Grimmus Lejyonları'nda Ragnar'ın babası Solgun At'ın yanında köleşövalye olarak, sonra da jileti eline veren Ragnar ve babamın yanında hizmet etmişti. Kancesurlarınızın çoğu onların hizmetindeyken buna şahit oldular. Babamın atom bombalarıyla karşılaştığı Merkür'den daha bariz olanı yoktur."

Demek Kızıl pislik soluğu yine Merkür'de almıştı. Altın karşı atağı olmalıydı. Hâlâ kaçak mıydı?

"Ama *siz*. Sizi aşağılık sürüsü. O gerçekten kaçıp geleneğin arkasına saklanıyorsunuz. Bilgelik taslamak için yeminlerinizden dönüyorsunuz. Döneklerin olduğu yerde bilgelik yoktur. Var olan tek şey utançtır. Ortak düşmanınızla tek başınıza yüzleşmek için Sabah Yıldızı'nı terk ettiniz. Ancak üzülmeyin." Sırıtışı onda var olduğunu bilmediğim türden, pis bir sırıtıştı. "Kıyametin motorları babamı öldürdüğünde ve yemin bozanları mezarlarına kadar kovalamak için Mars'a geldiğinde ömrü uzun olmayacak. Hiç kuşkun olmasın, Obsidiyenlerin Kraliçesi Sefi, Rüzgâr veya Ateş savaşı diye bir şey yok." Etrafındaki dağılmış Obsidiyen gençlerine, boynundaki kemik parçasını tutana acıyarak baktı. "Bu bir yok etme savaşı ve türümün daha karanlık soyu sizden üstün.

"Ben Sabah Yıldızı'nın oğluyum. Sizin zincirlerinizi kıran adamın etinden ve kanındanım. Oysa siz Electra ve beni güvence olarak, gemiler ve istihbarat için pazarlık amacıyla elinizde tutuyorsunuz. O yüzden size şunu sormak için babamın gözleriyle bakıyorum: Eski yöntemleriniz şerefle ilgili ne der?"

Kemiğini yere attı ve Obsidiyenleri buz gibi bir sessizlikte bırakarak oradan uzaklaştı.

"Lanet olsun, evlat." Onun yaşındayken ne kadar aptal olduğumu hatırlayarak bacağımı kaşıdım. Electra, Pax'a yetişmek için peşinden koştu. Sefi gidişlerini izledi ve muhafızlarına arkalarından gitmeleri için işaret etti. Ne ki Pax'ın yaptığı suçlamalar ardında kaldı. Obsidiyen ev sahibinin savaş gruplarında her şey yolunda gitmiyordu. "Suçluluk hissettirmek diye buna derim."

"Evet... büyümüş de küçülmüş," diye mırıldandı Ozgard, belli ki Pax'a katılmayarak. İlginç bir biçimde Valdir için aynısı geçerli değildi. Gözleri Pax'ı acıyla izliyordu ve Kraliçesiyle buluşmak üzere yürürken on dünyanın yükü omuzlarındaymış gibiydi. Sadece eğitmen Freihild'in önünden geçerken endişesi kayboldu. Kadın onunla göz göze gelmemek için özen gösterdi. Çok genç bir şeydi. Halkında çok yaygın olan saçlı sakallı bir görüntüsü yoktu, kaslı değil kıvraktı. Bunu sonrası için bir kenara yazdım.

Sefi'nin yanma götürüldüm. Daha demin ergen bir plutokrat tarafından paylanmış olmasına rağmen şanından daha etkileyiciydi. Ve bu muazzam bir şandı. Savaş lordu, Altın katili, Fare Savaşı'nın kahramanı, yarıtanrı Ragnar Volarus'un kız kardeşi, Obsidiyenlerin Kraliçesi. Valdir gibi barbar bir yakışıklılığı ya da Freihild gibi bir canlılığı yoktu. Onun yerine dünyalar arası bir soğuk füzyondu. Kulağındaki koklear implant yanıp sönerken burun köprüsünde yatay demir bir çubuk vardı. Başının tıraşlanmış iki yanında astral runik şekiller yer alıyordu. Sol önkoluna bir veri tableti gömülüydü. Gözleri iri siyah bilyeler gibiydi ama doğru ışıkta optik implantların lifleri görünüyordu. Gözkapaklarında ikinci bir çift mavi göz dövmesi vardı. On dört uzun, ağır kemikli parmakları kucağında birleşmiş, cesaret kuyruğunu okşuyordu.

Sonra üzerindeki silahı gördüm. On yıl önce Trigg'in göğsüne saplanan jiletin atıl bıçağı, dirseğine kadar varan uzun deri eldivenin etrafına sarılıydı. Ağabeyi Ragnar'ı öldüren bıçağın aynısı. Aptal bir bağımlı gibi şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Aja'nın bıçağının Barca'ya ait olduğunu sanıyordum.

Valdir dostunun önünde diz çöktü ve boğazını açtıktan sonra beni takdim ederek kenara çekildi. Sefi kanlı ayaklarımı ve dizlerimi görünce tek kaşını kaldırdı. "O misafir, Valdir."

"Pencerenin birinden düşerken kendisini bu hale o getirmiş."

"Zarafetle inerken," diye düzelttim. *"Njar ga hae, skati,"* dedim Sefi'ye, boğazımı saygıyla ve teslimiyetle açarak. Valdir, Nagal bilmem karşısında şok geçirdi.

Sefi şaşırmamıştı. Bana karşı kullanacağı bir silahı olmadığını göstermek için açık avucuyla saygılarımı kabul etti. *"Njar ga hir, grár. Hir ganga ni hallr."* Valkyrie grubunun arkasında dikilen Beyaz'a başını salladı. "Ksenophon bizim usulümüzü bildiğini söyledi. *Fótr heill?*"

"Pardon? Nagal'im biraz paslanmış."

"Bacağın iyi mi?"

"Öyle görünüyor." Uzantıyı salladım. "DeriTek ısmarlamanıza şaşırdım. Ucuz değildir. Sanırım bunun için size teşekkür etmeliyim."

"Bu bir hediye." Omuzlarını silkti. "Saltanatım uzun savaşta genişledi. Hepiniz misafirimsiniz. Sen de dahil, yara avcısı." Bunu şefkatle söylerken başını eğdi. "Bedenin ölümü arzuluyordu. Kalbin saf değil. Üç kez sustu. Narkotik zafiyet."

Valdir iğrentisini bildiren bir ses çıkardı ve saçını taramak için eşinin yanında yere uzandı. Lanet olası bir tabloyu andırıyordu.

"Valdir zoladone kullanmakla aptallık ettiğini düşünüyor."

"O bir aptal," dedi Valdir.

Sefi elini omzuna koydu. "Rüzgârı senin için harcamakla aptallık ettiğimi düşünüyor." Ozgard'a gülümsedi. "Ancak sizin türünüzdekiler için zafiyetin parçalanmışlıkla bir olmadığını biliyorum. O yüzden, söyle bana, zoladone'la tutkuları öldürmek niye?"

Aja'nın jiletine baktım.

"Hayatın akışını biraz olsun durgunlaştırıyor."

"Zavallı küçük adam," diye dalga geçti. "Hayat hissedilmek için vardır. Yoksa neden yaşansın ki? Vadiler dağları var eder."

Taşın üzerindeki kanı incelemek için idman sahasına geri dönen Ozgard'a başımı salladım. "Oradaki arkadaşın kafası bulut gibi. Buna rağmen gayet iyi bir hayat sürüyormuş gibi görünüyor."

"Saçma bir kıyas. Tanrının Ekmeği savaşçıyı tanrıların sıcağıyla doldurur. Ruh Maviyemişi zihni açar. Aesir'i duymayı mümkün kılar. Zoladone savaşçıyı soğutur, zihni daraltır. Makine adam yaratır. Değersiz."

"Peki ya Ateş Bulutu?" diye sordum. "Sizin vahşi savaşçılar buna bayılıyor."

Yüzü karardı. "Vahşi savaşçılar artık yok. Ateş kabul etmediğim bir kötülük. Bu, insanları vahşileştirir. Biz vahşi değiliz." Küçük tepede Obsidiyen'in yanında duran diğer tek Renk sabahlığı içinde ince uzun bir Beyaz'dı. Bu bir *logos* idi. Hepsinin linç edilip öldürüldüklerini sanıyordum. Kel, çocuksu yüzüyle, Beyaz otuz yaşında da olabilirdi, seksen yaşında da. Hiç anlaşılmıyordu. Tenlerinin rengi yolunmuş bir tavuğunki gibiydi. Gözleri süt rengiydi. Sınıflarını belli etmek için gözlerinin arasına iri bir elmas gömülüydü. Kalıcı zoladone kafasında olan biri varsa, o da bu memeli bilgisayardan başkası değildi. Riyakarlığı gözlerine sokmadım.

"Ruh Maviyemişi sayesinde, Ozgard, tanrının elini senin omzunda gördü," diye sürdürdü Sefi. "Aldığın nefesin sorumlusu o. Bir hurdalığa düştün. Leşçiller seni buldu. Aralarında Buz Kardeşleri de vardı. Ozgard onları bildiğinden seni bana sundular."

İşte bu şaşırtıcıydı. "Bir de minik savaş lordları. Hükümdar'ın vereceği paradan fazlasını sunmak size bir servete mal olmuş olmalı."

"Saygım onlar için yeterli bir ödemeydi."

"Bu Sendika'nın hoşuna gitmiştir."

"Hak iddia ettikleri şeyi geri almaya yeltendiler," dedi Beyaz. "Kırpılmamış bu düşünceyle ilgili onların gözlerini açtı." Valdir Kırpılmamış, Ozgard'a nasıl bir kötülük besliyorsa beslesin, Beyaz'a güveniyor gibiydi. Danışmana eski bir dostmuş gibi onaylarcasına başını salladı.

"Yani çocuklar rehinelerinizse ve biz de buradaysak..." diye mırıldandım.

"Vasimiz," diye düzeltti Sefi.

"Tabii. O halde bundan Barca'nın menüsünde olmadığım sonucuna varıyorum..."

"Seni öldüreceksek neden tedavi edelim? Bu para israfı olurdu. Ulukabile'ye zarar vermedin ki."

"Kesinlikle katılıyorum. Ancak... siz Hükümdar ve Barca Hanesi'yle müttefik değil misiniz?" Daha önce "Ulukabile" terimini hiç duymamıştım ama her şeyin bir sırası vardı. "Lanet olsun, o çocuk konuşmaya başlayana kadar hâlâ senin Azrail'in ağır hava süvarilerinden olduğunu sanıyordum." Etraftaki savaşçılarının yüzlerine bakınca bunun bayat haber olduğunu görebiliyordum ama yine de hassastı, bilhassa erkekler için. Dünya hızla değişiyordu. Wulfgar'ın ölümü yüzünden miydi? Yoksa başka bir şey mi? Müttefik değillerse, Hükümdar'ın bana verdiği ayak işi muhtemelen bir aldatmaca olarak algılanmıştı. Bu da Volga'nın muhtemelen Luna'da ölmüş olduğu anlamına geliyordu. Zoladone'a ihtiyacım vardı. İçimdeki ağrı neredeyse dizlerimi boşaltıyordu.

"O halde bir sebepten hayatta olduğumu düşünüyorum," dedim. "Bu küçük arkadaşa bir lütufta bulunmak istediğinizi sanmıyorum. Yaşlı bir yara avcısına vefa borcu da değil. Sizlerin hırsızlara neler yaptığınızı çok iyi biliyorum." Valdir'e baktım. "O yüzden belki burada neler döndüğünü bana söylemek istersiniz."

Sefi ayağa kalkarak beni şaşırttı.

"Gelin, Bay Horn. Size göstermek istediğim bir şey var."

Sefi beni idman *ludus*'undan, bir zamanlar Bellona savaş sanatının icra edildiği hangarların içinden geçirdi. Taş mağaraların içinde bir millet tek bir sektörde çalışıyordu: bilgi. Obsidiyen gençler yaşlı kadınların, genç erkeklerin, savaşla sınanmış cesurların yanında çalışıp tasfiye acısının altında onlara yasaklanmış yetenekleri öğreniyorlardı. Astral yörüngelerin haritasını çıkarıp uçuş simülatörlerinde eğitim veren Mavi pilotlar ve Turuncu makine ustaları tarafından eğitiliyorlardı. Yeşil kodlayıcılar, Sarı doktorlar ve Kızıl inşaatçılarla çalışıyorlardı. Garip bir manzaraydı.

Yürüdüğümüz sırada Sefi hiçbir şey demedi ve kırık Bellona heykelleriyle dolu başka bir bahçede minik turumuzu tamamladığımızda kafam doluydu, gözlerim aşağılarcasına kısılı kalmaya çalışıyordu ve çıplak ayaklarım delicesine ağrıyordu. Sefi iki kişilik uzun bir masaya oturmamı işaret etti. Siyah rünlü solgun suratlar bahçenin gölgelerinden izliyorlardı. Skuggi. Oturduğum sırada omuriliğimden aşağıya bir ürperti yayıldı. Ruh suikastçıları. Bir heykel yığını üzerine oturmadan önce Valdir'in gözleri onları taradı.

Sandalye bacağımı rahatlattı. Olağanüstü bir Pembe hizmetli ayaklarım için siyah çiçeklerle dolu bir kâse ılık su getirdi. Ayaklarımı daldırıp çiçeklerden olduğunu tahmin ettiğim o tuhaf karıncalanmayla birlikte his geri gelirken derin bir iç çektim. Ozgard, bahçeye geçmeden önce suda bir gece görüntüsü olduğunu fısıldadı.

Gece çöküyor, güneş gökyüzünden giderek çekiliyordu. Yerle bir olmuş Olympia, Kartal Yuvası altında, Loch Esmeralda'ya doğru bir centurionun ıslak pelerini misali uzanırken kraliçeyle birlikte oturuyordum.

"Cumhuriyet'le ilişiğini kesiyorsun," dedim kürk montuma sarınırken. "Ulukabile'den kastın bu." Hiçbir şey demedi. "Obisidyenlere bir vatan vaadinde bulunarak onları savaşta bir araya getirdin, değil mi? Görünüşe göre bir tane buldun da." Olympia'ya baktım ama Sefi'nin gözleri onun ötesinde ufka bakıyordu. Bu hayra alamet değildi.

"Buz üzerinde, bir uzuv yaralandığında vücudu kurtarmak için kesilir. Tıpkı seni iyileştirmemizden önce senin olduğun gibi, Cumhuriyet zayıflıkla içten içe çürüyor. Halkım gönenmeli. Bu ağabeyimin üzerime bıraktığı bir yük. Gönenmek için tek bir kabile olmak zorundayız. Böylelikle halkım için, tüm Obsidiyenler için bir krallık kurabilirim."

"Volk ülkesi," diye fısıldadı Valkyrie, kutsal sözcük karşısında savaşçı kolyelerini tangırdattı. Kahkahayla gülmeye başladım. Önce Kızıllar, şimdi de soğukkanlılar.

Valdir heykelin dibinde oturduğu yerden baltasını çekti.

"Benimle dalga geçmiyor, Valdir," dedi Sefi. "O hayatla dalga geçiyor. Öyle değil mi, Bay Horn?"

"Öyle de denebilir. Kendinize bir savaş daha arıyorsunuz."

"Savaşı biliyoruz," dedi Valdir duymazdan gelerek.

"Eski dostun Azrail'le mi?" diye sordum onu ayağa kaldırarak. "Altın'a bunun ne kadar eğlenceli olduğunu sor."

Sefi bir el hareketiyle dostunu durdurarak, "Valdir bir savaşçıdır. Dürüst ve gururludur," dedi. Valdir öfkeden köpürüyordu ve bunun yalnızca bana yönelik olduğunu düşünmüyordum. "Hakikati söylüyor çünkü hakiki yaşıyor. Savaşı biliyoruz. Ancak bildiğimiz veya bileceğimiz tek şey bu değil. Yedi asırdır öldür diyorlar. Biz de öldürüyoruz. Yedi asırdır oğulları yıldızlara gönder diyorlar. Biz de oğulları yıldızlara gönderiyoruz. Cumhuriyet özgür olduğumuzu söylüyor. Sonra Senato itaat edin diyor. Oğulları *ve* kızları yıldızlara gönderin. Bizim için öldürün. Bizim için ölün.

"Bizim tek isteğimiz vatan, onlar Dünya'da taşlı adalar veriyorlar. İstediğimiz bir şehir çünkü gün boyu balık avlamak isteyen yabaniler değiliz." Kartal Yuvası'nı ve Olympia'yı işaret etti. "Onlarsa yıkık dökük enkazlar verip bunlarla yetinmemizi söylüyorlar. Merkür'de bizim ne çıkarımız var? Güneşin ağırlığı altında yaşayamayız. Orada nefret ediliyoruz. Biz de Ragnar'ın bize öğrettiği sözcüğü zikrediyoruz: *Hayır.* Sabah Yıldızı'nın bize öğrettiği hakikati kabul ediyoruz: *Kader verilmez, kader alınır.*"

Sessiz Sefi'nin söyleyecekleri bu kadardı.

Gözlerim Ozgard'ı aradı. Acaba ateşkemiklerinde gördüğünü iddia ettiği kaderim bu muydu, merak ettim. Onu bir baykuş yuvasına doğru tırmanırken gördüm.

Derin bir iç çektim. "Benden çalmamı istediğiniz ne? Haydi ama, bana yağ çekmek zorunda değilsiniz." Ayaklarım küçük bir su kâsesinin içindeyken kendimi çok erkeksi hissetmeyerek bacağıma vurdum. "Borcunuzun karşılığını isteyin."

İnce uzun Pembe şimdi de bir şişe şarap getirirken Sefi sesini çıkarmadı. Açılmadığını ispat etmek için ona mührü gösterdi ve şarabı üç altın kadehe boşalttı. "Teşekkürler, Amel," dedi Sefi.

Beyaz *logos* öne çıkıp şaraptan bir yudum aldı, ağzında çalkaladı, yuttu ve hiçbir patojen tespit etmeyince onaylarcasına başını salladı. Düpedüz ürkütücü *logos* saçmalığıydı. Ophion loncasındaki bağlantım Oslo gibi Arabulucular bile *logos* karşısında temkinliydi. Aşağı tarafları oyuncak bebek kadar boş ve mütemadi bir zoladone kafasındaydılar. Ancak en varsıl Altınlar ganimetlerini karşılayabilirlerdi.

Görünüşe bakılırsa Sefi ender yaratıkları ve ender şarapları topluyordu. Kadehindeki şarabı kokladı.

Kadehinden bir yudum aldığı sırada, "Benden çalmamı istediğiniz nedir?" diye yineledim.

Ses tonum karşısında hem hakarete uğramış hem de bir miktar keyiflenmiş görünüyordu. Yanında kontrolü altındaki Valdir gibi adamlar varken ona kaba davranmaya cesaret eden kimse olmayalı ne kadar zaman olmuştu? "Ortak dildeki sözcükler arasında en sevdiğim hangisi, biliyor musun?" diye sordu.

Jove aşkına. "Kader? Çenebaz? Hayran seyirciler?"

Öne eğildi. "*İş bitirici.* Nagal, ortak dilden üstündür. Ruhu daha iyi nakleder ve içinde daha güzel sözcükler barındırır. *Weldschmer.* Hayatın, beklentiyi karşılamadığını keşfedince duyulan acı. *Fenwehr.* Başka bir yerde olma özlemi. Ancak dilimizde *iş bitirici* anlamını karşılayan bir sözcük yok. Sadece onurlu ya da rezil."

Gözleri içimi görürcesine derinlemesine baktı. "Sen böylesin. Benim *iş bitirici* adamlara ihtiyacım var. Makine ustalarının aksak ve zayıflarımıza öğrettikleri gibi, Mavilerin küçük ve zekâ küpü olanlarımıza öğrettikleri gibi, *sen* de skuggilerime öğreteceksin." Şıklatmaya benzer bir ses çıkardı ve idmandaki eğitmen Freihild diğer birkaç skuggiyle birlikte bahçenin gölgeleri arasından çıktı.

Hepsinin de yaşı küçüktü ama hiçbiri Freihild gibi güzel değildi. Yüzü incelikli siyah işaretlerle dövmeli olmasına rağmen hiç yara izi yoktu. Elmacıkkemikleri keskin, gözleri kısık ve Obsidiyen siyahı kadar koyu laciverte yakın bir renkti. Skuggilerin hepsi bir mustan ziyade geyik misali, Valdir veya hayvansı Valkyrie'lerden

daha narindi. Freihild'in kirpikleri bile bir geyiğinkini andırıyordu. Valdir de bunun farkındaydı. Öyle değil mi, evlat?

"Onlara tam olarak ne öğreteceğim?" diye sordum. "Bir suikastçı değilim. En iyileri onlar."

"Değiliz," dedi Freihild ağır, dalga geçercesine bir sesle. "Uluyanlar ve Gorgonlar en iyileri. Doğruya doğru."

"İçlerinden birini müttefik olarak tutmanız iyi olmuş, ha?"

Freihild eğlenmişti.

"Skuggilerim parçalanmış kabilelerden gelen yetimlerdir," dedi Sefi. "Ruhlarını Kraliçelerine vaat ederler. Sadakatleri etin ötesindedir, o yüzden şamanlarım rahimlerini boşaltıp tohumlarını verimsiz kılmıştır. Ancak skuggilerimin neden en iyi olmadıklarını biliyor musun?" Freihild'e geri çekilmesi için işaret etti. "Sessiz gölgeyle nasıl yürüyeceğimizi ya da uzun ölümü nasıl getireceğimizi bilmediğimizden değil; Uluyanlar ve Gorgonlar suikastçıdan öte oldukları için. Skuggilerimse değil. Onların sunabildikleri tek bir çözüm var: Ölüm. *İş bitirici* yaratıklar bir sürü çözüm üretirler. Kızıl El için ölüm iş görüyor. Skuggiler bu son haftalarda onları avladılar. Altı binini benim için öldürdüler. Kızıl El kaçıyor. Cumhuriyet onlara karşı çok yumuşaktı. Yakında öyle olmayacak. Ancak Skuggilerimin, Gorgonları, gerekirse Uluyanları yenmelerine ihtiyacım olacak. Bağımsız çalışan olmayı öğrenmelerine. Şehre sızmayı. Düşman saflarının arkasında olmayı. Müttefik kazanmayı, ara bozmayı öğrenmelerine." Eldivenli elinin uzun parmağını bana doğrulttu. "Hükümdar'ın çocuğunu kaçırdın. Bize bildiklerini aktaracaksın."

Bir krallık istiyorsa, diğer hepsi gibi kalleşlik etmek zorunda kalacağını biliyordu.

Valdir homurdanarak ayağa fırladı ve sinirle yürüdü. Sefi tuhaf bir ifadeyle gidişini seyretti. "Dostum, Azrail'i bırakmamızın bir hata olduğuna inanıyor. Utanç verici sanatlar icra etmemizi veya değişmemizi istemiyor. Ancak o sadece bir erkek. Erkekler dürtüleriyle hareket ederler ve bacakları arasındaki yılan gözlerini kör etmiştir."

"Buna itiraz etmeyeceğim," deyip gözlerimi kıstım. "Skuggiler halkınız nazarında kutsallar. Tümana Ölüm'ün hizmetkârları, değil mi? Buna öfkelenecek bir tek Valdir olmayacak. Cesurlarınız zinciri tutanın Altın olabileceğini biliyorlar ama zincir asıl *Grilerdi*. Bize karşı nefretiniz onlara olan nefretinizden bile çok."

İlgisizce bir hareket yaptı.

"Majesteleri, vahşi savaşçıların savaş alanındaki yaralı lejyonerlerin kafataslarını yüzerlerken onlara tecavüz ettiklerini gördüm. *Sizin* vahşi savaşçılarınızın. Lejyona karşı hiçbir bağlılığım yok. Ancak o Griler benim halkımdı. En korkunçları Altınlar olabilir. En irileri siz olabilirsiniz. En çetinleri Kızıllar olabilir. Griler, bizlerse... en uzun süreli hafızaya sahip olanlarız."

Skuggilere, daha da etkili olmaları için bildiklerimi öğretme düşüncesi midemi bulandırıyordu. Bu, ruhumu aklımın ucundan geçmeyecek bir şekilde satmak demekti.

"O dünya geçmişte kaldı. Klanların hepsi benim gibi düşünmüyorlar. Değişime direniyorlar. Ancak gücün peşinden giderler. Güç benim." Sefi uzun bir parmağını şarap kadehinin ağzında gezdirdi. "Kurnazsın. Aslanyürekli'yi ve Tilki Lordları aptal yerine koydun. Bu dünyanın nasıl işlediğini biliyorum. Ve seni çok zengin bir adam yapmaya razıyım."

"Peki ya hayır dersem?"

"Misafirsin. İyileştiğinde özgürlüğüne kavuşacaksın." Valdir tarafından yüksek bir kayalıktan aşağı atılmak üzere özgürlüğüme kavuşacağım demek daha doğru olurdu. "Ama kendi başına bir adam hiçbir şeydir. Sendika, Julii, Aslan, Cumhuriyet... Goblin peşine düşecek. İnsansız kalacaksın. Ocaksız. Akrabasız. *Aeta*sız. Seni bulduklarında soğuk bedenini gökyüzüne taşıyacak bir el olmayacak."

"Kediler benim yanımda halt etmiş." Kedi gibi bir sırıtışla öne eğildim. "Bin canlıyımdır. Hepsine birini dağıtabilirim. Her neyse, Mars enayiler içindir. Benim Luna'da işim var."

"Kadınından bahsediyorsun." Ben irkilirken gözleri parıldadı. "Volga Fjorgan artık Luna'da değil. *Ksenophon*."

Beyaz öne doğru bir adım attı. "Altı hafta önce Horn Çetesi'nin iki bilindik üyesi Augustus arazisinden kaçırıldı ve şimdi Phobos'ta, Mars'a transferlerini bekliyorlar."

Şehrin tepesinde hareket halindeki ikiz uydulara baktım.

"Hayır. Hisar'a girmek mümkün değil. Her tarafı fedai ve hayatımda hiç görmediğim teçhizatlarla dolu. Minotor bir bölük Eşsiz tarafından yenip yutuldu. Gerçek Eşsiz..." Gözlerimi kısarak onlara baktım. Blöf yapabilecek birilerine benzemiyorlardı. "Kim?"

"Julii'ler," dedi Beyaz.

"Öyle bir beceriye sahip değil."

"Ama daha iyi bir şeye sahip. Para," diye yanıtladı Sefi.

Ksenophon açıkladı. "Virginia'nın seninle anlaşmasından habersiz, Hükümdar'la yüzleşmenin ardından sana karşı koz olarak kullanılmak üzere çete üyelerini toplamak için Hayal diye bilinen bir bağımsız çalışan tuttu."

"O psikopatı mı?" Her yanımı bir ürperti sardı ama mantıklıydı. Davul bile dengi dengine çalardı. Gözlerimi kısarak Sefi'ye baktım. "İki demiştin. Diğeri kim?"

"Kızıl," diye yanıtladı Ksenophon. "Senin içerideki kadın."

"Lyria mı? Lanet olasıca Lagalos'lu Lyria mı?" Kahkaha bile atamıyordum. Pişmiş küçük bir tavşan olduğunu sanmıştım. Korkuluğun üzerine yaslandım, zihnimde düşünceler dönüp duruyordu. *Git buradan ihtiyar delikanlı. Hâlâ fırsatın varken o değerli kızını kurtar.*

Fakat bu ses Z olmadan daha kısıktı. Lagalos'lu Lyria ve Volga Fjorgan her şeye rağmen hayattaydı ve Mars'ın üzerindelerdi. Vay canına. Aksi gibi davransam da bu her şeyi halletmişti. Elbette önce çileden çıkmışım gibi yapmak zorundaydım ama sırf toplantıdan sağ kurtulmak için anlaşma yapmam gerekiyordu zaten. Sahiden de ihtiyacım olanı alana kadar buralarda takılabilirdim.

"Hayatta olduklarını nereden biliyorsunuz?" diye sordum. "Julii'ler onları ele geçirmişse..."

Sefi'nin uzun elinde bir holo belirdi. Bir hücre holosuydu. Volga içinde ileri geri sallanıyordu. Zavallı kız. Hyperion'daki ya-

rış gününde gülümsemesini görmüştüm. Barda kahkaha atışını. Bana bir kokteyl verişini. Onu işe aldığımda daha çocuktu. Sahip olduğu tek şey bendim. Aslında tam olarak değil. Gözyaşlarına boğulmamak için dilimi kanatasıya ısırdım. Z valfi olmadan bu kadarı fazlaydı. Görüntüsü titreyerek kayboldu.

Soğuk kaltak Kraliçe gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Julii'ler kaynaklarını heba etmek istemezler. Salıverilmeleri için ona ödeme yapacağımı söyledim. Bana sadakat yemini edersen, hepsi senindir."

Yapma bunu, ihtiyar delikanlı. Feci ölecek. Hayalperestlerin hepsi gibi. Bilmiyor musun?

Ancak içimdeki daha büyük, aç bir taraf bu umut kıvılcımının peşinde koşuyordu. *Volga, seni kurtaracağım, Kartopu. Sana, olduğun gibi, bir kraliçe gibi davranacağım.*

"Julii'ler size çocuklar için ne ödüyorlar?" diye sordum, hem kendimin hem onların dikkatini dağıtmaya çalışarak. "Koca bir yemiş olsa gerek."

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Sefi. "Yanıtın."

Zaman tükeniyordu sanki. Kendimi başımla onaylarken buldum.

"Sadakat yemini yok," dedim. "Ben kimsenin köpeği değilim ve Mars'ta ölmeyeceğime Hades kadar eminim. Amani Loncası'yla sözleşme imzalarsanız..."

Ksenophon veri-tabletinden bir holobelge çıkarıp masaya attı. Sefi gülümsedi. Kiminle iş yaptığını biliyordu. Zeki kız. Belgeye göz gezdirdim. Amani Lonca belgesiydi gerçekten, vahşi bir kan yemini değildi. Belki dünya gerçekten de değişiyordu.

Ben ayrıntıları gözden geçirirken Sefi şarabını yudumluyordu. Sözleşmenin sona erme hükmü üç yıldı. Zoladone alırsam feshedilecekti. Herkesin derdi neydi? Tüyecek olursam ölümüm skuggilerin elinden olacaktı. Bu eğlenceli ve olasıydı. Ücret karşısında ıslık çaldım ve ayak parmaklarımın karıncalandığını hissettim.

Altı hafta içinde kızlar. Bir Mars ayı içinde çeyrek kilo A sınıfı elmas, belgesiyle beraber bir gemi, yirmi beş milyon kredilik işe başlama ikramiyesi. Haydi be. Kilometre başına ekstra ödeme yapıyorlardı.

"Kızlara da sözleşme istiyorum."

"Hayır," dedi Ksenophon, tahmin ettiğim üzere. "Kaçma riskin var."

"O halde aylık maaşı iki katına çıkarın. Yarım kilo artı masraflar. Gizli operasyonlar için yetiştirilen ruh katilleriyle tarafsız ünümü yerle bir etmiş olacağım ve kızlarımın emeklilik parama ihtiyaçları olacak." Beyaz hayır demeye kalkıştı ama mani oldum. "Dinle, sütlü. Bir derdi olan sizsiniz. Bacağımı iyileştirdiniz. Beni Uluyanların elinden kurtardınız. Bana, yapamadığınız bir şey için ihtiyaç duyan sizsiniz. Her iddiasına varım ki söz konusu görev skuggilere eğitim vermekten ibaret değil." Hiçbiri tepki vermedi ama bu, buradakiler için ilginç bir durum değildi. "Kartlarını göstermeden ordunu Dünya'dan taşıyamazsın. Anlıyorum. Ancak bu, başka bir şeylerin olacağı anlamına geliyor. Ne zaman bilmem gerekiyorsa o zaman söyleyeceksiniz. Sorun değil. Ama manyakça bir şeyler olacağından emin olduğum için bir risk ödemesi alacağım."

"Yeteneklerinizi fazla büyütüyorsunuz, Bay Horn," dedi Sefi. "Ya da hayatınızı fazla küçümsüyorsunuz..."

"Şimdi bir kilo oldu. İkiye çıkmak ister misiniz?"

Öldürücü darbe için elimi uzattım.

Sefi'nin maiyeti hakaret karşısında gerildi. Anlaşılmaz konuşan karadişler bile Obsidiyenlerin iletişim kurallarını bilirlerdi. Ama sonra Sefi beni şaşırttı. Elim, eldivenli yedi parmağı altında kayboldu.

"Verimli bir çalışmaya," dedi. "Bir görev daha. Azrail'in oğlu sana düşkün. Bize direniyor. Onu bize yaklaştır. Güvenceye ihtiyacımız olabilir."

"Olur, tabii, neyse ne."

Elimi bıraktığı esnada sırıttım. *Seni kurtaracağım, Kartopu. Dayan, seni kurtaracağım.*

24

EPHRAIM

Skuggi

Tıpkı yarım ömür önce tessariusumun yaptığı gibi, "Kulaklarınızı dört açın ve dinleyin," dedim.

İki yüz siyah gözlü suikastçı, boş bir hangarın içinde şüpheyle beni izliyordu. Sefi İsyan'a katıldıktan ve savaştaki en korkulan suikastçı gruplarından birini kurduktan sonra Altınlar tarafından yerle bir edilen kabilelerin artakalanlarından alınmış en iyi örneklerdi ve içlerinden biri bile otuzu aşkın değildi.

Liderleri Freihild gibi bazıları benden kıl payı daha uzundu. Diğerleri ağaç gövdesi gibi, bazılarıysa Ragnar Volarus'tan bile uzundu. Bir kısmıysa çırpı gibi ve zeki yüzlüydü. Her birinin kemik beyazı saçları topuz halinde toplanmıştı ve üstlerinde, soluk mavi kolsuz tunikler vardı ve bir omuzlarına Ulukabile'nin kanatlı armasının siyah dövmeleri yapılmıştı. Bunların gitmesi gerekecekti.

"Adım Ephraim ti Horn ve bir zamanlar Hyperion'un en iyi üçüncü bağımsız çalışanıydım, bu da yaşayan en iyi üçüncü bağımsız çalışan olduğum anlamına geliyor. İki ay önce en iyisi oldum. O duyduğunuz söylentiler mi? Doğru. Azrail ve Hükümdar'ın vârisi ile Goblin ve Victra au Julii'nin cehennem dölünü kaçırdım. On-

ları sadece bir Kızıl, bir Yeşil ve bir Obsidiyen'le birlikte iki kez kaçırdım. Ha, ikinci seferinde tek başınaydım."

Şüpheciydiler. Güzel. Bir kahve makinesini nasıl kullanacağımı bana göstermeye çalışan Volga'ya bakacağım şekilde bana bakan Freihild'in izinden gidiyorlardı. Gelmiş geçmiş en büyük bilgelik benim dilimden dökülürcesine yanımda durup başıyla beni onaylayan Ozgard'a bir bakış attım. Sefi'yle önemli görüşmemden beri ceviz yiyerek, kapımın dışında ve bazen hiçbir şekilde kişisel alan, özel mülk veya hijyen anlayışı olmaksızın odamın içinde uyuyarak gölgem gibi peşimden ayrılmıyordu. Bu esnada Pax ve Electra'ya Obsidiyenlerin yöntemlerini öğrettiğini iddia ediyordu ama açıkçası bundan şüpheliydim. Uyuşturucu bağımlılarını tanırdım ve o da aynı özellikleri taşıyordu.

"Evet, birilerini öldürdünüz. O işi biliyorsunuz. Yağmurlarda düştünüz, gediklerden fırtına gibi geçtiniz, Altınları ve tıpkı benim gibi bir sürü insanı öldürdünüz. Asimetrik savaşı, doğrudan harekatı ve keşfi beyaz kasık kıllarınız gibi iyi biliyorsunuz. Kraliçeniz dünyanın değiştiği ve sizin de onunla birlikte değişmeniz gerektiği görüşünde."

Freihild esnedi. Parmağımı ona doğrulttum. "Tam zırhlı Altınlarla dolu bir ölüm mangasını ortadan kaldırmanın en iyi yolu nedir?"

"İşemek için durduklarında," diye yanıtladı. Kahkaha koptu.

"Yanlış. Yüksek güçlü neodim mıknatısla."

"Bu onları öldürmeye yetmez," dedi.

"Artık misyonunuz öldürmek değil. Kraliçeniz bir kraliyet istiyor, o yüzden öldürmeye değil, misyona odaklı operatörlere ihtiyacı var."

"EMD daha iyi olur," dedi Freihild.

"Yanlış, moron!" dedim vahşi duyarlılığına dokunarak. "Nükleer enerjili değilse o yeni zırha hiçbir bok yapamazsınız. Buna iki yıl geç kaldınız. Mekanik belgeleri okumuyorsan işini yapmıyorsun demektir. En son ne zaman bir harekât raporu okudun, skuggi?"

Freihild yanıtlamadı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Size geleneksel olmayan iç savaşları öğreteceğim: Toplum Lejyonu casus uçaklarını, gözetlemeyi, karşı gözetlemeyi, bir lazer sistemini nasıl aşacağınızı, güvenlik sistemlerini nasıl bozacağınızı, düşman topraklarında bir ayaklanmayı nasıl körükleyeceğinizi, pestillerini çıkarmadan her Renk'i nasıl işinize yarar hale getireceğinizi, nasıl herhangi bir konuda on dakika boyunca konuşacağınızı, neodim mıknatısları nasıl kullanacağınızı, motoru olan herhangi bir şeye nasıl düz kontak yapacağınızı, çüklü veya yarıklı her şeyi nasıl idare edeceğinizi, bunu yaparken kimseye oradaki varlığınızı nasıl hissettirmeyeceğinizi. Şehir ormanının hayalet askerleri olacaksınız. Sadece yeraltı dünyasının bir parçası olmakla yetinmeyeceksiniz, ona hâkim olacaksınız. Sizi, İspanyol Sürrealistlerin eserlerini takdir eder hale getireceğim. Zira tüm dünyanın bir olup var ettiği en iyi sanatçılar onlar ve modern toplum tarafından takdir görmüyorlar. Sorusu olan?"

Boş gözlerle bakıyorlardı.

Ozgard boğazını temizledi. "Ephraim."

"Evet, Ozgard."

"Söylemeyi unuttum. Sadece yarısı ortak dili konuşuyor."

Gözlerimi kapadım. "Senden nefret ediyorum."

25

VIRGINIA

Oligarklar

"...Ve sendikalaşmış işgücü, loncalar ve serbest pazar iradesine zarar verecek diğer kolektiflere yönelik federal vergi koruma hükümlerinin derhal durdurulmasına. Bu da bizi tasarı altı, madde üçe getiriyor..."

Senatör Britannia ag Krieg'in nokta gibi gözleri ve gece burbonum için buz kırabilecek sivrilikte bir saç çizgisi vardı. Gümüşlerin ortak çıkar federasyonu Zirve Çemberi'nin baş müzakerecisi Krieg, Güneş Sanayi'nin Zirve Kulesi'nde yer alan halo masalarının merkezinde duruyordu. Şehrin ışıklarıyla lekelenmiş bulutlar kulenin ta altında bir halı oluşturuyorlardı. On beş kilometrelik gereksiz yüksekliğiyle eski Toplum'un askeri karargâhlarının anısını cüce bırakan, tüm Hyperion'daki en yüksek binaydı. Bizim zamanımız için olduğu kadar yaratıcısı için de yerinde bir başka metafordu.

Britannia dışında hiçbir senatör yoktu. Zapt edilen hayvanlar aşağıda gerçek sahiplerinin emirlerini bekliyordu. Zirve Çemberi'nin otuz üç Gümüş trilyoneri kendilerinin Hükümdar'ı değil de onun kendilerini ziyaret etmesinden kaynaklı burnu havada bir tatminle Io porselenlerinden çay yudumluyorlardı. Asteroitler, gezegenler, uydular ve derin uzay ticaret istasyonlarından gelen trilyonerler

sadece dört ortak erdemi paylaşıyorlardı: Renklerini, serbest pazar tanımına inançlarını –hükümetin baş müşterileri olmasını dert etmiyorlardı–, bireysel otonomluklarına takıntılarını ve birer pislikçesine her daim harekete geçme konusundaki kararlılıklarını.

Cıva dışında oligarkların hiçbiri savaştan önce zengin değildi. Şimdiyse savaş makinesini temsil ediyorlardı – Ejder Avcısı fabrikaları, tersaneler, tekstil, ecza, kauçuk ağaçları, nakliye, silikon ürünler. Yoğun rekabet karşısında kurmak zorunda kaldıklarını itiraf etmem gereken şirketleri olmadan taşla sopayla savaşmamız gerekirdi.

Tek katrilyoner Cıva, prestijli bir konumda oturmakla uğraşmamıştı. Asteroid-elması masanın en sağında otururken bir mühimmat tedarikçisi ve masayı bağışlayıp vergilerinden düşen bir asteroit madenciliği sermayedarı arasında kalmıştı.

Sanayinin omuzları çökmüş, hantal titanı, Fitchner'la birlikte Toplum'un yıkımını düzenleyen adama benzemiyordu. Senatör Krieg'in abartılı taleplerinden ziyade çayındaki şekeri önemsiyor gibiydi. İstediğini alacağını biliyordu çünkü taşlarla sopalarla savaşmak istemiyordum, çünkü Gümüş oylarına ihtiyacım vardı, çünkü onun helyumu olmadan, inşa ettiği gemiler dağılıp yok olurdu.

Omzunun üzerinden ayrılmaksızın süzülen ürkütücü küre robot bile Publius'a olan sözümle ilgili onu uyandıramazdı. Bir bilseydi, beni gözden uzak bir yerde sözel aparkatlar ve güçlü yumruklarla hırpalardı. Kendisi son zamanların muammasıydı. Talepleri giderek acınası ve mantıksız bir hal alıyordu. Bu da beni, benim bilmeyip onun bildiği bir şey olduğu ihtimalini düşünmeye sevk ediyordu.

Krieg'in kendi kendine konuşmasını bölerek arkasındakini işaret ettim. "O da neyin nesi?" Yuvarlak masanın ötesindeki sanat eseri on beş metre yüksekliğindeydi, ham metalden kanatlı bir topuk kabaca yontulmuştu.

Britannia rahatsızca geri baktı. "O şey *Hermes'in Şafağı*. Usta Yaratıcı Merkürlü Glirastes tarafından eriyik Oort Bulutu tozundan yapıldı. Saygın Regulus ag Sun bunu iki yıl önce bir Ophion

Loncası müzayedesinde doksan dört milyar kredilik rekor bir fiyata satın aldı."

Kabaca iki muhribi ya da Kimmerya asimilasyon kamplarını kırk altı buçuk ay beslemeye yetecek kadar yiyeceğin parasına tekabül ediyordu.

Fabrikatörler şerefe demek için çay kaşıklarını çay fincanlarına vurdular.

Krieg fidye taleplerini sürdürdü. Asalak bir organizmanın acı verici saldırısıyla enfeksiyon kapmasını ilk kez dilemiyordum. Fırsat varken onu erkek kardeşimle tanıştırmalıydım. Nakamura'nın arkamda hareket eden zırhının sesinden onun da aynı fikirde olduğu anlaşılıyordu.

İsyan'dan önce orta halli bir silikon ürünleri hesap yöneticisi olan Senatör Krieg, servetini Cıva'nın h-3 pazarının çoğunu satın almak için çılgın atılımı esnasında, Güneş Sanayi için Kızıl klanlardan alman madenlerin müzakeresini yürüterek elde etmişti. Ailemin varlıklarından Kızıllara verdiklerimi iki aya varmadan satın almıştı.

Kızıllar Beyaz Loncalar tarafından temsil ediliyorlardı ve tek seferlik satın alımlar yerine gayrisafi hasılatları tercih ediyorlardı. Sözleşmeler kapsamlıydı. Bütünüyle yasaldı. Ancak savaş zamanı katliamları da öyleydi. Zengin helyum madenleri, kitabına uygun bir biçimde net zararla işlemeye devam ederken gayrisafi hasılat olmayacağını kim beklerdi?

Ben. Ancak Toplum'umuzdaki diğer herkes gibi Kızıllar da kendi çıkarım doğrultusunda hareket ettiğimden kuşkulanıp uyarılarıma kulak asmamışlardı.

"...otomasyon sınırlarını önceki seviyelere getirip Senatör Caraval'ın 'et ve kemik' kotalarının ortadan kaldırılmasıyla sonuçlandırmak..." Sözleri belli belirsiz bir uğultuya dönüştü ve sonuca bağlamadan önce son taleplerini dile getirmeye devam ederken esnedim.

"...sözel bir mutabakat şimdilik yeterli olacaktır ama oylamadan önce tasarıda değişikliklere gidilmeli. Doğal olarak hepsinde değil. İsteğimiz bunu yok etmek değil, iyi niyetle önümüze bakarken rahat hissedebileceğimiz bazı hükümler sadece. Önerilerimiz bu şekilde."

Çay fincanları çınlarken sanayiciler her zamanki gibi gönülsüzce anlaşmamı beklemek üzere, kendini bilmiş bir tatminle arkalarına yaslandılar. Ancak kendime sakladığım birtakım şeyler vardı. Bacağımı diğerinin üzerinden indirdim ve botlarımı masanın üzerine koydum. Cıva gördü ve ilgiyle başını eğdi. Elimi geriye uzattım. Nakamura bana bir elma verdi. Botumdaki bıçakla küçük parçalar halinde soydum ve elmamı yerken Gümüşleri seyrettim.

Cıva kendi kendine kıkırdadı ve iyi niyetle şovu bitirmemi bekledi. Aşırı kendilerini beğenmiş görünüyorlardı. Neden görünmesinlerdi ki? Benden ne istedilerse hep almışlardı çünkü onlarla anlaşmaya varmak, onlara öğretmekten daha ucuza geliyordu. Ayrıca yaptıkları işte iyilerdi – son derece etkin, özgün, hırslı ve üretkendiler. Ancak kadim Keltler mahmuzu atlar itaatkâr oldukları için icat etmemişlerdi.

Elmadan geriye sadece çekirdeği kaldığında çöpünü masanın üzerine attım. Elimi yeniden Holiday'e uzattım. Bana kulaklıkları uzattı. Kulaklarıma taktım ve son bir kez daha geriye uzandım. Bu kez de tanksavar raylı tüfeğini uzattı.

"Teklifinize cevabım."

Elma çekirdeğini ağzımdan fırlatarak ayağa kalktım, silahı omuzladım, oligarklara doğru nişan aldım ve *Hermes'in Şafağı*'na bir el ateş ettim. Dehşet içinde yere yattılar. Mıknatıs güdümlü uranyum mermi başlarının üzerinde mavi alevlerden bir iz bırakarak Senatör Krieg'in saçını ateşe verdi ve *pilyum* mermisinin gücüyle heykele çarptı.

Oligarklar çınlayan kulaklarını tutmuş, masanın arkasından gözucuyla bakıyorlardı. Odanın arkasında açılan delikten dumanlar tütüyordu. Heykel paramparça olmuştu. Silaha hayranlıkla baktım ve Nakamura'ya geri fırlattım.

Kulaklıklarımı çıkardığımda ortamda bir ölüm sessizliği vardı.

"Az önce üç sigorta şirketini iflas ettirdin," dedi Cıva, tozu çayına karıştırdıktan sonra bir yudum alarak.

Gümüşlerden biri boyunbağına sarıldı ve kulakları silah sesinden sağırlaşmış bir biçimde kaygıyla bağırdı.

"Özür dilerim, Bartus," dedi Cıva. "Sana söylemiştim, yükümlülüğü paylaştırmalıydın."

"*Kırk dokuz yaşındaki insan erkek yüzde doksan oranında geçici işitme kaybı yaşıyor,*" diye açıkladı Cıva'nın gözcü robotu.

"Ah. Hatırlat da ona sonra söyleyeyim."

"*Tamam, efendim.*"

Otuz üç sanayiciden bir tek Cıva yerinden kıpırdamamıştı. Silah elime değdiği an etrafını çevreleyen hava biçim değiştirerek alevleri kendinden uzaklaştırmıştı. Ses de etki etmişe benzemiyordu. İlginç bir teknolojiydi. Gözcü robotunun marifeti miydi? Bilemiyordum. Esrarlı tiz frekanslar yayarak bir sarkaç gibi başının üzerinde salınıyordu. İlginçti. Holiday, kesin onu yok etmenin en iyi yolunun ne olduğunu ve onu kaç farklı şekilde öldürebileceğini merak ederek bir izci gibi takibindeydi. Yanında getirdiği sensör paketini kullansa iyi ederdi. Gizemlere karşı tahammülüm ağız kokusuna olduğundan bile azdı.

Şimdi salona konuşma yapma zamanıydı. "Beyefendiler," dedim dikkatlerini üzerime çekinceye kadar dört kez yineleyerek. "Gün zorbalık günü değil. Gün vatanseverlik günüdür. Sıkıntı içindeki Cumhuriyetimiz için neler yapabileceğinizi sormalısınız. Oysa siz taleplerle geliyorsunuz. Yoldaşlarınıza yardım için oy toplamak yerine kazanmaya çalışıyorsunuz." Cıva'ya baktım. Özel bir toplantı istemiştim, o ise yapacağını tahmin ettiğim gibi beni bununla tongaya düşürmüştü. Ufukta taç giyme töreni varmış gibi ne zamandır dikkati dağınıktı, aksiydi ve tüm bunlar onun için bir yüktü sanki. Bir şey üzerinde çalışıyordu, bütün casuslarımla bile ne olduğunu bulamadığım bir proje. Minik projeler için zamanımız yoktu. Çekincem her neyse şimdi kaybolmuştu. Kartlar yeniden karıştırılmalıydı. Ses tonumu ona özel olarak yumuşattım. "Bir zamanlar tiranlığa karşı duran iki adam vardı. Fitchner au Barca ve sen. Nereye gitti o adam?"

Yanıtlamaya tenezzül etmedi.

"Onlara kaydı ver ki hepsinin beni işittiğini bileyim," dedim Nakamura'ya.

Cıva'ya döndüm. "Haraç kesmenize yanıtım hayır. Karşı teklifim şu. Aşağıdaki senatörlerine, bana oy vermelerini söylemen için beş saniyen var. Yoksa..."

"Yoksa ne?" diye sordu Cıva, hâlâ on iki yıl önce tanıdığı o yeniyetme politikoymuşum gibi. Değildim. O zamanlar bacaklarım daha iyi olabilirdi ama verdiğim gözdağı çok daha azdı.

"Yoksa fidyenle orantılı bir biçimde yaptırım uygularım," dedim. "Anlaşılmaz bir sebepten dik kafalılık ediyorsun. O halde cezanı çekeceksin."

"Ah canım. Nasıl olacak o? Başka eşyalarımı da mı vuracaksın? Sevro tavandan düşüp Daidalos'u orada hadım mı edecek?"

Yakışıklı genç bir Gümüş işitme duyusunu tam da o anda geri kazandı. Beti benzi atmış halde tavana bakıyordu. "*Ben* ne yaptım? Konsantre proteinler yapıyorum."

"Büyü artık, Virginia. Ailenin bu maskaralıkları bezdirici olmaya başladı." Cıva parmağını masaya vurdu. "Dünyanın düzeni bu. Her şeyin bir karşılığı vardır."

Nakamura'ya başımı salladım.

Saymaya başladım. "Beş... dört..."

"Gülünç numaralar." Cıva, Altın göz küresi yüzüğünü okşadı. "Matteo bile bu kadar dramatik değildir."

"Üç... iki... bir."

Kapıya doğru yürüdüm.

"Unutma, bu Cumhuriyet'i biz kurduk!" diye seslendi Cıva arkamdan. "Sen değil. Biz." Sesi keskin bir biçimde yerini öfkeye bıraktı. "Virginia! Aptallık etme. Gel, makul ol. Bize *ihtiyacın* var."

"Anlamadığın şey bu," dedim kapıda. "Bu oyunda enderlik ilkesi yok, beyefendi. En iyisini bana sen öğrettin, nerede ihtiyaç var, orada daima bir Gümüş bitecek demektir. Bu kişi sen olacaksın diye bir şart yok." Kulaklıkları odanın karşısına fırlattım. Cıva'nın çay fincanının içine düştüler. Oylarınız, beyefendiler. Cumhuriyet için olmasa bile sizin için."

Odadan çıktım.

Mekiğime girdiğimiz sırada Holiday gülümsedi. "Bundan keyif aldınız mı, efendim?" diye sordu.

"Fazlasıyla."

"Sefi oylamadan önce saldırır mı?"

"Sanmam. Bugün Gümüşlerin yarısını kazandık ama bir ay içinde hepsi yalvararak geri gelecekler." Gözlerimi veri tabletime çevirmemle bakışlarım yerini öfkeye bıraktı. "Güneşsalonu'na. Görünüşe göre Goblin yine ortalığı karıştırmış."

26

VIRGINIA

Goblin'in Avı

Sendika'nın baş suikastçısı ölmüştü. Başlar Dükü'nün kafatası, ahlaksız bir akik satirin istenmeyen ilgisine dayanan neo-Rokoko bir denizkızınınkiyle değiştirilmişti. Altındaki havuz kanla dolmuştu. Çeşmenin kenarında kızıl kurbağalar zıplıyordu. Tiksinmiştim.

Bravo, Sevro. Kendini aştın. Gazabın öyle efsane ki.

Hisar'daki Güneşsalonu yakınındaki özel ofisimde yanağımın içini ısırdım ve hologramı çevirdim. Theodora'nın dedektifleri Kuzey Hyperion köşkünden bunu göndereli on dakika olmamıştı. Daxo oy avını idare ederken, onların gözden kaçırdıkları kanıtı aramak için ayıracağım değerli zamanda akşam yemeğine dokunacak zamanım bile yoktu.

Sendika baş suikastçısı, iki platin bantla uçtan uca tutturulmuş gür bıyığıyla Gri bir adamdı. İri kemikleri vardı. Bir de, jiletle kesilmeden önce güçlü bir boynu. Görüntüyü büyüterek kesikte ufak tefek kusurlar buldum. Sevro'nun jiletiydi. Dişli bir bıçak kullanan tek Uluyan oydu. Kenarı çok keskin olduğundan pek bir farkı olmuyordu ama bunun daha korkunç göründüğünü düşünüyordu. Haklıydı.

Dük'ün bedeninden geriye pek bir şey kalmamıştı. Aşağıdaki havuzdaki etçil balıklar, vergi tahsildarlarım kadar titizdi. Geriye kalan sadece iskeleti ve onu aşağı indiren kancaydı. Büyük bir fırsat kaçmıştı. Sevro, Eller Dükü'nü benden önce bulup bunu yaparsa, bunun arkasında kimin olduğunu asla bulamayacaktık.

Sevro bu uyduya gizlice sızdığından beri, Korku Şövalyesi'yle dövüşürken ön saflarda öğrendiği dehşetleri holoNet'in gündüz yayınlarına taşımıştı. Katliamların çoğunu örtbas etmiştim ama birkaç tanesi arada kaynıyordu.

Üstüne üstlük bir de yalnız kurt protokolü uyguluyordu. Görev tamamlanana dek, Kraliçe ölene dek iletişim sıfırdı. Onu bu çılgınlığa koşan Victra'nın alacağı olsundu. Sekiz yüzden biraz fazla Sendika belalısı, yedi narkotik işleme tesisi, on altı küçük soylu, bir dük ve bir düşesi haklamıştı ama Kraliçe bunlardan biri değildi. Bu Sevro'ya çok daha fazlasına mal olmuştu. Üç Uluyan, üç haftalık değerli zaman, Cumhuriyet Muhafızı'nın dikkati ve Sendika Kraliçesi tarafından ilan edilen bir savaş.

Dehşet verici ayrıntılar gözlerimin önünden geçti: duvarlara asılmış organlar, tiksindirici topaz bir masa etrafında oturan bir o kadar tiksinç başsız bedenler, parlak yeşil zırhlar içinde avluda cansız bedenler. Sembollerine bakılırsa Zümrüt Yetimler. Elit eski-lejyon Grilerinden oluşan, Mars'tan bir bağımsız çalışan şirketi. Paralı askerler. Öngörülebilir ama can sıkıcı bir çatışma.

Kendi başına durduramayınca, Sendika Kraliçesi, kendini Victra'nın saldırı köpeğinden kurtarmak için serbest pazara dönmüştü.

Savaş tarihindeki en yüksek ücretli sözleşme Sevro'nun başına konulan ödüldü. Asrın en büyük insan avı için Cumhuriyet'teki her kelle avcısı, tetikçi ve bağımsız çalışanı Luna'ya çekmeye yeterdi.

En büyük ödülü kimin alacağı konusunda yeraltı bahisçileri arasında küçük bir ekonomi doğmuştu. Sevro ölümün nereden geleceğini bilmeyecekti. Ölüm, birkaç kilometre ötedeki bir gökdelenin tepesindeki sessiz bir adamla gelecekti. Bir akıllı kurşun veya DNA izi süren bir avcı katil robot. Sonra erkek kardeşimin en yakın dostu gidecekti.

Mars'ta Victra'yla veya Merkür'de Darrow'la veya benimle çalışıyor olmalıydı. İntikam senin için *bu kadar* önemli miydi, Victra?

Tanrılar aşkına, canımı sıkıyordu.

Kraliçe'yi hafife alıyorlardı. Tıpkı başta benim yaptığım gibi. İdmanlıydı. Askeri tarzda organizasyon ve bölmelere ayırma, güvenli yerler, ağır silahlar, etkileyici bir casus ağı, hatta askeri sınıf saldırı gemilerini biliyordu.

Theodora'nın kadınları adli mahalli soruşturmalarda çok ayrıntıcıydılar. Egzotik ipuçlarını bulmaktan vazgeçtim ve hologramı kapadım. Burada, özel mabedimin girişinde duvarlar kâğıt parçalarıyla kaplıydı. Darrow'un yakılmasının en iyisi olduğunu düşündüğü, çocukluğumdan artakalanlar. İçimde ne tür bir deliliğin pusuda beklediğini unutmamak için onları saklıyordum. Hançer yolundan çıkmamak için, yoldan sapmak konusunda aklım çelinirse beni neyin beklediğini ayrımsamam için.

Giriş duvarındaki çerçevelerin içinde 311 yapboz vardı, hepsi de biz çocukken erkek kardeşim Adrius'un benim için yaptıklarından geri kalanlardı. Dikkatle baktım. Birçoğu labirent, diğerleri kriptogram ya da ezoterik deneylerdi. Hepsini çözmüştüm. Ancak Cumhuriyetimi tehdit eden bu yapbozu çözemiyordum. Yapbozların dibindeki gece zambağının yapraklarını nazikçe okşadım. Odayı süsleyen daha bir sürü bitki vardı. Hisar'daki çoğu oda gibi benim ofisim de savunma mekanizmaları barındırıyordu. Birçoğu yapısı itibariyle şiddet içeriyordu. Ancak yapbozların arkasındaki duvarlara gizlenmiş kaçış tüpü gibi birkaç mekanizma sadece geri çekilme amaçlıydı. Şahsen çiçekler tercihimdi. Hizmetliler ve personel ceza almamak için onlara asla dokunulmaması gerektiğini biliyorlardı. Sebebini bilmiyorlardı. Zambağın nekrotik iğneleri dokunmamla birlikte titredi ama dokunuşum uysal kalacakları şekilde nazikti. Biri bitkiyi tutacak olsaydı iğneleri fırlardı. Acısının, ampütasyondan daha acılı olduğu söyleniyordu. Zehri yavaşça yayılıyor, nihayetinde ölümle sonuçlanıyordu. Yakınında tutmak tehlikeliydi ama kişiliğimin geri kalanıyla öylesine uyuşmuyordu ki, son savunma hattı olarak gerekli gibiydi.

Yapbozlara bakarken kollarımı kavuşturdum. Hepsi bana meydan okuyordu. Erkek kardeşim akıllıydı. Ancak bir kere çözüldüler mi, çok basit görünüyorlardı.

Sendika Kraliçesi'ni çözdüğümde yine aynı fikirde mi olacaktım?

Cıva'nın neden ısrarla zorluk çıkardığını öğrendiğimde?

Etrafa bakındım. Tam şu an bir oyunun içinde miydim?

Odanın karşısındaki şöminede bir ateş çıtırdıyordu ve bunun, benim trajedimin başlangıcı olup olmadığını merak ettim. Victra oğlumu kurtarmak için beceriksiz hamlesinde başarısız olursa, Mars'a hiçbir gemi gönderilmezse, onların anılarının gölgesinde altmış yıl daha hüküm sürecek miydim? Boş bir kaledeki ihtiyar bir kadın.

Arkamdaki metal zeminde bot sesleri duyuluyordu ve bir güvenlik duvarının arkasındaki yapbozların girişini kapattım. "Az önce en eski müttefikimin gözüne tükürdüm, Nakamura. Oğlumun vaftiz babası kapımın eşiğini cesetlerle süslerken, haberler iyi olursa sevinirim." Siyah aslan saldırı zırhı içindeydi, yüzünde eşine sık rastlanmayan bir gülümseme vardı. Kollarındaysa beyaz kutum. "Onu bulmuş mu?"

"Bulmuş. Aslanmuhafızlar donatıldı ve gitmeye hazır."

İki omzundan birden tuttum ve onu doğrudan dudağından öptüm. Bana bakakaldı ve ben kapıdan koşarak çıkarken kahkahayı bastı. "Haydi, Centurio, ava çıkıyoruz."

Hava baskını yirmi dördüncü saatine yaklaşırken Aslanmuhafız elitleri, Hükümdar ve yalnız bir Uluyan'la dolu dört görünmez mekik batıya uçuyordu. Kucağımda değerli beyaz kutumla zırhlı bir şekilde holoEkranları izliyordum.

Dansçı haklıydı. Sinirler gerilmişti.

Via Appenia'da Vox insan seli, savaşın, uydularına geri geleceğinden korkan Lunalılarla bir olmuş, Kahraman Merkezi'ne yürüyordu. Optimas destekçileri ve kocamın partizanları Via Triumphia'dan batıya yürüyordu. Çevik kuvvet, enerji bariyerleri ve mekanize birlikler asayişi sağlamak için sokaklara inmişti.

Ancak demagoglar ateşi körüklemeye devam ediyorlardı.

İmperator Zan, Vox'un radikal destekçilerinin artması için korkuyu besliyordu. Atalantia'nın Luna'ya geleceğini ve uyduyu korumak için geriye hiçbir gemi bırakılmayacağını iddia ederek Lunalıların vatanseverlik çılgınlığını artırdığı sırda buz gibi bir Mavi kadar coşkuyla yumruğunu kürsüsüne vurdu. Vox Karazincirleri –zincirli kolyeler takan sivil adiRenk baskın birlikleri– üstünRenk semtlerinde dehşet saçıyor, Gümüş işinsanlarını hırpalıyor, pencereleri kırıyor ve senatörleri Luna için oy vermeye ikna etmeleri için yerel yargıçlara gözdağı veriyorlardı. Endişeli ortaRenkler Dansçı'nın itidaline akın ediyorlardı. Dansçı umut ve fedakârlık yüklü mesajlarıyla onları yatıştırıyordu. Kendilerini soylu hissetmeleri kolaydı. Merkür'de ölenler Luna'nın çocukları değildi.

Rüşvet Yemez Publius'un davam konusundaki halk desteğine rağmen Gümüşleri kaybetmiştik ve oylama iyice çığırından çıkıyordu. Kızıllar Mars'ta Dansçı'nın heykellerini yakıyor ve sapanOraklarıyla yürüyorlardı. Yasak Şarkı'yı söyleyenler aslan ikonları sallayıp, "Aslanyürek! Azrail!" diye bağırıyorlardı. BaşVali Rollo, sonu şu şekilde biten coşturucu bir konuşma yapmıştı: "Luna'da vatan hainliği rüzgârları esiyor olabilir ama Mars'ta böyle bir şey söz konusu değil. Özgür Lejyonlar ve Mars'ın Azrail'ini öldürmek için oy veren her senatör o kan emici uydunun tadını çıkarsa iyi olur çünkü geri gelecek olurlarsa lanet olası ayaklarından çekeceğim!"

Alkış tufanı kopmuştu.

En kötüsü, Obsidiyenler bana karşı oy verecek gibi duruyordu. Sefi kendi iyiliğine olamayacak denli fazla oyun oynuyordu. Luna'dan ayrıldığından beri attığı her adımın benim planımın bir parçası olduğunu bilmiyor muydu? Onu daha akıllı sanırdım.

Tüm bunların arasında bir umut ışığı. Theodora, emirlerime karşı gelip Lagalos'lu Lyria'ya işkence yapmayı seçtikten sonra ona verdiğim ikinci şansa değdiğini kanıtlamıştı.

Mekikler konamadan alanın çatısına indik. Aslanmuhafız özel harekât ekibinin başındaki Holiday, çakmaktaşı gibi gözleri karanlıkta tehlike emareleri arayarak ve ikilitüfeği her çeşit Güneş Sanayi mermisiyle dolu bir halde tazı gibi sıçradı. Kolumun altında

beyaz kutum, çekimBotlarıyla aşağı indim ve radyasyon uyarıları asılı bir kapıya doğru yürüdüm.

Saha sessizdi. Aydınlatma loştu. İki yüksek güvenlikli kapının ardında Theodora'nın Kıymık casuslarından birkaçı, gelecek sezonun Hyperion tasarımlarını giyinmiş ölümcül Pembe suikastçılar, seri üretim mobilyaların üzerine uygunsuzca serilmiş, Hyperion Operası'nın ünlü Mor sopranosuyla yakmaç tüttürüyorlardı. İçeri girmemle soprano ayağa fırladı. Üzerinde hâlâ bir Rönesans saray mensubu kostümü vardı: Uzun ince bir kılıç, kürk yakalı bir gece pelerini ve boynundaki ipten sarkan bir karnaval maskesi. Yere kadar eğildi, kalkarken alkışladım.

"Hükümdarım."

"Bravo, Basillicus. Bu geceki performansınızın, gelmiş geçmiş en iyilerden biri olduğunu duydum. Hem arya hem dördüncü sahne. Keşke hepsini görebilseydim."

"Hepimiz üzerimize düşeni yapıyoruz." Sesi net ve tiz bir şekilde çınladı. "Siz de bize müthiş bir sahne sundunuz. Belki yakında, sıkıntıların azaldığı günlerde, Orphia'ya tekrar katılırsınız. Lucreto hamiliğinize hasret. Büyük yardımcılarımızdan Usta Oymacı'yı bile bugünlerde görmez olduk."

İşin aslı, bir aydır kimse Mickey'yi görmüyordu. Kendimce bazı teorilerim vardı. Daxo'nunkiler eğlenceliydi.

"Olabilir," dedim Kıymık'a. "Güzellikleri daha çok görmeyi hepimiz isteriz. Bu geceki hizmetiniz unutulmayacak."

Boyunbağının altından küçük bir sapanOrak çekerek alçak sesle, "Yaşasın, Azrail," diye yanıtladı. Bıçağı kutsal bir şeymiş gibi öptü. "Kayıp Lejyonlar'la birlikte geri gelmesi için Vadi'ye ve Yol'daki Yaşlı Adam'a dua ediyoruz. Sizin için de dua ediyoruz."

"Dualarınızı tanrılara ve ruhlara saklayın, Basillicus. Bu karmaşayı insanlar yarattı. Yine insanlar düzeltecek."

Sorgu odası, pencereleri kaynaklı viran bir propaganda fabrikasının ortasında, ses geçirmez beyaz bir küptü. Loşlukta, kambur eski makinelerden aşağı süzülen sular plastik Aja ve oyuncak *Öncü* yığınları üzerindeki mantarları besliyordu.

Theodora'nın Yeşil psikoteklerinden ikisi, sorgu küpünün içerideki tutsağın nörolojik verileriyle aydınlatılmış şeffaf veri duvarı önünde oturuyordu.

Odanın karşısına geçtiğimiz sırada, "Theodora," diye seslendim. "Seni güzel yamyam çiçek. Şimdi seni öperdim ama bu Nakamura'yı şaşırtır. On lejyona değersin, seni cevher." İstihbarat şefinin üzerinde uzun siyah bir pelerin vardı. Beyaz saçları, çöreklenmiş bir albino yılan gibi narin başının üzerinde toplanmıştı. Pembe lal taşı gibi güzel ve soğuk gözleri üzerimizde gezindi.

"Aslında sadece iki lejyon ama o, ben on altı yaşındaykendi." Boyu kısa olan kadının tebessümü ağır ve belli belirsizdi. Havada benim duyularımın bile güçlükle algılayabildiği bir misk kokusu vardı. Biraz midem bulandı. Bu tesadüf olamazdı.

"Onun ortadan kaybolduğunun farkındalar mı?" diye sordum.

"İhtiyaçlarından dolayı sıvıştı. Onlar fark edene kadar muhtemelen birkaç saatimiz var. Ancak önlem almış olabilirler."

"Peki ya sızıntı?"

"Damlatıyor."

"Nakamura, ne yapıyorsun?" diye seslendim.

Sorgu küpüne sessizce yaklaşmıştı. Theodora yoluna çıktı ve elini nazikçe göğüs plakasına götürdü. "Sakin ol, kızım." Holiday, Eller Dükü'ne daha da yaklaşmak için onu kenara itti ancak Theodora burnunun dibinde amonyak tuzunu kırdığında durdu. Holiday gözlerini kırpıştırarak daldığı düşüncelerden sıyrıldı ve başını eğip baktığında tüfeğin emniyetinin kapalı olduğunu gördü. Geri açtı.

"Pardon. Ben... Demin ne oldu?"

"Feromonal savunma mekanizmaları," dedi Theodora.

"FSM'ler o kadar güçlü olmaz."

"Onunkiler güçlü." Theodora, Holiday'in burnunun dibine amonyak tuzu sıvadı. "Şimdi saydamlaşır. Kasıklarının arası biraz ısınmaya başlarsa bize söyle, tatlım."

Holiday'in yanakları kızardı. "Kahrolası iyiyim."

Theodora bana geri döndü. "Tuzları kullanmamız konusunda haklıydın. *Psikesonik* alanında da eğitim almış. Kıymıklarımın bile filtrelemek için kulaklık takmaları gerekti."

Havayı kokladım. "Gül ve haşhaş tohumu yağı kokuyor."

Theodora etkilenmişti. "Bunu sahiden ayırt edebiliyor musun? Vay be. Burnunu alıp ormanda bir yürüyüşe çıkmayı çok isterdim."

"Eh, evet, kanalizasyon da ilginçtir. Ephraim o adamla nasıl baş etmiş?" diye sordum. "O feromonlar Darrow'u mahvederdi."

"Zoladone," dedi Holiday. "On yıldır küfelik dolaşıyordu."

"Tabii ya. Soy hipotezimizle ilgili son görüşün nedir?"

"Özel bir hibrit; Eunomia embriyosu ile Priapos veya Aeneas spermi. Hangisi olursa olsun, bu çok tehlikeli bir Gül türü yarattı." Theodora hücreye dudakları ve gözleriyle, bana kendimi çarpık bacaklı bir tay kadar beceriksiz hissettiren, nazik bir kibirle baktı. "Benimkinden bile ender bulunur. Hysperia Bahçeleri'nin yetiştirme tüplerinden geliyor olsa gerek."

"Hysperia." Holiday'in gözleri kısıldı.

"Duymuş muydun?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Bir keresinde Trigg'le birlikte bir Drako suikast görevi için oraya yollanmıştık. Ölüm odalarını gördük. Trigg'in Ares'i bulmak için tetiği çekmesine yol açan şey buydu."

"Sanırım onlara budama odaları deniyordu," dedi Theodora.

"Atalantia müdavimlerdendi," dedim adamı inceleyerek. Ona hizmet edebilir miydi? Hâlâ eder miydi? Tüm bu maskaralık Atlas'a uymuyordu. Ancak Atalantia'yla bağı olduğuna dair güçlü bir kanıt olmasa da, ticareti Octavia'nın ipekten yılanlar çukuruna benzeyen sarayında öğrenen biri için yeterince eksantrikti. Atalantia'yı bir yılı biraz aşkındır tanıyordum. Daxo bile yanında ehli kalıyordu. "Octavia sıklıkla şehvet cinayetine meylinin, daha büyük karakter sorunlarının bir dışavurumu olmasından endişe ederdi – hoş, ölümden alınan cinsel hazdan daha kötü ne olabilir hayal edemiyorum. Aja bu yüzden ondan nefret ediyordu."

"Şimdi psikopatın elinde bir de Altın savaş makinesi var." Holiday homurdandı.

Bu Eller Dükü türümün en kötüsünü görmüş olacaktı. Bu yüzden en ufak bir acıma bile duymuyordum. Ancak yanımda duran iki kadın, herkesin kendi kaderini yazabileceğinin kanıtıydı. Beyaz kutumu açtım ve küpe yöneldim. "Çıkarma işlemini kendim yapacağım."

"Tuzu kullan," dedi Theodora, kutudaki silindirlere dikkatle bakarak.

"Lütfen. Bu at sadece bir kişilik."

Bir saat sonra, kapı beni tekrar içeri kapadığı sırada basınçlı hava tısladı. Duvarlar, tavan ve zemin beyazdı ama ne bir köşe vardı ne de gözle görünür bir kavis. İnce uzun adam sanki hiçliğe asılı bir masanın başındaki bir sandalyede oturuyordu.

Düz ve cansız pembe saçına ve sol gözünün etrafındaki morluğa rağmen, Eller Dükü, fiziksel çekiciliği yüzünden kendini yansımasında boğacak ve kendi ölümüne acımayacak derecede yumuşak teni ve şekilli yüzüyle mitolojik kibrin vücut bulmuş hali Narcissus'u hayal ettiğim gibiydi. Bedeni benimkine çoktan uyum sağlamaya başlayacak, tercihlerimi sezecek, cinsel istek uyandırmak için saldırmaya başlayacaktı. Ancak babama boşuna soğuk nevale demiyorlardı. Bilhassa benimki olmak üzere Fetih Haneleri, cezbedici Pembelerin, kendi soylarının çocuklarına arz edebilecekleri tehlikeleri öğreneli uzun zaman oluyordu. Bu feromon saldırısı karşısında nörolojik savunma sistemlerim devreye girmişti. Omuriliğimin derinlerinde kemoreseptörler feromonları tespit ediyor, onları kusturucu madde olarak algılıyor ve kusmayı tetikleyen bulantı merkezini uyarıyordu. Bu daha ziyade radyasyon zehirlenmesi gibiydi. Tanıdıktı.

Teşekkür ederim, baba.

Bulantıyı bastırarak masaya göz gezdirdim ve Dük'ün pembe tüylü ayakkabılarına baktım. "Ridachi mi?"

Dalga geçercesine güldü. "Yaklaştın."

"Sinekkuşu?"

"Griffon."

Ona parmağımı salladım. "Valkyrie'ler olsa göğüskafesini koparıp çıkarırlardı."

"Ah canım, elinin altında Valkyrie olmaması çok acı. Söylenenlere göre hepsi yok olmuş. Tıpkı bir karnaval numarası gibi. Seni kızdırmış olmalılar... Hükümdarım."

Öyle denemezdi. Bu sözler, beni bir saat önce ilk gördüğü zaman söyledikleriyle harfi harfine uyuşuyordu.

Beynin tutarlılığı inanılmazdı.

Bu toplantıyı ne vakittir planlıyordum ve bunun, Sevro bu büyük ikramiyeyi bulmadan önce gerçekleşmesini umuyordum. Oğlumun kaybolduğu gün, Aslanmuhafızım Endymion gökdelenine vardığında usta hırsız geriye sadece kanını bırakarak çoktan kayıplara karışmıştı. Geride bıraktığı kanı da, içindeki DNA izlerini yok etmesi için bir maddeyle spreylenmişti. Onu bulmaya çalışmak dumanı yakalamaya benziyordu.

"Ben çocukken..." diye başladım.

"Vay canına, bir hikâye."

Dejavu karşısında gülümsedim. Acayip bir histi. Kafatasının arkasındaki ağrıyı fark etmiyor muydu?

"...babam beni Votum ailesini ziyarete götürmüştü. Votum ailesinin aşırılıklarını bana anlatmaya çalışmaya çok meraklıydı. Ancak küçük bir kızdım ve hemen sıkılıyordum. Merkür'e baktığımda ne demir gördüm ne de siyasi bir kumpas. Gördüğüm, çöl dağlarından harikalar yaratmış ve Güneş'i yitirip kendini Plüton'a varmışsın gibi hissettirecek kadar derin ve karanlık ormanlar oymuş bir Usta Yaratıcı'nın bulunduğu şiddet dolu, tuhaf, küçük bir gezegendi.

"Ormanları görmeme izin vermeleri için ona ve babama yalvardım. Düpedüz yalvardım. Ta ki, nihayetinde beni göndermekten başka çaresi kalmayıncaya kadar. Komik bir süreçti. Votum botanikçileri ve biliminsanları ormanın ortasına ilerlerken bana, Aslanmuhafız'a ve babamın politikosu Pliny'ye eşlik ettiler. Hayal edebileceğin gibi bir sürü garip manzara vardı. Ancak bir tanesini hiç unutamıyorum. Bana seni hatırlatanı.

"Günbatımında kampımıza yakın bir noktada tanık olduğum bir görüntü. Bir zebrakorun nehir kıyısında su içişini izlerken ormanın ansızın hareketlendiğini ve bir hidranın ağaçların arasından saldırdığını gördüm. Zebrakoru boğarak öldürdü, sonra çenesini sonuna kadar açıp onu bütün halinde yuttu. Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim. Doymuş halde ve sırtüstü yatıyordu. Oracıkta, hemen nehrin kıyısında. Gözlerime inanamadım. Dahası var. Yemeğini sindirirken bir sarissa karıncası onu fark etti. Onları bilirsin. Gökdelenlerinizde bulmuştuk. Çok geçmeden iki karınca oldular. Sonra on. Sonra ormanın her yanından su gibi süzülen bir milyon. Hidra kaçamayacak kadar doymuş yerde uzanırken, geriye iskeletten başka bir şey kalmayıncaya dek onu yiyip bitirmelerini izledim."

İnanılmaz bir hızda feromon salgılıyordu. "Onca göz bizi izlemese daha iyi olmaz mı sence de?" diye mırıldandı. Kirpikleri kırpıştı. "Işıkların altında soldum. Kameraları kapatsan olmaz mı?" diye sordu. "Şu omuzların ne çok stres yüklü. Gevşemek istemez misin?" Dili üstdudağını ıslattı. "Bunu yapabilirim. Jüpiter bulutlarına çıktığını zannedersin."

Manyetiğine çekilmişçesine öne eğildim, sonra burnunu sıktım ve osurma sesi çıkardım.

Gözleri yandı. "Soğuk kaltak."

"Saç israfı."

Dudak büktü çünkü benim hakaretim daha iyiydi, sonra arkasına yaslandı. "Herkes bütün gökyüzündeki en parlak yıldızın sen olduğunu söylüyor, melekleri ağlatacak denli güzel bir yüzün, güneşi gölgede bırakacak bir zihnin olduğunu ama diğer hepsi gibi çürüyen bir et yığınısın. Öyle değil mi?" Burnunu çekti. "Çürük kokusunu duyabiliyorum. Memelerin çocuk doğurmaktan esneyip sarkmış, zihnin psikozlu erkek kardeşini yiyip bitiren delilikleri mırıldanıyor ve mahsur kalmış kocan ile küçük oğlunun akıbetini sorguluyor, zafer yerine trajedinin ta kendisi olup olmadığını yavaş yavaş merak etmeye başlıyorsun." Öyle tatlı kahkaha atıyordu ki, duyan, ayaklarıma masaj yaptığını zannederdi. "Sanırım o dertler

sana çocukluğundan bir opera sunmana olanak sağlıyor." Gözlerini kırpıştırdı ve ağzı baştan çıkarıcı bir şekilde açık, öne eğildi. "Dürüst olmak gerekirse..."

"Bir hidraya mı benziyorum?" diye tamamladım onun yerine. Lafını ağzından alınca şaşkınlıkla duraksadı. Söyleyeceklerini devam ettirdim çünkü daha kırk dakika önce söylemişti. Ancak bunu hatırlamıyordu. "Kemiklerim porselen gibi nazik. Sinirlerim hassas ve gergin. Vay be, elinin tek bir vuruşuyla bu kırılgan anatomiyi paramparça edebilirsin. Hayır. Ben hidra değilim. Karıncayım, sense sindiremediği bir şey yutan şişman yılan. Ve etrafını sarıyoruz, her yanını parça parça yiyoruz."

Dili tutuldu. Kendi küçük monoloğunu nasıl tahmin edebildiğimi anlamıyordu. "Belki," dedim kendimi yanıtlayarak. "Belki de haklısındır. Zaman gösterecek. Ancak böceklerin ortalama ömrü kısadır. Dolayısıyla sanırım zaman aynı zamanda öldürür de. Senin için zorlu bir metafor."

Bir özgüven, bir kontrol emaresi arayışıyla yutkundu. Ömrüm boyunca başkalarını korkutmamak için kendimi dizginlemiştim. Ara sıra içimdeki aslanı serbest bırakmak keyifliydi.

"Daha önce tanışmış mıydık?" diye sordu.

Öne doğru eğildim. "Hatırlamıyor musun?"

Hafızasında açtığım boşluklara takılarak soru üzerine düşündü. Başını iki yana salladı. Kafatasının arkasına yerleştirilmiş psikoÇivide yaptığım ince ayarlar sonuçları önemli ölçüde iyileştirmişti. Octavia, Kargaşa Koltuğu'nda kusursuzluğa çok yaklaşmıştı. Cihaz Hilal Kasa'sında saklıydı. Anılar arasında gezip bunları değiştirme kapasitesine sahipti. Ancak koltuk kaba kuvvet aletiyken, psikoÇivilerim neşterdi.

"Hololarda sahiden çok ince görünüyorsun," dedi Eller Dükü, bacaklarımı süzerken, "ama koltuğun o şekilde sarkması için benden elli kilo fazlan olsa gerek. Kemik yoğunluğun *şaşırtıcı*. Yüzmek zor oluyor mu diye sorardım ama sanırım her şey orantılı. Acaba..." Gözleri dizkapaklarıma sabitlendi. "Tek yumrukla kafatasımı parçalayabilir misin?"

"Rafadan yumurta gibi."

"Bu sarhoş edici olmalı. Tanrı gibi." Buna bayıldı. Sahip olmak istiyordu. Asla sahip olamayacağını biliyordu. Tıpkı erkek kardeşimin asla baba sevgisine sahip olamayacağı gibi. Doğuştan zalim bir ruhun hissettiği tehlikeli baskıyı bilmeseydim kötü hissederdim. "Ancak elbette farkında değilsindir." Gerginlikle dudaklarını yaladı. Sohbete hâkim olmaya alışkındı. "Ben senin, sen de benim yerimde olsaydın ne olurdu dersin? Senin o doğuştan savaşçı bedenine sahip olsaydım, sana da benim bu narin kabuğum bahşedilmiş olsaydı? Sence benim gibi cesur olur muydun? En fazla on beş yaşında, sahibinin, bedenini kime sattığını merak ederek bir kapı arkasında bekler miydin?"

Bunu daha önce de söylemişti ama yinelemesine ses çıkarmadım. Bu sözcükleri kimse ondan çalmamalıydı. Bu ahlaksızlıktı.

"Sonra içeri girdiklerini ve sana bilinçsiz veya ruhsuz bir yemek gibi baktıklarını görseydin? Miden bunu bir kez mi kaldırabilirdi? İki kez mi? Onları tatmin etmek. Kendini bin kere yenip bitirilirken izlemek, bedeninin içinde titremelerini hissetmek, mest oluncaya dek, sana bu hayatta bahşedilen tek şeyi kirletmeleri ve sonunda geri çekilirken sana şöyle bir bakmaları. O kadar güçlü müsün?"

Artık önceki konuşmamızda söylediklerini harfi harfine söyleyeceğim kısma gelmiştik. "Hayır," diyerek onun düşüncelerini ben dile getirdim. Konuşmasındaki büyük benzerliğe bakılırsa, bu görüşmeyi birçok kez prova etmiş olmalıydı. "Dövüşte hiçbir zaman daha güçlü taraf olmadan başı eğik, şu an oturduğum yerde nasıl oturabilirsin ki? Bunun seni kıracağını tahmin edebiliyorum. Ancak beni kırmadı. Senin bedenin, senin hayatın bana bahşedilmiş olsaydı, en sıkıntılı günün kötü bir yemek olurdu ve ben," göğsüme dokundum, "her şeyin kralı olurdum."

Şaşkınlığı yerini dehşete bıraktı. "Dilini mi yuttun?" dedim dişlek bir gülüşle. "Seni Kraliçe'ye ödül olarak sunacağım kısma geldik. Yüzüme tükür. Ivır zıvırla işin olmadığını söyle, onları kendin kazandığını söyle. Fahişem değilsin. Sahip olduğun ne varsa kendin elde ettin. Ne istersen onu alırsın. Sen bir insansın, bir sıçan değil.

Ve bir insanın prensipleri olmalı. Ancak görünüşe bakılırsa biz ateş etrafında dans eden iki maymunuz. Alevi kurcalamalı mıyız? Küçük oğlunu sormak istiyorsun, değil mi?"

Dile getirmediği, benim ağzımdan çıkan sözler onu çıldırttı. Ancak ona işkence etmeyi, onu küçücük hissettirmeyi sürdürdüm. "Tecavüze uğradı ve köpeklere yem edildi," dedim alaycı bir gülüşle. "Parça parça. Bacaklarından başladılar, gözlerini en sona sakladılar. Gözün bile seğirmedi mi? Buzyürek deselerdi daha isabetli olurdu. Oğlun hiç umurunda değil mi?"

Diyecek söz bulamıyordu. Bir kâbusa sıkışıp kalmıştı.

"Elbette umurumda ama o elinde falan değil," dedim. "Çok daha tehlikeli ama çok daha öngörülebilir birinin elinde." Veri tabletime baktım. Holiday sinyali vermişti. Sonunda. Tuhaflık hissi kayboluyordu. Doğruluk teyit edilmişti. İstediğimi almıştım.

"Kaltak..." diye tısladı. "Kafamın içine nasıl girersin? Nedir bu?"

"Gelişmekte olan bir teknolojiye katkı sağlaması için beyin şablonlarını ve tahmin edilebilir davranışlarını ölçüyorum. Ama daha da önemlisi, zaman öldürüyorum."

Güzel gözleri kısıldı. "Ne için?"

Işıklar nihayet kapandı. "Mars'ın Goblin'i için."

27

VIRGINIA

Sürü

"Beni korumak zorundasın." Dük kelepçelerini zorladı. Sevro'nun insanlarda uyandırdığı korkuyu görmeye asla alışamayacaktım. Darrow'un içten içe mantık çerçevesinde çalıştığını biliyorlardı. Hiç kimse, ben bile Sevro'nun aklının tamamen yerinde olduğuna inanmıyorduk.

"O söz nasıldı?" diye sordum Dük'e. "Hah, evet. 'Azrail delip geçebilir ama Goblin yedi öğün kalır.'"

"Ben bir tutukluyum. Haklarım var. Onun beni kesip doğramasına izin veremezsin. Küçük piçler bende değiller! Ben Cumhuriyet'in bir tutuklusuyum. Haklarım var."

"Aynı fikirde miymiş, bir sorayım. Bekle, lütfen."

Dük dehşet içinde titrerken kapıdan çıkıp gözden kayboldum.

Enerji kaynağı kesilince, sorgu küpü dışındaki küçük kamp çevresindeki ışıklar dışında ortalık karanlıktı. Theodora ve Holiday bir masada oturmuş çay içiyor ve sessizce, Güney Pasifik kumsallarının mı, yoksa Selanik kıyılarındaki üzüm bağlarının mı daha güzel olduğunu tartışıyorlardı. Onlara katıldım ve ayaklarımı havaya kaldırdım. "Elbette Güney Pasifik. Selanik'te Valii-Rath kokusunu almamak imkânsız. Bir fincan da ben alabilir miyim, Centurio?"

"Şeker?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Biraz kendini şımartmaktan zarar gelmez," dedi Theodora. Küpünde çığlıklar atan Dük'e doğru tek kaşımı kaldırdım. "Ondan gelecek zarar hariç."

Şekersiz çaydan bir yudum aldım ve çoktan orada olup olmadığını merak ederek gölgeleri taradım. "Sevro, karanlıkta otuz bir çekmeyi bırak da şuraya gel." Cevap gelmedi. "Çayımız var."

Bir karaltı kirişlerin arasından zeminin ortasına indi. Kısa, dolgun bir cüssenin üzerinde ışık emen taktik donanım ile yırtıcı dişleri ve kulakları olan kurt kafasına benzeyen bir miğfer vardı. Epey zarar görmüş ve bazı yerleri parçalanmıştı. Miğferi, kızarmış yanaklı yuvarlak yüzünü gösterecek şekilde geriye doğru sıyrıldı. Çakıl'ın gülüşü tuhaftı.

Fincanımı eğdim. "Selam, Mars."

"Selam, Minerva."

"Luna son günlerde sana iyi davranıyor mu?"

"Çöplerde takılıyorum, anlarsın ya. Ölü atlardan iyidir en azından."

"Sevro çay için bize katılacak mı, yoksa kirişlerin arasında pusuda mı bekleyecek?"

"Patron?" diye seslendi. "Şu noktadan sonra gelmemek galiba kabalık..."

"*Çaydan nefret ederim,*" diye homurdandı yukarıdan sentez bir ses. *"Kahve yerine içinde çiş var sanki."*

"Diyor ki..."

"Bunu sevecek. Onun için demledim."

"Bu türü seveceğini söylüyor. Senin için demlemiş."

"Sorsana hangi çaymış o?"

"Hangi çay olduğunu merak ediyor."

"Kurtboğan, tabii ki."

Sessizlik. *"Bu harbiden komikmiş."*

Tavanda bir karaltı daha belirdi ve yirmi metreden Çakıl'ın yanma pat diye indi. Oğlumun vaftiz babası baştan aşağı paralan-

mış böcekkabuğu, silahları ve etkileyici olmayan cüssesiyle ayakta duruyordu. ÇokluTüfeğini, manyetik kılıfına bağlandığı sırtına attı. Ancak parmakları babasının eski jiletinin kabzasında geziniyordu. Bana asla tam anlamıyla güvenmemişti.

Theodora'nın yanından geçerken durdu ve miğferinin gözleri pelerinine takıldı. *"Asan nerede, Merlin?"*

"Karın nerede, yabani?" Theodora alet kemerinden sarkan kafa derilerini pek etkilenmemişçesine süzdü. "Rezil. İyice Ascomanni'ye mi bağladın, tatlım?"

"Lütfen. Zavallı korsanlar beni taklit ediyorlar. Tıpkı keçi sakallı Rollo gibi." Sevro çapraz yaptığı iki parmağını havaya kaldırdı ve otursun diye ayağımla ittiğim sandalyeye, sol omzundan sarkan kokuşmuş kurt pelerinini buruşturmamak için diva edasıyla oturdu. Holiday ona ikinci bir termostan bir fincan çay doldurdu.

"Komik görünüyorsun," dedim. "Çıkar şu miğferi."

"Haydi oradan. Bu özel Cyther zırhı." Tuhaf kurt kafası fincana kızıl dayan-cam gözlerle bakıyordu. *"Ben kahve içerim."*

Gözlerimi kısarak zırha baktım. "Biliyordum. O şeyin içinde renkleri göremiyorsun."

Duraksadı. Sonra çatlak burun ve diken kulaklar geri çekilerek çocukluktan kalma sivilce izleriyle dolu sıska, zalim ve neredeyse miğferden daha vahşi yüzünü açığa çıkardı. Kafası, ortasına kadar inen zikzaklı, kısa bir savaş şahini dışında tıraşlıydı. Gözlerini kısarak fincana baktı, kokladı ve aslında çay değil, kahve olduğunu fark etti.

"Oyunlarının çok büyüleyici olduğunu sanıyorsun," dedi. Kendi Jamaican Blue Mountain kahve zulası burnunda tütmüyormuş gibi yaparak fincanını kaldırdı. "Biraz bile sersemlersem, Min-Min bayıltıcıyı suratına yapıştırır."

Holiday alaycı bir gülüş attı. "O pasçının, Telemanus'un kıçının geniş tarafına geçirebildiği gibi mi?" Dalga geçerken fincanını kulpundan tutup kaldırdı. Bir sessiz raylı mermisi içinden geçip bir gonk gibi vurarak arkasındaki duvara yapışırken elindeki fincanın yarısı tuzla buz oldu. Holiday etkilenmemiş bir halde fincanın geri

kalan yarısını ölçtü ve Kızıl sanki dikkatsiz bir nişancıymış gibi ölçüyü Min-Min'in bulunduğu yere doğru kaldırdı.

Sevro mırıldandı ve Holiday'e başıyla işaret etti. "Holi."

"Efendim."

Holiday'in omzunda bir kurt pelerini bulamadı. "Kaybolmuş görünüyorsun."

Esasında utanmış bir hali vardı. Darrow'la gitmediği için mi? Sevro yerine benim yanımda oturduğu için mi? Bunu düşünmeye zaman harcamadım. Sırf doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapması bundan hoşlandığı anlamına gelmezdi. Holiday'e ne kadar yakın hissedersem hissedeyim, sürüyle yakınlığına kıyasla silik kalıyor olmalıydı. Dört gezegende geçen on yıl. Sürü onun yuvasıydı ve yuvanın sahibi de Sevro'ydu. Bir toganın, kulağına o kadar korkunç gelmesine şaşmamalıydı. Birdenbire kendimi küstah bir müdahaleci gibi hissettim.

"Kaybolmuştum, Sevro. Venüs nasıldı?"

"Tatil işte, bilirsin. Bir adadan ötekine geçtim, birkaç eski dostu ziyaret ettim, ateş başında ısındık, sonra boş eve geldim. Ateş demişken. Amcık pişiği nasıl?"

"Senin suratından iyi."

"Güzel, o halde senin şu çocuk hırsızı sıçansiki bağlantını bana bir an evvel getirebilirsin. Özel rezervasyonu var." Elini kafatası kancasına götürdü. "Evet, cevap vermeden önce bekleyebilirsin ama faiz işletiyorum." Kahvesinden bir yudum aldı ve sinirle bana baktı. "Demek bir kurt kapanı hazırlamak için kendine doğru yemi buldun, ha, Kısrak? Seni zeki şey."

"Aramalarıma cevap vermiyordun."

Omuzlarını belli belirsiz silkti.

"Luna'da olduğunu söyleme tenezzülünde bile bulunmadın. Oğlumun vaftiz babasından bunu beklemezdim."

"Besin zincirinde yukarı çıkmakla meşguldüm." Sabit durmaktan rahatsız bir halde boynunu kıtlatmak için başını çevirdi. "Pislik çuvalıyla konuşuyor musun?"

Başımla onayladım. "Düşüşten önce konuştuk."

"Fırtına Tanrıları'nı uyandırdı."

"Ordusunu kurtardı," diye düzelttim.

"Merkürlülerin canı sayılmaz mı?" diye sordu.

"Onları senden daha çok düşündüğüme inanıyorum," diye yanıtladım.

Omuz silkti. "Çakıl sörf yapmak istiyordu zaten." Omzunun üzerinden arkaya baktı. "Değil mi, Çakıl?"

"O Devedikeni'ydi, efendim."

"Kim?"

Devedikeni, on yıl önce Uluyanlara ihanet edip erkek kardeşimin KemikSürenlerine katılan Uluyan'dı. Sevro böyleydi. Ona ihanet ettin mi, artık yoksun demekti.

"Sivil ölümleri korkunç boyutlardaydı," dedim, "ama durma, dalganı geç."

"Siviller." Alaycı bir şekilde güldü. "Son zamanlarda çok Merkürlüyle tanışmadın. Hepsi de sivrisinek. Darrow ölmek istiyorsa, beraberinde götüreceği daha iyi bir gezegen seçemezdi. O ucubeler sahiden de zincirleri seviyorlar." Esnedi. "Şaşırdım. Onu oğlu için geri gelmeye ikna edebilecek biri varsa o da sensindir diye düşünüyordum."

"Ah, demek sen kendini daha iyi hissedebil diye onu canavarlaştırıyoruz," diye yanıtladım. "Şöyle dedim: Pax tehlikede, geri gel ve onu kurtar çünkü Cumhuriyet'teki en güçlü kişi aslında ben değilim. Kocama ihtiyacım var. Ühü. Öyle zayıf ve çaresizim ki. Pax'ın sana ihtiyacı var." Çakıl'a baktım. "Darrow da şöyle yanıtladı: 'Hangi Pax?'"

Sevro orada öylece oturuyordu.

"Ondan geri gelmesini istemedim, seni küçük diva. Kararına katılıyorum. Darrow olması gerektiği yerde."

Gözleri kısıldı. "Sen bir annesin, nasıl olur da..."

"Sözlerine dikkat et, Sevro. Senin çocuklarına karşı sevgini asla sorgulamadım. Benimkini *ciddi ciddi* sorgulamak ister misin?"

"Savaşı oğluna yeğledi. Demir Altın oldu. Başka hiçbir şey umurunda değil," dedi sözcükleri uzatarak.

"Bu onun için kolaymış gibi davranmak istiyorsun. Anlıyorum. Bu senin vicdanını mı rahatlatıyor? Venüs'ten buraya kadarki yol uzundu tabii." Bakışlarını kaçırdı. "Bana suçluluktan için içini yemedi deme. Electra bir kişi. *Bir.* Senin için canını verecek on milyon insan yerine onu seçtin. İlham olduğun on milyon insan. Adını çağıran. Peşinden gelmek için ailelerini geride bırakan on milyon." Riskliydi ama yüzüne bu tokadı yemesi gerekiyordu. "Sorumlulukların ne oldu? Peki ya Özgür Lejyonlar'ın aileleri? Ya bu Cumhuriyet'e ettiğin yem..."

"Sikerim Cumhuriyeti."

Arkasındaki Çakıl bakışlarını yere dikti. Ben de öyle düşünmüştüm.

"Bencil pislik," diye çıkıştı Holiday.

"Aşağılık hain."

"Hain mi? Wulfgar'dan sonra şunu söyleyene bak."

"Kazaydı." Bana baktı. "Yolumuza çıktı." Başını Holiday'e geri çevirdi. "Sahiden, kapa şu çeneni. Bir çocuğun bile yok. Senin ailen bizdik. Trigg mortu çektikten sonra seni biz topladık. Üstelik bizimle Venüs'e gelmeye bile cesaretin yoktu. Yeni sahibinin yanında böylesine dişli ve sert kabuklu görünebilirsin ama hepimiz, içten içe ıslak bir ekmek gibi olduğunu biliyoruz."

Bu Theodora'nın hiç hoşuna gitmedi.

"Sevro, tatlım. Taşakların on yıldır yerinde değil. Onları çeyiz olarak Victra'ya verdin. Seni kaç kez ağlarken gördüğümü söyletme bana. Islak ekmekmiş."

Sevro sakince bana baktı. "Kadınlara da vurabildiğimi biliyorlar, değil mi?"

"Darrow'un hayatını kurtarmaya çalışıyoruz," dedim. "Geleceği korumaya çalışıyoruz, sen ise..."

"Benim geleceğim kızlarım," diye terslendi. "Önlerinde bir hayat var. Güvende olmaları, Sendika'ya asla unutamayacakları bir ders verirsem mümkün olacak ancak. Bir Barca'ya dokunacak olursan, artık yoksun demektir."

"İleriyi göremiyorsun, duygusalsın ve görevini inkâr ediyorsun, İmperator." Öfkeyle Çakıl'a ve tavandaki karaltılara baktım. "Bu hepiniz için geçerli." Çakıl ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. "Sana yağ çekmemi mi istersin? Seni anladığımı söylememi? Sana sarılmamı? Aş artık kendini, Sevro."

"Laf. Laf. Laf." Sevro masaya tükürerek elime uzandı. Kahvenin, sahadayken kokmaya başlayan ağzına faydası olmamıştı. İğrençti. "Boş versene. Taşaklarımdan sakal gibi kıllar uzuyor." Botundan, bir çocuğun önkolu uzunluğunda bir bıçak olan Gıdıklayıcı'yı çekti ve masanın üzerine koydu. "Elinde, iğdiş edilmesi gereken bir dük varmış. Seninle bir geçmişimiz var, o yüzden sana bir söz verdim. Artık sıkılmaya başladım."

"Kimseyi hadım etmeyeceksin," dedim.

"Beni durdurabileceğini mi zannediyorsun?" Yüzünde bir sırıtış belirdi. "O lanet toynaklarını en son ne zaman kullandın, seni küçük at? Bizi durdurabilmek için çatıdaki o kırk geri kademe Peri ve yaşlı Holi'den daha fazlasına ihtiyacın olacak. Belki kanatlarının altında o koca pislik Daxo'yu saklıyorsundur? Atlamaya hazır bir sürü Aslanmuhafız? Benimle kapışmak istemezsin, bugün değil."

"Bana hakaret ederek kendi zekâna hakaret etme," diye yanıtladım. "Seni demirlerin arasına atmak isteseydim bir manevra sahasını ve Cyther yapımı olsun olmasın o şık zırhlarınız içinde hepinizi bayıltacak miktarda G'ye maruz bırakacak gömülü çekim motorlarını devreye sokardım. Ama yapmadım çünkü bu bir aile meselesi ve halihazırda sağlığı şüpheli o beynine daha fazla zarar vermekten korkuyorum."

Bana güvenmiyordu. "Salyangoz," dedi telsizine. "Gökyüzü? Hâlâ temiz mi?" Cevap karşısında homurdandı. "Gözünüzü dört açın. Babacık biftek doğrayacak." Kahvesini bıraktı ve ayağa kalktı.

"Çocuğunu kaybeden bir tek sen değilsin," dedim. Bu onu durdurdu. "Çektiğim acıyı, hissettiğim korkuyu bile bile bu maskaralığı sürdürüyorsun. Ben asla sana bunu yapmazdım."

Gözlerinde ilk kez acıma ifadesi gördüm.

"Pax güvende. Her şey kontrolümüz altında..."

"Cumhuriyet'in kelle avcılarının yarısı peşinde," dedim. "Muhafızlar ensende. Kocamla beraber Wulfgar'ı *öldürdünüz*. O kurucularıydı. Onların savaş kahramanıydı. Kaza olsun olmasın, kan dökülsün istiyorlar." Tükürüğe dikkat ederek elimi masaya koydum. "Sevro. Kardeşim. Buradan bakınca her şey kontrolünüz altındaymış gibi mi görünüyor?"

Bu, suçluluğuna ve güvensizliklerine dokundu. Victra'nın planından şüphe duyuyordu. Omuzları gençliğinden beri hep olduğu gibi öne doğru çökmüştü. Bencil bir şekilde onun bana anlatmayı tercih etmesini istiyordum. Ömrümün geri kalanında ona içerlemek istemediğimden bu seçimi onun yapması gerekiyordu.

"Sevro, oğlum nerede?" diye sordum son bir kez daha. Gözleri donuklaşmaya başlıyordu. "Bunun senin işin olmadığını biliyorum. Öyle olsaydı şu an şehrimi oymakla değil, kızlarınla meşgul olurdun. Ancak bana söyleyebilirsin." Bir çıkış yolu bulmaya çalışarak yutkundu. Bana söylemek istiyordu ama karısına olan sevgisi vicdanına ağır basıyordu.

"Burada değildim," diye geveledi. "Victra'ya destek çıkmak zorunda kalana kadar Darrow'un yanındaydım. Sen üçüncü sırada geliyorsun. O yüzden sormayı kes. Pax'ı sana getireceğiz. Bu bir yemindir. Ancak Victra'nın yanında olmak zorundayım."

"Yani bana söylemeyeceksin."

"Kısrak'a söyleyebilirdim. Ama sen o değilsin. Sen artık Hükümdarsın. Nihayet anlıyorum. V yıllardır bana bunu söylüyordu. Sen Hükümdarsın. Darrow Azrail. Diğer her şey ikinci sırada geliyor. Kahretsin, şu an seninle konuşuyor olmam bile yanlış."

"Ama konuşuyorsun."

Başıyla onayladı. "Bunun için azar işiteceğim. Victra, senin bir tür zihin okuyucu olduğunu düşünüyor. Ya da benim, ağzındaki baklaları ortaya saçan bir ahmak olduğumu. Büyük ihtimalle haklı."

Onu bu halde görmek canımı acıtıyordu. Ona sinirlenmek istiyordum. Bir bakıma öyleydim. Ama bu onun suçu değildi. Suçlu olan biri varsa o da Victra'ydı. Julii'ler hep inatçı genlere sahip

olmuşlardı. Onun için doğru veya yanlış yoktu; ya ondan tarafta olurdun ya da diğer herkesten biri. Ben ondan tarafta olanlardandım. Güvenli bir yerdi. Ancak Virginia küçüldükçe ve Hükümdar büyüdükçe aradaki mesafe genişlemişti. Belki de bu kaçınılmazdı, bir uçurum gibi yarılıp açılan iki klanımızın vicdanları arasında bir fay hattı oluşmuştu. Asla kapanmayabilirdi. Ancak Sevro yine Sevro'ydu. Buna inanmak zorundaydım. Ne yaparsa yapsın, Victra ve Darrow gibi soğuk biri olamazdı. Bu onu çileden çıkarıyordu. Korkunç şiddet, öne eğik bir baş, iletişim kurmayı reddetmek – önceki hayatta kalma mekanizmalarının tümü. Bunları hiç geçmişte bırakabilmiş miydik?

Victra'ya ihanet etmesini istemiyordum. Ondan bunu isteyemezdim. Ancak bu yükü onun omuzlarından alıp onu rahatlatabilir ve belki aramızdaki uçurumu biraz olsun kapayabilirdim. Kurtuluşumuz iletişimden geçiyordu.

"Sevro, onun ne yaptığını zaten biliyorum."

"Hayır." Bakışları sertleşti. "Bunu diyeceğini söylemişti. İstihbarat için ağzımı aramaya çalışacağını." Bıçağını kınına yerleştirdi. "Şimdi sakın kıpırdamayın. Hiçbirinize zarar vermek istemiyorum. Ancak bu yapılmak zorunda."

"Dük, Kraliçe'nin yüzünü görmemiş, Sevro," dedim.

"Bakalım, göreceğiz."

Küpe yönelirken Holiday'in ayağa kalkıp yolunu kesmesini bekliyordu ama ona emrettiğim üzere Holiday yerinden kalkmadı.

"Victra'nm Mars'a neden gittiğini biliyorum," diye seslendim Sevro'nun arkasından. Durmadı. "Fidyeyi ödeyecek."

Sorgu küpünün kapısında aniden durdu.

"Çocuklarımız orada olmasaydı Victra Mars'a gitmezdi. Ve çocuklar hâlâ onların ellerinde olsaydı, sen de Sendika'ya saldırmaya cesaret edemezdin. Dolayısıyla değil."

"İyi deneme. Bu tongaya düşmeyeceğim."

"Bu da bize dört ihtimal bırakıyor. Üçüncü bir taraf çocukları kaçırması için Sendika'yı tuttu ve planlandığı şekilde onları teslim aldı. Dördüncü bir taraf araya girip onları ele geçirdi ve Sendika'nın

orijinal planı ile destekçisi ortada kaldı. Ya da Ephraim çocukları başka bir alıcıya sattı. Ya da çocuklarla birlikte kaçıp gizlendi ve fidye için onları kullanıyor."

Holiday duygusal hiçbir davranışta bulunmadı.

Sevro başını az da olsa çevirdi.

"Ephraim'in sağ bacağını kaza alanında bulduğumuza dayanarak, son ikisi ihtimal dışı. İlki de ihtimal dışı çünkü Sendika, Ephraim'in başına ödül koydu ve bana gelen bir fidye talebi yok. Bu da bizi ikinci ihtimale yönlendiriyor. Dördüncü bir tarafın elindeler."

Sevro tamamen döndü. Victra'ya ihanet etmeyeceğini ama benim gerçekten doğru bir tahminde bulunmamı istediğini fark ettiğimde içimde ani bir heyecan dalgası duydum. Gruba dahil olmak istiyordu. Bu bölünmeyi istemiyordu. Aynı zamanda karısının haklı çıkmasından korkuyordu. Ne yaptıklarını tahmin edersem buna bir nokta koyacaktım.

"Bunun doğru olduğunu farz edip, Victra'nın hamlelerini de göz önünde bulundurursak, fidyeyi benim yerime Victra'dan istemiş olmalılar. Akıllıca. Fidyeyi Victra ödüyor. Bu, benim ödemeyeceğimi düşündüğü bir fidye olmalı, aksi takdirde varlıklarımı hesaba katarsak ne diye beni devre dışı bıraksın? Kindar olabilir ama çocuklar onun için kutsaldır. Bana ders vermek için asla bu şekilde canımı yakmaz. Başka bir yolunu bulur ama bunu yapmaz.

"O halde benim değil de ikinizin sahip olduğu ne var? Liste korkunç derecede sınırlı. Tersaneler, cevher taşıyıcıları, ticaret gemileri ve aktarma merkezleri. Sefi'nin Dünya'ya gerçekleştirdiği tuhaf zamanlamalı kutsal yolculuğunu –ve oradaki varlığını destekleyen kanıt bolluğunu– hesaba katarsak şu an Dünya'da olmadığını biliyorum. Mars'ın yörüngesinin zıt yönünde, Kuşak'a doğru ilerleyen, Obsidiyen korsanları kovalayan Obsidiyen filosuyla da değil. Ya Mars'ta ya da hâlâ, bir paravan şirket yoluyla satın aldığı *Venüs'ün Kalbi*'nde. Victra'nın gemilerini ve Cıva'nın Kimmerya'daki helyum madenlerini çalmak için olası yardımların devamını bekliyor." Öne eğildim. "Bu, Mars'a saldırıya yardım ve yataklık etmektir."

Sevro kaskatı kesildi. Gözleri Çakıl'a kaydı.

"Bana bak," dedim. "Size kimsenin ihanet ettiği falan yok. Ben sadece görevimi yapıyorum."

Utancı yüzünden okunuyordu ama gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Sefi, ona cevher gemilerini getirmezsek Electra ve Pax'ı öldüreceğini söyledi."

"Siz de ona inandınız mı?"

"Ragnar kardeşimdi. Ama Sefi... buz. Eğer müdahale edersen..."

"Öyle bir niyetim yok." Başını yana eğdi. "Madenlere ulaşmalarına engel olabilir miyiz? Evet. Ama Eklips Kuvvetleri ve Mars Lejyonları'na ağır bedeller ödetmeden değil. Altınlar geldiklerinde sahip olduğumuz her şeye ihtiyacımız olacak. Obsidiyenler Merkür'de –kendilerinin bile yaşayamadıkları gezegende– çok kayıp verdiler. Hücum savaşıyla işleri bitti ama Mars'tan bir çıkarları varsa... bir vatanları olursa... onu kölecilere karşı koruyacaklardır.

"Savaş bizi zorladı. Kimmerya'yı yeniden inşa edecek paramız yok. Onlarınsa, bize sattıkları helyumdan paraları olacak. Halihazırda Cıva'dan satın aldığımız helyumdan. Kızıl El'i ortadan kaldırmak için aktaracak kaynaklara sahip değiliz. Sefi ise benden daha büyük bir önyargı ve odakla buna sahip olacak. Cıva Zirve Çemberi'ni, Cumhuriyet'e istediklerini yaptırabilecekleri konusunda ikna etmiş. Kıymetli bir derse ihtiyacı var. Peki bunun bize bedeli ne olacak? Toprak ve gurur. Bizde bolca olan iki şey.

"Halk tepkisini gösterecektir ama bu, oylamadan sonra olacak. Çok geçmeden Atalantia gelecek. Gümüşler hizaya gelecekler. Sefi, kendi saldırılarına başladıkları an tüm Cumhuriyet güçlerini geri çektiğimde buna benim izin verdiğimi anlayacak. Kabul ettiği ilk elçiler Darrow'un ağabeyi Kieran ve Kavax'ın karısı Niobe olacak. Onu etkileri altına alacaklar. Cumhuriyet'le savunma temelli askeri ittifak teklif edecekler ve helyum sözleşmesini garanti altına alacaklar. Sonra gözlerimizi Atalantia'ya çevireceğiz."

"Victra dedi ki... Bunun olmasına asla izin vermezsin sandık."

"Victra aptal olabilir, sen de öyle. Aynısını benim için söyleyebilir misiniz?" Bekledim. "Dişlerimin olmadığını sandıkları için herkesin sarhoş piranalar gibi yüzmesinden bıktım, usandım. Darrow'u kurtarsak da, kurtarmasak da atom savaşı Cumhuriyet'e yaklaşıyor. İhtilaf zamanı sona erdi." Sonunda ayağa kalktım ve ona doğru bir adım attım. "Bir demoKrasidesin, Barca. İnsanlar Hükümdar olarak *beni* seçtiler. Liderlik etmem için *beni* seçtiler. Görevim veya hayatım sona erene kadar idare *benim* elimde. Çocuklarınızla oynayın diye kurduğumuz Cumhuriyet'ten vazgeçmek istiyorsan, öyle olsun. Çek git ve nükleer bulutları bekle. Ama bunun bir parçası olmak istiyorsan başını kıçından çıkar, hayatımı zorlaştırmaktan vazgeç ve görevine dön."

Palyaço tavandan atlayıp karısının yanına indi. Sonra Min-Min geldi. Uluyanlar birer birer gölgelerin arasından çıkıp yerde onlara katıldı, ta ki sekiz milyarlık bir demoKrasinin en azılı katillerinden yirmi beşi ayakta durmuş, Sevro'ya bakana kadar. Talepleri açık ve netti. Sevro Gıdıklayıcı'yla dişlerini temizledi, bıçağı kaldırdı ve dikkat kesildi. Uluyanlar topuklarını birbirlerine vurdular.

"İmperator Barca ve Uluyan Birinci Müfreze göreve hazırdır, efendim."

"Sizi tekrar aramızda görmek güzel, İmperator," dedim. "İlk emriniz." Öne doğru gelmesi için işaret ettim ve burnunun altına tuz sürdüm, sonra Dük'ün psikoÇivisine bağlı veri tabletinin kumandasını ona uzattım. "O sorgu odasında bir terörist var. Sana söylediğimde bu programı çalıştır. Sonrasında aynaya bakmadan gözlerinin ne renk olduğunu bilirse kafasından vur. Bu görevi yerine getirebilir misin, İmperator?"

Sevro tek kaşını kaldırarak bana baktı. Kraliçe'nin yerini öğrenmek için Dük'e işkence etmek istediğini bildiğimi biliyordu. Kuşkularını dile getirmek istiyordu. Ancak az önce olanlardan sonra güvenini kazanmadıysam asla kazanamayacağım demekti. Derhal öğrenmem gerekiyordu.

"Tamam, efendim."

Küp odaya girdi. Uluyanlarla ben dışarıdan izliyorduk. Theodora sesi açtı. Dük, Sevro'ya hafif bir alaycılıkla bakıyordu.

"...senden korktuğumu mu sanıyorsun, melez? Kraliçemin, kuon tazılarıyla insanları hadım ettiğini gördüm. Bir salon dolusu Endymion fedaisini yalnızca küçük baltasıyla öldürdüğünü gördüm. Bebekleri asitte erittiğini gördüm. Nerede olduğunu sana katiyen söylemeyeceğim."

Sevro gözlerini kısarak nörolinke baktı ve programı aktive etti.

Oda, taçlı ve maskeli bir kadın görüntüsüyle kaplandı. Görüntü titreyerek yerini Kraliçe'nin sağ kolu Gorgo'ya bıraktı. Harabeye dönmüş bir tank imalat tesisi belirdi. Daha fazla Sendika tesisi görüntüsü hızla geçti. Görüntülerde eski bir dostun yüzü belirdiğinde Sevro kaskatı kesildi. Dansçı. İlk başta bir yanlışlık olduğunu zannetmiş olmalıydı. Sonra Dük'ün hafızasında adamın başka görüntüleri de belirdi. Sevro gözlerinde ölü bakışlarla camdan bana baktı.

"Oğlum, sanırım bize çoktan söyledin," diye fısıldadı Sevro.

Dük hologromlaştırılan anılarına dehşet içinde bakıyordu. Korumak için canını vereceği sırlarını nasıl bildiğimizi anlamlandıramayarak, bilmeyerek yaptığı şey karşısında çığlık atmaya başladı. Sonra program ikinci evreye geçti. Kafatasının arkasındaki psikoÇivi parladı. Dük kaskatı kesildi. Gözleri boş boş bakıyordu. Boynundaki damarlar belirginleşti. Beş saniye içinde hepsi geçti. Nefes nefese koltuğa çöktü. Başını kaldırıp baktığında aynı adam değildi. Acı geçmişti. Cinsel çekim diye bir şey kalmamıştı. Kendinden arınmıştı. Sevro bile şaşakaldı. Theodora bana bakıp gülümsedi.

"Gözlerin ne renk?" diye sordu Sevro. Öncesinde Eller Dükü olan adam, Sevro'ya sersemlemiş halde ve dehşet içinde bakıyordu. "Gözlerin ne renk, pislik?" Dük gözlerine dokundu. Bir an yanlış hesap yapıp sözel fonksiyonlarını sildiğimi sandım. Sonra kekeleyerek yanıtladı.

"Ben... ben bilmiyorum." Sevro'nun gözlerine baktı ve mantıklı yanıtı verdi. "Kırmızı mı?"

Sevro kocaman açılmış gözlerle küpün içinden bize baktı. "Oha." Eskiden Dük olan adama geri döndü. "Kim olduğumu biliyor musun? Adımı?"

Adam önündeki zırhlı canavardan korkup başını iki yana salladı. Kim korkmazdı ki?

Çakıl bana, "Ne yaptın sen?" diye sordu.

"Octavia paranoyak bir diktatördü. İhanetten korkusuna, biyolojik bir gizlilik yaratmak ve ilahi hakikate ulaşmak için makineler üretsinler diye Mor Oymacılar ve Turuncu Usta Yaratıcılardan oluşan bir ekip görevlendirdi.

"Kasasına erişince ilgimi çeken Kargaşa Koltuğu adında bir şey vardı ki, cihazlarının doruk noktası oydu. Başka bir deyişle, zihne giren bir koçbaşı. Yatmadan önce rahatlamak için taslak halindeki projeyi geliştiriyordum." Kızıl'ın serçeparmağından uzun olmayan üç ince çiviyi ona göstermek için beyaz kutumu işaret ettim. "Onlara psikoÇivi diyorum. Koltuktan çok daha şıklar. Çok daha kullanışlılar. Eller Dükü'ne dair ne varsa –anılar, tercihler, kişilik– artık silindi. Tam bir tabula rasa artık."

Küçük bir veri-çipini kaldırdım. "Bir zamanlar etten olan artık silikon."

"Vay canına..." diye fısıldadı Çakıl. "Bu kalıcı mı?"

"Göreceğiz."

Uluyanlar küpe biraz daha yaklaştılar. Holiday'e ayrılmak üzere hazırlanmasını söyledim. "Theodora, yeni askerin hazır. Programı silmeden önce çiviyi yeniden başlatmanı tavsiye ederim. Kimse doğar doğmaz Sevro'ya bakmak zorunda kalmamalı."

"Eller Dükü'nden iyi bir Kıymık çıkar diye düşünüyorum," dedi tebessümle. "Sevgi ve ilgiyle sizin kadar vatansever bile olabilir, Hükümdarım."

"Öyle umuyorum."

Küpün içindeki bir zamanlar Dük olan adam yaprak gibi titriyordu. Sevro onu korkutmak için şimdi miğferini geçirmişti. Adamın etrafında turlarken onun ense köküne gömülü küçük metal

çiviyi gördü. Geri döndü ve kahkahalar içinde, şaşkına dönmüş Pembe'nin önünde çömeldi.

"Bunu benden duyduğun için üzgünüm, dostum. Ama sanırım az önce kafatasını siktiler."

Dük'ü orada bıraktı ve ağır adımlarla sorgu küpünden çıktı. Bana, "Dansçı'dan ne zaman haberin oldu?" diye sordu.

"Bir saat olmadı."

"Peki Hükümdarım haine ne yapmayı öneriyor?" diye sordu.

"Açık değil mi?" diye yanıtladım. "İletişim kuracağız."

28

EPHRAIM

Karaçi

Skuggilerle ilk günlerimizi, soğukkanları anlayabilmem için kulağıma taktığım bir çeviri aparatına güvenirken, Sarı dilbilimciler ve veriYüklemelerine bıraktığım temel dil becerilerine harcadık. Bebek değillerdi. Freihild gibi birçoğu Özgür Lejyonlar'da bir iki dönem görev almıştı. Gösterdiklerinden daha fazlasını biliyorlardı. Ancak yüzlerce yıl boyunca Altınların zeki olanları ayırması onlara, bilgiyi aptallık maskesi ardında saklamayı öğretmişti.

Sana güvenmediklerinde aptalı veya sinirliyi oynuyorlardı.

Bana da zerre kadar güvenmiyorlardı.

Başarılarımın bana bir itibar kazandıracağını sanmıştım. Boş bir beklentiydi. Freihild'in söylemeye dünden razı olduğu gibi: Azrail'in dölünü kaçırmakla kutsal kahramanlarından birinin kutsallığını ihlal etmiştim. Pax onlar için gerçek anlamda bir vaftiz çocuktu, Electra'nın da aşağı kalır yanı yoktu. Ozgard'ın desteği ne kadar olursa olsun onların saygısını kazanmaya yetmeyecekti.

Doğaçlama eğitim yöntemimin sosyal ayağında zorlansam da Obsidiyenler doğuştan fiziksel öğrenicilerdi. Volga gibi onlar da, çocukların yeni bir sporu öğrenmeleri misali, mesleki numaralarımı öğrendiler. Haftanın sonuna kadar lazer ağları etkisiz hale getiriyor,

termal sensörleri söküyor ve kilitleri açıyorlardı. Bazıları lejyonlarda lazer ağları etkisiz hale getirmeyi zaten öğrenmişti ama yöntemlerinin zamanı geçmiş ve acemiceydi. Buna rağmen onlara yalnızca bir kez göstermek yeterliydi. Öte yandan, bir şey izah etmek, bir avuç dolusu kumu bir kulak kanalından içeri sokmaya çalışmakla eşdeğerdi. Yaklaşık yüzde doksanı boşa gidiyordu.

Sonraki birkaç haftada, ayakları altında ezilmekle ilgili ilkel korkum azaldı ve rahat bir rutin oturttum. Pax ara sıra kendi derslerini bırakıp izlemeye geliyordu. Bir gün, peş peşe otuzuncu Obsidiyen de Güneş Sanayi'nin birinci nesil yalan makinelerinden birine yalan söyleyemeyince Pax başını iki yana salladı.

"Modern Kantazılarla kıyaslandığında, bu şey kafa travması geçirmiş on dokuz yaşında bir çiftlik çocuğu kadar salak," diye bağırdım. "Casusların çoğu göze çarpmamalarına güvenir. Sizin için böyle bir şey söz konusu değil. Siz göze çarpıyorsunuz. O sebepten iyi yalancılar olmak zorundasınız. Sıradaki!"

Sıradaki skuggiler şanslarını denemek için ağır adımlarla yürürken, Pax'ın yanına gittim.

"Hadisene, beni düzeltmek istediğini biliyorum, melez," dedim, alçak bir duvarın üzerinde yanma oturdum. Çenesinde, Valdir'in savaş sanatı derslerinde aldığı darbenin taze morluğu beliriyordu. Onlara kanının ısınmamasına şaşmamalıydı.

"Aslında teşekkür etmek için gelmiştim," dedi.

"Ne için?"

"Sefi geceleri garajı kullanmama izin vermeye başladı. Orada, eski depolardan birinde buldukları iki kişilik bir çekimSikleti var. Yağmacılar onu çalmaya değer bulmamışlar. Karnus au Bellona'ya aitmiş. Sefi de bunu tamir etmeyi denememe izin veriyor. Dün bütün geceyi katil-çivileri çıkarmakla geçirdim. Bunun için sana teşekkür etmeliyim diye düşündüm."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Kesinlikle biliyordum. Sefi'nin ders girişimlerine karşı sert isyanı ve onu kendilerine yaklaştırmam konusundaki emri sonrasında, küçük lordu huzursuz eden şeyin ne olduğunu anlamak

için küçük bir araştırma yapmıştım. Görünüşe bakılırsa, Sefi'nin kişisel Turuncuları, bazı vida anahtarlarının ve hiper-kancaların depolarından eksildiğini fark etmişlerdi. Ev kompleksindeki güvenlik düşünüldüğünde, birkaç olası suçlu vardı.

Tek gecelik inceleme sonucu, kuşkulandığım yanıtı almıştım. Gecenin köründe garajda hırsız gibi dolaşan kimdi? Azrail'inki, Ozgard'la sükûnet bahçelerinde meditasyondan kaçmıştı. Bahçeyi ziyaret ettiğimde, Ozgard, bir yaprağın damarlarındaki mesajı deşifre etmeye çalışırken derin transtaydı ve Pax ise yanında, koltuğunun altında küçük bir kabarıklıkla, düşen karları deşifre etme numarası yapıyordu. "Saçmalık," diye ses çıkararak hapşırmış ve yoluma devam etmiştim. Yüzünde hafif bir tebessüm belirir gibi olmuştu. Beni seviyordu. Sanırım onca deli devin arasında ona güzel, sıcak Hyperion'u anımsatıyordum.

"Sefi'nin dediğine göre, ona bir atölyeye ihtiyacım olduğunu söylemişsin."

"Çalıştığımı görmüyor musun?"

"Öyle mi?"

"Kes sesini. İnatçı olmaları benim suçum değil." Çenesini işaret ettim. "Gardım mı düşürdün?"

"Valdir büyük bir savaşçı olabilir ama kötü bir öğretmen," dedi. "Sesini yükseltmenin onu daha anlaşılır kıldığını sanıyor. Öte yandan, Ozgard, derslerini oyun gibi işliyor."

"Onun derslerini de sevmediğini sanıyordum. Hepsi de o 'çok gerekli' savaştan dikkati uzaklaştıran amaçsız şeyler değil mi?"

Omuz silkti. "Ergenlik öncesi öfke nöbeti de denebilir ama önerme doğru."

"Yani son zamanlarda kimseyi bıçaklamadın mı?"

"Hayır. Electra sıkıntı çıkarıyor." Gülümsedi. "Şikâyetlerinde haklı olabilirler ama çözümlerinin hatalı, zamanlamanın Cumhuriyet için kötü, anaerkil hiyerarşi bakımından halihazırdaki iç sınıf gerilimlerine zararlı olduğunu düşünüyorum. Ancak uyum sağlamaktan başka yapabileceğim pek bir şey yok." Anne babasın-

dan söz etmese de, onların sürekli aklında olduklarını biliyordum. "Electra burada benden çok daha fazla rahat hissediyor."

"Senin de kafanda daha çok şey var. İhtiyar Baltasurat'tan ise daha çok kafan var." İkimiz de Merkür'den söz etmedik. Ancak ikimizin de aklından bunu geçirmesi garip bir gerilim yaratıyordu. "Ee, ders planında ne var?"

"Aslında şiddet hariç Obsidiyenlere dair her şey."

"Yani içki, seks, kumar ve yemek." Eğlenmiş bir ifadeyle bana bakıyordu. "Atladığım bir şey var mı?"

"Spakr," dedi. "Nagal dilinde sessiz ve zeki aynı kelime. Yani *'mann ni spakr,'* dersem, bu o adamın sessiz olmadığı, dolayısıyla aptal ve gürültücü olduğu anlamına gelir."

"Bir dakika, yani Sefi aslında Zeki Sefi miymiş?"

"Onlar için öyle."

"Ben de bunun şimdiye kadar duyduğum en kötü lakap olduğunu söyleyecektim. Yaptığı tek şey Ulukabile'den bahsetmek."

"Otuz yıldan uzun zamandır sessizdi. Sen de denemelisin. Bir şeyler öğrenebilirsin."

"Bilincim yerinde değilken seni daha çok seviyordum. Ha, bu arada, aldın mı?"

Boynundaki ince zinciri çıkarıp nişan yüzüğümü gösterdi.

"Yoksunluk sürecindeki bir adama yapılacak en saçma şey. Hiç hoş değil, genç adam."

"Gösterdiğim kadar küçük değilim. Sevro amca da bir süre kullanmıştı. Zoladone'u yani."

"Öyle mi?"

"Fare Savaşı herkese ağır gelmişti. Goblin gibi değildir. Hatta çok tatlıdır."

"Beni bir gün yakalarsa bunu ona kesin söyleyeceğim."

Pax yüzüğü elinde tutarak geri vermenin zamanı olup olmadığını düşünüyordu.

"Bunu benim için sakla," dedim.

Başını yana eğdi.

"Birilerine karşı sorumlu olmam gerek."

Sırıttı.

"İki hanımefendinin özgürlüğünü kazanmam lazım." Durakladım. "Garajı beğenmene sevindim."

"Derslerini oyuna çeviriyor!" diye seslendi arkamdan.

Tavşandudaklı bir skuggi, Kantazi'yı tam, kasık kılları çıkmadan önce Plüton'da yaşadığı konusunda ikna etmeye çalıştığı sırada Obsidiyenlerin yanlarına yürürken kendi kendime mırıldandım. Yeşil gözetmenler aralarında kıkırdadılar.

Onlara, "Haydi oradan. Beş para etmezsiniz," diye bağırdım. Kranyal implantları arasında bir tür subliminal iletişime cevaben birbirlerine komik suratlar yaparak koşuştular. "Karaçi kart destesi olan var mı?" Skuggi yanıt vermedi. "Haydi, ruhlarınız kar kadar saf olsa da, bir grup kumarcı soysuz olduğunuzu biliyorum. Sen." Freihild'e işaret ettim. Bugün kulaklarında korkunç yeşim küpeler vardı. "Gudkind."

"Ben Freihild'im," dedi, adını bildiğimi bildiği halde.

"Ben Gudkind'im," dedi tavşandudaklı. Bir kadın olduğunu düşünüyordum. Hayır, bir adam. Sakalı vardı. Bir dakika, bazı Obsidiyen kadınların sakalları mı vardı?

"Freihild, kızım, öküz boku bulaşmış gibi görünüyorsun." Aslında öyle değildi. Ancak yeni görevimin en iyi yanı, parçalanma korkusu olmadan skuggi katillere sabahtan akşama kadar saydırabilmekti. "Kartlarınızı verin."

"Kart yok," diye yanıtladı, gözündeki şeytani parıltıyı yok edemeyerek. İyi bir yalancı olduğunu düşünmüştüm. Görünüşe bakılırsa bunu yok edemiyordu. Mütemadiyen bir tavuk kümesi içindeki bir tilki gibi kibirli görünüyordu.

"Yalancı. Peki. Bana kartları ilk kim verirse argo ödevinden geçer. Bir de Olympia'da kumarda harcayacağı yüz kredi."

On Obsidiyen hızla öne atıldı. Freihild de bir deste çıkardı. "Seni sinsi sürtük. Yalan söylediğini biliyordum. Kan Yeri'ne git ve iki bin nefes boyunca ortada otur." Geri kalanına baktım. "Tessariusunuza yalan söylenmez, sizi zavallı pislik çuvalları. Tessariusunuza yalan söylemek bir bebeği öldürmekle eşdeğerdir." Tepki verme-

diler. Bebekleri de mi öldürüyorlardı? "Sefi'ye yalan söylemekle eşdeğerdir! Anlıyor musunuz?" Gözleri öfkeyle parladı. "Valdir'e yalan söylemekle eşdeğerdir." İşte, doğru kıyaslama buydu. Freihild yerinden kıpırdamadı. "Sağır mısın, cesur?

Gözleri bir milimetre genişledi. "Kan Yeri'nde Altın ruhları yaşıyor."

Sırıttım. "Ben de öyle duydum."

"Şaman muhafızlarım yok."

"Kaldır. Kıçını. Minik Kızıl nefesleri değil. Obsidiyen nefesi alacaksın."

Omuzları çökük bir biçimde uzaklaştı. Başka bir Obsidiyen'den bir deste daha alıp yere oturdum.

"Freihild."

"Ben Gudkind." Az önce gönderdiğim kadını işaret etti. "O Freihild'di, ki bunu biliyorsun. Zira Frehild'i herkes bilir çünkü her şeyde ustadır."

"Doğru. Bana Ksenophon'u getir. Savaş salonunda. Pardon, savSal'da." Gudkind koşarak gitti. Kendi kendime gülümsedim ve botumdan bir yılan çıkarmak üzereymişim gibi beni izleyen 198 korkutucu surata bakındım.

"Burada Karaçi'de en iyi kim?"

"Freihild; çünkü o her şeyde ustadır, ayrıca baltasını kullanmayı Valdir'den, kart oyununu Ekşisurat'tan öğrendi."

Demek Freihild, Valdir'in öğrencisiydi. Skandal.

Çok sinirli bir şekilde cesura baktım. "Demek öyle. Başka?" Desteli olanlardan beş tanesini seçtim. "Geri kalan herkes, sıraya geçin, katliama tanıklık edin. Haydi, dizilin." Dokunma korkusuyla bir araya toplanamayarak, boy sırasına göre dizildiler. Aptal Altınlar ve kültürel departmanları. Bunu uydurduklarında çok eğlenmiş olmalılardı.

Sekizgen kartları karıştırdım ve İsyancı soğukları mırıldandıracak birkaç numara gösterdim. Kartları dağıttım. "Özgür Lejyon'da bir deyiş vardı: Bir buzluktan bebek almak kadar kolay." Bunu daha önce duymuşlardı. "Kart oynamayı sevdiğinizi biliyorum. Sorun

şu ki, bu işte hiç iyi değilsiniz. Beyazlar, kendi becerilerine uyacak şekilde icat ettikleri için Karaçi'nin kendi oyunları olduğuna inanıyorlar. O yüzden yarınız şehirdeki kumarhanelere çeyrek kilo altın borçlanmış durumdasınız. Beyazlar kartları kafalarından sayıyorlar, böylelikle şanslarını daima bilip ona göre bahse giriyorlar. Tüm krupiyeleri bunu yapıyor. Basit istatistiki bir olasılık."

Ksenophon dağılmış halde Obsidiyenlerin arasından geçti. Sesi tekdüzeydi. "Asimilasyon kampında bir denetimin ortasındaydım..."

"Sen Karaçi oynuyorsun, değil mi, Ksenophon?"

Logos'un gözleri öfkesini yitirip biraz parladı. "Biraz erken, öyle değil mi?"

"Eğitimin saati yoktur."

"O halde seninki başlasın." *Logos* kaliteli gece paltosunu çıkardı, geceliğini sıyırdı ve bağdaş kurdu. Ellerinde metal bir para yığını belirdi ve açınca, üzeri yıldız damgalı altınlar yere saçıldı. "Cesaretin varsa kartları dağıt bakalım."

"Demek kanını bu şekilde harekete geçiriyoruz. Kuyrukluyıldızlar aşağıda. Üçüncü kez çekmek yok. Beş sınır." Kartları dağıttım. Kırk dakika sonra Ksenophon'un paltosu ve metal paraları, on yedi Obsidiyen savaşçı kolyesi, on dört küpe takımı ve ejderha ağzına benzeyecek şekilde oyulmuş özel yapım bir akımYumruk benim olmuştu. "Az önce neler olduğunu biri bana anlatabilir mi?" diye sordum onlara.

"Küstah bir hırsızlık," dedi Ksenophon, kendine has sesiyle. Rüzgâr dağdan eserken, ceketsiz kalan *logos* titredi. Ksenophon'un ne kadar ince olduğunu ilk kez fark ediyordum. Bir semender gibiydi.

"Yedi elden sadece ikisini kazandım," dedim. "Sense üç. Neden hepsi benim oldu?"

"Çünkü son elde hile yaptın. Bileğinde bir kart atıcı olduğunu düşünüyorum." Kollarımı sıvayıp kart atıcı olmadığını gösterdim. "O halde iki deste var." *Logos* bir kartı eline aldı ve ortasından eğdi. Kart yüzeylerinde piksel değişimi yoktu.

"Ksenophon kartlarla oynadı. Sen ise Ksenophon'u oynattın," dedi Freihild, *logos*'a özür dilercesine bir tebessümle.

Güzel Obsidiyen'e baktım. "Görüyorum ki hayaletler seni alt edememiş."

Alçak bir duvardan izleyen Pax'a baktım. Freihild'in peşinden gittiğini gördüm. Çocuk başkalarının işinden uzak duramıyordu. Belki de sadece kendi istihbaratını topluyordu. Annesine çektiğini görüyordum.

"Freihild."

"Ja?"

"Hâlâ bir yalancısın. Ancak haklısın." Biri, Freihild'in her şeyde usta olduğunu söyleyecek oldu. "Evet, evet, kes sesini. Tutturdun. Ben Ksenophon'u oynattım. Sen de adının anılmasını hak ediyorsun, her şeyde usta Freihild." Gururlu bir şekilde diğer skuggiye baktı. Gudkind, Freihild az önce bir düşmanı öldürmüşçesine güçlü bir şekilde onaylarcasına başını salladı. Bu da benden bir iltifatın bir şeylere değer olduğu anlamına geliyordu. Belki de yanlış okumuştum. Belki de bana tamamen güvenmiyor değillerdi.

"Ne Beyazlar ne Bakırlar, ne de Kızıllar; dünyalar içinde en iyi Karaçi oyuncuları Pembelerdir," dedim. "Onlarla aşık atabilecek tek halk Palatine'deki o Altın yılanlardır. Yalan onların ilk müzik aletidir. Ancak Furia'nın kendisinin bile tek bir yıldız blöfü üzerine Cıva'nın Gül'üne yüz milyar kredi kaybettiğini gördüm."

Kahkahalar attılar. "Atalantia gibi kurnaz bir düşman, bir Pembe'ye yenilmez," dedi Gudkind, alınmış bir şekilde.

"Yenildi," diye onayladı Ksenophon. "Aristo Kulübü'nde. 11 Ocak, FS 732'de. Orayı mı soyuyordunuz, Bay Horn?"

"Güvenliktim, pislik. Atalantia'nın kulüplerinden birini ben bile soymam." Gudkind'e baktım tekrar. "Furia kaybetti. Nasıl olduğunu soruyorsun."

Gudkind gözlerini kırpıştırdı. "Ben bir şey sormadım."

"Retorik olarak," dedi Freihild.

"Ha." Dersi hayal meyal hatırlıyordu.

"Şimdi devam edebilir miyim?"

"Ja." Gudkind'in kendini düzeltmesini bekledim. "Evet."

"Bir retorik daha. Kinayeye dikkat," dedi Freihild. "Hep böyle konuşuyor."

Devam ettim. "Karaçi'yle ilgili bilmeniz gereken her şey diğer oyuncuların yüzlerinde, nefeslerinde, gözlerini kırpışlarında, konuşmalarında, sessizliklerinde ve herhangi bir kalıptan sapmalarında görülebilir. Elbette inatçılık edip küçük bir yıldız maçına bahis yatırmayın ama rakibinizi anlarsanız, kazanırsınız. Köle mezatında satış yapan bir Gümüş kadar ifadesiz suratlara sahipsiniz ama beden diliniz sizi ele veriyor." Parmağımı salladım. "Çekiçkafa eline büyük yıldız koşusu geldiğinde otuz yaşında bir bakire gibi nefes almaya başladı. Arkadaşımız İskelet tek bir yüksek kuyrukluyıldızla blöf yapmaya çabalarken gözucuyla baktı. Ksenophon'un bile tiki var. Siz çocukken kar okumayı öğreniyorsunuz, değil mi?"

Başlarıyla onayladılar.

"Rüzgârı ve canavar dışkılarını ve kutbunuzda başka her ne varsa onları da okuyorsunuz. İnsanları okumak da bunlardan farklı değil ama çok daha fazlası. Bir insana rüşvet verip, gözünü korkutup, manipüle edip, kandırıp, şaşırtıp, baştan çıkarıp çıkaramayacağınızı gösterir. Öldürmek bazen daha kolaydır fakat bu meslekte nadiren daha iyidir. Öldürmek bir engeli ortadan kaldırır. Peki engeller nelerdir?"

"Olası değerler," dedi Freihild skuggilerin yarısına önderlik ederek.

"Kesinlikle," dedim neşeyle. "Ares'in Oğulları gelmiş geçmiş en büyük savaş makinesini bu şekilde alt etti. Ben Azrail'in tek oğlunu bu şekilde kaçırdım. *Hieg?*"

"*Hieg*," diye yankıladılar. Freihild de dahil, bazıları "Azrail" sözcüğü karşısında alınlarına dokundular.

"Diğer Renkler doğuştan itibaren yalan söyleme konusunda deneyimliler. Yalan dolan, şehirlerin göbek adı. Şurada duran Gudkind muhtemelen doğuştan itibaren fahişelerin, Venüs küpelerini beğendiğini zannediyor." Gırtlaksı sesler çıkardılar. Beni öldüreceklerini düşünerek irkildim. Hayır. Bu sadece kahkahalara boğulan

iki yüz Obsidiyen suikastçının sesiydi. Birkaçı dizlerinin üstüne çöküp gözlerini sildi.

"Gudkind fahişeleri sever," dedi Freihild. "Başta fahişeler olmak üzere birçok konuda ustadır."

Gudkind başıyla onayladı. "Severim. Öyleyimdir. Yalan yok. Ruhuma iyi geliyor."

"Eh, herkesin bir hobisi var." Dalgınlıkla kolunu okşadım. Donakaldılar. Yutkundum ve elimi çektim. Gudkind kahkahayla güldü ve omzuma hafifçe vurdu.

"Sahiden. Bir hobi! Hobim fahişeler!"

Devam etmeyi başardım. "Sizinle işim bittiğinde, varoluşsal bir kriz yaşamadan geneleve gidemeyecek yalan dedektörleri olacaksınız." Varoluşsal krizin çevirisini yapmak mümkün değildi. "Pax! Hâlâ burada mısın?"

Duvardan, *"Andi,"* diye seslendi.

*"Andi'*nizi kaybetmeden. Ruhunuzu. Şimdi..." Bir kibrit yaktım. Rüzgâr onu söndürdü. Freihild diz çöktü ve bir sonraki kibrit sönmesin diye elleriyle ateşin iki yanma siper yaptı. Bir ilerleme kaydediliyordu. İki yakmaç yaktım ve bir tane ona, sonra hak geçmesin diye Gudkind'e de uzattım. "Şimdi... fiziksel acının sizde bir fark yaratacağını sanmıyorum, o yüzden acıyı fark yaratacak bir yere koyacağız. Bugün hepiniz Kızıllar kadar fakirleyene ya da insanları kar kadar iyi okumayı öğrenene dek Karaçi oynayacağız. Bunun olmasını sağlamak içinse her biriniz, savaş sürünüzün desteklediği gerçek bahisler koyacaksınız. Hepinizin lanet olası milyonerler olduğunuzu biliyorum. Ya da şehirde Cevher Caddesi'ni bulana kadar öyle olduğunuzu. O sebepten yedi kişilik gruplara ayrılın ve başlayın."

Daha önce hiç bu kadar hızlı hizaya gelmemişlerdi. Gruplara ayrılırlarken, Griffonkalesi'nin savaş kanadındaki bir balkonda bir hareketlenme hissettim. Valdir, Freihild'in, kartlar için bir skuggi grubu oluştururken kahkaha atmasını izleyen cesurlarıyla çevrelenmişti. Hepsi ona karşı oynama şansı için yarışıyor gibi görünüyorlardı. Valdir'in suratındaki ifade öfke değil, çok daha karmaşık bir şeydi.

Sonra gözleri bana çevrildi ve yüzü ona bir kez daha ihanet etti. Freihild'e nasıl baktığını gördüğümü biliyordu. Adam, herkesin onu yürüyen bir ölüm tanrısı sanmasına alışkın olabilirdi ama Sefi onun bir genç skuggiye böyle bakışını görseydi, daha ne kadar yürüyebilirdi emin değildim. Kraliçe'ye dair bir şey, onun pek paylaşmayı seven bir tip olmadığını söylüyordu.

"Dikkat edin, Bay Horn," dedi Ksenophon, Valdir tekrar içeri girerken. "Öğrendiğim bir şey varsa, o da Obsidiyenlerin av olduğunu düşünen avcılar oldukları. Onları asla birbirleriyle yarıştırmayın."

"Öyle bir düşüncem yoktu."

"Güzel."

"Valdir senden hoşlanıyor gibi. Eski Usul'den şaşmaz sanırdım. Senin pek de öyle olduğun söylenemez."

Ksenophon soğuktan titredi. Acıdığımdan gece pelerinini geri verdim. *Logos* teşekkür edercesine başıyla onayladı. "Menta'dan mezuniyetimden bu yana Atlas au Raa'nın kölesiydim. Beni... acınası bir halde bulan Valdir'di. Eşsizlere karşı da olmak üzere, Sefi'ye değerimi birkaç kez kanıtladım." Sözcük, o ince dudaklardan bir lanet gibi çıkıyordu. "Aynı zamanda Darrow'la kalmasını da savundum."

"Peki bunca saçmalık kimin fikriydi?" Tüm kabile vesaire.

"Şamanın." Ksenophon, ellerindeki kartları beğenmediğinde fark ettiğim tikle hızlıca gözlerini kırpıştırdı. "Aynı zamanda tavsiyemin aksine, seni tutma düşüncesini savunan da oydu. Ne ki ben Kraliçe'ye hizmet ediyorum. Tıpkı senin gibi. Ve o kararını verdiğinde tek seçenek dediğini yapmaktır. Kartlar için teşekkür ederim. Verileri incelemeyi dört gözle bekliyorum." Beyaz başını eğdi. "Bir sonraki oyunumuza kadar."

Garip, uydurma bir eğlence çok geçmeden yerini gerçek bir derse bıraktı. Obsidiyenler oyun oynarken rol yapıyor, kahkahalar atıyor, övünüyor ve pek iyi olmasa da yalan söylüyorlardı ama dürtüp kışkırtmamla geçen günün sonunda beş altısı, Luna'da tanıdığım birkaç kumarbazı yenebilecek durumdaydı. Birkaç oyunda ben de yer aldım ve hatta bir el Freihild'in bile beni öyle bir yenmesine

izin verdim ki, gösteri esnasında aldıklarımın hepsini geri kazandı. Ondan sonra oynamayı bıraktım ve yanlarından geçtiğim sırada cesurlar saygıdan bana doğru çenelerini kaldırdılar.

"Buna beceriyeteneği denir," dedi Freihild sözcükleri uzatarak. Pax'ın yanında avluda son kalan oydu. "Altınlar bizden birçok şey sakladılar. Halkımın çoğu savaş hazinelerini Kızıllara ve Grilere kaptırdı. Bu bizim için bir utanç kaynağıydı. Bu beceriyeneteğiyle bize şerefimizi kazanma şansı sundun. Bu, kız ve erkek kardeşlerimin hoşuna gitti. Benim de. Ekşisurat'ın bile kart oyununda sana yenileceğine inanıyorum."

"Bu sadece bir araç," dedim. "Ulukabile'yi bir kart oyunuyla koruyamazsınız."

"Biliyorum." Beni inceleyerek bir süre oyalandı. "Erkek ve kız kardeşlerim sana güvenmiyorlar."

"Valdir de bu görüşü paylaşıyor gibi." Ne demek istediğimi anlamaya çalışarak beni izliyordu. "Valdir'le konuşurken, sırf saygıdan bile olsa dikkatli olurdum. O Büyük Birader. Bizim koruyucumuz ve gururumuz. Senden şüphelenirse, bil ki zayıflığı sezdiği içindir. Benim gibi o da Kraliçemizin koruyucusudur." Başparmağını göğsüne dayadı. "Sefi İsyan'a katıldığı sırada kabilem yok oldu. Kimsem yoktu. Sonra Sefi bana yeniden *vjr* verdi. Amaç. Hepimize bir amaç verdi. Ona ihanet etmeyeceksin."

"Bu bir tehdit mi, yoksa kehanet mi?"

"Kehanetlere inanmam." Gülümsedi. "Bunun Eski Usul olduğunu biliyorum. Kan Yeri'ndeki ruhlar..." Yüzünü buruşturdu. "Batıl inanç halkımı köleleştirdi. Öyle gerektiği için numara yaptım. Bir de Kraliçem benim inancıma ihtiyaç duyduğu için. Kabilemin inancıma ihtiyacı var. Yarın daha iyi öğreneceğiz. Ertesi gün daha da iyi. Kabile için yapacak daha bir sürü şeyimiz var."

Pax, Freihild'in, kışlanın içinde gözden kaybolmasını izledi ve yanıma geldi. "Valdir'le yatıyor," dedi. Gözlerimi kısarak ona baktım. Kulaklarına hafifçe dokundu. "Aynı odadalarken kalp atışları hızlanıyor." Burnuna dokundu. "Bugün de üzerinde kokusu var."

Bir yakmaç yaktım. "Anlamıştım."

"Peki sence Sefi?" diye sordu.

"Bu savaş bizim savaşımız değil, küçük adam. O şeytan kız nerede?"

"Muhtemelen baltalarla oynuyordur."

Yalnız görünüyordu. Saçlarını karıştırarak onu şaşırttım. Sonra bunu daha sert yaptım, ta ki bana vuruncaya kadar. "Sen gerçekten iyi bir adamsın, değil mi?"

Saçlarını düzeltti. "Neden öyle dedin?"

"Genel tavrın. Benden seni buradan kaçırmamı istemedin."

"Yapabilir miydin?"

Altı Valkyrie'den oluşan muhafızları bizi sütunlu girişten izliyorlardı. En irileri, Braga benden tarafa tükürdü. "Kural bir, evlat: Daima bir güvencen olsun. Motosikletlerle oynayabilesin diye mi sana garajı ayarladım sanıyorsun?" Dikkat kesildi. "Sarhoşluğun dibine vurmaya ve sana, işler sarpa sararsa ihtiyaç duyacağımız bazı planları göstermeme ne dersin? Zamanımız olursa babanla ilgili çılgın hikâyeler bile anlatabilirsin."

Bana karşı temkinliydi. "Garajda bazı işlerim var. Süratli'nin yakıt deposu sızdırıyor."

"O zaman neden bütün gün burada takılasın ki? Haydi..."

Başını yana eğdi. "Sen piknik yapabilirsen, ben de iki işi birden yapabilirim."

Sırıttım. "Kulağa mantıklı geliyor, küçük adam."

29

VIRGINIA

Düş Tozu

Ben karanlıkta oğlumun yatağının kenarında otururken pencerenin dışında bir pachelbel ağlarcasına ötüyordu. O kokuyordu: Makine yağı ve ısırganotu. Ivır zıvırları, karşı penceredeki koyu renk bir çalışma tezgâhının üzerinde yığın halinde duruyordu, yanındaysa kocamın seferlerinden getirdiği hediyeliklerle dolu bir raf vardı: Afrika'dan hidra yumurta kabukları, Merkür'den güneşyaprakları, Termik Deniz'den mercanlar. Ancak eşim, öldürmek yerine keşfe gitmiş gibi görünmek istercesine hiçbir savaş totemi getirmemişti. Pax'ın giysileri hâlâ gardırobun içinde asılı duruyordu. Ayakkabıları, bağcıkları hâlâ bağlı, arkaları ezilmiş biçimde duvarda diziliydi.

Günün birinde yeniden giyecekti ama umarım düzgünce giymeyi öğrenmezdi.

Oğlumu bana geri ver, ben de Luna'dan ayrılayım, diye dua ettim. Ancak hiçliğe edilen duayı kim duyardı? Victra değil. O ancak kendi gücüne inanırdı. Bunun yeterli olduğuna inanıyordum. Yeterli olmalıydı.

Alınlıklı pencerenin dışında, göle uzanan taş merdivenlere dalgalar vuruyordu. Gölgeli ağaçların ötesinde mülkün Aslanmuhafız müfreze devriyesi yalnızca Darrow'un annesi Deanna'yı korumak

için buradaydı. Luna'dan nefret etse de, Darrow geri geldiğinde ona ihtiyacı olacağını bilircesine burada oyalanıyordu. Pax'ın yastığının altında bulduğum anlaşılmaz bir cihazı çevirdim. Başka altı aletin parçalarından oluşan bir şeydi. Bunları pazarlamaya çalışmak için Cıva'yla planladığı bir görüşmesi vardı. Bunun için miydi? Tetiğini etkinleştirdim ve hafif bir uğultu çıkardı. İçbükey projektörü kendime çevirdim ve bir opera yayınına göz gezdirdim. Aleti çevirerek uzaklaştırdım ve yayın kayboldu. Hoştu.

"Bunu senin için yapmıştı." Başımı kaldırıp baktım ve kapıda Deanna'yı gördüm. "Bütün o toplantılarında muhafızlarının bunu senin üzerinde kullanabileceklerini düşündü."

"Hep başkalarını düşünür." Cihazı komodinin üzerine koydum. "Kehribarın içindeki bir sinek gibi," dedim. "Geride kalan odalar yani. Kocan öldüğünde, eşyalarını ne yaptın?"

Kapı çerçevesine dayandı. Bugünlerde fazla ayakta durmak onu yoruyordu. Ellisini daha yeni aşmış biri olarak zor bir hayatı vardı. "Kullanabildiklerimizi kullandık. Geri kalanı tayınlarla takas ettik. Darrow yemeyi severdi." Yüzümü inceledi. "Geçmişte yeteri kadar zaman harcadım, tatlım. Ölüler gözyaşlarına gereksinim duymaz. İntikam da alsak, suçluluk da duysak daha rahat uyumazlar." Omuzlarını silkti. "Yaşamamızı isterler. Ve hayat da şimdi ve gelecekten ibaret, öyle değil mi? Dale bana, onu hatırlamam için üç ufaklık verdi. O konuda şanslıyım. Sevmem için de daha çok ufaklık verdiler. Bildiğim kadarıyla hâlâ nefes alıyorlar, o sebeple şimdi ağlayıp sızlamaya başlama. Kurtarmamız gereken bir ailemiz var, anlıyor musun?"

"Beni azarlayabilen tek kişi olabilirsin," dedim.

"Çünkü etkilemen gereken tek kişi benim," dedi sırıtarak. "Şimdi kıçını kaldır, hatun, adam iniş yapıyor ve inanılmaz sinirli olacak."

Kahkaha evin dışından geliyordu. Ön kapı gıcırdayarak açıldı. Bir motor durdu. Yerde sürünen adım sesleri bana doğru geliyordu. Dansçı mutfak köşesi civarında Deanna'yla aksayarak ilerliyordu. Beni görür görmez gülümsemesi kayboldu.

"Bu, tuzakların en korkuncu," dedi Dansçı. "Ne zamandır siyasete kadar alçaldın, Deanna?" Gitmek üzere döndü ama Deanna ona engel oldu.

"Lanet olası bir aptal olma. İkiniz de olmayın. Atışan iki el gibisiniz. Bu utanç verici. Şimdi oturun. *Oturun,*" diye terslendi. Dansçı homurdanarak karşıma oturdu. Deanna ocağa yöneldi ve üç kâse yaprak yahnisi paylaştırdı. "Saatlerce bunun için uğraştım. Yemeniz bittiğinde bir anlaşmaya varacaksınız. Ya da buraya dönüp ikinizi de pataklarım. Anladınız mı? Şimdi, yamamam gereken pantolonlar var. Pax'ın, geri geldiğinde, pantolonları gibi ailesinde de delikler olmasına izin veremem."

Dansçı, medyadan, Pax'ın Victra'yla beraber Mars'a tatile gittiğini öğrendiğinde, oğluma hoşça kal deme şansını kaçırdığı için mutlu değildi. Kavax kadar o da oğlumun büyükbabasıydı. Zalimce bir yalandı ama Pax'ın ani yok olmasına dair merakı ortadan kaldırmak için gerekliydi. Ortama garip bir sessizlik hâkimdi. İhtiyar bir Kızılın gözlerinde hep bir köleci olduğumu hissetmiştim. Boyumdan, sağlığımdan ve giysi harcamalarımdan suçluluk duyuyordum.

Eski püskü kahverengi bir ceket, deri botlar, pasaklı gri pantolonuyla dirençli adam hiç caka satmıyordu. Hatta senatörlükten Tribunusluğa geçmiş bir terörist komutandan çok Marslı bir çiftçiyi andırıyordu. Bir an önce gitmek için oturup yemeği ağzına tıkıştırdı. Ona katıldım. Duraksadı. "O üçüncü kâse Deanna için değil, değil mi?" Açık pencere ve dışarıdaki karanlık bahçelere odaklanarak dikkatle etrafına bakındı. Pachelbel ağaçlarda ötüp duruyordu.

"Kurumuş bir tezek gibisin, ihtiyar adam." Sevro kilerin yakınındaki gölgelerin arasından çıkarken Dansçı birdenbire döndü. "Bir filoyu tek başına zapt etmek zor olmalı."

"Sevro. Aptal piçin tekisin."

"Söyleyene bak." Sevro tezgâha oturmuştu, bir ayağı sallanıyordu.

Dansçı, ön avluya çıkan koridora bir bakış attı. "Bir müfreze Muhafız getirdim. Seni burada, suç mahallinde görselerdi..."

"Yok ya." Sevro, botundan Gıdıklayıcı'sını çekti ve tırnaklarını kesmeye başladı. "O mavi pelerinler, neredeyse Perilerin üstlerine giymelerinden korktukları kadar kirlenmekten korkuyorlardı."

"Peşinden koşarken şehri yakıyorlar."

"Sendika'nın peşinden koşmak yerine," diye yanıtladı Sevro. "Aferin onlara."

"Unutmuşsundur diye söylüyorum, Wulfgar onları takip ediyordu. Tıpkı senin Uluyan'ı takip ettiğin gibi. Bu kez ölümüne iz süreceklerdir."

"O zaman onları davet etme," dedim öfkeyle. "Sevro hareketlerine dikkat edecek."

"Virginia, zaman, Hükümdar'm kaçaklarla yemeğini paylaşma zamanı değil. Kim olurlarsa olsunlar. Ya da ne kadar dokunulmaz olduğunu düşünürse düşünsün."

"En iyi ordumuzu bir kaçak idare ediyor," diye anımsattım ona.

"Kızım, lafı dolandırma. Merkür, Luna'yla bir değil. Buranın, kanun ve düzenin merkezi olması gerekir. Mevcut hesapta, şuradaki adam altmış sekiz cinayet ve yarısı devlete karşı olmak üzere yüzü aşkın idamlık suçla aranıyor." Sevro ona öylece bakmaya devam etti. "Makamımı, gizli saklı entrikalara indirgemeyeceğim. Bu kadar alçalamayız. Biz Ares'in Oğulları değiliz. Biz meşruyuz. Sen değilse bile ben bu şekilde davranacağım..."

Meşru olmayı çok isteyerek kapıya yöneldi.

"Pax ve Electra, Victra'yla Mars'a gitmedi. Sendika tarafından kaçırıldılar," dedim. Taş kesildi. "Sevro o yüzden Luna'da. Diğer sebeplerin yanı sıra, o yüzden burada." Dansçı idrak etmeye çalışarak gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı, sonra nefes verdi ve sırtını acıyla geri yasladı. Sevro'ya bir bakış attım. Hiçbir şefkat belirtisi olmaksızın Dansçı'yı izliyordu.

"Ne zaman?" diye sordu Dansçı.

"Cıva'nın doğum gününden sonra."

"Ne yazık ki tarihi biliyorum." Dudakları sakalının altında ince birer çizgi halinde görülüyordu. "Bu birkaç... düzensizliği açıklıyor. Yani Darrow'la ikiniz Venüs'ten sonra durumdan haberdardınız..."

Sevro izlemekle yetinirken ben başımla onayladım. "O yine de Merkür'e gitti."

"Tam bir pislik, değil mi?" dedi Sevro.

"Yapma lütfen," dedim.

Dansçı da meseleyi öylece bırakmadı. "Adamlarının yanına dönmek son bir yılda yaptığı az sayıdaki iyi ve doğru şeylerden biri, Sevro. Kaldı ki bu, senin için söyleyebileceklerimi aşar." Dansçı öfkeyle gözlerini çevirdi ve koridordan oturma odasına baktı. Gözleri, Deanna'nın önünde örgü ördüğü ocağa takıldı. Bazı Kızılların oğlumu bir çeşit sapkınlık ürünü olarak görmesi yüreğimi sızlatmış ama beklentilerimi yıkmamıştı. Hakkımda ne düşünürse düşünsün Dansçı asla öyle görmemişti. Ateş önünde dizinin üzerinde Pax'la oturur ve oğlum uyurken piposunu tüttürürdü. Bu, kendisi uyuyakalana ve Pax onun piposunu söndürüp kır sakallı çenesinin altına kadar battaniye örtene kadar böyle devam etmişti. Dansçı geçen zamanı düşünüyordu. Bu kaç yıl önceydi ve hepsi nereye gitmişti. Biliyordum çünkü benim de saatlerim aynı düşünceyle geçiyordu.

"Peki. Söyle bakalım. İçeriden birinin işi miymiş?" diye sordu.

"Konunun benimle ilgisi yok," dedim. Cebimden veriYüklemeyi çıkardığım sırada kaşlarını çattı. "Sendika Kraliçesi'nin –muhtemelen hükümetimiz içinden– başka bir tarafla bağlantılı çalıştığından uzun süredir şüpheleniyordum. Theodora ve yeni bir sorgu yöntemi sayesinde kanıtı gün yüzüne çıkardım."

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Hayır. Düklere ne yazık ki o bilgiyi emanet edecek kadar bile güvenmiyor. Ancak... ifşa olan bazı şeyler var."

"Göstersene ona," dedi Sevro.

VeriYüklemeyi çalıştırdım. Sevro, üç boyutlu holonun üç boyutlu çeperi içinde olacak şekilde öne doğru kaydı. Anılarda kopukluklar olurdu. Her şey birbirine girerdi. Yaşamın kesitleri arasında atlayarak ilerlerdik. Dük bir an sahilde, bir şey almak için eğiliyordu. Sonra Kraliçesine konuşarak bir mekikte ilerliyordu; kadının yüzünde çekirge sürüsü gibi kımıl kımıl görünen bir maske vardı. Yüzünü tam görebilmek fazla umut dolu bir hayal olurdu ama çok yakında

bir görüntü alacaktım. Konumu elimizdeydi. Ancak önce kendi evimizin düzenini sağlamamız gerekiyordu.

Nihayet, Eller Dükü'nün gözucuyla görebildiği alanlar silik olacak şekilde, çevremizde bir otel süiti belirdi. Aşk tanrıları ve orman yaratıkları işlenmiş tavan en net kısımdı. Mumlar damlayarak tavanın altında havada süzülüyordu. Anıdan soluk soluğa bir nefes sesi geldi. Nefes sesi doruğa ulaşırken hızlandığı sırada çarşafların hışırtısı duyuldu. Ardından aşk tanrılarını yakındaki mumlardan daha iri gösteren bir perspektif bozulması. Aralıklı psikedelik ışık, yukarıdaki melekleri mozaikleyerek vücutlarını adeta erimiş gibi gösteriyordu. Melekler yaklaşık bir dakika boyunca sürüklendikten sonra tekrar bir araya geldiler. Odak uzaklaştı, sonra netleşti. Nefesler sakinleşti ve bir adamın başı, Dük'ün göğsüne öpücükler kondurarak yukarı doğru kalkmaya başladı, ta ki Dük'ü dudaklarından öpmek için gözlerini yumduğu sırada Dansçı'nın yüzü anıyı doldurana kadar.

"Düşlerde kopukluklar oluyor," dedim. "İşitsel anımsama çok sorunlu bir süreç. Hareketler de öyle. Gizli bir suçluluğu yansıtıyorlar ve ara sıra daha kahramansı görünecek şekilde değişime uğruyorlar. Öte yandan yüzler neredeyse hiç unutulmaz. Renkler zaman kesitine bağlı olarak, modu daha manyetik ya da soğuk olmak üzere sıklıkla değişiyor. Beyin bir sabit disk değil. Aradaki boşluklar, fark ettiğin o atlama... Sanırım buna daha önce bir isim veren olmamıştır. Onlara çatlaklar diyelim. Çatlaklar, unutmadığımız anılar arasındaki zaman dilimidir. Araştırabilecek kadar vaktim olmadı. Bazıları dakikalar, bazıları haftalar sürüyor. Çoğu hayal çatlaklarla dolu. Bunu bulmamın tek sebebiyse bir bütün halinde olmasıydı. Görünüşe bakılırsa bu anı onun için değerli. Ne yazık ki, hologram, anı için zayıf bir iletişim aracı; en doğru veri, duyusal tekrarlar sonucunda ortaya çıkıyor." Başıma hafifçe vurdum. "Deneyimlemekten yani. Epey ilginç olduğuna seni temin ederim."

"Nasıl?" diye sordu Dansçı, yüzü al al olmuş halde. İri madenci elleri masanın kenarını sıkıyordu. Gözünü kırpmaksızın düşe bakarken ahşap parçalanmaya başladı.

"Muhtemelen benim kadar olmasa da, benden başka bir, belki iki kişinin aşina olduğu bir teknolojiye sahibim. Ancak onlar Merkür'de."

"Nasıl derken, bunun seni nasıl ilgilendirdiğini kastetmiştim," diye homurdandı, öne atılıp boğazıma yapışacakmış gibi bana bakarak. Sevro onun bu nefret dolu tepkisi karşısında benim kadar şaşırarak yanıma geldi. "Oy vermem için bana bununla şantaj yapabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Beni mahvedeceğinizi? Şairane bir dehşet hikâyesi gibi herkese servis edebileceğinizi mi? Halkımın yüzüme tükürmesi umurumda değil. Hadım edilmem gerektiğini söylemeleri veya benim için mühim olan tek şeyi elimden almanız da. Siktirin oradan."

Dansçı'nın gözlerindeki öfke Sevro'yu bile sarsmıştı.

Bir hata yapmıştım.

Video oynamaya başladığı an, Dansçı bunun bir şantaj olduğunu sanmıştı. Ömrü boyunca bu sırrı saklamıştı çünkü insanlık içinde homoseksüelliğe bir sapkınlık gibi bakan tek halk kendisininkiydi. Öte yandan, ömrünün büyük kısmını savaşarak geçirdiği, cinsiyetin akışkan bir şey olduğunu kabul edenler ise onun kültürünü kendilerince şekillendirmiş olanlardı.

Yani benimkini.

Onu, özel hayatını ifşa etmekle tehdit ettiğimi sanıyordu.

Öyle bir zalimlik yapabileceğimi düşünmesi sarsıcı bir darbeydi. Sevro devreye girdi. "Sahiden hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı. "Mesele bu değil, oğlum."

Dansçı öldürmeye gerçekten de hazır görünüyordu. "O zaman nedir bu?"

"Sadece... bilirsin... çıngıraklı yılanı saklama oyunu oynadığın adam, Sendika tahtında üçüncü sırada geliyor. Hepsi bu, yemin ederim."

Dansçı bembeyaz kesildi. Öfkesi birdenbire uçarak yerini safi şaşkınlığa bıraktı. Ağzı açıldı, kapandı. *"Ne?"*

"Sendika... siyah giysiler, fahişelik, çocuk köleliği, narkotik, kiralık katiller, insan kaçırma... bu tip şeylerden sorumlu olanlar, bilirsin işte. Uydunun en kötü insan türü."

"O..." VeriYüklemeye baktı. "Eller Dükü müydü?" Hareketsizce oturdu. "Kahretsin." Başını geriye attı. "Lanet olsun."

Sevro'yla bakıştık.

Dansçı nefesini yavaşça bıraktı. "Siz ikiniz, bildiğimi sanıyordunuz. Onun suç ortağı olduğumu mu zannediyordunuz?"

"O zannetmiyordu," dedi Sevro. "Öyle zanneden bendim. Üzgünüm." Mesafe, Dansçı'nın boğazını parçalayacakmış gibi göründüğü anı hafızasından silecekmişçesine tezgâha doğru geriledi. Haset veya öfke değil de, incinmiş bir ruhun gazabından korkulurdu. "Öncesinde konuşmamız konusunda ısrar etti... Bilirsin. O yüzden..."

"Adı Faustus. Daha doğrusu öyle olduğunu sanıyordum. Beni parkta buldu. Biliyorsunuz, tüm bu binalara katlanamıyorum. Bir ressam olduğunu söyledi. Öyle bir yüz karşısında insan her şeye inanır. Ancak ben bu oyunları bildiğimden evimde istihbarat bulundurmam. Ya da öyle biri için bile uykumda konuşmam." Başıyla beni işaret etti. "Babanın ajanları zalim öğretmenlerdi. Dikkatli olmayı öğrendik."

"Yine de dikkatsizdin, ha?" dedi Sevro. "Yatakta o kadar iyi mi?"

Dansçı bir an konuşmadı. "Sanırım tek bir iyi şey hak ettiğimi düşündüm. Birkaç ay boyunca bir görüştük bir görüşmedik. Ona, ilişkinin düzenli olmasını istediğimi söyledim. Sonra ortadan kayboldu." Parmak eklemleriyle oynuyordu. "Pax'ı tehlikeye attığımı mı düşünüyorsunuz?"

"Hayır," dedim. "Uçuş planımız sende değildi. Zaten senden herhangi bir şey istememiş de olabilir," dedim. "Belki tek derdi bize yakın birinden şüphelenmemizdi. Seni günah keçisi yapmaya çalıştığına inanıyorum. Çocukları kaçıracak, bunu bana ifşa edecekti. Ya da halka."

"DNA'nın o minik aşk yuvasının her yerinde olduğuna bahse girerim," dedi Sevro. Dansçı ona tiksinerek baktı. "Hey, mercimeği fırına veren ben değilim. Muhtemelen Sendika'nın da elinde bir

video vardır. Tüm iyi açılardan çekilmiş şekilde." İkimiz de Sevro'ya baktık. "Adam resmen bir terörist sikmiş. İstediğimi söylerim."

"Sendika çocuklardan ne istiyor?" diye sordu Dansçı.

"Çocuklar ellerinde değil." Obsidiyenlerin düşürülen mekiğe muhtemelen benim adamlarımdan önce varmış oldukları da dahil olmak üzere ona tüm bildiklerimi anlattım. Sefi'nin aklındaki planı da. Bitirdiğimde arkasına yaslandı ve çenesini ovuşturdu. İfşa sonrası çekingen birine dönüşmüştü.

"Tanrılar aşkına, madenleri ele geçirmelerine göz yummak riskli. Ya kaba kuvvete başvururlarsa?" diye sordu. "Merkür'deki fırtına neyse ama Mars'taki Obsidiyen savaş grupları..."

"Sefi, isyanların ordulara neler yaptığını gördü. Halkı kendinden uzaklaştırmayacaktır."

"Umarım... Fakat bir konuda haklısın. Obsidiyen'e ihtiyacımız var. Sefi'yle iyi geçinmeleri için Kimmerya Kızıllarını ikna etmemi istiyorsun, değil mi?"

"Karşılıksız olmaz," dedim. "Sefi'nin onlara Cıva'nın çaldığı madenlerin kâr payından vermesi karşılığında Kızılları bunu yapmaya ikna etmen gerek. Bu bir ortaklık olacak."

"Ve Azrail'i Merkür'de ölüme terk etmek için oy kullanırsam onları hiçbir şeye ikna edemeyeceğim. Mars Kızılları benim bir Lunalıya dönüştüğümü düşünecek."

"Doğru."

"Bir sorum var," dedi Sevro. "Dansçı günah keçisiyse, sizce Kraliçe'nin ortağı kim? Korumaya çalıştıkları şey ne?"

Bu sadece bir kişi olabilirdi.

"Dansçı'yı tuzağa düşürmeye çalıştılarsa, Pax'ın bana karşı koz olarak kullanılması amaçlandıysa..." dedim. "*Cui bono?* En doğrudan etkisi Forum'da bir güç boşluğu olur. Dolaysıyla bu bir senatör olmalı. Oğlum için fidye istenirken ben sağlıklı düşünemeyecek biri olarak lanse edileceğim, dolayısıyla da Tribunuslar oylarını yeni bir..."

"Daxo," diye sırıttı Sevro.

"Ah, kes sesini," dedim.

Keyfi kaçtı. "Ortada sinsi bir üst akıl varsa, bu kişi o insan obeliskidir. Octavia onu canlı istiyordu."

"O haklı," dedi Dansçı. "Daxo olamaz. Bunu ifşa etmeyi düşündülerse ben de değilim. Bu risk olurdu. Oyların üçte ikisine ihtiyaçları var. Vox Daxo'ya, Optimaslar ise herhangi bir Vox'a engel olur. Bu, her iki tarafın da hakkında hemfikir olacağı biri olmalı. Halkın kabul edeceği biri. Rüşvet yemeyen biri."

"O lafebesi mi?" dedi Sevro. "Onun suçlu bir üst akıl olmasına imkân yok."

"Publius Kraliçe'yle müttefik," dedim.

İçimde oluşmaya başlayan kesinliği hissediyordum. On yıl önce Publius kimse değildi. AdiRenklerin savunucusuydu, o kadar. Hiçbir destekçisi, kampanya bağışçıları olmadan nasıl bu kadar hızla, böylesine yükselmişti? Yıllar önce birinin ona gidip, zamanı geldiğinde sadece gerekeni yapması karşılığında ona dünyaları sunduğuna inanmak bu kadar imkânsız mıydı? Yakın biri tarafından kandırılmış olmam çok ihtimal dışı mıydı? Hayır. Hep hatalar yapıyordum. Ayrıca dekorla ilgili yorumuyla Daxo'nun ofisinden çıkışını düşündükçe, bunun, bir bebeğin ağzından çıkmışçasına rasgele bir söz olmadığını fark ettim. Bu bir alaydı.

Onca yıl boyunca kendine bir rüşvet yemezlik namı yaratmış olması birdenbire anlamlı geldi. Bana oy falan vermeyecekti. Bu bir tuzaktı. Gümüşleri kaybetmişken, bakırlar ve Publius'un takipçileri de olmadan, hiçbir filo yelken açmayacaktı.

"Oylama yarın," dedim. "Elimizde onunla ilgili kanıt olsa bile yararı dokunmaz. Fazla popüler. Kanıt toplamak, onu yalnız bırakmak için bazı adımlar atarız. Kraliçe'yle, Atalantia'yla işbirliği içindeyse," Dansçı'nın ifadesi kararırdı, "onu, Uydusalonu'nun yasal gücüyle alt ederiz. Ancak şimdi şu meseleye eğilmemiz gerek. Cumhuriyetimizin düşmanları bölünmemizi bekliyor. Aramızdaki fay hatlarını buldular ve araya takozlar yerleştirdiler. Bir arada durmak zorundayız. Dansçı, güvenine ihtiyacım var, oylarına da."

"Atalantia'nın bunu Kraliçe üzerinden yaptığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"O veya Atlas onunla bir şekilde koordineli çalışmış olmalı. Hangisi bilmiyorum ama ipleri elinde tutan kişi bir Altın. Bizi birbirimize düşürmenin yolunu arıyor."

Dansçı veriYüklemesine baktı. Ben tepki veremeden Sevro onu parçalayarak yok etti. "Bizim umurumuzda bile değil, oğlum."

Dansçı düşten artakalan tozlara bakakaldı. "Bir zamanlar toprak olduğuma inanırdım," dedi alçak sesle. "Bunlar için." Armalarını yukarı kaldırdı. "Ve bu." Tozlara şekiller çizdi ve zihni madenlere geri döndüğü sırada sert sessizlere vurgu yaptığı eski aksanıyla konuşmaya başladı. "Bana kötülük eden kendi klanım oldu." Gözleri parladı. "Bundan haberiniz yoktu, değil mi? Bir adamı adam yapan şeyleri benden alıp götürdüler. Ares beni bir tünelde kan kaybından ölmek üzereyken buldu.

"Ne yaptıklarını biliyordu. Beni birçok yönden iyileştirdi. Ancak bir tanesini hepsinden iyi yaptı. Bana, bizi ayıranların Altınlar olduğunu öğretti. Kızılların önemli olduklarını öğretti. *Benim* önemli olduğumu öğretti. On yıl boyunca yüzünü hiç görmedim." Sevro'ya baktı. "O miğferi çıkardığında ve ben Altın'ı gördüğümde, beni mahvettikleri zamandan çok daha beter ağladım. Benim eksik olmadığımı söyleyen ilk insan *efendi*ydi. *Kölec*iydi.

"Bana sağlam vurdu. Tam buraya." Çıplak eliyle göğsüne pat diye vurdu. "Ona da vurduğunu gördüm. Ben onun elindeki en iyi insan değildim. En gözdesi değildim. Ancak onun kadar inanan bir tek bendim. Darrow'u seçen *bendim*. Tinos'un anahtarları *bendeydi*." Yutkundu. "Oğlum... o baban, yaptığım şey dışında beni asla yargılamadı. Ben de ona aynısını borçlu olduğumu anlamaya başlamıştım.

"O zaman bir seçim yaptım. Karşısına geçecektim. Beni özgürlüğüme kavuşturanın. Beni farklı kılanın, beni bir *güç* yapanın. Ve ona, bana uzun zaman önce söylediği şeyi diyecektim: Bir insanı var eden kanı değil, yaptıklarıdır." Şimdi bile gerçekleri gizleyen bir acıyla veriYüklemesinden artakalanlara baktı. "Ben o şansı elde edemeden Çakal geldi. Hayatımın en büyük pişmanlığı odur. O

zamanlar baban kahramanımdı, şimdi de kahramanım. Onun gibi birini bir daha görmem sanıyordum. Yanılmışım."

Dansçı masanın üzerindeki düş tozunu üfledi ve bana bakmak için ayağa kalktı. Ares oğlu ve Kızıl karısı yüzünden bireysel özgürlüğün hayalini kurmuştu. Darrow canavarların olmadığı bir dünyanın hayalini kurmuştu. Dansçı'nın özel hayali daha hassastı. Halkını kötüleştirenin Altınlar olduğuna inanıyordu. Ve Altınların yokluğunda iyi olabilirlerdi. Gerçeğin, sarmaşıkların üzerindeki o hayali azar azar soldurup yok ettiğini görmüştü. Ancak şimdi, toprağını zehirleyenin, inancını eleştirmesine sebep olanın, hayattaki misyonuyla ilgili onu şüpheye düşürenin yine bir Altın olduğunu öğrenince, o sağlam göğsün içinde kutsal bir gazap uyanmıştı.

İşte savaşçı karşımdaydı.

"İçimde yoğun bir nefret var," dedi alçak bir hırıltıyla. "Asla anlayamayacağınız kadar çok korku. Ancak hiçbiri sana yönelik değil, Virginia. Yakında yine fikirlerimiz ayrı düşecek, bundan çok eminim. Ancak düşmanlarımız birbirimizi yiyeceğimizi düşünüyorsa... Hayır. *Bugün* benim Hükümdarım Aslanyürek ve yarın oylarımı *o* alacak. Özgür Lejyonları kurtaracağız."

"Nihayet," dedi Sevro.

30

VIRGINIA

Göz Küresi

Onları yukarıdan görmek: Başıboş gezen canavar sürülerini, taşları oyan nehirleri, çeşitli zırh takımları kuşanmış insanların ritüellerini, Asya ovalarındaki yamalı latifundiyaların üzerindeki bulutları, evimizin madenlerini görmek, dünyanın desenlerini hatırlamak gibiydi; uzak diyarların görkemini, karmaşasını ve bilinmezliğini hatırlamak. Ne kadar az insan tanıdığınızı hatırlamak. Ne kadarının sizi tanımadığını. Ne kadarının çok geçmeden sizi unutacağını. Ne kadarının bugün sizi överken, yarın küçük göreceğini. Ün, güç ve bireyin egemenliğinin kalıcılığı yanılsamadan ibarettir. Ölçülebilen her şey, varlığını sürdürecek her şey sizin kendi meziyetinizdir.

Babamın bana söylediği buydu. Güç konusundaki uyarısı buydu, gerçi onun sonunu getiren de güç arayışı olmuştu. Bir insan bu kadar akıllı olup da kendini nasıl bu şekilde mahvedebilirdi, hiç anlamıyordum. Belki de hiç anlamayacaktım ve beni oldum olası korkutan da buydu. Kendi kaderimi kontrol edememek değil –bu imkânsızdı– kendimi kontrol edememekti.

Şimdi onsuz bir şekilde burada durmuş, o kendi ibresini bile takip edemezken, benim pusulam olmalı mıydı diye merak ediyordum ve uzaktaki okyanusun gürültüsü kulaklarımı dolduruyordu.

Işık Hisarı'nın en tepesinde asılı bir cam oda olan Göz Küresi'nden dünyanın dönüşünü izliyordum. Diğer birçok harika gibi Usta Yaratıcı Glirastes'in yapmış olduğu küre, bronz bir kılıcın ucundan gökyüzüne doğru akan bir gözyaşı misali havada asılı duruyordu. Octavia buraya sık sık meditasyona ve yalnız kalmaya gelirdi. Yalnız Lysander'a öğrettiği o psiko-mistik inanca, Zihin Gözü'ne kendini kaptırdığında tabii ki bir yabancı olarak buraya, onun yanma sızamazdım. Aşağıdaki kütüphanede istihbarat raporlarını karıştırarak veya Moira'yla konuşarak ya da onun açık iştahını doyurmak için seçtiğim son dedikodularla Atalantia'yı eğlendirerek onu beklerdim.

Ancak Octavia artık yoktu ve Lysander ise Cassius'la birlikte büyük enginlik tarafından yutulmuştu. Cassius'a ilişkin görüşlerim her ne kadar ölçülü ve karmaşık olsa da, oldukları yerde mutluluğu bulduklarını umuyordum. Burada onlar için pek bir şey kalmamıştı.

Küre artık bana aitti, Octavia'nın çok sayıdaki ganimeti de öyle. Sahip olma hissi, içi boş bir garabetti. Kendisi hayattayken bu tılsım ve ikonları –Şafak Asası, Silene Köşkü, Küre, Kargaşa Koltuğu, bizzat Hükümdarlık– gizem ve kötü alametleri anıştırıyordu. Sanki sahip olamayacak kadar küçük ve aptal olduğum, hayatın koca bir gizemini içlerinde barındırıyorlardı. Onları öylesine istiyordum ki – belki de babamın, asıl tutkusu her neyse onu istediği kadar. Ancak şimdi onlara sahip olunca, gerçekte ne olduklarını görüyordum ve bu sahiplik hissinden ötürü, dünyanın kendisi gibi onların verdiği his de öncekine kıyasla daha azdı. Asa eski püskü bir demir parçaydı. Silene Köşkü bir evdi. Küre bir akıllı cihazdı. Koltuk tehlikeli bir aletti. Şehirler tüketim istatistikleri ve üretimle ölçülürdü. Gezegenlerse sadakatleri ve stratejik önemleriyle.

Önemli olan oğlum ve kocam ile sevdiğim, tanıdığım ve beni tanıyanlardı.

Son yedi yüz yıldır yaşayan insanlardan hiçbiri Lune ailesinin zihinlerini benim şu an bildiğim kadar iyi bilemezdi. Hiçbiri, milyarlarca insana hükmetmenin verdiği o ağırlığı, korkuyu, öfkeyi, ikircikliği, gururu, aşkı, tiksintiyi, hayal kırıklığını, umudu ve mutlak gerilimi bilemezdi.

Octavia eşini ve kızını yitirmişti. Ben oğlumu ve kocamı yitirseydim hayatıma devam edebilir miydim?

Yoksa ben de başka birinin hikâyesinin kötü kahramanı mı olurdum?

Elimi Küre'nin kavisli cam duvarına doğru sallayarak Dünya'nın, bütün bir camı kaplayana kadar büyümesini izledim. Denize doğru akan Avrasya nehirlerinin serin kolları boyunca, dağların zirveleri arasında uçtum. Elimi çevirmemle, suların altındaki büyük mekanik hapishane Derinmezar'ı buldum. Bir parmak şaklatmasıyla manzara hızla Merkür'e dönüştü. Eski görüntüleri vurgulamak için birçoğu siyah beyazdı. Çok sayıda teleskop savaşta tahrip olmuştu. Ancak hipersiklonun bulutları arasından çöl kumları üzerindeki bir Toplum tabyasına –mekanize bir harekât komutanlığı şehrine– baktım. BozucuAlan, kocamın yaralarını sardığı Heliopolis'i içine alıyordu. Nasıl bir cehennem acısı içindeydi? Düşmanları için nasıl daha büyük bir cehennem azabı hazırlığı içindeydi?

Bunu görüp de bilmemek işkenceydi.

Ama daha da kötüsü, bilmek ve etkileyememek.

Onu terk etmediğimizi bildiğini umuyordum.

Ağırlığı, öfkesi ve karmaşıklığına rağmen yüreğini hâlâ sevdiğimi.

Onu öyle çok seviyordum ki düşünmeye bile dayanamıyordum.

Küre'yi çevirip, Senato'nun yakında toplanacağı Yeni Forum'a baktım. Büyük bir kalabalık, bir milyon insan, oylamaya tanıklık etmek üzere Silenius Kemeri altındaki geniş Hisar kapılarından içeri akın ediyordu. Sözleşme'ye göre, halkın tanıklık edip etmemesi gerektiğine Tribunuslar karar verirdi. Ortamın hararetine rağmen onları dahil etmekte haklıydılar. Dansçı ve ben ortak bir amaçla Vox ve Optimasları bir araya getirdiğimizde çok güzel olacaktı. Publius'un ihaneti, oyları çalmaya yetmediğinde, bu yaşam ve yönetim biçimimiz için bir zafer olacaktı. Yeni Forum'un doğusundaki meydanda satıcılar yapış yapış şekerler satıyorlar, sıcak baharatlı Mars şarabından buharlar tütüyordu. Çocuklar anne babalarının ellerinden tutuyordu. Erkekler siyasi dinlerinin simgelerini taşıyorlardı. Tersyüz piramitli, kırık zincirli Vox. Bazıları omuzlarındaki

holoprojektörlerde kanlı taçlı başımı yayımlıyorlardı. Havaya yansıtılan görüntülerde Optimaslar plastik sapanOraklar veya Pegasuslar ya da aslanlarla küçük gruplar halinde betimleniyordu.

"O kadar mutlu görünmesene," diye mırıldandı Sevro arkamdan. "Dansçı hâlâ bir pislik olmadığını ispatlamak zorunda."

"Senin de öldürmen gereken bir Kraliçe var."

Görüntü Eski Tokyo'yla kaplanana kadar Küre'yi çevirdim. Dünya'nın megaşehri gecenin içinde uzanıyordu. Eller Dükü'nün anılarından derlenen bilgiyle Sendika Kraliçesi'nin sığınağını bulmuştum. Darrow'un Yedinci Lejyonu'yla birlikte hanemin elli bin birliği Dünya'daki, Mars'taki ve Luna'daki Sendika operasyonlarına karşı koordine bir saldırı yürütecekti; bu sırada Sevro ile iki müfreze de esas başı ezecekti. Bunu, tüm gözler benim ve oylamanın üzerindeyken yapacaklardı.

"Dört gözle bekliyorum," dedi Sevro.

Başımı merkez kaideden çevirdiğimde onu arkamda Daxo'yla ayakta dururken buldum. Baştan aşağı zırhlı, omzunda kurt pelerini, yüzü yeşim yeşiline boyalı halde gitmeye hazırdı. Daxo yanında senato togasıyla haşmetli bir nezaket timsali gibi duruyordu. Togasının altındaki kolları çıplaktı, Telemanus uzuvları güçlü görünüyordu; şiddet için yaratılmış ama demoKrasi'ye inancıma olmasa da bana güvendiği için sözcüklerle dizginlenmişti. Kavax ağır adımlarla bize katıldı. Oğlunun arkasında sessizce dururken eli onun omzundaydı ve Sofokles de bacaklarının arasında dolanıyordu.

Hayatlarının en parlak zamanındaki Daxo ve Sevro'nun yanında solgun ve yaşlı görünüyordu. Genleri bile savaşın yıkımlarını gizleyemiyordu. Sakalı ağarmıştı. Pax'ın kaçırılmasından hâlâ kendini sorumlu tutuyordu. Onun için kolay bir toparlanma süreci olmasa da tebessümünü benden esirgemiyordu. "Niobe, hanemizin filoları ve Eklips Kuvvetleri'yle buluşmak üzere Mars'a gitti," dedi. "Sevgilerini yolluyor, *Annihilo*'nun yandığını gördükten sonra görüşeceğinizi söyledi."

"Bir de cesetlerin," dedi Sevro. "Çıraları sakın unutmayın."

"Elbette! Cesetler," dedi Kavax. "Sevro, bastonumu getirebilir misin? Bacaklarım ağrıyor."

"Haydi oradan, ihtiyar. Ben uşağın değilim.' Ben bir terörist savaş..."

"Hemen şimdi!" diye patladı Kavax. "Hilal Kasa'nın hemen dışında. Getir onu, yoksa Sofokles seni ısırır!"

"Kendi başıma mı? Orası aşırı ürpertici. *Peki.* Delirmiş bu." Sevro kendi kendine mırıldanarak yaşlı adamın huyuna gidip Küre'den çıktı. Bir saniye sonra geri geldi. "Hakkımda konuşacak olursanız anlarım." Yeniden çıktı.

İki Telemanus geri gelmesini beklediler. Geri gelmeyince ortada yanıma geldiler. "Thraxa'yı eve getireceğiz," dedim Kavax'a. "Bu sözümü tutacağım."

Kavax, Sevro'nun gittiğinden emin olmak için kapıya bir bakış daha attı. "Bu dünyada kuşku duyduğum şeyler var," diye yanıtladı o kendine has ses tonuyla. Bir ömürlük kurnazlıkla sislenmiş gözlerinden zekâ fışkırıyordu. "Obsidiyen değerlerinin yaratılışı, evrensel oy hakkının sonuçları, Sevro'nun kişisel hijyeni, baban adına gösterdiğim şiddet, karımın hayatını birlikte geçirmek için beni seçen keskin zekâsı," halkın önünde takındığı ifadesine büründü, "hem de sarsak deli bir adamla! Tuhaf kadın! Sersem! Delilik! Tam bir delilik!" Zekâsı yüz ifadesine geri döndü. "Ama Virginia au Augustus'tan asla." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Daxo, Dansçi'yla ne yaptığını, Sevro'yla ne yaptığını bana anlattı. Hak ettiğin takdiri asla almıyorsun, tatlım. Çünkü insanlar şüphe duyuyorlar ve anlamadıkları şeylerden korkuyorlar. Uzun yıllar kendimi Nero'dan, dünyadan gizledim. Ancak sen hiç gizlemedin. Bu asla anlayamayacağım bir cesaret. İyisin, tatlım. Yaradılışında olmadığı halde sabırlısın. Hafife alındığında dikkatlisin. Dünya, zalim olmanın elverişliliğinde ısrar ettiği halde naziksin. İyisin. Gerçekten iyisin. Victra, Pax'ı geri getirecek. Bunu biliyorum. Kocanı kurtaracaksın. O günü hak ediyorsun."

Yapacak daha çok şey olduğunun bilinciyle onaylarcasına başımı salladım.

"Hayır, bana bak, çocuk." O karmaşık kaşların altındaki gözlere dikkatle bakmam için çenemi çevirdi. "Varsa yoksa bunu düşünüyorum. O günü hak ediyorsun. Bu mutluluğu hak ediyorsun. İnancının sadece haklı değil, gerekli olduğuna dair bu kanıtı hak ediyorsun."

Gözyaşları içindeydim ve nedenini bilmiyordum. İnsanın bildiği bazı şeylerin başkaları tarafından bilindiğinin anlaşılması dünyaya ayrı bir ışık saçıyordu. Şimdiye kadar beni gören sadece kocamdı, o yüzden görüldüğümü hissediyordum. Kavax gözyaşlarımı sildi. "Gel buraya," dedi ve beni kollarının arasına aldı. Kavax'ı göremeyecek kadar meşguldüm. Belki de sadece onu zayıf görmekten korkuyordum. Nasıl olurdu da, gücünün bedeninde saklı olduğunu farz edebilmiştim. Ona sıkıca sarıldım, Sofokles kıskançlıktan bacağımı tırmalıyordu. Babasını daima önemseyen biri olarak, Daxo bizi baş başa bırakmak için tilkiyi kucağına aldı.

Geri çekilirken, "Bugün gelecek misin?" diye sordum.

"Hayır," dedi Kavax. "Tüm bu garazdan sıkıldım. Sanırım Sofokles'le denize gideceğim. Niobe olmayınca Hisar'ı sevmiyorum." Sofokles'i Daxo'dan geri aldı. "Ayrıca bu arkadaşa bir yüzme sözüm var, hem küçük prensin ne kadar pasif agresif olduğunu biliyorsun. Değil mi? Değil mi? Ayakkabılarıma, gardırobuma, her yere sıçıyor!" Ağzını açıp tilkiye öpücükler verdi, hayvan bundan biraz fazla heyecan duymuşa benziyordu.

"Ama bugün benim malikânemde akşam yemeği yiyeceğiz. Aile yemeği. Oğlum için," elini Daxo'nun omzuna koydu, "gurur verici bir iş başaran, ailesinin onurunu kurtaran ve bana en büyük mutluluğu yaşatan oğlum için. Bir de kendine eş olacak bir kadın bulsa! Sofokles'in tepesine binecek bebekler istiyorum! Koca da olur!" Sofokles'in kulaklarını kapadı. "Unutmayın, klonlama her zaman için bir seçenek." Kendi kendine kahkaha attı. "Hem kızım da gelecek." Bana baktı. "Ailemize katıldığı o yazdan beri gözümün nuru." Sevro kapıda belirdi. "Deniz!" diye bağırdı Kavax. "Denize gidiyorum."

"Al, aptal bastonun," dedi Sevro.

"Bastona falan ihtiyacım yok! Neyim ben? Sakat mıyım? Mankafa mıyım?" diye gürledi Kavax. "Sadece getirip getirmeyeceğini görmek istedim. Mankafa olan kimmiş! Hah!"

"Adamım." Sevro kıkırdadı. "Sen kaçıksın."

Kavax, hayvanıyla birlikte uzaklaştığında Daxo tiksindiğini belli eden bir ses çıkardı. "Çok duygusaldı. Umarım ölmüyordur."

"Öldüğü falan yok. Galiba nihayet ölümlü olduğunu fark etti, o kadar," dedim.

"Bence onu klonlamalıyız," dedi Sevro.

"Haydi oradan. Tilki yetiyor da artıyor bile," dedim.

"Evet ama sakallı bir çocuk Kavax hayal edebiliyor musunuz?" diye sordu Sevro. "Tam bir efsane olur. Electra'yla evlenebilir!" Yüzümü buruşturdum. "Ne? Pax'la evlenecek değil ya. Alınma ama Pax fazla zeki. Benim kızım aptal olmayı seviyor." Keçi sakalını kaşıdı. "Mickey'nin bunu yapabileceğine bahse girerim. Bu aramızda sır olarak kalmalı. Evet." Lojistiği düşünerek dudağını ısırdı.

"Onu büyütebilirim," dedi Daxo. "Oldum olası, şekillendireceğim bir çocuk istemiştim."

Sevro'yla birbirimize baktık. "Muhtemelen kötü bir fikir," dedi Sevro. "Klonların korkunç, ürkütücü olduklarını biliyorsun. İnsan olanlarda hep bir terslik çıkıyor." Daxo tavana bakarken düşünceler arasında kayboldu. Sevro klon fikri karşısında kollarıyla kocaman bir X işareti yaptı.

"Dünya'da dikkatli ol," dedim. "Eski Tokyo, Muhafız bölgesi. Gir. Çık. Bana o Kraliçe'nin kellesini getir."

"Bedenine bağlı halde mi?"

"Mümkünse. Yoksa dağlamak serbest. Hazır gitmişken tünelleri de ortadan kaldır."

"Tamamdır." Öne fırlayıp Daxo'nun kıçına bir şaplak attı ve dışarı çıktı. Kurt kokusunu arkasında bıraktı.

"Düşündüm de, galiba benden iyi bir baba olur," dedi Daxo sonunda. "Ne de olsa önümde iyi bir örnek var."

31

VIRGINIA

Kızıl Güvercinler Günü

Gün taptaze ve tertemizdi, Luna baharının kokularıyla dolup taşıyordu. Gökyüzü taze bir alev rengindeydi. Hisar parkının merkezinden geçerek Palatine Tepesi'nden Forum'a uzanan yürüyüş yolu boyunca sıralı ağaçlar renk renk, cıvıl cıvıldı ve keskin çiçek kokuları yayıyordu. Konvoyum ilerlerken askerler selam vermek için durdular. Yöneticiler oylamayı basamaklardan izlemek üzere tam zamanında orada olmak için koşarak parkın içinden Forum'a ilerliyorlardı. Hisar okullarında okuyan çocuklar küçük gruplar halinde koşuyordu. Aralarında Lyria'nın küçük yeğeni Liam da vardı; iri gözlerle, ağaçlara ve dallardan sarkan maymunkedilere bakıyordu. Victra her ne kadar kızı almış ve muhtemelen çoktan ondan kurtulmuş olsa da Lyria'ın cesareti ödüllendirilmeliydi. Mickey'nin çocuğa görüşünü kazandırmasını aylar önce istemiştim.

Daxo ve Holiday'le birlikte batı girişinden Forum'a vardığımda Aslanmuhafızlar beni karşıladılar. Daxo'yla indiğimiz sırada sadık Optimas senatörler, Altınlar, Griler, Beyazlar ve Gümüşlerin yarısından oluşan bir kadro, iki düzine Marslı senatörle bekliyordu. Rüşvet Yemez Publius, etrafı bir düzine Dünyalı ve hatta kazanmak için Gümüş ittifakımı feda ettiğim birkaç Lunalı senatörle çevrili

bu grubun yanında duruyordu. Holiday yanımda nöbet beklerken hainle tokalaştım.

"Güzel bir an için güzel bir gün," dedi Publius.

"Kesinlikle öyle."

Holiday'i omzundan tuttum ve kenara çekildim. "Dansçı bana Vox oylarını verdikten sonra kalabalık huzursuzluk çıkarabilir..."

"Destek lejyonlarımız Ares'in savaş alanına çıkmaya hazır, efendim."

"Güzel." Derin bir iç çektim. "O halde tamamdır."

"Efendim..." Dönüp ona baktım. "Bunu söylemek zorundayım: Gerçek bir Hükümdar'a hizmet etmek bir onur."

Bunu onun gibi birinden duymanın ne demek olduğunu kelimelere dökebileceğimi sanmıyordum. Başımla onayladım ve Aslan-muhafızların koruma alanından uzaklaşıp mavi pelerinli Muhafız'ın, Senato ve Cumhuriyet'in koruyucularının yanma geçtim.

Sağımda Daxo, arkadaki Optimaslar ve uçuşan togaları içindeki yeni müttefiklerle, Forum'un Batı Merdivenleri'nden çıkmaya koyuldum. Tepede, taş sütunlar arasından geçip elli metre yükseklikteki kapılardan cilalı zemine giriş yaptık. Vox Populi Güney Merdivenleri'nden girdiği sırada, Dansçı Vox'un çekirdeğini oluşturan altmış Kızıl, Turuncu, Kahverengi senatörün ve onlar kadar istekli olmayan müttefikleri Maviler, Yeşiller ve Morların başında aksayarak ilerliyordu. Ham ağaç ve çirkin demirden yapılma, süslerden arınmış ters bir piramidin olduğu bir sancak taşıyorlardı. Doğu Parkı'ndaki kalabalığın sesleri Forum'a uzanırken, tarafsız Muhafızların gözetimi altında iki muhalif grup yerlerine geçmek üzere aşağı indi. Obsidiyenler ayrı durduklarını belli etmek için yerlerine geçmişlerdi bile.

Keşke hepsi ne kadar ileri gittiklerini bilselerdi.

Sabah Koltuğumu henüz Senato çukurunun merkezine indirmemiştim. Çukurun kenarından dolaşarak, birkaç iriyarı Gri Muhafız'ın nöbet tuttuğu Doğu Kapısı'na geçtim ve merdivenlerin dibindeki metal direkler arasında uzanan karşı madde akımKalkanlarının ötesinde, Doğu Merdivenleri'nden aşağı doğru parka baktım.

Aşağıda, bir İzlenimcinin fırça darbeleri gibi görünen, kalkanların görüntülerini bozduğu farklı simalarıyla bir insan denizi uzanıyordu. Uğultuları kulağıma ilişti. Gülümsedim. Yakında yönetim biçimimizin haklı çıkarılmasına tanıklık edeceklerdi.

"Cumhuriyet senatörleri, bugün büyük ivedilik arz eden bir meseleyle ilgili oy kullanmak üzere bu ortak mecliste toplanmış bulunuyorsunuz," dedim rahatsız koltuğumdan. Senatörler etrafımı çevrelemiş, kademeli mermer basamaklardaki yerlerinden aşağı bakıyorlardı. "Halklarımız arasındaki ayrılıktan birçok çıkar sağlandı. Bugün o ayrılığın kapandığını görmeyi umuyorum. Senatör Telemanus size bir teklif sunacak. Senatör."

Daxo haşmetiyle ayağa kalktı. Optimaslar tezahürat ettiler. Daxo heyecanlı gözlerle ve o zeki, dalgacı tebessümüyle etrafına bakındı.

"Kıdemli lejyonlarımızın büyük gücünün, büyük oranda kendi şaşkın ellerimiz yüzünden düşman hatları ardında sıkışıp kalması dolayısıyla, upuzun geçen bir ay önce oylamayla reddedilen öneriyi tekrar sunuyorum." Optimaslar onayladıklarını belli edercesine tepindiler. "Bu teklife karşı gelenler Özgür Lejyonlar'ın gücünü küçük görmüştü." Optimaslar kahkahalarla güldüler. Vox hoşnutsuzca homurdandı. "Kurtarma herekatı yapılamadan önce düşmanın gücüne teslim olacaklarını ileri sürüyorlardı. Eğilip bükülecekleri!" Optimaslar kahkahalara boğuldular. "Mars'ın Azrail'inin eski halinden eser kalmadığını!"

"Hayır! Hayır!" diye gürledi Optimaslar.

"Azrail'in cevap vermesi gereken çok şey var..." Vox onaylarcasına mırıldandı. "Ancak savaş sahasında komutan olarak ordular tarafından kabul gördü ve bugüne dair bilgeliğini yadsımak aptallık olur. Özgür Lejyonlar hayatta. Zaferleriyle böylesi bir... kötümserliğin, böylesi bir bozgunculuğun, böylesi bir..." Söylemek istediği "korkaklık"tı ama bana bakmasıyla, dilini tutması ve sakin kalması gerektiğini hatırladı. "*İhtiyatın* asılsız olduğunu görebiliriz. Ve saflarımızı sık tutmak, tüm gücümüzle küreleri korumak cesur

bir düşünce olsa da bizim yorgun kafalarımızı dinlendirebileceğimiz ve cesur dostlarımızı ölüme mahkum ettiğimizi bilerek aynada kendimize bakabileceğimiz bir dünya göremiyorum. O sebeple... Bilgeliğiyle bu savaşı hakkaniyetli ve faydalı bir sonuca ulaştırabilmesi için Hükümdar'a savunma filoları üzerinde savaş döneminde kullanması için yetki verecek teklifimi bir kez daha sunuyorum!"

Daxo otururken Optimaslar gürültüyle ayağa kalktılar. Dışarıdaysa Forum'un üzerine yansıtılan yayını izleyen kalabalığın daha küçük bir kısmının onaylayan sesleri yankılanıyordu. Ancak daha fazla seçmeni içine alan adiRenklerin oluşturduğu çoğunluk, onları birbiriyle kaynaştıran ve Toplum'daki herhangi bir Altın kadar söz sahibi olmalarını sağlayan adamı bekliyordu.

Dansçı diğer blokların konuşmalarını nazikçe bekledi.

Gümüşler sessizce oturuyordu. Sevgilerine olmasa bile oylarının yarısına sahiptim. Kinimden korkanlar Cıva'nınkinden korkanlara ağır basıyordu. Bakırlar da ses çıkarmadan oturuyorlardı. Publius'a baktım ve başımı eğdim. Ayağa kalkma sırası ondaydı. Ne ki kendine ayrılan zamanı kararsızlıkla bir sonraki bloka bıraktı. Onunla göz teması kurmaya çalıştım. Bir şeyler değişmişti. Tuzağına düşürüp beni suçlayacağı kısım bu olmalıydı. Zan'la bir anlaşma mı yapmıştı?

Dansçı'yı tarafıma kattığımı biliyor muydu?

İç iletişim kanalım, Theodora'dan ivedi bir mesaj geldiğini belirterek bipledi. Bozuntuya vermeden açtım. *"Hükümdarım, Sevro'nun Dünya'dan gelen öncelikli bir mesajı var."* Mesajı Daxo'nun da duyabileceği şekilde yönlendirdim.

Dansçı yavaşça ayağa kalktı.

Ben Sevro'nun mesajını beklerken, sert yapılı adam parlak beyazlar içinde yumuşak bir tebessümle bana baktı.

"Bugün havanın iyi ve aydınlık olması güzel. İlgili yurttaşlarımızın, kendi hayat güçlüklerini bir kenara bırakıp bu toplantıya iştirak etmelerinden mutluluk duydum." Daxo'nun etkili konuşmasını yakalamaya çalışıyordu ama görece basit ifadelerde daha iyiydi. "On yıl gibi kısa bir zaman diliminde Toplum'un karanlığından çıkıp ne çok yol kat ettik. Kaçınız bugünü öngörebilirdi? Bir hayal

olarak değil de gerçek olacağını? Az. Bahse girerim çok azınız. Bu devrimin babası Fitchner Barca'nın bile kuşkuları vardı. Benim de olduğu gibi." Belki de Oğullar'la geçen o uzun yılların acısını anımsayarak gülümsedi. "Dostlarım, her ne kadar küçük görünse de, bu büyük deneyi mümkün kılmakta payınıza düşeni yerine getirdiğiniz için tebriği hak ediyorsunuz."

Devam etmeden önce hafifçe hıçkırdı.

"Birliğimiz ortak geçmişimize değil, umut dolu geleceğimize bağlı." Arkasındaki Kahverengi bir senatör gürültüyle koluna doğru hıçkırırken, rahatsız olmuşçasına kaşlarını çattı. "Ancak şu an bile düşman casusları bunu bölmenin yollarını arıyorlar..."

"Kısrak..." Sevro'nun sesinde korku vardı. Nefes nefeseydi. Metal ızgaraların üzerindeki bot seslerini duyuyordum. *"Kısrak... Eski Tokyo'da Kemiksürenler... tuzak."* Bir patlama oldu ve ileti kesilerek yerini parazite bıraktı.

Kemiksürenler.

Kulaklarım uğulduyordu.

Daxo'ya baktım. Canlı yayında milyarlarca insan izliyordu. Bir yere kıpırdayamazdım. Bu oylamanın bir an önce yapılması gerekiyordu. Theodora'nm harekete geçmesi gerekecekti. Sevro'ya yardım için birlikleri sevk edecekti.

Kemiksürenler mi?

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Hâlâ Derinmezar'da tutuklu olmaları gerekiyordu. Hapishaneye yine izinsiz giriş mi gerçekleşmişti?

Sendika'yla işbirliği içinde mi çalışıyorlardı?

Hiç mantıklı değildi. Bu işte bir iş olmalıydı. Sevro yanılıyor olmalıydı.

Sevro yanılmıyorsa, bu kesinlikle Kemiksürenler'in dikkat çekmek isteyecekleri türden, kamuya açık bir etkinlikti. Başımı kaldırıp baktım ve gizli bir bombayla karşılaşacakmışım gibi gözlerimle tavanı aradım. Forum daha önce Holiday ve Muhafızlar tarafından defalarca kontrol edilmişti. Temiz olmalıydı. Şayet Eski Tokyo bir tuzaksa, Sendika geleceğimi nereden biliyordu? Bir köstebek mi vardı? Dük'ü konuşturmama mı güvenmişlerdi? Hisar'a gelip

Aros Alanı'ndaki Aslanmuhafızlarıma katılmaları için Hyperion'un kuzeyinde bekleyen Pegasus Lejyon birliklerine fısıldadım. Holiday Forum'un dışında tam teyakkuzdaydı.

Dansçı'nın dudaklarından bir hıçkırık daha kaçtı ve uzanıp boğazını kaşıdı. "Bizim bölünmemizden Altın düşmanımız fayda sağlar." Kabaca boğazını temizledi. "Bugün buna bir son vermeyi planlıyorum..."

Dudaklarından balgamlı bir hıçkırık kaçtı ve elleri kramp girmişçesine göğsünde kıvrıldı. Yanındaki Kızıl senatörler endişeyle ayaklandılar. Ancak aralarında başka biri daha hıçkırdı. Sonra bir başkası. Dansçı, altındaki senatörlerin omuzlarından yardım alarak sersemlemiş ve odağını yitirmiş gözlerle doğruldu. "Bugün planım..."

Sonra o dehşet anı geldi.

Dansçı'nın ağzından kan pıhtısı ile ciğer dokusundan bir parça fışkırdı.

Altındaki senatör togalarını kırmızı bir posayla kapladı. Pervane gibi çevirdiği elleriyle tepelerine devrildi. Senatörler onun ağırlığı altında kaldılar ve bağırışlar eşliğinde onu yere yatırdılar. Vücudunun deliklerinden kanlar akarken, taşın üzerinde şiddetle kıvrandığı sırada Dansçı'nın etrafı telaşla çevrelenmişti. Gözleri kafatasından çıkacakmış gibi pörtlüyor, elleri zemini eşeliyordu. Publius başını tutmak için yanma koştu. Nefesimi tutarak, "Gaz!" diye bağırdım. Fakat patojen dedektörlerinden ses çıkmıyordu. Salon ne kilitlenmişti ne de havalandırması açılmıştı. Bileğimdeki kişisel savunma halkam hiçbir anormallik saptamadan gümüş renkte yanıp sönmeye devam ediyordu.

Forum'un altında bekleyen Aslanmuhafızları çağırdım ama hiçbiri iç iletişim kanalımı yanıtlamıyordu. Hiçbiri iç kapılardan içeri girmiyordu.

Holiday'e bağlandım. "Tahliye Protokolü. Muhafızlar büyük olasılıkla saf değiştirdiler. Çatışmaya girişecek olurlarsa ateş et."

"Batı Kapısı'na ilerliyorum. Destek. Aslanmuhafızlardan karşılık yok."

Altın ve Gri senatörlerle birlikte Daxo da yanıma koşup etrafıma etten bir duvar ördü. Omuzlarının arasından, elimden bir şey gelmeyerek Dansçı'nın ve teğmenlerinin ölmelerini seyrettim.

Sarı senatörler merdivenlerden aşağı inmeye uğraşırken, Vox Populi de doktor çağırarak öfke ve korku içinde bağırıyordu. Ancak sonra içlerinden biri sendeleyip göğsünü tuttuktan sonra kendi kanını zemine kustu.

Vox Populi dahil, Dansçı'nın en gözü pek teğmenleri yalpalayarak aynı şiddetli hastalığa yenik düştü. Kasılan bedenlerinden kanlar akarken, uzuvları garip bir tür dans figürü gibi sarsılıyordu ve etrafındakiler yardım etmek ile patojenin kendi kanlarına taşınması korkusuyla kaçmak arasında kalmışlardı.

"Muhafızlar, onlara yardım edin!" diye bağırdı biri.

Ancak Senato çukurunun etrafında yer alan yukarıdaki Muhafızlar'ın yardım için acelesi yoktu. Yeşil pelerinleri içinde acımadan veya bağ kurmadan izlediler ve sonra kapıdan dışarı akın ettiler. Zeminde Dansçı'nın kasılmaları geçmişti. Kanı Publius'un yüzüne ve ellerine bulaşmıştı. Bakır'ın yanından çekilip ölmekte olan bir at gibi delişmen ve beyaz gözlerle bana baktı. Kanlı, çarpık ağzı açıldı. Bana bir şey söyledi ama ses telleri alınmışçasına boğazından hiçbir ses çıkmıyordu.

"O öldü..." diye fısıldadı Publius. "O'Faran öldü!"

İçimdeki umut da onunla beraber öldü.

Ardından Publius cu Caraval kargaşanın içinde ayağa kalktı.

Dudakları beyaz dişlerinden geriye doğru çekilip kıvrılırken, gözleri uzun süre gizlenmiş bir coşkunlukla parıldarken ve kanlı parmağı beni gösterecek şekilde uzanırken, Dansçı'yla benim bir anlaşmaya vardığımızı öğrendiğini anladım. *Nasıl?*

"Katil!" diye inledi Rüşvet Yemez. "Tiran!"

Kurtulan Vox, ölmekte olan yoldaşlarıyla dolu alanın ortasında kana bulanmış korkuluklar gibi parmaklarını uzatıp, "Tiran!" diye tekrarladı. "Tiran!"

Topluca kaçtık. Optimaslar etrafımı sardılar ve birlikte ölü mahzenindeki merdivenlerden yukarı çıktık. İç iletişim kanalım dehşet içindeydi.

"Hisar ve Göksalon saldırı altında. Cumhuriyet güçleri..."

"Yedinci Lejyon mekikleri ateş altında..."

"Muhafız güçleri, Uydu dışındaki Aslanmuhafızlara ateş ediyor..."

"Ares'in Yankısı, *kaptanın vurulduğunu bildiriyor..."*

"BaşİmperatorZan, Augustus gemilerine geçiyor."

"...Silene Gölü'ne Cumhuriyet çıkarma aracı giriş yaptı."

Gemiler Darrow'un annesi için gidiyorlardı, Vox lejyonları bana bağlı olanlara saldırıyorlardı.

Bu bir darbeydi.

Daxo, bir Optimas grubunun ortasında beni iteklerken, Batı Kapısı'na giden son merdivenlerden hızla çıktım. Senato çukurunun etrafından çıkışa koştuk. Ağır silahlı Aslanmuhafızlar grubunun başındaki Holiday, Muhafız unsurlarıyla silahlı çatışmaya girdi. ÇekimBotlu hava askerleri parkların üzerinde it dalaşına girerken, öldürerek Forum'un dışındaki merdivenlerden hızla yukarı çıkıyorlardı.

Ancak merdivenin başına vardıklarında ve bizimle buluşmak üzere kapıya yöneldiklerinde, kırk metre uzunluğundaki bir Ejder Avcısı, parkın kenarına iniş yaptı. İkiz raylı silahları Holiday'e çevrildi. Holiday siper almaları için bağırdı. Çok geçti.

Ses hızından üç kat hızlı ilerleyen metal kurşunlar Marslı askerlerimi buhara çevirirken dehşet içinde izledim. Kurşunlar, mermer basamakları paramparça edip yukarı sekerek Forum'un içine girdi ve taş parçaları üzerimize yağdı. Benimkine kalkan olsun diye bedenlerini siper eden Altın ve Gri senatörlerin arasında kalmıştım. Senatör Tiberius ti Han, seken bir merminin dirseğine çarpmasıyla kolu koparken çığlıklara boğuldu. Bir sonrakiyse gövdesini kalçalarından ayırdı.

Cansız bedenlerinin altından kapılardan dışarıya baktım. Ejder Avcısı, kokpitindeki devasa bir delikle iki yana savruluyordu. Holiday, ölü Aslanmuhafız cesetleri arasından tanksavar raylıtüfeğini

basamaklardan yukarı, kaçışımızı bloklayan Muhafızlara doğru çevirdi. Beş Muhafız ortadan ikiye bölündü. Altıncı bir Muhafız, kıkırdak ve metal yağmuru arasında infilak etti. Pelerini üzerinden ayrılarak mermer kapıya çarptı ve kapı kayarak bizi Forum'un içine hapsetti. Daxo kapıya tek başına vardı ve boynundaki damarlar belirginleşene ve parmakları taşı kırana kadar kapıya yüklendi. Omzu yerinden çıktı.

Bize, "Koşun, sizi ahmaklar!" diye gürledi.

Altın senatörleri üzerimden ittim fakat kapıdan çok uzaktaydım ve mekanize menteşelere bir Telemanus bile engel olamazdı.

"Git!" diye bağırdım ona. "Daxo, git!"

Daxo, giderek daralan kurtuluş aralığına bakarken yüreğim parçalandı. Suratı, uğraşıdan kıpkırmızı kesilmişti. Dudakları dişlerinden geriye doğru çekildi. Kaçabilirdi, beni terk edebilirdi ama onun yerine üzerine bir sakinlik çöktü ve kapıyı tutan kolunu bıraktı. Kapı gürültüyle kapanırken bana döndü ve omuz silkti.

Telsizimle tüm güvenlik ağıma bir ana kanal açtım. "Kara Mağara," dedim. "Tekrar et, Kara Mağara..." Ancak sinyal kesildi. Daxo elini omzuma koydu. Gözleri arkamdaki bir şeye sabitlenmişti. Dönmemle birlikte Doğu Kapısı'nın dışında bir çarpışmanın koptuğunu gördüm. Meydanda, renkli kalabalık çılgın bir çeteye dönüşmüştü.

"Kalkan..." diye fısıldadı Daxo.

Dumanlar tütüyordu. Bir kalkan sütunu iki yana sallanıyordu. Kenarlarından kıvılcımlar çıktı ve bizi izdihamdan ayıran bariyer mavi bir parıltıyla yok oldu. Ah, olamaz.

Bir insan dalgası beyaz basamaklardan açık duran tek kapıya ilerliyordu.

Senatörler kaçmak için çığlık çığlığa diğer kapılara koşturuyorlardı. Vox Populi'nin geri kalan otuz kadar partizanı Senato çukurunda Dansçı'nın cesedi etrafına toplanmışlardı. Publius da aralarındaydı, öldürücü ruhlarını ileri süren bir tür büyücü gibi insanlara haykırıp bizi işaret ederken suratı öfkeden deliye dönmüş gibiydi.

"Optimaslar, buraya!" diye bağırdım.

Sesimi yarısı bile duymadı. Geri kalanı kapılara vurarak, sütunların arkasına gizlenerek, açık Doğu Kapısı'na akın eden kalabalığa yalvarırcasına ellerini kaldırarak Forum'un farklı yerlerine dağıldılar. Güneş yanığı ve solgun yüzleri; geniş ve ince yapıları; Kızıl, Kahverengi ve Turuncu gözleriyle halk öfkeyle deliye dönmüş halde eğilmiş çit parçaları taşıyarak, afiş sopaları, çekiçler ve hatta karaborsa yakıcılarıyla bize doğru geliyordu. Önde bir düzine, arkada yüz kişiydi ve binlercesi de onları öne doğru itiyordu.

Mavi bir senatörün sütunlar arasında saklandığı yerden fırlayıp Doğu Kapısı'nda cesurca dikildiğini ve uzattığı eliyle izdihama karşı durmasını izledim. "Şiddet yok!" diye haykırdı görkemli bir ses tonuyla. "Şiddet yok!" diye tekrarlamasının hemen ardından Kızıl bir adam, tahta bir direğin ucundaki demir bir Vox piramidiyle kadının kafasını oydu. İzdiham onları yuttu. Gözden kayboldular ve görebildiğim bir tek, o akının üzerinde inip kalkan demir piramitti. Pembe bir senatör devrildi. Can çekişen bir örümcek gibi içe doğru kıvrıldığı sırada kırılgan kemikleri çatırdadı. Güruhtakiler Optimas senatörleri gizlendikleri yerlerden çıkardılar ve kafalarını mermere çarpıp yardılar.

Senatörler düşe kalka, dizlerini sıyırıp güçlükle yerden kalkıp kaçarak, kana boyanmış etekleri dışında beyaz togalarıyla kanat çırpan kızıl güvercinlere benziyorlardı.

Hepsi kadın, her biri eski savaşçı olan Obsidiyenler vakur bir baş hareketiyle saflarımıza katıldılar.

"Virginia, arkamda dur," dedi Daxo alçak bir homurtuyla. Yanına geçtim. Küçük bir kahkaha eşliğinde, togasının yününü kâğıttan yapılmışçasına sıyırdı. Yükünden kurtularak göğsü ve uzuvları çıplak halde kaldı, üzerinde sadece donu vardı. Omuzları bir bulut kümesi gibi genişti. Sırtı bir güneşkan aygırı gibi kaslıydı. Kafasındaki olağanüstü melekler altındandı ve omurgasından beline kadar kıvrılarak uzanıyordu. Ancak devasa elleri çıplak ve boştu.

"Daxo!" Şafak Asası'nı ona uzattım. Ucunda Cumhuriyetimizin parıldayan on dört uçlu yıldızı olan bir metrelik demir asayı

çevirdi. "Altın ve Obsidiyenler ön sıraya! Griler ikinci sıraya," diye bağırdım, güruh bize yetişmek için Senato çukurunun iki yanından koşarken. Optimaslar arasındaki, birçoğu yaşlı ve kambur ama savaş ortamında güçlü ve direngen o askerler, arkamızdaki bir yığın ince kemikli senatörü korumak için kadife terlikleri ve beyaz togalarıyla öne atılıp on beş kişilik bir sıra oluşturdu.

Ceketimin sol cebi altındaki metali çektim. İkincil jiletim, bir metre uzunluğuyla ceketimin sırtından kayarak çıktı. Daxo'ya doğru eğildim.

"Komutumla: dehşet."

Güruh bize bir dalga halinde vurmadı. Vahşi öncü birlik hazırlanmıştı. Gözbebekleri uyarıcı ve sarhoş edici maddelerle kocaman açılmıştı, birkaçı ev yapımı silahlarla –çekiçler ve bıçaklar– dosdoğru bize doğru ilerliyordu. Yakıcılardan biri patladı. Forum'da beyaz bir dalgalanma oldu ve solumdaki Obsidiyen senatör, karnı yarılırken çığlık çığlığa bağırdı. Gövdesinin yarısı kaynarken sendeledi.

"Şimdi," dedim Daxo'ya.

"ASLANYÜREK!"

...ve ölüme dört metre.

Şafak Asası'nın yıldız kenarıyla, yakıcılı Kızıl'ı ortadan ikiye ayırdı. Adamın biri üzerine bıçak savurdu. Daxo yanından geçip gitmişti ama elini parçalamak için geriye uzandı ve bıçağı aldı. Bıçağı bir çekiç darbesiyle Kahverengi'nin kafasına çaktı ve başını dümdüz ettikten sonra bir şey olmamış gibi asayı geri çekip bir başka adamın suratına indirdi, ardından üç isyancıya daha savurdu. Kahverengi bir kadının göğsüne tekme attı. Göğüs kemiği göçerken Daxo'nun ayağının bir kısmı kadının sırtından dışarı fırladı. Sonuncusu, burun köprüsünde hızmalar olan genç bir Kızıl adam bıçağını Daxo'ya salladı. Daxo sol eliyle bıçağı tuttu. Bıçak avucuna battı ama Daxo, adamın kolunu bir ağaç dalı gibi kırana kadar elini itti. Asayı adamın göğsüne gömdü ve öteki elini tuttu. İki kolunu birden yakaladı, kendisiyle göz göze gelecek şekilde adamı havaya kaldırdı ve adam, ayakları yerden yarım metre yüksekte çırpındı. Daxo gürleyerek adamın iki kolunu birden çekti.

Adamın bedeni yere yığılırken kan tükürdü. Daxo asayı çekip alırken adamın kaburgaları da beraberinde geldi ve ellerini kanlı göğsüne çarptı. "ASLANYÜREK!!!" Asayı kalabalığa doğrultarak döndürdü. "Köpekler! Hainler! Hükümdarınız adına, silahlarınızı bırakın! Silahlarınızı bırakın!"

Katledilenlerin arkasındaki güruh, Altın gaddarlığından dehşete kapılarak birden durdu. Hayatları boyunca Altın gücünü görmüşlerdi ama savaş hızlı, dumanlı ve bir ekrandan bakınca küçüktü. Şiddetimizin efsanesini hep abartı zannederlerdi. Şimdiyse hareket tarzımızın onları nelerden koruduğunu görüyorlardı. Sayıca çok oldukları için buldukları cesaret, sivil zincirlerinden boşalmış bu savaş makinesinin korkunç görüntüsü karşısında azalıyordu. Ancak izdiham da bir makineydi ve cesaret motorunun gücü arkadakilerden geliyordu. Önde korku içindekilerin kafaları üzerinden haykırarak, bağırarak ve ateş ederek ilerliyorlardı ve onlarca insan arkadaki cesurların ağırlığıyla ezilirken güruh öne doğru gelmeye devam ediyordu.

İzdiham sudan ziyade çamur gibi ilerliyordu. Daxo'nun etrafından sızıyordu. Daxo uzaklaşmaya çalışırken topukları kanlı taş üzerinde kayıyordu. Jiletim, elinde bir yakıcı tutan genç bir adamın uzatılmış kolundan, eli taşlı şişman bir kadının suratından, şekerden maviye boyanmış ağzıyla çığlık çığlığa, korkmuş bir gencin boynundan geçti. Bedenler beni geri iterken delicesine, körlemesine kolları doğruyordum. Aralardan sızdılar.

Yeniden saldırmak üzere geri çekildim ama arkamdaki biriyle çarpıştım ve sakatladığım, ağlayan, kanlı kesik uzuvlarını tutan ve arkalarındakiler tarafından ezilenlere doğru itildim. Zedelenmiş uzuvları kesip doğradım. Bir çekiç köprücükkemiğime çarptı. Kemik kırılmadı. Adam öldü. Yanağıma bir bıçak girdi ve bir dişi ortadan ikiye kırdı. Tükürük gözlerime fışkırdı. Kan. Dişler bacağımı ısırırken metal baldırıma saplandı. Keskin bir acı. Bir şeylerin gevşediğini hissedinceye kadar birinin üzerinde tepindim.

On metreden daha az bir mesafe ötede, Daxo, Darrow ve hayattaki sadece birkaç kişinin yapmak bir yana, sadece şahit oldukları türden, acımasız bir girdap halinde öldürüp sakatlıyordu.

Yanına gitmeye çabaladım ama yapamıyordum. Bedenler etrafımı örtüyor, eller çekiştiriyor ve çığlık çığlığa bağıran adamların omuzları, dizlerime çarptıkça dengemi bozuyordu. Bir kafanın arka tarafı burnumu kırdı. Bense başka birine kafa attım ve daha zayıf olan kemiğin parçalandığını hissettim. Keskin metal kaburgalarımın arkasını çiziyor ve peş peşe yan taraflarıma saplanıyordu. Bedenler arasında sıkışarak inledim. Birinin kolları bacaklarımı yakaladı ve bıyıkları boynuma sürten iriyarı bir Kızıl yandan üzerime yüklendi. Kenara sendelememle bir ceset yığınının arasına çekildim. Kasığımda bir silah patladı. Basıncı hissettim. Kılıçlı kolumu yana sabitlediler ve jiletim boşa çıkıncaya kadar ısırarak elime bastırdılar.

Ağırlıkları altında yere yığıldım, botlar kafamı ve yüzümü tekmelerken kollarımı ve bacaklarımı hareket ettiremiyordum. Sesler gidip geliyor, izdihamın klostrofobik alt kısmında gözlerim kararıyor, ayak ve bacak yığını arasında boğuluyordum. Bir dişi yuttum ve bir adamın parmağını ısırarak kopardım.

"Virginia!" Küfürler ve bağrışmaların ötesinden sesi duydum. "Virginia!"

Üzerimdeki iriyarı Kızıl aniden irkildi. Kanlı bir yıldızın demir uçları alnından fırladı. Gözleri başının arkasına çevrildi ve Daxo, Şafak Asası'nı ezilmiş kafatasından çekerken kanı üzerime aktı. Aramıza başka bir adam devrildi. Daxo kemerini kavradı ve onu oyuncak bir bebek gibi havaya attı. Bir an dostuma bir bakış attım, o düşünceli yüzündeki gözleri delişmen bakıyordu. Etrafımızdaki dehşete rağmen, öfkesine rağmen, sevgi dolu telaşını görüyordum. Beni kurtaracaktı. Beni koruyacaktı. Tıpkı küçük bir kızken beni dalgadan çekip kurtardığı gibi.

Sonra her yönden çarpan bir insan dalgası altında gözden kayboldu.

Şakağıma bir bot isabet etti. Başım iki yana sallandı. Yanağıma bir şey saplandı ve beraberinde iki dişimi aldı. Uyuşuk bir halde saçımı, giysilerimi çektiklerini, botlarıma asıldıklarını, bıçaklarla ve jiletimle pantolonumu keserken tenimi yaraladıklarını hissediyordum. İki adam ceketime asılırken, bir kadın da yüzümü tekmeliyordu ve eller göğüslerim ile kasıklarımın arasını tırmalıyordu. Eller beni kaldırıp yumruklarken ve bedenime çarparken karanlıkta kendimden geçtim.

Sonrasında izdihamdan kurtuldum, bedenlerin baskısı üzerimden kalktı. Şişmiş gözlerimi açtım ve karanlığın içinde bir aralıktan baktım. Altımda bir sürü alaycı surat yüzerken, eller beni başlarının üzerinde bir ödül gibi oradan oraya taşıyordu. Kalçama, kasıklarıma sivri şeyler batıyordu.

Kan dolu ağzım ve parçalanmış dudaklarımla kırık dişlerim arasından, "Daxo," diye mırıldandım. "Daxo..."

Kalabalığın içinde onu bir kez daha gördüm. Dev cüssesi yere serilmiş, altın dişli iri bir Obsidiyen onu yere sabitlerken diğer dördü Hyperion temizlik ekibi üniformalı, kaslı bir Kızıl kadını koruyarak başında dikiliyorlardı. Bir Kızıl'a göre uzun olan kadın, başı yerinden çıkana kadar savaş baltasıyla Daxo'nun boynunu kırdı. Kafasını kökünden tuttu.

Daxo'nun kafasını bakmaksızın izdihamın içine attı. Daxo, en ufak bir hevesi bile olsa dünyaları yönetebilecek ve hor görmesine rağmen insanlara hizmet etmeyi seçmiş bir adamdı. Bunu benim için yapmıştı. Şimdiyse kafası şişme bir top gibi oradan oraya fırlatılıyordu. Altın melekler artık Daxo'nun tacında dans etmiyorlardı. Kanında boğulmuşlardı.

Kadın dönüp bana baktı. Gözlerini Kırmızı lenslerine rağmen tanıdım.

Geçmişten gelen, ölmemiş bir şeytan.

Lilath. Erkek kardeşimin savaş iti.

Yaşıyordu. Sendika Kraliçesi oydu.

Nasıl?

Lilath bana kahkahayla gülmeye başladı.

Bedenimden bağımsız çıkan bir iniltiyle gözlerimi ondan ayırdım ve gökyüzüne kaçmak için yukarı baktım. Ancak gökyüzü, kocamın, yanında Sevro'yla, insanlığın kalp atışını duyduğu ve onları özgürlük için şiddete, savaşa ve hayatlara son vermeye teşvik ettiği Phobos kalabalığına hitap ederken altın gibi ve görkemle süzüldüğü boyalı sıvanın arkasına gizliydi.

Kulaklarımdaki tek ses, insan okyanusunun, kocamın ilk karısının şarkısını söylerkenki uğultusuydu.

32

DARROW

Cenaze

Heliopolis, erken sabah güneşi altında tütüyordu. Kuzey Helios hâlâ Orion fırtınalarına teslim olmasına rağmen, Heliopolis'i şiddetli yağmur altında bırakan muson bulutları Kaliban Denizi'ne geri çekilmiş, şehri ışıltılı bir beyaza bürümüştü. Yağmurun nükleer savaş başlıklarından radyasyonlu olması ve basit bir yürüme eyleminin bile bataklıkta güçlükle ilerlemek gibi olduğu Sirenler Körfezi'nin açıklarındaki nem yüklü hava dışında hoş olabilirdi.

Yaralarım henüz iyileşmemişti. Her yerim ağrıyordu. Anti-radyasyon ilaçlarından kaynaklı mide bulantım karın bölgemi ele geçirmişti. Solan Ağıt'a katılmak için subaylarımın arasında dururken sırtımdan aşağı ter akıyordu. Önümüzdeki lavanta yatağı üzerinde bir Marslı denizi yatıyordu. Heliopolis'in güneyindeki uzay üssüne yayılmış haldeki yüzleri yeşil ve mavi; vücutları şişme bebekler gibi görünecek şekilde güneşten kabarmıştı. Ne bir Zafer ne de ölüler için bir yürüyüş söz konusuydu. Yalnızca bu tatsız onur.

Denize, kuma ve atom bombalarına zayi edilmiş dört milyondan neredeyse yüz bini Solan Ağıt için bir araya toplanmıştı. Cesetlerin kokusunu bastırması için istihkam sınıfım güneydeki latifundiyanın on kilometrekarelik bir alanından lavanta kesmişti.

Hepsine birden veda ederken, amaç, aramızdan ayrılanlara onurlu bir görüntü sunmaktı.

Ama burada onurdan bahsedilemezdi. Güney rüzgârı hâkimdi. Yumruklarımızı yüreklerimize vururken, cesetlerden çürük yumurta ve tuvalet kokularının yükselmesiyle, tören bir saçmalığa dönüştü. Piyadeler saflarını koruyordu ama kara muharebesi bozgunlarına alışkın olmayan destek ekipleri ve deniz güçlerindeki kadın ve erkekler midelerini kızgın betona boşalttılar.

Cesetler, geriye kalan savaş gemilerimizin önünde yakılmak üzere süslenmişti. Savaş bereli *Sabah Yıldızı* bir buçuk kilometrelik yüksekliği ve neredeyse sekiz kilometrelik uzunluğuyla dağ gibi yükseliyordu. Gölgesinde dört şalomaGemisi ve bir muhribin kalıntıları uzanıyordu. Kaynakçılar, gövdesinin tepesindeki silahların gölgelerine sığınarak izlemek üzere işlerine ara vermişlerdi. Bu, *Sabah Yıldızı*'nm bizi kaçıncı kurtarışıydı? Gövdesine ve fırtına ile savaştan aldığı yaralara bakılırsa, bunu bir daha başarabileceğini sanmıyordum.

Kimileri Ladon Savaşı'nı Cumhuriyet adına bir zafer addedecekti. Ben öyle diyemezdim. Naran'ın önceki gece düşmesiyle, Helios'un başlıca tüm şehirlerini kaybetmiştik. Adamlarımın dört milyonu ya kayıptı ya da ölmüştü. Beş milyondan biraz fazlası sağ kurtulup Heliopolis'in kalkanları altına sığınmıştı. Başta anti-radyasyon ilaçları olmak üzere tedarikler azalmıştı. Çoğu Tykhe'deydi. Esnek standartlarımızda bile adamlarımın ancak üçte biri göreve hazırdı. Tank alaylarımız boşalmıştı. YırtıkKanatların sayısı iki yüze inmişti. Ejder Avcıları yedi yüze düşmüştü. Bizi bombardımandan koruyan tek şey tepemizdeki kalkandı. Bizi istiladan koruyan tek şey, uzaklardaki fırtınalar ve Atalantia'nın, hangi yeni dehşeti yayacağımdan korkmasıydı.

Savunmasızlığımıza rağmen, Atalantia, Heliopolis'e başka bir cephe taarruzuna başvurmamıştı. Bunun yerine, biz içeriye sıkışıp kalmışken, fırtınanın dağıttığı kıtayı tutmuş, bir anakondanın düşünceli sabrıyla sıkıyordu. Bu da yaklaşan bir yardım filosu olmadığı anlamına geliyordu.

Ancak fena halde canını yakmış olmalıydım.

Tahminlerimize göre, çoğu Helios'un kuzey kıyısındaki fırtınada olmak üzere bizimkinin iki katı kadar kayıp vermişti. Venüs'ün askeri kampları ona her an taze beden sağlayabilirdi ama değerli kıdemli askerlerinin yerleri doldurulamazdı: XIII Drako, Kül Muhafızları, Fulminata, Lejyon Sıfır, Demir Leoparlar. Demir Leoparlar ele geçirilmiş veya öldürülmüşken, Kül Muhafızları'nın üçte biri Tykhe'de boğulmuşken, Thraxa Fulminata'yı Heliopolis'in dışında mahvetmişken bizim için daha kaç kişiyi feda edecekti? Bahse girerim ki hiç. Onlar Cumhuriyet'e lazımdı. Venüs'ten gelecek destek güçlerini bekleyecek ve koçbaşı olarak acemi erleri kullanacaktı. Onları durdurmak için elimizden bir şey gelmezdi.

Hepsi bunun farkındaydı.

Harnassus, istihkam subayları arasında, tuzlu sulara karşı gözlerini kısan yaşlı bir deniz kaptanı gibi ayakta duruyordu. Savaşta ağır yanıklar almış olmasına rağmen Thraxa'nın omuzları Grilerin, Altınların ve Kızıl piyade komutanlarının başları üzerinde yükseliyordu. Ancak bahriye subayları arasında bir eksiklik vardı. Maviler on yıl boyunca gezegenine sadık uydular gibi Orion yörüngesindeydi; şimdiyse gezegen yok olmuş ve uydular zincirinden boşanmış halde sürükleniyordu. Yeni bir lidere ihtiyaçları olacaktı.

Ancak nereden bulacaktım? On yıllık kıdemli asker Kaptan Pelus, *Sabah Yıldızı*'nı cehennemin içinden uçurabilirdi ama bir lider değildi. Harnassus hariç bütün İmperatorlarım gitmişti. Keza Pretorlarımın yarısı, filo komutanlarımın üçte ikisinden fazlası da öyle. Atalantia, yeri doldurulamayacak subaylarımı kemiriyordu. Rütbelerini Orion ve benim komutanlığım altında kazanmış subayları. Onlar gibilerini nereden bulacaktık? Tombul, süslü iç güvenlik kuvvetlerinde mi? Göksalon'un kışkırtıcı siyasetçileri arasından mı? Eklips Kuvvetleri'ni öyle bir yağmalamıştım ki tamamen çocuklarla dolmak üzereydi.

Süvarilerime döndüm ve orada kimseyi bulamadım. Ne Alexander'ı ne Rhonna'yı; sadece Ekşisurat vardı. Geri döndüğünden beri omuzlarımdaki yükü hafifletmişti. Kendinden olanların arasına

geri dönmekten mutlu bir halde, enerjisi olan sanki bir tek oydu. Ona bu yönden gıpta ediyordum ve şehri muhalifler ile Korku Şövalyesi'nin gizlice içeri soktuğu casuslardan arındırması için karşı casusluk becerilerini tatbik etsin diye ona Fare Lejyonu'nu vermiştim. "Rhonna nerede?" diye sordum.

"Yine tünellerde."

"Colloway?"

"4'te tıpKoğuşundan ayrıldı. 4.30'da havalanmıştı."

"Yine mi dışarı çıktı?"

"Tam filoyla. Orion'u buluncaya kadar adama rahat yok. Haberin var sanıyordum."

Cesetlere baktım. "Yoktu."

Orada ölürse elimizde kaç kahraman kalmış olacaktı? Adamlar arasında mırıltılar yükseldi. Yukarı doğru kalkan, gözlerine siper ettikleri ellerini takip ettim. Bir yırtıkKanat, sabah gökyüzünü dumanlara bürüdü. Orion'un peşinden giden on iki yırtıkKanattan üçü yalpa yaparak geri döndü.

Colloway aklını yitirmişti. Şehre sığındığımızdan bu yana en fazla on saat karada kalmıştı. Yedi öğün yemek yiyecek, iki kan nakli yapacak, yedi bozuk yırtıkKanadı yenileriyle değiştirecek ve gözetim altında tıpLimanında kalacak kadar bir zaman aralığı. Belli ki başındaki tembel bir muhafızdı.

Colloway ve ekürisi, hasar görmüş yırtıkKanatları ölülerin önündeki betona indirdiklerinde sabahın erken saatlerindeki buğu dağılmaya yüz tutmuştu. Colloway'in vizörü düşman ateşiyle öylesine yamulmuştu ki kaynakla ayrılması gerekiyordu. Ayrıldığında, merdiveni kullanmadı, kanadından aşağı kaydıktan sonra çekme pençesine şişmiş bir cesedin bağlı olduğu yırtıkKanadın karnından tarafa geldi.

Colloway cesedi çekme pençesinden çekip taşımaya çalıştı. Kadın, düşük yerçekiminde bile çok ağırdı. Colloway sendeledi ve kendimi, subayların yanından ona doğru seğirtirken buldum. Ekşisurat ve Thraxa'nın da aralarında olduğu bir düzinesi daha bana katıldı. Harnassus hariç. O, taş kesilmiş yüz ifadesiyle fırtına ve

öldürdüğü milyonlarca sivil için Orion'u da beni de affedemeyerek subayları arasından izliyordu.

Deniz suyu cansız bir bedene nazik davranmazdı, aynı şekilde balıklar da. Ancak Orion'un şişmiş sağ elinde, onu Filo'nun Navarkhosu olarak atadığımda vermiş olduğum üç dişli yüzük duruyordu. Onu ölülerin olduğu alana taşıyıp düşmüş yırtıkKanat pilotlarının cansız bedenleri ve lavantaların arasına bırakırken eli omzumun üzerindeydi. Colloway orada dizlerinin üzerine çöktü. Önce yorgunluktan sandım. Sonra hıçkırıklara boğuldu. Söyleyecek bir şey olmadığını bilerek arkasında çömeldim. Onu oradan uzaklaştırmak için omzundan tuttum ama elimi iterek bana döndü.

"Yirmi dört tane daha, efendim," dedi. "Ancak devamı da gelecek. Başka Orion kalmadı." Cenazeden bir hışımla uzaklaşarak pistin yarısına gelmişti ki yere yığıldı. Hekimler yanına koştular ve onu şehre götürdüler.

"Yirmi dört, altı gün içinde 193 ölü demek," dedi Thraxa ıslık çalarak. "Bizim zamanımızda asla aşılamayacak bir kahramanlık." Diğerleri donakalırken, o iyice hissizleşiyordu.

Colloway'in arkasından baktım.

Doğuştan gelen uyuşukluğuna rağmen gözlerinin ardında hep bir hararet vardı – Luna'da kucağına yayılmış bir Hyperion Perisi varken bile. Bunun, ruhunun nihayetinde tatmin olup doyacağı, hayali bir sayının peşinde koşarken hissettiği öldürme harareti olduğundan şüphe ediyordum. Bugün ilk kez farkına varıyordum ki aslında sayı artmıyordu. Azalıyordu. O gitmeden önce daha kaç kişi öldürebilirdi?

Orion'un cansız bedenine son bir kez baktım. Hayat dolu, hem kendinin hem diğerlerinin hayatlarında çok önemli yere sahip birinin ölüm karşısında aciz kaldığını görmek korkunçtu. Denizin çürütmesi acımasızdı. Bu şeyin artık o olmadığını, sadece mucizevi bir ruhu taşıyan, çürüyen bir kabuk olduğunu bilmek teselli olmuyordu. Eo, Ragnar ve Fitchner'ın yanına mı gidiyordu? Yoksa sadece yok mu olmuştu? Bilmiyordum. Onsuz nasıl devam edeceğimi de bilmiyordum. Ailemin, karımın, oğlumun sıcaklığına hasret bir

şekilde, güneşe rağmen soğuğu hissediyordum. Işığın altındaki zamanımızın ne kadar kısa olduğunu bildiğim halde, her anımı onların yanlarında geçirmemekle büyük aptallık mı ediyordum?

Thraxa bir yakmaç yaktı. "Bu senin için, ihtiyar kadın. Kaç kişiyi öldürmüşsündür? Bahse girerim yüz doksan üçten fazladır."

Thraxa'nın çenesini kırma içgüdüme karşı koyarak arkamı döndüm ve subayların yanma gittim. Çok geçmeden ikaz sirenleri çalmaya başladı. Lejyonerlerle beraber başlarımızı çevirdik. *Sabah Yıldızı*'ndan, sabahın fersiz aydınlığını silen, parlak beyaz bir ışık çaktı ve döndüğümüzde yoldaşlardan geriye sadece küller kalmıştı. Ozon kokusu havayı temizlemişti; yoldaşları, günün birinde Mars'a geri verme umuduyla arkadaşlarının küllerini teneke kaplara doldurmak üzere ilerliyorlardı. İçimizden bir kişi bile evi bir daha göreceğine inanmıyordu ama yine de şarkılarını söylediler.

Savunma barikatları ve görüntüleme tesisleri, Su Meydanı'nın doğu ucundaki Tykhe-Heliopolis çekimHattı İstasyonu'nun ağzının etrafında yükseliyordu. Tykhe'de enerji kaynağının kesilmesiyle hattın vagonları birçok mülteciyi tünelde mahsur bırakmıştı. Sessizlik içinde, ilk konvoylarımızın mültecileri taşımasını izledim. Alexandar'ın bin kişiyi bile kurtarmasının mucize olacağını düşünmüştüm. Ancak konvoylar neredeyse üç gündür akmaya devam ediyordu – her Renkten aileler ve çocuklar vardı. Her biri, denizden kaçmalarına zaman tanımak için bir orduyu beride tutan Griffon Şövalyeleri'nin hikâyesini anlatıyordu.

Denizin öfkesini bizim saldığımızı bilseler de bilmeseler de bazıları Toplum'u, bazıları bizi, diğerleri de doğanın kendisini suçluyordu.

Sonunda akıntı damlaya, damlaysa hiçliğe dönüştü ve umut besleyen küçük bir yanım gerçeğe teslim oldu. Alexandar son kurtulanların arkasından sendeleyerek, buruk bir tebessümle ya da mükemmel saçlarıyla belirmeyecekti. Denizde boğulmuştu. Duygusallık, bu potansiyel düşman yolunun varlığını sürdürmesine izin vermek için bir sebep değildi.

"Ne zamandır burada?" diye sordum, barikattan sorumlu centurio'ya. Bu, gözünün üzerinde bir bandaj ve boynunda bir Kızıl tılsım kolyesi bulunan bir Kızıl'dı. En fazla öne çıkan fare kafatasıydı. Fare Lejyonu. Mars tünellerindeki Fare Savaşı'nda mücadele edenlerin en zorlusu. Diğerleri yaralarını yalarken elbette fırtınadan ve görevden sağ kurtulmuşlardı.

"Altı saattir, efendim. Avluda. Refakatçiye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Bir dakikaya çıkarız. Fare Lejyonu'na dinlenme izni verdim. Burada ne işin var?"

"On Dokuzuncu, adamlarının çoğunu bir güdümsüz bombaya kurban verdi. Boşluğu bizim doldurmamızı sıkıntı etmezler diye düşündüm, efendim."

Başımla onayladım. Heliopolis'i yarım gün Ajax'ın ordusuna karşı tuttuktan sonra dinlenmeye ihtiyacı olan birileri varsa o, Fare Lejyonu'ydu. "Bombaları hazırlayın." Korumalarımın gözleri keskin nişancıları arayarak civar çatıları tararken, istasyonun ana basamaklarına yöneldim.

Rhonna'yı avlunun içindeki kırık bir heykelin dibine yaslanmış halde otururken buldum. Yeğenimin başının sağ tarafında, cerrahların, Gri bir delici mermisinin miğferi yarıp açtığı yarayı diktikleri kısmı tıraşlıydı.

"Senin tıpKoğuşunda olman gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Senin de bir ordunun başında bulunman gerekmiyor mu?" Tünelden dışarı uzanan merdivenleri seyrederken tırnaklarını yiyordu.

"Oturabilir miyim?" Omuz silkti ve derin bir iç çekerek yanma iliştim.

"Prenses'in dramatik girişini kaçırmak istemedim," dedi.

"Tünelden gelseydi şimdiye burada olurdu."

"Biliyorum."

"O halde tüneli kapatmamız gerektiğini biliyorsun. Erkek kardeşime, kızının kafasına bunu neden yaptığımı izah etmek zor olacak."

"Evet." Yutkundu, bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra vazgeçti. Sessizlik içinde oturup merdivenleri izledik. Doğrusu, şehri aldığı-

mızdan bu yana onu görmekten korkuyordum. Alexandar'la aralarındaki gerginliğin başka bir şeye dönüştüğünü göremeyecek kadar dalgın değildim. Birbirine katlanamayan iki kişiye göre birlikte aynı ortamda bulunmak için kesinlikle fazla sebep buluyorlardı.

"Kylor Geçidi'ne girmiş olabilir," dedim.

"Neyin ne olduğunu biliyorum. Fırtınayı ve Votum'u atlatmış olsa bile, o dağlar Gorgon kaynıyordur." Bana baktı. "Alexandar'ın yerinde ben olsaydım, gitmeme izin verir miydin?" İlk hissettiğim utanç oldu çünkü Alexandar'ın temsil ettiği Altın türüne hep içerlemiştim – mağrur, hak sahibi, varsıl. Ancak onu Tykhe'ye gönderen şey nefret değil, saygıydı.

"Evet."

"Onu öylesine... yollamadın..." dedi hüzünle sorarcasına.

"Elbette hayır."

Bu onun için bir şeyi yanıtlamış olmalıydı. "Ne pislik ama. Tam bir şeylere layık olmaya başlamışken..." Başını iki yana salladı ve bir kez daha merdivenlere baktı. "Tamam. Boş ver." Güçlükle ayağa kalktı. Operasyondan hâlâ sersem halde sendeledi. Onu tuttum ve birlikte barikatın arkasındaki centurio'nun yanma yürüdük.

"Son mülteci sayısı kaç?" diye sordum centurio'ya.

"Seksen üç bin dört yüz yirmi altı, efendim."

"Seksen üç bin dört yüz yirmi altı," dedim Rhonna'ya. "Birçoğu, hayatlarının ne kadar değerli olduğunu bilecek kadar şanslı değil."

Minnettar bir biçimde hafifçe başım salladı. Centurio'ya işaret ettim. Mühendisler işe koyuldu ve çok geçmeden tünelin iki bin metresi çöktü. Rhonna, istasyonun ağzından çıkan tozları izledi, sonra dikkatle bana döndü. "Göreve dönmek için izin istiyorum, efendim. TıpKoğuşu'nda size bir faydam olmaz."

"İzin verildi."

Başıyla onayladı ve aracıma yöneldi. Poseidon'un uzun heykeli karşısında çok küçük görünüyordu. Su Meydanı'nın tanrısı, üzerinde doksan dokuz teker su ve binlerce aç kuş tutuyordu. Rhonna mekiğin içinde gözden kayboldu. O artık bir askerdi. Tıpkı benim gibi.

Son taşların yerine oturmasına tanıklık etmek için oyalandım. Alexandar'ın öldüğünü ve kurtardığı o insanların çok geçmeden onu unutacaklarını ya da kuşatma altında ölebileceklerini bilerek, kısacık bir an kendi sağduyusuyla ileri atılabilecek genç bir adam olmayı diledim. O adam tehlikeye meydan okur ve Colloway'in Orion'u aradığı gibi Alexandar'ı arardı. Ancak o adam çölde ölür ve tüm adamlarını da beraberinde götürürdü. Ordumun ihtiyaç duyduğu o adam değildi. Lanet olsun, bir mucize dışında, ihtiyaç duyduklarının ne olduğunu bilmiyordum. Döndüm ve günün ağırlığıyla ayaklarımı sürüyerek aracıma yöneldim.

Sirenler Körfezi ve eski şehir arasındaki şehrin batı tarafında, Höyük olarak bilinen dört asırlık Votum hükümeti kompleksi yer alıyordu. Bu, şehrin koruyucu tanrısı Helios'un beş yüz metre yükseklikteki heykeli tepesinde dikilen ağır bir bazilikaydı. Güneş tacındaki on dört sivri uçtan her biri, mavi gökyüzünü delercesine, on insan uzunluğunda yükseliyordu. Sol elinde bir asa tutuyordu ve sağ eliyse ufukta batan güneşi avucuna alacak şekilde hareket edebiliyordu. Herhangi bir insanın böyle bir şey üzerinde kontrolü varmış gibi.

Harnassus, ölü kedilerle dolu bir kutuyu eski Votum harekât odasındaki masanın üzerine boşaltırken, "Yağmur radyoaktif," dedi. Thraxa bu işe yaramaz rapordan çok pençeMatkaplarımızın oydukları sığınaklarla ilgilenerek kemerli pencerelerin önünde odayı arşınlıyordu. Hepimiz dımdızlak kalmıştık.

"Yemek yiyoruz burada, drama için teşekkürler," dedi Thraxa.

Harnassus homurdanmayı sürdürdü. "...bölgede kullanılan atom bombalarının serpintileri. Şimdiye dek Altınlar stratosferi temizledikleri için, kalıcı küresel bulaşma riski sınırlı. Ancak başımız dertte. Orion, Tykhe'deki anti-radyasyon ilaçlarımızın yarısını biz tahliye edemeden suya gömdü. Gorgonlar, biz toparlayamadan, o bombardımanda üçte birini daha ortadan kaldırdılar." Harnassus'un kirli üniforması ter içindeydi. Benim hissettiğimden çok daha bitkin görünüyordu. Benim gibi o da cenazedekiler için cesur bir ifade takınmıştı ama biz Heliopolis'i kapatmadan önce

içeri sızan Gorgonlar canımıza okuyorlardı ve yerel ayaklanmalar, Ekşisurat'ın bastırabileceğinden daha hızlı sıçrıyordu. "Uzun lafın kısası: Adamlarımız ve sivillere yetecek kadar yok."

"Bana niye sürekli kötü haber veriyorsun?" diye sordum ona. Harnassus'un öfkesi, Orion fırtınaları çağırdığından beri büyük oranda artmıştı. Her ne kadar yanımdayken lanet olası bir baş belası olsa da, onu anlıyordum. Fırtınalardan istediği kadar nefret etsin, hâlâ bir ordumuzun olmasının tek sebebi, bulut ve elektrik korumasıydı.

"Çünkü taşaklarını emmeyen bir tek benim."

"Ah, daha doğrudan söylesene," dedi Thraxa. "Ağırlık katıyormuşçasına..."

Sarı hekim anti-radyasyon iğnesi vururken omzumu ovuşturdum. Mide bulantısı son günlerde dalgalar halinde geliyordu. Sonumuzu radyoaktif serpintilerin değil açlığın getireceğini düşünmüştüm. Höyük'e giderken, kırmızı lekeli mendilleriyle adamları gördüm, diğerleri tuvalet için sıra beklerken elleri başlarında, gölgede oturuyorlardı.

Harnassus ağır adımlarla yürüyordu. "İstihkam birliği, semptomların önemli ölçüde artacağına inanıyor. Güçsüzlük, mide bulantısı ve baş ağrılarını zaten yaşıyoruz. Sonraki aşamada mide bulantısı ve ishal de eklenecek. Ki bende başladı bile. Çok geçmeden siviller de durumun farkına varacaklar. Ölümler başlar başlamaz ayaklanmaların ardı arkası kesilmeyecek."

"Ayaklanmalar başladı bile," dedi Thraxa, bakışlarını dağlardan Heliopolis'in mülteci yüklü sokaklarına çevirerek. "Elimizdeki malzemeleri paylaşırsak, iki haftayı çıkaramayız. Zaten yarım dozda gidiyoruz ve radyasyonun etkilerinden kurtulamayacak beş bin kişiyi mahrum bırakıyoruz. Bu insanlar bizim müttefikimiz değil."

Doğru söylüyordu. Burada istenmiyorduk. Tykhe yeterince iyi bir yuvaydı. Ancak Merkür soyları arasında Heliopolisliler en aksi, zalim ve gürültücü olanlarıydı. Gezegeni ele geçirdiğimizde Glirastes dışında bir kişinin bile bizi iyi karşıladığını hatırlamak güçtü. Orion'un fırtınasıyla ve azalan askeri operasyonlarımızla,

dişler çıkmıştı. Askerilerim geceleri yalnız hiçbir yere gitmeye cesaret edemiyorlardı. Kalabalıklar, kurduğum yemek merkezlerine saldırmaya girişmişlerdi bile. Glirastes bile, fırtınaları birincil ufuktan geçirmeyeceğime dair yeminimi tutmadığım için bana nutuk çektikten sonra şehrin üzerindeki sarayında gizlenirken çağrılarımı hiçe saymıştı. Orion'un hainlik yaptığına inanmıyordu.

Kendimi, Pax'ı düşünürken ve Alexandar gibi onu da Tykhe'ye gönderir miydim diye merak ederken yakaladım. Diğer birçoklarını harcadığım gibi oğlumu da harcar mıydım? Eve geri dönmeyerek bir bakıma onu harcamamış mıydım? Tüm bu savaşlar etkileşim içinde gibiydi. İsyan'da oynadığım rolün gücüyle, daha doğduğu gün oğlumu harcamamış mıydım? Karımın onu şimdiye kadar bulmuş olmasını ummaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. Birlikte olduklarını, filonun bizim için geldiğini umuyordum. *Umut.* Umut ne Orion'u ne de adamlarımı geri getirirdi. Ancak karım bunu hak ediyordu. Ve burada, diğer her şeyden yoksun bir halde, sadece onun gücüyle ayakta duruyordum.

"Bunu onlara getiren biziz, Telemanus," dedi Harnassus, gülünç tavuskuşu yelpazesiyle kendini serinleterek. İklim kontrolününki de dahil olmak üzere tüm güç, savunma için muhafaza ediliyordu. "Önce gezegenlerini işgal ettik ve şehirlerine savaşı getirdik. Sonra kıyı şeridini batırdık. Şimdi şehirlerine toplanırken, ölmelerine izin mi vereceğiz?"

"Merkürlüleri temelsiz malzemeden yaratan ben miyim?" diye sordu Thraxa. "Hayır. Kendi özgürlükleri için mücadele edecekleri bir savaşçı anayasasına sahip değiller. Merkürlü Kızıllar, bizimkilerle kıyaslandığında kansız kalır. Madem köle olmayı o kadar çok istiyorlar, rezil koşulları da kabullensinler derim."

"Teşekkür ederim, Küller Lordu. Şunu bir açıklığa kavuşturayım. Bizimle aynı fikirde olmadıkları için çocuklarının çürüyüp gitmelerine, ailelerinin de ölmelerine göz yumacağız, öyle mi?" Harnassus alaycı bir şekilde güldü. Merkür'e döndüğümüzden beri itişiyorlardı. Husumetleri Heliopolis'te iyice artmıştı. Harnassus,

Orion'un fırtınasını bir soykırım olarak görüyordu. Thraxa ise en asil fedakârlık.

"Halk bir saatli bomba," dedi Thraxa. "Saat işlemeye devam etsin istiyorsun. Etkisiz hale gelmesini bekleyebiliriz." Bana baktı. "Bize karşı silahlanacaklar. Burada, şu an, o silahları kaldıramayacaklarını garanti edebiliriz."

"Senin çıkarcı bir demoKrat olduğundan daima şüphelenmiştim," diye yanıtladı Harnassus. "En azından Orion'un hainliği öfkeyle açıklanabilir. Seninkinin tek açıklaması soğukkanlılık."

"Savaşları soğukkanlılık kazandırır," dedi Thraxa. "Bilsen iyi olur. Sen de bakir sayılmazsın. Yankı Şehri'nden sonra değilsin." Harnassus'un çenesi kasıldı. "Vox daha soğukkanlı ve daha az kıskanç olsaydı, filo asla bölünmemiş ve Atalantia'ya karşı savunmasız olmayacaktı, biz de hiçbir zaman bu çıkmaza girmeyecektik. Suçlu olan arkadaşların, Harnassus. Suçlu olan sensin. Şimdi de lafı çevirip tüm bunlar Darrow'un suçuymuş gibi davranıyorsun. Riyakârlıktan tiksiniyorum."

Harnassus etkileyici olmayan cüssesiyle ayağa kalktı. "Elim kolum bağlı halde çocukların çürümelerine seyirci kalmayacağım."

"O halde kendi adamların çürürlerken sırtüstü uzanıp kan sıçacaksın," dedi Thraxa. "Benim adamlarım çürümezken."

"Yeter," diye bağırdım. "Çocuk gibisiniz. En azından benim için deneseniz?" Kapı açıldı ve Ekşisurat hoplayarak içeri girdi.

"Pardon," dedi, kırmızı Heliopolis atkısını ve sürüş eldivenlerini sıyırıp çıkarırken. "Su filtreleme tesisinde iki Gorgon yakalandı. Alçaklar, Kızılların radyasyon zehirlenmesinden çöktüklerini sanmışlar. Fare Lejyonu sağlam çıktı. Burayı kilit altına aldım." Bir sandalyeye çöktü ve Harnassus'un kedilerini görünce burnunu büzdü. "Ne kaçırdım?"

"Biz de işten bahsediyorduk," dedim, "Harnassus, sen teknik ve destek lejyonlarının değerlendirmesini yapıyorsun; Thraxa, zırhlı ve ağır piyade birliklerinin; Ekşi de özel harekât ve donanmanın. Kaçış şansımızın ne kadar olduğunu öngörüyorsunuz?"

Sessizleştiler. Ekşisurat manikürlü ellerine baktı.

"O kadar mı düşük? Savaşın en büyük istatistiksel zaferini kazandığımız kimin aklına gelir."

"Kaçacak gemimiz yok," dedi Harnassus. "Dört şalomaGemisi, bir muhrip. *Sabah Yıldızı* bir daha asla uçamayabilir. Diğer gemilerin tüm dış sistemlerini çıkarsak bile, ancak adamları sığdırabiliriz. Zaten fark etmez. Atalantia'nın dretnotlarından sadece ikisi bizi atomlara çevirir ve o şalomaGemileri *Yıldız*'dan daha hızlı. Uzaya çıkacak olursak bizi yakalarlar. Ancak uzaya falan çıkmayacağız. Onların çekim kuyuları var. Eğer tek bir gemi yörüngeye varırsa, bu bir mucize olur."

"Peki ya biz... onların gemilerini alırsak?" diye sordu Thraxa, Ekşisurat'a bakarak. "Yörüngeye bir ekip çıkarıp o dretnotlardan bir ikisini almaya çalışsak."

Gözleri irileşti ve ıslık çaldı. "Kendi adıma, gönüllü olmam... yüz kilometre mesafedeki her şeyi patlatıyorlar. Üstelik Gorgonların gemide müdahale ekipleri var. Atalantia ağını hazırlamış bekliyor."

"Beni, bu kez bunun işe yarayacağını bilecek kadar iyi tanıyor," dedim Ekşi'nin onaylayan baş hareketi karşısında. "Bir açık görürsek, bu muhtemelen tuzaktır. Durum giderek içinden çıkılmaz bir hal alıyor. Kalkandan dışarı çıkarsak bizi böcek gibi ezer."

Niyetim, fırtınanın yarattığı elektronik parazitinin altına saklanarak gemileri öne sürmek ve Atalantia için bir tür şeytanlık hazırlamaktı. Ancak Orion'un çağırdığı fırtınanın derecesi bunu imkânsız kılmış, hatta şalomaGemilerimizden dördünü yok etmişti. Şu an tüm kartlarım tükenmiş durumdaydı. Bunun farkındaydılar. Ben de farkındaydım. Ve içimden bir ses, Atalantia'nın da bunu bildiğini söylüyordu. Oynayacak başka oyun kalmamıştı. "Bir kafesin içindeyiz," dedim. "Bizi buradan ancak Hükümdar çıkarabilir. Ve çıkaracağına da inanıyorum."

"İnanıyor musun?" dedi Thraxa. "Senato'yu kaldırmayacak. Vox bizi feda edecek. Dansçı, senden Çeper'deki Oğullar'ın intikamını almak için bizi ölüme terk edecek. Kimsenin geldiği falan yok."

Ne yazık ki Harnassus da aynı fikirdeydi. "Dansçı'yı tanırım. Atalantia'nın tuzağına girme riskini almak yerine elmaslar takar,

hele ki o yalancı barıştan sonra. Düşündüğünden daha gururludur. İkinizin de bunu duymak istemediğini biliyorum ama o savaştan sonra artık bir ordu değiliz. Yalnızca kancadaki yemiz. Yapılacak tek bir şey kaldı, o da yemi çıkarmak."

"Teslim olmak mı?" diye sordu Thraxa dehşetle.

Harnassus'un dudakları belli belirsiz kıpırdadı. "Belki."

"Teslim olursak, hepimizi öldürürler," dedi Thraxa.

"Daha da kötüsü," dedi Ekşi. "Biliyorum. Onun Uluyanlarla oynayışını izledim." Gözlerini kırpıştırdı ve tedirginliğini, dışarıdaki balkona konan bir martıya yönelttiği tebessümle maskeledi.

"Dördümüzü de işkence ederek öldürür," diye ona katıldı Harnassus. "Ancak sonrasında yeniden inşa için işgücüne ihtiyaçları olacak. Adamların hepsi hayatta kalmasa da birkaçı kalacaktır. Birkaç tane, hiç yoktan iyidir." Gözlerime baktı. "En azından bunu bir düşüneceğini söyle."

Thraxa ve Ekşisurat nefeslerini tutmuş beklerken, koltuğuma geri yaslandım. "Harnassus, bunu düşünebilmem için, bizi buraya getiren hatanın aynısını yapmam gerekir: karımdan şüphe etmek. Bunu hepimizin zararına daha önce yaptım." Sevro'nun dediği gibi, kestirme yoldan giderek. "Ve on beş yıldır yapmadığım bir hatayı yapmam gerekir: Kendimi kandırarak köleliğin ölümden daha iyi olduğuna inanmak. Bunu yapmayacağım."

Thraxa başıyla onayladı. Ekşi'nin gerginliği görülebiliyordu. Atalantia'dan korkuyordu. İtiraf edeceğinden çok daha fazla. Harnassus bir şey demedi. Buna katılmıyordu.

"Onlarınkini bozguna uğratmak uğruna bu orduyu feda etmeye hazırdım çünkü Cumhuriyet'in geleceğine inanmıyordum. Çünkü onları öldürmenin, bu savaşta Cumhuriyet'e en büyük umudu verdiğini düşünüyordum. O seçim anında seni dinledim, Harnassus. Bu orduyu kurtarırsak, dünyalara ilham olacak bir zafer elde edecektik.

"Bu orduyu Cumhuriyetimize, Hükümdarımıza inanarak kurtaracağız. Ordumuzu savunmasız bırakacak, Atalantia'nın kalplerimize kazık çakabilmesine fırsat verecek bir teslim ya da kaçış planı

olmayacak. Karım gemilerin geleceğini söyledi. O yüzden *gelecek.* O zamana dek, sahip olduklarımızı sivillerle paylaşacağız."

"Bir haftaya kalmadan biter," diye itiraz etti Thraxa.

"Sahip olduklarımızı sivillerle paylaşacağız."

Kapı tıklatıldı ve Rhonna korkmuş bir ifadeyle içeri girdi. "Efendim, *Annihilo*'dan bir yoğunışın aldık." Ekşisurat'ın başı hızla ona çevrildi. "Atalantia görüşme talebinde bulundu." Gözleri yere çevrildi. "Karınızla ilgili olduğunu söylüyor."

33

DARROW

Şeytan Anlaşması

"Yüz yüze tanışmamış olmamız ne yazık," dedim Atalantia'ya. "Senin için ne planlarım vardı."

"Ben de köşeye sıkışmış haldeyken konuşma yapmaya çok hevesli değilim. İtiraf edeyim, beni bu duruma sen getirdin."

"Hanımefendi, seni mahvettim."

Yüzünü ekşitti. "Öyle, ama bu senin ve benim yaradılışımız. İkimiz de kumarbazız. İlk eli ben kazandım. Son eli sen. Ancak kabul etmem gerekir ki, o makineleri kullanmaya cüret etmen beni şaşırttı. Özgürlük için ne şeytani tasarılar gerekiyor. Hayatta kalması için sıklıkla taviz verilmesi gereken bir ilkenin gücünden endişe etmek gerekir. Hiç olmazsa biz tutarlıyız, ha?"

Bunun Orion'un kararı olduğunu ona söylemedim. Ne kadar canavar görünürsem, Heliopolis'e tecavüz etme konusunda o derece tereddütlü olacaktı. Bugün oyunbaz bir havadaydı, bu da beni endişelendiriyordu. Belli ettiğinden daha çok canını acıttığımı biliyordum. Gözleri sıcak bir altın tonunda, ağzıysa bana dünya ağacının kökünü kemiren mitolojik Obsidiyen sürüngeni Nidhogg'u andırırcasına çekiciydi. Tırnaklarını sivri uçlarında gezdirerek gülünç

altın tahtının çevresinde yürüyordu. Her zaman boynunda duran yılan şimdi tahtın kollarına dolanmıştı.

Gizli bir şakaya kahkahayla güldü, sonra açıkladı. "Bunu acınası bulmuyor musun? Bitmek üzere olan paragraflar değil de tarihin mirasçıları olduğumuza dair insani inancı. Hayatta kalma mekanizması olduğu şüphe götürmez."

"Babam için öyle değildi, elbette," diye sürdürdü. "Küçük kütüphanesiyle Atlas'tan daha hırslı bir tarihçiydi. Onları birbirlerine düşkün kılan da buydu. Babam Sümerce, Akadca, Babilce, Hurrice, Hititçe, Ugaritçe, Eski Çince ve başka otuz iki ölü dili okuyabiliyordu. Bunlardan öğrendiği bir şey varsa, o da risk alma konusundaki isteksizlikti. Bizim gibi zar atarak kumar oynamaya hiç düşkün değildi. Ancak bir hikâye aklımda yer etti. Bunu bana küçük bir kızken, Aja en sevdiğim güneşkan atımı sormadan sürdüğünde onunla kavga etmeyi kafaya koyduğum zaman anlatmıştı."

Yılanı koltuğun kolundan çekti ve boynunun etrafına dolanmasına izin verdi.

"MÖ 280 ve 275 yılları arasında genç bir kral, Roma Cumhuriyeti'nin genişlemesine direnmeye cüret etmiş." Parmağı hareket eden yılanın üzerinde gezindi. "Bu kral adamları tarafından sevilirmiş ve savaş yöntemleri konusunda kurnazmış. Senin gibi. Bilinen dünyayı şaşırtarak lejyonlara karşı ilk başarılarının tadını çıkarmış. Barbar diyarlardan gelen korkunç canavarlarla onları dehşete düşürmüş." Yılan başını Atalantia'nın yüzüne doğru kaldırdı. "Savaş filleri, vesaire. Ancak bu savaşlar krala, çok şeye mal olmuş. Kendi topraklarından, daha fazla adam getiremez olmuş. Fillerin sayısı çok azmış. Öte yandan Romalılar sonsuz bir insangücü kaynağından faydalanabiliyorlarmış." Yılanın ağzı Atalantia'nın önünde yavaşça açıldı. "Kral çok geçmeden bunu fark etmiş ve bir zaferinden dolayı kutlandığında şöyle bağırmış: 'Romalılarla bir savaşta daha zafer kazanırsak, bütünüyle yok olacağız.'" Atalantia dilini uzatıp, yılanın sağ dişine dokundurdu. Mikrodozluk zehir hızla kan dolaşımına karışırken titredi. Koltuğuna geçip kendini üzerine bıraktığında

sesine erotik bir tını hâkim oldu. "Bu kralın adını biliyorsundur diye tahmin ediyorum."

"Pirus," diye yanıtladım. "Üzülme. Vergilerinizi kötü bir eğitim için heba etmedim."

"O halde sonrasında neler olduğunu da bildiğini varsayıyorum."

"Roma, zaferlerinden dolayı Pirus'u harcadı. Ancak bir sorun var. Siz Roma değilsiniz, değil mi?" dedim.

"Biz Roma'dan daha büyüğüz. Lejyonlarımı yaralamış olabilirsin ama filom on yıl önceki Saltanat Donanması'nı bile mahveder. Venüs'teki rezervlerle, lejyonlarım Octavia'nın daimi ordusunu gölgede bırakır. Onun zamanında kendimizin bir gölgesiydik. Perilerin korkunç obezitesine direnen Eşsiz Yaralılar'ın küçük bir kesiti. Ancak bizi biledin. Azrail'i öldüren el olmaktan başka bir şey istemeyen askerlerden oluşan yeni bir nesil sundun bana. İlki zaten savaşta. Dört yıl içinde yarım milyon insan on altısına basacak. Luna düştüğünde babamın kanunlaştırdığı üreme protokolünü biliyorsun. Altı yüz bin üçüz, zihinlerinde sadece tek bir şeyle yetiştirildi: fetih."

"Benim sözünü ettiğim Toplum değildi, Atalantia. Ben senden bahsediyordum. Eksiği olan sensin." Eleştiriyi doğal karşılayarak gülümsedi. "Bir kasabın en az sevilen kızısın, o kadar. Yanlış anlaşıldığın için böyle olduğuna kendini ikna etmiş olmalısın. Sanırım bu bir tür hayatta kalma mekanizması. Ancak Magnus'u tanırım. Onunla neredeyse on yıl mücadele ettim. İkimiz buna benzer sohbetler ettik. Ancak o asla senin gibi saçmalamazdı ve alamayacağımız her toprak parçasını atomlara ayırmayacağımız konusunda karşılıklı bir anlayışa sahiptik.

"Baban tarafından yanlış anlaşılmadın, Atalantia. Sadece sevilmiyordun. Onun gururu Aja'ydı. Moira neşe kaynağıydı. Sense... ipeklerin ve Venüs sefahatlerinle sadece *oradaydın*. Dikkat çekmek için aşırılıklara başvuruyordun. Şimdiyse son çaresisin. Bitmek üzere olan bir aile destanının acınası son cümlesi." Dudakları vahşi bir ifadeye büründü. "Bizi burada yensen bile dünya değişti ve artık orada sana yer yok."

"Hayır," diye parladı. "Medeniyetin sarsak bir tasarıdan ibaret. Önüne özgürlük sunulmuş her insan kendi arzu arayışında olacak. Çok azının arzusu savaş. Dolayısıyla senin medeniyetin savaş istemiyor. Bizim medeniyetimiz etkili bir mekanizma. Ben ne istersem onu ister. Sence ben ne istiyorum?"

Gülümsedi. Haklı olduğunu bildiği için değil, benim bilmediğim bir şey bildiği için. Tüm bunlardan önce pek ünü olmayan bir kadına göre değişmişti. Hoppalığı geçmişti. Ancak ruhunun doğasında var olan hercai zalimliği olduğu gibi duruyordu; babasından aldığı eğitim ve Atlas'la işbirliği daha da cesur kılmıştı onu.

"Bir zafer kazanmış olabilirsin ama sürdüremeyeceğin bir durumda buldun kendini. Havanda su dövüyorsun," dedi. "Bildiklerini düşününce bunun mantıklı gelmesini anlıyorum. Karının senin için geleceğine inanıyorsun. Onun ve Sevro'nun her zaman olduğu gibi seni kurtaracaklarına inanıyorsun. Benim de inandığım şeyler var. Her şeyden öte güzelliğe inanıyorum. Senin demoKrasi dininin bir hastalık olduğuna inanıyorum. Seni aldatan bir hastalık. Bir medeniyete –Atina, Amerika İmparatorluğu, Hintliler– sirayet ettiği her defasında kendini yiyip bitiren bir hastalık. Babama, bu hastalığı açığa çıkarmanın onu savaştan çok daha kapsamlı biçimde kurutacağını ileri sürdüm. Şüpheci yaklaştı. Geçmişin günahlarının semeresini vereceğini kendi gözleriyle görememiş olması ne acı."

Atalantia ellerini çırptı ve yüzü kaybolarak yerini Senato kürsüsünde konuşan karıma bıraktı. Hatırımdakinden daha genç görünüyordu. Benim dünyam tozdan geçilmezken, o sade ve göz kamaştırıcı görünüyordu. Hatta her şey absürt bir şekilde beyaz ve temiz görünüyordu. Senatörlerin giysileri, mermer, hava. Daxo konuşmak üzere ayağa kalktı, ardından da eski dostum Dansçı. Ağzından kanlar fışkırmadan çok önce bir şeylerin ters gittiğini sezdim. İğrenç bir tiksintiye dönüşen korkuyla Senato'nun, hayal edebileceğimden çok daha dehşet verici bir görünüme kavuşmasını izledim. İnsan güruhu Optimasları silip süpürdü.

Ölmek üzere olan karımı kanlı eller denizinin üzerinde taşırlarken Eo'nun şarkısını bile söylüyorlardı. Dikkatle ona baktım,

Daxo'nun, kalabalıkta lastik bir top gibi fırlatılan kafasına baktım. Bunu daha önce, Eo darağacında sallanırken de hissetmiştim. Varlığımın temeli yıkılmış gibiydi ve ben kısacık bir an varlığımın gerçekliğine bakıyordum. O kadın olmadan hayat da yoktu. Sadece soğuk bir dünya ve leş kargası gibi savaşan çirkin yaratıklar vardı.

Karımı Lykos'ta gömmüştüm.

Onu darağacından indirmiş ve ondan artakalanları, bunun ölümüm olacağını bilerek, birlikte bulduğumuz bahçenin toprağına yerleştirmiştim.

Ancak o, genç bir oğlandı.

Adam parçalanmıştı ama parçalanmaya izni yoktu. Senato salonu, düşmanımın yüzüyle birleşen ışık partiküllerine dönüşürken gözlerimi kırpıştırdım.

"Senin eserin mi?"

Elini göğsüne götürdü. "Taşerondum sadece. Suçluyu bulmak için evin biraz daha yakınlarına bakmanı öneririm. Ben bile o kadar çok senatörün togasını zehirleyemezdim. Kim bilir ne kullandılar. Neyse, ben buna Kızıl Güvercinler Günü diyorum." Acıyarak kaşlarını çattı. "Zavallı küçük Sisifos o kayayı uzun zamandır tepeden yukarı itiyor. Bir taraftan, bir adamın doğa kanunlarına karşı bu kadar mücadele verdiğini görmek güzel. İnsan iradesinin neler başarabileceğini görmek. Sonra da senin şu yüzünü görmek." Büyük bir keyifle titredi. "Ne ses tonunda ele veren bir değişiklik. Ne ufacık bir yas emaresi. Sadece gözlerinin arkasını tırmalayan dehşete rağmen safi inat – talihsiz bir ordu, kayıp bir çocuk, ölü bir eş." Yüzüklerle dolu parmağını bana salladı. "Eşsiz Yaralı *budur.* DemoKrasinin atışan bütün o sıçanlarından başka verecek daha neyi var?"

"Bu yayını orduma göstereceğini farz ediyorum," dedi ağzımdan çıkan boş bir ses.

Elinden bir şey gelmediğini söylercesine omuz silkti. "DemoKratik süreci kesintiye uğratmaya cüret etmem. Virginia bir keresinde, şeffaflığın, o demokrasinin özü olduğunu söylememiş miydi? Seni zavallı yaratık. Onca yıldır kendini çok sıkışmış hissetmiş olmalısın.

Yapılması gerekeni bilmek ama senden zayıf olan insanlar yüzünden yapamamak. Babamın peşine düşmek yerine lejyonlarını Senato'ya götürmüş olsaydın, bunu kazanabilirdin. Bir zamanlar gücün vardı, yanında karınla dünyayı nasıl uygun görüyorsan o şekilde yeniden şekillendirebilir ve oğlunu tahta geçirebilirdin. Ancak demoKrasinin soylu yalanı da bu, değil mi? İnsanlık bas bas bağıran, bencil bir güruhtan ibaret olmasına rağmen insanlığa inanmak. İnsanları sahiden seviyorum. Ancak insanlığı..." Ürperdi. "Başından beri haklı olduğumuzu fark ettiğinde yüzünde belirecek ifadeyi görmek istedim, bunu görmem *gerekiyordu.* Gerçek bir güzellik."

Karım ölmüş müydü? Ölmediyse bile manyakların elinde ölecekti. Başlarındaki kimdi? Publius mu? Dansçı'nın ölmüş olması imkânsız görünüyordu. Peki oğluma ne olacaktı? Ya bana? Karısı ve evladının bir linç güruhu tarafından parçalanmasına göz yuman dikkafalı bir mahluka? Kendimi, görevimin burada olduğuna ve Luna'ya dönmemin bencillik olacağına ikna etmiştim. Bir düzmeceden ibaret olan Cumhuriyet'in değerlerine inandığım konusunda kendimi kandırmıştım. Bu, kanlı yolumda devam edebilmem için bir bahane miydi?

"Virginia gelmiyor," dedi Atalantia. Ses tonu sertti, artık oyun oynamıyordu. "Sevro gelmiyor. Kimse gelmiyor. Güçlerini silahsızlandır. Adamlarını şehrin güneyine topla. Kalkanlarını indir ve haysiyetinle kaderine teslim ol. Bunu yaparsan seni ve üst düzey komutanlarını usulünce bir törenle idam edeceğim. Adamlarının geri kalanının canları bağışlanacak ve paramparça bıraktığın gezegeni yeniden inşa etmeleri konusunda yaradılışlarına göre çalıştırılacaklar. İntihar edecek olursan, adamların için sunduğum bu teklif geçersiz sayılır. Teklifimi reddedersen Heliopolis'e atom bombası atacağım ve iki yüz kilometre çapında bütün kadın, erkek, çocuk ve köpekleri öldüreceğim. Hamamböcekleri bile hayatta kalamayacak. Alıp alabileceğin merhamet bundan ibaret."

"Blöf," dedim robotik bir sesle.

"Anlamadım?"

"Rhea her neyse. Burası Heliopolis."

"Heliopolis, Heliopolis, Heliopolis. Orası bir ahır. O hain Glirastes erdemleri konusunda ne kadar görüş bildirirse bildirsin, geçmişten kalma bir antika. İhtiyacım olan tek şey o dağlardaki metal, senin canın ile o Telemanus kaltağı ve o çirkin Turuncu piçin canları." Duraksadı. "Bir de o tasmalı güzel Colloway'inin. Merkür'e gelince." Yüzünü ekşitti. "Ya Mars? Helyum cehennemde bile olabilir, umurumda değil. Banyo suyum sıcak olduğu sürece fark etmem."

Bütün bir Kızıl neslinin radyasyonlu bir çölde köle gibi çalışmasının dehşeti beni kahrediyordu. Mutasyonlar. Otuzunda ölmek. Böyle son bulamazdı.

"Sen bir Hükümdar değilsin," dedim tekdüze bir sesle. "Sen sadece bir tutkalsın. İki Yüz'ü zar zor bir arada tutan bir tutkal. Heliopolis'i yok edecek olursan Votum seni kınayacaktır. O İki Yüz'den kaçı şehirlerine neler yapacağını merak ediyordur? Julia au Bellona, Olympia'yı bombalamana ne diyecek? Carthii'ler, Harmonia üzerindeki nükleer bulut hakkında ne hissedecekler?"

"Hayır," dedim yükselen öfkeyle. "Üzerimize nükleer bomba atarsan yerinden olursun. Ama gitmen gerek. Değil mi? Bunu ümitsizce kemiklerinde hissedebiliyorsun. Cumhuriyet çalkantıda, gemilerini bir kullanabilsen ona bir çivi çakabilirsin. Ancak beş para etmez aşağılıklar gibi buraya tıkılıp kalmış, bana bekçilik yapıyorlar. Minotor'u Venüs'e bıraktığım için mi? Başka bir sebepten mi? Belki de peşimden ne kadar iriyarı genç Altın gönderirsen gönder, karşılığında alacağın sadece bir yığın et olduğu içindir. Bizim teslim olmamıza ihtiyaç duyuyorsun çünkü sen Pirus olmaktan daha çok korkuyorsun."

"Belki," dedi. "Ancak bu senin bahsin."

Atalantia'yla aramızda geçen konuşmayı üst düzey komutanlarıma yeniden oynattım. Ekşisurat, gözlerini saklayan çöl gözlüğüyle dışarıdaki balkonda oturuyordu. Harekat odasında hiç yardımcı yoktu, bir sehpanın üzerinde unutulmuş bir kahve duruyordu. Kızıl Güvercinler Günü, Heliopolis'te enerji kaynağı olan her ekranda gösteriliyordu. Bu,

kafesimizin ötesinden gelen tek sinyaldi. Yörüngeden bizimle dalga geçiyorlardı. Ancak önemli olan bu konuşmaydı. Görüntü dağılarak komutanlarımın yüzlerini karanlıkta bıraktı. Harnassus sağımdaki koltuğa çöktü. Thraxa, pencerenin önündeki bir sarmaşık üzerinde uçuşan sineğe bakıyordu. Daxo'nun öldüğünü öğrendiğinden beri tek kelime etmemişti. Bu haber onu hayatında hiçbir şeyin etkilemediği kadar sarsmıştı. Ya annesi, babası, kız kardeşleri?

"Şimdiye kadar..." Sesim beni ele veriyordu. Boğazımı temizledim. "Şimdiye kadarki stratejimiz, Cumhuriyet'in geleceğine dair inancımıza dayanıyordu. Artık bu varsayımı sürdürmenin fayda sağlayacağına... inanmıyorum. Publius'un, Atalantia'nın casusu olduğuna inanmam için sebeplerim var. Yahut Senato'da gerçekleşen olayların, onun planlarının bir ürünü olduğu konusunda. Vox Populi'de düşman casusları var. Luna'daki herhangi bir unsurun otoritesini tanıma karşısında sizi uyarıyorum." Atalantia'nın ona muhtemelen teslim olmamızı talep eden, Publius'tan ve Senato'dan bir mesaj göndereceğini bilerek Harnassus'a baktım.

"Bize yirmi dört saat mühlet tanıdılar. Düşmanımızın şereflendireceğine inanmamız için bir nedenimiz bulunmayan bir teklif." Birazdan söyleyeceğim şeyin doğru olduğunu bilerek ama yine de bir korkak gibi hissederek duraksadım. "Mevcut durumu düşününce tarafsız bir yol çizebileceğime inanmıyorum." Thraxa ve diğer birkaç kişi itiraz etmek için yerlerinden kalkarken elimi salladım. "İzin verin, devam edeyim." Colloway ve Harnassus yerlerinden kıpırdamadılar. Yırtıcı pilot kesinlikle sarhoş olmasına rağmen, hangisinin daha kötü göründüğüne karar veremiyordum. Ekşisurat'ın onu buraya getirmek için bir genelevden sürükleyerek çıkarması gerektiğini duymuştum. "Ordu bir demoKrasi değildir. Ancak içinde bulunduğumuz durumda, istibdat olması gerektiğine de inanmıyorum." Masanın etrafına göz gezdirmeye çalıştım ama onlarla göz göze gelmekte güçlük çektim. Atalantia'nın tuzağına düşmüştüm. Onları buraya getirmiştim. Karımın ve Cumhuriyetimizin sonunu getiren tohumları ekmiştim. Bunu tek başıma yapmamış olabilirdim ama mesele bu değildi. "Çoğunuz benim kadar uzun

zamandır bu ordudasınız. Bu ordu benim olduğu kadar sizin de aileniz. Geleceğine siz karar vereceksiniz. Hangi kararı verirseniz kabul edeceğim. Sizden tek ricam, adamlarımız ve ardından Cumhuriyet için en iyisi neyse ona göre hareket etmeniz."

Sonra Thraxa, Harnassus, Colloway, Ekşisurat ve harekât odasındaki üst düzey komutanların geri kalanını, benim ve Özgür Lejyonlar'ın akıbetine karar vermeleri için yalnız bıraktım. Gece buğusunun, taş duvarlar üzerinde boncuk boncuk olduğu alt kattaki balkonlarda yürüdüm. Dalgalar, binanın temelleri etrafına çarpıyordu. İkisi de insan yapımıydı. Belki başlangıçta türümüze yaşanası ve sevilesi, yeni bir yuva sunmak umuduyla. Ancak ne zaman olduğunu bilmesem de, zaman içinde, yarattıkları şey bir irade gösterişine dönüşmüştü ve o gösterişin gölgesinde, insan daha fazlasına sahip olmaktan daha az gelişir olmuştu. Yaratıda ustalaşmayı bırakmıştı ve kendini tanrı sanıp insanlarının daha az, yarattıklarının daha uzun soluklu olmasını önemser olmuştu.

Ben de aynısını mı yapmıştım?

Büyük bir emme sesiyle kara su çekilerek bunca yıldan sonra taşın köklerine yaptıklarını açığa çıkardı. Sonra dalga geri çarptı. Bir zamanlar oğlum ve karıma çok küçük bir yer ayıran, tek bir amacımın olduğu göğsümde şimdi koca bir yalnızlık vardı.

Odama geri döndüm ve Pax'ın, valizimdeki anahtarını aldım. Zincirini boynuma taktım ve tavana bakarken zinciri avucumda tuttum.

Duzenleme
Ny.Ozlem

34

LYSANDER

Savaşın Gölgeleri

"Uyanık mısın, uyuyor musun, Lysander?"

Çölde değilim.

Silene Gölü'ndeyim.

Kar herdemyeşillere yapışmış. Ayaklarımın altındaki taşları kayganlaştırıyor. Gölden eve uzanan merdivenlerden çıkarken bacaklarım titriyor. Bir höyük tepesinde karnım büyüklüğündeki bir taşı düşürüyorum. Ellerim kan içinde ve titriyor. Annem ve babamın ölümünden sonraki kış.

Başımı kaldırıp baktığımda büyükannemin ciddi suratını görüyorum.

Ondan korkuyorum ama onaylanmak için çaresizce bir istek duyuyorum. Şimdi bile, yaptıklarını bildiğim halde, anılardaki çocuk ondan nefret edemiyor. Ondan nefret edemeyecek kadar korkuyor.

Bu hafta sadece Aja ve ben olacağız sanıyordum. Onunla hiç yalnız vakit geçiremiyorum. Atalantia su yarışlarını izlemek için Aja'yı Yankı Şehri'ne götürmüştü. Aja'yla beraber atları kuzeye götüreceğimizi sanmıştım ama büyükannem derslerime devam etmek için Hyperion'dan geri dönmüştü.

Ondan kaçılmıyor.

"Sana bir soru sordum."

"Uyanığım."

"Öyle mi? Basamaklarda dizili ağaçlarda kaç karga var?"

Yardım etmesi için Aja'ya bakıyorum. Devrilmiş bir kalasın üzerinde tünediği yerden sakince izliyor.

"Kurtarılman gereken her seferinde Aja'ya mı bakacaksın?"

"Kaç karga var bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Başımı önüme eğiyorum. "Utancını asla fiziksel olarak belli etme. Bana bak." Yüzünde öfke yok. Hiç olmadı. "Kaç baykuş var? Şahin? Sincap?"

"Bilmiyorum, büyükanne."

"Gerçekten kısaltmaları kullanmaya hak kazandığını mı sanıyorsun?" Öne eğildi. "Neden bilmiyorsun? Dilin kurşun kesildiği için ben cevaplayayım. Zihnin uykudaydı. Bari kaç basamak olduğunu biliyor musun?"

"Dört yüz otuz bir."

"Kaç dönemeç."

"On yedi."

"Emin misin?"

"Evet, büyükanne."

"Güzel. Hiç olmazsa bir şeyler biliyorsun. Bir taş al." Dediğini yapıyorum. Vücudumun yarı ağırlığında. "Gözlerini kapat. Şimdi basamaklardan aşağı in."

"Octavia..." diye fısıldıyor Aja.

"Aksi dölünü şımarttın zaten, Aja. İzin ver de sürüyü mahvetmeyelim. Bir sorun mu var, Lysander? Dört yüz otuz bir basamak olduğunu söyledin. O basamaklarda kaç kere koştun? Bin? On? O kadar zor olmasa gerek. Başla."

Bunu yapabileceğimi bilerek aşağı koşuyorum. Onu etkileyebilirim. Adımlarım buz üzerinde bile, ağırlığı taşırken bile özgüvenli. Gözkapaklarımın arkalarına kazınmış basamakları görüyorum. 321 basamak indikten sonra bir şeyler kıpırdamaya başlıyor. Yüzüme çarpan bir çırpınma. Dengemi kaybediyorum. Taşın ağırlığı affetmiyor. Beni öne çekiyor.

Gözlerimi açtığımda basamakların dibindeyim. Sağ kolumun kemiği derimden dışarı fırlamış. Tuhaf bir biçimde solgun görünüyor. Titremeye başlıyorum. Aja yanımda beni tutuyor. Büyükannem basamaklardan iniyor.

"Aja."

"Kemikleri henüz tam..."

"Aja."

Aja beni bırakıyor ve karların içinde yukarı doğru büyükanneme bakıyorum.

"Ayağa kalk." Güçlükle ayağa kalkıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Neden düştün?" Acıdan konuşamıyorum. "Zihin Gözü'ne geri çekil. Acıyla bütünleş, sonra acının, iç gözbebeğini daha net odaklamasına izin ver."

Dediklerini yapıyorum. Acı azalmıyor ama artık önceki gibi de değil. Akıntısı zihnimi daraltıyor ve anının kökenine inecek şekilde konsantrasyonumu kısıtlıyor. Gerçekten de dışarıdaki uyuşmazlığı buluyorum. 316. basamaktan inerken hafif bir çıtırtı oluyor. Kargalardan hemen önce.

"Basamaklara kargalar için yem koymuşsun," diye fısıldıyorum.

"Güzel. Peki bedenini kontrol edemiyor musun? Nereye düşeceğini etkilememe neden izin verdin? Uyanık olsaydın, kargaların artık ağaçlarda olmadıklarını sezmiş olurdun. Ayağının altındaki çekirdekleri hissedip yeni değişkenlere uyum sağlamış olurdun." Yere doğru eğiliyor. "Senin beynin de benimki gibi. O yüzden benim vârisimsin. O yüzden seni oğlum yaptım. Ancak zihninin uyumasına asla izin vermemelisin. Zihin Gözün dinlenmek bilmeden etrafı dolaşmalı. Sen konuşurken, yerken, hareket ederken bile bilgi toplaması yetmez, bunu bir alt işlev olarak sindirmeli, yoksa bir şeyleri kaçırır, bir başkasının kölesi olursun."

Dizlerinin üzerine çöküp gözlerimin içine bakıyor. "Sen tanınan birisin. Bir başkası daima seni dizginlemenin yolunu arayacak. Yumruklarla. Öpücüklerle. Oyunlarla." Omuzlarımdaki karları silkeliyor ve gözlerine bir acı çöküyor. "Yeteneklilerin trajedisi, en büyük olmaya hakları olduğu inancıdır, Lysander. Bir insan olarak sadece ölüme hakkın var." Ayağa kalkıyor. "Şimdi, uyanık mısın, uyuyor musun?"

"Uyanığım."

"Kanıtla. Bir daha."

Geçmiş ile çölün katı gerçekliği arasında asılı halde yürüyordum. Acı vardı. Mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazla. Yüzümün sol tarafı erimiş et kalıntısı gibiydi. Deriyi patlama seviyesinde geren bir sıvıyla doluydu. Kalindora'nın sarmama yardım ettiği bandajdan irin akıyordu. Sol gözüm kör olmuştu, yoktu. Eriyik metal parçaları yaranın büyük bir kısmını kaplayarak katılaşmıştı. Yansımamı göremiyordum, sadece dehşet görüntüyü hayal edebiliyordum.

Yapabildiğim tek şey yürümekti.

Sert tabaka üzerinde, bir ayak diğerinin önüne. Perişan ekibimiz arasında artık paylaşacak su kalmamıştı. Ilıman bir iklimde susuz dokuz gün geçirebilirdim, oysa çöl ve yaram suyun her damlasına ihtiyaç duyuyordu.

Çok fazla dayanamazdım.

Takip edildiğimiz, çölde bir şeylerin bizi izlediği hissinden kurtulamıyordum.

Söylemesi güçtü. Civarda bizimki gibi başka gruplar da vardı ama toz perdesi ardında gözden kayboluyorlardı. Zaten asi askerlerle bir araya gelmek hoş olmazdı. Erzaklar giderek azalıyordu. Bitap gruplar, hayali kurtuluşlarına doğru güçlükle ilerliyorlardı. Ancak savaşın yanık gölgelerinden başka bir şey değildik.

Ölüm sahası günler öncesindeydi ama bir hayalet gibi peşimi bırakmıyordu. Belki de hissettiğim buydu. Altüst olmuş kader hissi. Ölüm sahası korkusu. İki yıldızKabuğunun beni yere sabitlemesi. Sakatlanmış adamlar ve zemini kaplayan metal. Savaş, ben uyandıktan kısa bir süre sonra öteye taşınmıştı. Sesi uzaktan gök gürültüsü gibi geliyordu ve yapabildiğim tek şey, gece çökerken can çekişenlerin hezeyanlarını dinleyerek oracıkta yatmaktı.

Güneş dağların ardında battığında, gece yırtıcıları ölülerden kendilerine ziyafet çekmeye geldiler. Yerken gözleri metal para gibi parlıyordu. Gecenin derinliklerine çekilen adamların ağlamalarını duyabiliyordum. Sonra, cansız bedenleri inceleyip elektronik aletleri

ve silahları toplamak isteyen insan leşçiller kasvetli dağlardan indiler. Kafaları toz rengi kumaşlarla ve gümüş gözlüklerle kaplıydı. Kaynak aletli bir çocuk armalarım için geldi. Silahlı bir çatışma olduğunu hatırlıyordum. Sonra tanıdık yüzler belirdi.

Sanırım bizden ilk grubu kurtaran Rhone ve Kalindora'ydı. Acı beni tüketmişti, hatırlamamı da güçleştiriyordu. Ancak Kalindora tarafından, katliamdan uzağa, sağ kalanların tulum zulalarından su takas ettikleri ve yaralarını bandajladıkları yere doğru çekildiğimi biliyordum. Rhone, daha fazla Pretoryeni tulumlarından kurtardıklarında bizim için geri geleceğini söylemişti.

Hiç gelmedi.

İsyan askerleri tüm güçleriyle iniş yaptığında, cesaretten sıyrılmış halde dağ eteklerinde saklanıyorduk. Onlara karşı koyamayacak kadar zayıftık. Rhone ve yoldaşlarımızı toplayıp silah zoruyla mekiklere bindirmelerini izledik. Güneye, Heliopolis'e gittiklerini tahmin ediyordum.

Yani Ajax kaybetmişti.

Bundan bir tatmin duyamıyordum. Atalantia'nın hırsı yüzünden kaç insan ölmüştü? Ajax'ın şanı yüzünden? Darrow'un zaferi yüzünden?

Toplum devriyelerini bulma umuduyla günlerdir kuzeye yürüyorduk. Başlangıçta otuz kişiydik. Ardından botları ve motosikletleri tükenmeden önce Ajax'ın parçalanan lejyon unsurlarının bize yetişmeleriyle birlikte yetmiş olmuştuk. İkinci gün Cicero ve Altınlarından dördü bizi bir dağ geçidinde kamp yaparken buldu. Silahları ve su çantaları yoktu, yorum yapmaksızın bize katıldılar. Sonra öğrendik ki, meğer işler tersine döndüğünde Ajax savaştan kaçmış, adamlarından birkaçı da firar etmişti.

Sıcaktan ilk ölenler Akrep Obsidiyenlerdi. Sonra benim Pretoryenlerim dahil olmak üzere Grilerin birçoğu. İçlerinden sadece en dayanıklı olanlar şimdi bizimle sendeleyerek ilerliyorlardı. Paylaşacak fazla suyumuz kalmamıştı.

Geriye, Kalindora ve Cicero da dahil olmak üzere yedi Altın kalmıştı. Batıda, sıcaktan yamuk görünen ufuk çizgisinin dalgaları

boyunca yükselen dağlar vardı. Doğuda çöl başka bir şey yokmuşçasına uzanıyordu. Savaş makineleri, radyasyonlu bulutların ötesinde ilerliyordu.

Ladon'da Darrow'un sürpriz geri çekilmesinden artakalan kurumuş tanklar, elektrik fırtınasının karmaşasında donanma silahlarının vurduğu kurbanlar gibi uzakta, kararmış halde duruyorlardı. Darrow'un ölümden kıl payı dönmesi anlaşılabilir bir durum değildi. Altınlar, açgözlü diktatörler yerine bir ordu olarak savaşsalardı, anlaşılabilirdi.

Bunu kendimize yapan yine bizdik. Adamlarımız, Pretoryenlerim, milyonlarca sivil ve sadık lejyonerlerim bedelini ödemişlerdi.

Doksan metre yükseklikte dönen beyaz kireçtaşı kasırgaları geldi biz yürürken. Ciğerlerimizi, öksürdüğümüzde parçalar halinde çıkan, ince beyaz bir tabakayla kaplamıştı.

Ölüm sahasından çekilip çıkarıldığımdan beri bir ateş peyda olmuştu. Hayaller bir geliyor bir gidiyordu. Sık sık babamı ve büyükannemi görüyordum. Bazen bir koltuk oluyordu. Büyük, gümüş ve eksantrik yüz figürleriyle oyulmuş. Bunu daha önce hiç görmemiştim. Bir de ağustosböcekleri ve kıyıya çarpan dalga seslerinin eşlik ettiği, daima ufukta görünen beyaz bir kapı.

Bunu daha önce rüyalarımda görmüştüm.

Bazen ona erişiyordum.

Açıldığında ardında sadece bir gölge beliriyordu. Sonra yeniden ufuk çizgisine gidiyordu.

Sıklıkla gevşek kum ve kireçtaşı tepelerine takılıyordum ama Kalindora beni tutuyordu. Darrow'un bıçağının kestiği sol kolunu, omzunun hemen altından dağlamıştı. Buna rağmen hızımızın kaynağı oydu; Erebos'a çaresizce ilerleyişimizin sessiz, iyimser kalbiydi. Ulaşamayacağız, diye düşündüm. İz sürücülerimizi sekteye uğratan fırtına parazitinde, en büyük umudumuz, Toplum güçleriyle karşılaşma şansımızdı. Tabii onlardan geriye bir şey kalmışsa.

Akşamüstü, kuma çakılmış bir leyleğin kalıntılarına denk geldik. Erzak için araştırıp telsizlerinin çalışıp çalışmadığına baktık. Çalışmıyorlardı. Ancak hiç olmazsa suyumuz ve tayınımız olmuştu.

Kalindora geceyi geçirmek için kampımızın burası olduğunu ilan etti. Beş Pretoryen Gri ve yedi Altın, güneşin gitmesini beklerken iki iri kayalığın arasına çöktü.

Gece çöktükten kısa bir süre sonra gökyüzündeki gemileri duyduk.

"Bizi göremiyorlar," dedi Cicero, toprakta açtığı yuvadan. Sağ kurtulanlar arasında espri anlayışını kaybetmeyen bir tek o kalmış gibiydi.

"Savaşta otuz milyon asker çarpıştı," dedi Kalindora. "Görüyorlarsa bile, geriye kalan parçaları toplamaya çalışmazlar."

"İyi de biz kadim hanelerin evlatlarıyız," diye karşı çıktı Cicero. "Çöl bizi kurtuluşa taşımalı. Size söylüyorum. *Sabah Yıldızı*'nın fırtınadan çıktığını gördüğümde, tüm olası gelecek ihtimalleri kabulümdü. Ancak sıcak, güneş, bu lanet kum, gece leşçileri ve İsyan av partileri arasında, içimden bir ses, değersiz bir biçimde öleceğimizi söylüyor."

"Pulvis et umbra sumus," diye yanıtladım.

"O bir Raa'ydı, değil mi?" diye sordu Cicero. "Raylı mermileriyle dans etmeye çalışan?" Başımla onayladım. "Yemin ederim, o pislikler de en az Augustus'lar kadar kendilerinden alıntı yapıyorlar. *İşte Aslanlar*'mış, hah. Şimdi güzel bir aslan avı için neler vermezdim. Ateşin üzerinde güzel bir parça et pişerken geniş çayırda ateş başında şeri içmek için."

"Aslan yer misin?" diye mırıldandım ama konuşma eylemi, yüzümü düşecekmiş gibi hissettiriyordu. "Şey değil mi..."

"Lifli? Öyle. Bu daha ziyade estetik ve siyasi bir dokundurma. Hatta bir hikâyem var! Dinlemek hoşunuza gidebilir." Ellerini birbirine sürttü. İlgi odağı olmak hep hoşuna gitmişti. "Babam bir keresinde yaşlı Nero au Augustus'u ava çıkardığında benim de onlara katılmama izin vermişti fakat adam delinin tekiydi. Jiletiyle öldürmediği hiçbir şeyi yemiyordu. Ancak hızlıydı da, az kalsın bir su kaynağının başındaki beyaz bir ceylanı yakalıyordu. İki adım daha atsaydı fırlarken onu yakalardı."

"Kimse bir çöl ceylanını yakalayamaz. Birinin genleri ne kadar eski olursa olsun," dedi Kalindora. "Augustuslar başkalarından daha hızlı değillerdi."

Cicero bir şey işitmişçesine başını çöle doğru çevirerek durdu. Kıvırcık saçlarını sallayıp hikâyesine dönerken saçlarından bir tutamı kopunca kaşlarını çattı. "Babamın yaşlı Telemanus'a dediği de bu. Ancak Kavax ona izlemesini söyledi, o kadar. Ceylan kaçtığında Nero ne yaptı biliyor musunuz? Hayvan iki kilometre ötede olmasına rağmen koşmaya devam etti. Bütün gece gelmedi. Ertesi gün Kahverengiler kahvaltı hazırlarken omuzlarında hayvanla döndü. Her yanı yara bere ve çamur içindeydi. Güneşe fırlatılacağım güne kadar ne dediğini unutmayacağım." Augustus'un Marslı aksanını tiksinç bir tavırla taklit etti. "Hayvanlar su için durmak zorundadırlar. Bense benimkini yanımda taşırım."

Kalindora, uyuyan Grilerden birini irkilterek yüksek sesle bir kahkaha kopardı. "Bu tam bir saçmalık."

Cicero inanılmaz gücenmiş görünüyordu. "Ne cüretle bana yalancı dersin. Heliopolis'in dünyalar arasında en güzel ikinci şehir olması kadar gerçek... birincisi elbette Tykhe."

Kalindora alaycı bir şekilde güldü. "Daha ziyade Elysium. Hyperion konusunda bir itirazın yok mu, Lysander?"

Omuz silktim.

"Elysium, bir *logos* kasığı kadar soğuktur," dedi Cicero. "Ayrıca tam olarak böyle dedi: 'Benimkini yanımda taşırım.' Nero, ne adam ama. Kendi gezegeninde küçük adam olmak babamın hoşuna giden bir şey değildir. O yüzden ertesi gün şu büyük Nemea aslanlarından birini vurup akşam yemeğinde Augustus'a sunmaya kalktı."

"Her şey yolunda gitmiştir eminim," dedi Kalindora.

"Nero'yla ilgili şaşırtıcı bir gerçek," dedi Cicero parmağını sallayarak. "İnanılmaz bir mizah anlayışı vardı."

"Sanki onu tanıyordun da."

"Tanıyordum. Şikâyet etmeden yiyişini, hatta biraz daha istemesini izledim. Ancak ihtiyar Kavax orada sessiz sessiz oturuyordu. Gergin olduğu her halinden belliydi. Ardından bir ay sonra, ticaret

görüşmeleri tamamlandıktan ve Augustus'u acayip zengin yaptığımız için hepimiz kendini biraz fahişe gibi hissettikten sonra genç bir adam gönderdi. Bir süvari. Şu Marslı savaş makinelerinden biri. O tipleri bilirsin, Kalindora. Luna'ya geldiğinde çömez olmadığını gösteren cinsten. Damarlarından ölüm akıyordu. Devasaydı. Gördüğüm en iri adam değildi gerçi, gördüğüm en iri adam Magnus'un köle şövalyesiydi –Solgun At ya da adı her neyse– ama öfkesi bir tank namlusundan yayılan sıcaklık gibiydi. Görmemiş birine göre hareketleri kusursuzdu ama Nero'nun sessiz böbürlenmesinin yanında savaş davulu gibi çarpan Marslı kalbi duyulabiliyordu. *Taze mahsulüme bakın. Bunlardan bende daha çok var.* O koca katil, ellerinde dünyanın en narin, güzel kutusunu taşıyordu. Türlü türlü dramatik pozlarda, fildişi oymalı aslan figürleri. 'Mars'ın ikramı,' dedi adam ve helyumlu korkunç lanet muhribine geri yollandı."

"Kutuda ne vardı?" diye sordu Kalindora. "Bir kafa mı?"

"Üzüm. Sadece üzüm. Bir de küçük not. 'Yapım aşamasında.' Babamın benzi o kutu kadar bembeyaz kesildi, bir hafta gözüne uyku girmedi. Haremini yeniden kullansın diye annemin beş yeni Lekeli ve yepyeni bir grup cariye alması gerekti."

Kalindora tayın barının ambalajına bakarak sırıttı. "İşte bu fenaymış."

"Yaşlı Nero'dan daha fena olamaz," diye yanıtladı Cicero. "En iyi kısmını duymak ister misin? Bilin bakalım o süvari kimdi?"

Çatlak dudaklarım arasından, "Darrow," dedim.

"Doğru," dedi Cicero gözlerini kısarak. "Buradaydı. Sanırım on altı yıl önceydi. Enstitü'den hemen sonra. İlk görevlerinden biriydi. On yedisinde, tanrıya hizmet eden bir saatli bomba."

Kalindora uyumaya gittikten sonra, Cicero yanıma geldi. "Atalantia'nın tahsildarına bak." Kalindora karanlıkta bir savaşçıyı andırmıyordu. Radyasyon bulantısı çekerken sol kolu yerinde dağlanmış bir kök olan bir kadına göre huzurlu görünüyordu. Belki açık arazide Azrail'le yüzleşmek aptallıktı. Ancak kalma kararımı baş hareketiyle onayladığı zaman hissettiğim gururu silemiyordum. Yine de, o kahramanlık uğruna kaç Pretoryen tozda yatıyordu? Kaç kadın

ve erkek denizde boğulmuştu? Cicero, önceden sol kolunun olduğu yerdeki iğrenç kol köküne baktı. "Sence enfeksiyondan ölür mü?"

"Radyasyon zehirlenmesinden önce değil," dedim. "Ya da susuzluktan."

Yüzümdeki kirli bandaja baktı. "Ne kadar canını yakıyor?"

"Yeterince."

"O hikâyeyi biliyordun," dedi. "Nasıl?"

"Fırtına Tanrıları'nı nereden biliyordum diye mi soruyorsun?" diye yanıtladım esaş sorusunu sezerek. "Helyum Nero'dan sorulurdu. Metaller senden. İstihbarat Octavia'dan."

"İstihbarat, evet. İstihbarat demişken..." Ses tonu alçaldı. "Seninki gibi bilge bir zihnin şüphesiz ki çoktan çıkarım yaptığı bazı bilgilere sahibim. Su ihtiyaçlarımıza ve olası tüketim oranımıza dayanarak Erebos'a varmamıza birkaç gün kala suyumuz tükenecek. Hepimizi oraya götürmeye yetmeyecek. Griler bir sonraki etapta zorlanacaklar. Önümüz yedi yüz kilometre boyunca dümdüz çöl. Eğer bir devriye bizi bulamazsa ya da sivillerle şansımız yaver gitmezse..."

"Hayır," dedim.

"Beni durduramazsın. Doğru düzgün yürüyemiyorsun bile," dedi açıkça.

Grilerimi öldürmeye kalkışacağından şüphe edersem geceleyin onu öldüreceğimden emin olarak, "Olmak istediğin adam buysa, durma, devam et," dedim.

"Bunu kendim için mi yapmak istiyorum sanıyorsun? Sence ben öyle yoz biri miyim? Başkalarının iliğini sömüren bir Venüslü ya da Lunalı değilim," dedi tiksinerek. "Biz Votumlar inşa edenlerdeniz. Beni hiç tanımıyorsun. Nelere tanıklık etmek zorunda kaldığımı bilmiyorsun." Buna bir karşılık vermedim. "Darrow gezegenimizi parçalamış olabilir ama Atalantia ve babası kendi savaşlarını beslemek için yıllardır gezegenin ırzına geçiyordu. Onca zaferine rağmen babanın bir omurgasız olduğunu fark etmek insanı yapayalnız hissettiriyor. Bundan emin olabilirsin. Erkek kardeşimle kız kardeşim Atalantia'nın karşısında durdu ama Tykhe'delerdi. Bir

de o fırtına..." Kuzeye baktı ve cümlesinin devamını getirmedi. "Babam onunla yalnız baş edemez."

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum. "İyi adamları terk etmek için izin mi? Böyle bir şey olmayacak."

"Kendininkileri terk ettin," dedi. "Heliopolis'e uçmalarını izledin. Buna Rhone ti Flavinius da dahil. Peki öfken kime? Bana mı, yoksa kendine mi?"

Haklıydı ve bunun farkındaydı. Yine de prensip meselesiydi. Bundan vazgeçersem elimde bir şey kalmayacaktı. "Seni durduramayabilirim. Ancak Grilerin peşine düşersen, beni de öldürmen gerekir."

Kayaların arasında bir yer bulmak için yanımdan uzaklaşırken kendi kendine bir şeyler geveledi. Çok geçmeden uyuyakalmıştı. Kalindora gözlerini açtı. Dinliyordu.

"Ben nöbet tutarım," diye fısıldadı. "Biraz uyumaya çalış."

35

DARROW

Dayan

Sabah erkenden birinin varlığıyla uyandım. İnce uzun bir adam odamda yürüyordu. Ellerini gizleyerek yatağımın kenarında duruyordu. Ama burada, ordumun merkezindeyken bile artık yataklarda uyumuyordum. Banyodan, ince asker şiltesi üzerinde, elim bir silaha sarılı halde onu izliyordum. Muhafızları nasıl atlatmıştı? Ense köküne nişan aldım. Hareket halindeki bir geminin hafif ışığı, döndüğü sırada yüzünü aydınlattı. Bu Ekşisurat'tı.

Boğazımı temizledim, silahı görünce hafifçe sıçrayarak döndü.

"Ne var?"

"Sana bir şey göstermek istiyorum, patron."

Daha önce bu şekilde az kalsın ölüyordum. Cassius beni bıçaklamak üzere nehre götürdüğünde ve Lea, Enstitü'deyken beni Antonia'nın tuzağına çekerken.

"Burada söyle," dedim.

"Ah, haydi ama. İhtiyar Ekşi'ye güvenmeyeceksen kime güveneceksin?" En başından beri yanımdaydı. Hiçbir şey istememişti. Ne Sevro gibi bir ün kazanmış ne de Çakıl ve Palyaço gibi bir aile edinmişti. Belki de bana en çok benzeyen oydu. Bir savaş yaratığı.

Onda daha olumlu görünüyordu. Ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Yorgun bir baş hareketiyle elini tuttum.

Dostum beni Höyük'ün solgun taş koridorlarından geçirerek bir lambanın soluk ışığında bir yere götürüyordu. Açık pencerelerden esen meltem iyot kokusunu ve martı seslerini içeri taşıyordu. Rüzgâr gece nöbetindeki muhafızların yanından geçip pelerinlerini dalgalandırıyor, büyük balo salonları, kütüphaneler ve daha yoz bir çağa ait, yağmalanmış galerilerdeki Votum portrelerinin bakışları altında kan tıksıran kel, bitkin askerleri yalayıp geçiyordu.

Sarayın arka tarafına çıktık. Eski dalgakırana bağlanan dönemeçli falez merdivenlerinden aşağı indik. Gökyüzü gündoğumunu beklerken donuk bir bakır tonuna bürünmüştü ama altındaki körfez gecenin karanlığını anımsıyordu. Yüksek gelgit, dalgakıranın dibindeki bir mercanlığa vuruyordu. Dalga geri çekilirken vahşi yaşamın ikinci bir dünyasını açığa çıkardı. Mercan yengeçleri ve deniz kuşları, beslenmek için dalgaların üzerinde uçan martılar ve ateş kartallarından kaçıyorlardı.

Partikül güllelerinin dibinde kahvelerini içen Kızıl Fare lejyonerlerinin yanlarından geçtik. Ordunun geri kalanı radyasyon zehirlenmesinden dökülürken, sadece Kızıl askerlerim iyi durumdalardı. Pegasus Lejyonu'nun yokluğunda, Fare Lejyonu ordumun omurgası haline gelmişti. Başlarıyla bizi selamladılar ve kahvelerini içmeye devam ettiler. Çok geçmeden, dalgakıranın kenarında balık tutarken öksüren Merkürlülerin yanlarından geçtik, sonra duvarın iç merdivenlerinden inerek kıyıya paralel uzanan duvarın kapısından dışarı çıktık.

Loş ortamda iki grup halinde toplanılmıştı. İlki, denizden ıslanmış kadın ve erkeklerden oluşuyordu. Coşkuluydular. Ağızlarından acı yüklü bir şarkı dökülüyordu, çocukken duyduğumu hatırladığım bir Kızıl şarkısı. Ancak söyleyenler sadece Kızıllar değildi; yanlarında diğer Renklerden insanlar da vardı. İkinci ve daha kalabalık olan grup ise, sessizlikte uzun bir sıra halinde bekleyen kamburları çıkmış, acı dolu yaratıklardı. Birer birer, beline kadar suda dikilen bir adama doğru çöküyorlardı. Adam onlara

bir şey fısıldıyordu. Yumruklarını önlerinde sıkıyorlar ve denize battıkça bağırıyorlardı. Birçoğu kördü. Zaten hepsi radyasyondan çok hastaydı, deniz suyundan korkmuyorlardı.

Sanki bir rüyaya dalmıştım ve ben görünür hale geldikçe rüya çatırdıyordu. Şarkı giderek yok oluyordu. Dikkatle dönüp beni izliyorlardı. Körler bile benim burada olduğumu biliyorlardı. Bu özel anlarına izinsiz dahil olduğum için utanıyordum. Hepsi de Marslıydı. Birçoğunun evden teneke kutularda getirdikleri topraklar avuçlarının içindeydi. Peşimden buraya gelmişlerdi ama artık onlardan biriymişim gibi hissetmiyordum. Birçoklarının canını alan bu kollar, bacaklar burada daha ağır ve daha yabancı geliyordu. Çılgın bir oymacı tarafından bana verilen bu boy, aralarında dikilebilmem ve onlardan biri, bir başkasının izinden giden bir madenci olabilmem için saklamak ve kurtulmak istediğim canavarımsı bir özellik gibi görünüyordu.

Onları selamladım ve kumun üzerinde geriye çekildim.

Ekşisurat yanıma geldi. "Neydi bu?" diye çıkıştım ona.

"Sandım ki..."

"Bir komünyon istediğimi mi sandın? O insanların, bağışlanmak için yalvaran İmperatorlarını görmeleri gerektiğini mi sanıyorsun?"

"Hayır ama belki senin buna ihtiyacın vardır sandım."

"İhtiyacım olan şey yalnız kalmak."

Beni yalnız bırakmadı, ben de Höyük'e dönüp üst düzey komutanların kararıyla yüzleşmek veya daha uçsuz bucaksız şikayetler ve sorunların altında kalmak istemiyordum. Odamda oturup oğlumu ve karımı düşünmek istemiyordum. Bunun üzerine, onlara katılabilmeyi dileyerek ama bir liderin bunu yapamayacağını bilerek tövbekarları arkamda bırakıp sahilden güneye yürümeye koyuldum.

Bana olan güvenlerinin son zerresini de onlardan çalmak ahlaksızlık olurdu.

Zaman geçtikçe, yürürken nerede olduğumu unutmaya başladım. Ekşisurat belli bir mesafede arkamdan geliyordu. Okyanus kıyıya vurdukça sesler çıkarıyordu. Kum yengeçleri, deniz bitleriyle dolu yosun kümelerinin arasında geziniyordu. Bir iklim sınırına

varıncaya dek yürüdüm. Çok geçmeden alçak rakım Agathis ağaçları kıyı boyunca salınmaya başladı. Göçebe Nympha ağaçları, beyaz ve pembe kök bacakları üzerinde, suyun içinde duruyordu. Bir Özgür Lejyon savunma silahının en yakın yuvası olan orman takımadaları ufuk çizgisinde benek benek görünüyorlardı. Yerel kuşlar silahın metal namlusu üzerine tünemişlerdi.

Topografyası bana, Daxo'nun, atadan kalma evinin dışında oğluma kumdan bir kale yapmayı öğrettiği Güney Pasifik'i anımsattı. O gün Pax'ı usta avcılarla ormana götürerek, kuşları dinlemek ve onların adını bilip bilemeyeceğini görmek için heykel bahçesinde yürüyerek ve sahile döndüklerinde büyük kumdan kalelerinin gece gelgiti tarafından yok edildiğini görerek onunla benden daha çok zaman geçirmişti. O sırada bense içeride oturmuş, Grimmus'un idaresindeki Afrika'yı işgale hazırlanıyordum.

Orada oğlumla zaman geçirmemem ne üzücüydü.

Anlaşılan tüm anlar o kumdan kale gibiydi.

Kalıcı bir mutlu gelecek yoktu. Vadi yoktu.

Her şey silinip yok oluyordu.

Kalkan tepede titreşti. Kaşlarımı çatarak gerideki Ekşisurat'a baktım. Ellerinde botlarıyla yalınayak koşuyordu. "Dostane mi?"

Şimdi onları bulutların arasından görüyordum. Düşen ateş şeritleri. Kalkan, enerji arkıyla kuşları öldürerek kapandı ama şimdi düşen bombalar da içerideydi. Aklıma gelen ilk şey ihanete uğradığımız oldu. Ancak bombalar denizin üzerinde yavaşlıyordu. Yerçekim alanları yüzünden etraflarındaki havanın biçimi bozuluyordu. Balıklar ve uzun kahverengi bir mürekkepbalığıyla birlikte yukarı kalkan su tekrar çöküyordu.

Açık denizde bir uçtan öbür uca neredeyse kırk tane altı katlı obelisk yükseliyordu. Onlar soğurken etraflarındaki su kaynıyordu.

"Nedir onlar?" diye sordu Ekşisurat.

"Güneş Sanayi görünmez gövdesine benziyor," dedim.

Bana bıkkın bir bakış attı ve tek kaşını kaldırdı. "Küçük bir keşif yapmaya ne dersin, patron?"

"Destek güçlerini beklemeliyiz."

"Ne serserisin ama." Tişörtünü ve pantolonunu çıkardı, ardından suya koştu. "Macera anlayışın nerede!" Bir dalgaya daldı.

"Ah, kahretsin." Tişörtümü çıkardım ve ben de peşinden suya girdim. Deniz küvet suyu gibi ılıktı. Obeliskler ısılarını denize aktarırken ölmüş balıklar etrafta süzülüyorlardı. Dibe daldım ve tamamen deniz tabanına gömülü bir obeliskin dibini buldum. Yüzeye çıktığımda, Ekşisurat, kaygan gövdeden yukarı tırmanmaya başlamıştı bile. Peşinden gittim. Tepede bir kapak var gibiydi.

Bir dizi mekik Heliopolis'ten bize doğru gelirken Ekşisurat bir dakika sonra, "Ah, süvariler geliyor," diye dalga geçti. Kıyıda çekimSikletlerinin yanından bize el sallayan insanlar vardı. Kutlama yapıyor gibilerdi. Parmaklarım, uçlarıyla vücut ağırlığımı desteklemekten ağrıyordu. Ekşi, iki parmağıyla perçinlere tutunarak ve oradan sarkıp insanlara el sallayarak hava atıyordu. Mekiklere öfkeyle baktı.

"Mankafaların, zaferini çalmalarına izin mi vereceksin?" diye sordum.

Alaycı bir gülüşle kendini bir metre daha yukarı kaldırdı. Tepeye vardığımızda, mekiklerden biri hızlanarak diğerlerinin önüne geçti. Yakındaki bir obeliskin kapağı üzerinde uçmak için bizimle yarışıyorlardı. Yukarı ilk çıkan Ekşisurat oldu. Ben bir saniye sonra çıktığımda parmaklarım deli gibi ağrıyordu.

Mekik, en yakın obeliskin tepesine varmadan hemen önce Ekşisurat göğsüne vurup uludu. Görüş penceresinden bakınca Char'ı gördüm.

"Piyadeler!" diye haykırdı Ekşisurat. Kıyıdaki adamlar seslenişini yankıladılar ve ulumasına katıldılar. Aynısını yapmam için bana vurdu. Dikkatimi kapağa yönelttim. Üzerinde Cumhuriyet yıldızı resmi vardı.

Çok geçmeden terk edilmiş kıyı mühendislerle kaynıyordu. Ağır yük taşıyıcı mekikler, bomba ekibi incelemesinin ardından obeliskleri kıyıya sürükledi. İlk obeliski açarlarken Ekşisurat ve yüzlerce çevre muhafızı ve liman işçisiyle bekliyordum. Ortadan

ayrılınca kapsüller açığa çıktı. İlkini kırarak açtılar. Binlerce dayancam silindirle doluydu.

Öne doğru sendeledim ve tepeleme silindirlerin önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Her birinde gümüş kanatlı topuk damgaları vardı. Her biri, bir insana bir ay yetecek kadar radyasyon ilacıyla doluydu ve binlerce kapsül ile otuz sekiz obelisk vardı. Her bir silindir, radyasyondan kurtulan bir insan demekti. Parmaklarımı üstlerinde hayranlıkla gezdirdim. Ekşisurat yanımda kalçalarının üzerine çöktü; bir kapsülü açtı ve içinin yiyecek, ilaç ve malzemeyle dolu olduğunu gördü. Geriye doğru, kumların üzerine devrildi ve şeker kaplı bir hamurişi gibi görünene dek yuvarlandı.

Kutuların geri kalanı açılıp Heliopolis'e geri taşınırken gölgede oturdum. Obelisklerden birinin içinde benim için bir mesaj buldular. VeriYüklemesini parmaklarım arasında ovuşturdum ve etkinleştirdim.

"*Selam, kocam,*" dedi karım tatlı bir tebessümle. Görüntüyü durdurdum. Yüzü avuçlarımda süzülüyordu. Bir dakikalığına onu orada tutarak dudaklarındaki sözcüklerin, aklında benden başka bir düşüncenin olmayışının tadını çıkardım. Rüzgâr, tepedeki palmiye yapraklarını Defne Bayramı'ndaki Kızıl kızların etekleri gibi hışırdatıyordu.

Mesajı istemeden de olsa devam ettirmemle, dünyaların gerginliği karımın yüzüne akın etti. Gözlerinin ardındaki ağırlığı ve endişeyi görüyordum – oğlumuz için, benim için, Cumhuriyeti için. Onun savaşı benimkinden farklı olabilirdi ama savaş her türlü savaştı ve o yorgundu.

"Kısa kesmem gerek. Bu kapsüller yeni silahlarla fırlatıldı. Planlanan teslimat bu değildi ama gemileri gönderme çabaları... sekteye uğradı. Hyperion ve ötesinde birtakım oyunlar dönüyor. Victra Mars'a gitmek üzere Luna'dan ayrıldı. Sevro burada Sendika'yla uğraşıyor ve âdeti olduğu üzere benim işlerime karışıyor. Sefi ise Kimmerya madenleri dolabıyla ortadan kayboldu. Artık onun Sendika Kraliçesi olduğuna inanmasam da çocuklar onun elinde. Pax'ın onun gözetimi altında

güvende olduğunu ve Sefi'nin madenleri ele geçirmesine yardım etmesi karşılığında Victra'ya geri verileceğini düşünüyorum."

Her yanımı bir rahatlık kapladı. Oğlum Luna'da kopan kıyametten kaçmış olabilirdi. Düşmanların elinde değildi. Güvende olacaktı. Valdir ölürdü de, Sefi'nin, onun saçının bir teline bile zarar gelmesine izin vermezdi.

"Görünmez bir el, her açıdan zeki bir el, parçaları oradan oraya sürüyor. Atalantia mı? Atlas mı? Bence öyle. Teorilerim birbiriyle bağlantılı. Şablonu çözmeye başladığıma inanıyorum, yakında hamlemi yapacağım. Senin durumuna yardımcı olur düşüncesiyle dosyalarımı ekte gönderiyorum. Ayrıca Sistem'in mevcut durumuna dair istihbarat raporlarını da ekledim. Ulaştığında üzerinden iki hafta geçmiş olacak, o yüzden onları akıllıca kullan.

"Zaferin, Senato'yu kendi lehime çevirmem için bana bir ivme kazandırdı. Bu mesaj kaydedildikten dört gün sonra oylamayı yapmış olacağız ve sen bunu aldığında filo ya yolda olacak ya da olmayacak. Ancak Senato hangi kararı verirse versin, mayıs ayının ilk günü, gece yarısı Merkür'e geleceğim. Şansım yaver giderse bir Hükümdar olarak. Gitmezse bir eş olarak."

Duraksadı. Ses tonu alçaldı ve tekrar karım oldu.

"Yorgun olduğunu biliyorum. Merkür'ün mezarın olacağını düşündüğünü biliyorum. Cumhuriyet'in seni terk ettiğini ve yaptıklarının ağırlığının, içini kemirip bir delik açacakmış gibi hissettirdiğini. Ancak benim için, oğlun için, umutsuzluğa düşmemen konusunda sana yalvarıyorum. Bizim mücadelemizin temelinde silahlarımızın başarısı değil, davamızın haklılığı ve yandaşlarımıza olan inancımız yatmaktadır. O yüzden yandaşlarına inan. Cumhuriyetimize inan." Kendini bilen bir ifadeyle gülümsedi. *"Bana ve kendine inan.*

"Hepimizin eşit miktarda aydınlık ve karanlıkla yola çıktığına inandığımı biliyorsun. Korkarım sen, gücünün, karanlık yanından kaynaklandığını düşünüyorsun. Ancak bir adam, düşmanlarına ektiği korkuyla ölçülmez. Dostlarına verdiği umutla ölçülür. Nasıl ki Pax'ın, veri tabletimi kurcalamayı bırakmasını isteyemiyorum, senden de olduğun kişiyi değiştirmeni isteyemem. Bunun farkındayım. Sen-

den tek isteğim, benim için, halkın için, oğlun için ne ifade ettiğini unutmaman. Terk edilmiş değilsin. Senin için geleceğim. Sevro senin için gelecek. Cumhuriyet senin için gelecek. O zamana kadar: Dayan, aşkım. Dayan."

Koridordan harekât odasına yürürken bana eşlik eden Thraxa'ya, "Dünya'da Pasifik'teki o baharı hatırlıyor musun?" diye sordum. Üst düzey komutanlar, Atalantia'nın teklifine verilecek yanıt konusunda karara varmışlardı. "Daxo oğluma kumdan kale yapmayı öğretmişti. Dalgalar geldiğinde Pax ağlamıştı. Kardeşin onu dizine oturtmuş ve ona hayatın bundan ibaret olduğunu anlatmıştı. Yarattığın anların silinip yok olmasını görmekten. Ancak bunun, boşuna bir çaba olmadığını." Kapının önünde durdum ve Daxo'nun Pax'ınkine vurduğu gibi şakağıma vurdum. "Asıl önemlisi tatlı anılar için uzun soluklu, acı olanlar için kısa soluklu bir hafızaya sahip olmak. Erkek kardeşini özleyeceğim, Thraxa. Ama o gitmedi."

Başıyla onayladı ama gülümsemedi. "Bunu kulağa bayağı gelmeden söyleyen tek kişi sen olabilirsin. Ancak Niobe veya Kavax'ı öldürdülerse, Luna'yı kendi ellerimle kana boğarım."

Kapıyı açtı ve içeri girdi.

Harnassus harekât odasındaki masanın başında, benim koltuğumda oturuyordu. Üst düzey komutanların geri kalanı da masanın iki yanını dolduruyorlardı. Önlerinde durdum. "Peki o halde, durum nedir?"

"Darrow, bir karara varmamız bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi Harnassus. "Ancak önemini hesaba katınca, saygıyla hakkını vermek istedik." Dikkatini subaylara çevirdi. "Hepiniz, Vox Populi'nin gururlu bir üyesi olduğumu biliyorsunuz, hatta Dansçı O'Faran'a dostum demekten daha büyük bir gurur duyduğumu da. Onun adına, Birinci Vatandaş Publius cu Caraval ve Senato bana ordu yönetimine el koyma, Darrow'u halkın düşmanı olduğu gerekçesiyle tutuklama ve Atalantia ile Senato'nun üzerinde anlaştıkları şartlara dayanarak düşmana teslim olma emri verdi." Askerler ifadesizce oturuyorlardı. "Bu heyetin varmış olduğu ortak

görüş doğrultusunda teslim olma şartlarına ilişkin Atalantia'ya bir cevap gönderdim: *'Canın cehenneme.'"*

"Canın cehenneme mi?" diye sordum. Gülümsemeye başladılar.

Gökyüzünün ortasından bir emme sesi geldi. Yarımadayı ve şehri koruyan kalkan zincirinin birkaç levhası yok olurken terasa koştum. Bir saniyeye kalmadan ışık her tarafı yuttu. Büyük bir gürültü koptu. Birkaç saniyeliğine kör oldum. Tekrar görebilir hale geldiğimde parçacık ışınlarının hayali görüntüleri gözümün önünde titreşti ve şehrin üzerindeki dağlarda yer alan silahlar kor gibi parlıyorlardı. Yörüngede Atalantia'nın dretnotlarından biri yandı.

Kalkanlar tam geri kalktığı sırada misillemesi geldi.

Salon insan ürünü bir gök gürültüsüyle sarsılırken içeri girdim.

"Canı cehenneme ve parçacık toplarımızdan yoğun bombardıman." Harnassus arkasına yaslanıp sırıttı. "Bunun, o şeytani aklını büyüleyecek cinsten, geriye belirsizlik bırakmayacak kadar ölçülü bir yanıt olduğuna inanıyorum."

Gözlerini subaylara çevirdi ve parmaklarını teker teker çıtlattı. "Uzun bir savaş oldu. Belleğimden silip atamayacağım şeyler gördüm ama daha önce hiç Luna'daki o *saçmalık* kadar gülünç bir şey görmedim." Sesinde gerçek bir tehditle öne eğildi. "Dostlarım, yönetim sistemimiz gasp edildi. Kahramanlarımız katledildi. Hükümdarımız esir alındı." Dudakları, dişlerini gösterecek biçimde iki yana açıldı. "Bu bana göre değil. Yabancı, misafirperver olmayan topraklardayız. Yurdumuz yok olmadan önce eve dönmeliyiz."

Koltuğumdan kalktı ve salonda yürüyüp meydan okurcasına yanımda durdu. Koltuğu işaret etti.

"Bu benim dolduramayacağım bir koltuk. Doldurmayacağım. Bu ordudaki her kadın ve erkek, Mars'ın Azraili'nin kendilerine liderlik edeceğini düşünerek savaşmaya gönüllü oldu. Onun peşinden giderek yurdumuzu özgürlüğüne kavuşturduk. Onun peşinden giderek çölden çıkıp yolumuzu bulduk. Bizi bu gezegenden de o çıkaracak. Bu çılgınlığı düzeltip Caraval'ı kulaklarından asacağımız evimize de bizi o götürecek." Çenesini yukarı kaldırdı. "Götürmese

bile, onu terk edip yüz elli yaşıma kadar yaşamaktansa peşinden Vadi'ye gitmeyi yeğlerim."

"Vox'un canı cehenneme," diye seslendi Colloway oturduğu yerden. "Yaşasın Azrail."

Subaylar bu seslenişi tekrarladılar.

Tek kelime etmeden koltuğa yürüdüm. Önünde duraksadım. Bu, kuş ve ağaç oymalı, süslemeli bir Votum hazinesiydi. Benim için hiçbir şey ifade etmediği sırada fark etmemiştim. Koltuğa oturdum ve kollarının beni sarmasına izin verdim. Bir an bu kolların karım ve oğlumun kolları olduğunu hayal ettim. Gözlerimi yumup onları düşündüm. Hayatta olduklarına inanıyordum. Onların yanma döneceğime inanıyordum. Öyle olmasa bile, öleceğim yer eve dönüş yolu olacaktı. Pax'ın zincirinden sarkan anahtarını sıkıca tuttum. Gözlerimi yeniden açtığımda subaylarım bir mucize bekliyorlardı. Bu da ailemdi. Colloway, Ekşisurat, Harnassus, Thraxa, Rhonna. Merkür'e Alexandar'ı, Orion'u, Dilsiz'i, Felix'i, Misket'i ve daha birçoklarını kurban vermiştik. Bu kadar kurban yeterdi. Ailemi eve götürecektim. Dayanacaktım.

"Usta Yaratıcı Glirastes'i çağırın."

36

LYRIA

Kurban

Açlıktan midem kazınarak soğuk zemine yattım.

En son ne zaman dans etmiştim? Erkek kardeşlerim ne zaman ben toprağa düşüp solgun bacaklarının, etekler ve kurdelelerden ibaret bir ufuk çizgisi altında hareket etmesini izleyene kadar beni aralarında döndürmüşlerdi? Yaşamın ritmini bir zamanlar Gama madencilerinin çaydanlık ciyaklamalarıyla dolu evlerine döndükleri sırada dans eden davullar, vardiya çağrıları ve bot sesleri mi oluşturuyordu?

Yoksa hepsi bir rüya mıydı?

Köle olduğumuzu söylüyorlardı. Nitekim öyleydik. Kırk yaşın bir zamanlar insanı yaşlı kategorisine soktuğunu veya bir çocuğun karnını şişiren radyasyon tümörlerini unutacak kadar aptal veya yalnız değildim. O dünyanın bize aksi söylenmeden önce bir anlamı vardı en azından.

Hissettiğim bir ritmi vardı. Sevdiğim bir aile vardı. Anlam verdiğim bir amacımız vardı. O dünya artık bitmişti. Sadece benim için değil, herkes için bitmişti.

Ancak ailemin Kızıl El tarafından paramparça edildiği asimilasyon kampında bir amaç yoktu. Hyperion'da Liam hariç bir

ailem yoktu. Ses ve ışığın kurbanı olarak yattığım bu hapishane odasında hiçbir ritim yoktu.

Işık, hücremin ortasında daralıp genişliyordu. Işık derin maden gazının şiddetiyle yanarak sevgililerin, Defne Bayramı dansı için Lagalos yiğitlerinin kollarına bağladıkları ince kırmızı kurdeleler halini aldı.

Gürültü bana işkence olsun diye duvarların ötesinden duyuluyordu. Müzik değildi, insan çığlıkları tırtıklı bir taşa sürten dişler gibi şekil değiştirip yayılıyordu. Sağır edici perküsyon kulak zarlarımı patlatıyordu. Kulaklarımı tıkardım ama gözlerimi kapayamazdım, gözlerimi kapadığımda bile ışık öylesine güçlü parlıyordu ki, ellerimdeki kemikleri görebiliyordum. Bir yaprağın damarları gibi görünüyorlardı.

Yeniden bir yaprağın rüzgârdaki fısıltısını duymak için neler vermezdim.

Bazen ailemin gecekondusuna doluşmuş onca beden sinirlerimi gerdiğinde ormanın kenarına gidip oturur ve konuşmasını dinlerdim.

O kaltak Kahverengi, şıringayı boynuma sapladığından beri ne orman ne rüzgârın sesini duyuyordum. Hatırladığım son şey, karnıma dökülen ılık duş suyuydu. Taşın sırtımdaki soğuğu. Karanlık çöktüğünde annemin rahmine geri girdiğimi hissetmiştim. Rüyamda onu ve kız kardeşimi görmüştüm. Sonra odamın soğuğuna uyandığımda, baş ağrısı sol gözümün arkasını zonklatıyordu ve dudaklarımda safra tortusu kalmıştı.

Bu ne kadar zaman önceydi?

Bir hafta?

Bir ay?

Beş ay?

Ailemden sadece Liam hayattaydı. Babası, kız kardeşimin kocası Varon'un hayatta olduğunu umuyordum. Erkek kardeşlerimin de: Sevgili Aengus'un ve hatta kasvetli, öfkeli Dagan'ın bile. Ancak üçü de ön saflardalardı. Vadi'ye gidip gitmediklerini kim bilirdi, keza Liam'ın da öyle.

Keşke onları da annem ve kız kardeşim gibi rüyamda görebilseydim. Ancak rüyalar artık daha nadirdi. Bölük pörçük uyku, gürültü ve ışık yüzünden parmaklarımın arasından kayıyordu. Uykuya dalmayı başarsam bile yerçekimi, tavan zeminle yer değiştirirken bağırsaklarımı burkarak ve korkuturcasına beni sertçe metale çarpıyordu.

Oda soğuk ve parlak siyahtı, ona on adımdı. Yatak yoktu, sadece işemem için geri çekilip bir boru açığa çıkaran nodüller vardı. Yere iyice çömelmen gerekiyordu, yoksa odanın içini kesif bir koku sarıyordu. Dışkıda durum daha fenaydı. Iskalarsam yerden alıp parmaklarımla içine itmem gerekiyordu yoksa bir sonraki uyuyakalışımda kendimi içine düşmüş halde buluyordum.

Yemek teslim nodülünden bağırmayı artık bırakmıştım. Kimsenin dinlediği yoktu. Başlarda Julii kaltağının benden bir şey isteyebileceğini düşünmüştüm. Ancak istemedi. Bu intikamdı. Beni ilk ve tek ziyaretinde anlamıştım.

Dikdörtgen bir ışık, karanlığı bölmüştü ve Julii odanın içine gözlerini dikip bana bakmıştı. Bir tanrı olduğunu zannederdim. Babamın yabani masallarından fırlamış savaşçı bir kız. Ancak artık ne ona ne de *onlara* dair bir romantizm söz konusuydu. Altın öfkesi önemsiz görünüyordu. İhtişamı, ailemin Mars ve Hyperion'daki asimilasyon kampında gördüğüm fakirliği karşısında aşağılık görünüyordu.

Yine de makul olacağını düşünerek bildiğim her şeyi ona anlatmıştım. Hükümdar'a anlattığım her şeyi. Bir şey demedi ve gerçeği o zaman anladım: Ne bildiğim umurunda değildi. Ne zaman ki Liam'ı görmek için gitmeme izin versin diye ellerim ve dizlerim üzerinde emekleyerek yanma gidip yalvardım, nihayet o zaman o dolgun dudakları hafifçe aralandı.

"Dürüst olup şunu söylemek istiyorum: Bu aşağılık halini görmek hoşuma gidiyor." Sözcükler, karnının derinlerindeki bir siyah kazandan çıkarcasına köpürüyor gibiydi. "Kızıl El'in bir üyesi olmadığının farkındayım, bir Gorgon harekatçısı da değilsin. Ne ki aptallık da kurbansız bir suç değildir. Beni kızımdan, kendi

kanımdan ve canımdanmış gibi sevdiğim yeğenimden mahrum bıraktığın düşünülürse, benim de seni bir şeyden yoksun bırakmak ancak hakkım olabilir: 'Akıl sağlığından.' O kör çocuğu buna dahil etmemiş olmamı bir merhamet göstergesi olarak düşün. Keşke aynı anlayış sende de olsaydı."

Liam'ın, bu odanın dışında bir yerlerde güvende olduğunu anlayınca hıçkırıklara boğuldum. Acınası bir şekilde ona yalvarmayı düşündüm.

"Böyle olmasını istemedim..."

Dudaklarını benimkiler gibi kıvırarak, "Böyle *olmasını,*" diye dalga geçti. Elim çivili botlarına dokununca, gözleri parladı. "Böylesi bir düşüncesizlik yapmamanı salık veren birçok güvenlik brifingine katılmış olmana rağmen bir hükümet mekiğine izinsiz, yabancı bir donanım soktun. Ya tekinsiz, umursamaz birisin ya da anlamsız konuşan aptalın tekisin. Yaptıklarının sonuçlarını kabullen, genç hanım. Neticede bir daha özgürlüğüne kavuşamayabilirsin ama belki haysiyet kazanırsın. Gerçek bir kadın bundan başka az şeye ihtiyaç duyar."

Sonra ışık Altın'ı geri yuttu.

Küçülen kapıya koştum ama duvarın içinde gözden kayboldu. Parmak eklemim derimin altından görününceye dek yumruklarımı vurup çığlıklar attım.

Bir daha asla açılmayacağını biliyordum.

Ağladım ve ellerimin üzerine kapanıp zavallı bir köpek gibi parmak eklemlerimi yaladım. O kadından nefret ediyordum. Ona karşı büyük nefret duyuyordum ama içten içe odaya geri gelmesi için, bir kez daha başkasını görmek için, her şeyi yapacağımı da biliyordum...

Mesanem iyice şiştiğinde yattığım yere öylece işedim. Yemek bölmesi açıldığında bakmak için kafamı bile çevirmedim. Ne anlamı vardı ki? Bir Julii'nin gazabından daha beter bir şey olmadığını herkes bilirdi.

Çürümüştüm. Çürüyordum.

En son ne zaman bir şey yemiştim?

Odanın içinde sahiden kelebekler mi vardı?

Babam derinmadenlerde üç gündür kayıp olan Dagan'ı bulduğunda, Dagan'ın gözlerindeki deli bakışları hatırlıyordum. Cinler gördüğüne yemin ediyordu. Bir daha asla eski haline dönmemişti. Nazik kalbi yerini aksi bir ikizine bırakmış gibiydi.

Ben de onun gibi deliriyor muydum? Deliriyor olmalıydım.

Vücudum erirken, ortamın ışığından beliren heyulalar halinde cinler ziyaretime geliyorlardı. Erkek kardeşimin kafasını koparan Kızıl El'in yaralı kadını. Benim parçalanmışlığımı görüp kendi çıkarına kullanabilmek için geri toplayan yalancı Ephraim. Kavax'ı vuran Obsidiyen yardımcısı. O iğneli Kahverengi kaltak. Kavisli demiriyle ailem ile klanımı parçalara ayıran ve yüz Gama kızının masumiyetini elinden alan ince uzun, terli adam.

Işık karmaşasında benimle alay ediyorlardı. Sevdiklerim, erkek kardeşlerim, ailem, küçük kör Liam, bizi çamurun içinden çıkarıp Luna'ya getiren ve annesi toprakta yatarken Liam'ın yüzünü tek güldürebilen Kavax.

Onları korumak için ne yapmıştım ki? Onları kurtarmak için ne yapmıştım?

Tek yaptığım kaçmak veya saklanmaktı.

Işık tepemde genişleyip daralırken ve vücudum yorgunlukla hafiflerken, hayatımı masala çeviren dingin bir berraklığa teslim oldum. Başkası tarafından anlatılıyordu hikâye.

Bu küçük Lyria'ydı. Özgürlüğüne kavuşmasını seyrediyordu. Bir kampa götürülmesini seyrediyordu. Diğerleri onun şikayet etmesini seyrediyorlardı. Ailesinin ölümünü seyrediyordu. Koca kötü Hyperion'un onu çiğneyip yutmasını ve bir tarafa tükürmesini seyrediyordu. Onun kendi hücresinde çürümesini seyretmeyi sürdürdü.

Ben bu muydum? Bir seyirci? Bir kurban?

Yüreğimin derinlerindeki çatlaklardan yukarı doğru bir tiksinti sızıyordu.

Azrail'i kaç kez suçlamıştım? Kızıl lejyonerler kampımızı ziyaret ettiklerinde ve Darrow ile *Öncü* martavalları okuduklarında kaç kere gözlerimi devirmiştim. Darrow ve hortlak Goblin. Darrow,

Julii ve Ilium'daki Valkyrie'ler. Darrow, Çakal ve kurtarıcımızın, canavarın sofrasında geçirdiği İki Yüz Yetmiş Gün.

"Buna İkinci Doğum diyorlar, kızım," demişti genç Kızıl lejyoner, zokayı yutmadığımı gördüğünde su kulesinin üzerinde kendi etrafında dönerken. Fısıltı gibi çıkan sesiyle etrafına bakarken eli göğsüne dokundu. "Mars'tan Merkür'e kadar herkes, onun o zaman Azrail olduğunu bilir. Adamın daha öte bir şeye dönüştüğünü. Onu bizzat gördüm. Yankı Şehri'nde. Onda farklı bir şey var, orası kesin. Şişenin içindeki bir gök gürültüsü gibi." Sesi yükselerek ellerini potansiyel askerlere doğru salladı. "Bu hepimizde var. Gözlerinde Kızıl olan her klan mensubunda. Lambda'dan Gama'ya kadar. İri olmayabiliriz. Evet. Zengin olmayabiliriz. Ancak onda olan şey bizde de var. *Öfke.* Yedi yüz yıldır damarlarımızda gürlüyor."

O gün, aralarında iki erkek kardeşimin de bulunduğu kırk beşi Özgür Lejyonlar'a canlarını feda etmek için sıraya dizilmişti. Altın bir karısı ve Altın bir dölü olan kendini beğenmiş bir Cehennemdalgıcına tapan bir sürü aptaldan başka bir şey değillerdi. O artık bizden biri değildi. Erkek kardeşlerimi aldığı için, bizi kampta çamura batmış halde bıraktığı için, yanlış giden her şey için onu suçluyordum. Ancak tek bir insan tüm bunları yapamazdı. O bizi özgürlüğümüze kavuşturmuştu, sonra biz kampta kalmıştık ve geri kalan her şeyi onun yapmasını beklemiştik.

Bekledik. Bekledik.

O cesur oğlanlar ve kızlar gibi bir seçim yapmadığımız için, bizi büyük kılan masallar küçük hissettirmeye başlarken bekledik.

Biz savaşmayı seçmemiştik.

Artık daha fazla beklemeyecektim. Benim savaşım hayatta kalmaktı.

Birkaç saat sonra borunun içinden sentetik yemek gönderildiğinde bir seçim yaptım. Vücudum zayıftı, emeklerken pantolonum kendi pisliğimle kaplıydı. Ancak oraya ulaştım ve tatsız lif küpleri ile proteini tüpteki suyla beraber yuttum. Yemek yeniden geldiğinde onu da mideye indirdim. Çok geçmeden halüsinasyonlar yok oldu.

Korkunç yalnızlık giderek azalırken yerini teslim olma istekliliğim konusundaki öfkeye bıraktı.

Çaresizlik aklımı devredışı bırakmıştı. Çaresizliğimin yok olmasıyla tulumumdan bir kumaş parçası yırtarak ve yerçekimi zemine indiğinde kendimi havalandırma borusuna bağlayarak uyumanın bir yolunu buldum. İçim geçer geçmez zemin yerini yeniden tavana bırakıyordu ve ben bir derinmaden yarasası gibi, kulaklarıma tıkılmış tulum parçaları ve pantolonumun bacağından koparılmış bir göz bağıyla orada öyle asılı kalıyordum.

Uyku Vadi'nin kendisiydi. Yine yedim. Uyudum. Sıkıldım ve biçim değiştirip genişlerken ışığın uçlarına dokunmaya çalışarak dans eden ışıkları oyun arkadaşım yaptım. Dokunuşum karşısında tepki veriyor, kırmızı veya mora dönüyordu. Bir şablonu vardı, belki de bir şifresi ama onu bir türlü kıramıyordum.

Bir gün, gece veya akşamüstü yine uyumak üzere kendimi boruya bağladığım sırada havalandırmada buruşuk bir kumaş topağı fark ettim. Hücre terliklerimden kemirerek kopardığım bir lastik parçasıyla yaptığım küçük kancayı kumaşa geçirdim ve kendime doğru çektim.

Işık küt, pul pul dökülen kahverengi harfleri aydınlatıyordu. Bu kanla yazılmış bir mesajdı.

"Adım Volga. Bir mahkûmum. Ne kadardır, bilmiyorum. Yalnız mıyım?"

Uzaylı bir ırktan gelen mesajmışçasına kumaş parçasına baktım. Yüzümü tuhaf bir uyuşukluk kapladı. Sekiz yaşımdayken Omikron Vanna gözüme tükürüp babama teneke emici dediğinde hissettiğimle aynı uyuşukluk.

Katışıksız öfke.

Volga, Ephraim'in Obsidiyeninin adıydı. Derisi eriyerek kaburgasından ayrılacak şekilde iriyarı Kavax'ı göğsünden vuran Hyperion'lu pislik. Kumaşı yumruğumun içinde sıkıştırdım.

Ancak atmadım.

Birdenbire kadınla ilgili hatırlayabildiğim tek şeyin, hava aracının arkasında bana bakarkenki gözlerindeki boşluk olduğunu fark

ettim. Bu, kendini paramparça eden bir ruhtu. Biliyordum çünkü Ephraim'in beni ne yapmak için kullandığını anladığımda benim gözlerimde de aynı ifade vardı.

Bu Volga'nın gerçekliği miydi? Benimle aynı utancı mı duyuyordu? Lanet olası Ephraim Horn tarafından kullanılan tek kişi ben olmayabilir miydim? Belki... belki de sadece birileriyle konuşmak istiyordum. Belki sadece yaşadığıma dair bir kanıt istiyordum.

Başparmağımı kanatıncaya kadar ısırdım ve tırnağımın kenarını kopardım. Kana batırıp kumaş parçasının arkasına yazmaya başladım. *"Adım Lyria. Beni hatırlayabilirsin..."*

37

EPHRAIM

Venüs Kalbi

Kartal Yuvası iletişimi üst düzey Ulukabile personeli dışında herkese kesilmişti. Sefi hiçbir bilginin dışarı çıkmasını, muhtemelen içeri girmesini de istemiyordu. HoloNet erişimi kesikti. Freihild dahil, skuggilerimin birkaçı, hemen iptal edilen ve şehre tüm geçişlerin engellendiği Olympia'ya sızma planından önce Kraliçe'ye hizmet için çağırıldılar.

Pax'la birlikte, dinleme cihazı vardır düşüncesiyle duyulur biçimde dedikodu yapıyor ve tabaklarımızdaki bezelyeleri, onun bizim için geliştirdiği koda göre diziyorduk. Skuggiler için fiberkablo edinmek üzere son günlerde Ksenophon'a gittiğim için altı bezelye koydum. İstediğim teçhizatı kurduğu için Pax iki tane koydu, sonra Sefi'nin bana sözünü verdiği gemiyi sormak için yedi tane koydu. Bezelyeleri ezdim. Gemi yoktu. Hâlâ kaçış riski söz konusuydu.

Kapı hızla açıldı. Electra içeri girdi.

"Baltasurat! Sana birkaç bezelye ayırdık." Ezdiğim birkaç taneyi işaret ettim. Önce küçük akşam yemeğimizi kıskandığını sandım, ta ki pencereleri açıp terasa çıkana kadar. Pax kaşlarını çattı ve peşinden gittik. Süitimi çevreleyen akımBalonu dışında Olympia'da bir şeyler oluyordu.

Şehirde kırık pencerelerde ve dökülen kulelerin tepesinde mum alevleri titreşiyordu. Bir güruh sokaklarda yürüyordu. Yasak Şarkı rüzgârda kaygı verici biçimde süzülüyordu.

Electra, Pax'a baktı.

Merkür düşmüş müydü?

Kimse korkusunu kelimelere dökemeden süitimin kapısı tekrar açıldı. Ozgard terasa çıktı. "Kraliçe sizi çağırıyor. Hepinizi."

Taht odasına götürülmek yerine gecenin içinde zırhlı bir askeri mekiğe ilerliyorduk. Mekiğe bindiğimiz sırada onlara, "Bu konuda bir fikriniz var mı?" diye sordum. Electra beni duymazdan geldi.

Pax başını iki yana salladı. "Senin?"

"Bir iki fikrim var."

"Paralı asker ve mesleki görüşlerine şükürler olsun," diye sataştı Electra ama bugün biraz durgun gibiydi. Göçen onun veya Pax'ın annesi ya da babası mıydı? Merkür veya Luna mıydı? Yoksa başka bir şey mi?

Askeri mekiğin yataklı bölümlerinde veya üç günlük yolculuk süresince yemek yiyeceğimiz kantin kısmında görüş penceresi yoktu ama hepimiz fırtına öncesi sessizliği hissedebiliyorduk. Pax, günlerini, Ozgard'ın ona öğrettiği bir meditasyon pratiğine adamıştı. Electra kızgın bir sokak kedisi gibi güvertede volta atarak herkesi çıldırtırken birlikte anlaşılmaz dualar okuyorlardı.

"Bu ne tür bir Nagal?" diye sordum Pax'a, akşam yatmaya gitmeden önce. "Kulağa tanıdık gelmedi."

Ozgard'a baktı. Şamanı uyurken bulunca alçak sesle açıklamaya koyuldu: "Bu Nagal değil. Tetkjr. Eski duaların bir kısmı varlığını sürdürmeyi başarmış. Ozgard onlardan artakalanları Merkür'deki eski tapınaklarda bulmuş. Bana öğretiyor. Karanlık İsyan'dan beri Kuşak'ın içinde hiç konuşulmamış."

Karanlık İsyan, sadece komplo teorisyenlerinin ve sarhoşların inandığı, lejyonlardaki bir efsaneydi. Ancak çöküşten sonra Cumhuriyet, Toplum'un yok etmek için elinden geleni yaptığı tarihlerini yayımlamıştı. Kurgu gibi bir hikâyeydi. Kızıllar ayaklanmadan

beş yüz yıl önce Obsidiyenler, Kral Kuthul diye tanınan ve hayatına dair az şey bilinen bir kişinin idaresinde, Toplum'u az kalsın deviriyorlardı. Elbette Pax dayanılmaz ayrıntılarıyla açıklamaya aşırı hevesliydi.

"Altınlar zafer konusunda nadiren cömertti. Peitho Savaşı'nı izleyen soykırım yalnızca toplu katliamı değil, toplumsal ve kültürel yeniden yapılandırmayı da içeriyordu. Yabani bir soyu ehlileştirerek daha... sürdürülebilir ve öngörülebilir bir ırk haline getirmeyi. Başka paradigma değişiklikleriyle beraber teknofobi de aşılandı. Ulubaba, yerini Uluana'ya bıraktı. Moğol sosyolojik yapısı İskandinav'a dönüştü. Ataerki anaerkiye evrilirken Kızıllara uyguladıkları ayrım protokolü tersyüz oldu."

Tenim karıncalanmaya başladı. "Şimdiyse dillerini konuşuyorsun. Bu kötü şanstan başka bir şey olamaz."

Konu onu büyülemişçesine gülümsedi. "Annemin nispeten daha meraklı teorisyenlerinden bir kısmına göre Ascomanni bu dili konuşuyor. En azından kısmen."

"Onlar Sefi'nin izinden gitmeyen buz kabilelerindeki pislikler değil mi?"

"Elbette ama öyleyse, aralarında tuhaf benzerlikler var. Örneğin merkezi bir figür olan *Volsung Fá*'dan bahsediyorlar, 'Toplayıcı Volsung,' bir tür kral." Ozgard uykusunda bir şeyler mırıldanınca durdu ve sesini bir fısıltı halinde alçalttı. "Karanlık İsyan'ın tüm savaş lordları esir alınmadı."

İnledim. "Tanrılar aşkına, bir lejyon ayyaşı gibi konuşuyorsun."

"Şişt. Bu doğru. Bazıları Kuşak'ta gizlendi. Bazıları, filolarının paramparça edildiği Neptün'e kovalandı. Geride kalanların yakalanıp son savaş birliklerine kadar öldürüldükleri sanılıyor. Ancak... Octarius au Lune'un hükümdarlığından yaklaşık bir asır önce, gemiler Kuiper Kuşağı'nda kaybolmaya başlıyor. Öylece yok oluyorlar. Bunun bir pilotaj hatası veya donanımla ilgili çevresel bozulma olduğu düşünülüyor. Sonra gemilerden biri kaçıyor."

"Devam et."

"Bir lejyon ayyaşı gibi konuştuğumu sanıyordum."

"Pax."

"Yapay yerçekiminde kayıp, ardından ışık yetersizliği ve gövdenin dışından gelen sesler rapor ediliyor. Sonrasında dışarıda kaynak desenleri bulunuyor. Elmas uçlu matkap izleri."

"Ürkütücü."

"İlk Kuiper Obsidiyeni Octarius'tan sonra tespit ediliyor ve Ascomanni adı ortalarda dolaşmaya başlıyor. Önceleri pek endişe konusu değillermiş. Sonraki keşiflerde, buz madencilerinden oluşan göçebe kafilelerden oluştukları; yeraltı meskenlerine; seyrek nüfus topluluklarına ve kavgacı kabile dinamiklerine sahip oldukları ortaya konuyor. Görünüşe bakılırsa Ascomanni, bazı oymacıları beraberinde götürmeyi bile başarmış. Tenlerinin muhtemelen derin uzay radyasyonu, uzay boşluğu, dehidrasyon ve soğuğa karşı yüksek dirençli bir ekstremofil bakteri olan *Deinococcus radiodurans*'la genetik bir şekillendirmeden kaynaklı kızıl renkte olduğu söyleniyormuş.

"Octavia yönetimine yaklaştıkça cesaret buluyorlar ve istedikleri zaman baskın yapmaya başlıyorlar. Kızının ölümünün ardından, yaklaşık on beş yıl önce Octavia, Plüton'daki dünyalaştırma çalışmaları baskınlarla tehdit edildiğinde Korku Şövalyesi'ni sefere gönderiyor."

"Octavia neden Kılıç Donanması'nı gönderip işlerini bitirmemiş?" diye sordum. "Bu hoşuna giderdi sanki."

"Fayda ve maliyet." Boş ifadem karşısında sinirlenmişe benziyordu. "Bazen insanların, yaşadıkları galaksinin minik bir köşesiyle bu kadar az ilgilenmeleri beni korkutuyor. Dünya, Güneş'ten bir astronomik birim uzakta. Neptün otuz birim. Kuiper Kuşağı elli. İç Kuşak'ın yirmi katı genişliğinde ve kütlece neredeyse iki yüz kat büyüklüğünde. Moira'nın tahminlerine göre Kılıç Donanması'nın, Kuiper Kuşağı'nın yarısını araştırması beş bin yıl sürecekmiş. Octavia'nınsa gündeminde başka şeyler varmış.

"Korku Şövalyesi'ne geri dönersek. Orada bir yıl kaldıktan sonra durumun iyi olmadığını bildiriyor. Pusuya düşürülmüş ve ikisi dışında tüm gemileri kaybetmiş. Octavia, harekat sona erinceye dek telsizini kapatmasını söylemiş. Bu bir idam emri sayılır.

Ancak şövalye yedi yıl önce geri döndü. Derin uzay madencilerinin, Ascomanni'nin tek bir hükümdar altında birleştiğinden bahsetmeye başladığı sıralar. *Volsung* 'Boşlukta Yürüyen' dedikleri bir yabancı. Çeper'le anlaşmamız belli ki daha fazla araştırma yapılması konusunda... zorluk çıkarmış."

"Nereli bir yabancı?" diye sordu Electra. Ozgard'ın tepesindeki ranzasından dinliyordu. Kötü, kızıl tenli, uzaklara yayılmış Obsidiyen savaş lordları düşüncesi karşısında psikopatın gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

Pax omuz silkti. "Korku Şövalyesi'nin, güçlenmesine yardım ettiği biri olabilir. Bir çeviri uyuşmazlığı. Belki de Atlas'ın gemileri tahrip olmuştur ve on yıl boyunca telsiz iletişimini kaybedince kuyruğunu kıstırıp oturmuştur. Her ne olursa olsun, Volsung Fá gerçekten varsa, baskıncıları geri çeviren Marsh veya Dünyalı Obsidiyenlerin gerçek bir Ascomanni'yle etkileşime geçmeleri hiç olası değil. Sahip oldukları gemilerle arada yıllar kadar mesafe var. İnsanlar korsanlara isim vermiş çünkü insanlar efsaneleri sever. Ancak insan merak ediyor, ya uzun süredir kayıp kardeşleriyle bir araya geldilerse? Ya koordine ediyorlarsa ve Volsung Fá sadece uzaktaki Obsidiyenleri değil, korsanları da yönetiyorsa?"

Electra ranzasında, hiç kuşkusuz boşluğun ötesindeki kâbusları hayal ederek geriye yaslandı. Bense tamamen rahatsız bir biçimde kendi ranzama uzandım.

"Uyku öncesi masallarında berbatsın," dedim.

"Özür dilerim. Bir dahaki sefere, ölümün eşiğinden dönmeyi öğrenecek kadar zeki ve asil bir yaratık olan klon Sofokles'in hikâyesini anlatırım." Uyumak üzere yana döndü. Bir süre uyanık bir şekilde uzandım ve yanıma döndüm. Ozgard yan ranzadan bana bakıyordu. Gözleri bir çift siyah ayna gibiydi. Başından beri dinliyordu.

Dördüncü gün, iniş yapan takımların titreşimi geminin tamamında yankılandı. Mekik, dışarıdaki metal bir gövdeye temas etti ve ana muharebe gemisinin yerçekimini daha yoğun bir biçimde hissettim.

"Filolarıyla buluştuk," diye tahmin yürüttü Electra. Pax başını iki yana salladı ama onu düzeltmedi. Bunu nasıl veya ne zaman anlamıştı bilmiyordum ama eski bir barok yolcu gemisinin VIP hangarına girdiğimizde şaşkın olmayan bir tek oydu.

Binlerce kancesur hangarın içinde savaşa hazırlanıyordu. Bu kadın ve erkekleri Olympia'dan çıkaramadım çünkü Olympia'dan değillerdi. Bunlar, tenleri Merkür'de güneşten yanmış, cephe hattı askerleriydi. Koşturan birlikler, Sefi'nin ileri lejyonlarını oluşturan kabilenin parçalanmış savaş sancaklarını taşıyorlardı: Buz Kuzgunları, Nehir, Karayürekler. Pax, babasının eski askerlerine baktı. Merkür'de veya Cumhuriyet'in onlara Dünya'da kışla olarak tahsis ettiği topraklarda olmaları gerekiyordu. Nasıl olduysa buradalardı ve sanırım sebebini biliyordum.

Biz çıkarma rampasından inerken Freihild, "Horn!" diye seslendi. Skuggilerimden on tanesi, altın harflerle *Venüs Kalbi* yazılı dev bir kemer altında sıraya dizilmişlerdi. Tasarım tanıdık gelmişti. Bu eski bir lüks yolcu gemisiydi.

"Demek sıvışıp geldiğiniz yer burası," dedim, yanlarına yürüdüğümüz sırada.

"Gelişiniz için hazırlık yapıyorduk, efendim," dedi Freihild çarpık bir gülümsemeyle Ozgard'a bakarak. "Skuggilerin geri kalanı nerede?" diye sordum.

Freihild omuz silkti. "Gelin. Kraliçe bekliyor."

Bu gemiyi çok iyi biliyordum. *Venüs Kalbi*'nin savaşta parçalandığını sanıyordum. Oysa yolcu gemisi şizoid bir yapıya bürünmüş gibiydi. Uzun zaman önce yağmalanan koridorları şimdi atık doluydu. Lüks kamaralara ve spa'lara açılan otomatik kapılar rasgele açılıp kapanıyordu. İçerideki ışıklar, kutup ve bataklık havası arasında gidip gelen iklim kuşaklarıyla yanıp sönüyordu. Her yerde dürülü Obsidiyen yatakları, yemek istasyonları, kamp halindeki bir ordunun yığın halindeki silahları, donanımlarından, gemilerinin motorlarından ve hatta botlarından yayılan bol miktarda Merkür tozu vardı.

Demek onları Cumhuriyet'in gözü önünde bu şekilde kaçırmıştı. Senato filonun yarısını geri çağırdığı sırada terk etmiş olmalılardı. Pax ve Electra onları aşağılarcasına izliyorlardı. Azrail'i yüzüstü bırakmışlardı.

VIP alanından çıkmak için, yukarı hareket eden garip bir çekimAsansörüne bindik. Cam tüp geminin ortasındaki bir akvaryumdan yukarı çıkıyordu. Bu bir zamanlar turistler için Venüs dalgaları altındaki rengârenk hayata dair bir kesit sunuyordu. Cam şimdi kabuklu deniz canlıları ve su yosunlarıyla kaplıydı. Dengenin korunması için bakımları yapılmayınca ekosistemi yırtıcılar tarafından gasp edilmiş gibi görünüyordu. Mercan resiflerinin altına gizlenmiş, filtrelenmemiş suyun içinde hantal hantal geziniyordu. Ozgard cevizlerini çiğnerken gölgelerin arasında dalgalanan kapkara bir dokunacı seyrediyordu.

Nagal dilinde saygı dolu bir şey mırıldandı. İri ve mutlu gözlerle şekilleri işaret etti ve çocuklara mırıldandı: "Bu bir güç savaşı. Birbirlerini yiyorlar. Yakında biri..." Dışarıdaki suya bakarken sözcükler dilinden bir şarkı gibi döküldü: "...muzaffer olacak."

Ulukabile üniformamın ipliklerini kopardım. "Sonra açlıktan ölecek. Ya da kendini yiyecek. Tek kişilik bir krallığın kralı." Hepsi gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı. Ozgard ve Electra öfkeyle, Freihild eğlenerek. Pax hemfikir bir şekilde.

Ara güvertenin durumu da akvaryumdan iyi sayılmazdı.

Turistlerin restoranlara, balo salonlarına ve keyif köşklerine akın ettikleri oyun alanı artık hayalet salondu. Sanki eski bir partide herkes kadehlerini masada, esprilerini yarım yamalak bırakarak ortadan kaybolmuştu. Hava buz gibiydi. Koridorlarda gök gürültüsü kopuyordu. Bozuk hoparlörlerden vızıltılar yükseliyordu.

"Yankıya hapsolmuş," diye açıkladı Ozgard huşu içinde.

Hapsolan bir tek o değildi.

Yaklaşık on beş yıl önce bir aylığına burada Venüs gidiş-dönüşlü bir tatil yapmıştım. Bir elimde martini, diğerinde tasarım bir yakmaç, ceplerim bir Gri'ye kaybetmenin şaşkınlığını yaşayan Gümüş kodamanlardan aşırdığım kumar çiplerinin ağırlığıyla deniz

köpüğü yeşili halılarında yürüyordum. Karaçi'nin, hayatlarına şanslı bir elle başlamış olanların burnunu sürtmek gibi bir eğilimi vardı.

Buradaki üstünRenklerle vakit geçirmek yarım yıllık maaşıma mal olmuştu ama Trigg rol yapmama izin vermişti. Benim için önemliydi. Kendimin de para harcayabileceğini çaresizce kanıtlamak isteyen bir aptaldım. Beni mutlu etmek için elinden geleni yapmıştı. Gerçekten yapmıştı. O ilk gece Venüs dalgası eşliğinde dans etmiştik, sonra azar azar kendi içine çekilmişti, ta ki yaptığı odasında oturup haberleri izlemekten ibaret oluncaya kadar.

Onun gördüğü şeyi Obsidiyenlerin de gördüklerini biliyordum.

Kutuplarda bir mevsim daha kalabilmek için donar, cinayet işler ve adamlarını tanrılara satarlarken bizim nasıl içtiğimizi. Gri phalanksların nasıl intizamlı sıralar halinde durduklarını. Griler. Kendi başımızayken ne kadar zayıf, kollarımızı kenetlediğimizde ne kadar yenilmezdik.

Bunun üzerinden uzun zaman geçmişti.

"Ne oldu burada?" diye sordum.

"Savaş," dedi Freihild. "Ares'in Oğulları yıllar önce achlys-9 gazı saldılar. Gemiyi Mürekkep'te kendi halinde sürüklenmeye bıraktılar. Çöpçüler, yağmacılar, hırsızlar, hepsi geldi. Zaman geçti. Kraliçemizin hizmetkârları bunu bulup kabilenin kullanımına tahsis ettiler."

"Bu Ares'in Oğulları'ndan çok Gorgonların yapacağı bir şeye benziyor," dedi Electra.

Freihild omuzlarını silkti. "Her ağaç bozuk tohum barındırır, bazısı kan içinde çiçeğe durur."

"Kızıl El," diye açıklık getirdi Pax. "Veya ilk hali. Ares'in nispeten daha şiddetli casuslarından biri olan Harmony, onu, Ares'in Altın kökenlerinin annemin propagandası olduğuna inanan radikalleşmiş Oğullar'dan bir araya getirmişti. Erkek kardeşinin Ares'i öldürdüğünü ve Ares'in gerçek kimliğinin Electra'nın büyükbabası değil de babamın amcası Narol olduğunu iddia ediyorlardı."

"Bombok bir ailen var," dedim.

Kaşlarını çattı. "Evet."

Venüs Kalbi'nin Sancak Tiyatrosu'nun rokoko girişine vardığımızda yol boyu yarı donmuş ve lanetlenmiş hissediyordum.

Freihild'in peşinden arya söyleyen bir sopranonun sesinin geldiği köhne tiyatro salonuna girdik. İnanılmaz zayıf bir Mor –benimkinden iki kat uzun boynuyla yağmurlu bir sokak rengindeki bir kız– fildişi bir denizkızının altındaki yıldız dekorlu bir sahnede şarkı söylüyordu. Sahne, ön sıraya yakın ıssız adasıyla çürümeye yüz tutmuş yeşil bir ipek denizinden oluşuyordu. Koridordan aşağı indik. Her bir basamak beni rüyanın derinlerine çekiyordu.

Valkyrie Kraliçesi oturmuş Wagner izliyordu.

Her şey bu kadar ürkütücü olmasaydı gülerdim. Bir düzine Valkyrie askeri, Kraliçelerinin arkasındaki sıralara yayılmış oturuyorlardı. Freihild bizimle içeri dalarken, yerde uzanan Valdir, Freihild'e doğru abartıyla esnedi. Freihild gülümsemesini gizledi. Ksenophon, Valkyrie'lerin birkaç sıra arkasında kaskatı oturuyordu.

Sahnedeki zürafa boyunlu Isolde şimdi sevgilisi Tristan'ı kucaklıyordu. Ses kaydı takıldı. Soprano cazırdamaya, görüntü bozulmaya ve ardından dağılmaya başladı.

Hologramlar.

Sefi'nin Pembesi, Amel, veri tabletine dokunarak sahneye fırladı. "Dosya bozuk, Majesteleri." Sefi sessiz olması için elini salladı. Baş hareketiyle beni selamladı ve yanma oturmamız için çocuklarla bana işaret etti.

"*Venüs Kalbi*'ne hoş geldiniz," dedi. "Gösteriye tam zamanında geldiniz." Sahnenin ortasında dururken birdenbire afallamış görünen Amel'i gösterdi. "Ben sahibini öldürmeden önce Amel Afrodit Evi'nde bir fahişeydi. Müşterilerine sağlayabildiği keyif kuyusundan başka bir şey değildi. İnsanlar içine dalıp içiyorlardı. Ancak kuyunun suyu her defasında azalıyordu. Hepimiz yaşlanırız." Kaşlarını çatan Valdir'e, sonra tekrar Amel'e baktı. "Gümüşler buna azalan verimler kuyusu diyorlar. Kısa süre sonra bir amacı kalmayacaktı. Amel'e *aeta* teklif ettim. Yılda yüz bin kredi alıyor. Kendi soyundan bir fahişenin bir Luna genelevinde kazanacağından daha az ama on

kaynakçının kazandığından daha çok. Bunu adil buluyor musun, Amel? Yani fahişeden az, kaynakçıdan çok kazanıyor olmanı?"

"Evet, Majesteleri." Pembe gerginse bile belli etmiyordu. Oysa ben sahnenin arka iki yanında hareket eden gölgeleri fark etmiştim. Skuggiler. Freihild onları gördüğüne şaşırmış gibiydi.

"Fahişeliği özlüyor musun?" diye sordu Sefi, Amel'e.

"Hayır, Majesteleri."

"Güzel. Mutlu olmandan mutluyum, Amel." Ona gülümsedi. "Bazıları Pembelerin güvenilir olmadığına inanır. Benim halkım, vücut zayıfladığında ruhun çürüdüğüne inanır." Gözleri Amel'in değil, Valdir'in üzerindeydi. "Çürük zehre dönüşünceye kadar çürümeye devam eder. Bunun doğru olduğuna inanıyor musunuz, Bay Horn?"

"Buna göre yaşayan birkaç kişi tanıyorum," diye yanıtladım temkinli bir şekilde.

"Siz neye inanıyorsunuz, çocuklar?" diye sordu gözlerini Valdir'den ayırarak.

"Ruhlar insanın ölüm korkusundan doğan hayali kurgulardır," diye cevap verdi Pax.

Electra omuz silkti. "Onu duydunuz."

"Amel?" diye sordu Sefi. "İçin çürümüş durumda mı?"

"Hayır, Majesteleri. Altın sahibimin ruhuma yüklediği çürümüşlük, siz onun yemek masasını kendi kanma buladığınızda ve çocuklarını bıçağa dizdiğinizde silindi. Siz benim kurtarıcımsınız."

Sefi bir iç çekti. "Benim için şarkının sonunu getir, Amel."

Pembe gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. "Anlamadım?"

"Şarkının sonunu getir. Yapabileceğini biliyorum."

Skuggiler sahnenin karanlık iki yanından belirirlerken Amel irkildi. Freihild açıklama beklercesine Valdir'e baktı. Amel'in omuzları çöktü ve yavaşça şarkıyı söylemeye koyuldu. Sesi o Mor'unki kadar iyi değildi ama kendine özgü bir duruluğu vardı. Skuggiler sahneye çıktılar ve dekoru ateşe vermeye başladılar. Pembe'nin sesi korkudan çatlarken alevler ahşap blokları ve ağaçları yalıyordu.

Öfkeyle Ozgard'a baktı. "O deli adam size ne söyledi bilmiyorum, Kraliçem, ama siz beni arındırdınız. Ben sadece size hizmet ederim."

"Amel sadıktır," diye itiraz etti Valdir, dostuna. "Deli adamın dolduruşuna gelme." Tüm bunlar onun suçuymuş gibi sinirle Ozgard'a baktı.

Korku Amel'i ele geçirmişti. "Size ihanet etmedim, Kraliçem. Şerefim üzerine yemin ederim!"

"O dediğinden bir adamda az miktarda vardır, bir fahişedeyse hiç," diye karşılık verdi Sefi.

Amel titreyerek orada duruyordu. Soprano hologram cızırdayarak tekrar belirdi ve Gudkind ile skuggiler Amel'in üzerine üşüşüp onu satırlarla parçaladılar. Güzel adamın parçalarını alevlerin içine fırlatırlarken korkuyla izledim.

Siyah duman girdap gibi dönüyordu.

Yanan et kokusu opera binasını sararken içim kaskatı kesildi. Bunun kim için olduğunu bilmiyordum. Valdir ve Freihild için mi, yoksa benim için mi bir uyarıydı? Onlar da bilmiyorlardı. Sırları açığa mı çıkmıştı? Amel'e katılacaklar mıydı? Sefi, skuggilerin Freihild'e değil de ona sadık olduklarını mı ispatlıyordu? Çocuklar bunu ölüm sessizliğinde izlediler. Sefi Obsidiyen erdemlerini öğrenmelerini istiyorsa çok iyi iş çıkarıyordu.

Sefi bana doğru, "Halkımın bir sözü vardır," diye mırıldandı, "*rahgschni*. Ortak dilde bir karşılığı yok. En yakın anlamı şu olabilir: güzelliğinin sona ereceği bilinciyle sabah taze kar görünce duyulan keder." Ateşe tekrar baktı. Alevler siyah gözlerine yansıyordu. "Hükümdar öldü."

Olympia şehrinin neden mumlarla aydınlatıldığını ve Kartal Yuvası'nın neden kilit altına alındığını fark edince donakaldım. Pax kıpırdamıyordu. "Ne?" Electra ayağa fırladı.

"Senatörlerimle beraber Senato'da bir insan güruhu tarafından katledildi," dedi Sefi gözlerini alevlere dikerek. "Bu darbe girişimi için bir sinyaldi. Mars BaşValisi, Agea'daki özel odasında kahyası tarafından başından vuruldu. Sevro Dünya'da esir alınırken, Ulu-

yanlar katledildi. Valdir, kalbimin ateşi, Amel'in sadık olduğunu söylüyorsun. Ancak o Altın istihbaratının yuvası olan derin uzay röle istasyonundan şifreli bir mesaj aldı. Ben de diğerleriyle birlikte suikasta uğrayacaktım."

"Amel sadıktır," dedi Valdir.

"Ruhunun titreyişini uzun zaman önce sezmiştim," diye onayladı Ozgard.

"Seni koca şeytan!" diye bağırdı Valdir. "Hepimizin ölümü olacaksın. Belki sonra da benimkinin titreyişini sezersin. Oyununu biliyorum, yılan. Damarlarındaki soğuk kan yüzünden sıcağın yakınına nasıl çöreklendiğini biliyorum."

"Ben aptal mıyım, kalbimin ateşi?" dedi Sefi, Valdir'e. "Sırf şamanın sezilerine göre hareket edecek kadar? Kukla gibi yönlendirilecek kadar? Bu bilgiyi bana getiren Ozgard değil, Ksenophon'du." Valdir'in öfkesi, güvenilir Beyaz'a bakarken biraz dindi. "Amel bir süredir bu röle istasyonuna, Altın amirlerine istihbarat gönderiyormuş. Yemek listelerim ve sevdiğim şaraplar da buna dahil. Beraberinde zehirli bir şişe bulundu. Bana yıllarca hizmet etti. Ancak nihayetinde çürükmüş."

Valdir sessizleşti. Onun için Ksenophon'un sözü, Ozgard'ın tahminlerinden çok daha değerliydi. Yine de kabullenemiyordu.

Sefi'nin bana bakışını düşünürsek, ben de ateşlerin arasında Amel'e katılabilirdim. Ortalığı temizliyordu.

Bir süre beni izledi, siyah gözleriyle delercesine bana baktıktan sonra bakışlarını hâlâ ayaktaki Electra'ya çevirdi.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu kız. "Bir güruh nasıl olur da Virginia au Augustus'u öldürür? Babam hayatta mı? Söyle bize!"

"Bilmiyoruz," diye karşılık verdi Ksenophon. "Görünüşe göre darbenin kışkırtıcısı ve faili Publius cu Caraval ve hükümetteki Vox unsurları ile İmperator Zan'la müttefik. Bu bilgiyi, Hükümdar'ın iadesini talep etmek için Luna'ya giden, şimdi Eklips Kuvvetleri'nin başındaki Niobe au Telemanus'tan teyit ettik. Öldü mü, yaşıyor mu bilmiyoruz."

"Publius mu? O can sıkıcı küçük pislik mi?" Electra kaskatı kesilmişti. "Hayır. Zan'la bile olsa buna gücü yetmez."

"Muhtemelen Atalantia'nın kuklası," dedi Sefi. Pax bunun üzerine daha fazla dinleyemedi. Ayağa kalktı, öfkeden titreyerek opera binasından dışarı fırladı. Electra sinirle Sefi'ye bakıyordu.

"Ne zamandır biliyordun? Üç gündür mü? Seni soğuk kaltak."

Sefi başıyla onayladı. "Dünya çetin. O da çetin olmak zorunda."

"Onu terk ederek güçsüzleştiren *sendin*," diye çıkıştı Electra. "Onları yüzüstü bıraktın. Bu senin suçun. Ben biliyorum. O da biliyor. Lanet olası hepimiz biliyoruz."

"Kendini güçsüzleştirenlerden biri de annendi."

Electra bunun üzerine Pax'ın peşinden dışarı fırladı. Sefi'nin hızlı bir baş hareketiyle Ozgard arkasından gitti. Valdir çocuğun gidişini derin bir üzüntüyle izledi. Bir savaşçıdan daha karmaşık biriydi. Darrow'a karşı büyük bir sadakat duyuyor olmalıydı, buradaki asıl kötü sahiden de Sefi olmayabilir mi diye merak ettim.

"Bu şekilde yapmak zorunda değildin," dedim.

"Seni buraya çocuklara bakıcılık yapman veya bana nutuk çekmen için getirmedim, Bay Horn. İlk tanıştığımızda bana Julii'nin ilk evladı karşılığında ne ödeyeceğini sormuştun. Bugün sana söylüyorum. Bize, ileri lejyonlarımı Cumhuriyet filosunun gözleri önünde taşımamı sağlayacak cevher gemilerini ve istihbaratı sağladı."

Sefi'nin talimatı üzerine Ksenophon öne çıkarak Amel'den artakalanların yandığı opera sahnesinde bir holo açtı. Yüzlerce tesis, karmaşık tahrip bölgeleri, yeraltı sığınaklarına baktığım sırada gözlerim hızla plana çevrildi, beynim iç içe geçmiş görüntüleri deşifre edip analizini ve ters mühendisliğini yapıyordu. Hayır. Bunlar sığınak değildi. Z kutumu yokladım.

"Haklıydım. Bir savaş daha başlatmak istiyorsun."

"Hayır. Savaşa son vermek istiyorum. Cumhuriyet kendi ağırlığı altında parçalanıyor. Obsidiyenlerin parçalanmaması gerek. Bunlar Kimmerya helyum madenleri şemaları. Virginia Sabah Koltuğu'na oturduğunda harekete geçme konusunda çekincelerim vardı. Şimdi ne bir önlem ne de çekince söz konusu. Saldırıyoruz."

Kraliçe'nin gülümsemesi yukarı doğru kıvrılırken sinsi yapısı o buz kabuğunun altında alev alev parlayarak yanıyordu. "Helyum imparatorlukların can damarıdır, Bay Horn. Ona hükmedersen, kaderine de hükmedersin. Ben de kaderimize hükmedeceğim. Bir hafta içinde Kimmerya madenlerini ele geçiriyoruz ve kıta bizim vatanımız oluyor. Skuggilerini test etme zamanı geldi."

"Hazır değiller," dedi Valdir, Freihild'e endişeyle bakarak. "Savaş planım sayesinde..."

Sefi elini kaldırdı. "Sen gezegenleri paramparça ediyorsun, Valdir. İstediğim parçalanmış bir Mars değil. O son çare. İstediğim beni koruyucu, Ulu Ana olarak kabul edecek bir Mars. Bay Horn, savunma şebekesini indirmeni istiyorum. Söyle bana. Skuggilerin hazır mı?"

Burun deliklerimde Amel'in yanan cesedinin kokusu, bana ürkütücü bir tebessümle gülen Freihild'e baktım.

"Evet, senin şu pis oyununu oynayabilecek seviyedeler. Dünya zaten her türlü yanıyor."

38

LYSANDER

Ufuk

Uyumadan öncekinden daha yorgun uyandım. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Etrafımı o günün kuzey yürüyüşüne hazırlanan askerlerin alçak sesleri sarmıştı. Doğruldum ve yaralı yüzümün acısıyla öğürdüm. Enfeksiyon kapmıştı. Rüyalarım ateş ve korku doluydu. Diğer tarafta yine koltuk, yine kapı, yine gölgeler ve kahkahalar vardı. Nasıl ayağa kalkacağımı bilmiyordum.

Serin karanlığa doğru yola çıktığımızda her yer sessizdi. Kalindora sürekli benimle Cicero arasında kalarak şimdi bana daha yakın yürüyordu. Ağır yarasına rağmen onun yanındayken kendimi daha güvende hissediyordum. Güneş yükselmeye başlarken kendi kendine sessiz şiirler fısıldıyordu.

"Ölüler nedir sanırsın? Ah, toz ve çamur,
Ne olacaklardı? Günün şu son vakti.
Batıya bak, ne de güzel
Işık yayan buğuyla örtülü! Derin mutluluğu
yok mu şu tarifsiz ışığın
Belki geriye kalan tek teselli

Kendi çıkardığım ve melodi dediğim
Zincirlerimin aldırış edilmeyen şangırtısı."

Sözcükler yürümemi sağlıyordu. Ancak güneş dağlar üzerinde yükselirken sıcaklık artıyordu. Bir adım daha atamayacağımı sandığım an Kalindora'nın beni tutan elini belimde hissettim. Hep oradaydı ve geri çekince yokluğunda zorlandığımı fark ettim.

Yürüdük, yürümeye devam ettik, ta ki bir düzlükte su için mola verene dek.

"Kimse kıpırdamasın," dedi Cicero. Sesindeki gerginlik karşısında donakaldık. Yavaşça, altındaki sert zeminde bir delik olan kaktüsü işaret etti. "Hayatta kalmak istiyorsanız usulca geri çekilin."

Hayvan deliğiyle aramıza yüz metre koyduk. Beş insan uzunluğundaki sarı bir kaktüsün gölgesine çömeldiğimizde ona, "Neydi o?" diye sordum.

"Hidra çukuru," dedi. "Güneşkanları avlıyorlar. Onlar için güzel birer atıştırmalık olurduk." Yakındaki bir kaktüs çiçeğini incelemek üzere yanımdan uzaklaştı. Kalindora yanımda çömeldi ve doğuya baktı. Birkaç kilometre ötede damgasız bir bomba uçağının kalıntıları duruyordu. Grilerin birkaçı etli kısmından su soğurmak için kaktüslere çakılarıyla kesikler atıyorlardı. Uğraşmaya değmezdi. Fırtınalar bitki örtüsünü mahvetmişti. Mataramdan ağzımı dolduracak miktarda su aldım. Mola sonrasında bitmiş olacaktı. "Daha fazla al," dedi Kalindora. "O yanık seni tüketiyor."

Kendisi de ayakta zor duruyordu.

"Yeterince suyumuz yok."

"Biraz daha al. Her zaman bir şeyler bulma şansımız var, belki o bombardıman uçağında bir şeyler vardır. Ancak sen şimdi ölürsen hiçbir şansımız olmaz." Matarayı eğdi ve bir ağız dolusu daha yuttum. Yanımda oturdu ve uzun bacaklarını açtı. Benimkine benzer termal derisinin kumaşı kireçtaşından bembeyaz olmuştu.

"Dudaklar sakin ve bakışlar soğukken, ruh içten içe ağlar."

Cümleyi ezberden okurken Kalindora hafifçe tebessüm etti.

"Bakıyorum da Shelley'e hâlâ düşkünsün. Kafanı dağıtmana yardımcı oluyor mu?"

"Hayır," diye yanıtladı. "Sadece, kimsenin son bir defa şiir duymadan ölmemesi gerektiğini düşünüyorum." Beni mi yoksa kendisini mi kastettiği belli değildi. "Sıcak bir çay içeceğim," dedi aniden.

"Ne?"

"Geri döndüğümüzde. Sıcak bir çay ve soğuk bir duş. Ya sen?"

"Fralik suyu ve votka," dedim.

"Fralik suyu ve votka mı?" Buna benim kastettiğimden başka anlamlar yükleyerek gözlerini kısıp bana baktı. "Neden?"

"Bilmem. Daha önce tadına bakmadım bile." Bu kafasını karıştırmış gibiydi. "Octavia Zihin Gözü'nün en büyük ustalığının, sırf düşünce gücüyle bir yiyeceğin tadını alabilmesinde olduğunu söylemişti," dedim.

"Bunu yapabilirim," dedi. "İzle. *Toz.*" Dudaklarını yaladı. "Tanrılar aşkına, tıpkı gerçeği gibi." Yanıktan gülemiyordum. "Nasıl bir şey?" diye sordu. "Zihin Gözü."

"Açıklaması güç." Denemem için bekledi. "Başarısız olamadığın bir şey oldu mu hiç? Senin dışında her şeyin yavaşlamış gibi olduğu? Tüm yerçekiminin, zamanın merkezi senmişsin ve düşüncelerin sana yetişemiyormuş gibi hissettiğin?"

"Bazen çatışma sırasında."

"Kötü bir kıyaslama," dedim. "Daha önce denizciydin, değil mi?"

Dikkatle baktı. "Rüzgâr sertken, bazen suyun üzerinde bıçak gibi kayarsın... sanki uçuyorsundur."

"Öyleyse o hissin yakınından geçmişsin. O huzuru, o ahenk hissini kontrol edebildiğini ve irade gücünle çağırabildiğini hayal et."

Tekrar dikkatle beni inceledi.

"*Bunu* irade gücünle yapabilir misin?"

"Bazen. Octavia anında yapabiliyordu." Parmaklarımı şaklattım. "Bu, kusursuz olduğu anlamına gelmiyor. Octavia'yı Aja'nın dengi bir savaşçı yapmadı. Ancak onu çok... tehlikeli biri yaptı. Ustalık kazanılırsa zehri bile engelleyebileceğini söylemişti."

"Tüm zehirleri mi?"

Tam onu yanıtlayacakken kuzey yönünde bir hareketlenme gördüm. Gözlerimi kısarak parlak kireçtaşı düzlüğe baktım. Bir toz bulutu arasında solgun bir güneşkanı sürüsü ufukta yarışıyorlardı. Bir değil, on değil, yüzlercesi. Bunun gerçek mi, yoksa serap mı olduğunu merak ederek ayağa kalkıp izlemeye koyuldum. Her ne olursa olsun, hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden biriydi.

Sonra bunun bir yarış olmadığını ayrımsadım.

"Yine mi," diye fısıldadı Kalindora.

Karanlık bir leke, izdihamın arkasından yaklaşıyordu.

"Kum fırtınası!" diye bağırdı Cicero. "Kahretsin! Kahrolası! Herkes, bombardıman uçağına! O kum bizi paramparça eder! Çabuk!"

Ayağa fırladık ve enkaza doğru koştuk ama Griler ve ben geride kalıyorduk. Kalindora bana yardımcı olmaya çalışıyordu ama ben ona yük olurken asla ulaşamazdı.

Yara almamış Cicero ve Altınları sırık gibi bacaklarıyla kilometreleri kat ediyorlardı. Bizim için arkaya bakmıyorlardı bile. Kumdan duvar artık öyle yaklaşmıştı ki gökyüzünü kazıyacakmış gibi görünüyordu.

Bir düzine atı bütün halinde yuttu. Kalindora'yı ittim. "Git!" Kollarımı çekerek öne doğru atıldı ve tek koluyla beni yakalamaya çalıştı. Ondan geriye çekildim. "Git!"

Gitgide sokulan duvara baktı, tekrar bana baktığında gözlerinde gerçek bir korku vardı. Bir an kalacağını sandım. Sonra döndü ve düşük yerçekiminde bir tavşan gibi sıçrayarak uzun adımlarıyla koşmaya başladı. Tek başıma kalmıştım.

Yüzümü duvara döndüm ve beni koruyacakmış gibi Cassius'un jiletini kavradım. Her şey kararmıştı. Toz gökyüzünü silikleştirdi. Griler hâlâ bombardıman uçağına ulaşmaya çalışıyorlardı. Başaramayacaklardı. Saklanacak bir yer aradım. Arkasına sığınacak bir kaya parçası veya bir enkaz. Bir şey yoktu. *Hiçbir şey.*

Her yanımı soğukkanlı bir kararlılık sardı.

Geldiğimiz yöne doğru koşarken hidra çukurunun üzerindeki toprak girdabını gördüm. Bir Kızıl'ın sığabileceği genişlikteydi ama benim için dardı. Başparmağımı şekil sensörüne bastırarak jileti geniş ağızlı bir kılıca çevirdim ve toprağa delicesine darbeler indirerek deliğin çapını genişlettim. Fırtına duvarı neredeyse dibimdeydi. Son saniye çukura daldım. Omuzlarım girdi ama kalçam takıldı. Duvar geldiği sırada iki yanımdaki derileri yırtarak karanlığa ilerledim.

39

LYSANDER

Zihin Gözü

Karanlığı benimle paylaşan bir canavar vardı. Dışarıdaki fırtınanın uğuldayan karanlığı yüzünden göremediğim veya duyamadığım korkunç bir mahluk. Evini işgal eden yaratığı anlamaya çalışarak hareket ettiğini sezebiliyordum.

Daha önce hiç gerçek bir hydra görmemiştim. Beş yüz yıl önce Votum, zorlu bir şey avlayabilmek için bunları Lunalı bir grup oymacıya yarattırmıştı. Bazıları tasarımlarında fazlasıyla hevesliydi.

Saatler geçmek bilmezken kaskatı ve belimden dışa doğru bakan jiletimle titreyerek sırtüstü uzanıyordum. Hayatımın en uzun saatleriydi. Özellikle de bacağıma pul derili bir kütle değerken. Hydra başka bir öğününü sindiriyordu.

Fırtına nihayet geçtiğinde, tenekeye sürtünen kuru bir deri gibi belli belirsiz bir tıslama işittim. Beni son dakika yemeği yapmaya karar verir düşüncesiyle jiletimi aşağı doğrultarak hidranın çukurundan çıkmak için büyük bir dikkatle geriye doğru süründüm.

Sonunda güneşi yeniden gördüğümde sendeleyerek delikten dışarı çıktım. Az kalsın gerginlikten kusacaktım. Ancak yeterince uzaklaştığım zaman kendimi sırtüstü yere bıraktım ve kahkaha atıp ağlamaya başladım.

Bir hidranın öğle yemeği olmayacağım için bu kadar sevineceğim aklımın ucundan geçmezdi.

Birkaç saniye sonra güneş yüzümü yakmaya başladı. Doğruldum ve gözlerimi kısarak fırtınadan artakalanlara baktım. Kaktüsler, artık birer şiş gibi salınıyorlardı. Hiçbir yaşam kıpırtısı yoktu. Hiçbir kalıntı döküntü görünmüyordu. Çöl Grileri yutmuştu. Şimdi sadece bir kum yığını olan bombardıman uçağına yöneldim ve Kalindora'ya seslendim. Yanıt yoktu. Cicero'ya seslendiğimde de.

Kumu eşeledim ama yırtıcılar tarafından yarısı yenmiş, çürümekte olan iki Mavi pilot dışında hiçbir şey bulamadım. Üzerlerinde yılanlarla kaplı bir çocuk suratından başka hiçbir rütbe yoktu. Bu, Atlas'ın son bombardıman uçaklarından biriydi.

Bagaj bölümü boştu. Cephanelikler içe doğru parçalanmıştı. Mermiler ateşlenmemiş bir şekilde yerde duruyordu. Yanında bir tayın barının ambalajı. Bizimkilerdendi. Bombardıman uçağının dışında, kumda, bir mekiğin geçtiğini gösteren girintiler buldum. Yerde, kullanılmış bir raylı top bataryası duruyordu.

Bizimkilerden değildi. Güneş Sanayi teknolojisiydi.

Gözlerimi kısarak güneye baktım ve bir leke Heliopolis'e doğru hızla ilerlerken mekiği gördüm. Kalindora orada olmalıydı. İsyan'ın esirlerinden bir başkası.

Bombardıman uçağına geri girdim ve kendimi bagaj bölümünde, ateşlenmemiş mermilerin arasına bıraktım. Uykuya dalana kadar kendimi terk edilmiş hissederek orada uzandım. Uyandığımda, sessizlik içindeki yalnızlığım mutlaktı.

Pytha bunun olacağını biliyordu.

Ancak ben savaş efsanesine inanmıştım.

Daha kötüsü, özel olduğumu sanmıştım. Benden aşağı insanların karşılaştıkları dehşetlere bağışık olduğumu.

Diomedes haklıydı. Fırtına karşısında her insan zerreden ibaretti.

Parçalanmış suratımda acıdan ve yoğun, tarifsiz bir bitkinlikten başka bir şey yoktu. Seraphina ölmüştü. İttifak bu yüzden dağılmış olabilirdi. Pretoryenlerim ya çürüyorlardı ya da esir alınmışlardı.

Ağlarken gözyaşlarım yaralarımı yakıyordu. Cassius'a neden ihanet etmiştim? Bunun için mi? Bu korkunç yere neden geri dönmüştüm?

Birleşmiş Altınlar, barış umutlarım şimdi çok gülünç geliyordu.

Kendi önemimi gözümde çok büyütmekle kalmamış, savaşın kapsamını da hafife almıştım.

Bundan kaçış yoktu. Hepimizi yiyip yutacaktı.

Bu acıdan kaçabilir, Zihin Gözü meditasyonuna sığınabilir ve vücudum tükenene kadar yavaşça Boşluk'a kayabilirdim ama büyükanneme o şerefi yaşatamazdım. Bana bir şey yapmıştı. Anlayamadığım bir şey. Anne babasının ölümlerinin gölgesinde, sevgiye muhtaç bir çocuktum. O ise beni zorla bir kap biçimine sokarak derslerini içime boşaltmıştı. Bu dünyadaki son icraatımın o dersler olmasına izin vermeyecektim.

"Ağlama, fani çocuk," dedi karanlıkta bir ses. *"O değerli etini parçalamak için kapkara kanatlarıyla gelecekler ve seni, bu acı aleminin ötesindeki kıyamete götürecekler."*

Doğruldum. Deliriyor muydum?

"Hareketsizce uzan, bitecek. Hareketsizce uzan, Silenius'un tohumu zamanın ellerinde solup gidecek."

"Kim var orada?" diye sordum. Yarı saydam bir şey, düşmüş uçağın gölgesine çökmüş oturuyordu. İri bir şeye benziyordu. Boynuz benzeri çıkıntılarıyla hayaletPelerinin üzerindeki hava yamuldu. Tabii bu bir hayaletPelerinse ve çöl esrikliği içime işlemiyorsa.

"Beni boş ver, fani. Gece şeytanları yolda. Uyan, kalk veya sonsuza dek düşmüş halde kal."

Şimdi duyuyordum. ÇekimBotlarının sesi.

Yedi zırhlı adam gecenin içine iniş yaptığı sırada gövdedeki bir açıklıktan izliyordum. Seneca'nın sesi karanlığın içinden yükseliyordu. "Lysander, ah, Lysander, çık oradan, dışarı çık, ufaklık. Ölüm geldi çattı."

Demek Ajax işi bitirmek için kendi domuz sürüsünü göndermişti. Birkaç kansız caninin ellerinde ölecek olma düşüncesi, her yanımı akıldışı bir korkuyla kapladı. Bu yabani katillerin dünyası

bana göre değildi. Elim, boynumun yanına takılı misyon implantıma kaydı. Sonunda izimi sürmüşlerdi. Karanlıktaki adama döndüm.

"Bana yardım et," diye yalvardım.

"Kendine faydası olmayan kimseye yardım etmem, bana bir iyiliği dokunmayan kimseye de. Yedi yıl boyunca, en güçlü fani kabuğu olacak kadar bilgi topladım. Ne ki engin zihnimde noksan kalan küçük bir parça var. Hiçbir Furia'ya gizlenmemiş. Hiçbir kitapta yer almayan. Hiçbir dijital boşluğa güvenip de emanet edilmeyen. Yine de bu bilgi bir yerlerde, bir gömünün içinde yatıyor. Dört gündür takip ediyorum. Dört gündür beni arayışımdan esirgiyorsun. Zihin Gözü'nü bilmem gerek. Göster onu bana. Ya da çürüyüp yok ol."

Adam gemiden çıkarken hava titredi.

"Lysander," diye sataştı Seneca. "Kaçacak bir yer yok. Silenius'un Vârisi bir sıçan deliğinde mi can verecek? Onurun olsun; *kadim kanın* bunu gerektirir." Kansızlar birbirlerine kıkırdadılar.

Pırıl pırıl akımZırhlarıyla yedisini gördüm. Hiç şansım yoktu. Peki burada korkup sinerek mi ölecektim? Yoksa onurumla mı? Kalkarken yere saçılmış mühimmatlar ayaklarıma battı ve yeni bir değişkenin varlığını sezdim.

Ben yalınayak çıkarken yedi Eşsiz Yaralı karanlıkta duruyordu.

Yırtıcı Demir Leopar savaş miğferleri insani duygulardan arınmış biçimde bakıyorlardı. Yırtık koltuk örtüsüne sarmalanmış bir fişek cephaneliğini sol kolum kırılmış gibi tutuyordum.

O miğferlerin çıkması gerekiyordu.

"Ajax kendi pisliğini bile temizlemiyor," diye dalga geçtim. Sesim çatlak çıkıyordu. "Hayranlık verici."

Seneca kıkırdadı. "Yapardı ama Atalantia, *değerli* Lysander'ın ölümüne yas tutuyor, dolayısıyla onu kilide vurdu. Şunu resmiyete dökelim mi?"

Yedi jilet çıktı. Benimki kalçamdaydı.

"Sana ne vaat etti, Seneca?"

"Her biri için bir şalomaGemisi," dedi Altınlardan biri.

"Hayatımın bedeli bu mu?"

"Demirini çek, evlat. Ajax bunun güzel bir ölüm olması için bana yemin ettirdi."

"Katilinin gözlerinin içine bakamayan bir adam güzel ölmüş sayılır mı?" Zedelenmiş savaş miğferlerinin sert ifadelerine bakındım. "O kişi hanginiz olacak? Son Silenius Vârisi'ni öldürecek olan hanginizsiniz? Ölürken bunu bilmemi istemez misiniz?"

Ah, insanlarımı nasıl da tanıyordum.

Miğferleri açıldı ve yüzlerini açığa çıkardı.

Soyadım hâlâ bir şey ifade ediyordu. Beni öldürürlerken gözlerini görmemi istiyorlardı. Üstünlüklerini idrak etmemi istiyorlardı. Her biri darbe indirip beraberinde kendilerini benim soyumdan daha üstün ilan etmek istiyordu. Onlar cephede bir hafta bile hayatta kalamayan Lune'un son kanı değil, gelecekti. Benim de bunu bilmemi istiyorlardı.

Jiletimi çektim ve öldürücü bıçak formuna çevirdim.

"Rüşvet yok mu? Yalvarmak?" diye sordu Seneca. "Kendini doğuştan ayrıcalıklı gören bir pislikten daha çok ağlayıp sızlanma beklerdim."

"Bir insan olarak doğuştan sahip olduğum tek hak ölümdür."

"İşte bu." Seneca sürüsüyle beraber gülümsedi. "Peri'yi öldürün."

Yedi Eşsiz katil öne doğru süzüldü. Sol elim fişek haznesinin aktivasyon kablosunu çekti, koltuk örtüsünü bıraktım ve cephaneliği havaya fırlattım. Yüzümü kuma gömdüm.

Fişek tepede patlarken hava durağanlaştı. Hiçbir kinetik enerji açığa çıkmadı, sadece nükleer patlamanınkinden daha parlak bir morötesi ışık. Hiç ses çıkmamıştı.

Başım kumdayken bile ışık gözlerimi kör etti.

Suratları açık katillerin gözlerini de. Retinalarını yakan patlama yüzünden çığlık çığlığa bağırırlarken, bu gezegene indiğimden beri yakamı bırakmayan korkuyu yokladım. Hydra çukurunda hissettiğimden daha fazlasını aramama gerek kalmamıştı. Korku, midemden omurgamın ucuna kadar karanlık ve larva dolu bir nehir gibi süzülüyordu. Bu ölüm korkusu değildi. Başarısız olma korkusuydu. Aptallık etme korkusuydu. Çözümsüz kalma korku-

suydu. Yalnızlık korkusuydu. Büyükannemin kuklası olmaktan öteye geçemediğimi kanıtlama korkusuydu. Zayıf olduğum ve larvalara yem olacağım korkusuydu.

Ancak Zihin Gözü eski bir eldiven misali beni bekliyordu.

Müritlerinin sonuncusu bendim.

O artık büyükannemden miras değildi. Asla bir miras değildi. Nasıl ki o bunu daha kız çocuğuyken acı çekerek kazanmıştı, ben de bir oğlan çocuğuyken zorlukla kazanmıştım. *Korku taşkın bir sudur.*

Ahenk katmanlarına geçişim tatmin ediciydi.

Gözlerim kör olmuş olabilirdi ama zihnim görüyordu.

Her şey Zihin Gözü'nün çok sensörlü gözbebeğinin içinden akıp gidiyordu. Yansıması zihinden geliyordu. Kum tanelerini ışık patlamasından önceki haliyle gördüm. Yüzeyindeki insanların ağırlığını hissettim. Yıkanmamış zırhtaki teri, kahvenin acı kavrukluğunu, inmeden önce yedikleri protein küpleri ile çatışma kimyasallarının tatlımsı pis kokusunu duydum. Kan damarlarında pompalanıyordu. Yalıtılmış ayakları botlarının içinde kayıyordu. İçgüdünün onları hangi noktada ele geçireceğini, aldıkları eğitimin onları ne aşamada ölüme giden bir kuzu gibi bıçağıma yönlendireceğini bilerek derileriyle bütünleştim. Körlük halinde onları gördüm ve Söğüt Yolu'nun Kış Fırtınası duruşunu aldım.

Uyanık mısın, uyuyor musun, Lysander?

Öne kaydım.

Üçü jiletlerini bile savurmadan öldü.

Bıçak üçüncü adamın akımZırhını, kemiğini ve derisini oyarken, Bellona jiletinin sapı elimde titredi. Kolumdan aşağı süzülen kanın sıcaklığını hissettim. Adamın ağzından çıkan kusmuğu duydum. Kılıç tutan elini aşağıda tutarak jileti karnından yukarı çektim ve göğüs plakasını yardım. Çığlık atmayı sürdürsün diye kalbine gelmeden hemen önce durdum. Onu düşürdüm ve momentumunu kullanarak ileri yuvarlanıp tek dizim üstünde kalktım.

Şimdi birbirlerine haykırıyorlardı. Ölmek üzere olanların iç içe geçmiş gürültüsü. İçlerinden biri körlemesine havaya sıçrarken çekimBotları inliyordu. Ölmekte olan adamın akımYumruğunu

koparırcasına çekip aldım. Zihin Gözü sayesinde karmaşık seslerin arasından çekimBotlarının iniltisini buluncaya ve yankısını hissedinceye kadar aradım. Sese yöneldim, tek dizim üzerinde kendimi hazırladım ve sesi birkaç metre öteden takip ederek verev bir doğrultuda beşer el ateş ettim. Bir akımKalkanının mermiyi emen sesini duydum. İşte oradaydı. AkımKalkanının bir çığlık eşliğinde göçtüğünü duyuncaya kadar otuz el ateş ettim. Hem metal hem adam kuma yığıldılar.

Dördü gitmiş, üçü kalmıştı.

Gürültü çıkaran her şeye ateş ederlerken gemiye sıvıştım. Saat on bir yönünde çekimBotlarının iniltisi yükseliyordu. Gizlendiğim yerden yaylım ateşine tuttum. Adam kaçtı. Birkaç saniye geçti. Çölde pat diye bir ses duyuldu. Ziyaretçim kimsenin kaçmasını istemiyordu.

Son ikisinin nerede olduklarını saptamak güçtü. Hafızam şimdi bir dakika geriden geliyordu ama öldürdükçe bir zihinsel imge kurmuştum. İkinci cesedin yaklaşık dokuz buçuk metre batı yönünde olduğunu ve akımYumruğunun hareketsiz durduğunu biliyordum. Dördüncü cesedin, düşürülmüş bombardıman uçağının kırık kanadı ve ana gövdesi arasında bir bariyer oluşturduğunu biliyordum. Ve bir ***klik*** sesi işittiğimde, sağ kurtulan iki kişiden birinin, benim iki metre arkamdaki ilk cesedin nabzını yokladığını biliyordum.

Onu jiletin arka yüzüyle öldürmek için daldım. Kalkık miğferine çarpıp sıçradı. Çömelir pozisyonda olduğu için aşağıdan bir hamle yapacağını bilerek yana savuldum. O hamleyi ve sıkı bir setin üç darbesini daha savuşturdum. Zeki bir kılıç ustasıydı, zırhıyla çok daha güçlüydü ama nerede olduğumu anlamak için sürekli bir temasa ihtiyaç duyuyordu. Teması kestim. Bekledim. Karanlığın içinde el yordamıyla hamleler yaptığı sırada etrafında döndüm ve sessizce öne kaydım. Jilet köküne kadar gömüldü. Bacağını uyluğundan kesti. İkinci darbe elini kopardı. Üçüncüsü ayak bileğini.

Kan kaybından ölmesini bekledim. İniltileri hareket edebilmem için paravan oluyordu.

Seneca adamlarına seslendi. Yaralı dışında hiçbirinden ses çıkmadı.

"Ne oluyor be?" diye inledi. Delicesine savrulurken jiletinin havadaki tıslamasını duydum. AkımYumruğu uğulduyordu. "Seni adi piç kurusu! Nasıl görebiliyorsun?"

"Asıl soru, sen neden körsün, Seneca?" Kumun üzerinde sessizce ilerlediğim sırada adamların kan kaybından can verdiklerini duyabiliyordum. Kırık zırhlarında *gluk, gluk, gluk* sesleri. "Geleceğini böyle mi görmüştün?"

Sesimin geldiği yöne ateş etti. Diğerlerinden farklı olarak onu bulması zordu. Sanırım şimdi botları da çıkmıştı. Kalp atışı sabitti. Cüssesine rağmen ayakları sessizdi. Bu gerçek bir katildi. Ajax'ın arkasını kollamak için öyle olmak zorundaydı.

"Şu andan öte bir gelecek var mı, Seneca?"

Yeniden ateş etti ve yeniden ıskaladı. Geminin yakınına geri gelmişti. Yerdeki cesetlerin arasından dolandım ve bir akımYumruğu buldum. Yumruğu geri koydum. Böylesi onurlu olmazdı.

"Ancak bir hayvan, anın ötesini planlamaz." O bulunduğum yere ateş ederken yana kaydım. "Peki bu seni ne yapar?"

Yanma sessizce yaklaştığım sırada çıplak ayaklarımın altındaki kum soğuktu.

Bu bir tuzaktı. Konuşmaya tenezzül bile etmeden kamburunu çıkarmıştı. Bir ses çıkarmam için bekliyordu. Ben de geminin gövdesine bir taş fırlattım. Duymazdan geldi. Ancak ona doğru sıçramak için kumdan güç alan ayaklarımı duymazdan gelmedi. Koşuyormuşum gibi ateş ediyordu. Akım patlaması ayaklarımın hemen altında çağıldarken, üzerinde kabarcıklar belirdi.

Dibine kadar yaklaştım ve jiletimi üzerine indirdim. Eliyle yakaladı. Zırh eldiveni ikiye bölünürken bir sarsılma oldu ve dirsekten aşağısını, önkol ve dirsek kemiklerini birbirinden ayırdı. Jiletinin karnıma yöneldiğini hissettim. Sol elimle jilet başını tutarak bıçağımı bir kamçı formuna çevirip yana döndürdüm. Bıçağı büyük bir kısmımı ıskaladıysa da, kalça kemiğime sertçe saplandı. Acı dayanılmazdı. Sol omzu suratıma çarptı. Geriye doğru yalpaladım

ve jileti kolundan geri çekip bir sonraki hamlesini savuşturdum. Düşerken onu iterek uzaklaştım. Beni takip etti. Jiletimi yeniden bir kamçıya çevirip adımının ortasında ayak bileklerine doladım. Sonra jileti katı formuna geri çevirdim ve dizlerimin üzerinden Söğüt Yolu'nun öldürücü hamlesi olan Ağlayan Kement'i gönderdim.

Ayak bileklerini çevreleyen kamçı sertleşti ve düz bir metal şerit halinde geri çekildi. Bunu yapmak için zırhından, etinden ve kemiğinden içeri girdi.

Ayakları bileklerinden kesilen Seneca, gürültüyle yere devrildi.

Yerde delicesine darbeler savururken, "Hayır!" diye haykırdı. Toparlanıp çömelirken onun erişemeyeceği bir noktada kaldım. "Hayır! Lanet olası piç kurusu. Lanet olası velet. Senin bir Peri olduğunu söylemişlerdi!"

"Görünüşe göre yanlış değerleri yargılamışlar."

Harap bedeninin yorgun düşmesini bekledim. İtirazları giderek azaldığında yanına yaklaştım ve önünde durdum. Kalçamdaki derin yarayı korudum. "En sevdiğin şair kim?" diye sordum.

"Ne?" diye bağırdı Seneca.

"En sevdiğin şair, adamım."

Derin bir iç çekti. "Kipling."

Aklıma gelenler arasında bir eleme yaparak birinde karar kıldım.

"Zamanın yoktur gelgiti ama beklemeli
Senin iradenin kölesini;
Gelgitin yoktur zamanı, kafiyesi
Uzaktaki yıldızlar duruyor kıpırtısız –
Korkularımıza kilit vuran kürelerin hükümdarı
Umutlarımız görünmez
Kuşkusuz ki senin hükmünde
Tasarladık cenneti ve cehennemi!"

"Lanet olsun, seni pislik P..."

Seneca'nın kellesini uçurdum. Başı kumun üzerine yuvarlanırken Zihin Gözü'nü bırakmamla birlikte her yer titredi.

Tükenmiştim. Yorgunluk ağır bir örs gibi düştü. Vücudumda şu ana dek fark etmediğim yaralar vardı. Uyluğumdaki iki derin kesik alev alev yanıyordu ama en çok can acıtanı, jilet kullanmak için akımYumruğunu pas geçerken Seneca'nın son hamlesiydi. Belli ki onurun bedeli ağırdı. Sonra arkadan bir adam alkışladı.

"Apollonius au Valii-Rath diye tahmin ediyorum?"

"Kuşkusuz. Demek Zihin Gözü gerçekmiş. Atalantia bunun bir efsane olduğuna yemin ediyordu. Ancak bunu görmek... ah, bunu görmek."

"Octavia ona öğretmeyi reddetti," dedim. "İstediğin bu mu? Büyükannemin sırları mı?"

"Bu esas ödül için tüm ikramiyelerden vazgeçilir."

"Göz, herkesin kullanabileceği bir jilet değildir," dedim bitkinlikten yere çökerek.

"Ben herkes değilim. Herkesin benim gibi şeytanları olur mu? Ajax, Atalantia, Atlas..."

"Anladığım kadarıyla Derinmezar'da yatmanın sorumlusu onlardı. Peki ya tüm bunların kaynağı? Peki ya Darrow?"

"Ruhun en derin parçalanmışlığını ancak ihanete uğrayanlar bildiklerinden, benzerlik onları birbirine bağlar. Zamanla onlar devrilmelidirler ki, ben yükselebileyim. Ancak hangi deneyimli katil, hak ettiği cezayı bulmadan önce köle diye tuttuğu şeytanlarının mengenesini gevşetir?"

"O halde cevap hayır."

"Hayır mı?" Kahkahası hoş ve mağrurdu.

"Atalantia ve Atlas benim düşmanlarım değiller."

"Ya Ajax? İhanetinden sonra..." Beni ne zamandır takip ediyordu. Cevap vermedim. Kıkırdadı. *"Biri baba, diğeri sevgili. Ajax'ı seçerler. Benim yardımım olmadan burada ölürsün, Lune dölü. Yardımım olmadan neresi olursa olsun ölürsün."*

"Seninle bir derdim yok, Apollonius, ama sana borçlu kalmayacağım."

"Ama sana yardım etmem için yalvardın."

"O içimdeki çocuktu. Artık ölü."

"O beş dakika önceydi!"

"O zamankiyle aynı kişi misin? Seneca öyle mi?" Ayağa kalktığım sırada yanıt vermedi. "Aç gibisin, Apollonius." Kendimi beş dakika öncesinden daha güçlü hissetmiyordum. Kaçış planı olan bir tanrı değildim. Tek bildiğim, içimde, fark ettiğimden fazlası olduğuydu. Ölürsem de dizlerim üzerinde ölmeyecektim.

Sesi şimdi tehditkârdı. *"Seni şu an öldürebilirim. Ben bu insanlar değilim."*

"Evet. Öldürebilirsin. Ancak öldürmeyeceksin."

Ağır cüssesiyle öne doğru adım atarken kum inledi. *"O kadar emin misin, küçük döl?"*

"Oldukça. Hiç tanışmamış olmamıza rağmen, Apollonius au Valii-Rath'ın karşı koyamayacağı bir şey olduğunu biliyorum." Ayağa kalktım ve boynumdaki misyon nodülünü koparıp ona uzattım. Dev metal parmaklar aygıtı aldı. "İyi gösteri."

Ölülerin üstlerini aradığım sırada Apollonius sessizce duruyordu. Zihin Gözü'nün dışındayken çok daha sakardım ama bunu sürdürmenin doğuracağı zararlardan korkuyordum. Çölde ölebilirdim ama teklifini kabul edersem, bu Atalantia ve Atlas'a karşı savaş açmak olurdu. Onların karşısında Apollonius'a meşruluk kazandırmış olacaktım. Atalantia'nın, Heliopolis'i alma girişimi sonrasında Votum sırf ona zarar vermek için bana gelebilirdi. Seraphina'nın ölümü sonrasında Çeper Apollonius'a katılabilirdi –savaş değerini biliyorlardı– ya da Seraphina'nın ölümüne ilişkin ifadem... suçlayıcı olursa Atalantia'ya savaş açabilirlerdi.

Apollonius'a katılırsam Atalantia'yı mahvedebilirdim.

Ancak bunun Altınlara ne faydası olurdu? Atalantia'nın, en iyi taktikçimiz olduğu ortadaydı ve Ajax'ın zalimliğine rağmen, hercai kibrine rağmen onu aileden biri olarak yine de seviyordum. Hainliği kendineydi. Dünyaların, bir savaşı kazanmak uğruna bir gezegeni mahveden bir adama dayanamayacakları gibi Altınlar da bu bölünmeye dayanamazdı.

Düşündüğüm kişi olmayabilirdim. Bu dünya, merkezi olmayan bir labirent olabilirdi. Ancak ölmeyi beklemeyecektim. Bir başkası

tarafından dizginlenmeyi beklemeyecektim. Uygun gördüğüm şekilde ilerleyecektim.

Ölü Altınlardan ihtiyaç duyduğum her şeyi aldıktan sonra Apollonius'un bana engel olmasını bekleyerek ayakta durdum. Durdurmayınca Seneca'nın çekimBotlarına uzandım. Yoklardı. Apollonius kıkırdadı.

"İstediğin her şeyi alamazsın, küçük döl." Vurgunumdan kendine birkaç parça seçti. *"Umutlu diktatör, iyi gösteri, diyor."* Başımı okşadı. *"Bundan sağ kurtulsan bile, amacın Darrow'un hakkından gelmekse bunu asla başaramazsın. Bıçağına tırmanıp şahdamarını çiğner. Yaşayan bir tanrının hakkından gelebilmek için ne sağ kurtulmak yeterlidir ne de zaferin tadına bakmak. Savaşın yarattığı o köle yerine kim aksi bir küçük prensin peşinden gider? Ne de olsa sende oyunculuk anlayışı yok."* Omzuma öyle bir vurdu ki dişlerim titredi. *"Yürüyüşünün keyfini çıkar. Ben izliyor olacağım."*

Artık gözlerim kör olmasa da körlemesine kuzeye yürüdüm.

Nereye gideceğimden emin değildim ama emin olduğum bir şey vardı. Ajax beni düşmana terk etmişti. O beni öldürmeye çalışmıştı, Darrow beni öldürmeye çalışmıştı, Seneca beni öldürmeye çalışmıştı, çöl beni öldürmeye çalışmıştı ama hâlâ buradaydım. Henüz ölmediğimin tek kanıtı duyduğum acıydı. Istırabıyla, keyfiyle bu hayat benimdi. Onu geri kazanmıştım.

Ve bunu boşa harcamaya niyetim yoktu.

40

EPHRAIM

Kjrdakan

Yakmacı korkuluğun üzerinden silkip küllerinin dönerek savrulduğunu gördüğümde son demlerindeydi. Üzerime düşeni yapmış ve skuggilerin, Cıva'nın maden güvenliğinin çoğunu nasıl etkisiz hale getirebileceğine ilişkin tam kapsamlı taktik brifing vermiştim. Şimdi cesurların, *Venüs Kalbi*'ndeki spor salonunda hazırlanmalarını ve soykırıma suç ortağı olmayı beklemelerini izliyordum.

Brifing konusunda; lejyonlarda, soruşturmacı olarak deneyimliydim. Üst düzey yetkililerden birinin siyasi kıçını kurtarmak için silininceye kadar dijital dosyalarda bekler ve toz toplarlardı. "Tüm analizler kararımı destekler nitelikte," en sevdikleri cümleydi.

Valdir, Sefi'nin *varKjr*'iydi. Savaş lorduydu. Mars'tan Merkür'e kadar kaba kuvvet kullanmış, Sefi'nin komutanlarının yüzde yetmişinden fazlasını Valhalla'ya gönderen on yılda varlığını korumuştu. Cephe saldırısı istiyordu. O halde bir cephe saldırısı olacaktı. Kılı kırk yaran bir paralı askerin brifingi onu caydırmayacaktı. İşe yarayacaktı, emindim. *Kalp*'teki kurnaz lejyonlarla, Cumhuriyet Hisarı bile devrilebilirdi. Ancak o kadar çok sivili ve Cumhuriyet'in savunma birliklerini etten konfetilere çevirecekti ki, Mars asırlarca onlardan nefret edecekti. Bu gelecek meçhul ölümleri bana, Luna'da

derileri yüzülürken benim çocukların çıkardıkları sesleri hatırlattı. Z yoksunluğuyla elimi titretti. Ölümlerin sonu bu olmayacaktı. Başlangıcı olacaktı. İşgalden daha çirkin bir şey varsa, o da kıtlıktı.

Hayatının bedelinin bu olduğunu ona söyleseydim Volga ne derdi?

Beynimin içine işleyen matkap titreşimlerini dindirmeye çalışarak şakağımı ovuşturdum.

Sanırım şeytanın getir götürcüsü olmak kaderimde vardı.

Bir yakmaç daha yaktım.

Ben farkına varamadan bitti.

Aşağıda Obsidiyenler, Cıva'nın kan ve kemik öldürmeye programlanmış makineler olan robotlarını inceliyorlardı. Ne pahasına olursa olsun onlarla karşı karşıya gelmezdim.

"Benden kaçıyorsun." Dönüp baktığımda bir çekimAsansöründen gelen Pax'ı gördüm.

"Teselli benlik bir şey değil," diye yanıtladım.

İfadesizce korkuluktan aşağı baktı. Onu o Aslanmuhafız mekiğinden aldığımdan beri daha sert biri olmuştu. Nasıl olmasındı ki? Braga ve diğer koruması yavaş adımlarla arkasından geliyorlardı. Beni pek takdir etmez gözlerle izliyorlardı. Kraliçelerinin Yeni Yolu'nun sembolüydüm.

"Sanırım savaşçı bir ırk bile yeni ölüm yolları yaratmak zorunda," diye mırıldandım. "Bir süre sonra baltayla öldürmek sıkıcı gelmeye başlıyor olsa gerek." Yeni bir yakmaç çıkardım.

"Bir katliam olacağını düşünüyorsun."

"Alırken de, korurken de. Sen öyle düşünmüyor musun?"

Hemen yanıtlamadı. "Her şeyi bilmiyorum. Bildiğim şey, Obsidiyenlerin Kimmerya'yı Cıva'dan daha iyi savunacak, hatta belki yeniden inşa edecek oldukları. Böylesi Kızıllar için daha iyi olabilir. Sefi onların kontrolden çıkmalarına izin vermenin tehlikesinin farkında. Kendi halkını yüze bir oranında geçeceklerdir. Atalantia geldiğinde... belki aynı safta dururlar. Öyle olmasa bile... bilmiyorum. Belki de Obsidiyenler bugünü herkesten çok hak etmişlerdir."

"Kimmerya sadece bir kıta," diye yanıtladım. "Elbette helyum bakımından en zengini ama Apollonia Mars'ın kalbi. Agea kudurur. Bu, iç savaş içinde bir iç savaş demektir. Cumhuriyet'in ölümü. Helyum olmadan..."

"Hayır, Obsidiyenler bir kara gücü. Helyumu ne pahasına olursa olsun takas etmek zorunda kalacaklar. Obsidiyenler Kimmerya'yı ele geçirirler ve kazarlarsa, Agea pazarlığa oturacaktır. Annem Vox'un elinde olsa da kabilem dirençlidir. Victra hâlâ dışarıda bir yerlerde. Telemanus'lar... belki." Sessizleşti. "Atalantia'yla yüzleşmek için Obsidiyenlerle ittifak kuracaklar."

"Vox, Cumhuriyet'i yiyip bitirmezse."

"Evet."

O halde Merkür'deki babasını silmişti. Hükümdar idaresindeki bir kurtarma filosu olmadan ölmüş sayılırlardı.

"Annenin bundan haberi var mıydı dersin?" diye sordum.

İç çekti. "Bilmiyorum. Operasyonun kapsamına bakılırsa, haberi olsa gerek. Kurnazlık Sefi'nin güçlü yanlarından biri değil ve annemin tüm araçlarından haberdar değil. Dolayısıyla işin bu noktaya varması ya Victra'nın annemi bilgilendirdiği ya da bunu Sevro'nun yaptığı veya her zamanki gibi bunu kendisinin öğrendiği anlamına gelir. Hayattayken." Yaşından on kat büyük görünerek çenesini sağa sola hareket ettirdi. Annesinin ölüm haberini aldığından beri farklıydı. Electra devamlı intikamdan bahsederken, o yalnızca sessizliğe bürünmüştü. Baltasurat elbette hayatın sadece zorlanası bir madde olduğunu düşünüyordu. Pax'ınki gibi bir beyinse, zorlayacak bir yer olmadığını çoktan tahmin etmişti. Bu sadece, iyilerin fazlasıyla hızlı düştüğü bir uçuruma uzanan çetin bir yoldu.

"Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordum.

"Hayır." Bir süre sessizce durduk. "Yapma," dedi nefesimi çekişimi duyduğunda. Öne eğildim ve bir yakmaç daha yakıp ona da uzattım.

"On bir yaşındayım."

"Kanseri yeniyoruz, unuttun mu?"

Omuz silkti ve yakmacı alıp düz siyah bir eroinmiş gibi elinde tuttu. Yakmacını yaktım. "Annem beni gebertirdi."

"Katilin baban olduğunu sanıyordum."

"O farkına bile varmaz."

"Haydi ama. Bu haller sana yakışmıyor. En azından baban kurnaz biri. Benimki on binlik bonus için tohumunu satan azgın pisliğin tekiydi. *Lejyonları sıkı tutun.*" Alaycı bir şekilde güldüm.

Pax'ı böyle görmek hoşuma gitmiyordu. İlginç bir şeyler söylemeliydim ama işe yarar bir şey aklıma gelmiyordu. *Pekâlâ. Gerçekçi olalım.*

Pax bir duman bulutu halini alırken, "Bir keresinde bir adamla tanıştım," dedim. Öksürmüyordu. Aferin. Ben de öksürmüyordum. "Senden büyük değildi. Bu, Lejyon benimle iletişime geçmeden önceydi. Işık Meydanı'nın orada buzlu frizeé sattıklarını duyduğumda civarın sert adamlarını arıyordum. O tepeyi bilirsin. Kahramanlar Meydanı ya da şimdiki adı her neyse." Onaylarcasına başını salladı. "Neyse. O malum frizeé'yi çalarken yakalandım ve bölgenin elemanları beni çok feci kelepçeleyecekleri sırada bir adam araya girdi. Onunla olduğumu söyledi. Adamlar ona bir bakış attılar, uzunca selam verdiler ve yollarına devam ettiler. Bir Gri'ydi. Çeşmeye, ona sahipmişçesine yaslanırken tam bir efsane gibi görünüyordu. Göğsünde bir Titan Yağmuru rozeti, altında parçalanmış bir Rhea, Lejyo XIII siyahlarıyla dövmeli yüzünde bir sürü altın gözyaşı vardı. Sen o zamanlar yoktun ama Altınlar bile öylelerine selam verirlerdi." Yakmacımı ellerimin arasında döndürdüm. "O yakmacı bir tanrının etkilenmemiş getir götürcüsü gibi içiyordu. Dün gibi aklımda. Nasıl da usta görünüyordu. İlk yakmacımı bana o vermişti. Şimdi benim sana verdiğim gibi. Ona bir kahraman mı olduğunu sorduğumda ölü gözlerle bana baktı." Pax dönüp baktı. "Ve dedi ki: 'Kahramanları siktir et, evlat. Mesele kıl payı kurtarabilecek kadar usta olmakta. O kişi hayatta kalmayı başaran son adam olur.' Bunu zihnime kazıdım. Ve işte lanet olası buradayım."

"Bundan nasıl bir ders çıkarmam gerekiyor?" diye sordu. "Pislik olmam gerektiğini mi?"

"Bilmem. Sanırım seninkiler gibi olmaman gerektiğini. Dünyayı kurtarmak senin görevin değil. O bahsi geçenler etkili insanlardı. Senin öyle olmadığını söylemiyorum. Ama onlar öyleydi ve bak şimdi neredeler." Elimi omzuna koydum. "Yaşlanmanı istiyorum, o kadar."

"Neden? Senin için sadece bir nişanım."

"Herkes birilerinin nişanıdır. Bahse girerim Sefi de birilerinin nişanıdır." Ciğerlerim sıkışana kadar dumanı içimde tuttum. "Sanırım bunu sana söylememin sebebi, yaş almanın bana yakışmaması. Ama bana kalırsa sana yakışacak. Bu kadar. Moral konuşması buydu."

Gözlerini tekrar aşağıdaki cesurlara çevirdi. "Moral konuşmalarında berbatmışsın."

"Eh, evet, belki de bu yüzden hayattayımdır, sen de o sebepten Trigg'in yüzüğünü takıyorsundur." Zincirle oynadı. "O en iyilerdendi. Sonunda şişlendi."

"Babam onu daha yakından tanıyamadığı için üzülür," diye mırıldandı Pax.

"Yalakalık yapmana gerek yok."

"Gerçekten. Babam hakkında istediğini söyle ama asla adamlarının farkında olmayan biri olduğunu düşünme. En iyi özelliğidir. Onlara bir şey olduğunda bu onu yıkar."

"Emirleri veren o."

"Birilerinin vermesi gerek." Tütünü eritir giderken yakmacın ateşine baktı. "Ondan nefret etmiyorum. Yani evet, ediyorum ama etmiyorum. Bu kulağa ne kadar anlamlı geliyorsa. Merkür'e değil, Venüs'e gittiği için ondan nefret ediyorum. En iyi halinde, bir insanın olması gerektiği gibi biri. Dolayısıyla belki de kusurlu olan dünyanın kendisidir."

"Lanet olası öyle."

Yaslandık ve sessizce tüttürdük. O gerçekten iyi biriydi. Sefi'nin, ona yalakalık etmem konusundaki talimatları umurumda değildi. Çocuğu kullanmamı söylerse, Sefi'nin o siyah gözlerinin ortasına yapıştırırdım.

"Grarnir. Zamanı geldi." Ses karşısında Pax'la beraber sıçradık. Ozgard'ın sessizce arkamızdan geldiğini ikimiz de fark etmemiştik.

İlk kez keyifli değildi. Şamanın gözleri küllerle çevriliydi. "*Kjr* Kjrdakan için toplanıyor. *Aefe* olarak senin de katılman gerekiyor."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ne ne?"

"Bir Gri'nin Kjrdakan'a girmesine izin mi veriyorsunuz?" diye sordu Pax şaşkınlıkla. "Lord Bahis," diye açıkladı bana. "Önemli savaşlar öncesi Volk'un savaş ritüelidir. Volk'tan olmayıp da bunlardan birine katılan ilk kişi babamdı. O bir *aefespakr*'dı – bilge plancı. Bu bir onur."

Şaşkına dönmüş bir halde Ozgard'a, "Sefi benim planımı kabul etti, öyle mi?" diye sordum. "Valdir'inkini değil?"

Ozgard kahkahayla bana güldü. "Grarnir kör. Hâlâ görmüyor. Freihild ve skuggiler çoktan Mars'a dönüş yolundalar. Cevher taşıyıcılarına transfer için Phobos'a baskı yapıyoruz." Siyah gözleri benimkileri ararken duraksadı. "Haydi. Kjrdakan bekliyor."

Pax, Sefi'nin, en başarılı savaş lordu yerine Gri bir yabancının planını seçmekle nasıl sarsıcı bir açıklamada bulunduğunu anlıyordu. Bu bir değişimin ve kendi adına, katliamdansa risk alma seçiminin ilanıydı. Gerçek olamayacak kadar medeni. Ancak bu beni aralarındaki çapraz ateşe koyarken, sevgilisinin gözüne tükürmek anlamına geliyordu. Valdir kuduracaktı.

Biraz endişeyle yakmacımı attım ve Ozgard'ın peşine takıldım. Çok uzaklaşmadan Pax kolumu yakaladı. "Ne yaparsan yap, göğüskafesinin içinde kanama olmasına izin verme."

"Ha?"

"Harekât başarısızlıkla sonuçlanırsa ve bir kan bahsine girmişsen, ritüel bir cinayetle öldürülürsün." "Birkaç ayrıntıya daha ihtiyacım olacak. Hem yürü hem konuş, evlat. Yürü ve konuş."

Amel'in katledildiği opera sahnesindeki mangallardan duman yükseliyordu. Öylesine yoğundu ki, gözlerim retina sinirlerime kadar yanıyordu. Burgu boynuzlu dev bir albino öküz Ozgard'ın yardımcıları tarafından sahneye çıkarılırken, yüksekteki savaş liderleri çemberi içinde durduğum yerde ağırlığımı bir o ayağıma, bir diğer ayağıma veriyordum. Sefi kaslı ineğe, omzunda bir ağaç boyutundaki baltayla

yaklaştı. Kollarımı kavuşturdum ve pagan saçmalığını izlemek üzere kuruldum.

Sefi sağ eline eldiveni geçirdi ve çömelerek kapalı gözkapaklarındaki dövmelerini canavarın gözlerine dikti. Görünüşe göre öküzün "ruhunu" görebilmesi sadece bir dakika sürmüştü. Bir gaz tabancasının basınç alıcısı gibi sesler çıkararak yabancı kutsal sözcükler fısıldadı, ardından baltayla geri çekilerek hayvanın kafatasını korkunç bir darbeyle ortadan ikiye ayırdı. Botlarımın her yanına kan fışkırdı. Bıçak öylesine uzundu ki öküzün boynu omurganın yarısına kadar yarılmıştı. Canavarın titreyip sendeleyişini ve her tarafa kan saçarak yere yığılışını hafif bir dehşet içinde izledim.

Sefi hayvanın yarık kafasının iki yanından içeri uzandı ve yarıya bölündüğünü göstermek için dilini kopardı. Olağanüstü bir incelikle kesilmişti.

Sefi tüyler ürpertici uzantının bir yarısını *varKjr*'i Valdir'e uzatırken, Obsidiyenler sol kollarındaki bilezikleri şıngırdatarak onaylayan sesler çıkarıyorlardı. İkisi, erotizmin sınırında ateşli bir arzuyla birbirlerine bakarak dili çiğ çiğ yediler. Kan ve su çenelerinden süzülürken midem kalktı.

Abartılı görünüyordu.

Ancak manyaklar daha yeni başlıyorlardı.

Ölü hayvan yerde kasılırken Ozgard, bir Obsidiyen değil de başkası yapsa komik gelecek, delice ve kasılmalı bir dansla etrafında tepiniyordu. Kollarını ve çıplak gövdesini sallarken derisindeki katmanlar titreyip birbirine vuruyordu. Atalarından kalma gırtlaksı bir şarkı haykırıyordu. Hızını artırdı, ta ki öküzün toynakları bir noktadan sonra yere sürtmeyinceye kadar. Hareketi kesildiğinde, Ozgard bir tur daha döndü. Kandaki ayak izleri, helezon biçiminde, koruma amaçlı bir kalkan oyması şekli oluşturmuştu.

Tam bir saçmalıktı.

Sonra *vynKjr* –Valdir'in dört rüzgâr lordu– yaklaşıp her bir bacağından tuttular ve öküzü sırtüstü çevirdikleri yerde Ozgard hayvanın karnını deşip iki yana açtı. İçinin neyle dolu olduğu belirsiz siyah bir kavanozu alıp ağzına boşalttıktan sonra hepsini

öküzün organlarının üzerine tükürdü. Ellerinde iki balta belirdi ve kıvılcımı salyasını tutuşturuncaya kadar baltaları birbirine sürttü. Hayvanın karnında bir ateş belirdi. Organları çatırdadı. Postunun altındaki yağlar alev aldı ve beyaz tüylerini kıvırdı. Çok geçmeden yerini yangına bıraktı. Obsidiyen savaş liderleri birlikte şarkılar söylerlerken alevler yüzlerinde dans ediyordu.

Tütsü bile, yanmakta olan bağırsak ve ciğerlerin gözlerimin arkasını kazımasına engel olamıyordu. Gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyordu. En azından Sendika tanıdık bir dehşetti.

Ateş sönene ve geriye alazlı dokular ile kırık kemiklerden dışarı sızan iliklerden başka bir şey kalmayıncaya dek şarkılar söylediler. Öküzün göğüskafesi dışarı doğru kavislenmiş ve bir çift fosilleşmiş el gibi yukarı uzanıyordu.

Ozgard, duman tüten kalıntılar arasına çöktü ve kollarını kaldırarak Nagal dilinde, ateşkemiklerdeki şans kehanetiyle ilgili bir şeyler bağırdı. Sonra Kjrdakan istedi. Bahis. *VagKjr,* en düşük rütbeli kanat lordlarıyla başladı. Daha modern giysili iki kadın saç tutamlarını göğüskafesinin içine bıraktı. Savaşın başarısı karşısında şereflerini ortaya koydular. Başarısız olmaları halinde saçları kırpılacak ve rütbelerini kaybederek yeni baştan komutanlık kazanmaları gereken cesurlara döneceklerdi. Pax'ın girmemi salık verdiği, cesur bir bahisti. Sonra üçüncüsü, kabile esvaplı bir adam bana baktı, Valdir'e ve ardından Sefi'ye bakıp altından bir savaşçı kolyesi bıraktı. Sessizlik oldu. Sefi adamı öldürecekmiş gibi bakıyordu. Sadece Pax'ın buraya gelirken yolda yaptığı hızlı konuşma beni şaşkınlık içinde dönmekten kurtardı. Bu en düşük bahisti. Tek bir kolye.

Bu bir hakaretti. Bazıları bu hesaplı harekete inanmadı.

Tüm erkek *vagKjr*'ler ile daha üst rütbeli *vynKjr*'lerin neden daha zayıf bahisler ortaya koyduklarını fark ettim. Sefi'nin, Cumhuriyet'e ihanet ve modernleşme planı hoşlarına gitmezse gitmezdi, umurumda değildi. Ancak adamlar beni protesto ediyorlardı. *Benim* planıma saçmalık diyorlardı. Birbirine çarpan her kolye ve kibirli devle birlikte işime hakaretleri karşısında öfkeden köpürdüğümü

fark ettim. Buzdan yeni gelmiş, şimdiden bana üstünlük taslıyorlardı. Yabani aptallar.

Valdir de tek bir kolye attığında orayı terk etmek üzereydim. Benden tarafa tükürdü. Ozgard Nagal dilinde söylediklerini bana çevirdi.

"Sen bir hiçsin," diye yankıladı. "Volk adına bir *aefespakr* değilsin. Bir parazitsin. Bize güçsüzlükten başka öğretecek bir şeyin yok." Sefi'ye baktı ve boğazını göstermek üzere çenesini kaldırdı. "Sen benim Kraliçemsin. Nakamura, Arkadius, Vesuvian'ın yanında Altınların karşısında durdum. Soylu Grilerin. Ancak bu... *itin* ait olduğu yer çukur. Planı başarısız olacak. Ve skuggiler de yok yere ölecekler." Kollarına vurdu. "Yeminlerimize ihanet edeceksek, hile hurda değil, gücümüzü sergilemeliyiz."

Çoğu erkekten oluşan destekçileri savaşçı kolyelerini onaylarcasına şıngırdattılar.

Sefi yanıt vermedi. Bu tam anlamıyla anladığımdan emin olmadığım türden bir ihanetti.

Ozgard kendi bahsimi ortaya koymam için beni hafifçe dürttü. Saçımdan bir parça kopardığımda Valdir'in itirazcıları alaycı bir şekilde kahkahalar attılar ve bir hırsızın risk alacağı bir onurunun olmadığını mırıldandılar. Öfke içimde büyük bir hızla köpürüyordu. Kibirli barbarlar. *Bana* gülüyorlardı. Daha retoriğin ne anlama geldiğini bile bilmiyorlardı.

"Hepiniz ne yaptığımı biliyorsunuz," dedim dönüp aksi siyah gözlerine bakarak. "O Altın döllerini iki kez kaçırdım. Sizse bizi akbabalar gibi güçlükle topladınız. Şimdi gelmiş bana parazit mi diyorsunuz? Siz daha karanlık çağdayken ben Ares'in Oğlu'ydum, bok kafalılar. Siz daha onlara hizmet edip insanlarınızı kutuplardan çekerken ben Eşsizleri kovalıyordum. Gelmiş bana it mi diyorsunuz? Öyle olsun. Şerefime tükürün. Umurumda değil. Ama sakın! Sakın! İşime hakaret edeyim demeyin."

Elimi bir göğüskafesi parçasına batırdım. Açık renk kan avucumdan dışarı sızdı. Elimi göğüskafesinin üzerine tuttum ve kanın

akmasına izin verdim. Obsidiyenler şaşkınlıkla kalakalmışlardı. Valdir bile tezek yutmuş gibi görünüyordu.

Bugünün zafer olup olmayacağı konusundaki en büyük bahsi ortaya koyduktan sonra yerime geçerken Obsidiyenler mırıldanıyorlardı ve bazıları saygı gösterisi olarak ellerini alınlarma koydular. Ozgard kulağıma fısıldadı.

"İnancın bana esin kaynağı oldu." Benimle dalga geçiyordu.

Pişmanlığın etkisi sertçe ve hızla geldi. Öfke yerinden taştı. Z beni yalnızca anılardan korumuyordu. Kendimden koruyordu. Şık takımlar alarak, hesabını modaya uygun dairelere harcayarak, canavarlara havlayarak ve kaybetmeye tahammülü olmayan insanlarla kumar oynayarak, kendisine gülünmesini engellemeye çalışan bir sokak köpeğinin abartılı gururundan koruyordu. Volga olsaydı bir tarafıyla gülerdi.

Sefi göğüskafesine doğru yürürken Obsidiyenler sessizleşti. Uzun saçlarıyla oynadı, bana meşum bir tebessümle güldükten sonra çok sıradan bir hareketle hançerini çekip sol önkolundan bir et parçası kesip kaburga kemiklerinin içine fırlattı ve bahsimi gördü. Konuştuğunda bunu ortak dilde Valdir'e doğru yaptı. "Zaferde yolum. Yenilgide başım."

Obsidiyenler dağıldıktan sonra Sefi kemik kalıntılarından tüten dumanları izledi. "Skuggilerinin yanında olmayacaksın. Senin takip edebileceğinden daha hızlı ilerlemeleri gerek." Bundan memnun bir halde başımla onayladım. "Başarısızlığa uğrarsak öldürüleceğini biliyor musun?"

"Anladığım kadarıyla ikimiz de öyle."

"Gurur kör eder," dedi. "Ancak bazen de başı çeker." Ağır elini omzuma koydu. "Yöntemlerimizin sana tuhaf geldiğini biliyorum ama yabani ruhları yönetmek için sert yöntemler gerekli. Kazanırsak Son Gece Avı'nda benim misafirim olacaksın. Bir sürü hazineye sahip olacaksın. Onurlandırılacaksın. Onlar senin değerini görmüyorlar. Ancak ben görüyorum, Horn. Sendeki korkuyu görüyorum. Birçoğu o korkudan kaçar. Oysa sen korkunun suratına tükürüyorsun." Yüzünü eğerek benimkiyle aynı hizaya getirdi. "Benim yaptığım gibi. Benim yaptığım gibi."

41

EPHRAIM

Obsidiyen İsyanı

Savaş gemileri İsyan'ın doğduğu yerin üzerinde geziniyorlardı. "Ve Ephraim ti Horn'un hikayesi böylece sona erer. Ritüellere göre öldürülerek veya parçacık ışın silahıyla atomlarına ayrılarak." Ellerimi ceplerime soktum. "Harika."

Savaşın en büyük soygunu gürültülü bir biçimde yavaş yavaş hızlanıyordu ve bir kaçış planı, Obsidiyenlerin bana verdikleri dışında bir istihbarat ve hiçbir silah olmaksızın Mars'a ilerleyen koca götlü Julii cevher taşıyıcısının içine tıkılmıştım.

Üstüne üstlük bir de tamamen ayıktım.

Z bağımlılığımı bırakmaktan çok uzaktım. Sadece bir fırt için *Venüs Kalbi*'ndeki şüpheli tipli cesurların yarısına yalvarmış olmalıydım. Görünüşe göre Sefi haber yaymıştı. Saflarındaki vahşi savaşçılar Cumhuriyet uyarıcıpaketlerinin bir kısmını bile bana satmıyorlardı.

Omzuma yük gibi binen ağır hisle sıkış tepiş köprüden dışarı baktım. Işıklar loştu. Zihinsel yetilerini yitirmiş bir fil bile bu gemiyi uçurabilmesine rağmen, Sefi'nin müttefiki Rho Sekt'inden yırtıcı bir Mavi, bir Karaçi oyuncusunun konsantrasyonuyla kumanda panelinin üzerine eğilmişti. Onun arkasında, Ozgard, örgülü sa-

kalını okşayarak ve hayatta hiçbir şeyi umursamaksızın cevizlerini yiyerek duruyordu. Her yanı maviyemiş suyuna boyanmıştı.

Aptal.

"Ritüellere göre öldürülmeyecek ya da atomlara ayrılmayacaksın," diye karşılık verdi Ozgard. "Uluana'nın son nefesi seni Valhalla'ya götürecek."

"Kalsın. Sonsuz Pembe'nin olduğu Venüs'te bir adayı tercih ederim."

Döndü, gözlerindeki öfkenin ardında, akıl sağlığı sınırını fazlasıyla aşan bir özgüven vardı. "Ruhunun derinliği bu mu?"

"Yalnızca ılık sığlıklar."

Bir iç çekti. "Ölmeyeceksin, Teneke Adam, çünkü sen ölürsen bu başarısızlığa uğradığımız ve Sefi'nin öleceği anlamına gelir. O ölemez."

"Dur tahmin edeyim, ateşkemiklerde geleceğini gördün."

"Savaş öncesinde bir şamana hakaret etmemeye bak." O kadar yakınlaştı ki, kahvaltıda yediği yumurtaların kokusunu sakalından alabiliyordum. "Ne gördüğümü bilmiyorsun."

"Gücenme ama senin inancını biraz rahatsız edici buluyorum."

"Hah." Döndü. "Ben de senin suratını rahatsız edici buluyorum. Yumuşak. Keçi peyniri gibi. Ama şikâyet etmiyorum. Sen skuggileri hazırladın. Yaptığın işte iyisin. Onlar da öyle. Şimdi huysuzlanmak endişenin tohumu demektir."

Hazırlamak mı. Lütfen. Sanki birkaç haftalık eğitim onları hazırlamaya yetecekmiş gibi.

Sefi bu kadar çok madeni istemeseydi çok kolay olacaktı. Taşıyıcıları madenlerin yükleme rıhtımına götürüp Obsidiyenleri dışarı boşaltabilirdik. Eski bir Azrail yöntemi. Sorun şuydu ki, bunu yapmak için madenler tecrit edilmeden önce bin kilometrelik bir alana aynı anda yüzlerce taşıyıcı indirmemiz gerekirdi. Cıva'nın savunma bilgisayarları sınır ihlalini derhal görüp bizi temizlerdi. Dolayısıyla madenlerin dörtte biri bu şekilde ele geçirilecekti. Geri kalanına skuggiler daha yaratıcı bir şekilde sızacaktı. Peki ya avcı

katili savunma robotları? Eh, Obsidiyenlerin tam zırhlı olmalarının bir nedeni vardı.

Talimatlarımı yerine getirirlerse, skuggiler ve Cıva'dan nefret eden Kızıllar eski tünellerdeki sensör hatlarını iptal edecekler, havalandırma bacalarına girip enerji hatlarına erişecekler ve uçaksavar silahlarını etkisiz hale getireceklerdi. Çocuk oyuncağı.

Ancak skuggiler bu tür koordine bir sızma operasyonuna hazır olmanın yanından geçemezlerdi. Yaklaşan katliam havuzunu dolduran kanın *pıt pıt pıt* seslerini duyuyordum adeta.

Obsidiyenler, Sefi'ye, madenlere yönelik bu harekât için hayatımı riske atacak kadar inandığımı sanıyorlardı. Bu, Sefi'nin Valkyrie korumalarının bir miktar saygısını kazanmamı sağlamıştı ama Ozgard açısından aynısı geçerli değildi. Yalan söylediğimi biliyordu çünkü uzun bir süredir onun da yalancının teki olduğundan şüpheleniyordum.

Ozgard ceviz kesesini bir alet kutusunun üzerine koydu ve bir şeyler fısıldamak için pilota doğru eğildi. Sinirlerimi yatıştırmak için yakmaçlarımı çıkardım ama paket boştu. Zulamı Olympia'da bırakmıştım. Lanet olsun. Cevizlerinden birini aldım ve dayan-camdan dışarı bakarken kabuğunu açmaya çalışarak oyalandım. Phobos uydusu ve Cumhuriyet'in geri kalan savunma filolarının çoğu, şimdi Volga'yla beraber gezegenin zıt tarafındalardı. Ozgard pilotun yanından yavaşça geri çekildi ve beni dürttü.

"Kendi gözlerinle kutuplarda bir gecebakışı gördün mü?" diye sordu.

"İki kutba da gitmedim. Yasak bölgeler. Vahşi yerliler."

"Buz'un yaşamında en hassas şeyler gecebakışlarıdır. Yalnızca karanlıkta büyürler ama ışığını kendi irinlerinden çıkarırlar... Tanrıların gerçek bir lütfu."

"Tanrıların lütfuymuş." Gözlerimi devirdim. "Bir uzay gemisinde uçuyoruz. Ataların deney tüplerinde yapıldı. Ayyaş bir Mor gecebakışını yarattı. Ve sen tanrılara mı inanıyorsun? Vay canına. Bir erkek olarak anaerkillerin yanında kendine iyi bir yer bulmuşsun. Ancak bir hilebazı hileyle kandırmaya çalışmaktan vazgeç."

Hakareti duymazdan gelerek omzunu silkti.

"İnsan bilgisi kısıtlıdır. Evrense uçsuz bucaksız. Sonsuz bir gizem. Tanrılarım çalınıp bize karşı kullanılmadan önce gerçeklerdi. Hâlâ öyleler. Ve biz yem olduktan çok sonra da gerçek olmaya devam..." Ayaklarımın dibindeki ceviz kabuklarını görünce donakaldı. Gözleri kocaman açıldı ve beni tutup parmaklarını boğazımdan içeri daldırdı. Ona direnirken göğsünün üzerine çıkardım. Onu kendimden uzaklaştırarak yeni bacağımla sertçe iterken omurgamı keskin ve sert bir şeye çarptım.

"Ne var be!" dedim soluk soluğa.

"Benim kesemden yedin."

"Sana başka ceviz alırım, göt herif." Safrayı tükürüp keçi sakalımı sildim. "Vay be. Kim böyle bir şey yapar!"

"Ceviz mi?" Gözlerini kısarak bana baktı. "Ne cevizi, pislik? Bunlar evden gelen ruh yemişleri. Bunlar yalnızca şamanlar için."

Gözlerimi kıstım. "Ruh yemişlerinin yemiş olduklarını sanıyordum..."

"Hayır!"

"Pekâlâ..." Hıçkırdım. "Ruh yemişleri ne işe yarar?"

"Ruhları görmeye ve tanrıları duymaya."

"Gerçek anlamda mı?" Ellerini sakalında endişeyle gezdirdi. Bu bir tür halusinojendi. Tek bildiğim buydu. Ellerime baktım. Titriyorlar mıydı? Damağımda kireçtaşı, kuşkonmaz ve dondurma tadı vardı. "Ölecek miyim?"

Omuz silkti. "Göreceğiz!"

Ozgard'm beni sarhoş bir köpek yavrusu gibi aralarından götürdüğü duvarlar yerini titrek bir jöleye bıraktı. Sefi'nin savaş konseyi bulanık bir düşten ibaretti. Tüm talimatlar kafamın içinde parçalara ayrıldı. Bir şeye bir saniyeden uzun süre odaklanırsam, dünya gerçeklik ile gizli dördüncü boyutu arasında titreşiyordu. *Gözlerini hareket ettir. Ayık kal, oğlum.*

Uyuşturucuyu seviyorsun. Uyuşturucuyu *seviyorsun.*

Bir yaratığın ağzından içeri girdik. Hayır, sadece bir hangardı; helyum kasaları yerine savaşçılarla dolu bir hangar. Kara dişler gibi titreşiyorlardı. Başım dönüyordu. Tüm bedenim elektrikle yüklüydü. Zihin açıcıları hiç sevmezdim. Kontrol gücünü zayıflatırdı.

Valdir'in tek sıra halindeki Fırtınakıranları, saldırı araçlarına dolmak için mavi runik desenli gri ağır zırhlarıyla koşarak yanımızdan geçerken Ozgard beni hızla yoldan çekti. Beyaz tüylerden ışıklı başlığıyla bir tanrıça, gök mavisi zırhları içindeki Valkyrie sürüsü önünde süzülüyordu. "Kim o!" diye bağırdım.

"Sefi."

"Harikulade görünüyor!"

"Evet."

"O da mı gidiyor? İyi de katil robotlar var!" Bana baktı, az kalsın çığlık atıyordum. Şaman bir iblise dönüşmüştü. Yüzü açık mavi, sakalı dumanlar içindeydi. Gözlerinden ateş sızıyordu ve ağzı, değişken renklerden bir gök gürültüsü halinde gürlüyordu. "Ya ölürse?" diye ağlarken buldum kendimi. "Sefi ölürse ne olacak?"

"İleri müfrezede gitmeyen bir kraliçe, kraliçe değildir!" diye bağırdı, Valdir koca bir bulut yığını gibi paldır küldür yanından geçtiği sırada. Hidra kafatasından zalim kahkahalar yükseliyordu. "Onun ölümü bu değil! Griffonun Kızıl kanatlarla yükseldiğini gördüm!"

"Demek istediğim bana ne olacak!" diye haykırdım.

"Kafan güzel, dostum! Cesaretini topla ve kargaşaya yön ver!"

Kahkahası zalim ve alaycıydı ve bana baktığında siyah gözlerinin damarlarında şimşek çakıyordu. Arkasındaki her şey kararda ve görüntü titreyerek bozulmaya başladı. Düştüm. Sert çelik beni düşümden silkeleyip çıkardı. *Sadece bir türbülans, seni aptal!* Ozgard beni bir oyuncak gibi kaldırdı ve elimi bir desteğin etrafına sardı. "Burada kal ve griffonun yükselişine şahit ol!" Kollarımı itti ve Valdir ile Sefi'ye doğru koştu.

"Beni bırakma!" diye inledim. "Tanrılar aşkına. Tanrılar aşkına." Canavarlar ezerek geçerlerken zemine kıvrıldım. *Kendini kaptırma. Kendini kaptırma.* Emniyet için bir grup sandığın arasına daldım.

Zırh. Zırhı üzerime geçirmeye çalıştım. Çok büyüktü. ÇekimBotları. Tavana düşmek istemiyordum. Orada şimşekler çakıyordu. Botları geçirdim. Devasalardı ama bilekleri baldırlarıma kadar kilitlenebiliyordu. Bu beni güvende tutacaktı. Duvardan sinsi bir silah aldım. Bilinmez ve korkunç güce sahip bir tüfek.

Vay canına, bu da ne?

Okyanusun derinliklerinden yanardöner deniz yaratıkları gözlerimin içinden yüzerek savaşçıların arasına karışıyorlardı. Yaratıklar metal gövdelerin içinde gözden kayboldular ve dünyanın ehlileştirmeyi düşündüğü vahşilerle ruhlarını birleştirdiler. Ağızlarından karanlık bir sel akıyor, bembeyaz kafalarının üzerinde bir yıldırım bulutu ve dağınık şimşekler çıkarıyordu. O şarkı! Obsidiyenlerin ölüm şarkısı! Bunu daha önce Luna kalıntılarında duymuştum ama bu şekilde değil. Böylesini değil.

Yalnızca duymakla kalmıyordum.

Hissediyordum. Titreşimler korkunç güzellikleriyle kemiklerimi ele geçirdi.

Ozgard tanrıların askerleri önünde bir keseden yaratık çıkardı ve yaratığın, dilini ısırmasına izin verdikten sonra bütünüyle yuttu. Şarkı sesleri yoğunlaştı. Bulutlar dönüyordu. Birdenbire pelerinini üzerinden çıkarıp attı. Altı çırılçıplaktı, tüm vücudu masmaviydi, erkeklik organı bacaklarının arasında bir güç sarkacı gibi sallanıyordu. Obsidiyenlerin arasında yürürken kolları yukarıda, çekimBotlarını sertçe yere vurarak korkunç bir öğreti haykırıyordu. Dirilmekte olan ölü bir dünyanın kalp atışları gibi hissedilsin diye Obsidiyenler de ona katıldılar.

"Baga duna!!!!" diye çığlık attı ve kollarını indirdi.

"Duna fiel!" diye bağırdı Valdir ve Sefi ona doğru.

Ambar kapıları geri çekildi. Dondurucu rüzgâr soğuk bir tanrının nefesi gibi içeri doldu ve Sefi, kanmuhafız Valkyrie'lerinin başında ay ışığı altında vaftiz edildi. Valdir ve dünya-kırıcıları başlarını birbirlerine çarptılar. Bunun sona ermesi için dua ederek, gerçek olmadığını bilerek gözlerimi yumdum. Ben gerçek miydim? Ben gerçek miydim? Karanlık beni yutmaya çalışıyordu. "Şahit olun!"

diye gürledi Ozgard'ın sesi. Korkmuş bir şekilde gözlerimi açtım, kısarak rüzgâr girdabına baktım.

"Njar la tagag, syn tjr rjyka!" diye bağırdı Ozgard.

Obsidiyenler onu yankıladı.

Sefi ve Valdir'i işaret etti ve Kraliçe ile dostundan, iblisi çağırarak yüzünü iki yana salladı.

"Hyrg la Ragnar!" diye bağırdılar ve Valkyrie Kraliçesi ile Kırpılmamış Valdir ay ışığını kesen iki karanlık bıçak gibi öne doğru koştular. Destekçileri mavi ve gri bir dalga halinde peşlerinden giderek her Gri'yi gururlandıracak sık, güzel savaş hatları halinde geminin arkasından atladılar. Saldırı mekikleri peşi sıra geldi.

Gemi kapısından atlarlarken Ozgard kontrol edilemez biçimde kahkahalar atıyordu. Çılgıncasına gülüyordu. Sanki tüm bunlar onun eseriymiş ve çocuklarının sadakatinden mest olmuş bir tanrı gibiydi. Beni işaret etti ve ruhumu kendine doğru çekti. Korkunç tüfeğimi sıkıca tuttum ve güvenli yerimden ayrıldım. Zeminin bittiği yerde kolları etrafımı sararken dehşetimin uçup gittiğini ve içindeki kötülüğün yok olduğunu hissettim. Ceketim rüzgârda çarpıyordu. Dondurucu soğuk pantolonumu delip geçiyordu. Ancak yan yana durmuş, yaşayan bir dünyaya yukarıdan bakarken kahkahasından ve çıplak bedeninden sıcaklık, sevgi ve onaylanma dışında bir şey hissetmiyordum.

"Gördün mü!" diye gürledi. "Gördün mü! Ruh gözlerinle görüyor musun?"

Mars alacakaranlık içindeydi. İki uydusu ufuk çizgisinde bizi izliyordu. Metal ayaklarımız altında kuzey Kimmerya'nın devasa bir dağı yükseliyordu. Kendi dünyasının eriyik çekirdeğinin ısıttığı ayakları üzerinde durmuş bir dev başı gibi görünüyordu.

Nike şehri kuzeybatı omzundan bir yıldız tozu pelerini gibi denize doğru uzanıyordu. Şehrin uzay üssüne yakın bir yerde patlamalar ışık saçıyordu. Loşlukta ışıkların aydınlattığı metal yığınlar küçük yalnız goblinlere benziyorlardı. Madenler. Ateş püskürtmüyorlardı. Sadece uyarı sirenleri yanıp sönüyor ve zemini kırmızıya boyuyordu. Gökyüzü silahları çalışmıyordu. Plan işliyordu! İçim

başarı coşkusuyla dolup taştı. Skuggiler başarmışlardı. Freihild savunma hattını indirdi. Güzel manyak. Plan işliyordu!

Öldürülmeyecektim!

Ufuktaki cevher gemileri saldırı mekiklerini ve havadaki Obsidiyenleri kış topraklarına, kalkan dağının üzerine ve düzlüklere indiriyor; planımın ve skuggilerin onlar için hazırladığı madenlerin üzerine Sefi'nin çocuklarını püskürtüyordu. Cumhuriyet savunma filosu karşılık veremeyecekti. Cıva'nın füzeleri gizli yerleşimlerdeki dağlardan yukarı fırlıyordu ama Ulukabile yırtıkKanatları onları etkisiz hale getirmek üzere aşağı hücum ediyorlardı. Tüm renkler vahşi, canlı bir delilik halinde dans ediyorlardı. Yer, gök, gemiler, madenler, hava; hepsi ruhani bir ateşle canlıydı. Bu Obsidiyenlerin alanıydı. Görülmemiş bir dünya içinde ayrı bir dünya.

Halüsinasyonun altında, bugünün güzelliğini ve kaçınılmazlığını hissediyordum.

On yıl boyunca Volga benim için neyse Obsidiyenler de Cumhuriyet için oydu. Diğer herkesin yükünü azimle taşımışlardı. Ancak emeklerinin karşılığı verilmemişti. Küçükler onlara, *Savaş,* diyorlardı. *Bizim için öldür, Valdir. Vatanını terk et ama bizim topraklarımızdan hiçbiri sizin olmasın, Sefi. Mağazalarımızdan alışveriş yapma, Volga. Çok dik durma, Volga. Çünkü sizden korkuyoruz.*

Tüm ikiyüzlülerin canı cehennemeydi. Bir şans yakalamışlardı ve Valkyrie Kraliçesi şimdi helyum madenleri için geliyordu. Deli şamanla beraber kahkahalar atarken onlarla gurur duyduğumu fark ettim çünkü tüm bu aptal, açgözlü dünyada birilerinin, *yeter artık,* dediğini gördüğünde ruh can buluyordu.

"Görüyor musun!" diye bağırdı Ozgard yanımda, gözlerinde yaşlarla. Yüzü bir canavarınki değil, bir çocuğunki gibiydi. "Eve geldik! Görüyor musun! *Burası* bizim Volk ülkemiz!"

"Evet!" diye bağırdım korkunç tüfeğimi havaya sıkarak. "Evet!" Beni geriye doğru itti ve onun da diğerlerine katılması gerektiğini söyledi. "Evet!" diye bağırdım. "Katılmamız gerek!" Bana doğru haykırdı ve ancak rampanın kenarından atladığımda kalmam için, üzerimde zırh olmadığını söylemek için bana haykırdığını fark

ettim. Ancak umurumda değildi çünkü tanrılar beni korurdu. Kaderimi ateşkemiklerde görmüştü ve burada yanımdan hızla gelip geçen mermilerden, füzelerden ölmeyecektim. Obsidiyen halkının ve intikamlarının zaferini haykırarak düşen bir grup Valkyrie'ye doğru uçuyordum. Aralarına düştüm. Zırhlı kadınlar ve erkekler bana bakıyorlardı. Kemik miğferlerinden kocaman açılmış gözlerle işaret ediyorlardı. Kahkahayla gülüyorlardı.

"İleri, Valkyrie!" diye bağırdım, rüzgâr dudaklarımı dişlerimden geriye doğru çekerken. ÇekimBotlarım, ayak parmaklarımın küçük bir hareketiyle hızlandı ve alevlerin arasında zarar görmemiş bir madenin ağzına doğru hızla ilerlerken haklı bir zaferle dolmuş Sefi ve Valdir'in yanından öncü birliğe doğru hızla daldım, yerkabuğunu delerek uzun metal yaratıkların arasına indim.

Parlayan meşum gözlerini bana çevirdiler ve ateş etmemeleri üzerine kahkahayla güldüm çünkü ben bir ruh savaşçısıydım ve tüfeğimi onlara doğrultup tetiği çektim ve altıma sıçtım çünkü bir grup avcı katilin arasında tek başımaydım ve elimdeki bir tüfek değil, sadece bir paspastı.

Sonra Sefi ve Valdir indiler ve işler çığırından çıktı.

Duzenleme
Ny.Ozlem

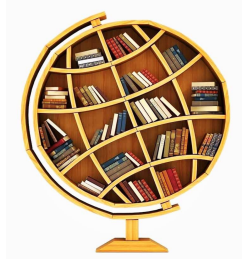
III. KISIM

İHANET

Savaş sırasında kanunlar susar.

– Quintus Tullius Cicero

Rinova
Library

42

LYSANDER

Kazıklar Üzerinde Bir Koro

Ajax'ın suikastçılarından çaldığım su iki gün idare etti. Fizyolojimden dolayı sıcak çarpması çok olası olmasa da, susuzluk vücudumu etkiliyor ve en temel zihinsel ve motor fonksiyonlarımı bile yavaşlatıyordu.

Gözüm ana patlamadan koruduğum için kör olmamasına rağmen, görüşüm fena halde etkilenmişti.

Çöl yüzeyi kafamı karıştırınca ve dağları göremeyince üç kere az kalsın yolumu kaybediyordum. Ancak dağlar boyunca ilerlersem nihayetinde Erebos'a ulaşmam gerektiği bilinciyle olabildiğince dümdüz kuzey yönünde gidiyordum.

Apollonius'un yardımını kabul edemezdim ama Erebos'ta yardım bulabilirdim. Kendimi yeteri kadar toparlarsam, Ajax'ın müdahale riski olmadan Atalantia'ya nasıl varacağıma karar verebilirdim.

Kaktüslerin etli kısımlarından yiyip çöl nilüferlerinin suyunu emsem de gitgide güçten düştüğümü hissediyordum. Keşke yine *Archi*'de olsam ve ranzama uzanmış kitap okurken Cassius ve Pytha'nın didişmelerini dinlesem diye iç geçiriyordum. Keşke Kalindora yanımda ve öldüğümü düşünmüyor olsaydı.

Keşke Seraphina sağa adım atsaydı.

Yola devam etmemi sağlayan tek şey çöle duyduğum öfkeydi. Artık her şey bembeyaz bir serap gibi görünüyordu. Güneş, kötü bir heyula gibi çölün üzerine çökerek çıplak teni on beş dakikada yakıyor ve gün içinde yürümeye cüret ettiğim için beni cezalandırıyordu. Gölge bir yer bulduğumda terleyerek uyuyor, sabahları yürüyordum. Dördüncü günümde bir şekilde denizden sürüklenmiş camdan bir canavarın çürüyen leşi ve gökyüzünü kaplayan anafor halinde bir şahin sürüsüyle karşılaştım. Dev deniz yaratığının yarısaydam eti, yırtıcı kansinekleri bulutuyla debeleniyordu. Etrafından dolandım.

Kuzey fırtınası sağanak yağmuru çölün üzerine taşıdığında, keyifle yere uzanıp yağmurun yaralı yüzümü ve Seneca ile adamlarının uyluklarım ve kalçamda açtıkları jilet yaralarını ferahlatmasına izin verdim.

Merkür ılıman kıyıları, dağ otelleri, doğal kaynak suları, serin vadileri ve mercan resifleriyle hoş bir gezegendi ama tüm bunlara sahip olmasına rağmen, ekvatoru çevresinde Ladon gibi bir cehennem vardı.

Bu gezegeni dünyalaştıran piç kurularına lanet okudum. Kayalara lanet okudum. Güneşe, kuma, korkunç lanet suya bu kadar ihtiyaç duyduğum için kendime lanet okudum. Ajax'a lanet okudum. Ancak ondan da çok, onu böylesine kötü biri yapan kültüre lanet okudum.

Eşsiz yara, bir Altın'ın tapılmaya değil, saygıya layık olduğunu belirtmek için, Silenius tarafından bulunmuştu. Katı enstitülerimiz bizi yamyam değil, çoban olacak şekilde eğitmek üzere kurulmuşlardı. Dünya Darrow'u, yolumuzdan ne kadar şaştığımızı göstermek için göndermişti. Onunla mücadele ederken yeniden yola gelmek bir tarafa, tüm yanlış dersleri alarak daha da yoldan çıkmıştık.

Daha kuzey enlemlere yol alırken çöl iklimi yerini azar azar yarı kurak bir iklime bıraktı. Geçiş başlangıçta belli belirsizdi, neredeyse fark edilmiyordu. Ancak en ufak bir yaşam belirtisi dahi umut veriyordu. Şiddetli yağmur yamaçları aşındırmakla birlikte kayalıklı topraktan otlar ve çiçekler bitmesine de zemin hazırlamıştı. Sağ gözüm, kahverenginin arasına serpiştirilmiş yeşili görebilecek

kadar iyileşmişti. Zemin hâlâ affetmez ve sertti ama en kötü tehlike geçmişti. Suyun olduğu yerde kim olsaydı hayatta kalırdı. Kıvrımlı siyah boynuzlarıyla küçük geyikler ve ev boyutunda kaktüslerin arasındaki kovankalelerine doğru vızıldayarak giden peri gibi kuşlar. İkisini de jiletimle avlayacak gücüm olmamasına rağmen, aşırı lifin karnımda yol açtığı kramplara aldırmaksızın dikenler arasında bulabildiğimce çok yemiş yedim. Kaya parçalarının altından bulduğum kurtçukları yedim ve yere yakın çalılıklarda bulduğum kuş yumurtalarının sarılarını yuttum. Beslenmemin çoğunu, daha fazla krampa yol açan yumrular ve kökler oluşturuyordu. Ta ki ölü bir zeytin ağacının altında güneşlenen bir sülfür engereği bulana kadar. Kafasını bir taşla ezdim ve bağışıklık sistemimin, taşıdığı patojenlerle muhtemelen baş edebileceği bilinciyle kanını içtim. Değerli vitaminleri için hafif mide bulantısına değerdi. Kanını iyice soğurduğumda, bir metre uzunluğundaki gövdesini bir ateş üzerinde kızarttım. Eti, langsat meyvesinin etli kısmı gibi sert ve elastikti ama Erebos'a doğru yol almaya çalışırken kalorisi bana iyimserlik kazandırmıştı.

Verimli bir vadiye çıkan bir yükseltide durarak arkamdaki çöle son kez baktım. Sabırla, sonsuz ve ordular mezarlığı halinde uzakta bekliyordu. Ancak bana mezar olamamıştı.

Ona sırtımı dönsem de öğrettiği dersleri beraberimde taşıyordum.

Sonraki kilometreler için neredeyse hoş bile denebilirdi. Sıcaklık sabahları elli derece civarında gezinirken, yuvarlak bulutlardan inen sık yağışlar beni serinletiyor ve yanıklarımın acısını dindiriyordu. Kuşlar, geçerken meyvelerini bol bol yediğim narenciye ağaçlarında cıvıldıyorlardı.

Terk edilmiş bir biçerdöverin izlerini takip ederek bir kulübe ile aceleyle terk edilmiş gibi duran küçük bir çiftlik evi buldum. En az bir kez yağmalanmıştı ve tıbbi malzeme bulamadım. Ancak bahçede bir aloe vera vardı, içindeki jeli yanıklarıma sürdüm. Kaşındıran batma hissinin keskinliğini aldı ama derin sinir travmasına etkisi azdı ve göz sinirlerimin en derinlerini zonklatan gözüme hiçbir faydası yoktu.

◆ ◆ ◆

Çiftlikte elektrik yoktu ama ölümün eli kulağında olmadığı bir bulmacaya sahip olmak güzeldi. Birkaç saat içinde, biçerdöverin güneş enerji panellerinden, üzerinde konserve yemek pişirdiğim bir ocak yaptım. Oturma odasındaki eski bir HK'yı da çalıştırmayı başardım. HK, holoNet'e bağlanmıyordu, bunun yerine, tüm vatandaşların Erebos'u ve civarını boşaltıp yüz kilometre kuzeydoğudaki Naran'a gitmelerini söyleyen bir Toplum acil durum mesajı yayınlıyordu.

Küveti doldururken *Archi*'deki kısıtlı duşlarım geldi aklıma. Soğuk suyun içine girdim ve titredim. Bu, Cassius'la hamamımızdan beri en güzel deneyimimdi. Bacaklarım küvete sığmıyordu ve yıpranmış duvar kâğıdına tuhaf bir biçimde uzanıyordu. Ne kadar kilo verdiğimi ancak o zaman fark ettim. Yirmi kilo? Vücudum, paslı ciğer kurbanı birinin vücudunu andırıyordu. Bir deri bir kemiktim ve cildimin, güneşe maruz kalmış her tarafı şişmişti ve soyuluyordu. Saatlerce küvette kestirdim. Bir litre daha su içtikten sonra formaFab yatağa çöküp gün boyu uyudum.

Çiftliğe geldikten iki sabah sonra dışarı adımımı attım. Parçalanmış akımZırhı içliğini çıkarıp üzerime çiftçi giysileri geçirmiştim. Kolları dirseğime, paçaları kavalkemiklerime gelen giysiyle gülünç görünüyordum.

Terk edeceğim için üzülerek dönüp çiftliğe baktım ve bir an neden orada kalmayayım ki diye düşündüm. Ne için acele ediyordum? Atalantia'nın rakibi olduğum bir geleceğe mi? Yaptığı şeyle yüzleşmek zorundayken Ajax'la bir düelloya mı? Kısa ömürlü bir siyaset ve ihanete mi? Darrow suratımın yarısını aldıktan sonra bile istemediğim bir intikama mı? İnsanlarımla birlikte olmak için mi? Neden? Altınlar benim yokluğumda daha hastalıklı bir hal almışlardı. Ancak tüm bunları bildiğim halde, ruhum geri yerçekimine kapılmışçasına geri dönmek istiyordu.

Dido'ya verdiğim sözü, ihanet ederken Cassius'a sunduğum bahaneyi yerine getirmem gerekiyordu. Altınları birleştirmeliydim. Ondan da öte. Değiştirmeliydim. Çiftlik evini arkamda bırakmamı

sağlayan buydu. Bu ve Kalindora, Rhone ve Heliopolisli Pretoryenlerin özgürlüklerine kavuşmalarına yardım etmem gerektiğiydi. Benim için her riski alan bu insanlara yardım etmemek ahlaksızlık olurdu. Seneca'nın donanımının iyice tamir edilmesiyle, görünen o ki Kül Lejyonları tamamen dağılmamışlardı. Heliopolis'i bir işgal bekliyordu. Dostlarımın sağ kurtulacaklarından kuşku duyduğum bir işgal.

Erebos'a yürüyüş, çölle kıyaslandığında rahattı. Yabani servi ağaçları ve yıldızkalbi çiçeklerinin buram buram kokusuyla dolu bahçelerin arasından geçtim. Zaman zaman ufukta bir hava gemisi veya atmosferin alt katmanlarında bir Toplum devriyesi görüyordum. Kara bulutlar kuzeye doğru ilerlemesine rağmen, en berbat fırtına geçmiş gibiydi.

Çiftlik evinden aldığım yiyeceklerden ve ağaçlardan kopardığım mandalinalardan tıkınmak için sık sık mola vererek yürüyordum. Güzergâhım beni, sınır şehirlerini Ladon'a bağlayan kesintisiz beyaz bir anayol olan Via Gloria'ya paralel götürüyordu. Yol bombardımanda parçalanmış ve kararmış Cumhuriyet saldırı araçları ile kurumuş cesetlerle doluydu.

Bir greyfurt ağacı altında uyudum ve ertesi sabah, tüm eşyalarını yükledikleri bir arabayı köy yolu boyunca iten, güneşten kavrulmuş bir Kızıl aileye denk geldim. Huzursuzca onlara yaklaşmamı izlediler. Onları kibarca selamladım ve Merkürlülerin her zaman yaptıkları gibi hava durumuyla ilgili bir yorumda bulundum. Birbirlerine baktılar, sonra başlarını iyice kaldırarak bana ve erimiş suratıma baktılar, ardından başlarını eğerek selamladılar.

"Tuhaf bir hava, evet, *dominus,*" dedi adam sessizce.

"Şeytani bir hava," dedi kadın, adamın huzursuzluğuna rağmen biraz daha sıcak bir şekilde. "Açgözlü Marslı cesaretimizi kırabileceğini sandı. Bu cesaret kırılmaz, *dominus,*" dedi kadın. "Ufak tefek bir hava bozukluğu cesaretimizi kırmaya yetmez."

"Darrow'u mu kastediyorsunuz?"

"Adını ağzınıza almaya bile değmez, *dominus,*" dedi kadın buruk bir şekilde. "Adamları işverenimizin latifundiyasını altüst

etti. Korku Şövalyesi'ni –Vadi onu bağışlasın– koruduğu gerekçesiyle onu götürdü. Tüm bunları elbette gülerek yaptılar ama işleri bittiğinde bize ne kaldı? Sadece arkalarında bıraktıkları. Biz payımız için çalışırız, Marslı yağmacıların acımasına kalmadık." Tükürdü. "Latifundiya paramparça oldu. BaşSözcümüz idareyi devraldı ama kimse taşımaya gelmedi. Orada öylece çürüyüp gidiyor. Siz lejyondan mısınız?" diye sordu. "Hades'i görmüş gibi bir haliniz var, *dominus*."

Kadının ardındaki yola hızlıca bir göz attım. "Sadece bekçilerini."

"İstediğiniz bir şey varsa..." Gözleri yanık suratıma çevrildi ve yine eşinin huzursuzluğuna rağmen el arabasını işaret etti. Ancak kendilerine yetecek kadar vardı.

"Sadece bilgi. Hiç Toplum kuvvetleriyle karşılaştınız mı?" diye sordum.

"Korku Şövalyesi'nin adamları buradan geçeli çok olmadı, *dominus*. Ancak onları nerede bulursunuz, hiç bilinmez. Vadi ruhları gibiler. En son duyduğuma göre lejyonların geri kalanı doğu tarafındaymış. Kül Lejyonları Naran'daymış. Tykhe ve kıyıdan gelen mültecilerle kaynıyormuş. Zavallılar. Tüm şehir bitmiş durumda. Biz de nehirlerin olduğu tarafa, doğuya gidiyoruz, oradaki insanları temizlik için işe alıyorlarmış diye duyduk."

"Erebos'ta hiç lejyon yok mu?" dedim şaşkınlıkla.

"Erebos mu? Orası sular altında kaldı, *dominus*," dedi adam.

Kaşlarımı çattım. Dalgalar bu kadar uzağa gelemezdi. "Ne demek sular altında kaldı?"

Sabahın geç saatlerinde Erebos Vadisi'ne bakan bir tepeye tırmanıp kendi gözlerimle gördüm.

Erebos'ta bir zamanlar gururlu bir kütüphane, Usta Yaratıcı Glirastes tarafından büyükanneme hediye olarak yapılan sakin, pastoral bir hava vardı. Büyük kütüphaneye bakan yüksekteki şehir, dev bir barajın hemen altındaki alçak bir dağın sırtına oyulmuştu. Bu baraj, şehri, Merkür güneşi altında hızla gerçekleşen, dağdaki karın erimesiyle oluşan mevsimsel sellerden koruyordu. Bunu Glirastes'in yanında daha bir çocukken gördüğümde, sırtı sarmaşık

kaplı şehri dev bir kaplumbağaya benzetmiştim. Glirastes bunun, sabır ve bilginin kaçınılmaz zaferini temsil eden bir kaplumbağa olduğunu mırıldanmıştı.

Şimdiyse burası sular altında bir nekropoldü.

Dev baraj yıkılmıştı, akımAlanları muhtemelen fırtına sırasında etkisiz hale gelmişti. Su şehirde öylesine kapsamlı bir yıkıma sebep olmuştu ki, birilerinin hayatta kalması mucize olurdu. Buranın hâkimi artık leşçi kuşlardı. İki ordudan da sağlık ekipleri yoktu, sadece seller altında kalmış düzlükler vardı ve ötesinde binlerce mülteci sıralar halinde kuzeye yönelmişti, o kadar. Son haftanın yorgunluğunu nihayet kemiklerimde hissederek oturdum.

Darrow gezegeni mahvetmişti.

İçimde bir beyhudelik hissi yükseldi. Bunu düzeltmek için kim ne yapabilirdi?

Suyumu yeniden doldurmaya ve mülteci katarlarından birine katılmaya karar vererek rüzgârın dımdızlak bıraktığı ormanların arasından geçip tökezleyerek aşağı indim. Tek bir ağaç bile yoktu. Arıların hâlâ polen yaydıkları lavanta tarlalarının arasından güçlükle ilerledim ve durdum. Via Gloria'nın dibinde, şehre uzanan Octavia Kemeri'ni tuhaf bir şeyler çevreliyordu. Bulanık görüşümle bile bunun ne olduğunu biliyordum.

Tepeden aşağı yürüdüm.

Büyük kemerin yanında bir dehşet sahnesiyle karşılaştım. Lavanta denizi arasında dört yüzden fazla insanın kalıntıları, kabarcıklı ve çıplak halde metal direklerin üzerinde asılı duruyordu.

Ucuna insanların saplandığı direkler, sivri ve konik uçlarıyla bileklerim kadar kalındı. Her biri kurbanın anüsünden gövdenin ortasına kadar saplanmıştı. Her kurban sevinç içinde donmuşçasına, bacakları sarkmış, sırtları geriye doğru yay gibi gerilmiş, kolları dışarı ve aşağı doğru açılmış, başlarıysa geriye eğilmiş pozisyonda duruyordu. Kuşlar tarafından oyulmuş göz çukurları gökyüzüne bakıyordu.

Bu vahşetin girişinde şu mesajın olduğu iri bir taş parçası yer alıyordu.

BURADA MARSLILAR YATAR
HEPSİ DE KÖLE KRALI'NIN ESİRLERİ
O Kİ HABİS BİR KEYİFLE
GEZEGENİNİZİN HAZİNESİNİ ÇALMAYI
VE SAHİBİNİN GÜCÜNÜ KIRMAYI DÜŞÜNDÜ
EY SİZ BURAYA GİRENLER:
ESERLERİNE TANIKLIK EDİN
VE UMUDUNUZU KESİN

Sel altında kalmış şehir onların eseriydi. Kazığa oturtmaysa bizim.

Toplum bunun, insanların kürkçü dükkânına dönmelerine ilham kaynağı olacağını mı düşünüyordu?

Atlas, büyükannemin saltanatında bir canavar değildi. Garip biriydi. Bana karşı görece hep soğuktu ve içeri girdiğimde odayı hızla terk ederdi. Çocukları hor görürdü. Ajax'ı Aja'yla ikisi yapmış olsa da, anladığım kadarıyla çift olmaları aralarında bir ilişki olduğunun göstergesi değildi. Hatta Aja, adamı görmeye bile tahammül edemiyordu. Ancak babamın en iyi arkadaşının bu yeni canavar olabileceğine inanamıyordum.

Resmen tutsak olmasına rağmen, büyükannem, Atlas'a karşı eşsiz bir güven duyuyordu. Galalar ve festivallere burun kıvırır ve büyükannem eşsiz hizmetlerine gerek duyduğunda kütüphanesinden çıkardı. O hizmetlerin ne olduğunu ancak şimdi görüyordum.

Rütbelerinin keyfini sürmeyen Altınlara karşı daima saygı duymuştum. Atlas da sanki hiç sürmeyenlerdendi. Ancak haysiyetimiz olduğuna dair tüm iddiamızı küçük düşürecek şekilde Gorgonlarını salıvermişti. Dolayısıyla ona karşı hükmüm sertti.

Birilerinin tanıklık etmesi gerektiği düşüncesiyle ölülerin yüzlerini görmek üzere sendeleyerek ilerledim. Temsil ettikleri tüm aileler. Kendilerininkine bağlı tüm hayat bağları. O bağlardan, daha nicelerini ağma düşürecek bir acımasızlık ilerleyecekti.

Kimse onları oradan indirmeye gelmemişti. Yüz metre yakınlarına gelen tek bir ayak izi bile yoktu. Bir fısıltı oldu. Ses genç bir Kızıl adama aitti.

Kızıl cesetlerden birinden geliyordu. Bir fısıltı.

Hayattaydı. Henüz genç bir oğlan çocuğuydu. Üstdudağında yeni tüy bitmişti. Çatlak dudakları daha fazlasını söylemeye çalışıyordu. Ona keselerimdeki sudan kalanı verdim. Çoğu göğsünün üzerine döküldü. Bir kez daha konuşmaya yeltendi. Onu duymak için eğildim. "Vadi'ye. Beni... gönder."

Yanık ciltleri her bir sinsi nefeste kalkıp inen bir düzine kadarının hırıldadığını o zaman fark ettim. Düşman olup olmadıkları umurumda değildi. Kazığa vurmanın etkili bir taktik olup olmadığı veya bu kararı hak edip etmedikleri de öyle. Bu herhangi bir insanın takdirinde olacak bir karar değildi.

Çocuğa yaklaştım. Ağzım öylesine kuruydu ki sözcükleri zorlukla çıkarabildim. "Emin misin?" Suyumdan ağzına bir miktar dökünceye kadar yanıtlayamadı.

"Beni... gönder."

Ona öylesine yakındım ki Kızıl irislerindeki bakır, kahverengi, hatta altın benekleri görebiliyordum. Korkunç bir keder duydum. Keşke ruhunun Vadi'ye baktığını biliyor olsaydım. Atalarının, o serin yüksek vadilerde onu beklediklerini. Ama öyle olmadığını biliyordum çünkü Vadi'nin, itaat için önemli bir sosyolojik ön koşul sağlamak üzere Kalite Kontrol Kurulu tarafından yaratıldığını ve geliştirildiğini biliyordum: Zor bir yaşamın sonundaki bir havuç. Madenlerdeki dile getirilmemiş zorluklara dayanabilmelerini sağlayan inanç yerini militan bir inanca bırakmıştı. Jiletimi çekerken fısıldamaya başladı. *"Sevgilim, sevgilim, çığlıkları hatırla, kış son bulduğunda..."*

Diğerlerinin de ona katılmasıyla çocuğun şarkısı yerini kazıklar üstünde çatlak sesli bir koroya bıraktı.

Bellona jiletinin deri kabzası güneşten ısınmıştı. Bıçak çocuğun göğsüne, sonra kalbine saplanırken gerginlik kolumdan aşağı

doğru uzandı. "Halkınızın yanına git," diye fısıldadım. Sıçradı, sonra hareketsiz kaldı.

Sırada merhamet dileyen daha fazla kadın ve erkek vardı. Diğer adamın yanına gittim. Kır sakalı ve buldok gibi bir yüzü olan yaşça daha büyük bir Kızıl'dı. Merhamet diliyordu ama önünde durduğumda diğer birkaçıyla beraber kahkahayla gülmeye başladı. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Yüzleri sıcakta dalga dalga görünüyordu. Neden kahkaha atıyorlardı?

"Bizimle yan, seni altın amcık," diyebildi kandan gevremiş ağzıyla. "Mars'la yan."

Bunun üstüne anladım.

Kıpırdamadım. Neler olduğunu tahmin ederek yere baktım. Lavantayı önümden çektim ve toprağı eşeledim. Üstteki toprak tabakasının altında basınca duyarlı ince bir malzeme vardı. Ayağımı kıpırdatırsam, altında saklı mayın beni paramparça bir et yığını haline getirecekti. Kenara fırlasam bile bu savaşta kullanılan yüzlerce mayından yalnızca ikisi benim uzaklaşabileceğimden fazla bir etki alanına sahipti.

"Size yardım etmeye çalışıyordum," dedim. "İyilik etmeye çalışıyordum."

Kızıl, sinirlerine kadar parçalanmış dişleri arasından kahkahayla gülmekle yetindi.

Taban üzerindeki ağırlığıma eşit basınç uygulamanın bir yolunu bulamayınca, tabanın bitişiğindeki toprakta, mayına ulaşmak için küçük bir tünel kazdım. Deliğin içine doğru körlemesine uzanarak bomba kasasının kenarına dokundum. Bu, sekizgen tepe çıkıntısına bakılırsa bir Lotus-13'tü. Jiletimi basınç algılayıcı ve mayın arasına kaydırabilirsem, bağlantıyı kesebilirdim. Adrenalinden titreyen ellerimle jiletin kenarını, bıçak bir kâğıt parçası kadar dar ve bir el genişliğinde olacak şekilde, mümkün olan en ince hale getirdim. Yana doğru deliğin içine kaydırdım.

Biiip. Biiip.

Toprak ve parçalara ayrılmış lavanta yüzüme patladı. Yukarı doğru püskürtüldüm. Jiletimi kaybettim. Sertçe sırtüstü yere dü-

şerken ciğerlerimdeki hava boşaldı. Etrafımda bir şey sıkışarak beni kapana kıstırdı. İttim ama parmaklarımı kesiyordu ve ben ittikçe daha fazla sıkıştırıyordu. Rahatlayarak bunun bir patlayıcı değil, bir takAğ olduğunu ayrımsadım.

Ancak içinden çıkılmaz halimi fark edince rahatlama hissi uzun sürmedi.

Sadece direklerin, lavanta saplarının ve arıların gölgesi altındaki sabah güneşinde uzandım. Jiletim ve suyumla aramdaki mesafe binlerce metre gibiydi. Daha yakınına yuvarlanmaya veya kıvrılmaya çalıştığım her defasında ağ daha da sıkıştırıyordu, ta ki kafatasımın derisini açana kadar. Çok geçmeden yüzümden süzülen kanla kıpırdayamaz hale gelmiştim. Güneş bir yandan açıkta kalan tenimde kabarcıklar oluşturup bir yandan vücudumdaki suyu emerek gökyüzünde yer değiştirirken saatlerce orada yattım. Cildim domates gibi kızarmıştı. Arılar vızıldıyordu. Şahinler ciyaklıyorlardı. Bilincim ancak şahinler uyluk etinden bir parça için didiştiklerinde kendine gelerek bir açılıyor bir kapanıyordu. Kızıl adam ölmüştü. Adamı yerlerken bir yandan beni izliyorlardı.

Gülebilecek olsaydım gülerdim.

Merhamet etmeye çalıştığı için Kızılların ayakucunda kuşlara yem olan Silenius vârisi. Ders alınmıştı.

Yüzüstü bıraktığım insanlar ve *Vindabona* için hissettiğim pişmanlık dikkatimi dağıtmıştı. Mayınları tahmin etmeliydim. Şimdi tepede terk ettiğim, takAğlarında uzanmış gülümseyerek beni izleyen ve ölerek onlara katılmamı bekleyen o kurbanlar gözümün önüne geldi.

Gülümseyerek kendi katliamına koşan Seraphina'yı kurtarabilmek için yitip gitmiş onca hayat.

"Vay, şu yeni lokmaya bakın," dedi kurbanlardan biri bana.

"Görünüşe bakılırsa bir kan haini," dedi bir başkası. *"Yemlerden birkaçını öldürmüş."*

"Eşsiz Yaralı mı?"

Ağır çöl botları önümde durdu. Bir çocuk yüzü gökyüzünden eğilerek benimkine baktı. Bir tuhaflık vardı. Bu bir toz güvesinin

kanatları rengindeydi. Ah. Bu bir maskeydi. Maskeyi takan kişi çömelerek lavantalara yaklaştıkça maske mor renge boyanıyordu. *"Korkunç lanet yüzünün yarısı yok. Gözyuvarı pelte olmuş."* Eldivenli bir el başımı çevirdi. *"Yarası yok. Bir Peri ele geçirdik, çocuklar."*

Bunlar Gorgonlardı.

"İsyandan mı?"

"Başka kim olacak? Yarasız çocukları savaşa göndermeyiz."

"Bırakalım burada haşlansın. Bu tuzağın işi bitti. Gösteri tamam. Geriye kalan ayrıkların hepsi büyük çekiç için Heliopolis'e gönderilecekler."

İçlerinden biri ıslık çaldı. *"Büyük demirindeki ayrıntıya bakın. Hayatım üzerine bahse girerim ki Sciantus yapımıdır."*

"Haydi oradan. Sciantus bıçağının neye benzediğini nereden bileceksin? Kabzasını bile almaya gücün yetmez."

"Minotor'da vardı bir tane. Ona susuz kalmış bir hanımefendi gibi muamele ederdi. O koca ağzından düşürmezdi. Çiçek taçyapraklarını görüyor musunuz?"

"Nerede?"

"Kanadın üzerinde."

"Sen öyle diyorsan. Peki bir Peri'de böyle bir parçanın ne işi var?"

"Değilse Uluyan pisliğidir. Üzerinde takip cihazı var mı bir bakın, sonra da basıp gidelim. Korku icabına bakacaktır." Çocuğun yüzü, ben konuşmaya çalışırken tekrar bana baktı. *"Yatıp kestirme zamanı, hain."* Gördüğüm son şey, üzerime doğru gelen botuydu.

43

LYSANDER

Düşman

Gorgonlar çekimSikletleriyle yol alıyorlardı. Uzun bir sürüştü ve geldiğim yönde geriye, lanet olası çöle doğru birkaç yüz kilometreyi kapsıyordu. Akşama doğru geç bir saatte geniş bir madeni çevreleyen, yüksekteki bir çöl kasabasında durdular. AdiRenk kasaba halkı katilleri birer kahraman gibi karşılamak üzere dışarı çıkarken, bense bir çekimSikleti arkasına bağlı halde onları izliyordum. Kasabadan ayrılıp tepelerinde karların erimediği dağlara doğru yola koyulduğumuz sırada çocuklar da beraberimizde koşuyorlardı.

ÇekimSikletleri tek sıra halinde bir dağ geçidinden geçmek üzere yavaşladıklarında bulutlar kararan gökyüzünde girdap gibi dönüyorlardı. Aniden durduk. Botlar karları ezerken kafama tekrar bir şey vurdu.

Bilincim yerine geldiğinde donuyordum ve ıslaktım. Zemin taştandı. Gözlerimi açmadım. Ellerim tepemde zincirlenmiş, bir mağaranın duvarına sabitlenmişti. İki yanda sular akıyordu. Fısıltı halinde konuşmalar duyuluyordu.

"Bize hiç soru sormaz. Hiç. Sadece bir şeyler alıp götürür. Aklıma gelen her şeyi ona anlattım. Tek isteğim bunun son bulmasıydı." Adam ağlıyordu.

"Ağlamanı kendine sakla, Hadrian. Bir Venüs fahişesi gibi kaynamıyor olman zaten yeterince kötü."

"Bırak ne hali varsa görsün, Ignacius. Hepimiz ona bir şeyler söyledik, Hadrian. Çok güzel, kardeşim."

"O... zamanı yavaşlattı. Bana verdiği bir şey. Bunu... bunu... yaparken her bir molekülü hissedebiliyordum..." Sözcükler hıçkırıklar arasında kayboldu.

"Kaç muhafız saydın, Drusilla?"

"Her defasında üzerimi örttü."

"Ne gördüğümüzün ne önemi var ki? Şu an dinlediğini biliyoruz. Yan yana olmamıza göz yummasının tek nedeni bu. Kaç Uluyan yakaladı? Kaçı kurtarıldı? Bir – ve Orion öylesine delirmişti ki bir kıtanın içine etti. Biz öldük, beyefendiler. Hiç olmazsa haysiyetimizle gidelim. Yakında hepimiz kazığı boylayacağız."

"Tabii, kıçında metal direkli haysiyet. Kulağa hoş geliyor, Ignacius."

Bir anlık sessizlik oldu.

"Patron peşimize düşecek," dedi lider.

"Sonuna kadar sadıksın, Alex. Kızıl tanrın şimdiye kadar sular altında kalmış ya da infilak edip parçalara ayrılmıştır. Sahip olabileceğimiz tek saygınlık Boşluk olacaktır. Ancak bu harika. Neticede hiçlikten ibaret."

"O ölmedi."

"Gerçekten deri veremi olmuşsun. Vox Senatosu yüzünden ordunun tamamı öldü. Piç kuruları gemilerimizi ele geçirdiler. Heliopolis kuşatmada düşecektir ve ordu da Küller Donanması'nın silahları altında çöle hapsolmuş olacak. Muhtemelen şimdiden, Luna'ya yelken açmak üzere Darrow'u Annihilo'nun *pruvasına mıhlıyorlardır."*

"O halde neden hâlâ bir mağaranın içindeyiz?"

Etrafım en az beş tanesiyle çevriliydi. Hepsi de Altın'dı. Çoğu Marslı aksanıyla konuşuyordu, aralarında Jüpiter'in uydularının hafif bir esintisini taşıyan Elysium aksam da fark ediliyordu. Biraz daha dinledim. Europa diyalekti. Uluyanlar, Darrow, Alex, aksanlar. Geriye tahmin edilecek pek bir şey bırakmıyordu. Diğer ikisi

uyuyordu. Daha kaç kişilerdi? Akıntının sesinden anlayamıyordum. Tahminimce dokuz kişi varlardı.

"Yaralıyüz uyanık ve bizi dinliyor," dedi Ignacius dedikleri.

"Uyanık mısın, beyefendi?" diye sordu daha otoriter bir başkası. Bu liderleriydi. Aksanı, mırıldanmaları dışında eğitimli olduğunu gösteriyordu. "Merak etme, burada hepimizin canına okundu. Gözlerin açık veya kapalı, pek bir şey fark etmez." Zayıf bir güvenle kahkaha attı. Sağ gözümü açar gibi yaptım. Benim gibi duvara zincirli on tutsak daha vardı. İkisi uyuyordu. İki Gorgon, odanın tek çıkışı olan bir tünelin boğazında yaklaşık otuz metre ötede oturuyorlardı.

"Size uyanık olduğunu söylemiştim," dedi Ignacius. Devasa, yakışıklı bir adamdı.

"Bir yara görmüyorum," dedi kadın. Drusilla.

"İlk yıldan sonra bunu anlayacak kadar zeki değillermiş gibi," dedi Ignacius.

"Adın ne?" diye sordu Drusilla. Yüzünün rengi diğerlerinden daha koyuydu. Nazik gözleri şiş gözkapaklarının altından beni izliyordu.

"Sakin, beyefendi," dedi Alexander. "Fena hırpalanmışsınız." İki kulağı da olmamasına ve yüzünün yarısı çirkin bir biçimde şişmiş olmasına rağmen benim yaşlarımda olduğunu ve önceleri son derece yakışıklı biri olduğunu söyleyebilirdim. Hatta bu konuda bahse bile girebilirdim. Omuzları cüssesine göre inanılmaz biçimde genişti. Kilometreleri aşmak için yaratılmış bacakları altına katlanmıştı. Onu en son, *Archi*'de Cassius'la izlediğimiz bir holoda, bir konuşma esnasında Darrow'un arkasında dururken görmüştüm.

Lorn'un torunu, aramızın bozuk olduğu kuzenim ve Kalindora'nın anne tarafından yeğeni Alexandar au Arcos.

"Adın ne?" diye sordu. "Acele etme. Beyin sarsıntıları en sağlam olanımızı bile sersemletir."

Octavia'nın sözünü dinledim ve arkasında durabileceğim, onlarınsa doğrulayamayacakları bir kimliğe büründüm. İsyan'dan olamazdı. Toplum olamazdı. Yüzümde yara yoktu ve Erebos'ta

yüksek sosyete sayılan popüler Merkür diyalektini düzgünce taklit edebilirdim. Kimlik doğaldı ve biraz gülünçtü. Ancak susuzluktan yarı delirmiştim, o yüzden doğruca daldım.

"Cato au Vitruvius," dedim. Eğitim için Glirastes'i ziyaret ettiğim zamanlardan kalma, güvenlik sebepleriyle kullandığım bir kimlikti. Yüksek tarihi geçmişe ve orta halli bir geleceğe sahip gerçek bir ailenin uydurma bir oğluna aitti.

"Selamet üzerine olsun, Cato. Ben Alexandar. Drusilla, Ignacius, Crastus, Hadrian." Sıradan giderek başıyla nazik bakışlı kadını, devi, otuzlarında hoş bir adamı ve tıknaz, boğa gibi bir Altın adamı işaret etti. "Elysium Şövalyeleri hizmetinizdedir."

"Ah, şimdi de Elysium Şövalyesi oldun," diye mırıldandı Drusilla.

"Arcos Şövalyeleri," diye düzeltti biri.

Ignacius bana, "Kimsin?" diye sordu

Alexandar, "Bu cehenneme nasıl düştün diye soruyor," dedi. Kıpkırmızı yüzüyle gülümsedi. Dişlerinden geriye bir tane bile kalmamıştı. Bunu düşününce nezaketine şaşırmıştım. Kameralar önünde daha mağrur görünüyordu ve büyükannemin Securitas dosyasından okuduğum kadarıyla babasının ölümü sonrasında yetim kompleksinden muzdarip, aşırı yaratıcı olmasa da inanılmaz derecede kibirli ve zekiydi. Azrail'i savunması, kompleksinin en yeni göstergesiydi.

Onlara Erebos'ta yerle bir olan barajla; yanıklarımın sebebi olan şehre düşen ağır toplarla; güneş yanıklarından sağ kalanları kurtarmaya çalışmakla; takAğ yaralarının sebebi olan, kazığa oturtulmuş kurbanları indirmeye çalışmakla ilgili hikâyelerimi anlattım. Drusilla bana Erebos'ta bulunduğunu belli eden, evimle ilgili sinsice ve hileli sorular yöneltti. Ancak ben de Erebos'ta bulunmuştum ve hepsini kehribarın içinde saklıyordum. Her bir sokak tabelasındaki altın filigranları, ipek pazarını ve vatandaşların parlak kemerlerini hatırlıyordum.

Zayıf testlerini geçtim.

"Bir süredir buradasınız, değil mi?" diye sordum.

"Aynen," diye yanıtladı Alex bir başka tuzakla.

"Pardon?" diye sordum afallamış bir ifadeyle.

"Asker değilsin, değil mi?" diye sordu Alexandar.

Bir başka varsayımsal tuzak. "Anlamadım."

"Boş ver."

"Enstitü'ye kaydolacak kadar parası olan tek bir tanıdığım bile yok," diye yanıtladım. "Ebeveynim... ipek taciriydi ve kesinlikle büyük tüccarlar değillerdi."

"O halde sen ne yapıyordun?" diye sordu Drusilla.

"Çoğu zaman içerdim," diye cevap verdim. "İnşaat mühendisi olarak askerlik çağrısı geldikten sonra babam, Erebos'ta kalmama izin vermesi için yargıca rüşvet verdi. Savaş korkunç bir şey." Hafifçe titredim.

"Demek görevden kaçan bir Peri. Bu saçmalığı yutmayacağım," dedi Ignacius. "Ya bir casus ya da en iyi ihtimalle bir köleci."

"Size göre Merkür'deki herkes için aynısı geçerli."

"Hepsi öyle davranıyor. Bir Merkürlüye sarılıp da elde edebileceğin tek şey, sırtındaki bıçaktır. Hepsi de dolandırıcı, ayyaş, birçoğu da güneş karasıdır."

"Ben ondan daha karayım," dedi Drusilla.

"Lafın gelişi."

"Siz iki tavuk, didişmeyi kesecek misiniz?" diye tersledi Alexandar. "Ne zamandır burada olduğumuzu neden bilmek istiyorsun, Cato?"

"Heliopolis daha düşmedi, o yüzden," dedim. "Öyle olduğunu tahmin ettiğinizi söylediniz." Ignacius dahi can kulağıyla dinliyordu. "Ladon'daki bir adamdan duydum, Darrow fırtınadan faydalanarak ordusunun başında çölü aşmış. Şehri kuşatan Ajax au Grimmus'u vurmuş."

"O çılgınlık işe yaramış mı?" diye sordu Alexandar. Boş diş etleriyle Ignacius'a çirkin çirkin sırıtıyordu. "Size söylemiştim. Her şey patronun kontrolü altında."

Ya da kontrolü tamamen kaybetmişti.

44

EPHRAIM

Son Işık Avı

Ksenophon, solgun suratındaki bezgin ifadeyle beni skuggi hangarına götürdü. "Tanrılar aşkına, burası sessiz," diye mırıldandım. Olympia'yı eski görkemine kavuşturmak için gece gündüz çalışan inşaat ekiplerinin olduğu aşağı taraftaki şehir değildi. Yahut Volk ülkesine akın eden Obsidiyenlerin sesiyle titreyen civardaki alanlar değildi. Ya da Ulukabile yırtıkKanatlarının Termik boyunca Cumhuriyet savaşçılarını gözlediği kıyılar veya Kızıllar ile Turuncuların, helyum operasyonlarına devam etmek için Cıva'nın robotlarını kaçırdıkları madenler de değildi. Sessiz olan sadece Kartal Yuvası'ydı. Çünkü Sefi ve Valdir çocukları ava götürmüşlerdi ve skuggilerim görevlerinin başındaydılar; bense terk edilmiş bir evde amaçsızca dolaşan ihtiyar bir adam gibi kalakalmıştım.

"Daha hızlı, cinayete geç kalmamalıyız," dedi *logos*.

"O zaman belki de iniş pistlerine doğru gitmeliyiz, dâhi."

"Bir nevi... öyle." Köşeyi döndük ve olduğum yerde kalakaldım. Hayatımda gördüğüm en güzel gemilerden biri, ileri cephedeki bir genelevin yüksek gelirli bir Pembesi gibi, çirkin skuggi taktik gemilerinin yanında duruyordu. Altmış metre uzunluğundaydı, ışıl ışıl bir gövdesi vardı, ikiz iyon motorları, iki raylı topla donatılmıştı,

sensöre dayanıklı bir gövdesi vardı ve çekiçbalığı biçimindeydi. Yeşim tonunda bir yeşile boyanmıştı. "Apollon'un kalafatı, tam bir güzellik."

"Majestelerinden bir hediye," dedi Ksenophon, bana ince omnikartı uzatarak.

"Olamaz."

"Sözleşmende yazıyor. Üst segment bir gemi. Cıva'nın Nike'deki malikânesinden alındı. Bahse girerim bu şey ondan çok senin işine yarayacaktır." Bunu sözleşmeye eklemiştim çünkü buradan kaçış yoluna ihtiyacım olduğunu düşünüyordum. Tam da buna ihtiyacım olmayabileceğini düşündüğüm sırada buna *gerçekten* sahip olmayı beklemiyordum. Yine de omnikartı aldım ve gemiye doğru adeta havalandım. Bu sadece bir yarış aracı değil, aynı zamanda derin uzay kaplanıydı. Muhtemelen iki haftada Mars'tan güneşe durmaksızın yol alabilirdi. Belki *o kadar* da hızlı değildi. "Unutma, takip önlemleri yüklendi. Ayrıca çocukların buna bir kilometreye kadar yaklaşması yasak."

"Hı hı." Elimi gövdesinde gezdirdim. "Peki ya karşılığında?"

Bir ordu dolusu yüksek rütbeli köşeden dönüp gelirken Ksenophon gülümsedi. "Korkarım ilk seferi bir taksi olarak yapacak. Adını ne koyacaksın?"

Beyaz'a dönüp sırıttım. *"Kartopu."*

"O yeşil."

"Yine de o bir Kartopu."

Güney Kutbu kışın kasvetine doğru çökerken, Obsidiyenlerin Karanlıkaltı Nefesi dedikleri bir rüzgâr, buzul vadisinde inliyordu. Bu yavaş, kesintisiz akım yirmi dakikada insanın kirpiklerini donduran ve tenini karartan cinstendi. Bu, Kutup için karanlığın başlangıcını gösteriyordu.

Termal donanımımın sıcaklığında, genç bir dağın üçte ikisi kadar yukarı çıkınca tek hissettiğim doğanın bana, buraya ait olmadığımı söyleyen nazik uyarısıydı. Çevreme bakındım ve arkadaki

çömelmiş cesurlar başlarıyla bana selam verirken, *"Kalt, Grarnir?"* diye mırıldanıyorlardı.

"Njr, Grarnir kann njek kalt," dedi bir başkası. *"Fer ragnver en la."* Omzumdaki karları silkeledim.

Soğuk mu, Gri Tilki?

Yok canım, Gri Tilki üşümez. Onun içinde tanrı ateşi yanıyor.

Sağlamlığın vücut bulmuş haliydim. Bir ruh savaşçısıydım. Tanrıların varlığının kanıtıydım. Sadece Ozgard, maden soygunu sırasında ağır bir psikotropik etki altında olduğumdan haberdardı. Obsidiyenler, Gri DNA'sına sahip olduğum ve elimde bir paspas tuttuğum için avcı katillerin üzerime ateş açmadıklarını ya bilmiyorlar ya da umursamıyorlardı. Tanrılar bana dokunmamışlardı. Aletlerin yazılımına göre bir tehdit değildim. Bildikleri tek şey, Sefi ve Valdir geldiğinde buzdan damarlı bir ölüm perisi gibi uluyarak düşmanın arasında ayakta durduğumdu.

Sefi ve Valdir, ben indikten beş saniye sonra tanrının çekici gibi vurmuşlardı. Zırhlı Obsidiyenlerin üç ayaklı robotları nasıl parçaladıklarını ya da robotların lazerleri aynı anda beş cesuru ikiye bölerken etlerinden yayılan kokuyu unutamıyordum.

Otuz beş bin Obsidiyen piyade Kimmerya madenlerinde avcı katilleri temizlerken ölmüştü. Peki ya ben? Lanet olası bir çiziğim bile yoktu. Ozgard peş peşe üç gün boyunca beni sarhoş etmişti. Pax, beni Valkyrie omuzlarında taşınırken görünce keyifli bir sessizlik içinde durmuştu. Daha sonra Olympia'daki odamda neler olup bittiğini onlara anlattığımda Electra gülmekten ölüyordu. Kıskanacağını sanmıştım. Ancak her ne kadar süpürge sopası şakaları bayatlamış olsa da bunun şimdiye kadar duyduğu en komik şey olduğunu düşünüyordu. Artık benimle konuşurken taşaklarımı koparmak istiyormuş gibi görünmüyordu.

Bu mu gerekiyordu yani?

Freihild ve skuggiler, madenleri ele geçirme konusunda üstlerine düşeni yaptıkları için zafer sarhoşu olmuşlardı. Hatta kadınların birkaçı, avda rol alma şerefine bile erişmişlerdi. Adamlar benimle, Valdir'le ve en üst düzey soylularla, kabile liderleriyle aynı çıkıntıda

duruyorlardı. Savaşta cesaret konusunda bizden geri kalır tarafları yoktu ve bunun farkındaydılar. Hep böyle olmuştu ama bu, bunun hoşlarına gittiği anlamına gelmiyordu.

Sefi ve Pax, Valkyrie avcılarından oluşan uzunca bir grubun arasında yirmi metreden az bir uzaklıktaydı. Üstlerindeki kürkler, günlerdir iz sürmekten buz tutmuştu. Hareket ettiklerinde çıtırdıyor, loş ortamda mekanize muhafız güçlerinin omuz aydınlatmalarından gelen ışık vurdukça ışıldıyordu.

Altı gün boyunca Valkyrie'ler avlarının izini sürmüşlerdi. Electra, Beyaz Kırıklar ayağında Freihild'e eşlik ederken, Pax ise Ayrık Zirveler'deki ölçek-iz sürmede Sefi'nin yanında gitmişti. Çok bilmiş, Obsidiyen okbaşlarının moleküler yapısını bile biliyordu ama hangi gün yola çıktıkları umurunda bile değildi. Oğlan annesini özlüyordu.

Görünüşe bakılırsa Sefi çocuklardan anlıyordu. Beyaz körlük, soğuktan yanma, eyer ağrısı ve yaslanarak uyumakla geçen altı günün sonunda yas tutması zordu. Pax, eyerde onun arkasında oturduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkındaydı. Obsidiyen cesurlar arasında Valdir bile av için bir griffonun sırtına binmemişti. Pax'ın melankolisi yerini yoğun bir dikkate bırakmıştı.

Buzul vadisinin karşısından çığlık gibi rüzgârdan birkaç nota daha tiz bir ıslık yankılandığında hemen dikkat kesiliyordu. Termal donanıma sarılı Ksenophon, *Kartopu*'nda getirdiğim siyasi misafirlere açıklamalarda bulunuyordu: Freihild hareket halindeydi. Takipçiler dışarıdaydı. Yaratığın yüzü alp ininden çıkmıştı.

Ölümkanadı bekliyordu. Sefi bekliyordu.

Omuzlarında ve kemik miğferinde karlar birikmişti. Kalıcı ve direngen bir dağ gibiydi, bir kış tanrısına benziyordu.

İkinci bir ıslık çaldı.

Genç Valkyrie'ler beklentiyle ona baktılar. Yaşça büyük avcılar Kraliçe'nin sabrını biliyorlardı, kıpırdamadan beklemede kaldılar. Misafirler heyecanla mırıldanıyorlardı.

Üçüncü bir ıslık sabırsızca çalarak onu kendine çekmeye çalışıyordu. Sefi direndi. Pax ona bir bakış attı. Saniyeler geçip gidiyordu. Sonra Sefi sıktığı yumruğunu havaya kaldırdı.

"Sljr," diye fısıldadı, çıkıntıdan atlayarak. Bir borazan inledi.

"Sljr. Sljr. Sljr," diye bağırdı Valkyrie'ler ve elli kadın sınırı geçti. Pax da onlarla birlikte ilerledi.

"Avlanın," diye tekrarladı Ksenophon.

Valkyrie'ler gözden kayboldular ve hemen ardından tepenin diğer tarafından bir dizi çığlık yükseldi. Sefi'nin solgun atı, alttaki kaya tabakasından fırladı. Pax, sandığımın aksine yerini yadırgamış veya korkmuş görünmeden Sefi'nin arkasındaki okçu eyerinde sürüyordu.

Birkaç griffon tepede kar yığınlarını savururken hava akımıyla karlar ağzıma giriyordu. İki Kızıl dost birbirlerine rastlamış, ölüm vadisine ilerleyen Valkyrie'leri kahkaha ve şaşkınlıkla izliyorlardı. Valdir soğukta kolları çıplak bir halde öne doğru bir adım attı ve deneyimli bir gözle, saf bir şaşkınlık, sevgi ve kıskançlıkla izledi. Halkının yaratıkları üzerinde uçmayı ne kadar çok istediğini kim baksa görebilirdi. Adamı sevmiyordum. Kapalı bir kutuydu. Ancak onu anlıyordum. Artık Grimmus'un kölesi değildi ama tam olarak özgür de sayılmazdı.

"İlk avın mı?" diye sordu Ksenophon bana, seyirciler kendilerine gelebilsinler diye anlatısına ara vererek.

Başımla onayladım. "Görünüşe bakılırsa senin değil."

"Benim üçüncü. Savaş sırasında Majesteleri güneşölümünü şereflendirmek için geri gelirdi. Sanırım Buz'dan çok uzun süre uzak kalırsa kim olduğunu unutmaktan korkardı. Yine de kendisinin bu ava çıkmamasını tavsiye ettim."

"Ozgard ve Valdir gayet kendilerinden emin görünüyorlardı."

"Öyle. Bu şamanın ruhunu canlandırabilir ve Valdir'in Kraliçe'den beklentilerini karşılayabilir ama böylesi düşünceler, gereksiz yere ifşa olma riski düşünüldüğünde modern bir devlet başkanı için yanıltıcıdır. Onun yokluğunda biriken, devlete dair ayrıntılardan bahsetmiyorum bile. Hükümetini, bir hükümdarla işleyecek şekilde tasarladım. Valdir veya deli adam böyle saçmalıkları umursayacaklarından değil ama, hükümdar olmadan hükümetin etkinliği yarı yarıya düşer." Ksenophon etrafına bakındı. "Deli adamı gördün mü?"

"Muhtemelen bir yük ambarında sızmıştır," dedim sinirlenerek. Avı izlemek istiyordum.

"Bu yüksek bir olasılık." Valdir işaret ederek diğerlerine seslenirken Ksenophon gözlerini batıya dikti. "Ah, ejderha. Pardon."

Batıya baktım. Vadi zemininin karlı kayalıklarında pulları parıldıyordu. Parıltı yerini bulanıklığa, o da yerini bir buz canavarına bıraktı. Atalarının Sarı genetikçiler ve deli Morlar tarafından oyulduklarım bilmeme rağmen buz ejderhası kadim bir yaratığa benziyordu. Bizden daha kadim.

Nefes almayı unuttuğumu fark ettim.

"Bu tür, *Níðhöggr* ailesinden siyah bir buz ejderidir – Obsidiyen mitolojisindeki en nadir ve en fazla saygı duyulan yaratıklardan biri," diye açıkladı Ksenophon misafirlere. "'Kötülüğüyle Saldıran' için kışın habercisi olduğu söylenir. Bu, her on yaşını gösteren dokuz yan dişi ve üç boynuzuyla kutsal bir yaşlı erkek. Elbette dişileri avlamak yasak ve Kan Kartal'ı tarafından cezaya tabi."

Misafirler, yaratık sanki laboratuvar ürünü otuz tonluk bir katil değil de sihirliymişçesine huşuyla fısıldaşıyorlardı.

Freihild ve avcılarının peşinden gelmesiyle, yaratık dağ vadisini yararak geçti. Aramızdaki mesafeye rağmen bir ürperti duydum. Obsidiyen muhafızlar takdirle, Valdir ise saf bir sevgiyle izliyordu. Çok az kişi bir ejderi uçarken veya öldürmek için atağa geçtiği sırada ve Lekelerin Yolu'na başlamak üzere bir yavrunun kanını içerken görmüştü.

Ejder, Sefi'nin ilerideki av ekibini fark etti ve vadinin kuzey yakasına kaçma düşüncesiyle sağa yattı. Zirvelerden bir yıldırım düştü. Dağlara kancalar ve halatlarla tırmanan Obsidiyen gençler sülfür bazlı barutlarını yaktılar ve fişekleri kayışlarla bulutlara doğru fırlattılar. Büyük gürültü ejderhayı korkutarak vadide bir oraya bir buraya kaçırtırken, etrafı çevreleyen zirvelerdeki küçük patlamalarla tekrar tekrar güdülüyordu.

Bizden tarafa eğildiği sırada biri çığlık attı. Skuggiler muhafızların arasında maltızları yakıyor, kil bombalarını havaya fırlatıyorlardı.

Potalar patladıkça kahkahalar atıyorlardı. Gudkind bana iki tane fırlattı. İkisini de ateşleyip göğe fırlattım. *Baaaam. Baaam.*

Ejderin kanatlarından esen hava neredeyse beni yere deviriyordu. İki adım ötemizden geçti. İnsan kafası büyüklüğündeki taş ve dökün tüler ejderin karnı hizasında buz tutmuştu. Vadiye alçalıp Kraliçe'ye yöneldiği sırada izleyenler etrafa saçıldılar ve rahatlamayla kahkahalar attılar. Valdir tepenin kenarına koştu ve öne eğilip izlemeye koyuldu. Grup onun peşinden gitti.

Buz tutmuş bir dağ gölü üzerinde, ejderin etrafında Valkyrie avcılarının ters V'si belirdi. Sefi, öldürücü hamleyi yapmak üzere V'nin ta en ucunda bekliyordu. Ancak Obsidiyenlerden gelen ilk oklarla birlikte ejder yukarı yöneldi. Beraberinde iki griffon havadan yere çakıldı. Sürücüleri eyerlerden sağa sola sallanıyorlardı ama emniyet halatları onları düşen küheylanlarına geri çekiyordu. Biri dengesini sağladı. Diğeri, griffonu ejderin kanatlarının jilet gibi uçlarıyla ikiye bölünürken aşağıdaki dağ yamacına çarptı.

Misafirler dehşet içindeydi. Valdir kalbine dokundu. İyi bir ölümdü. Gözleri avcıları aradı, tahminimce Freihild'i; deneyimden çok cesarete sahip genç griffon sürücülerini. Optiklerim onu baş örtüsünün yeşil tüylerinden tanıdı. Electra arkasındaki okçu eyerinde oturmuş, tutuşan okları yakıyordu.

Sefi bir borazan çaldı ve biniciler griffonları hızlandırınca V tekrar ters döndü. Yaratıklar aşağı doğru eğildiler ve Freihild avcıları daha yüksek irtifalara yönlendirirken ejderin altında hızla ilerlediler. Onu geri getirmek için tutuşur uçlu oklar fırlatırlarken gürültüler vadiyi sallıyordu. Ses, ejderhayı korkutup yükselişine engel olurken, onu Sefi'nin yere yakın V'sine geri dönmeye zorluyordu. Sefi'nin avcılarından ilki mızraklar yağdırıp yan tarafına oklar atarak hızla geçerken ejderi rahatsız etmeye başlamıştı.

Sadece Sefi kendi griffonunu geriye çevirmeden önce onu geri kalanından iki yüz metre ileri sürerek ejderden uzağa uçmayı sürdürdü. Kanat kardeşleri, ejderhanın pullarındaki kıvrımlara gömülü ok ve mızraklara bağlı gergin halatları çekiyorlardı. İlk biniciler yaratığın kütlesiyle iki yana çekiliyorlardı ama çok geçmeden yir-

miden fazla halat bağlandı ve gökavcıları ejderi Kraliçe'ye doğru ilerlediği yolda sabitlediler.

"En zayıf pulları ejderhanın gözlerinin hemen altında bulunur," diye açıkladı Ksenophon, uzun menzilli optiklere geçtiğim sırada. "En becerikli okçu için bile zorlu bir atış. Gökavcıları, kızlarının, ilk yaylarını yüceAğaç ahşabından ve leopar foklarının bağırsaklarından yapmalarına yardım ederler. Kız çocuklar ancak bu yayı gerecek kadar güçlendikleri zaman atıcılık pratiği yapmaya başlarlar. Tanngrisnir keçisi boynuzundan gökyaylarını tasarlamadan önce iki yay daha yapmaları gerekir. Sefi zamanında kendi yayıyla altı buz ejderi öldürmüş, adını da Solgun Atın Vaadi koyarak babasını onurlandırmıştı. Ayrılık Günü'nde bu vilayetin iki Altın derebeyini katleden yayın ta kendisi."

İki yanındaki koşum takımlarıyla, ejderha hâlâ onu fark etmeksizin yoluna devam ediyordu. İki yüz metre, yüz metre. Pax ona eyerinden gökyayını uzattı. Bir insan boyunun iki katı kadardı. Büyük bir oku yay kirişine yerleştirdi. "Ejderha, damarlarındaki ilikbalığı zehrinin etkisiyle yavaşlayacak," dedi Ksenophon ama ejderha daha da kızgın görünüyordu. Sefi üzengileri üzerinde ayağa kalktı. Ejderha seksen metre mesafedeydi. Sefi yayını gerdi. Sonra... hiçbir şey olmadı. Donmuş gibiydi. Başlığımın optikleriyle görüntüyü yaklaştırdım. Yayı tekrar gerdi ve oku kulağına değil, yüzüne kadar bile çekecek gücü bulamadan tekrar durdu.

Ksenophon sustu. Valdir ayağa kalktı. Ters giden bir şeyler vardı.

Ejderha elli metre mesafedeydi ve kaçışına engel olarak sadece Tanrıyiyen'in üstündeki Sefi ve Pax'ı görüyordu. Sefi vurmaya çalışmaktan vazgeçmişti ve Tanrıyiyen'i hızla aşağı ve sola doğru çevirdi. Ejderha kanatlarıyla saldırıp halatların yarısını keserek peşlerinden giderken havada Freihild de dahil diğer gökavcılarını savuruyordu. Electra az kalsın eyerden düşüyordu. Kesinlikle ters giden bir şeyler vardı. Ejderha boynunu olağanüstü bir mesafeye uzatarak Pax ve Sefi'ye yaklaştı. Dişleri neredeyse Pax'ı ortadan ikiye ayırarak eyerinin hemen arkasında birbirine çarptı. Tanrıyiyen faydasız yere sert pullarına pençeler atıyordu. Ejderha tam bir atak daha yapmak

üzere boynunu kıvırmıştı ki Freihild yanından hızla geçti ve gözüne bir mızrak sapladı ancak en etkili noktayı kaçırmıştı.

Griffonundan atladı ve iki tırmanış kancasını ejderhanın başına gömerek üzerine inmesiyle birlikte neredeyse dengesini yitirerek iki yana savruldu. Ejderha onu görmezden geldi ve tekrar Sefi ile Pax'ın üzerine atılıp onları vadinin kenarına doğru sıkıştırdı. Tanrıyiyen kaçamayarak dimdik duvarlar boyunca güçlükle ilerledi.

Düşünmeden harekete geçtim. Afallamış bir cesurun yanına koşup tüfeğini istedim. "Öğreti bunu yasaklıyor!" diye homurdandı bir muhafız.

"Başlarım öğretinize." Tüfeği hızla kendime çektim ama sıkıca tuttuğu için kıpırdamıyordu.

"Tüfeği ver ona," diye emretti Valdir arkamdan.

Muhafız gönülsüzce tüfeği bıraktı.

Geç kalmamış olayım diye dua ederek şaşkınlıkla bakakalmış izleyenlerin arasından hızla geçip yüzükoyun yattım ve namluyu kayaların arasındaki bir çukura sabitledim. Enerji takımı yüklenirken inledi. Hedef bilgisayarı açılırken yavaştı. Analoğa döndüm. Muhafızın geciktirmesiyle zaman kaybetmiştim. Yakındaki mekiklerin ışıkları optiklere vuruyordu. Yok oldular. İki yana baktığımda Valdir'in, onları benim için gövdesiyle blokladığını gördüm. Bu ilk gözcülüğü değildi. Bir an vuruşu yapmama izin vermeyecek sandım. Freihild'i vurabilirdim ama onaylarcasına başını salladı. "Başını çevirmesini bekle."

Optiğe tekrar baktım.

Diğer Valkyrie'ler nafile bir çabayla bir araya toplanmaya ve yaratığın jilet kanatlarını atlatmaya çalışırlarken, Tanrıyiyen kayalıklı bir dağ eteğinde köşeye sıkışmış halde yere inmişti. Ejderhanın kafasındaki kalın pullara boş yere bıçağını sallayarak Kraliçesini koruyan bir tek Freihild'di ama onun çabaları hedefimi şaşırtıyordu.

Nefes alıp verişime odaklandım ve nişan çaprazını Freihild'in sırtına yerleştirirken Valdir'in, yanımda dikildiğini unutmaya çalıştım. Ejderhanın yüzü başka tarafa bakıyordu. Freihild hedef noktasını kapatıyordu. *Çekil. ÇEKİL.* Ellerim sinirden titriyordu. Kolları,

mızrağı ejderhanın ensesine saplamak üzere havaya kalktı. Kulak boşluklarının arkasındaki etli kısma gömüldü. Ejderha yüzünü çevirerek ona çarptı. Omzunun üzerini hedef alıp tetiğe bastım.

Beyaz bir ışık demeti karanlığı böldü.

Donmuş düzlüğe düşmüş ejderhanın etrafında bir şehir belirdi. Buranın adı *drekinhaugr* idi, yani ejderha tepesi. Valkyrie Kuleleri'nin kabile kadınları ve erkekleriyle beraber çok sayıda dost kabile, öküzlerin çektiği kızaklar üzerinde şenlik ateşi için devasa kütükler taşıyorlardı. Daha düşük seviyeli şamanlar sert içkiler, *azag* adındaki yemiş likörleriyle dolu fıçılar ve küvet büyüklüğünde deri su kabakları içinde tatlı bal likörleri taşıyorlardı. Binlercesi son ışık hasadına tanıklık etmek için vadiye akın ederken doluştukları trenden tezahürat ve davul sesleri yükseliyordu.

Freihild'in ve benim adımı sesleniyorlardı. Kraliçe'nin Koruyucuları. Genç skuggi, Pax ve üzerindeki büyük ayı peleriniyle Ksenophon'un yanında durduğum yere gelip bana sarıldı. "Bize tezahürat ediyorlar, Grarnir! Kollarımıza övgüler yağdırıyorlar! Daha güzel bir ses olamaz."

"Ben de, beni bir kayaya sabitleyip kaburgamı yaracaklar sandım," dedim Freihild'e.

"Kaçak avcının silahı kaçak avcının kalbiyle bir değilmiş," dedi, sonra yaklaştı.

"Ancak onu ben öldürecektim." Sağ omzundaki yanık deriye baktığımı gördü. "Kıl payı. Kıl payı!" Kahkahalar atarak ve hasatçıları teşvik edercesine bağırarak yavaş adımlarla uzaklaştı.

"Ejdere isabet ettireceğini biliyor muydun?" diye sordu Ksenophon.

"Bir şansım olduğunu biliyordum."

Beyaz bunun üzerine düşündü. "Peki ya Valdir yanında dikilirken Sefi'yi öldürseydin?"

"Muhtemelen şu an bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

"Doğru. Sanırım bugünlük yeteri kadar heyecan yaşadım. İşlerimin başına dönmeliyim."

"Partide görüşürüz. İlk içkiler benden."

"Ben davetli değilim." Beyaz beni baştan aşağı süzdü. "Asimilasyonun şaşırtıcı değil. Herhangi bir savaşçı kültürün değerli bulacağı özellikler gösteriyorsun. Oysa ben daima bir uzaylı olacağım. Güneşölümün keyfini çıkar. Duyduğuma göre renk bileşimi savaşçı bir ruha oldukça etkileyici gelebiliyormuş."

Beyaz, vadiye bakan yüksek bir tepeye iner inmez, Sefi'nin içeri girip gözden kaybolduğu *Ragnar'ın Yankısı*'na dönmek üzere bir gemiye doğru ağır ağır ilerledi. Bir gemiden ziyade mobil bir savaş şehri olan muhrip, dağları bile küçücük gösteriyordu.

"Çok üzgün bir insan," dedim Pax'a.

"Üzgün değil," diye mırıldandı Pax, zırvalarımızdan çok hasada odaklanarak. "Aslında üzgün olmadığına üzülüyor."

Çok geçmeden Ksenophon'u unuttum. Hasat görülmeye değerdi.

Genç cesurlar ejderhanın kanadına tırmanmış, omurgasının iki yanındaki en leziz eti kesmek için kaygan pullar arasına tırmanış kancaları saplıyorlardı. Electra omurganın kenarına çıkarken birkaç Obsidiyen gençle yarıştı ve ölü pullardan biri kopup da Electra kanattan aşağı dimdik düşünce ejderhanın kırık kanadının dirseğine çarptı, sekti ve hasatçıların açtıkları derin yarığın içine daldı. Kana bulanmış halde geri çıktığında Obsidiyenler kahkahalara boğuldular.

Ejderhanın sırtının kenarında hazır bekleyen ekipler pullarını çıkarmak için kaldıraçlar, omurgasını kesip iki yana açmak için uzun testereler kullandılar. İleri yaştakiler içki içip esprili komutlar verirken; gençler törensel bir tarzda getirilmiş kızakların üzerine buharı tüten etleri üst üste yığmıştı.

Pax her bir uzvun akıbetinin ne olacağını fısıldayarak bana söyledi. Pullar törensel ayinler ve griffon savaş zırhı içindi. Eklem sıvısı ve gözleri lapa ve iksirler içindi. Yağı mumlar, lambalar ve *atuka* adı verilen yemişli yemeği yapmak içindi. Ciğer ve beyin donmuş ya da çiğ olarak yenecekti, "çünkü pişirmek C vitaminini mahvediyordu tabii ki."

"Tabii ki."

Kalçasını dürttüm. "Zırhını kuşanmamışsın."

"Daha demin avlanıyorduk."

Başına vurdum. "Sana zırhını üzerinden eksik etmemen gerektiğini söylemiştim." Garajında kendine yapmış olduğu zırh. "Neticede artık bir gemim var."

"Hangisi?" diye sordu.

"Yeşim rengi olan."

Islık çaldı. "Senin için fazla iyi."

Delik burunlu ve kesik kulaklı bir grup gökavcısı saygı göstergesi olarak ağır adımlarla üzerime yürüdüler. Kadınlar Pax'a baktılar ve utançla gözlerini kapadılar. Uzaktan gemimi incelerken oralı değilmiş gibi yaptı.

"Görünüşe göre seni suçluyorlar," dedim.

"Doğal olarak."

"Yukarıda neler oldu? Sefi yayını neden geremedi?"

Önünden geçen cesurların ona attıkları alaycı bakışları fark etmemiş gibi yaparak hasada odaklandı. "Sicimin oldukça güçlü bir moleküler bileşimi var ama soğuktan korunmazsa kasılabilir. Takip sırasında onu ısı kılıfında tutmayı unuttum."

"Doğru mu bu?"

Yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Tabii ki. Ben buralı değilim. Benden beklenen, kutsal ava katılarak tanrıların öfkesini çekmemdi. Kanatliderime karşı görevlerimi unuttum."

"En son ne zaman bir şey unuttun?"

Çıkışırcasına baktı. "Bazen tamir edeceğim diye arabayı bozmaktansa lastiğin ciyaklamasına göz yummak daha iyidir."

Gerçek, aramızda dile getirilmemiş bir halde asılı duruyordu. Ya yay kirişiyle oynanmıştı, ki bu Sefi'yi öldürmek için tuhaf bir yöntemdi. Ya da Sefi'de bir sıkıntı vardı. Ama nasıl bir sıkıntı?

"Ah lanet olsun... nedir o?" diye bağırdım, hasatçılar ejderhanın karnından iki beyin boyutunda jelatinli keseyi çekip çıkarırlarken.

"Testisleri, tabii ki. Kurutulup öğütüldüğünde yoğun halüsinojen etkileri var. Vahşi savaşçılar bunları kış öfkesini çağırmak için kullanırlardı. Şimdiyse Sefi'nin kararıyla yasaklanmış durumda."

Testisler bir şaman tarafından ateşe atılırken yüzümü buruşturdum. "Burada erkeklerin neden hiç konuşmadıklarına şaşmamalı."

Arkamızdaki tıngırtıyla Pax'ın yüzü aydınlandı. İri fildişi boynuzlarına minik ziller asılı duran mavi boyalı iki öküzün çektiği kızakla şaman yanımıza geldiğinde, "Selam, Ozgard!" diye seslendi. Şaman bizimle selamlaşmak için boş bir dişten içip tüy yumağının üzerinden aşağı atladı.

"Aptal seni," diye azarladı Pax'ı, binici sopasıyla ona vurarak. "Herkes bunu konuşuyor; cesurlardan yavru köpeklere kadar. Isı kılıfını unuttun. Beni utandırdın. Herkesi utandırdın. Az kalsın Kraliçemizi öldürüyordun." Kafası güzeldi. "Aptal olduğumu düşünüyorlar. Sana bir şey öğretmediğimi." Pax'a, bacağı uzunluğunda, kancalı bir bıçak fırlattı. "Utancınla sırtını dayayıp oturma. Git hasada katıl. Tabii anlattıklarımı unutmadıysan. Bana iki kilo ciğer, on kilo akciğer, bir kilo dalak, elli yedi gram irin ve dört yumurtalık damarı lazım. Beni yine utandırma, aptal çocuk."

Pax itiraz etmeden koşarak uzaklaştı. Aferin küçük asker.

"Biraz geciktin," dedim Ozgard'a.

"Botları veya gemiyi kullanmam gerekirdi." Ozgard bir iç çekti ve en kaslı öküzlerinin yan taraflarına yumruğuyla vurdu. "Kule kalıntılarındaki Tanrıkonuşmama hazırlanıyordum. Nefelfjar sarp bir kayalığın içinde kötü ruhlar sezdi. Korktu. Ona içki verdim de cesaretini topladı." Öküzler şamandan daha sarhoş bir halde ileri geri sallandılar. Ozgard gözlerini kısarak, kendisini dışlar gibi yapan hasatçılara katılan Pax'a baktı.

"Yüce bir yaratığı ateşli silahla öldürmek kutsal olana saygısızlıktır," dedi Ozgard. "Valkyrie'ler daha iki hafta önce sırf bu bu yüzden iki kaçak avcıyı bir kayalığa sabitleyip ciğerlerini bir şahine yedirdiler."

Başka bir grup gökavcısı bana saygılarını sunmak üzere yanıma geldikleri sırada, "Öyleymiş," dedim. "Sefi'nin neyi var?" diye sordum yanımızdan ayrıldıkları sırada.

Beni duymadı. "Bu esnada uzaylı ne yapıyordu?"

"İkinizin derdi ne?" diye mırıldandım. "Ksenophon büyü falan yapmadı. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Pax tek bakışta Olympia'yı ezberden çizebilecek biri. Çocuk aptal bir sicimi ısıtmayı unutmadı. O yüzden, Sefi'nin neyi var?"

Kendisine biraz daha içki koydu ve beni duymamış gibi davrandı. "Bu gece güneş öldüğünde, ateşkemiklerini okumaya gideceğim. Ejderhakatillerinin, kemikleri üstlerinde taşımaları adettendir. En azından bu adeti yerine getirirsin diye umuyorum?"

O gece, ejderhanın artıklarının ardında yükselen küçük şehirde, Ragnar'ın halkından geriye kalan son grup, Kule Çocukları, ölen güneş için delice bir parti verdiler.

Ejderha yağı ve dağ çamından büyük bir şenlik ateşi yaktılar. Alevlerin içinde uzun şişlere geçirilmiş iri et parçaları kızartıldı ve yabani yumrular, dağ yemişleri, istiridyeler ve burnu olmayan iriyarı bir Obsidiyen adamın dağıttığı büyük boynuzlar dolusu içkiler eşliğinde servis edildi.

Freihild ve bana, ejderkatilleri olduğumuzu belli etmek için ejderhanın dişlerinden birer kolye takdim edildi. Benimki son derece komik bir biçimde ve Valdir'in muhafazakar taraftarlarının homurtuları eşliğinde sunulurken, Valdir'den bir tepki yoktu.

Obsidiyenler ziyafet çekip kahkahalar atarken, Ozgard kutsal kabile yaratıklarının kemiklerinden yapılmış maskeler takan bir grup cesurun başını çekiyordu. Bardaklara minik elmaslar atarak ya da kulaklarının arkasına ince altın çubuklar sıkıştırarak buz perileriymiş gibi davranıyorlardı. Savaşçılar perileri yakalamaya çalışarak gezinseler de, sonunda sadece boş bir hava ve kahkahayla kalakaldılar. Yakalanırlarsa periler, kendisini yakalayan kişi tatmin oluncaya kadar içmek zorundaydı. Zavallı Gudkind dahil olmak üzere üç tane yakaladım ve onları sızana kadar içirdim. Electra tüylerin üzerine yayılmış, kıdemli Obsidiyen askerlerin Goblin'le geçirdikleri günlere dair anlattıkları hikâyeleri dinliyordu. Pax, babasının Merkür'de Fırtına Tanrıları'nı kullanmasının stratejik gerekliliği konusunda Sefi'nin savaş-şeflerinden biriyle Nagal dilinde

konuşuyordu. Ateşin sıcağında, içkinin verdiği hafif baş dönmesiyle, av etine doymuş halde rahat rahat oturuyordum. Yıllardır böylesine huzurlu hissetmemiştim.

Burada neşe vardı. Sonsuz bir aile hissi, hem de onları öldürme peşindeki bir dünya kaygısı olmaksızın. Evlerindelerdi ve özgürlerdi.

Onlar olmak böyle bir şey miydi?

Mars beklediğim gibi değildi – Olympia veya Buz da öyle. Burası elbette daha sadeydi. Ancak Hyperion'u çevreleyen çılgınlık olmadan zihnim daha sessizdi. Orada akıntı, özünü belirlemeni; sokaklardaki insan nehirleri üzerinde yükselmeni yahut altlarında kalıp boğulmanı emrediyordu.

Burada sadece var olman yeterliydi.

Keşke bunu Volga'ya sunabilseydim. Zavallı kız kendi halkından, doğumuyla ilgili ne düşüneceklerinden oldum olası korkmuştu ama belki buranın, hep aradığı o yuva olduğunu görecekti.

Lanet olsun, bir yanım Lyria'nın da, yitip giden ailesinden sonra, bunu tekrar hissedebilmesini diliyordu. Öyle iyi bir ruh halindeydim ki Ksenophon bile ziyafete katılabilseydi diye geçirdim içimden. Zavallı yaratık hep kenarda köşede duruyordu; Sefi bir bilgiye veya bir görevin yerine getirilmesine ihtiyaç duymadığı takdirde asla gruba dahil edilmiyordu. Aslında bu Ksenophon'un çok da umurunda değil gibiydi.

Bu sıcak huzurun bir yanılsama olduğunun farkındaydım. İçinde bulunduğum an gelip geçiciydi. Uzun sürmeyecekti; ne gece, ne kutlama, ne av, ne Obsidiyenlerle olan dostluğum, ne de Kimmerya'nın Obsidiyen hâkimiyetini kabulü. Onlara istihdam, maden kârlarından belli bir yüzde sağlamışlar ve Kızıl El'i kuzeye sürmüşlerdi ama her geçen gün daha fazla Obsidiyen Mars'a akın ediyordu. Kızılların onlara içerlemesi ne kadar sürerdi? Ya da Agea'nın, güç dengesindeki değişikliği hissetmesi?

Sabahleyin *Ragnar'ın Yankısı* bizi alıp buradan havalandıracaktı. Sonra Olympia'ya dönecektik. Sefi yönetimin başına. Valdir Kızıl El avına. Çocuklar ise derslerine ve acımasız geleceklerine.

Bense ben olmaya.

Bir yanım, bu anın içinde kalamaz mıyım diye merak ediyordu. Beni aralarına alan bu insanlarla birlikte Olympia'da bir yer edinemez miyim diye. Evet, yaradılışlarında karanlık bir taraf vardı elbette. Hangimizin yoktu ki? Hiç olmazsa buradakiler daha iyi erdemlerini bulmaya niyetli gibi görünüyordu. Ejderhanın dişleriyle oynadım ve rahatsızlığına dair bir işaret için ateşin karşısından Sefi'yi izledim. Her zaman taktığı uzun eldiven dışında hiçbir şey yoktu. Şarap kadehinin ardından Frehild'in dikkatleri üzerine çekmesini izlerken eldivenini yukarı çekti. Sefi'nin gözleri dostuna çevrildi. Valdir sarhoştu ve Freihild'e duyduğu şehveti saklama konusunda her zamankinden daha kötüydü. İri cüsseli adamın onu neden seyrettiği çok barizdi. Sefi yapısı itibariyle vakurken ve tahtının ağırlığıyla gereğinden önce yaş almış gibi görünürken, Freihild hayat doluydu. Uzun saçlı taliplerini bir sopayla ateşe doğru iterek savuşturduktan sonra dönüp şarkı söylerlerken cesurlara öncülük etti. Sefi geçmişti, şimdiydi ama gitgide anlaşılıyordu ki Freihild de gelecekti.

Biradan başım dönerken ayağa kalkmak için Pax'ın kafasından destek alarak işemek için izin istedim. Ateşten uzağa, ötede sıcak ışığının yaladığı karanlığa ilerledim. Öyle soğuktu ki kapüşonumu geçirdim ve termal görüşümden idrarımın kar üzerine desenler çizmesini izledim.

Arkamdan bir metal şıngırtısı duydum ve başlığımı çıkardım. Valdir kemerinin devasa yakut tokasını çözdü. Şaşkınlıkla geri çekildim. "Korkma," diye homurdandı iri adam, "buraya sana tecavüz etmeye gelmedim."

"Bunu söylemen oldukça tuhaf."

Pantolonunu indirdi.

"Ah."

Devasa uylukları loş ışıkta ay ışığı gibi solgun ve ağaç gövdeleri gibi kalın görünüyordu. Sıçmak için çömeldiğinde, uzun kasları eski yaralardan girintili ve çizikli, dövmeli teninin altında titriyordu. Sarhoş halde dev bir boynuzdan biraz daha içti ve başlığımı işaret etti. "Termal görüşün onu daha büyük gösteriyor mu?"

"Önemli olan havlaması değil, ihtiyar. Isırması. Seni dışkınla baş başa bırakıyorum."

"Neden 'Horn'?"

"Dölleyenin soyadı."

"Babanın?"

Bokunun topraksı kokusu burnuma kadar geldi. "Öyle de denebilir."

"Büyük bir adam mıydı?"

"Hayır."

Kıçını karla silip pantolonunu çekti. Beni süzdü ve onaylarcasına başını salladı. "Sen kimseden gelmedin. Ben de kimseden gelmedim." Sonra döndü ve ağır ağır ateşe doğru geri yürüdü.

"Kraliçe'nin sen ve Freihild'den haberi var," dedim.

Arkasını döndü ve aradaki mesafeyi tek adımda kapadı. Gözlerinin içine bakabilmek için bir adım geri çekilmem gerekti.

"Sikinle ne yaptığın beni ilgilendirmez. Ama en azından Freihild'i ergen gibi gözlerinle soymamayı deneyecek kadar nezaketin olsun. Kraliçen affedici birine benzemiyor. Sana bunu söyleyemeyecek kadar korkuyor olsalar da, diğerleri de bunun farkındalar."

Yanından hızla geçtim ve onu bokuyla baş başa bıraktım.

45

EPHRAIM

Gecebakışı

Obsidiyenler hilal biçiminde dizilmiş, bir sonraki yaza dek görünmemek üzere ufkun ardında batan güneşin son demlerine bir veda şarkısı söylüyorlardı. Bu uğurlamanın trajik bir yanı vardı. Karanlık kış ayları, Obsidiyenlerin geride bıraktıkları bir gerçekti. Olympia'da tadilatlar sürerken, onlar şehirlerine ve Kimmerya şehirlerindeki yüksek katlı çatı katlarına ve hava-kancası barları ile genelevlerine geri dönecekler ve mevsimi geçirmek üzere geriye sadece vahşi klanların seyrek kalıntılarını bırakacaklardı.

Sefi gitmeden önce parmağını kana batırıp alnıma, sonra da Ozgard'ınkine bastırarak bize rızasını gösterdi. Sıra Freihild'e geldiğinde çenesi kenetlendi ve küçük bir yarık açacak şekilde tırnağını sertçe bastırdı.

Kartopu, arkada bir römork kablosuna bağlı şekilde sürüklenen ejderha kafatasıyla, davul ve borazan yaygarasına doğru havalandığı sırada Pax'a dramatik bir şekilde el salladım. Uçuş sırasında Freihild'in ön tarafta keyfi yerinde görünürken, Ozgard da taşlı yüzükleriyle oynuyordu.

Yarım saatlik uçuş sonunda kendimizi Valkyrie Kuleleri'nin kalıntıları yanında bulduk. Kafatasını, Ozgard ve takipçilerinin, bir

tepede Tanrıkonuşması için hazırladıkları alana bıraktık. Tepenin güneyine indik ve yukarı doğru tırmandık. Ozgard ve Freihild kafatasını ejderha yağıyla kaplayıp rünler işlenmiş pullardan oluşan bir daire oluştururlarken ben de termal çadırımızı kurdum.

Çok geçmeden kafatası ve altındaki çam alev aldı. Ozgard rün çizmeyi tamamlarken, Freihild ve ben de soğuktan etkilenmemek için sıcak içkilerimizden yudumladık. Alev ışığında öylesine genç görünüyordu ki, onu bir vahşi olarak gördüğümü neredeyse hatırlayamıyordum. Sefi'nin, parmağına açtığı küçük yaraya bakarken yakaladı beni.

"Valdir'le seni karanlıkta konuşurken gördüm," dedi. "Döndüğünde bir tuhaftı. Ona Gri nasihatlerinden birini mi verdin?"

"Bilmediği bir şey değildi."

Aramızdaki ateş çatırdadı. Bildiğimi biliyordu.

"Daha önce son vermeyi denedim. Burası savaş yeri." Kalbinin üzerindeki elini açtı. "Sefi bana bir amaç verdi. Valdir... diğer her şeyi." Karlara doğru baktı. "Sefi inatçıdır. Aralarındaki bağın güç tarafı o. Valdir'i salması gerek. Ancak yapmıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Evet."

"Evet," dedi alaycı bir şekilde. "Komik bir şaka yok mu? Zalimce bir müdahale? Sadece 'evet' mi?"

Ateşin sıcağını emmeye çalışarak ellerimi birbirine sürttüm. "Ne dememi istiyorsun bilmiyorum. Neyse ne. Belki Sefi de onu seviyordur. Bilmiyorum. Ancak bunun sadece sen, Sefi ve Valdir arasında olmadığının farkındasın. Başka kaç kişi öğrendi?" Çenesi kasıldı. "O sayıyı al ve üçle çarp. Kahretsin, onla çarp. Böylesi bir dedikodu... feci yankı uyandırır." Kendi işime bakmam gerektiğini bilerek bir iç çektim. Ancak bu tuhaf suikastçıyı önemsiyordum. Sanırım Sefi'yi de. "Sahiden, Sefi'nin ne yapması gerek? Seni öldürmesi mi?"

"Hayır. Bu onursuzca olur. Kraliçem onurlu biridir. Bana meydan okur. Burada ben kazanırım. Bir grup içindeyse o."

"Ne şanslısın ki Sefi meydan okumaları yasakladı, unuttun mu? Yeni Yol'u? *Ulukabile Ulukabile'yi öldürmez.* Her neyse, Kraliçeni öldürmek istiyor musun?"

"Hayır," diye tersledi. "O ulu." Yüzü ifadesizleşti. "Belki kendine başka bir eş bulur."

"Peki bu, diğerlerine nasıl bir mesaj verir? O yayı çekemediğini gördün. Diğerleri de gördü. Bazıları Pax numarasını yutar ama hepsi değil. Kraliçe olmaya mı çalışıyorsun?"

Bozulmuş bir şekilde geri çekildi. "Hayır."

"Belki bunu herkese, özellikle de Sefi'ye, belli etsen iyi edersin. Şu an ablalık yapıyor. Sense gözüne yumruk çakıyorsun. Tahttaki o olabilir ama bunu düzeltebilecek tek kişi sensin."

Cesaret kuyruğuna bir ejderha dişi ekleyip ördü. "Düşmandan hiç korkmadım. Ancak söz konusu Sefi olduğunda..." Yüzünde trajik bir ifade belirdi. "Valdir benim kalbim. Öyle olmasını istemiyorum ama öyle. Uyandığımda, uyuduğumda, sıcak gölgesi daima benimle."

"Pekâlâ, evlat. Karar senin. Dışarıda bir yerlerde senin için başka bir gölge daha olduğunu söylemek isterim ama ben benimkini buldum ve ondan kurtulamıyorum..."

"Ancak daha önemli şeyler de var," dedi.

Ateşe dikkatle baktım. "Belki de."

"Ulukabile benden daha önemli. Ne yapmam gerektiğini biliyorum." Dişlerimi takırdatacak kadar sertçe omzuma vurdu. "Dediğim gibi. Gri nasihati." Kararının ağırlığı altında ezilerek suratı asıldı. Onca düşünceden huzursuzluk duyarak ayağa kalktı ve Ozgard'a, ateş başında yaşlı kemiklerini ısıtsın ve belki Gri'den bir şeyler öğrensin diye bir gecebakışı bulacağını söyledi.

Yaşlı şaman otururken hırıltılı sesler çıkardı. "Ona ne dedin?"

"Ah, sadece bilgelik yapıyordum. Anlarsın işte. Tilki gibi."

Boş kulelerin bakışları altında ürpererek ceketime sıkıca sarındım. Gözyuvarlarına benzeyen çok sayıdaki boş kapı ve pencereleriyle, saçılmış taşlar ve gölgelerin üzerinde binalar yükseliyordu. Burası

bir zamanlar Sessiz Sefi'nin, tanrı Ragnar'ın eviydi. Artık bu ölü şehirdeki tek hareket rüzgârdı.

"Onları duyuyor musun?" Ozgard başını rüzgâra doğru eğdi. "Alia halkının tamamında, Sefi'yi yıldızlara kadar takip edecek yürek yoktu. Geride kalanlar Altınların gazabını hissettiler. Ruhları taşa hapsolmuş bir şekilde sonsuza dek utanacaklar."

"Zavallılar."

Alaycı bir şekilde güldü. "Doğru olsaydı tabii."

"Yok artık. Yoksa bir şamanın şüpheci olduğunu mu görüyorum?" Ozgard omuz silkti ve dalgın bir bakışla ateşin çatırdayan kozalaklarını dürttü. Kendi halkının arasında ruh hali farklıydı. O kadar uçarı değildi. Alevlere yaklaştım. "Peki... şimdi ne olacak?"

"Freihild gecebakışıyla geri dönene kadar içeceğiz. Tanrılara, konuşmaları için yaratığın gücü ve toprağın güzelliği sunulmalı." Canı sıkkın gibiydi.

"Peki."

Derin bir iç çekti, etrafımızı saran karanlığa baktı. "İtiraf ediyorum, umarım elini çabuk tutmaz. Karda yalnız olmak güzel."

"Freihild'i sevdiğini sanıyordum."

Kıkırdadı. "Freihild akıllı bir kadın ama bizim aksimize gözleri kör."

"Nasıl yani?"

"Bir mahluk ne kadar huzurluysa, hayatı o kadar az sorgular. O da bu anlamda Valdir ve onun iri kasları gibi. Amacı doğrultusunda körlemesine ilerliyor. Yolunu gösteren, beklentileri." Ozgard yüzükleriyle oynuyordu. "Oysa biz... bizim için ince olan, diğerlerine kalın. Bize donuk olan, aptallara göz kamaştırıcı. Körlere gıpta ediyorum. Gizemi kabullenmelerini. Bir cesede tanık olup akıllarına kurtçuklar yerine Valhalla'nın gelmesini.

"Güçlü bir kadının çocuğu olarak doğduğumu biliyor muydun? Aklının ucundan geçmez. Büyük bir kraliçenin dölü. Kaderi, yıldızlarda tanrıların savaşlarını vermek üzere yazılmış. Ancak annemin tanrıya saygısızlığı yüzünden lanetlendim. Şamanımız öyle diyor."

Çarpık elini salladı.

"Amniyotik bağ sendromu. Acı. Bizimkinden değil, diğer ırklardan döllenme. Parmaklarım hiç oluşmamış. Ruh yemişlerim acıyı bastırıyor."

"Neden yeniletmiyorsun?" Yeni bacağıma hafifçe vurdum.

Çarpık elini çevirdi. "Cesurların çoğu bunun, gücümün kökeni olduğuna inanıyor. Dört yaşımdayken, annem beni, acıyı durdurmak için kendi elimi bir balık bıçağıyla keserken yakalamış. Karanlık bir ruhun içime kaçtığını söylemişler. Aptallar. Şaman, ayak tabanlarıma kömürler bastırmış, beni de Buz'a vermişler. Lanetli bir çocuğa Valhalla yoktur.

"Şimdi ruhların bana eriştiğini söylüyorlar. Beni sanatlarıyla büyüttüklerini. Bilgelik kuyusundan içmek için Mimir'e elimi kurban ettiğimi." Kömürlerin içine tiksintiyle tükürdü. "Zalimlik mitolojinin kalbidir.

"Mimir falan yoktu. Yaralarım yüzünden yürüyemiyordum. Ben de parmaklarım kararıncaya kadar, tek elimle, çocuk bedenimi sürükleyerek emekledim. Gelen bir ruh yoktu. Tanrı yoktu. Beni kurtaran şey bir hiçadamın iyiliği oldu. Dağlarda inzivada yaşayan, kendi halkı tarafından dışlanmış utanç içindeki bir adam. O benim babam oldu, annem oldu. Ancak hayatı solup gidiyordu. Sanırım hepatosellüler kanserdi. Çok geçmeden buzda yapayalnız bir oğlan çocuğu olarak kalacaktım. O da bana, gittiğinde hayatta kalabilmem için elinden geleni verdi. Alametler, kehanetler, numaralar. Bana dinin bir manivela olduğunu öğretti. Akıllıca bir açıyla hafif bir güç uygulandığında, insanlık gelgitlerinde değişim yaratacak büyük bir güç. *Andi*'si Uluana'ya döndüğünde etini Gök'e, kemiklerini Buz'a verdim ve bir halk bulmaya gittim."

Bana içki dolu bir boynuz uzattı. Büyük bir yudum aldım, sonra bir tane daha. Maskesinin ardını görmeme izin vermesiyle kafam karışmıştı, biraz da şaşırmış halde ateşe yaklaştım. Riskli bir işti.

"İlk kabile babamın numaralarında değer buldu. Zekiydim ama dikkatsiz ve acımasızdım da. Şamanlarının, buz yılanlarına kur yapma konusunda bir numarası vardı. Uykularını getirmek için ısırgan otu ateşi yakıyordu. Otu mang köküyle değiştirdim.

Onu da sahtekâr ilan ettim. Kraliçesinden önce yılanları tarafından öldürülünce şamanları ben oldum. Çok geçmeden fethedildiler. Ben de o kabilenin, ardından bir sonrakinin şamanı oldum. Hayatta kalabilmek için diğer akıllı adamların yerlerine geçtim. Manivelayı kullandım. Kraliçelerin duymak istedikleri şey neyse onu demeyi öğrendim. Zaman içinde kraliçelerin duymaya ihtiyaç duydukları şeyleri söylemeyi öğrendim. Kabilesi fethedilmiş annemi terk etmiş biri olarak ayaklarıma kömürler döken şamanla karşılaştığımda, ona cinsel organını ve ciğerini yedirip bedenini tundrada yaktım. Ancak keder içindeydim. Keyif almıyordum. Kan nehri akıyor, akıyordu. Kabileler arası savaşlar. Kraliçeler arası savaşlar. Birbirlerini yerlerinden eden şamanlar. Yamyamlardık. Sefi ve Tyr Morga tanrılarımızı katlettiklerinde, içimizdeki karanlığı ehlileştirebilen bir kraliçe gördüm."

Sessizleşti ve yıldızları seyretti.

"Hikâyeye bak be."

Ters bir bakış attı. "Benden şüphen mi var?"

"Eh, Victra au Ben-yalan-söyleyemem değilsin."

Sırıttı. "Günahkârları günahlarından başka birbirine bağlayabilen nedir ki? Halkımdan kimse bunu anlamaz. Sırlar yüktür."

"Buna içerim." Büyük bir yudum daha alıp boynuzu uzattım. "Ne ikili ama? Düze çıkmaya çalışan iki düzenbaz. Maskeyi bir gün düşürecek misin diye merak ediyordum." Kahkahayla güldü ve içkiyi kafasına dikti. "Ulukabile onun fikri miydi, senin mi?"

"Benim. Yıllarca ektim. Uzun zaman, en bilge olanın Altın bilgeliği olduğunu zanneden Ksenophon'a kulak verdi. Bir de kalbinin yol göstericisi, şiddetin ustası olduğu için Azrail'e tapan bir taşbeyin olan Valdir'e. Merkür Yağmuru olmasa..."

"Bir aptal bir krallık inşa edemez."

"Başkalarına çok kulak asıyorsun. Ben bir aptal değilim."

"Sahiden değilsin. Doğruya doğru. Nesin peki?"

Sözcükleri dikkatle seçti. "Yalancı. Esasında olduğum şey bu." Kendini hayal kırıklığına uğratmış bir adamın iç çekişi duyuldu. "Ölmek istemediği için yalan söyleyen bir yalancı. Bir halk olmadan

buzda yaşamak istemediği için. Bu günah mı?" Nedametle oturdu ve bir şey arayarak kömürleri karıştırdı. "Ateşkemiklere güldüğünü biliyorum. Diğerleri seni madene düşerken gördü ve kutsandığını zannediyor. Ancak biz senin hayatta kalacak kadar şanslı olduğunu biliyoruz. Ömrüm boyunca ateşkemiklere baktım ve bir şey görmedim. Kendi ruhumun kararması ve tanrıların giderek uzaklaşması dışında bir şey görmedim. Bir kez olsun bana cevap vermediler. Babam gerçek olmadıklarını söylerdi. Sadece efendilerimizin zincirleri olduklarını." Göğsünü tuttu. "Ancak bu yüreğin içinde bir kömür *yandı*. Gerçek olmalarını isteyen. Bir şeylerin gerçek olmasını isteyen. Bu dünya çok soğuk, biliyor musun?"

Freihild biliyordu. Bu yüzden Valdir'i kaybetmekten korkuyordu. Ben de biliyordum. Hem de çok iyi biliyordum. Ateşin içine uzandı ve diğerlerinden daha parlak bir kömür aldı. Ortalığı, yanan derinin kötü kokusu sardı.

"Tanrılar gerçek mi bilmiyorum. Ancak bir şeyler, birileri bana seslendi ve uzun zamandır cansız duran kömür alevlendi. Bu Merkür'de oldu. Yağmur'da düşen cesurlarımızın kemikleri sayesinde alevlerin arasında bir griffon gördüm. Kanatlarını ve bir Cehennemdalgıcının gözleri kadar kızıl, kırmızı gözlerini gördüm. Sonra griffonun üzerinde oluşan gri duman bir tilki biçimini aldı, yaşlı ve kurnaz ama karanlığın dikenlerinin geri tuttuğu bir tilki." Yanan kömürün aksi gözlerine vurarak yukarı doğru bana baktı. "Korku bana dönüştü. Onca zaman sonra... tanrılarım benimle konuşmuştu. Ancak nereden geldiklerini öğrenmekten korkuyordum. Kendi kuşkularımdan korkuyordum. Sonra Luna'da seni gördüm. Ve anladım. Yolumuzun ne olduğunu anladım. Senin yolunun. Kraliçem Mars'a yelken açtı. Burada olmak kaderimiz. Senin, benim, Sefi'nin."

Ateş çatırdadı. Karanlıkta rüzgâr, dökünтülerin arasından ıslık çalıyordu.

"Deliliğin ne olduğunu bilmek ister misin?" On kredilik bir altın çıkardım. Elimi üzerinde salladım ve yok oldu. Parayı kulağının arkasından çıkardım ve çok şaşırmış gibi yaptım. "Kendi

sahtekârlığına kanmak. Tanrıları gördüğün falan yoktu, kafan güzeldi, ihtiyar delikanlı."

Buna alınmadı.

"Dışarıda tanrının nefesinden görülebilecek bir dünya var. Gerçek bir dünya. Titreşim. Enerji. Korku. Sevinç. Ancak serotoninde, prefrontal kortekste olan her şey kolaylıkla manipüle edilebilir. Ksenophon bunu Kraliçeme defalarca söyledi. Ancak Kraliçemin bilip de Ksenophon'un bilmediği bir şey var..." Öne eğilirken kemikleri çatırdadı. "O gün tanrının nefesini almadım."

Kızgın kömürü ağzına aldı. Sonra elimi tuttu ve kömürü avucuma tükürdü. Az kalsın yere bırakıyordum. Ancak elimi sıkıca tuttu. Kömür artık kar kadar soğuktu. Bu numarayı daha önce hiç görmemiştim.

"Bildiğim birkaç numara var. Seninkilerden daha çok." Kömürü ellerimin arasında döndürdüm. Işık saçtı. "Gördüğüm şey bir numara değildi. Ateş ve kül gelecek. Dünyaların sonu da öyle. Yılan kurdu boğacak. Aslan aslanla savaşacak. Karanlık aydınlıkla. Kız kardeş erkek kardeşi öldürecek. Oğul babayı, baba kızı öldürecek. Ateşin bana söylediği bu. Gördüklerimin hepsi gerçekleşti. Diğerleri tükenirken, Sefi, Obsidiyenleri bir araya getirmek, Kızıllarla bir olmak, gri bir tilkinin gözetiminde bir krallık kurmak üzere küllerden doğacak. Senin gözetiminde."

Aramızda huzursuz bir sessizlik oldu.

"Dünyalarda bir sürü Gri var, ihtiyar delikanlı. Ben geçiciyim. Kızımı aldım mı giderim."

Başını iki yana salladı. "Senin kendince oyunların var. Benim kendimce. Ancak bir adam davasından vazgeçmemelidir, yoksa o kişi adam değildir. Volga yakında geri döndüğünde bizi terk etmek ile kalmak arasında bir seçim yapacaksın. Adam olmayı seçeceğini biliyorum. Sefi'ye göz kulak olmak için buradasın. Bu senin kaderin, *biz* de senin kabileniz."

İçkinin geri kalanını sessizce bitirdik. Freihild'i beklemekten sıkılınca Ozgard çadırımıza geri döndü ve Freihild geri geldiğinde onu uyandırmamı söyledi. Ozgard'ın horultusunu ve dağlardaki

yaratıkların uğultusunu dinleyerek gitgide cılızlaşan kamp ateşinin başında kaldım.

Ozgard bir yalancıydı. Bir sahtekârdı. İnce bir buz üzerinde koşan bir şarlatandı. Birbirimize, birbirimize güvenemeyecek kadar çok benziyorduk, aynı zamanda buna şans verecek kadar da umutluyduk. Şimdi ona imreniyordum. Kendine bir amaç edinmişti. Benimki neydi?

Volga'yı kurtarmak, ya sonra?

Sözleşmemi feshetmek mi? Hayatımı kaçarak sürdürmek mi? Gerçekten kalabilir miydim?

Freihild bir türlü dönmek bilmiyor ve ateş artık beni ısıtmaya yetmiyordu. Gemide bir montum daha olduğunu anımsayarak geri döndüm. Karanlıkta yolumu kaybettim ve devrik bir kulenin döküntüleri boyunca yürüdüm. El fenerim, üstüne griffonlar oyulmuş bir kayayı aydınlattı.

On yıl önceki Altın yörünge saldırıları, oymaların birçoğunu eritmişti. Bu doğru değildi. Kanatlar her bir griffona özgüydü. Birileri bunu oymak için emek harcamıştı. Sonra tek bir düğmeyle, bir insan robotu her şeyi silip süpürmüştü.

Kayalıklardaki belli belirsiz bir ışıltı beni melankolik düşüncelerimden çekip çıkardı. Tepesine çıktım ve bunun bir yıldızKabuğu parçası ya da kalıntı olabileceğini düşünerek fenerimi üzerine doğrulttum. İkisi de değildi. Az kalsın aptal talihime kahkahayla gülecektim. Freihild bunu nasıl gözden kaçırabilmişti? Tırtıklı bir obeliskin önündeki solgun ağaç sırasının dibine kadar uzanıyordu.

Birkaç dakika sonra kampımıza geri döndüm. Ozgard'ı uykusundan nazikçe uyandırdım. Sağlam eliyle kürkünün altından hançerine davranarak homurtuyla uyandı. "Biraz sihir görmek ister misin, şaman?"

Sırıttı. "Daima."

Döküntüler arasından yolu takip ettik ve sütuna tırmandık. Gümüşi ışık Ozgard'ın yüzündeki kırışıklıkları yok ediyordu. Yıkıntılar arasındaki gecebakışı dolu alanı görünce yüz ifadesi, sıcak bir günde bir

sebilin içine atlamış çocuğunkine dönüştü. Çiçekler sıvı gümüşten havuzlar gibiydi. Ozgard'm kalın elleri taçyaprakları dikkatle okşadı. Yapraklar kara parmaklarına dolandı. Boğazından koca bir kahkaha koptu ve çiçek damarlarının izini sürerek mest olmuş bir şekilde yürüdü.

Arkasına dönüp bana baktı. "Bu hediye için teşekkür ederim. Asla unutulmayacak."

Beynimdeki bir alt program ikaz ışığı yaktığında cevap vermek üzereydim. Bir şeyler değişmişti. Daha önce gözüme ilişen parçalanmış bir dikilitaşa doğru yürüdüğüm sırada Ozgard gerilimi hissetti ve kaşlarını çattı.

"Sorun ne?" diye fısıldadı.

"Burada bir ağaç vardı..."

Ozgard yanıma geldi ve gözlerini kısarak dikilitaşa baktı. Bu kırık bir taht parçasıydı. Kolçakların birinden artakalan tek şey kırık bir kanattı.

"Bu Alia'nın tahtı," diye fısıldadı Ozgard. "Sefi'nin annesi."

Bir şey almak için eğildi. Avucunun içinde birkaç koyu renk taş yuvarlandı. İnsan görünümündeydiler ama tam olarak değildi. Fallusları tıkalı, kafatasları aşırı büyük ve çiviliydi.

"Ozgard, tepki verme. Bir eşlikçimiz var." Gözlerimle aşağıyı işaret ettim.

Ezilmiş gecebakışı çiçeklerinden meydana gelen gümüşi bir havuzda tek bir bot izi vardı. Onun yanında botum Kızıl bir çocuğunkiyle aynı boyda görünüyordu.

Ozgard koyu renk taşları attı.

Başımı kaşır gibi elimi kaldırarak tüfeğimin emniyetini açtım ve kulak telsizimi etkinleştirdim. Parazit sesi duyuldu. Hattı bozuyorlardı. Rüzgâr, ölü şehirde fısıldıyordu. Orada biri vardı. "Ozgard senden arkama geçmeni istiyorum. İşaret verdiğimde olabildiğince hızla gemiye döneceğiz. Birbirimizden ayrılmadan." Başıyla onayladı. "Şimdi."

Geldiğimiz yöne geri koşarken korkunun göğsümü ele geçirdiğini hissettim. Pencere camındaki kedi pençelerinin sesi gibi tam olarak anlatılmaz bir şeydi.

Yüksek kulelerin altında koştuk. Botlarımız gecebakışı yapraklarını posaya çevirirken etrafımıza gümüş polenler saçıldı. Sonra Ozgard durdu. Birden döndüm ve koşmaya devam etmesi için ona kısık sesle seslendim. Gümüş polenle kaplanmış haliyle, bir şeye bakarken cıvadan yapılmış bir iskelete benziyordu. Koşarak yanına döndüm ve onu, yıkık kuleye bakarken buldum. Fosforlu çiçeklerle aydınlatılmış iç tarafta üç dev okun deldiği cansız bir beden, oltanın ucundaki bir balık gibi asılı duruyordu. Paslı bir demir kanca, boynunu delip çenesinden geçmiş ve kırık dişler arasından fırlamıştı. Beden zincirin üzerinde sallanırken, kırık alt çenesiyle yüzü bize döndü.

Bu Freihild'di.

Sonra pis nefes kokusunu duydum, ensemde sıcağını hissettim. Silahımı sol koltuk altıma sıkıştırdım ve tetiği çektim. Dev bir el namluyu kapatırken, silah elimde patladı. Elimi ezilmiş silahtan kurtarmaya çalışırken işaretparmağım çıra gibi tutuştu.

"Ozgard! Koş!"

Kendi tavsiyeme uymaya çalıştım ama üç karanlık şekil düşerek yolumu kapadı. Ateş ederler düşüncesiyle tek dizim üzerine çöktüm, kemerimden termal bir işaret fişeği çıkarıp optik kullandıklarını umarak fırlattım. Sağa döndüm, bir köşeden saptım ve termal alev aldı. Hassas taçyapraklar yüksek frekanslı ışık dalgalarına maruz kalırken, mürekkep siyahının titrek dalgası gecebakışı damarlarında kıpırdadı. Bir çıkmaza saptım. Arkamda hafif bir pat sesi duyuldu. Arkamı döndüm ve kendimi iki karanlık çukurla göz göze buldum. Solgun bir kâbusun dev kafasına gömülülerdi ve dev çömelmiş vaziyetteydi.

Kâbus çömeldiği yerden kalktığında, gözlerim beyaz göğüs kılları ardında kaybolmuş, eski bir dövmenin aşağısında kalıyordu. Obsidiyen iriydi. Valdir'den daha iriydi. Hayatımda gördüğüm en iri adamdı. Metal, kollarının solgun etiyle, göğüs zırhıyla iç içe

geçmiş ve soluk borusuna takılmıştı. Devasa ağzı kan içindeydi. Ağzından ağır ağır çıkan dil, kulaklarıma yabancıydı.

"Ginjik kheljheenii nokhoinuud kjhichneen jijig ve."

Geri adım atmaya çalıştım.

Başım büyüklüğündeki bir el beni tuttu ve başparmağıyla yanağımı okşadı. Kemiği kesecek kadar keskin bir çivi nazikçe, neredeyse şefkatle yanağımdaki izlerde gezindi. **"Şşşt."** Termal fişek patlaması geçti. Yine karanlık oldu. Dev, sağ elimi açtı ve içine ağır ve sıcak bir şey koydu. Sıcak sıvı parmaklarım arasından damladı. Çiğ etin demir kokusu. **"Kal."**

Dev hızla yanımdan geçip birkaç uzun karaltının bize doğru sürüklediği Ozgard'ın önünde durdu.

"Kehanetini duyduk, şaman." Dev, Ozgard'm solgun koluna güldü. **"Tanrı adına konuşan melez kimmiş? Ulubaba doğruyu söyler, o doğru da güçtür."**

Ozgard canlandı ve vahşi bir ciyaklamayla bıçağı, devin kaburgasına atıldı. Dev, elini yakaladı ve Ozgard çığlık atana ve ıslak bir ses duyuluncaya kadar sıktı.

"Kehanetleri seviyorsun, şaman. Al sana benim kehanetim." Dev, Ozgard'ın sağ gözüne metal çivili başparmağını bastırdı. Ozgard'ın gözyuvarı patlayıp yüzünden koyu renk bir sıvı akarken boğazından çığlıklar koptu. **"Bir dahaki sefere beni gördüğünde, diğerini alacaksın."** Solgun dev bir kahkaha attı. **"Sadece kör olunca yalancılar nihayet görür."**

Şımarık bir çocuğun eski bir oyuncağını fırlatması gibi, dev de Ozgard'ı yere attı. Dostum kırık elini ezilmiş gözüne götürdü. Kendi ellerim tuttuğu sıcak kütlenin etrafında titriyordu. Savaş görmüştüm ama hiç böyle bir korku duymamıştım. Gemi ışıkları karanlığı delip geçerken Obsidiyen ellerimi işaret etti. Bu, kemirilmiş bir kalpti. Freihild'in kalbi. Midemin kalktığını hissettim

"Skuggi buna değerdi." Devin boynunda ince bir çizik vardı. **"Gücünü onurlandırdım. Bu artık benim bir parçam. Kalbini Yalancı Kraliçenize armağan edin. Ona, Mürekkep'teyken ken-**

disinin Tüm Volk'un Kraliçesi olduğunu duyduğumu söyleyin. İddiasına karşı çıkmaya geldim. Söyleyin ona: O artık bir av."

Gemi ışıkları canavarın dış hatlarını belirginleştirdi. Metal kancalı bir adam figürü üzerime gölge düşürdü. Gemisine yürürken arkasından, "Kimsin sen?" diye seslendim.

Etrafımızdaki karanlık kahkahayla bölündü. Tek, uzun bir heceden meydana gelen bir inilti onun yerine yanıt verirken dev gülümsedi. **"Fáaaaaa."**

46

EPHRAIM

Girdap

Ascomanni gerçekti. Kralları da öyle. Leş yiyenler girdabı Freihild'in cansız bedeni üzerine üşüşürken düşünebildiğim tek şey buydu. Freihild'in doğduğu dağın yamacında, Obsidiyenler sessizlik içinde izliyordu. Kış gecesini geride tutan tek şey maltızların ışığıydı. Geri kalan son et parçası da yüzüldükten sonra, geniş grup, gemilerine dönüp karanlığa karıştı. Vakur görünüyorlardı. Freihild çok seviliyordu ve bu kötü bir ölümdü. Skuggiler Freihild'in kemikleri üzerine birer birer saç tutamları bıraktılar ve hayattayken ona hiç söylemedikleri şeyleri fısıldadılar. Beni de aynısını yapmaya davet ettiler. Sıra bana geldiğinde tüyler ürpertici artıklarına baktım ve Volga'yı gördüm. Bunun, derin uzaydaki barbarların değil de benim hatam olduğu hissini üzerimden atamıyordum. Bu kulağa ne kadar gülünç geliyordu. Daha birkaç saat önce Freihild nasıl da hayat doluydu. Kabilesine, Kraliçesine, Valdir'e âşıktı. Gittiğim her yerde dehşet peşimden gelirken Volga'yı bu kaderden nasıl koruyabilirdim?

"Keşke yaşlandığını görebilseydim," dedim ve kemiklerinin üzerine birkaç tutam saç serpiştirdim. "Sıradışı bir şey olurdun."

Yerimi son ağıtçısına bırakırken göğsüm sıkıştı. Valdir, Freihild'in kemiklerini, ağıtçıların verdikleri saçlarla birlikte örmek için

toplarken Sefi uzaktan izliyordu. Sonrasında Valdir onun kemiklerini Freihild'in akrabalarının tepedeki dağ mezarlarına saklayacaktı. Kemikler ıslak ahşap gibi arkamda takırdıyordu. Sonra adamdan insandışı bir çığlık yükseldi. Arkama baktığımda, hiçbir Altın'ın kırpamayacağı cesaret kuyruğunu kesen iri adamın omuzlarının sarsıldığını gördüm, o saçlar sevdiğinin kemiklerine bağlanacaktı.

Sefi uçarak gitti.

Sefi'nin yeni Griffonkalesi'nde Freihild'in şerefine bir ziyafet verildi. Bu Olympialı sanatçılar tarafından oyulmuş aptal griffon suratları ardında düzenlenen soğuk, çirkin bir etkinlikti. Her şeyden çok, hikâyemi duyan Obsidiyenlerin kafası karışmıştı. Toplumdan dışlanmış Mars ve Dünya kabilelerinin korsan olduklarını biliyorlardı. Cumhuriyet gibi onlar da eski efsanelerin adına atfen onlara Ascomanni demişlerdi. Ancak artık bu mitin doğruluğu, dışarıda bir tür daha olduğu ve Volsung Fá'nın bir kalp krizi kadar gerçek olduğu konusunda benim ve Ozgard'ın sözlerine güvenmek zorundalardı. Bu, yutulması güç bir haptı. Özellikle de Valdir ve erkek savaşçıları için. Freihild'i seviyorlardı. Beni değil. Ozgard'ı daha bile az seviyorlardı. Ölümünden derin uzaydaki mitleri sorumlu tutmaları ne kadar uygundu.

Bir kadeh sert likörle, sessizlik içinde, alçak bir masada skuggilerin arasına oturdum. Gudkind ortalarda yoktu. Sefi, Ozgard ile benim ona anlattığımız hikâyeyi teyit etmeleri ve olay yerini incelemeleri için Gudkind ile diğer birkaç kılavuzu seçmişti.

Sefi, çocuklar, en üst düzey kadın soylular ve kabile liderleriyle beraber oturduğu üst düzeyler masasında Valdir, acısını sonu gelmez *azag* boynuzlarıyla gömüyordu. Hiddeti, dudaklarını mora boyayan yemiş likörü gibi mayalanıyordu. Uzun cesaret kuyruklu yaşlı, sert piçler bile onunla konuşmaya cesaret edemiyorlardı. Üst düzeyler masasındaki Sefi'den, kendisi dışında tek erkek olan Ozgard'a baktı. Gözleri bandajlı, eli alçılı şaman o sert bakışlar altında sindi. İki adam da, küçük saygı sözleriyle Freihild'in anısına şerefe kaldırarak birer birer ayağa kalkan cesurları dinlemiyorlardı.

Görünüşe bakılırsa ölüm dışında her konuda beceriklilerdi.

Bazı ölümler hepsini korkunç düzeyde ölümlü hissettiriyordu.

Üst düzeyler masasının sakilerinin önünde duran Ksenophon belli ki cenaze törenlerinden benim gibi pek etkilenmiyordu. Beyaz bana sertçe selam verdi. Sefi'nin konseyinden, Ascomanni hikâyesi konusunda kuşkucu olan tek kişi *logos* değildi ama sesi en çok çıkan oydu. Pax masanın diğer ucundan kısık gözlerle Valdir'i izliyordu. Sefi ayağa kalktı ve boynuzunu kaldırdı.

"Freihild köle olarak doğdu ama kendini özgürlüğüne kavuşturdu. Ölçülseydi, değeri bir dağı hava kadar hafif kılardı. Şimdi Ragnar'ın yanında içiyor, Valhalla koridorlarında ziyafet çekiyor. Kardeşimin kanı üzerine ant olsun ki, Volsung Fá diye bilinen yaratık, iç organlarından Griffonkalesi'ne asılacak. Derisi farelere yem olacak. Kalbi balıklara. Taşakları köpeklere. O ve Ascomanni hiçadam. Onlara karşı *ashvar* ilan ediyorum. Sonsuza dek Ulukabile'nin düşmanı olacaklar."

"Skol!" diye gürledi salon. Oturdu ve Ksenophon ona bir mesaj getirirken, Valdir'in yüzünü altüst eden hiddetli ifadeyi göremedi.

"Yalan," dedi şampiyon, ağzını kıpırdatarak. Ayağa kalktı, baltasını çekti ve masaya vurup neredeyse masayı ortadan ikiye ayırdı. İçki kapları ve et tabakları yere devrildi. Sefi'nin çenesi dehşetle açılırken suçlamasını tekrar etti. "Yalan."

Sefi, Valdir'e bir şey fısıldadı ve omzuna uzandı. Valdir yanından hızla uzaklaştı. "Ascomanni?" Kırık masaya tükürdü. "Ascomanni leşçildir. Pireli istilacıları bizim savaşçılarımız karşısında zayıf kalır. Kralları yok. Volsung Fá diye biri yok." Parmağını Ozgard'a çevirdi. "Onu sen uydurup dedikodusunu yaydın. Tıpkı diğer bütün saçmalıkların gibi." Ksenophon'a doğru elini salladı. "Beyaz senin yalanına inanmıyor. Bir Beyaz'ın haksız olduğu ne zaman görülmüş?"

Sefi yerinden kıpırdamadı ve sinirli eşi yerine dönüp gruba baktı. Belki onu yok sayarsa hakaret de hiç yaşanmamış olabilir ve Valdir suçlamalarında daha ileri gitmez diye düşünüyordu.

Koca aptal devam etti. "İzleri bizzat gördüm. Av izine rastlamadım. Karanlıktan çıkma kötü bir Obsidiyen izine rastlamadım.

Freihild, mitlere bile gafil avlanmaz. O kör değil." Sefi'ye baktı, sonra şamana geri döndü. "Önden, en fazla yirmi adım mesafeden bir okla vurulmuş. Bir skuggi, mayınavcısı, ejderkatili Freihild nasıl olur da böyle bir aptallık yapar? İki güçsüz ölmezken o nasıl ölebilir?"

"Kendi gözümü kendim mi çıkardım?" dedi Ozgard karşı çıkarak.

"Odin çıkardı. Bir aptal için bir göz nedir ki? Senin tek silahın dilin."

"Volsung Fá'yı gördüm. Karanlıktan gelen bir yaratık! Mürekkep'in kendisinden. Kayıp dilde konuşuyordu! Kraliçemize meydan okudu! Gördüklerimi Grarnir de gördü." *Harika. Teşekkürler, ihtiyar delikanlı.*

Valdir öfkeyle bana bakmak için döndüğünde az kalsın takılıp düşüyordu. "Gri para için her şeyi yapacak bir fahişe. Yalan söylemesi için ona para mı verdin, Ozgard? O bir Ascomanni'ymiş gibi davranması için? Yoksa bunu yapan sen miydin, *Kraliçem?*"

Salon ölüm sessizliğine büründü.

Düello serbest olsaydı, onurlarına bu şekilde meydan okuduğu için herhangi bir cesur onu düelloya çağırabilirdi. Ancak Kraliçe'ye meydan okumak... kahretsin. Bilemiyordum. Onu şuracıkta öldürebilirdi. Kraliçe'nin şerefine yönelik bir hakaret, kabileye hakaret demekti. Cezası ölümdü. Yine de Sefi kılını kıpırdatmadı. Valdir erkek cesurların merkeziydi. Gururlarıydı, Büyük Biraderleriydi. Tanrılar aşkına, Sefi'ye acıyordum.

"Sessiz Sefi," dedi Valdir, kollarını sallarken tökezleyerek. "O soğuk dilini yormana gerek yok. Gözlerin kıskançlığını ele veriyor. Gördüm. Hepimiz gördük. Madenleri aldığı için mi onu öldürmeye karar verdin? Ejderhayı öldürdüğü için mi? Yoksa kalbimi elleri arasında tuttuğu için mi? Ya da o genç olduğu, sense yaşlı olduğun için mi?"

"Sik senin," dedi Sefi ona. "İstersen bir keçiyi sik, umurumda değil. Ancak yiğitliğin, kabilenin yiğitliği. Aptal bir sıcakülkeli gibi boşboğazlık ederek buna gölge düşürme."

Valdir, "Hiçbir şey hissetmiyorsun," diye tısladı Sefi'nin suratına. "Sessiz olan sen değilsin. Senin *andi*'n." Sakisinden sürahisini aldı ve

salondan dışarı fırladı. Pax kaşlarını kaldırarak bana baktı ve Electra yanındaki soyludan *azag* alarak bütün bir boynuzu kafasına dikti.

Sefi derin bir iç çekti ve ortaya saçılmış bir tabaktan bir üzüm aldı. İçeri karların girdiği açık kapıya doğru elini salladı. "Dışarıda kötü bir hava var. Gök gürültüsü." Yüksek duvarlara ve kemerli tavana hayranlıkla baktı. "Taş gürültüyle yankılanır ama taş özünde yine taştır. Güçlüdür ama hafızası yoktur." Diğerlerine baktı, mesajı açık ve zekiceydi. "Ozanlar! Gök gürültüsünü susturun, lütfen."

Ozanlar salona doluşurken birçoğu kahkahalara boğuldu. Ancak hepsi değil. Valdir'in erkek cesurları mesela. Skuggiler ve ben de öyle.

Ozanlar şarkı söylerken temiz hava alma ihtiyacı duydum. Olympia'ya düşen karları izlemek için Bellona kapıları arasındaki kemerde durdum. İnşaat geceleyin bile durmuyordu. Gökdelenler yeniden yükseliyordu.

"Görünüşe göre mitlerinizin nahoş bir tarafı var," dedim. Koridordan tanıdık adım sesleri yaklaşıyordu. Pax kara doğru elini uzattı.

"Sana bunların mit olmadıklarını söylemiştim. Sadece çok uzakta olduklarını söylemiştim."

"Belli ki her şeyi bilmiyormuşsun." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bana inanıyorsun, değil mi?"

"Ascomanni'yi gördüğünü düşündüğüne inanıyorum. Ancak tarifine bakılırsa, Obsidiyenlerimizle aynı yapıda gibiler. Birkaç yüzyıl sonra bu pek olası görünmüyor."

"Net olarak sadece Fá'yı gördüm. Diğerleri... hava karanlıktı ve hızlıydılar." Yanağımın iç kısmını çiğnedim. "Sahtekâr olabilirler mi?"

"Bilmem. Mantıklı gelmiyor. O gerçek Volsung Fá ise, buraya nasıl bu kadar hızlı geldi? Yüzeye nasıl çıkabildi? Neden Freihild'i kendisine hedef seçti? Kuşak'taki Ascomanni akıncılar yeteneklidir ama hiçbiri Cumhuriyet sensör sistemi veya *Pandora* araçlarından kaçamaz."

"Belki zaten buradaydı," dedim. "Belki Sefi'nin buraya geleceğini biliyordu."

"Bunu nereden bilsin?" diye sordu Pax.

Ozgard'ın, Sefi'nin yanında ozanları seyrettiği salona dönüp baktım. "Sorun da bu, öyle değil mi? Sefi'nin gözde iki hizmetkârı, yani Ozgard ve ben canımızı kurtarıyoruz. Cariyesini beceren adamın durumuysa bıçak sırtında."

"O halde Valdir'e inanıyor musun?" diye sordu. "Ozgard'ın suç ortağı olması konusunda?"

"Lanet olası hiçbir fikrim yok. Bildiğim tek şey Fá'nın, tanıdığım en korkunç adam olduğu. Ve oldukça fazla insan tanıdım." Sefi salondan ayrıldı. Ksenophon bize yöneldi.

"Kafamı en çok karıştıran soru," dedi Pax, "Ascomanni Ulukabile'den nasıl bir fayda sağlayabilir? Beş asır boyunca tanıdıkları tek düşman kendileri ve Uydu Lordları'ydı." Duraksadı. "Bir de Korku Şövalyesi."

"Kraliçe sizinle özel olarak görüşmek istiyor. İkinizle de." Ksenophon peşinden gelmemiz için işaret etti. Pax'la arkasından gitmeden önce bekledik.

"Baltasurat'la ikinizin koşum takımlarınız üzerinizde, değil mi?" diye sordum.

"Her zaman."

"Aferin."

Harabelerdeki gecemizle ilgili astlarına anlattıklarımı üçüncü kez ona da anlatırken, Sefi, özel odasında ateşe doğru kamburunu çıkarmış oturuyordu. Eldivenli parmağı Aja'nın jiletini okşuyordu. Electra ateşin başına oturmuş, parmağıyla dürterken, Pax ise henüz kendisine hitap edilmediği için sessizliğini koruyordu.

"İnsanları iyi tanıyorsun," dedi Sefi bana dikkatle. "Sence... sence Ozgard şu Fá'yı tanıyor muydu?" Bakışlarım Ksenophon ve onun arasında gidip geldi. "Kim soruyor?"

"Ben," dedi Sefi.

"Sanmıyorum. Ödü kopmuş görünüyordu. Ancak ben bir Kantazı değilim."

Sefi dudaklarını büzdü ve Pax'a baktı. "Sen Volsung Fá'nın gerçek olduğuna inanıyor musun?"

"Evet. Annemin bana aktardığı özetlerdeki içeriğe göre o, korsanların gözünde bir mit ama Kuiper Kuşağı'nda gerçek bir figür. Ancak 'Fá talimatları' ya da 'bunları Fá'ya gönderin' gibi cümlelerin ardından talimatların yer aldığı yoğunışın iletileri yakalamıştık. Bunlar öylesine yazılmış sözler değildi."

Sefi bunun üzerine düşündü. "Mesajları hatırlıyor musun?"

"Harfi harfine ama bu sadece Fá sözcüğünü bir titr olarak kullandıkları için de olabilir."

"Ksenophon için bu mesajın bir kopyasını çıkar." Beyaz kayıt tutarken bizden uzakta duruyordu. Pax başıyla onayladı. "Şu Fá konusunda... Annen onun Uzak Mürekkep'ten olduğuna inanıyor muydu?"

"Gizli Toplum kayıtlarına bakılırsa, evet. Orada bir medeniyet var. Uydu Lordları'nı yıllardır rahatsız eden bir medeniyet. Ancak bir muhriple sınırı aşabilmek için bir yılı aşkın süre gerekir. Ve Uydu Lordu sensörleri de en az bizimki kadar ileri seviyede. Her şeyi –layıkıyla– yaptıkları gibi Ascomanni izi de sürüyorlar."

Sefi düşünceli bir biçimde kaşlarını çattı. "Aşabildiklerini düşünelim, ne ölçekte bir güce sahip olabilir?"

"Dediğim gibi, bu tahminden öteye geçemez," dedi Pax. "İç Kuşak'taki akıncılar müttefikleriyse elli bin. Esas gücü Kuiper Kuşağı'ndaysa... bir tahmin yürütmesi bile gülünç. Ancak büyük bir güç olsa bile, onları buraya taşıyacak konvoyun, Uydu Lordları'nca tespit edilmesi gerekirdi."

"Belki onlar yollamışlardır," diye tahminde bulundu Sefi.

"Romulus Obsidiyenlerle ittifak kurmaktansa ölmeyi tercih eder," dedi Pax.

"Babanla ittifak kurdu ama."

"Romulus Obsidiyenlerle asla ittifak kurmaz."

"Erkekler değişir." Sefi muhtemelen Valdir'i düşünerek omuz silkti.

Sefi bunu Freihild'i öldürmek için ayarladıysa, bariz bir gösteri sergiliyordu. "Sanırım annene danışmanın zamanı geldi, Electra," dedi Sefi. Electra ateşi dürtmeyi sürdürdü. "Cumhuriyet güçlü ol-

duğumuzu düşünmeli, onlara soramayız. Yardıma ihtiyaç duyarsak bize yardım eder mi?"

"Bu senin için ikimizden birine mal olur," dedi Electra. "Beni isteyecek. Sen hayır diyeceksin. Sonra sen saldırıya uğrayıncaya kadar aramalarını engelleyecek. Sonra arayıp tekrar beni isteyecek. Beni verirsen elinde bir koz kalmayacağından endişe edeceksin. Bu yüzden Pax'ı vereceksin... anne babası muhtemelen öldüğü için makro düzeyde daha küçük bir önem arz ediyor. Ancak onun istediği zaten Pax çünkü o Darrow ve Virginia'yı kendisinin ve babamın üzerinde tutacaktır, çünkü etik olan bu."

"Vay canına, bu kısa ama öz oldu," diye mırıldandım.

Sefi iki büklüm ve mutsuz bir halde ateşe bakmakla yetindi. Kapı bir hışımla açıldı. Pax'ın başkoruması ve Sefi'nin kanatkardeşlerinden biri olan Braga gözlerinde yaşlarla kapının önünde duruyordu.

Griffonların tepedeki yuvalarına uzanan taş merdivenler tüy kaplıydı. Yukarıdan hıçkırıklarla karışık bir ağlama sesi yükseliyordu. Kör Obsidiyen ahırcılar elleriyle yüzlerini kapayarak ağlıyorlardı. Yuvaya geldiğimizde bir kıyım manzarasıyla karşılaştık.

Sefi sendeleyerek kan gölünün ve katledilmiş yarım düzine ahırcının yanından geçip griffonunun solgun gövdesine doğru yürüdü. Tanrıyiyen, boynu lime lime doğranmış bir halde yerde yatıyordu. Vücudu acı içinde seğirirken, dev gözleriyle korkmuş bir şekilde tavana bakıyordu. Griffonların geri kalanı gitmişti. Loch Esmeralda'ya doğru uçarlarken Olympia üzerindeki ay ışığına karşı siluetlerini güçlükle seçebiliyordum.

Ahırcılar Tanrıyiyen'e yaklaşmaya cesaret edemiyorlardı. Uzun pençeleri acıyla taşı eşeliyordu. Ancak Sefi boğazını göstererek yaklaştığında hayvan kıpırdamayı kesti. Sefi burnunu okşadı, başını iri göğsüne dayadı. Duydukları karşısında kaşlarını çatarak griffonun ruhuna bakmak için gözlerini yumdu. Jiletini Tanrıyiyen'in kalbine saplarken Pax düşünceli bir şekilde izliyordu. Sefi griffonun can çekişme hırıltısını içine çekti ve kollarını boynuna sardıktan sonra ayağa kalktı.

Birkaç düzine Valkyrie, ölü hayvanın ilerisinde ayakta ter dökü-yorlardı. Kız kardeşlerinden üçünün cansız bedenleri şuursuz bir canavar tarafından ele geçirilip parçalanmış gibi yerde uzanıyordu. Sağlık ekipleri hayatta kalan üçüne müdahale ediyordu. Geri kalanı Sefi için yol açtı. Valdir samanların arasındaki ahır zeminine diz çöktü. Baştan aşağı kana bulanmış ve griffonun pençelerinin açtığı uzun kesikler içindeydi. Şok tabancalarının izleri etrafında kan pıhtıları vardı. Tanrıyiyen ve Valkyrie'leri öldürdüğü balta, tüyler ve iç organlarla kaplı bir halde yerde duruyordu.

Sıcak bir günde soluk soluğa kalmış bir köpek gibiydi. Sanki kasları elektrik akımına kapılmıştı.

"Onu bu kadar mı seviyordun?" diye fısıldadı Sefi.

"Sen bir taşa dönmeden önce seni sevdiğim kadar." Sesi öyle delice bir hırıltıya dönüştü ki, Sefi başını yana eğdi. *"Volga'n yerine o kraliçe olacak diye korktun. Kılavuzlarım,* Ragnar'ın Yankısı*'na uzanan izler buldular."* Önce onu yanlış duyduğumu sandım, ta ki Pax ve Electra da şaşkın halde bana bakıncaya kadar. Valdir'in başı seğirdi. Dişleri mordu ve dudakları yabani bir hayvan gibi geriye doğru çekilmişti. *"Şimdi bir şey hissediyor musun, Sefi?"*

Sefi, korumalarından biri olan Beildi'den şokYumruğunu aldı ve Valdir kahkahalar içinde yere yığılana kadar peş peşe onu vurdu. Ancak adını seslendiğimde, onu öldürmesine ramak kalmışken durdu. ŞokYumruğunu bıraktı ve hiçbir duygu belirtisi olmaksızın emir verdi. "Şu yaratığı bağlayın ve derin hücrelere atın."

Pax ahırlardan birinde kenara atılmış bir *azag* sürahisinin önüne çömeldi. "Onu bana ver," dedim, Valdir sürüklenerek götürülürken sürahiyi alarak. Ksenophon'a işaret ettim ve birkaç dakika sonra yardımcılarından biri, elinde bir numune kitiyle geri geldi. İçine birkaç damla *azag* koyduk. Sonuç belirdiğinde Ksenophon'un eli seğirdi.

"Neymiş?" diye sordu Sefi. Ksenophon kiti elinden bıraktı, ben de Sefi'ye götürdüm. Sefi kiti kanlı ellerine aldı ve yüzü öfkeyle kararadı. "Bana şamanı getirin."

"Bunu onun yaptığına dair bir kanıt yok," dedi Ksenophon monoton bir sesle. "Sizi uyarıyorum..."

"Dediğimi yap!"

Geçmek bilmeyen yirmi dakikanın ardından Ozgard'ın, dizleri üzerine çöküp Sefi'ye, Valdir'in *azag*'ı içine ateş bulutu mantarı koymadığına inanması için yalvarışını izledim. Dışarıda kar yağarken, Kraliçe, özel odasından onu izliyordu. Valkyrie'ler onu sürükleyerek getirdiklerinden beri Sefi'nin ağzını bıçak açmamıştı. Griffonkalesi'nin yarısı dedikodu, yarısı acıyla kıvranıyordu.

"Ne yaptıysam sizin için yaptım, Kraliçem," diye yalvardı Ozgard ve öyle düşündüğüne inanıyordum. Valdir onun için daima bir tehditti, kehanetlerinden hep kuşku duyan ve onun asla olamayacağı şekilde Sefi'nin yüreğine hâkim olan biriydi. Bu tipi bilirdim. Bana buzda anlattığı hikâyesinde yalanlarıyla trajik ve soylu görünüyordu. Ancak şimdi, kendi yarattığı mitin tekinsiz kısmı, sürüngeni açığa çıkarıyordu. Nihayet, asla meydan okuyamayacağı ve her gün kendisiyle alay eden bir rakibi ortadan kaldırma fırsatını görmüş ve bunu değerlendirmişti.

Yine de sızlanıyordu. Sonunda söyleyecekleri bittiğinde, Sefi nihayet ona baktı.

"Sen bizi Mars'a getirdin, Ozgard. Ulukabile'ye inanmama ve ağabeyimin hayalini gerçekleştirmeme yardım ettin. Bu yüzden sana borçluyum. Kehanetin artık kabilenin *andi*'sidir. Buna gölge düşürmeyeceğim. Ancak bu seninle son konuşmam olacak. Kabilenin iyiliği için aramızda yaşayacak ama bir gölgeden farksız olacaksın; asla görünmeyecek, kulak asılmayacak, fark edilmeyeceksin. Defol."

Şaman, bunun blöf olmadığını çok iyi biliyordu. Kırgın bir halde bana baktı. *Evet, aynen, ihtiyar delikanlı. Artık tek başınasın.* Ayağa kalktı ve ayaklarını sürüyerek kapıya ilerledi. "Ozgard." Durdu ve umutla Kraliçesine baktı. "Gerçeği öğreneceğim. Eğer şu... *Fá*'yla bir tanışıklığın varsa merhamet söz konusu olmayacak."

Valkyrie'ler onu iterek dışarı çıkardılar.

Beni göreve getirdiğinde Sefi'nin konseyinde yer alan dört kişiden geriye sadece insan hesap makinesi kalmıştı. Bu gerçek sayesinde neredeyse dilimi tutuyordum. Neredeyse.

"Volga neden kraliçe olsun?" diye sordum.

Sefi soruyu beklermişçesine başını salladı. Şömineyi işaret etti ve hizmetçiye şarap getirmesi için seslendi. Onunla oturmadım. Amel'in yerine gelen hizmetkârın şişeyi açıp kadehe dökmesini izledi. Ksenophon tadına baktı, başıyla onayladı ve Sefi'nin omzunun arkasındaki yerine geri döndü. Sefi çokça içtikten sonra kendisine katılmam için işaret etti.

"Şu aralar buralarda bir şeyler içeceğimi sanmıyorum. Volga neden kraliçe olsun? Valdir ne saçmalıyordu?"

Sefi eldivenli eliyle şarabı döndürdü. Ksenophon konuştu: "Majesteleri, Bay Horn'un işe alınması konusunda tereddütlü olduğumu biliyorsunuz. Değerlendirmelerimle çelişkili sonuçlar elde ettik kendisinden. Şimdi Ulukabile için hiç olmadığı kadar değerli. Ona gösterin yoksa onu kaybedeceksiniz."

Sefi kendisinin bir gölgesi halinde Beyaz'ını dinliyordu. Mantosunu çıkardı, sonra içindeki yeleğini, ardından sağ kolunu sıyırarak eldivenini ve ince bir katman halinde tıbbi bir sargıyı. Kolu çürümüş et kokuyordu.

Geri çekildim. "Ne bu?"

"Sarı ölüm," diye yanıtladı Sefi.

Cildi sülfür sarısı ve iğrençti. Alacalı pullar dirseğinden eline kadar uzanıyordu. Kaba yarıklar deriyi çatlatıyor ve yamalardan bulanık bir irin akıyordu. Griffonunun dizginlerini tuttuğu yerde, şerit halinde açık deri görünüyordu. Taze pullar yüzeye çıkmaya başlamıştı bile. Elini hareket ettirirken yüzü buruştu.

"Atalantia'dan bir hediye," dedi. "Tasarım bir zehir. Dediklerine göre DNA'yı bozuyormuş. Kolu kesmekle kurtulunmuyor. Kol kesilirse bu kez vücutta kendine yerleşecek başka bir yer buluyor." İncelemek için elini çevirdi. "Valdir'in düşündüğünün aksine, henüz vücudumu ele geçirmiş değil. Haliyle onu iğrendiriyor. O yüzden

Freihild'le yatmasına izin verdim. O yüzden ondan soğudum. Dokunduğu her yeri enfekte ediyor."

"Yayı da o yüzden çekemedin."

"Bazen ağrı geçinceye kadar zayıf düşüyorum. Onca hekim ve bilim insanına rağmen, bunu yavaşlatan bir tek Ksenophon. Ancak salaklık ettim. Ava çıkarken ilacını içmedim. Eski İnanç." Yüzünü ekşitti. "Sahip olduğumuz herhangi bir imkânla veya helyumumuzun satın alabileceği herhangi bir şeyle durdurulamaz."

"Ne zaman?"

"Hâlâ birkaç yılı var," dedi Ksenophon. "Majesteleri güçlü."

Sefi buna yüzünü buruşturdu ve bandajı tekrar sarmaya çalıştı ama beceremedi. Ksenophon dizlerinin üzerine çöktü ve tenine dokunmamaya dikkat ederek ona yardımcı oldu. Sefi'nin eldivenini nazikçe geri geçirdi ve kolunu indirdi. Sefi sadık hizmetkârına dalgın bir şekilde minnetle gülümsedi.

"Benim zamanımda, kimsenin yapmadığı bir şeyi yaptım. Tüm Buz kabilelerini bir araya getirdim." Alaycı bir şekilde güldü. "En azından Buz'un çoğunu. Ne ki, onlar geçmiş kan davalarını veya Eski İnanç'ı unutmadılar. Ben öldüğümde... onlara Tyr Morga savaşlarının devamında Valdir önderlik edecekti. Onları bir arada, belki barış içinde tutabilecek tek bir şey vardı. Ragnar'ın kanı. Onu taşıyan son kişi ben değilim. Volga, Ragnar'ın kızı."

Tren çarpmış gibi oldum. "Hayır. O Luna'da doğdu. O bir deneyin parçasıydı. Bir tüp bebek."

"Ağabeyimin, babamın, onun babasının sahipleri olan Grimmus ailesinin idare ettiği bir kuluçka ahırında. Babam, Solgun At Vagnar, değerli aygırlarıymış. Çok sayıda döl vermiş. Kendi dölleri için annemle çiftleştiğinde uzun süredir yıldızlardaymış. Daha fazla köle yaratma şartıyla kendisine buza geri dönme ayrıcalığı tanınmış. Zaman içinde yeterince üretmiş. Tanrılar onu geri çağırmadan önce ağabeyimi ve beni son bir defa ava götürmüştü. Onu bir daha hiç görmedim. Ragnar'ı aldıklarında..." Başını iki yana salladı. "Daha pratik bir yol buldular. Arzu ettikleri kadar döllemenin ve onu savaşlarında tutmanın bir yolunu."

"Kaç tane?"

"Kendi tohumundan iki yüz tane. Çakal'ın atom bombaları tesisi yok ettiğinde hepsinin öldüğünü sandım. Ancak Julii, Volga'yı yakaladıklarında DNA'sını inceledi."

"Başka kim biliyor?"

"Valdir, Ozgard ve Ksenophon. Modern çağ konusunda ısrar etmemin ikinci nedeni bu. Ben öldüğümde Volga, Altınların yaptığı nefret edilesi bir şey olarak değil, Kraliçe olarak görülsün diye. Ksenophon'un uyarılarını dikkate aldım. Doğrusu Ozgard'ın, madenleri ele geçirme hevesinden korkuyordum. Ölümümle yerle bir olacağını bilirken, kehanet üzerine bir krallık kurmak çok riskli. DNA'm bozuk. Benden sonrakilere de geçecektir. Ancak Ragnar'ın kanından olan, yaşayan bir vârisle..."

"Onu kullanacaktın." Onu bana geri vererek iyilik yapacağını düşünmekle yanılmıştım. Volga'nın özgürlüğünü falan kazanmıyordum. En başından beri Sefi'nin olacaktı. Biz ona giden yolda tahtadaki piyonlardan başka bir şey değildik.

"Ona bir krallık sunacağım. Ağabeyimin kanı halkımıza dair hayalimizi gerçekleştirecek."

"Sen de benim, senin sözcün olmamı istedin, senin kefilin olmamı," dedim ondan geriye çekilerek. "O yüzden beni bir gemiyle satın aldın, beni ava çıkardın, kulağıma güzel sözler söylemesi için Ozgard'ı kullandın. *Benim* için değil, onu saflarına katmam için bana ihtiyacın olduğundan. Onu bu şeye sürüklemem için..." Onu alkışla şaşırttım. "Ne zeki bir hanımefendisin."

"Volga'nın ait olduğu yer burası. Halkının yanı. Her ne kadar o bir..."

"Ucube olsa da mı?" Zorla güldüm. "Hepsini düşünmüşsün. Ancak bir sorunun var." Şakağıma hafifçe vurdum. "Devamının nasıl geleceğini biliyorum: yokuş aşağı. Hayalperestlerin sonu pis olur."

"Bay Horn. Ephraim, halkım savaşsız bir gelecek hak ediyor. Bu benim dönemimde olmayabilir ama belki Volga başa geldiğinde olur. Ona ihtiyacım var. Halkımın ona ihtiyacı var..."

Dünyası, kancanın ucundaki Freihild'di. Entrikalar ve zehirlerle güçlülerin yanında kendine yer bulan Ozgard'dı. Kadınları katleden ve benim kaçtığım savaşın hayalini kuran Valdir'di. Sefi en başından beri Volga'nın olup olabileceğinden daha gaddardı ve o bile sarı ölüm ve dalavere içinde boğuluyordu. Şimdi bir de üstüne Mürekkep'ten gelen barbar düşmanlar mı eklenmişti? Lanet olsun.

"Bu yer seni yiyip bitirdiği gibi Volga'yı da yiyip bitirir. O kız senin kanını taşıyor olabilir ama halkı benim. Seninkiler uğruna ölmekten daha iyisini hak ediyor. Onun vârisin olmasını istiyorsan ölümü çiğnemen gerekecek."

47

LYRIA

Uyuyorlar

Işık sözcükleri aydınlatabilsin diye Volga'dan gelen son mektubu katladım. Tulumunun tozluğundan bir parçaya yazılmış mektubu şimdiye kadarki en uzunuydu. Elyazısı kötü ve düzensizdi. Harfler garip bir biçimde iç içe geçmişti. İri kadının, olabildiğince çok şey sığdırma çabasıyla bir tırnak parçasının üzerinde kambur durduğunu düşününce gülümsedim. Benim elyazım daha iyi olmasına rağmen hırsızdan daha az kelime biliyordum ve uzun olanlarda kafam karışıyordu. Kavax'la derslerimizde çok ilerleyememiş olmam talihsizlikti. O koca adamın yanında kendimi güvende hissediyordum; çarpık yazılarımın üzerine eğilir, sonra övmek için tebessümle arkasına yaslanırdı.

Gözlerimi kısarak mektuba baktım.

Her zaman çok nazik olmasa bile bir baban olduğu için şanslısın. Keşke benim de, Kara Sürüngen Golback hikâyeleri anlatacak bir babam olsaydı. Bu, bir zamanlar bir derinuzay tacirinden Hyperion'da duyduğum bir efsaneye benziyor. Uzun zaman önce, Karanlık İsyan'dan sonra büyük annmadan sağ kurtulan Obsidiyenler uydulann ötesine geçip orada insandan alçak bir şeye dönüşmüşler. Karanlıkta

başka insanları avlamayı öğrenmişler. Asırlar sonra aralarından bir kral çıkmış. Ona Volsung Fá, Toplayıcı Volsung demişler. İnsanları ve gemileri yiyen. Bugün hâlâ var olduğu söylenir. Yemek için yeni gemileri beklediği. Söylediklerine göre düşman kafataslarından oluşan bir zincir taşırmış üzerinde. Gülünç bir hikâye ama oldukça korkunçtur. Ha. Ha.

Kardeşin Dagan, aynı Ephraim'e benziyor. Çok aksi çünkü kaybetmekten korkuyor. O yüzden de kendini yalnızlaştırıyor. Aengus'u daha çok sevdim. Mutlu insanlar beni mutlu ediyor. Ancak sayıları çok az. Umarım Merkür'de güvendedirler. Azrail'in yanındalarsa, muhtemelen kahraman olarak eve dönecekler. Aengus'un sana havalandırma deliklerini nasıl keşfedeceğini göstermesi iyi olmuş. Herkes keşfetmeli. Ancak siz kızlara neden elbise giydiriyorlar anlamış değilim. Belki keşfe çıktığınızda daha çok can yaksın diyedir. Kim bilir. Belki Kızıl kadınları Kızıl erkeklerden bilerek daha güçsüz yapmışlardır? Ephraim, Obsidiyen kadınların daha güçsüz ama daha zeki olduklarını söyler. Bence biz tüm erkeklerden daha zekiyiz. Ha. Ha.

Gülümseyerek ve sözcüklerin sadece yaklaşık yüzde yirmisini anlayabildiğimi fark ederek kumaş parçasını çevirdim.

Senin gibi ben de büyüyene kadar, Luna'dan Dünya'ya gönderilene kadar güneşi görmedim. Benim dünyam da çok küçüktü. Etrafımda bir sürü doktor vardı. Hakkımda komik bir şey bilmek ister misin? Vücudum ters. Karaciğerim solda. Kalbim sağda. Ortaya yakın bile değil. Bunu neden yaptılar bilmiyorum. Belki becerip beceremeyeceklerini anlamak içindir.

Bir sürü iğne olduğunu, uyurken bizi izlediklerini, bazen söz dinlemezsek canımızı yaktıklarını hatırlıyorum. Koyu tenli bir kadın gelir ve bizi oynarken izlerdi. Kocaman bir kurukafa yüzüğü ve bir sürü güzel elbisesi vardı. Yılandan bir kolye. Yılandan! Bir gün bana oyuncak bir gemi verdi. Geceleri o gemiyle uyur ve uzayla ilgili rüyalar görürdüm. Günün birinde onunla yola çıkacağımı ve masallardaki gibi bir korsan olacağımı düşünürdüm. Kötü bir korsan

değil. Ancak iyi de değil. İyi demek sıkıcı demek. Ürkütücü ama adil olurdum ve sadece kötülerden çalardım. Bunu hak ediyorlar, anlarsın ya? Orion xe Aquarii gibi, bir kuşum değil ama gorilim olurdu. Hiç yeşimsırtlı goril gördün mü? Of, nasıl korkunçlar bilsen. Belki buradan çıktığımızda birlikte korsanlık yapabiliriz. Kılıç sende durur, ben sadece gorili alırım. Ha. Ha.

Sakıncası yoksa bana Hükümdar'dan bahsetsene. Onunla hep tanışmak istemişimdir. Askerleri çok korkutucu ama zalim değiller. Bu iyi bir yöneticinin göstergesi. Güçlü ama nazik. Öyle değil mi?

- Arkadaşın, Volga.

Bir de kaçtığımızda, yanında mısır ve yeşilliklerle az pişmiş Mançurya usulü biftek yiyeceğim. Sizin taze meyveleriniz sıkıcı. Dünyadayken bir sürü yedim. Yemişler Periler içindir.

Her mektubu aynı şekilde bitiriyordu. "Arkadaşın."

Başlangıçta iğneleme gibi görünüyordu ama her defasında sanki daha büyük bir çaresizlikle benim de mektuplarımı aynı şekilde bitirmem için yalvarıyordu. Yapmayacaktım. Arkadaş falan değildik. İkimiz de iz bırakmadan sırra kadem basmak için çırpınıyorduk, o kadar. Gerçek dünyada o bir katildi. Onu tam donanımıyla iş başındayken görmüştüm. Zaten bir laboratuvarda yapılmıştı. Altınlar laboratuvarda Obsidiyenlerle silahlar dışında ne yapıyordu?

Buna rağmen... başarısız olmuştu. Onu nakliye için Dünya'ya atmışlardı.

İşte yine onun için bahaneler uydurmaya çalışıyordum. Diğer türlüsü çok zordu.

Sinsi bir aşağılık tarafından ölüm makinesi olarak üretilmiş birine göre hoştu.

Tulumumdan dikkatle bir parça kumaş yırttım. Kolları çoktan gitmişti, yakında iki bacak kısmı da gidecekti. Parmağımdaki yara

kabuğunu kopardım ve tırnağımı yaranın içine batırdım. Sonra ışık, mavi bir desenin ortasında dondu. Aylardır ilk defa müzik durdu.

Kapı açılırken bir koridordan içeriye ışık doldu.

Yaşlı bir yarasa gibi gözlerimi dikip baktım. Hücre artık benimdi. *Benim* alanımdı.

Üzerinde kocaman bir Julii güneşiyle ağır savaş donanımı kuşanmış dehşet verici iki Gri içeri girdi. Korkunç görünüyorlardı. İkisi de, kalın boyunlarındaki soketlere bağlı metal yüz implantlarıyla modifiye edilmişlerdi. Birinin burnu benim göğsüm kadar düzdü ve kimyasal bir saldırıdan fena halde nasibini almışçasına tuhaf şekillerle çukur çukurdu. Güneş Muhafızları.

Belki de burası benim hücrem değildi.

Sonra onlara bir kadın katıldı.

Kendi bacaksız, kolsuz tulumumdan tavana asılı olmasam muhtemelen delicesine koşar ve muhafızlardan birine kafatasımı yardırırdım.

Bu kadın bir keresinde göğsüme bir iğne saplamıştı ama kötü birine benzemiyordu.

Bilakis yüzünde yaşlı, bitkin bir baykuş ifadesi vardı. Kahverengi, kabarık saçlar. Grilere kıyasla ince uzun ve küçüktü. Ancak atletikti. Bir dansçı gibi duruyordu. Cildi kayış gibi, gözleri kısık ve ciddiydi. Sağanak yağmurda altına sığınılası bir burnu vardı.

Ancak onda *tuhaf* bir şey vardı.

Acı çekiyor gibiydi. Duygusal değil, saf ve fiziksel bir acı.

Kadın soylu bir Altınmışçasına pahalı ipek takımını düzeltti. Üzerinde yalnızca tabanca kılıfındaki ince, gümüş silah vardı. "Bakıyorum da uyum sağlamışsın," dedi yavaşça. "Ancak uyum Kızılların eksikliğiyle itham edildiği bir şey olmamıştır hiçbir zaman. Oysa zekâ..."

Bir şey demedim.

"Sakinleşmiş de. Hımm. İn oradan seni küçük maymun. Yapacak işlerimiz var."

İnmedim.

"Julii'ye, delireceğini söylemiştim," dedi alçak sesle Güneş Muhafızları'na. Muhafızları kadını pek sevmiyor gibiydiler.

"Ne işi?" diye sordum.

Beni duymazdan gelerek yemek borusu ile zemin arasındaki boşluğa sakladığım Volga'nm küçük mektup yığınını kurcalamak üzere eğildi.

"Onlara dokunma," diye tersledim.

"İtiraf etmeliyim, izlemesi ilginçti. HK'daki onca diziye rağmen savaş gemilerinde transit seyahatler sıkıcı olabiliyor, anlarsın ya, o yüzden eğlendirdiğiniz için teşekkür ederim." Mektuplardan birini okumaya koyuldu. *"Günün en sevdiğim anı sabahın erken saatleridir. Gün tam doğmadan önce ama tam gece de sayılmazken. Hiçbir kıpırtı olmaz. Çok dikkatle bakarsan, gün uyandığı sırada nefes alıp verişini görebilirsin."*

"Onlar benim."

"Kim alırsa onundur, tatlım." Tekrar okumaya koyuldu. Biraz boşluk yaratmak için kendimi yukarı çektim ve yere düşebilecek şekilde düğümü çözdüm. Ayaklarımın üzerine inmeyi başardım. "İşte. Öngörülebilir bir maymun."

Elimi uzattım. Mektupları bana fırlattı ve onları yerden alışımı izledi. "Dik kafalı, yumuşak kalpli. Kötü bir bileşim. O Obsidiyen tehlikeli bir tip, *kız*..."

"Biliyorum."

"Hayır. Sahiden bilmiyorsun. Onun kellesi için konan Sendika ödülünü de... mesleki bir etik algım olduğu için Julii şanslı. Sen ve yaratık aynı hücreyi ve yemeği paylaşmak zorunda kalsaydınız ne olurdu merak ediyorum. Senin o küçük, cılız maymun bacaklarını yemesi ne kadar sürerdi? İki gün? Dört?" Bir an durup düşündü. "Muhtemelen dört. Volga kendi kendine bile sıcak ve sevimliymiş gibi davranmayı sever."

Volga'yı savunmaya geçemedim. Kahverengi çok tuhaftı. Tırnakları turuncunun parlak bir tonuna boyalıydı. Parmaklarında iki koca elmas yüzük vardı. Bronz teni süslü beyaz şeritlerle işlenmişti. Tıpkı mavi kâğıda çekilmiş bir plan gibi.

"Ne tür bir Kahverengi'sin sen?" diye sordum, mektupları tulumuma tıkarak.

"Kahverengi mi?" Sırıttı. "İşverenim bana ne ödüyorsa oyum. Ve Madam Barca kadar iyi ödeyeniyle hiç karşılaşmadım."

"Paralı asker." Ayağının dibine tükürdüm.

"Tutun onu," dedi muhafızlara. "Gözlerine tükürmek istiyorum."

"Kendin tut, pislik," dedi biri. Aksanına bakılırsa Apollonia'dan gelme bir Marslıydı. "Sen bizim centurio'muz değilsin."

"Pislik. Paralı asker," diye tısladı öfkeyle. "Neden kimse *bağımsız çalışan* kelimesini çekemiyor?" Gözlerimi kırpıştırdım ve benimle burun buruna geldi. Eli boğazımı kavradı. "Bana Hayal de."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı ve Hayal, iri sıcak tükürüğünü sol gözümün tam içine gönderdi. Dizimle apış arasını hedef aldığım sırada beni itti. Dengemi kaybederek devrildim ve kıçımın üzerine serildim.

"Kaltak." Ayağa kalkmaya uğraştım ama Hayal odanın ışıklarını aktive ederek geri çekildi. Çarpık şekiller çizerek odanın içinde doğal denemeyecek bir hızla dolanıyor, şekillere birtakım şifreler giriyordu sanki. Her bir ışık parçasına dokunduğunda odanın içinde yeni eşyalar belirmeye başlıyordu. Önce bir zemin döşemesi çekildi ve yerden rahat bir ahşap yatak yükseldi. Birkaç parça ışığa daha dokundu ve bir ateş belirdi. Ardından kızaran bir et, bir masa ve zeminin üzerinde parke taşları.

Ve bulmaca çözülmüştü. Bir şifre olduğuna dair şüphelerim vardı.

Sonra oda bir Europa fırtınasında kayboldu. Tüm duvarların yerini kudurmuş deniz görselleri aldı. Okyanus canavar kaynıyordu. Dalgalar pencerelere vuruyordu. Ancak fırtınanın orta yerinde bir ateş yanıyordu. Bir mutfak dolusu tatlı bekliyordu. Uçan alev küreleri insandan büyük avları yakalayacak denli büyük bir silah kılıfı üzerinde süzülüyordu. Ve tıpkı Senato tavanındaki meşhur duvar resmi gibi bir görsel yukarıdaki fırtına bulutlarına karışıyordu: Darrow ve kafası uçurulmuş bir kadının yanı başında duran çekici Sevro. Bu kadının Aja au Grimmus olduğunu ben bile biliyordum.

Aslanyürek bir kenarda üstüne başına çekidüzen verirken kambur, çirkin ama kuş ve güneş desenli beyaz zırhı içinde çok uzun boylu bir adam süklüm püklüm kana bakıyordu.

"Bunun bir bulmaca olduğunu fark etmedin mi?" Benimle alay ediyordu. "Düşük zekâdan olsa gerek." Hayal etkilenmemiş bir biçimde beni inceledi. "İlk başta Eph'in ekibinden olduğunu sanmıştım. Ama şimdi..." Kahkahayla bana güldü. "İhtiyar delikanlıyı nasıl öyle etkiledin anlayamıyorum. Belki bunamıştır. Kim bilir. Ama son günlerde iyi bir çıkış yaptı."

Kafa karışıklığımı gördü. "Bilmiyor musun? Eph Obsidiyenler arasında tam bir kahraman. Gerçek bir *kancesur.*" Alaycı bir şekilde güldü. "Takasın için gerekli ayarlamaları yaptı. Sen ve koca kız için. O yüzden kaldır kıçını."

Yanlış mı duymuştum? "Takasım için mi?"

"Sebebini öğrenmek için maaşımın yarısını verirdim. Ancak o adamla artık pek anlaştığımız söylenemez. Adonis'te uzun ve sıcak bir gece, develer." Yüzünü ekşitti. "Uzun hikâye. Zaten aracılığı da bir Beyaz yaptı. Ama benden söylemesi, Sefi'nin tepesini attıran bir şeyler var." Bunun ne olabileceğini düşünürken gözleri uzaklara daldı. Ancak insani bir biçimde değil. Daha ziyade bir ipek tezgâhı üzerinde duraksayan, sonra hemen harekete geçen bir iğne gibi. Grilere doğru parmağını şıklattı. "Temizleyin onu, Ulukabile gemilerinden biri limana girdi." Griler kıllarını kıpırdatmadılar. "Julii'nin emirleri, benim değil. Yapın şunu."

Beni tutup kapıya sürüklediler.

"Neredeyiz?" diye sordum beni koridora çekerlerken. "Bir tür hapishane mavnası mı?" Griler kahkahalarla birbirlerine güldüler. "Hapishane mavnası," diye bağırdı biri. "Hayır, genç kız. JBS *Pandora*'ya hoş geldin."

Beni ışığa ittiler. Oda devasaydı. Bir hapishane bloku değildi ama bir tür simülasyon eğitim güvertesiydi. Düzinelerce pilot ve piyade, hilal duvar boyunca petek oluşturan simülatörler için sıraya girmişlerdi. *Pandora*'yı ben bile biliyordum. Julii Hanesi'yle

anlamdaş bir gemi. Neredeyse iki yüz yaşındaydı, tam bir avcıydı ve yaklaşık yüz savaş atlatmıştı.

Sonra Volga'yı gördüm.

Beni geçide çıkarmak için sadece iki muhafıza ihtiyaç varken, Obsidiyen'in etrafı on tanesiyle sarılıydı. Daha küçük görünmek için kamburunu çıkarsa da, boyu en uzun Gri'den en az iki karış uzundu. Tulumu mektup yazmaktan parçalanmış, yıpranmış beyaz saçları bir yandan trajik, bir yandan vahşi görünüyordu. Ama o kolları... o bacakları... İnsan uzuvlarından ziyade Kimmerya'daki düğüm halindeki cebola ağaçlarına benziyordu. Bir hamleyle beni ikiye ayırabileceklermiş gibi.

Belki o yüzden benim ellerim serbestken onunkiler sağlamlaştırılmış kelepçelerle arkadan bağlanmıştı. Beni görünce gözleri kocaman açıldı ve Hayal'i görünceye kadar garip bir ifadeyle gülümsedi. Onu görmesiyle birlikte gözleri acı bir ifadeye büründü. "Hayal!"

"Sizi gösterişli aptallar," diye çıkıştı Hayal, Güneş Muhafızları'na. "Ayıya köle halkası takmanızı söylemiştim!"

"O..."

Hayal öne fırladı ve Volga'nın boynuna ince bir metal parçası geçirdi. "Eller," diye emretti, Volga'nın önünü işaret ederek. Volga'nın yüzüne bir tokat attı ve burnuma yanık deri kokusu gelinceye kadar köle halkası çatırdadı. Volga yüzünü buruşturarak ellerini uzattı. Griler geri çekildiler ve Volga'nın kelepçeleri *pat* diye yere düşerken tüfeklerini dikkatle kaldırdılar.

Volga bir şekilde kilidini kırmıştı.

Hafifçe sırıttım. Bağımsız çalışan diye buna denirdi.

Ne yazık ki yalnız o değildi. Hayal kemer çantasından örümcek gibi bir tertibat çıkardı. On dört halka Volga'nın parmak uçlarını sıkarken, parmaklarını belinin etrafında ince kablo görünümlü yılanlar gibi birbirine kenetliyordu. "Geçen seferki gibi değil, koca kız. Bunu özellikle bizim için yaptım."

Volga'nın sesi derinden ve alaycıydı. "Domuz Hayal. Eski Tokyo'da omurganı kırdığımı sanıyordum."

"Kırdın." Hayal, Volga'yı kokladı. "Tanrılar aşkına, ölü bir fok gibi kokuyorsun. Seni yeniden görmek güzel." Volga homurdandı. "Julii seni ihtiyara geri vermeden önce tarçında bekletmemizi istiyor. Muhtemelen çok endişelidir. Onun gibi bir adam tepeceği ayısı olmadan nedir ki? Kımılda."

Bizi çekimAsansörüne doğru ittirdiler.

ÇekimAsansörüne bindiğimiz sırada Volga bana doğru eğilip, "Seni tanıdığıma memnun oldum, Lyria," dedi. Bu ona Hayal'den gelen bir darbeye daha mal oldu. Volga irkildi ve dönüp Grilerin başlarının üzerinden kadına baktı. Kapılar açılıncaya kadar gözlerini kırpmadı. "Sadece nezaket gösteriyordum."

Bizi bir soyunma odasına götürdüler. Burası geminin geri kalanından daha eskiydi. Bazı dolaplar Lagalos'takilere benziyordu. O halde en az iki asırlıktılar. Ancak tek bir pas lekesi yoktu. Volga, Hayal refakatinde bir başka bloka götürüldü. Güneş Muhafızı bir bankın üzerine temiz bir giysi attı ve miğferinin çene zırhı gerisinden çarpık bir şekilde güldü. Yaşı benden fazla büyük değildi. "Buradakinde borular fazla ses çıkarır." Bana musluk kolunu ve kurutma kontrol düğmelerini gösterdi. "Adım Paxton. Sen de belalı bir hırsız falan mısın?"

Bir kahkaha patlattım ama neye güldüğümü anlamadı.

"Ephraim ti Horn'u tanıyor musun?" diye sordum.

Gözleri kısıldı. "Hakkında bir şeyler duydum."

"Obsidiyen'le ne işi var?"

"O bir paralı asker, değil mi? Sefi'nin de bir dünya parası var."

"Tüm Griler paralı askerdir. Sen de Julii'ler adına öldürmek için para alıyorsun, öyle değil mi?"

Öfkeyle bana baktı. "Julii'nin annesi, babamın Termik'teki evini satın aldı ve kırk yıldır hizmet eden annemin cenaze masraflarını ödedi. Julii'nin kendisi bana her doğum günümde bir hediye verir." Tüfeğine hafifçe vurdu. "Bunu on yedinci yaş günümde vermişti. Geldiğim yerde bu sadakattir." Sesi alçaldı. "Duyduğumuz kadarıyla Telemanus'lara çalışıyormuşsun. Oradan birkaç çocuğu

tanırım. Gürültücü pisliklerdir ama iyidirler." Bakışları tekinsiz bir hal alarak beni baştan aşağı süzdü. "Siz Vox sıçanları gibi değil."

"Ben Vox değilim."

Yüz kiloluk adam ve otuz kiloluk zırhı bana yaklaştı. "Senin gibiler yüzünden Aslanyürek artık hayatta değil. Azrail köşeye sıkışmış durumda. Lanet olası karbon atıkları."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Hükümdar öldü mü?"

"Mutlu musun? Oğlunu kaçırdığın yetmedi mi?" Yumruğunu sıktı. "Hanımefendi seni tek parça halinde istemeseydi şimdi sana dersini verirdim." Göz kırptı ve gülümsedi. "Sıcak duşunun tadını çıkar."

O gidene kadar bekledim ve musluğu açtım. Gerçekten de borular yaşlı bir adamın dizleri gibi takırdıyordu. Sıcak suyun beni gevşetmesi gerekiyordu. Ancak kendimi uyuşmuş hissediyordum. Hükümdar ölmüş müydü?

O ışıl ışıl parlayan kadını bir ceset olarak hayal edemiyordum.

Nasıl ölmüş olabilirdi?

Muhafızlar acele etmem için bağırdılar. Şampuanı durulayıp musluk nodülüne uzandığım sırada tiz bir çığlık duydum. Ancak nodülü henüz çevirmemiştim...

Ses, kulaklarımı acıtacak kadar tiz bir frekansa çıktı. Sonra durup tekrar başladı. Suyu kapadım ve buharın içinde yürüyerek sese yöneldim. Bozuk bir hava filtresi olabilir miydi? Karşı duvara vardığımda ses daha da yoğunlaştı.

Sesin kaynağını bulmaya çalışarak iyice yanaştım ve yakıcı bir his ince bir hat halinde başımın kenarından aşağıya uzandı. Isırılmışçasına geri sıçradım.

Burada bir şey yoktu.

Yalnızca metal bir bölme duvarıydı. Boynumdan sıcak bir şey damladı. Dokundum ve elim kanla ıslandı. Başımın sol tarafını yoklayınca kafatasımdan kulak mememe kadar, jilet kalınlığında bir yarık olduğunu fark ettim.

Bu da ne...

Dümdüz karşıdan bakınca ne olduğunu görememiştim ama yan taraftan bakınca, duvardan çıkan bıçağı görebiliyordum. O kadar inceydi ki neredeyse görünmezdi. Yandan bakınca bir kasap satırı gibi düzdü. Aşağı tarafı titrerken küçük dişleri bulanıklaştı. Bıçak yeniden duvarın içine girerek gözden kayboldu.

Metaldeki ince kesiklerden buhar sızıyordu. Üç kesik bir üçgen oluşturuyordu. Bir *pat* sesi duyuldu ve bölme duvarı geriye doğru çekilip gözden kaybolduğu sırada duvardaki üçgen dört metre uzunluğunda bir tünele dönüşürken geriye atılıp duş bölmesine tutundum.

Kendimi basınç değişikliğine hazırladım.

Bir değişiklik olmadı. Alarm çalmadı. Dönüp baktım.

Buhar üçgen deliğin içine çekiliyordu. Tünelin diğer ucunu yoğun bir zar kapatıyordu. Bana doğru büyüdüğünü görünce geri adım atıp Hayal'e seslendim.

Öfkeyle köşeyi dönüp geliyordu ki gözleri delikte, olduğu yerde kalakaldı. Zar hızla genişleyerek şimdi bir davul gibi deliği kaplıyordu. Etsi maddenin içinden koyu kırmızı damarlar geçiyordu.

Hayal'e bir şey oldu. Tüylerimi ürperten bir titreme vücudunu ele geçirdi. Tenindeki beyaz şeritler atmaya, eti titremeye ve bir kertenkelenin pulları gibi görününceye dek bölünerek kalınlaşmaya başladı.

İnce silahı elinde belirdi.

Arkamda ıslak patırtılar duydum ve dönüp baktığımda zarın içinden koyu renk şekiller çıkıyordu. Ölü doğmuş bebekler gibi, iç organları akarak yere düşüyorlardı.

Ancak bunlar bebek değillerdi. Ölü de değillerdi.

Aksine, uyuyor gibi görünüyorlardı.

48

LYRIA

Canavarlar

Hayal, Güneş Muhafızı eskortlarımızı çağırırken, çok geçmeden içerisi zırhlı adamlar ve ağır silahlarla doldu. Miğferleri kayarak kapanırken, insan suretleri yerini çığlık atan metal güneşlere bıraktı. Tek hatırladığım çıplak olduğumdu. Paxton'ın bıraktığı giysileri ve ayakkabıları giydim ve muhafızların beni Volga'ya doğru itmesine izin verdim. Üzerinden sular damlayarak ayakta duruyordu. Muhafızlar kelepçeleri çözmemişler veya duş alması için tulumunu üzerinden çıkarmamışlardı.

Güneş Muhafızları etraflarını sararken Hayal uyuyan işgalcilere yaklaştı.

Bir Güneş Muhafızı, Hayal'e, "Destek gemisi," diye homurdandı.

"Ölmüşler mi?" diye sordu Paxton.

"Solunum çıkışı harici termal sıfır. Belli belirsiz nefes alıyorlar."

"Obsidiyen mi?"

"Şuradaki çok küçük. Bir babuna benziyor. Kafalarının büyüklüğüne bir bak."

Altı tane uzun, bir tane güçlü yapılı ama benden bile kısa adam, sırtlarına bağlı uzun, soluk deri çantalarıyla çırılçıplak yerde yatıyorlardı.

Hayır, adam değil.

Bunlarda bir tuhaflık vardı. Üstlerini kaplayan koyu, toprak kızılı tenleri daha ziyade hayvan derisini andırıyordu. Beyaz yara izleri, üzerlerinde çetrefil çizgiler oluşturuyordu. Amfibileri andıran katmanlar gözlerini, kulaklarını ve burun deliklerini kaplıyordu. Anormal büyüklükte ve kalın saçlardan oluşan uzun siyah kuyrukları dışında kafaları dazlaktı. Zardan gelen yağ tenlerinde parıldıyordu.

Küçük olan ilk kıpırtı belirtilerini gösterdi.

Hareketsiz siyah gözleri yumurta büyüklüğünde olmasına rağmen düz insan suratıyla buharın içinden bize baktı. Alçak sesli bir çatırtı oldu ve çiğnemeye başladı. İnce dudaklı ağzından kan boşaldı. Yere cam parçaları döküldü. Kendinden geçmişçesine titredi.

Baş pislik, "Hareket ederse vurun," diye bağırdı.

Paxton gözlüğünü düzeltti. Odadaki ışığın parlaklığı azaldı, sonra yine arttı. Gemiye alçak sesli bir inilti yayıldı.

"Neydi o?" diye sordu Hayal askerlere.

"Elektrik akımı."

Hayal küçük yaratığa doğru başını yana eğdi. "Siktir." Onu göğsünden vurdu. Yaratık, patlamanın etkisiyle üç metre geri sıçradı. Bağırsaklarında bir delikle yatıyordu, derisi görünmez bir çivi için ayrılmış gibiydi. Yanık kokusu yoktu.

O silah gibisini daha önce hiç görmemiştim.

Odadaki ışığı büktü. Askerler yan gözle silaha bakıyorlardı ama Hayal büyük kaltağı aramıştı bile.

"Madam Julii, L22Z2'de bir durum var. Güvenlik açığı söz konusu. O Beyaz'ın mekiği kontrol alanınızda mı? Başka bir şey yok mu? Kesinlikle Vox değil. Çekirdek derinlaboratuvarı olabilir. Görsel gönderiyorum. Tulum yok. Termal sensörlere takılmadan gövdeye nüfuz ettiler. Doğru. Tulumsuz hava boşluğu. Giriş yaptıkları yer her nasılsa basınçla mühürlenmiş durumda, bir zarla. Gövde bütünlük testi yapmanızı öneririm. Tek burada olmayabilir." Bir an durdu. "Anlaşıldı." Hayal telsizini kapadı. "Siz ikiniz." Beni ve Volga'yı işaret etti. "Bunun için yeteri kadar ödeme almıyorum. Benimle gelin. Çocuklar burası size emanet. Bir grup Eşsiz yolda."

Küçük işgalcinin cesedinden alçak, korkunç bir ses çıktı.

Hayal döndü. Yaratık meğerse ölmemişti. Kahkaha atıyordu. Lagalos'un derintünellerindeki bir canavardan gelecek türde boğuk bir kahkaha. Bir kâbus kahkahası.

Ancak kâbus gittikçe derinleşiyordu.

Yaratık, iç organları dışarı sarkarak doğruldu. Bekleyen bir timsah gibi bakarak dudaklarını yaladı.

Julii Güneş Muhafızları vakit kaybetmeyecekti.

"Parçalarını hekimler inceler artık," diye homurdandı asker. "Öldürün."

Sonra ışıklar söndü.

"G'leri sıfırlayın!" diye bağırdı Paxton.

Bizzat hissettim. Yerçekimi yok olup yukarı doğru sürüklendiğim sırada yavaştan bir hafiflik oldu. Ancak duş blokunda yukarısı diye bir yön yoktu. Uçsuz bucaksız bir boşlukta, mağaraya doğmuş gözlerimin bile ellerimi göremediği bir karanlıkta süzüldüğümü hissediyordum.

Boğuk, erkeksi bir ses, *"Nag ag ak, berserker!"* diye böğürdü.

Güneş Muhafızı silahlarından yayılan ışık, yüzlerdeki dehşeti ortaya serdi.

Askerler yukarı doğru süzüldükleri sırada küçük işgalci, şeytani bir yengeç gibi yerde hızla ilerliyordu.

Hayal adeta sihirli bir şekilde onlardan hızla kaçıyordu.

Daha büyük altı tanesi yerden, havada süzülen askerlere doğru sıçradılar.

Kanlı ağızlar.

Siyah gözler.

Çantalarından, runik desenli dev metal silahlar çıktı. Silahlar ateş kusuyordu. Etrafımda kırım olurken ben de rasgele sürükleniyordum.

Güneş Muhafızı komutanı ateş edince ateşin gücü onu geri itip döndürerek yoluma savurdu. Ucu parıltılı bir şeye batırılmış eğri bir mızrak kulaklarımın dibinden hızla geçip beline girerek diğer tarafından çıktı ve önkoluna saplanmasıyla adam gözden

kayboldu. Çığlıklar eşliğinde duvara sabitlendiği sırada metalik bir ses duydum.

Boş fişekler havada süzülüyordu.

Bir kol.

Kan damlaları.

Fayans kırıkları.

Ardından koca bir işgalci.

Çıplak ve kanlar içinde ve korkunç, çentikli silahlarla yanımdan uçarak geçti. İki silah da kan kaplıydı. Ateşli gözleri benimkilerle buluştu. Gözlerinden manyakça bir keyif okunuyordu. Sıfır yerçekiminde sıradaki hedefine doğru yol alırken huzur içindeydi. Bana saldırmak, av yöntemini altüst etmek demekti. Ancak gözleri, *Birazdan,* diyordu.

Karanlık. Hiçbir silah ateş etmiyordu. Islak bir saldırı sesi duyuldu.

Sonra tiz bir çığlık.

Yüksek ve tiz sesli bir silah, duvara bir enerji akımı ateşlerken ortamı aydınlattı. Metal eriyik bir biçimde parlıyordu. Adamın kolu bir mızrakla zemine veya tavana ya da duvara sabitlenmişti, hangisi olduğunu ayırt edemiyordum. En küçük işgalci, babasını kucaklayan bir çocuk gibi sarıldığı sırada, bunun Paxton olduğunu fark ettim.

"Beni yiyor..." diye bağırdı Paxton. "Yiyor..."

İşgalci boğazını kemirirken, Paxton'ın sesi hırıltılar eşliğinde cılızlaşarak kesildi ve ortam yeniden kararardı.

Buradan çıkmam gerek.

Kalbim göğsümün içinde öyle kuvvetle çarpıyordu ki güçlükle nefes alabiliyordum. Madenlere doğmuş gözlerim ve güvenilmez yerçekiminde geçirdiğim haftalarım bu kez duvara çarpıp sıçramaktan beni korudu. Katliam blokundan koridora doğru gidebilmek için kendimi ittim. Yolumda sürüklenircesine ilerlerken her şey kapkaranlıktı; sadece kemirme, hırıltı, sızlanma ve metalin kesme seslerini duyuyordum.

Duvara çarptım ve tutunmak için çabaladım.

Karanlıkta hiçbir şey bulamıyordum. Bir şekle tutundum, ellerimi etrafına sardım ve bir ayak hissettim. Sonra başka bir bacak etrafıma dolandı ve beni kendine yaklaştırdı.

"Benim," dedi Volga. Sesi boğuk ve tekdüzeydi. "Sessiz ol. Beni bu kelepçelerden kurtarman gerek. Anladıysan bacağıma vur."

Yakındaki bir adam çığlık attı.

Volga'nın bacağına vurdum.

"Üzerime tırman." Tırmandım ve ellerim titrerken Volga'nın talimatlarını dinledim. "Uyluğumda bir bıçak var."

"Hangi cebinde?"

"Uyluğumda."

El yordamıyla bıçağı aradım ve soğuk bir kabzaya denk geldim. Volga bacağını geriye doğru çekerken bıçağı çıkarmakta tereddüt ettim. Kalın bıçağı çektiğim sırada parmaklarıma ılık ılık kan damladı. Volga ses çıkarmadı. Silahın kenarını hissettim. Parmağımı kesti. *Tanrılar aşkına, keskindi.* Söylediklerini yaparak parmak kelepçelerini teker teker çıkarmayı başardım. Belinin etrafındaki kabloyu kestiğim sırada karanlıkta biri kahkahayla gülüyordu. Dövmelerinden saçılan mavi ışık, kahkahalar atan işgalcilerden beşinin karşı duvarda köşeye sıkıştırdıkları Hayal'i görünür kıldı. Katledilmiş Güneş Muhafızları etraflarında süzülüyorlardı. En küçük işgalci, sıfır yerçekiminde yönünü belirlemek için cesetlerden yardım alıyordu. Görünüşe bakılırsa Hayal içlerinden birini öldürmüştü. Cansız bedeni, başsız bir şekilde tepesinde süzülüyordu.

Hayal işgalcilerin ilgisini daha çok cezbetmişti, onu sınamak için sabırsızlanıyor gibi bir halleri vardı. Tek tek dizildiler. Küçük olan ilk sıradaydı. Kalm kollarıyla iki balta aldı. Halka implantlı dilini çıkardı ve ortasındaki delikten tısladı.

Hayal alaycı bir şekilde gülmekle yetindi.

"Gece görüşü. Vahşi savaşçı psikoaktifleri ve basınç mühürlü deri. Birileri siz çirkin pislikleri yaparken iyi eğlenmiş." Hayal gülümsedi. "Yaralanırsanız uzay boşluğunda ne oluyor?"

Canavarların arkasındaki duvarda bir şey yanıp söndü.

"Bihd am'drah zürk Fá!" dedi en küçük olan, iki baltayı da başının üzerinde kaldırıp gözlerini yumarak. Diğerleri çağrıyı tekrarladılar ve silahlarını kaldırdılar.

Volga beni duş blokundan koridora sertçe itti.

Bir şey nefesini içine çekti. Sonra bir ışık patlaması oldu.

Bir güç beni koridorun karşı duvarına öylesine sertçe çarptı ki dilim kanadı ve kafatasım acıdı. Kulaklarım çınlayarak hissiz bir şekilde oradan oraya sürüklendim.

Her yanım acıyordu.

Gözlerimi açtığımda koridor kırık fayanslarla doluydu. Volga, alnındaki bir yaranın sersemliğiyle gözlerini kırpıştırdı. Arkamızdaki sıfır yerçekimi duş blokunda ateş küreleri kıvrılıyordu. İşgalcilerden biri kaçmak için kollarını boş yere döndürerek ateşin ortasında süzülüyordu.

Sonra Hayal'in bombasının patlamasıyla metalin eğilme sesi duyuldu.

Zaman durdu.

Işıl ışıl pencereleriyle dev metal kuleler yanımızdan hızla geçti. Pencerelerin ardından küçücük figürler dikkatle bize bakıyorlardı; öyle yakınlardı ki *Pandora,* Phobos boyunca hızla ilerlerken gözlerinin renklerini neredeyse seçebiliyorduk. Şehir uydusu karanlıkta parladı, sonra kayboldu.

Zaman kaldığı yerden akmaya devam etti.

Duş bloku yerini uzaya açılan bir gidere bıraktı.

İşgalciler gözden kayboldu.

Basıncı azalan gemiyle koridorun sonuna yollandık.

Duvardan sekerek sıçradım. Başım sert bir şeye çarptı. Kaburgalarım metalin etrafında bükülerek ciğerlerimdeki havayı dışarı attı. Her taraf dönüyordu.

Bir şeye tutunmak için uzandım. Parmaklarımla gediğin kenarını tutmaya çalışınca tırnaklarım kırıldı. Bacaklarım boşluğa uzanan eğik metal bir borudan aşağı sarkıyordu. Soğuk kemiklerime işledi. Dilimdeki su buharlaştı.

Solumdan beyaz bir şeyin hızla geçtiğini görmekten ziyade hissettim. Onu kavradım ve arkama baktığım esnada omuz eklemim yerinden çıktı. Bıçak gibi bir acı saplandı. Elimde Volga'nın bir avuç dolusu saçı vardı. O benim elim miydi? *Genişliyordu.* Volga, şişmeye başlayan gözleriyle bana baktı. Bizi dönerek boşluğa gitmekten alıkoyan tek şey benim tutunmamdı. Gemiye geri binmek için beni bir merdiven olarak kullandı. Tutuna tutuna tırmandı.

Kaltak beni bırakacaktı. Elimi bırakmayı düşündüm ama duş blokunun enkazındaki parlak bir şekil dikkatimi dağıttı.

Hayal.

Nasıl olduysa patlamadan sağ kurtulmuş ve bir semender gibi duvara tırmanıyordu. Parmakları onu metale sabitliyordu. Ona bağırdım ama ses çıkmıyordu. Omzunun üzerinden bize baktı, sonra tavandan koridora doğru yoluna devam etti. Volga onu yakalamak için daha hızlı emekledi. Elim kurtuldu ve birlikte uzay boşluğuna doğru salındığımız sırada nasıl olduysa durdu ve bu kez o beni saçımdan yakaladı.

Görüşüm bulanıklaştı. Gözyuvarlarıma patlarcasına kan hücum ediyordu. Yoğun basınç her şeyi ittiriyordu. Ancak geminin dışını görebiliyordum. Gövde kilometrelerce uzanıyordu.

O yaratıklardan *daha fazlası* vardı.

Pandora'nın yeşim yeşili gövdesinde, kablolarla tutturulmuş halde süzülen karaltılar içeri doğru kendilerine yol açıyorlardı. Uzaktan böcek gibi görünüyorlardı. Gemileri yoktu, metal uzay tulumları yoktu. Yüzlerceydiler. Belki daha fazla. Tek tek *Pandora*'nın içine girip gözden kayboluyorlardı.

Ölecektim.

Ölmek istemiyordum.

Liam'ı kimsesiz bırakamazdım.

On saniye mi olmuştu, yoksa otuz mu? Basınç idrarımı dışarı doğru zorluyordu. Safra boğazımdan yukarı çıkarak ağzımdan dışarı fışkırdı. Gövdenin dışında bir şeyler kıpırdıyordu; iri metal paneller gediği kapatmak için yapboz parçaları gibi hareket ediyorlardı. Volga onları gördü ve kolumdan tutarak beni çekti. Gemiden gelen basınç

akışı durmuşa benziyordu. Pullu zırh, gediği kapatmadan hemen önce delikten içeri uçtum. Volga da hemen arkamdan içeri fırladı.

Takatakatakataka.

Gedik kapandı.

Acil durum ışıkları her yerimizi kırmızıya boyadı. Hâlâ ne basınç ne oksijen vardı. Karanlık her tarafı eriterek içine alıyordu. Volga Güneş Muhafızları'ndan birine işaret etti. Kaptan hâlâ duvara çakılı duruyordu – dışarıya çekilerek savrulmayan bir tek oydu. Volga güçlükle ona doğru ilerledi ve ulaşamadan yığıldı. Baygın bir halde gövdeye çarptı.

Uyanmasını bekledim.

Uyanmıyordu.

Ölürsek sorumlusu bendim.

Liam kimsesiz kalırsa sorumlusu bendim.

Hareketsiz bedene doğru fırladım ve her tarafın kardığını hissettim.

49

LYRIA

Kaçın

Volga sıfır yerçekiminde bir ayı gibi hızlı hızlı soluyordu. Nihayet içerisi oksijenle doldu. Parçalanmış soyunma odasının acil durum aydınlatmasında neredeyse işgalciler kadar canavarımsı görünüyordu. Solgun baldırları benim uyluklarımdan daha kalındı ve kas ile ince beyaz tüylerle lif lif görünüyordu. Kazığa dikilmiş kaptanla aynı hizaya gelmek için yukarı kalkarken kasları esnedi. Adamın uzuvları, karda melek şekli yapan bir çocuk gibi etrafında süzülüyordu.

Volga cesedin üzerinden silahlarını alırken hiç de mektuplarındaki gibi nazik değildi.

Ellerimi, tuttuğum solunum maskesinin etrafında dolaştırdım. Oksijen geri gelinceye kadar bizi nasıl hayatta tuttuğumu hatırlamıyordum. Volga, uyandığında benim oksijen maskesini yüzüne bastırdığımı söylüyordu. Cesetlerden birinden almış olmalıydım. Hafızamı etkileyen ya oksijensizlik ya da uzay boşluğu olmalıydı. Belki bir yan etkisiydi.

Her ne olduysa ben yapmıştım. *Ben.*

Az önce gördüğüm katliamdan her yanım uyuşmuştu. Vücudum adrenalinden, kan hücumundan titriyordu. Öğürmeye başlayınca savruldum ve ancak bir dolaba tutunarak durabildim.

Kafam allak bullaktı. Ellerim de daha iyi durumda değildi. Birkaç tırnağım kökünden kopmuştu. İki elimin parmakları ilk ve ikinci eklemlerden kemiğe kadar yırtıktı. Tenim güneş yanığı gibiydi.

"Bu korkunçtu," dedi Volga.

Sözcükler yavaşça çıkıyordu. "Onların ne olduklarını biliyor musun..."

"Şeye benziyorlardı..." Obsidiyen mi diyecekti? Gözlerini kırpıştırdı. "Ne olursa olsunlar, önce YYJ'ye çarpmış olmalılar."

İdrak etmem zaman aldı. "YYJ mi?"

"Pardon. Yapay yerçekimi jeneratörü. Hayal az önce bizi bırakıp gitti," dedi ölü kaptanın tüfeğini alabilmek için parmaklarını kırarak. Bundan nasıl ürkmüyordu? "Gördün mü?"

"Gördüm."

"Tam bir pislik."

"Şahsen beni asıl endişelendiren canavarlar."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Ephraim'in bana öğrettiği bir şey varsa, o da başkalarının işine burnunu sokmamak gerektiğidir. Burada olma sebepleri Julii. Biz değiliz."

Nihayet tüfeği almayı başararak bir dizi teknik hareket yaptıktan sonra silahtan önce klik, ardından *taaak* diye bir ses çıktı ve ekranında yeşil ışıklar yandı. Volga sırıtıp silahı okşadı. Onu izlediğimi fark edince yüzünü ekşitti. "Silahlar beni sever. Ama ben Julii'yi sevmem. O acımasız biri." Duvarlara baktı. Uzay boşluğu yüzünden kanlardan geriye kahverengimsi lekeler kalmıştı. "Gitme zamanı."

"Haydi canım."

"Ee?" Gözlerindeki kanı sildi. "Nereye?"

"Gangster olan sensin, sen söyle."

"Gangster, gangster, gangster. Ben bir..."

"Bağımsız çalışansın. Evet, her neyse. Ben ikisi de değilim, dolayısıyla..."

Bana bakarak başını yana eğdi ve vücudunun tamamı dönmeye başladı. Aptal yerçekimi. "Evet. Bu durumda vereceğin karar kayda değer olmayacaktır. Üzgünüm." Duraksadı. "Ben öncülük ederim." Koridorda ilerlemeye koyuldu.

"Nereye gidiyorsun? Bir planın var mı ki?"

Yamuk bir dolaba tutundu. "Bu bizim savaşımız değil. Hangarı bulmamız gerek."

"Uçurabilir misin?"

"Bazen."

Koridorda bensiz devam etti. Ölü kaptana baktım. Silahı hâlâ kılıfındaydı. Silahı aldım ve hiç güvenmeyerek Volga'yı takip ettim.

Titreyen koridorlarda ilerlediğimiz sırada gemi sessizdi. Sakin bir ses tüm Güneş Muhafızları'na toplanma noktalarında buluşmalarını ve tüm destek ekiplerinin güvenli odalara geçmelerini, gemide bir düşman olduğunu ve –her ne anlama geliyorsa– Siyah Kod anons ederken sirenler bas bas bağırıyordu.

İlerledikçe koridorun sonundan daha fazla silah ve çatışma sesleri yankılanıyordu. Robotik zırhlı insan cesetleri yerlere saçılmıştı. Yanık cesetlerin sayısı azdı. Çoğu mızrak ve baltalara kurban gitmişti. Görünüşe bakılırsa canavarlar gemiye tek bir silah getirmemişlerdi ama sıfır yerçekiminde yaptıklarına bakılırsa silaha ihtiyaçları olduğunu sanmıyordum.

Gölgelerin arasından daha fazlasının belireceği hissinden kurtulamıyordum.

Ya da bir köşe başından.

Kalbim delicesine atıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum Volga'ya, bir kesişim noktasında süzüldüğümüz sırada. Biri bizi izliyormuş gibi hissettim. Katledilen Sarı sivillerin cansız bedenleri çok arkamızda havada süzülüyordu. Volga gözlerini kısarak inanılmaz sakin bir biçimde havaya baktı.

"Kan görebiliyor musun?" diye fısıldadı. "Hayal'in izini kaybettim. Gözlerim loş ışıkta iyi görmüyor. Üzgünüm."

Bunca zamandır onun izini mi sürüyorduk? Rasgele yürüyoruz sanıyordum. Volga aptal gibi görünebilirdi ama bunu daha önce yapmıştı. Uzayda canavarlarla dövüşme kısmını değil belki, ama diğerlerini. Ellerinde tüfekle ne kadar rahat göründüğünü görünce Kavax'a yaptığını hatırladım. Kaç kişiyi *öldürmüştü*?

"Neden Hayal'i takip ediyoruz?" diye sordum.

"Burayı çok daha iyi tanıyor. O da bir gemi bulmaya çalışacak."

"Onu öldürmek için değil..."

Silahıma baktı. "Onu öldürmek ister misin?"

"Evet," dedim bunun ne kadar olağan geldiğine şaşırarak. "Evet, sorun olmaz."

Volga bana bir bakış attıktan sonra anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle araştırmasına geri döndü.

Gözlerimi kıstım ve Volga'dan daha alçakta araştırmaya koyuldum. Sahiden de, görünüşe göre sağa doğru devam eden, zeminin hemen üzerinde süzülen kan damlacıkları buldum. İzlerin peşinden devam ettik.

Gemi, bas bas bağıran alarmlar dışında ürkütücü derecede sessizleşti. Yerçekiminin yokluğunda hareketimizin sessizliği beni endişelendiriyordu. Her an her yerde bir şeyler bizi bekliyor olabilirdi.

Bir sonraki istasyonda mekanik bir gürültüyle karşılaştık. ÇekimBotları ve geceliğiyle iriyarı bir Altın, elinde kanlı bir jiletle koridordan bize doğru hızla gelirken güçlükle aksi tarafa yöneldik.

Altın yanımızdan geçerken Volga'yla göz göze geldi.

Sesi koridorda yankılandı. "Kaçın..."

Peşinde ne olduğuna baktık. Koridor yüz metre boyunca, titrek kızıl bir boğaz gibi uzanıyordu. Karaltılar hareket ediyorlardı.

"Ah, siktir..." diye mırıldandım ve duvardan kendimi iterek Volga'dan daha hızlı bir şekilde Altın'ın peşinden koştum. Uyuşmuştum. Görüşüm kısıtlıydı. Peşinden gitmem *gerektiğinden* emin bile değildim. Ancak Volga hemen arkamdaydı. Bu da içimi biraz olsun rahatlatıyordu. Yeterince hızlı ilerlemiyorduk ama ileriye doğru hareketimizden vazgeçmeden geriye de bakamıyorduk. Volga onu tutmam için bağırdı. İçgüdülerim ona güvenmemi söylüyordu. Baca-

ğına tutundum ve akımTüfeğiyle arkamıza doğru ateş etti. Koridor yeniden karardığı sırada silahın geri tepmesiyle hızlandık. Hüzünlü bir borazan sesi koridorda bir balina şarkısı misali yankılandı.

"Yakalayın onları!" diye bağırdı biri.

ÇekimBotları içinde iki zırhlı adam bizi yakalamak için öne atıldı. Bizi, iki Altın'm başı çektiği ağır silahlı bir Güneş Muhafızları grubunun arasına aldılar. Çok katlı bir çekimAsansörü istasyonuyla birleşen koridorun etrafına bir savunma çemberi kurdular.

Asansörden yayılan mavi ışık askerleri aydınlatıyordu. Hepsi zırhlı olmayan, yaklaşık bir düzine denizcinin de olduğu otuzdan fazla asker vardı. Bazıları yeni uyanmış gibi görünüyordu. Kim olduğumuzu bilmelerine rağmen silahlarımızı almak için bir çaba göstermediler.

Hiç güven verici değildi.

Dev bir Altın olan liderleri, bir Gri'nin veri tabletine bakarak baş aşağı sarkıyordu. "Termal bitik. Hareketi göster." Cihazdan bir kalp atışı sesi yükselirken üzerinde daire biçiminde beyaz dalgalar göründü. Adam bir değneği hareket ettirdi. "Durdular."

"Ne..." diye başladım.

"Sessizlik," diye terslendi Altın. Adamın üzerinde geceliği dışında sadece çekimBotları vardı. Gözleri Volga'ya kaydı. "Yardımın gerekebilir, Obsidiyen. Duyduğuma göre bunun nasıl kullanılacağını biliyormuşsun." Volga'nın tüfeğine baktı. Volga başıyla onayladı ve adam herkese sessiz olması için işaret etti. "Koridorun sonundan gelen seslerini duyuyorum. Lucia... havalandırmadan gelmeleri durumunda yan tarafımızı kolla. Ana çekimAsansörüne vardıkları takdirde gemiye yayılabilirler. Onları burada tutacağız." Lucia onu sakince izlerken, bir yandan da anlamadığım özel ve sessiz bir dilde konuşuyordu. "Destek yolda." Lucia başıyla onayladı ve yanımızdan ayrıldı.

Altın'ın dikkatini bir kez daha çekmeye çalıştım. "Efendim..."

"Kapa çeneni, kızım," diye tersledi. "Germanicus, senden rehineleri Madam Julii'ye götürmeni..."

"Beni dinleyin!" diye bağırdım. Altın, öfkeden kudurarak hızla döndü. "Zaten lanet olası geminin geri kalanını sarmış durumdalar," dedim.

Gözkapakları titredi. Neyi kastettiğimi anlamıştı.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye fısıldadı.

"Onları dışarıdan gördüm. Yüzlercesi geminin her yanını sarmıştı."

"Doğru söylüyor," dedi Volga. "Bunu görebilecek kadar dışarıdaydı."

"Dil," diye emretti Altın. Dilimi çıkardım. "Haşlanma yanıkları," dedi ve kaskatı kesildi. Uzay boşluğunda olduğumu biliyordu.

"Düşmanlara hazırlıklı olun," dedi gruba.

Ping...

Hareket sensörü koridordan bize doğru ilerleyen tek bir noktayı gösteriyordu. Grilerden biri işaret fişeği patlattı. Kırmızı ışık tek bir savaşçıyı aydınlattı. Hızını artırmak için kıskaçlı tabancaya benzer bir şey kullanarak köpekbalığı gibi yüzerek ilerliyordu. "Germanicus, yüz metre kala öldür onu."

Ancak yabancı savaşçı durdu. Duvarlar arasında ileri geri yüzüyordu. *"Naka, rheket zü Fá!"* diye bağırdı. Kavruk metal bir taç, çıplak kafasına birleştirilmiş gibi görünüyordu. *"Nake, rheket zï Uud."*

Arkadaşlarından gelen alçak sesli bir inilti koridoru sardı.

"Fáaaaaaaaaa."

Ping... Ping... Ping. Pingpingpingpingpingping.

Hareket sensörünü her yönden gelen noktalar sarmıştı. "Kanallar!" diye homurdandı bir kurt muhafız. Savunma pozisyonlarını değiştirdiler.

"Fazla büyükler," diye düzeltti Altın. "Hayatta sığmazlar."

"Aralarında küçükleri de var," dedi Volga.

Altın, panik halinde dahi etkileyiciydi. Yüzünde hiçbir ifade olmaksızın döndü. "Ne kadar küçük?"

Volga elini düz bir şekilde başımın üzerinde tuttu ve köprücükkemiğimin hizasına indirdi.

Altın'ın dudakları gerildi ve jiletini çekerek hızla kanallara ilerledi. Sonra çekimAsansörü arkadan açılırken bizi mavi ışığa boğdu. Asansör boşluğunun içinde asansör falan yoktu. Sadece mavi karanlıkta süzülen tek bir savaşçı vardı.

Hayatımda gördüğüm en iri insandı.

Uzun beyaz bir saç kuyruğu sıfır yerçekiminde başının üzerinde solgun bir yılan gibi kıvrılıyordu. Zırhı, herhangi bir insanın, onun bile, yerçekiminde kullanamayacağı kadar ağır görünüyordu. Şimdi ağırlığı yoktu – kalın, kaba, tırtıklı ve neredeyse kafatası miğferinin üzerindeki tacı oluşturanlar kadar uzun dikenlerle bezeliydi.

"Gerçekmiş," diye fısıldadı Volga şaşkınlık içinde. Mektuplarındaki karanlık masal belirdi. "Volsung Fá."

Sesi derin bir titreşim halinde çıkıyordu. Doğrudan bana bakıyordu. Hayır. Benim üzerimden Volga'ya bakıyordu.

"Volga. Sana bu Lekeleri sunuyorum."

Silah ateşi arasından Altın liderin üzerine fırladı. Uzun bir mızrakla Altın'ın jiletini kenara fırlattı. Sonra çarpıştılar. Miğferinin çivilerinden dördü, bir çileği şişleyen iğneler gibi Altın'ın kafasına saplandı. Omzuna saplanan iki tanesi adamın belinden çıktı. Boynuna hilal biçiminde bir yumruk bıçakla vurarak Altın'ın güçlü omurga kemiğini kesti. Adamın vücudunu kalkan olarak kullanarak bir sonraki avını bulmak üzere, miğferinin çivilerine şimdi Altın'ın koparılmış kafası geçirilmiş halde kendini zeminden itti.

Dev herkesi öldürdü.

Bazılarını mızrağıyla, bazılarını yumruk bıçağıyla, diğerlerini zırhındaki çivilerle. Öldürdüğü veya yaraladıklarını, ölülerden oluşan göz alıcı bir yengeç kabuğu gibi üzerinde taşıyordu.

Volga seri şekilde akımTüfeğini ateşledi. Üzerine isabet eden akım patlamaları zırhta cızırdıyor ve onu sıçratarak daha fazla öldürmeye sevk ediyordu. Silah yeterince güçlü değildi. Canavarlar şimdi, çivili adama yardım etmek için değil, onun öldürmesini ve o korkunç sesi çıkarmasını izlemek için ana koridordan süzülüyorlardı. Volga kör edici bir hızla üçünü öldürdü ama devamı geliyordu.

"Fáaaaaa."

İkinci Altın öldürülür öldürülmez Volga'yla birlikte koştuk. Fá peşimizden gelmeye çalışıyordu ama yerçekiminin gemiye geri gelmesiyle, katlettiği kurbanları çivili zırhını aşağı çekiyordu. Julii'nin adamları yerçekimini geri getirmişlerdi.

Yalnızca Mars standartlarında değil, Dünya'nın yerçekimini fazlaca aşan bir değerde.

Zekice.

Koşmak acı vericiydi. Kurşundanmışım gibi hissettim. Volga bakım koridorlarını yararcasına, sendeleyerek ilerledi, ta ki güverteler arasındaki manuel transit bacasına varıncaya kadar.

Kanaldan aşağı kaymadan önce Volga beni yakaladı. Gözleri, girişin yanındaki kat haritasını taradı. Hayal'in izini kaybetmiştik. Kendi yolumuzu bulmak zorundaydık. Tanrılar aşkına, buz gibi soğukkanlıydı. "Onlar Ascomanni," dedi haritayı incelerken.

"Ascomanni sadece korsanlardır."

"Bunlar gerçek Ascomanni. Uzak Mürekkep'ten," dedi. "Başka ne olabilirler?"

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

Başıyla onayladı ve bir parmağını haritanın üzerine koydu. "Pilot hazırlık odası. On kat aşağıda."

Bacadan ilk ben indim. Katlarda silah sesleri ve patlamalar yankılanıyordu. Belki de yukarı çıkıyorduk. Uzayda hangi yönün yukarı olduğundan emin değildim. Yukarı diye bir şey var mıydı ki? Düşündükçe yönüm iyice şaştı. *Pandora* bir yüzerkentti. Semtleri vardı, belki bir düzine yangın departmanı. Daha kaç kişi hangarlara doluşacaktı?

Bunu düşünecek zaman yoktu.

Küçük katliam dünyalarını hızla geçtik. Julii askerleri dizlerinin üzerine çökmüş bir irtibat odasından dışarı ateş ediyorlardı. Karaltılar içeride homurtulu sesler çıkarırken, dazlak bir Gümüş, bağırsaklarını tutarak bir kapı eşiğinde hiç kıpırdamadan oturuyordu. İş giysileri içindeki iki Altın, kana bulanmış manyakların öldüresiye saldırısına uğruyordu. Manyaklar durmadan kahkaha

atıyorlardı. Bir gemiyi katlediyorlar ve lanet olası bir partidelermiş gibi davranıyorlardı.

Hazırlık odasının üzerinde yavaşlamak için bacaklarımı kastım. Sorunsuzca durdum. Volga tepeden üzerime doğru gelerek yüzüme çarptı ve beni boylu boyunca savurdu. "Üzgünüm. Tuhaf yerçekimi."

Hazırlık odası sessizdi. Dolaplar açıktı, donanım ortalarda yoktu. Pilotlar hızla hangarlara gitmiş olmalılardı. "Seni nereden tanıyordu?" diye çıkıştım Volga'ya, takip ediliyor muyuz diye kontrol etmek için bacadan yukarı baktığı sırada.

"Bilmiyorum," dedi iri gözlerle arkasına bakarken.

Artık o kadar sakin değildi. Canavarı onu tanıyordu.

"Lanet olası adını nereden biliyordu? Seni neden istiyor?"

Şaşkın halde başını iki yana salladı. Daha fazla üstüne gitmedim, gizlediği şey her neyse beklemesi gerekecekti. Ben de o askerler gibi ölmeyecektim. Hangara inmek üzere pilot bacasına yöneldim. Volga beni durdurdu.

Kaşları yukarı kalkmıştı. "Ne?" diye sordum.

"Bir şey... düşürdüm." İnanılmaz bir özgüvenle yerde bir şey arıyormuş gibi davranıyordu. Gittiği yol onu metal bir gemi dışı faaliyet tulumu dolabına götürdü. Volga geriye doğru bir adım attı, sonra tekme vurmak için ileri atıldı. Metal içeri göçtü. Bir homurtu ve tanıdık bir silah sesi işittim. Dolabın tepesi ayrıldı. Odadaki ışık eğildi. Yarım metrelik bölme duvarı, iki parmakla ayrılan tereyağı gibi bölündü.

Volga, menteşelerinden kurtulup içeride gizlenen kişinin üzerine devrilene kadar kapıyı tekmeledi. Elini içeri soktu ve yarısaydam bir hayaleti çekerek çıkardı. Saydamlık, kolun kendisi de yok oluncaya dek Volga'nın kolunun üzerinde dalgalandı. Volga diğer koluyla bir şeyi tuttu ve hayalet belirerek Volga'nın uzanmış kolunun ucunda, boğazından sallanan Hayal'i ortaya çıkardı.

"Hayal!" diye homurdandı Volga. "Tekrar karşılaştık!"

"*Ogre.* Kaburgalarımı... kırdın..." Hayal silahını kaldırmaya yeltendi ama Volga neredeyse parmaklarını da koparırcasına silahı ellerinden aldı. Silah yere düştü. Ona doğru uzandım.

"Hayır! Ona özel kodlanmış." Elimi geri çektim ve kırık dolaptan bir havlu alıp silahın etrafına sardım.

"Bizi ölüme terk ettin!" Volga, Hayal'i göçük açacak derecede sertçe duvara çarptı. "Adonis'te Ephraim'e ateş ettin!" Onu yeniden duvara çarptı. "Cortada Tacı'nı çaldın! Göğsüme iğne sapladın!"

"Benimkine de," diye ekledim.

"Lyria'nınkine de!" Volga bunun üstüne onu daha sert çarptı. "Seni sivilce gibi patlatacağım. İkimiz için de adalet yerini bulsun diye."

Hayal çenesini sıktı. Bir şey yerinden fırladı. Hayal o fırlayan şeyi Volga'ya tükürdü. Volga yana kaydı. Yeşil bir tükürük yere saçılarak düştüğü yeri eritti. Volga bir kahkaha patlattı. "Numaralarını biliyorum, Hayal! Bu kez kalibre edilmiş asit yok."

Görünen o ki Hayal'in tüm numaralarını bilmiyordu. Hayal'in tenindeki beyaz şeritler titredi. Volga sarsılmaya başladı. Tüyleri diken diken oldu. Mucizevi bir şekilde dayanıyordu. Ardından Hayal başparmağıyla ortaparmağının tırnağına bastırdı ve ortaparmak ekleminden uzun bir iğne fırladı. İğneyi Volga'nın omzuna saplamadan hemen önce kendi silahımı doğruca Hayal'in başına yasladım.

Belki askerin yüzümdeki kanından. Belki ırkımın hırçın doğasından. Belki de kafatasına saplanan namlu ucundan, Hayal donakaldı. "Yumuşak kafa, sert mermi. Kötü bir birleşim, kaltak." Namluyu çevirdim. "Bırak onu."

Volga boynunu sıkarken diyebildiği tek şey, "Ben... yapamam," oldu. Yüzü morardı. "El tarak kemiğimle... birleşik."

"O zaman elini bırak, seni aptal. Ve Volga'ya yaptığın şey her neyse... kes şunu."

Hayal'in eli aşağı indi ve teninin yaptığı şey her neyse durdu. Volga acıyla biraz inledi, sonra homurdanarak iğneyi hızla çıkardı.

"Neydi o?" diye sordu, Hayal'in boğazındaki elini gevşeterek.

"Sinir ajanı."

"Tenindeki."

"NASS."

Volga'nın gözleri kısıldı. "Nedir bu NASS?"

"Nanotek acil durum savunma sistemi."

"Gerçekten mi?" Volga'nın kaşları hafifçe yukarı kalktı. *"Harikaymış."*

"Değil mi? Yüklemesini yaptırdığımda..."

"Sessiz." Hoparlör sistemi devreye girerken Volga, kadının boğazını iyice sıktı.

İletişim kanallarından Leydi Barca'nın sesi duyuldu.

"Julii-Barca Hanesi'nin tüm müvekkilleri ve müşterileri, haminiz konuşuyor, bilinmez güçte, kimliği tespit edilemeyen bir düşman gücünün işgali altındayız. Obsidiyenlerle ortak özellikler taşısalar da, görünüşe bakılırsa tenleri poliekstremofilik: Uzay boşluğuna, radyasyona, düşük hızlı atışlara ve termal görüntülemeye dayanıklı. Aynı zamanda ağır psikotropik bir etki altındalar. Acı işlemiyor ama kafaya alınan mermiler etki ediyor. Ana asansörlere girmiş durumdalar. Önleme seviyemiz sıfır. Sıfır yerçekimine alışıklar, o yüzden yerçekimi jeneratörünü devreye soktum. Bu şekilde devam edemeyiz ama yerçekimi size fırsat tanıyacaktır."

Derin bir nefes aldı.

"Düşman belli ki sistemlerimizin işleyişine dair sınırlı bilgiye sahip. Bu yüzden arındırma protokolü uyarınca Pandora*'nın tam tahliyesini emrediyorum. On dakika içinde achlys-9 sinir ajanı basılacak. O zamana dek kapsüllerinize geçin. Victra tamam."*

Pandora bir efsaneydi. Julii onun iki katı üne sahipti. Ailesinin amiral gemisinden öylece vazgeçemezdi.

Dünya tersine dönmüş gibiydi.

Volga afallamış görünüyordu. "Ne yapacağız?"

"Hâlâ talimat mı bekliyorsun?" dedi Hayal kahkahayla. "Zavallı yavrunun *onaya* mı ihtiyacı var." Volga gırtlağını sıktı.

"Kapsülleri bulmalı mıyız?" diye sordu bana.

"Onu öldürecek misin, öldürmeyecek misin?" diye sordum.

"Sonra bakarız."

"Öldürmeyeceksen, buradan çıkmamız için en iyi şansımız o olabilir diye düşünüyorum. Acaba bayıltsak mı?"

"Neden olmasın. Kaypaklık yaparsa öldürürüm." Volga, Hayal'i bıraktı. Küçük kadın nefes nefese yere düştü. "Tabancası olmadan. Böylesi çok daha kolay."

"Sana yardım edebilirim..." dedi Hayal, boğazını ovuşturarak.

"Gemiyi uçurabilir misin?" diye sordum.

"Elbette uçurabilirim." Tek kaşımı kaldırarak Volga'ya baktım. "Ama hangarlara gitmek istemezsiniz," dedi Hayal. "Oradan yeni geldim. Mezbahadan farksız. İnanın bana."

Volga'yla kahkahayla güldük.

"İkiniz de sözleşmemin bir parçasısınız. Sizi Sefi'ye teslim etmezsem ödememin ikinci yarısı yapılmayacak." Gözleri Volga'ya kaydı. "İçlerinden birinin adını bildiğini söylerken maymun neyi kastediyordu?"

Volga başını iki yana salladı.

"Bilmiyor musunuz? Tabii ki bilmiyorsunuz. lanet olası Mars'tan nefret ediyorum," diye söylendi Hayal. "Ne kadar tuhaf pislik varsa burada yaşanıyor. *Çok saçma.*" Fiziksel dünyayı terk edercesine, hücremdekiyle aynı dalgın yüz ifadesine büründü. Kendine geldiğinde ağzından tek bir kelime çıktı. *"Ksenophon."*

"Ksenophon da ne?" diye sordum.

Beni duymazdan gelerek elindeki iğne deliğinden akan kanı sildi.

"Kaçış kapsülleri nerede?" diye sordu Volga.

"Ölmek mi istiyorsunuz? Kapsüller ölüm kafesine dönecekler." Hayal biz ahmaklara açıklama yapmak zorunda olduğu için rahatsız bir şekilde derin bir iç çekti. "Küçük olanlar bakım tünellerinden kendileri inşa etmişçesine geçiyorlar. Büyük olanlar koridorları tercih ediyorlar. Hedef odaklı ilerlemiyorlar. *Avlanıyorlar.* Avın nereye gideceği konusunda bahse girmek ister misiniz? Bir katliam olacak."

"O halde bir yedek planın var," dedi Volga.

"Tatlım, ben bir bağımsız çalışanım. Her zaman bir yedek planım var. Köprü katının altında bir acil durum kaçış gemisi var. Planda yer *almaz.* Şansımız yaver giderse ucubeler onun orada olduğunu bilmeyeceklerdir. Dolambaçlı yoldan ben de oraya gidiyordum." Bize sırıttı. "Ee, hanımlar. Ne diyorsunuz?"

50

LYRIA

Parazit

Pandora koridorları mücadele edenlerle dolmuştu. Gemide toplu bir göç yaşanıyordu. *Pandora*'daki sadece Julii askerleri değildi. Mars'a geri taşıdığı Luna'daki bütün bir hane halkı da vardı. Şefler, akademisyenler, araştırmacılar, muhasebeciler ve at eğitmenlerinden oluşan minyatür bir medeniyet kaçış kapsülü katlarına akın ediyordu. Bir düzine yaratık, yaşlı Obsidiyen kadınların idaresinde koridorlardan geçirilirken şaşkınlıkla izliyordum.

Hayal'in dolambaçlı yolu bizi, bir sırt çantası ve daha hususi bir eşya olan, bir kene veya parazit gibi ensesine ilişerek kıvrılan parlak siyah bir küre aldığı kamarasına götürdü. Bu şeyin ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bununla kambur gibi görünüyordu. Volga şaşkınlıkla ona baktı. Belli ki Hayal'e tutsağımızmış gibi davranma numarasından vazgeçmişti. "Tabancamı artık geri alabilir miyim?" diye sordu Hayal, bir bakım koridorundan köprüye doğru yukarı süzüldüğümüz sırada.

"Hayır," dedi Volga. "Verdiğin zararlardan dolayı o bizim."

"Kim alırsa onundur," dedi Hayal tabancaya özlemle bakarak.

◆ ◆ ◆

Köprüye yaklaştıkça daha fazla ses duyar olduk. Bu, Hayal'in bizi başıboş Ascomanni veya her neyse onlarla karşı karşıya gelmekten ikinci kurtarışıydı. Bir grup geçtiği sırada ölü Griler arasındaki bir cephaneliğin gölgesinde bekledik.

Neşeyle birbirlerine seslendiklerini işittiğimizde, sıradaki kurbanlarını bulduklarını anladık. Hayal bizi koridora yönlendirdi. Koridor boştu. Radyoaktif sembollerin olduğu bir güvenlik kapısına varıncaya kadar gitgide hafifleyerek koştuğumuz sırada yerçekimi tersine döndü. Hayal kemerinde bir şeye uzandı ve ince plastik bir kutu çıkardı. İçinde küçük jelatin bir disk vardı. Diski gözüne taktı. Genişleyerek irislerini Altına çevirdi. Kapıda bir tarayıcı belirdi. Gözünün üzerinde mavi bir ışık yanıp söndü. Kapı açıldı.

"Retina taklitçisi," diye mırıldandı Volga. "Bu Julii'nin özel kaçış gemisi mi?"

"Kimin olduğunun bir önemi var mı? Kadın daha dün bebek doğuracakken bugün savaşıyor. Manyak."

Volga yakasından tuttu ve onu açık kapıdan dışarı itti. Temizlik robotlarıyla dolu bir bakım dolabıydı burası.

"Hoş geldiniz, Madam Barca," dedi hınzır, erkeksi bir ses, Sevro au Barca'nın yüzü bir hologramda belirirken. Sağlamlaştırılmış bir kapı tepemizde kalkan gibi kapandı. Duvarlarda silahlar belirdi. Pahalı silahlar. Julii'nin kişisel zulası. Volga mutluluktan bayılacak gibiydi. *"Kaçış gemisi istemiyorum, diyordun bir de. Hah! İhtiyacın olacağını söylemiştim. Şimdi eve koş, kimin tepesinin tasını attırdıysan birlikte avlarız."* El salladı ve kayboldu. Odanın karşı tarafındaki panel kaydı ve koyu renk bir tüp belirdi. Volga'yı, silahlara ağzının suyunu akıtmayı kesmesi için dürttüm.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Volga, Hayal tüpe yönelirken. "İlk ben gidiyorum."

"Ya gemi çoktan gittiyse? Ve bu şey bizi uzay boşluğuna gönderirse?" dedim. "Bırak, ilk o gitsin."

"Ya da içeri girip bizim girmemizi engelleyebilir," dedi Volga düşünceli bir şekilde.

"Boş versene." Tüpün içine daldım.

Yerçekimi beni hemen ele geçirerek bacadan yukarı fırlattı. On defa döndü. Nefesim göğsümün içine hapsoldu. Metal hızla geçip gidiyordu. Başım ağırlaştı. Ardından yerçekimi yavaşladı. Yeni duyular karşısında midem altüst oldu. Bacanın yuvarlak kapıları açıldı ve emniyetli bir biçimde, konforlu deri koltuğun üzerine düştüm. O nasıl kaymaktı öyle.

Küçük bir sevinç çığlığı attım.

Kendimi bir bekleme salonunda buldum ve salon çoktan dolmuştu. Bir düzineden fazla ağır silahlı Güneş Muhafızı ve ellerinde ağır tüfekleriyle kanlar içindeki birkaç Altın dönüp bana baktılar. Tam karşımdaki deri koltukta ise şişmiş karnının üzerinde, ağlayan bir güneş figürü olan, yeşil metal zırh kuşanmış Victra au Barca oturuyordu.

Bana bakarak eğlenircesine güzel başını yana eğdi ve suratıma bir yumruk geçirdi.

Gerçeklik bulanık kareler halinde geri geldi.

Yine mi! Yine mi!

Kamara dönüyordu. Midem kalktı. Güneş ışığı gövdedeki bir delikten içeri akın ediyordu. Victra duvara tutunmuş duruyor ve dev bir silahla gemiden dışarı ateş ediyordu. Bir şey gövdede iki yüz minyatür delik açtı. Etrafımdaki insanlar kırmızı bir sisin içinde gözden kayboldular. Oturduğum koltuktan iki tüp çıktı ve burun deliklerime girdi. Volga arkamda bir yerde inliyordu. Rüzgâr ve ışık. Yüksek sesli, dev bir kükreyiş. Victra gitmişti. Gövdedeki delikten dışarı fırlamıştı. Sonra oturduğum koltuk beni karanlığın kozası içine alıp yutarken bir tıslama duyuldu.

BAAAAAAAAAMM.

Yere çarptık. Yuvarlandık. Yuvarlandık. Yuvarlandık. Metal bir mızrak karanlık kozayı delip geçti. Gözyuvarımın hemen önünde durdu.

Sessizlik.

Oksijen tüplerden geçip burnuma girdi.

"Volga!" diye mırıldandım. "Volga..."

Kollarım kozanın içinde bedenime sabitlendi. Bacaklarım kıpırdamıyordu. Sağ elimde bir tür yumru hissettim. Ne yaptığını görmek için salladım. Büyük bir osurma sesi çarpma kapsülünden sıvı açığa çıkardı ve etrafımdaki karanlık azaldı. İçeriye ışık akın etti ve nefes almayı unuttum.

Bir Mars fiyordunun kenarından sallanıyordum.

Geminin ön tarafı tamamen gitmişti. Günün son ışığında kırık parçalar, yüzlerce metre aşağıdaki suda parıldıyordu. Geminin geri kalanı dimdik üzerimde asılı duruyordu. Rüzgârla birlikte salınıyordu. Vücut parçaları ve ince porselenler aşağı dökülüyordu.

Lanet olsun.

Beni kurtaran koza, koltuktan çıkan bir tür siyah jeldi. Kozanın dışı iğneliğe benziyordu. Bacaklarım boyutunda üç metal parça saplanmıştı. Iskalayan bir tanesi, kalbimi sadece bir santimetreyle teğet geçmişti. Çarpışma donanımı beni koltuğuma sabitlemiş ve fiyorda düşmemi engellemişti. Julii'nin bunu benim üzerime attığını hayal edemiyordum.

Çarpışma kapsülüne uzandım ve kolçağa tutunduktan sonra donanımı çözdüm. Aşağı düşecek gibi oldum ama kendimi koltuğa çekmeyi başardım. Gemi kayalıklı tünekte gıcırdıyordu. Hareket yarı ezilmiş bir cesedi kıpırdattı ve ceset geminin arka tarafından bana doğru kaydı. Eğildim. Omzuma çarptı ve az kalsın beni de kendiyle birlikte aşağı çekiyordu.

Çarpık ellerimdeki acıyla yüzümü buruşturdum ve elimden geldiğince temkinli bir şekilde hareket ettim. Bir zamanlar insan olan şeylerin kalıntıları kompartımanı çöplüğe çevirmişti. "Volga? Volga!"

Yeniden, cesetler arasında ablamı arıyormuşum gibi hissettim. O mavi ayakkabıları arıyordum. Çarpışma kapsüllerinin çoğunun içi metalle mahvolmuştu. İçlerinde yabancılar vardı. Victra'nın öbür kızlarını burada bulmadığıma rahatlamıştım. *Pandora*'dalar mıydı? Anneleri şimdi yerde, bir kemik enkazından ibaret miydi?

Julii'ye karşı hiçbir sevgi beslemiyordum ama yine de midem bulandı.

Bir çarpışma kapsülü daha tıslayarak havasını bırakırken irkildim. Katı jel, eriyen siyah bir tereyağı gibi elastik bir hal aldı ve içinde arkadaşımın yüzü belirdi. Aşağıdaki fiyordu görünce gözleri kocaman ve korkmuş bir şekilde açıldı. Yana sıçramasıyla gemiyi salladı.

"Volga, kıpırdama."

Gemi tekrar duruncaya kadar ikimiz de kaskatı kesildik. Dikkatle yanma gittim ve çarpışma donanımını açmasına yardım ettim. Kabinden çıkıp geminin ucundaki deliğe doğru tırmanmamız neredeyse beş dakikamızı aldı. Gün ışığına vardığımızda kırık kanattan kayalıklı zemine kaymayı başardık. Volga dizlerinin üzerine düştü ve buzlanmış toprağı öptü.

"Artık gemiye binmek yok," diye kekeledi. "Artık gemiye binmek yok."

"Anlaştık," diye mırıldandım.

Fiyordun tepesi gemi parçalarıyla doluydu ve bu sadece bizimkine ait değildi. Birkaç yırtıkKanat kalıntısı otlar ve donmuş göletler arasında yanıyordu. Bir savaşçı kokpitinden zırhlı bir adamın bir bölümü dışarı sarkıyordu. Oraya nasıl gelmişti? Bir ormanın sınırındaki bir tepede, gemimizin bir başka bölümünden dumanlar tütüyordu. Dev bulutlar, alacakaranlık gökyüzünün büyük kısmını içine alıyordu. Aralarındaki boşlukta gördüğüm yörüngede ışık patlamaları vardı.

"Neredeyiz?" diye sordu Volga.

Batıdaki dağların ardında güneş batıyordu. Sıra halindeki fiyortlar doğu ve kuzey yönünde denize doğru uzanıyordu. "Bilmiyorum," dedim. "Belki Daidalos Dağları'dır. Ya da..." Gözlerim batıdaki dağları aradı ve Hydra'nın Boynu'nun üçlü zirvelerini gördüm. Dehşet dolu bir kahkaha attım. "Kimmerya Dağlık Bölgesi'ndeyiz. Kuzey uçta. Bunlar Pyrria Fiyortları olmalı." Güneye baktım. Daha fazla fiyort ve kayalık yığınlarıyla bezeli sisli bir alanda orman uzanıyordu. Buradan binlerce kilometre ötede tepeler seyrelerek yerini uçsuz bucaksız ovalara ve orman kuşaklarına bırakıyordu.

"Kimmerya! Evdesin," dedi Volga.

Ev mi?

Buz gibi rüzgâr kuzeyden esiyor ve ince ceketimi bıçak gibi kesiyordu. Burası *benim* gezegenimdi. Ancak daha önce hiç kar görmemiştim. Ayrıca, sevdiğim kimse havasını solumuyordu – ya sistemin dört bir yanma saçılmışlar ya da toprağı altına gömülmüşlerdi. Bu yalnızlık veren bir histi.

Mars ev gibi değildi.

"Üzerine bir şeyler giymen gerek," dedi Volga, gemimize doğru bir adım atarak. Ayağı bir taşı yerinden oynattı ve taş yuvarlanarak bir başkasına, o da yuvarlanıp geminin gövdesine çarptı. Metalden bir ses çıktı ve gemi yerçekimine karşı mücadelesini kaybederek öne doğru eğildi. Volga'yla birlikte geminin ta aşağıdaki suya çakılmasını izledik.

"Korkunç," diye mırıldandı ve geminin üçte biri olan arka tarafının enkaz halindeki görüntüsünü işaret etti. "Oraya gideceğiz. Erzak ve yardıma ihtiyaç duyan insanlar olabilir."

Peşinden gittim ama tek nedeni, bundan daha iyi bir fikrim olmamasıydı.

İkinci çarpışma alanına vardığımızda, gece iyiden iyiye çökmüştü ve Julii'nin verdiği ayakkabılar dondurucu suyla doluydu.

Karanlıkta Volga'dan daha iyi görebiliyordum, o yüzden önden ben girdim. Geminin içinde katliam yaşanmıştı. Düzinelerce çarpışma kapsülüne yamuk metal parçalar saplanmıştı. İçlerinden kanlar sızıyor ve zeminde soğudukça katılaşan bir çorbaya dönüşüyordu. Bu şeyden birilerinin sağ kurtulmuş olması neredeyse imkânsızdı. Yine de kurtulan var mı diye bakmak insani bir şey gibiydi. Volga geminin ön tarafına bakarken, ben de arka tarafını kolaçan ettim. Açtığım her kapsül kâbuslarıma bir yenisini ekliyordu. Altıncı cesede geldiğimde uyuşmuştum ve perde arkasında böyle bir şey varken medeniyetin nasıl işlediğini merak etmeye başlamıştım.

Savaş bu muydu? Çok kanlıydı... *sarsıcıydı.* Holoları ve geçit törenlerini izlerken hep bundan daha sofistike ve örgütlü olduğunu düşünmüştüm. Ancak bu çok... pervasızca, hatta beceriksizceydi. Erkek kardeşlerim her gün buna mı tanık oluyorlardı? Geri dönseler bile, zihinlerinde bu mu olacaktı?

Dehşete rağmen aramayı sürdürdüm ve acil durum erzaklarından oluşan bir hazine buldum: Sağlık ekipmanları, termaller, su paketleri, termal ocak ve protein küpleriyle beraber hayatta kalma kutuları. Hayatta kalan birilerini bulacağımdan umudu kestikten sonra bunları geminin dışına istifledim.

Ardından, enkazın arkasında bir şeyler hareket etti.

Önce bunun bir sıçan olduğunu sandım. Sonra parmaklarını gördüm ve bunun, havası inmiş bir çarpışma kapsülündeki birine ait olduğunu fark ettim. Çekerek açtım. Kadının yüzü solgundu. Yara almamıştı – metal bir parçanın bedenini neredeyse ikiye bölmesi hariç. "Hayal." Gözleri kırpışarak açıldı. Beyaz dövmelerinin izleri karanlıkta acayip bir şekilde parlıyordu. Beni tanımadı. "Hayal," dedim sessizce. Eline dokundum. Soğuktu. "Hey, bağımsız çalışan."

"Psappha?" dedi. "Ben... daha zamanım olduğunu... sanmıştım. Bu haksızlık. Daha yapacağım... şeyler vardı."

"Hayal, beni duyabiliyor musun?" Ondan nefret ediyor olabilirdim ama iki parça halindeki birine karşı nefret beslemek güçtü. "Hayal, ben Lyria. Kızıl."

"Kızıl." Gözleri odaklandı. "Ah," dedi hayal kırıklığıyla. "Sen mi? Tabii ki daha iyi bir vârisim olamaz." Dudak büktü. "*Biraz* yetenekli biri olmalıydı. Bir bağımsız çalışan." Gözleri kapandı. "Obsidiyen'i getir." Dudaklarından kabarcıklar halinde kanlar çıktı. "Kargayı... getir." Kaşlarımı çatarak Volga'ya seslendim. Yanıt vermedi. "Senkronu kaybettiğimi hissediyorum. Filiz kökteki nemden süzülüyor. Tıpkı onun dediği gibi."

Sayıklıyordu. İnsanların ölmeden önceki bu hallerine daha önce de tanık olmuştum.

"Hayal demişti," dedi, şimdi de kendisinden üçüncü tekil şahıs olarak bahsederek. "Lanet olası karga nerede? Bu, işine gelecektir. O mavi kanla, bir imparatorluk yaratır."

"Sık dişini. Yardım geliyor."

"Aptal. Kaçtım. Gelmiş geçmiş en iyi bağımsız çalışan olacaktım. Hâlâ o Kemiksüren kaltağı..."

Ağzı yamuldu. Gözleri çıldırmış gibiydi. Yüzüme haykırdı. Geri çekildim ama elleri delicesine bir kuvvetle bileklerime yapıştı. Kusar gibi bir ses çıkardı, boğulan eski bir motor gibi. Gözleri kafatasının içinde patlayacakmış gibi oldu. Vücudu sarsılmaya, ağzı köpürmeye başladı. Suratında, yüzeyin hemen altına sıkışmış salyangoz gibi bir yumru hareket ediyordu. Burnunun tepesinden inip burun deliğini genişletti ve dışarı fırladı.

Ucunda minik lifler olan yüzlerce tüyümsü koluyla, minik metalden bir mürekkepbalığına benziyordu. Yüzüme sıçrarken çığlık attım. Ancak elleri bırakmıyordu. Mürekkepbalığına benzeyen şey gözlerimin üzerinden yürüdü. Burun deliğimde yoğun bir basınç hissettim. *Genzimden içeri giriyordu.* Nefes almaya çalıştım. Sonra eşi benzeri olmayan bir acı duydum. Beynim ve burun deliğim arasına yüzlerce iğne batmış gibiydi. Her bir sinir ucumda katman katman ateş yanıyordu. Omurgamdan aşağısını dayanılmaz bir acı kapladı. Işıklar patlıyordu. Hayal nabız gibi atan kırmızı termal bir canavara dönüştü. Sonra şok beyazına. Kemiklerini gördüm. Organlarını. Kanı, Hyperion'un tramvay haritası gibi görünen bir damarlar ağında hareket ediyordu. Karnındaki yiyecekler bile görünüyordu. Beynimde nabız gibi bir şey çaktı. Hayal hâlâ beni bırakmıyordu. Acı tekrar dev bir gelgit dalgası gibi geldi ve beynimi hissiz bırakarak geri çekildi. Geçtiğinde korkuyla titredim.

Hayal'in gözleri geriye kaydı. Ağzından, hiçbir insana ait olmayan bir ses çıktı.

"Ey benim dağ sümbülüm,
hangi çobanlar bastı üzerine
pervasız, hoyrat ayaklarıyla?

Artık kırılmış bir mühürsün:
Toprağın üzerinde kızıl bir leke.
Figmentum es
Figmentum es Figmentum es
FIGMENTUM ES FIGMENTUM ES FIGMENTUM ES"

Tebrikler, kardeşim. Hayal'i öldürdün. Sen Hayal'sin. Göreve başlama, dedi kafamın içindeki alçak bir kadın sesi. *Hiddetim senin olsun.*

Sonra sessizlik oldu ve Hayal öldü.

51

LYRIA

Yeşim Cadı

Volga karanlıkta bir adamın üzerine çökmüş, göğsüne bastırıp duruyordu. Pes etti, geri çekilip oturdu ve bitkinlikle bana baktı. "Lyria, ne oldu?"

"Ben... ben bilmiyorum." Ne diyeceğimi bilemeyerek başımı iki yana salladım. O yaşananlar gerçek miydi? Burun deliğim darmadağın ve kan içinde olmasaydı deli olduğumu sanacaktım. O mürekkepbalığına benzer şey beynimin içinde miydi? Benim Hayal olmam ne anlama geliyordu? Başlamamam gereken görev neydi? Minik bir canavarın az önce Hayal'in içinden patlayıp benim burun deliğime girdiğini nasıl açıklardım? O şey içimdeydi. Her neyse. Benimle konuşmuştu. Şimdi sessizdi. Acı yoktu. Sadece rüzgârın sesi, metalin gıcırtısı ve etrafımızı saran dev ağaçlar. Asıl canavar dünyanın kendisi gibiydi.

"Hayal öldü," dedim sonunda.

"Olamaz."

Onu Hayal'in yanına götürdüm. Volga kadının üzerine eğildi ve nabzını yokladı. Kulağını kalbinin üzerine koydu. Burnuna hafif bir fiske attı. Gözkapaklarını açtı. Yüzüne vurdu. "*Ölmüş.*"

"Evet, kontrol ettiğin iyi oldu."

"Hayal söz konusu olduğunda emin olamazsın." Ben bir şey diyemeden Volga enkazdan bulduğunu tahmin ettiğim bir bıçak çıkardı ve Hayal'in gözüne sapladı.

"Ne yapıyorsun? Bırak şunu," dedim onu iterek. Volga alınmış gibiydi.

"Cıva, Hayal'in başı için büyük bir ödül koydu," dedi dehşet verici işine dönerek. "Hayal ondan bir şey çalmıştı. Ancak sözleşme Amani. Kanıt gözyuvarı olabilir ancak." Gözyuvarını çukurundan çıkardı ve diğeri üzerinde çalışmaya koyuldu. "Yanındaki küreyi veya çantayı gördün mü?" Başımı iki yana salladım. "Tabancasını?"

Yanıt vermedim.

Mide bulantısıyla gemiyi terk ettim ve Hayal'in metal mürekkepbalığına benzeyen şeyi burnumun içine girdiğinde açtığı küçük kesiğe dokunarak dışarıda bekledim. Cıva, Hayal'in peşindeydi. Neden? Çantanın, kutunun içindeki şey için mi? Yoksa benim içimdeki şey için mi? Volga, onun bende olduğunu bilseydi beni kesip o şeyi içimden çıkarır mıydı? Onun varlığından bile haberi var mıydı?

Tehlikeli bir tip. Hayal, Volga için böyle demişti. Yalan söylemiyordu. Sırf kaçmama yardım etmesi Volga'nm bir dost olduğu anlamına gelmiyordu. Tüm o mektuplar onun için sadece bir zaman geçirme yöntemiydi. Ortada ya da birinin gözçukurlarında para olduğu takdirde tam bir vahşiydi. Volga çok geçmeden, omzunun üzerinde Hayal'in çantası, elinde de onun siyah küresiyle yanıma geldi. "Bu sadece bir iş," dedi ruh halimi anlamayarak. "Zaten ölmüştü."

Kutuyu açmaya çalıştığı sırada bir şey demedim. Çabayı faydasız bularak cesetlerden birinin üzerindeki tabancayı aldı ve küreye sıktı. Metalde tek bir çizik bile oluşmadı. Volga kaşlarını çattı. Ancak alışılmadık bir çınlama ortalığı sardı ve küre sanki bana fısıldayıncaya dek zaman içinde form değiştirdi.

"İçinde ne var?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Belki de çaldığı şeydir. Çok değerli olabilir."

Etrafımızda düzinelerce ölü vardı ve o değerli bir şeyin peşindeydi. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Bu çarpışmadan, bu insanlardan. Liam'ın yanma dönmem gerekiyordu.

Kafamda, bir türlü kurtulamadığım tiz bir uğultu vardı. Kürenin fısıltısı değil. Başka bir şey. Önce bunun kulak hasarı olduğunu düşündüm. Sesten kurtulmak için parmağımı kulağıma soktum. Bilakis, uğultu daha da arttı. Ses kafamın içinden gelmiyordu. Ormandan geliyordu.

"Bunu duyuyor musun?" diye sordum. Volga başını iki yana salladı. "Avcı kulakların olmalı. Hiçbir şey duymuyor musun?"

Kutuyu bıçağıyla kanırttı. "Belki kafanı vurmuşsundur?"

Ağaç sınırına ilerledim. Ses ormandan geliyordu. Volga arkamdan seslendi ve sesi takip etmeye koyulduğum sırada bana yetişmek için koştu.

Ben içerilere ilerledikçe uğultu artıyordu ve havada belli belirsiz bir dalgalanma görebiliyordum. Bir nevi, ocağın üzerindeki sıcak hava dalgası gibi. Kırık dallar belirdi. Başımızın çok üzerinde parçalanmış ağaçlar vardı. YırtıkKanatlardan biri buraya düşmüş olmalıydı. Çarpmanın etkisiyle ağaçların infilak ettiği karanlık bir çalılığa girdiğimde, altından bir çift yeşil metal ayak çıkan devrilmiş bir ağaç gövdesiyle karşılaştım. Uğultu öylesine gürültülüydü ki kulaklarımı tıkamak zorunda kaldım.

"Hayal?" diye seslendi bir kadın. Uğultu yok oldu. "Nerede kaldın? Korkunç lanet yarım saattir sesleniyorum."

Victra ağacın öteki yanında sırtüstü yatar vaziyette iki eliyle ağacın gövdesini itiyordu. İki bacağı birden ağacın altına sıkışmıştı. Yirmi santim yukarı devrilseydi, karnındaki bebeği ezmiş olacaktı.

Sıkışmış Altın, dağınık altın rengi saçlarının altından öfkeyle bize baktı. Gözleri hiddetle parlıyordu. Korkudan geriye zıplarken sertçe Volga'ya çarptım ve yere düştüm. Tekrar ayağa fırladığımda Victra kahkahalarla gülüyordu.

"Korkunç şansım. Sevro haklıymış. Dünyalar hamamböceklerine kalacak."

"Julii!" diye bağırdı Volga.

"Barca! Tanrılar aşkına, kimse bir türlü anlamıyor mu? Bu Sevro'yu çok kırıyor. Hayal nerede? Adamlarım nerede?"

Kafasına vuracakmışım gibi yerden bir ağaç dalı aldım. Sonra Victra'nın akımYumruğunun karda epey uzakta olduğunu gördüm. Ona doğru koştum ve elimi dev metal eldivene soktum. *Vıuuuuın.* Cihaz açıldı ve başına doğrulttum. İçindeki enerji kolumu sarsıyordu. Tanrılar aşkına, ağırdı.

"Hadisene, küçük kız. Vox, Sendika, Atalantia, o ucubeler. Herkes benden bir parça ister. Bir ısırık al. Bakalım boğuluyor musun, boğulmuyor musun."

"Lyria, yapma," dedi Volga önüme geçerek. "Onu vuramazsın."

"Çekil."

"Bu sen değilsin."

"Nereden bilecekmişsin? Birkaç mektuptan mı?"

"Lyria, biliyorum. Onu vurmak istemezsin."

Kolum, ağır akımYumruğunu tutmaktan ağrıyordu. "Sana ve bana işkence etti, bizi zindana kapattı, değil mi? Onun da..."

Victra yerden kahkahalar attı. "Zindan mı? Electra'nın *oyun odası* demek istedin herhalde?" Onun gözünde bit kadardık. "Electra'ya o odaları dört yaşma bastığında hediye etmiştim. Sofistlerimizin sıkıcı olduğunu söylemişti, *benim* annem de bana aynısını yapmıştı, bakın nasıl *oldum*." Bana bakarak hafifçe dudak büktü. "Öyle ya, Antonia da vardı, değil mi? Ama onu hallettik." Gülümsemesinin bir kısmı memnuniyetten, diğer kısmı gururdandı. "Electra yapbozu on üç günde çözdü. Elbette benden daha yavaştı ama babasından çok daha hızlıydı. Bir de size bir sır vereyim, aramızda kalsın, içimden bir ses bundan biraz zevk aldığını söylüyor. Küçük gaddar. Her neyse, size *gerçekten* işkence ediyor olsaydım, kafayı yerdiniz. İsterseniz kocama sorun."

Oyun odası mı? Hayal'in gösterisi şimdi mantıklı geliyordu. Kendimi gerçekten de bit kadar *hissediyordum.*

"O odanın bize neler yaptığını gördün..." dedi Volga.

"Evet, tabii, ufak bir zorluk kimsenin karakterinde yara açmaz. Sizin için harikalar yaratmışa benziyordu. Geçen yıl bu kadar kana susamış olsaydınız, aileniz şu an hâlâ..."

Her yanım öfkeyle dolup taştı ve akımYumruğunu yere, Victra'nın başının yakınında bir noktaya ateşledim. Silahın geri tepmesiyle arkaya savruldum ve az kalsın elimden düşürüyordum. Victra gözünü bile kırpmamıştı. Çevresindeki eriyik kar bulutlarından buhar tüterken esnedi. "Tanrılar aşkına, siz Kızıllar ne dramatiksiniz."

Volga silahı elimden aldı.

"O hamile! Kötülük yapmayacağım."

"Kötülük mü?" diye çıkıştım. "Az önce Hayal'in gözyuvarını çıkardın."

"Zaten ölmüştü. İhtiyacı yoktu."

"Hayal öldü mü?" dedi Victra. "Kahretsin, otuz milyon kredi heba oldu. O göz kamaştırıcı kişiliğini özleyeceğim." Aklında bir düşünce belirdi. "Öldüğünde yanında kim vardı?" Volga başıyla beni işaret etti. Victra'nın gözleri sabitlendi.

Parazitten haberi var mıydı?

"Teşekkürler," dedim Volga'ya.

"Ama yanında sen vardın."

"Ona ne diye cevap veriyorsun ki?"

"Kabalık etmek istemem ama ikiniz başka zaman didişseniz de şu dev ağacı bacaklarımın üzerinden kaldırmama yardım etseniz nasıl olur? Adamlarım sinyalimizi bulacaktır ama beni kıyıya vurmuş bir balina gibi sırtüstü yatarken bulmaları hiç onurlu olmaz. Dillerinden asla kurtulamam."

"Sana yardım etmeyeceğiz," dedim.

Volga yardım etmek istiyormuş gibi duruyordu. "Diğer kızların nerede?" diye sordu.

"Güvende."

"Ona yardım etme," dedim.

Volga, sesinde alçak bir hırıltıyla bana döndü. "Beni kontrol edemezsin. Neyin doğru olduğunu düşünürsem onu yaparım."

"Bu kaltağa yardım mı edeceksin yani? Bunun bizim savaşımız olmadığı zırvasına ne oldu?"

Volga bir şey demedi.

"Tatlım, bu kadar inatçı olma. *Çok* bastırılmış olmanı anlıyorum," dedi Victra. "Ama bu kadar ikiyüzlü olmasak mı acaba? Kızımı kaçıran *sizdiniz*. İkiniz. Tek parça halinde teslim edilmeniz için şart koşmamasına rağmen o Gri dostunuz transferinizi ayarlayacak kadar iyi niyetliydi. Her açıdan iyiliksever biriyim. İkiniz de, o... şeyler *gemimi* ele geçirene kadar Obsidiyen evcil hayvanlar olma yolunda ilerliyordunuz."

"Ascomanni," diye düzeltti Volga.

"Olabilir," dedi Victra.

"Onlardı," diye üsteledi Volga. Victra'nm gözlerinden, aynı fikirde olduğu anlaşılıyordu. "Adımı biliyorlardı." Victra tamamen şaşırmamış halde kaşlarını çattı. Ne biliyordu?

"En azından bu korkunç lanet ağacı korkunç lanet bacaklarımdan çekerek eser miktarda kalmış ünümü korumama yardımcı olabilirsiniz," dedi. "İstediğiniz paraysa sorun değil. Ne kadar istiyorsunuz?"

"Para her şeyi çözemez," dedim ona.

"Yanılıyorsun ama her neyse."

Cesaretim el verdiğince ona yaklaştım. "Bunun burada sana yardımı olmaz. Biraz şerefli olmayı dene. Neticede, sahip olduğun tek şey o."

Gülümsemesi soğuktu. "Döngüselliği severim. Adamlarım buraya geldiğinde seni bırakırız belki."

"Yardımınıza ihtiyacım yok, Ephraim'in beni takas etmesine ihtiyacım yok," dedim ona ve gemiye doğru yürümeye koyuldum. Volga peşimden geldi.

"Nereye gidiyorsun, Lyria?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmez."

"Adamları geliyor. Burada beklersek güvende oluruz."

Victra'nın adamları bizi amiral gemisinin orta yerinde Ascomanni'den bile koruyamazken bunu nasıl söyleyebilirdi? Buraya gelirlerse... Başımı iki yana salladım.

"Ona borçluyuz," diye üsteledi Volga.

"Ben borcumu o hücredeyken ödedim. Sen de. Karnı yüklü diye yardıma muhtaç olduğunu mu sanıyorsun? O bir Eşsiz Yaralı, seni aptal."

"Ben aptal değilim," dedi Volga gücenerek.

"Sahiden gidip onlara bulaşmak mı istiyorsun? Ephraim senden bunu yapmanı mı isterdi?"

"Ephraim darmadağın. Orada bu durumdan kaçabilirdim. Ancak bundan kaçarsam..." Başını iki yana salladı, sonra dimdik kaldırdı. "Benim borcum çocuğunu ona geri teslim ettiğimde ödenecek." Elini omzuma koydu. "Sen de benimle gel."

Volga'nın beline iliştirilmiş bıçağına baktım. Hayal'in gözlerinden akan kan, bluzuna sakladığı yerden sızıyordu. Bundan zengin olacağını sanıyordu. Aptal. "Umarım istediğin tüm parayı sana verir. Senin aksine ben satılık değilim."

Onu bıraktım.

Çok geçmeden, enkazda bulduğum erzakların yarısını yanıma aldım ve eşya dolabındaki gri bir pantolonu üzerime geçirdim. Ayaklarım, ölü bir Gri'nin aşırı büyük botları içinde yüzerek kaza yerinden uzağa, güneye yürümeye koyuldum. Bir yanım, Volga'nın peşimden gelmesini bekledi.

Gelmedi.

Önümde uzanan tek şey taş ve buzlu çamurdu. Beni yutsa kimsenin ruhunun duymayacağı uçsuz bucaksız bir alan. Burası ev falan değildi. Volga'nın notuna cevap yazdığımdan beri ilk kez kendimi gerçekten yalnız hissediyordum. Neredeyse bir ömür önce gibi geliyordu.

Geriye dönüp gemiye baktım. Artık sadece bir nokta gibiydi. Bir planım yoktu ama Victra'nın adamları tarafından kurtarılmak istemiyordum. Ephraim'e verilmek ve ona bu iyiliği için borçlu kal-

mak istemiyordum. Kendi başıma idare etmeye çalışırken donarak ölmeyi tercih ederdim.

Fiyortta yürürken, aşağıdaki karanlık suyun hemen üzerinde yüzen birkaç geminin kaza yerine ilerlediklerini gördüm. Bu mesafeden bakınca birer noktadan farksızdılar. Bunlar Victra'nın adamları olmalıydı. Yürüttüğüm gözlükleri nasıl açacağımı çözmem fazla uzun sürmedi. Çalıştırdığımda, öncü gemiye odaklandım. Büyüteci çevirdim. Gemi, yuvarlak gövdeli ve hafif kıvrık kanatlı o eski nakliye araçlarından biri gibi pelikan görünümündeydi. Bir Altın'ın kurtarma partisinden beklediğim kadar görkemli değildi. Julii veya Barca sembolü de yoktu. Ötekine odaklandım. Bir pelikan daha. Yan tarafında, bir Ambrosia şişesini kafaya dikmiş Pembe bir modelin yüzünün resmi vardı. Işıkları, ailemin katledildiği günkü gibi pırıl pırıldı.

Döndüm ve düzlüğe geri koştum. Volga'yı kaza yerinin yakınında, Victra'nın ezilmiş zırhını çıkarmasına yardım ederken bulduğumda bitkinlikten başım dönüyordu. Volga bana gülümsedi.

"Geri geleceğini biliyordum."

"Kızıl El." Nefes nefeseydim. "Kızıl El geliyor."

Volga aşırdığı tüfeği kuşandı. "Kızıl El mi? Emin misin?"

"Gün akbabaların günü," diye mırıldandı Victra. Gözleri gökyüzünü taradı ve sanırım sonunda bir şekilde adamlarının gelmeyeceklerini anladı. "Beni ve buzluğu öldürürler." Bana baktı. "Senin için durum daha vahim olabilir, Gama."

Karnına baktım. Her an doğuracak gibiydi. "Koşabil..."

Fırladı, şimdiden on metre ilerideydi, hızlıydı. Volga hemen arkasındaydı. Kahretsin.

Derin karda peşlerinden koşmaya çalıştım. İnanılmaz hızlıydılar. Victra'nın bacakları onu ormanın içinde pistonlar gibi götürüyor ve o karnını tutarken dev bir tepeden yukarı taşıyordu. Volga da yetişmeye çalışarak peşinden koşuyordu. Çok geçmeden gözden kayboldular, bense ancak ayak izlerini takip ediyordum. Ancak bir süre sonra onlar da yok oldu. Yere bakındım, dalın birinde bir

şey parlıyordu. Silinmek üzere olan sarı bir el izi. Sağa doğru ağaç dallarında başkaları vardı. Termal hayaletler.

Elim başıma kaydı.

İçimdeki şey neydi?

Ağaca tırmandım ve dalları eğilene kadar devam ederek izlere bakındım. Bir tepenin başında onlara yetiştiğimde yan tarafımda bir sancı vardı. Volga soluklanmaya çalışarak karınüstü yatıyordu. Victra ise, bir kayanın arkasına çökmüş, aşağıdaki kaza yerine bakıyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, yanlarında karın içine düşerken.

"Sana izleri takip eder demiştim," dedi Victra, Volga'ya.

Volga şaşkınlıkla bana baktı, sonra Victra'nın karnını işaret etti. "O olmadan ne kadar hızlısın?"

"Övünmek kabalık olur."

Hâlâ soluk soluğa bir kayanın üzerine uzanıp yukarı baktım. Mekikler daha yeni iniş yapıyorlardı. Bu kez hiçbir termal iz yoktu. Birkaç düzine Kızıl arka taraftan dışarı akın etti. Gözlüğü Victra'ya uzattım. Hakarete uğramışçasına itti. Kendim bakmak için çektim ama bu kez de Volga kullanmak için elimden aldı. Söylenerek, çıplak gözlerle Kızılların, kaza yerinin iç tarafını aramalarını izledim. Bir kişi geri kalanından ayrı duruyordu.

"Gözlerime lanet olsun," dedi Victra gözlerini kısarak. "Şefleri kaltağın ta kendisi. Burada ne halt ediyor?"

"Kim?" diye sordum.

Victra düşündü, sonra yanıtlamaktan vazgeçti. Volga kaskatı kesilmişti. Gözlüğü geri almak için uzandım. Volga istemeye istemeye verdi. Victra elinden kaptı. "Önemi yok," dedi.

"Bırak görsün," dedi Volga. "Buna hakkı var."

"Neyi görecekmişim?"

"Gitme vakti," dedi Victra.

"Gözlüğü verin bana." Elinden almaya yeltendim ama bir çocukmuşum gibi itti. Öfkeden köpürerek kayalığın üzerinde yalnız başına duran kişiye baktım. Kafatasımın kökünde bir ağrı vardı. Bulanık görüntü giderek netleşmeye başladı. Tam olarak büyütülmüş sayılmazdı ama iğne deliği kadar görünse bile beynime tanıdık

gelmişti. Arkasını döndüğünde kaskatı kesildim. Yüzü hatırımdaki gibiydi. Yarısı güzel. Yarısı korkunç bir yara izi. Tetiği çektiğinde erkek kardeşimi öldüren silah atışından yeşil bir lekesi vardı.

"O kadını tanıyorum," diye fısıldadım.

Volga kaşlarını çattı. "Bunu nasıl..."

"Adı Harmony," dedi Victra, merakla beni izlerken. "Ares'in kötü tohumu. Aynı zamanda Kızıl El'in lideri. Bakıyorum onu hatırlıyorsun."

"121'e saldırmıştı," diye mırıldandım. Omurgamdan aşağı bir sıcaklık yayıldı ve kafatasımın arkasında bir sıkışma hissi belirene kadar arttı. Gözlerimin önünde pikseller yanıp sönüyordu. Uzuvlarım batma hissiyle acırken, kalbim hızla çarpmaya başladı. Sanki etrafımdaki her şeyi duyabiliyordum. Volga'nın boş midesindeki sıvıların gurultusunu. Düşen her kar tanesinin sesini. Uzaktaki bir geminin hırıltısını. Hatta Victra'nın rahmindeki bebeğin hareketini. Sonra küre Volga'nın olduğu taraftan tekrar fısıldadı.

Victra değişimi ayrımsayarak bana doğru kaşlarını çattı. "Dosyanda öyle yazıyordu. Kavax onun sıvışıp gitmesine izin vermişti."

"Erkek kardeşini öldüren," dedi Volga sorarcasına. "Yaralı, değil mi?" Bunu ona yazdıklarımda söylemiştim.

İşitmem normale döndü. Şaşkınlık ve öfke arasında kalarak başımla onayladım. "Babamı, ablamı ve çocuklarını da. Burada ne işi var?"

"Kocası ve çocukları ailemin sahibi olduğu bir madende can verdiler," dedi Victra. "Sevro'nun babasının kafası bu kadın yüzünden bir kutunun içini boyladı. Ares'in bir Altın olmasına katlanamadı. Burada olduğumu nereden bildiğine gelirsek..." Düşünceli bir şekilde dudağını ısırdı.

"Onu öldürmemi ister misin?" diye sordu Volga, tüfeğini diğer koluna alarak.

"Hayır," dedi Victra.

"Sana sormuyordum."

Gözlerimi dikip Harmony'ye baktım. Şimdi öncekinden daha da netti. Burunları yerine uzun metal birer takma-burnu olan iki

adam karları koklamaya başladıkları sırada kadın bir yakmaç yakıyordu. "Onu buradan vurabilir misin?"

"Muhtemelen."

"Zavallı kızla dalga geçme," dedi Victra. "Bir nokta iki kilometre ileride. Bu rüzgârda bir yön dürbününe ihtiyacın var. O akımTüfeğinin namlu aleviyle oradaki mekikleri tepemize toplarsın."

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Volga, Altın'a.

"O kadın aileme bir kan savaşı açtı," dedi. "Beni ilgilendirir. İntikamını erteleyemedin diye o mekiklerden bizi kurşuna dizdiklerindeyse hepimizi ilgilendirir. Bebeğim de dahil olmak üzere."

Volga onu duymazdan geldi. "Lyria, onu öldürmemi istiyor musun?"

Harmony'nin kafasının bir yumurta gibi kırıldığı gözlerimin önünde belirdi. Kanının karlara bulaştığı. Boğazında açılan bir delikten hırıltılar çıktığı. Belki bir de karnında. Ancak Victra'nın karnına ve jiletini sıkıca tutmaktan beyaza dönen parmaklarına bakınca aksine ikna oldum. Volga ateş bile etmeden Victra bizi öldürür müydü?

"Hayır," dedim. "Buna değmez."

Bunu bebeğin iyiliği için mi, yoksa Volga'nın hayatı için mi söylemiştim?

Her iki türlü de, bu Victra'nın beklediği yanıt değildi. Eli jiletinin kabzasını bıraktı. Volga rahat bir nefes aldı ve tüfeğini dizlerinin üzerine koydu. Riskli olmasına rağmen benim için yapmaya hazır olduğu şeyi bilmek içimde tuhaf bir rahatlık uyandırdı.

"İzimizi bulmaları fazla sürmez," dedi Victra. Tepemizde patlama sesleri yükseliyordu. Gece gökyüzü ışıkla yanıp sönüyordu. "Ascomanni, daha iyi nasıl anlatırım bilmem ama... bilgisayarı ele geçirdi. Bunu yapabileceklerini düşünmemiştim. Silahların kontrolünü ele geçirdiler. Siz ikiniz baygınken kaçış kapsüllerini paramparça ettiler." Yüzünü ekşitti. "*Pandora* yörünge saldırısı yapmasın diye uyarı ışığımızı kapamak zorunda kaldım. Onca enkazla... Adamlarımın gelecekleri falan yok. En azından yeteri kadar kısa sürede gelmeyecekler. Kendi başımızayız."

Gözlerini kısarak güneye, karanlık ormana baktı. Orman göz alabildiğine uzanıyordu. Eli karnına kaydı, tek korkusuna. Ondan nefret ederken bile soğukkanlılığına hayran kalırken buldum kendimi. Ancak Harmony varken, o nefret birdenbire küçücük kaldı. "Bir telsiz donanımı veya bizi güneye götürebilecek bir gemi bulmamız gerek," dedi. "Ve derhal gitmeliyiz."

52

EPHRAIM

Solgun Yağmur

Olympia'ya artık kar düşmüyordu. Yumuşacık beyaz caddelerde yürüdüğüm sırada sabah aydınlıktı. Kartal Yuvası'ndan uzaklaşmam gerekiyordu. Merdivenlerden ineli dört saat oluyordu ve hâlâ Valdir'im Tanrıyiyen'i katletmesinden doğan etsi kan ve dışkı kokusunu üzerimden atamamıştım.

Geçen makinelerin karı mahvetmesi çok sürmemişti. Sanayi sesleri şehirde yankılanıyordu. Bir zamanlar asimilasyon kamplarında zayıf düşen Kızıllar şimdi Sefi'nin, Olympia'yı eski görkemine kavuşturma isteği üzerine şehrin tadilatı için yüzer inşaat skiflerinde çalışıyorlardı. Harika iş çıkarıyorlardı. Cıva, helyumundan aldığı parayı cebine atarken, Sefi bunu Kimmerya'ya döküyordu. Hükümleri mutlaktı. Kızıl El teröristlerinin infazları kamuya açık ve acımasızdı. Ancak zenginliği etrafa yayıyorlardı.

Kırsaldan yeni gelmiş Kızıllar ve adiRenkler sıralar halinde iş kayıt tesislerinden çıkıyorlardı. Her birine kalacak yer, adil bir maaş ve yıllarca sahip olmadıkları bir amaç duygusu verilmişti. Birçok ortaRenk şimdi yönetici olarak Sefi'ye çalışıyordu. Diğerleri, Obsidiyenler de pay aldıkları sürece, nasıl uygun görürlerse o şekilde para kazanmakta serbestlerdi. Şehir hayat buluyordu. O

iyimserliği taşımıyordum. Sefi Mars için, Lyria'nın halkı için iyi olabilirdi ama Volga için değildi.

Yoksa bu seçimi yapmak bana düşmez miydi?

Ben geldiğimde berduşlara ve şenlik ateşlerine ev sahipliği yapan pazarlar şimdi güney Kimmerya'dan ürünler, Termik'ten balıklar, Agea'dan tekstil ürünleri, Çekirdek'ten egzotik eşyalarla dolu yeni mağazalar kaynıyordu. Obsidiyenler; Gümüşler, Kahverengiler, Bakırlar ve Kızılların yanında yürüyorlardı. Bu bir ütopya değildi ama savaş da değildi. Sefi'nin rüyası gerçek oluyordu. Son Kızıl El bombardımanından bu yana haftalar geçmişti. Valdir, çöküşünden önce istikrarlı bir şekilde kalelerinden tepelere kadar izlerini sürmüştü.

Sefi öldüğünde hepsi dağılacaktı.

Volga'yı da bunun içine sürüklemesine izin veremezdim ama Julii onu hâlâ elinde tuttuğu sürece Sefi'nin oyunuyla ters düşmemem gerekiyordu. Dizginlerimin elinde olduğunun farkındaydı.

Kızıl bir oğlan, bir kumarhane yakınında bana cepçilik yapmaya yeltendi. Kulaklarına vurdum, sonra da oradan geçen bir Gümüş'ün kronometresini çalarak düzgün çalma tekniğini gösterdim. Kronometreyi çocuğa verdim ve ellerinden olmak istemiyorsa onları kronometre gibi hassas bir şekilde hareket ettirmesi gerektiğini söyledim.

Saçlarını karıştırmamın ardından dikkatle yüzüme baktı. "Sen Ephraim ti Horn'sun," dedi.

"Öyle miyim?" İçgüdüsel olarak gözlerim Sendika belalılarını aradı ve çocuk ceketime tükürünce kahkahayla güldüm. "Yaşasın Azrail!" diye haykırdı ve bana yumruk atmaya çalıştı. Daha fazla Kızıl'ın ne olduğuna bakmaya geldiğini görünce bağırarak uzaklaştım.

Bir geneleve sığınıp izimi kaybettirdim. Tanıdık kokuları duyunca burnumu büktüm ve Kızıllar geçinceye kadar madamı savuşturdum. Bu lanet olası bir linç güruhu olsa gerekti. Azrail'in adamları lanet delilerdi. Yürüyüş hevesim kaçınca Kartal Yuvası'na dönmek için uzun Bellona Merdivenleri'ne yöneldim.

Az kalsın koşarak geçen iki Kızıl tarafından eziliyordum. Edep diye bir şey yoktu. Hyperion'a geri mi dönmüştüm? Sonra yaya trafiğindeki bir değişikliği ayrımsadım. Veri-tabletli veya optik implantlı olanlar iç veya dış ekranlarına odaklanmış durumdaydılar. Diğerleri barlara veya Ulukabile'nin yeni multimedya istasyonlarına akın ediyorlardı. Üniformalı Obsidiyen Bekçi ve Kızıl partneri bile bir ekrana yaklaşmak üzere, bir hırsızın kaçmasına göz yummuşlardı. Arkalarına geçtim.

Bir uzay gemisi hologramının ışığı camı aydınlatıyordu. Bu *Pandora*'ydı. Saldırı altındaydı. Merdivenlere geri koştum.

Pandora 09.30 Olympia saatiyle Ulukabile renklerini taşıyan gemilere yenik düşmüştü.

Gökyüzü çok geçmeden ceset yağmuruna tutulmuştu.

Eve koştuğum sırada ekranlardan parça parça savaş görüntülerini yakaladım. Kartal Yuvası güvenliğini geçtikten sonra veri-tabletimden cesetleri seyrettim.

Cansız çıplak bedenler yüksek rakımda Agea'nın üzerine atılmışlardı. Gün ışığında solgun ceset yağmuru, havadan insan görünümlü tüyler iniyormuş gibi, neredeyse zarif görünüyordu. Agea'nın hava-kancalarına, gökdelenlerine, parklarına, kaldırımlı bulvarlarına, beyaz taş meydanlarına ve Işıkkalesi çatısına çarptıkları ana kadar neredeyse uçtukları zannedilebilirdi.

Cesetler dört Ulukabile piyade taşıyıcısı tarafından bırakılmıştı. Skuggi eğitim cephanesine vardığımda ikisi düşürülmüştü. Böcek-Kabuğu ve sıçramaBotlarını kuşandığımda, donanımları belime geçirdiğimde ve neodim mıknatıs için devasa bir yalıtımlı taşıma kutusunu yüklendiğimde, yeni drone'lar Ulukabile üniformalı bir Obsidiyen cesurun, hava komandoları tarafından üçüncü gemiden dışarı sürüklendiğini görüntülemişti. Saldırı emrini Sefi'nin verdiğini zannedeceklerdi.

Ama Sefi ne diye Victra'ya saldırsındı ki?

Saldırmazdı.

Bunu yapan Volsung Fá olmalıydı. Sefi'yi alt etmek için bir savaş kurguluyordu. Agea'nın üzerine bırakılan o cesetlerden biri de muhtemelen Volga'ya aitti. Bu düşünce az kalsın ayaklarımın bağını çözüyordu. Ancak bunun dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim. Volga olmazsa dizginlerim de Sefi'nin elinde olmazdı. Hareketimi kısıtlayacaktı. Beni batan bir gemide kapana kıstıracaktı. Daha fenası. Çocukları kapana kıstıracaktı. Ve Volsung Fá'nın, gördüğüm kadarıyla, bir planı vardı ve işler giderek kızışıyordu. Cumhuriyet'teki gerilim düşünülürse, Ulukabile'nin bu işin içinde olduğunu yutarlarsa bu bir savaşa dönecekti.

Bu da, çocukların sahiden rehine olacağı anlamına gelirdi.

Dolayısıyla onları buradan çıkarmam gerekiyordu ve kapı hızla kapanıyordu.

Çocuğun giysisinin içinde koşum takımı olsa iyi olurdu. Ona o garajı sırf çekimSikletleriyle oynasın diye ayarlamamıştım.

Tasarım mermilerden örümcek-paralizi seçtim ve tabancama bir şarjör taktım, ardından ceketimi giydim, kolumun altına bir paket patlayıcı sıkıştırdım ve Pax'ın garajda yaptığı kancayı iniş rampasına geçirmek için *Kartopu*'na koştum. *Ah, bu çok pis olacaktı.* Donanımımı arkama yükledim.

"Grarnir?" dedi bir adam arkadan. Döndüm. Skuggilerden *vynKjr* olarak Freihild'in yerine geçen Gudkind hangarın kapısında duruyordu. İki yanındaysa görece zeki skuggilerimden ikisi vardı. "Grarnir!" diye seslendi öfkesiz bir sesle. "Kraliçe seni bekliyor. Batı sığınağında ona katılacaksın."

İşte. Sefi'nin askerleri bana asla zarar vermezlerdi ama Sefi bir daha asla çocuklarla gözünün önünden ayrılmama izin vermeyecekti. Hâlâ gemime erişimim varken derhal harekete geçmeliydim.

Gudkind böcekKabuğumu, neodim taşıma kabını ve patlayıcı çantasını gördüğünde eli zehir kenarlı atış bıçaklarına gitti. Diğer iki skuggi kaşlarını çattılar ve akımTüfeklerinin emniyetlerini kapattılar. Kafaları karışmıştı. Beni kraliçelerine götürmek istiyorlardı sadece.

"Üzgünüm, çocuklar. Kişisel bir şey değil."

Erken davrandım ama lanet olasıcalar hızlıydı.

Tek bir pürüzsüz hareketle tabancamı kabzasından tuttum, teması en aza indirmek için sırtüstü yere yattım ve ayak parmaklarımı basınç yastıklarına dayadım. SıçramaBotlarının itiş gücüyle on metre geriye kaydım. Tabanca kılıfından üç kez ateş ettim. Gudkind'in bıçakları burnumun birkaç santim üzerini yalayarak geçti. Akım-Tüfekleri arkamdaki hangar duvarlarına çarpıp sekiyordu. Ayağa kalktım. Üç skuggi, paraliz kurşunların alınlarına gömülmesiyle kaskatı kesildiler. Ardından sendelediler ve ağızlarından köpükler çıkmaya başladı.

Telsizlerini aldım ve bir çekirge gibi sıçramaBotlarına bindiğimde özür diledim. "Biliyorum, sadece Kraliçenizin emirlerini yerine getiriyorsunuz. Ancak bu gemi batıyor."

Patlayıcıları güney iniş pistine yerleştirdiğim sırada, bir yandan da Mars'ın zıvanadan çıkmasını izliyordum. Cumhuriyet haber kanalları, *Pandora*'ya gerçekleştirilen saldırı karşısında öfke ve ırkçı eleştirilerle köpürüyorlardı. Bunun, Sefi usulü bir ironi olduğunu iddia ediyorlardı. Merkür'deki yağmur bir milyon Obsidiyen'in canına mal olmuştu. Bu da, Aslanyürek ve Azrail'in evinde, İsyan'ın başkentindeki Sefi'nin yağmuruydu. Soğukkanlıların intikamı. Doğalarının kaçınılmaz kıranı.

Antrenman *ludus*'una geldiğimde dışarıdaki dünya çalkalanıyordu. Çocuklar derslerinde değillerdi. Malum sebeplerden güvenlik protokollerine erişimim yoktu ama Sefi batı sığınağındaysa onlar da oraya gidiyor olmalılardı. Hassas hedeflerle havadan gitmek tehlikeli olacağı için sığınağın hemen yanındaki batı heykel parkına bağlanan tünellerden geçeceklerdi. Uçarsam onlardan önce varabilirdim.

Ah Hades aşkına, geberecektim.

Mermer basamaklardan çıkıp karlı avlulardan geçerken aklımda bir sürü düşünce vardı. O gemilerdeki Ulukabile değildi. Ascomanni olmalıydı. Bir savaş çıkarmaya çalışıyorlardı. Volga bir hücredeydi. Gemiye intikal ettilerse Volga'nın kaçmış olma şansı neredeyse hiç yoktu. Agea'daki o yağmurda düşüşü belirdi gözümün önünde. Beton yolların üzerinde paramparça olmuş kemikleri.

Şu an sigorta planı için en kötü zamandı. İşler sarpa sarmaya başlamadan daha fazla uyarıyla karşılaşırım sanıyordum. Belki de Fá ortaya çıktığı veya Valdir delirdiği an gitmem gerekiyordu. Fazla beklemiştim. Sayıca çok fazla olacaklardı. Silahlarımı kılıflarına yerleştirdim ve neodim kutumu daha sıkı tuttum. Zırhlı Obsidiyen sürüsü karşısında tabancanın pek faydası olmayacaktı.

Cumhuriyet ve Ulukabile arasında büyük bir kızışma baş göstermişti.

Görünüşe bakılırsa Cumhuriyet, saldırıyı Obsidiyenlerin üzerine yıkmaya istekliydi.

Bunu, yüksek dağ hangarlarından kalkan yırtıkKanat motorlarında duyuyordum. Metal botların gürültüsünde. Şehrin batısındaki ordu kamplarında çalan davullarda. Obsidiyenlerin, hassas bölgelerden uzaklaştırdıkları orta ve adiRenk izdihamlarında görüyordum. Yörünge filoları Cumhuriyet'ten gelecek bir karşılığa hazırlanırken, gökyüzündeki metal parıltısında. *Lanet olsun, Sefi. İlk saldıran sen olma. Fá'nın istediği de bu.*

Volsung Fá başta düşündüğüm kadar barbar değildi. *Pandora*'ya saldırıyı o organize ettiyse, rejim dengesini bozma konusunda eğitimli demekti. Bu tipik bir örnekti.

Gergin parmak er ya da geç seğirecekti.

Ya da Fá başka bir kartını oynayacaktı.

Sonra dominolar devrilirdi. Nükleer silahlar patlardı.

Bir dünyanın sonu böyle gelirdi.

Burada oturup beklemeyecektim.

Neodim mıknatısını kurmak için çok geç kalmıştım. Heykel parkından batı sığınağına doğru ilerleyen Valkyrie kalabalığının ortasında çocukları gördüm. Her Valkyrie altmış kiloluk akımZırhı, çekimBotları ve tam donanımlı silahlar kuşanmış kadın savaşçılardı. Miğferlerini kuşanmışlardı. Kahretsin, ses konusunda hiç şans yoktu. Çatışmada Gri lejyonerlerle dolu bir bölüğü halledebilirlerdi. Ancak bu bir çatışma değildi ve istediğim son şey onları öldürmekti.

Valkyrie'lerle mesafeyi kapatırken bacaklarım yanıyordu. HayaletPelerine geçtim ve güney iniş pistinde bombaları etkinleş-

tirdim. Pencereleri kıracak ve devasa duman bulutları çıkaracak kadar büyüklerdi. Sirenler çalıyordu. Griffonkalesi'nin yukarısındaki güvertede bulunan taktik müdahale ekipleri piste ve benden uzağa doğru meteorlar gibi konuşlanıyorlardı.

Kartopu'nun otomatik pilotunu etkinleştirdim ve uçuş rotasını girdim. Hangarda Gudkind ve diğer iki skugginin paralize olmuş bedenleri üzerinde gürüldüyor olacaktı.

Valkyrie'ler, çocukları aralarına sıkıştırarak hızlandılar. *Lanet olası, bu kutu ağırmış.* Valkyrie'lerin miğfer optikleri hayaletPelerine rağmen beni tespit edecekti. Hâlâ kırk metre uzaktaydım. İşleyecek başka hiçbir taktiğim yoktu. Talimatlarını sekteye uğratacak hiçbir akıllıca yalanım da. Görecekleri tek şey, kendilerine doğru hızla gelen bir ışık bükülmesi olacaktı.

HayaletPelerin Valkyrie'lerin aldıkları sinyalleri bozarken etrafımdaki heykeller akımTüfeklerinin patlamasıyla infilak etti. İki Valkyrie havaya sıçradı. *Ah, kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin.* SıçramaBotlarıyla on metre kadar yükselerek elimden geldiğince yukarıya sıçradım. Neodim kutusunu onlara fırlattım. Bunun bir bomba olduğunu sandılar. Havadayken kutuya ateş ettiler ve yalıtımını eriterek griffon yumurtası boyutunda bir mıknatısı serbest bıraktılar. Doğruca yerdeki Braga'ya yuvarlandı, en azından o zırhın içindekinin Braga olduğunu düşünüyordum. Mıknatıs aktive olurken kemer tokamda bir çekim hissettim. Manyetiği arttı. Havadan gelen iki Obsidiyen daldılar. ÇekimBotlarının fırlatma yetisi manyetiğin gücünü fazlasıyla aşıyordu ama botların yerçekimi jeneratörleri içindeki metal parçalar koptu. Kadınlar gökyüzünden fırıldak gibi dönerek düştüler. Kafası karışmış on iki ölüm makinesi yüksek enerjili manyetik alana çekilirken, diğer Valkyrie'ler dengelerini ve silahlarını kaybettiler. Petrolle çalışan mühimmatlar parçalanırken, top halindeki Obsidiyenlerin etrafında küçük patlamalar oluyordu.

Botlarımın şoklarına zarar vererek zemine sert bir iniş yapıp bir kez daha sıçradım. Pax ve Electra'nın yanına indiğim sırada botlar

manyetiğin etkisiyle havada ayrıldılar. Baldır kasımın içinden bir şey kopup böcekKabuğumu esnetirken çığlık attım.

Göğsümde ikinci bir patlama oldu, batarcasına kızgın bir acı. Küçük bir silindir, mıknatısı arayan parazitimsi bir uzaylı gibi böcekKabuğumu zorlarken olanları dehşet içinde izledim. *Neydi bu?* Sarsak bir adım attım. Her taraf sallanıyordu. Mıknatıs gücünü yitirirken Pax bana doğru koştu. Düşeceğim sırada beni tuttu. İşler plan doğrultusunda ilerlemiyordu. Obsidiyenler manyetiğin azalan çekiminden gut hastaları gibi sendeleyerek uzaklaşıyorlardı.

Pax kafamın üzerindeki bir şeye baktı ve bağırarak Electra'ya seslendi. Yırtarak üstündekileri çıkardılar ve Pax'ın garajda kendileri için hazırladığı koşum takımları ortaya çıktı. Takımlar, ona verdiğim standartlara göre yapılmıştı – bacaklar ve kalçalardan emniyetli, basit ama sağlam. Göbek delikleri hizasında olta makarasını andıran bir fiber makarası vardı. Bunlar fiber kabloların uçlarını birbirine bağlıyor ve birleşme noktasından helyum keseyi şişiriyordu. Ayrılmak için koşarlarken fiber kabloyu salarak elli metre havaya yükseldiler. *Kartopu* programlanmış rotasında gürültüyle ilerlerken tepede bir kükreme oldu. Bağlama kancası karnından sarkıyor ve birleşik fiber kablolara takılıyordu. Makara kabloyu toplamaya başladı. Kablo iyice gerilirken Pax yanıma koşarak beni bir koala gibi kucakladı ve üçümüzün de ayakları yerden kesilerek Kartal Yuvası'ndan uzaklaşan *Kartopu*'nun peşinden sürüklenmeye başladık.

Her şey karıştı. Dağlar ayaklarımın altında bulanıklaşırken ve Valkyrie'ler peşimizden gelirken bir dejavu yaşıyordum sanki. Botlarıyla *Kartopu*'na yetişemezlerdi. Kanca bizi geminin arkasından içeri çektiğinde hâlâ kahkahalar atıp hırıltıyla soluyordum. Pax ortadan kaybolurken Electra böcekKabuğumu sıyırıp çıkardı. YırtıkKanatlar peşimize düşeceklerdi.

Electra duvardaki sağlık ekipmanını aldı ve duvardan metal bir kesici alıp kısık gözlerle göğsüme indirirken yüzünü izliyordum. Ne yapıyordu? Uyuşuk halde titreşimler hissettim. Bana morfon mu vermişti?

Keserek açtığı benim göğüskafesim miydi?

Göğsümden dumanlar çıkıyordu. Bir pıhtılaştırıcı sıktı. Pax gemiyi sarmallar çizerek sürmeye başladığı sırada, gemideki yapay yerçekimi bizi zemine sabitleyerek önemli ölçüde arttı. İkiz raylı topları gövdenin dışında bir şeye doğru püskürürken gemi titredi. Electra üzerimde çalışırken zaman geçmek bilmiyordu.

Gözlerimi garajın tavanındaki bir pas parçasına diktim. Onu kazımam gerekecekti. *Kartopu* pası olmayacak kadar güzel bir gemiydi. Bakışlarımı geri indirdiğimde Electra gitmişti. Dışarısı karanlıktı. Ne kadar zaman geçmişti? Morfonun etkisiyle hâlâ uyuşuktum.

Dengesiz bir şekilde ayağa kalktım ve göğüskafesimden aşağı inen uzun bir şerit halindeki onarDeriyi fark ettim. Çok hızlı hareket edince geriliyordu. Adeta yapıştırılmıştım. Morfonun tesiri geçtiğinde canım fena acıyacaktı.

Kartopu'nun koridorlarından kokpite doğru ağır aksak yürürken Agea'nın üzerine düşen cesetleri anımsadım. Küçük mutfağı ve yemek köşesini geçerken, asteroit limanları arasında yol aldığımız sırada Volga'yla Karaçi üzerine didişmelerimiz geldi gözümün önüne. Ranzasında yatarken korkunç müzikler dinleyişi. Alçak kapı eşiklerinden eğilerek geçerken kafasını vurmasından serzenişi. *Kartopu* etrafımda uğulduyordu ama hiç melodi yoktu.

Kaçarak geçen hayatımızla ilgili küçük hayalim yerini, içinde hayaletlerden başka bir şey olmayan bir gemiye bıraktı.

İki Altın çocuğu kokpitte buldum. *Kartopu*, alçak bir sis katmanı içinde kendine yol açarken tüm aktif araçları kapalı bir biçimde karanlıkta ilerliyordu. Yanıp sönen tek şey pasif sensörlerdi. Alttaki deniz karanlık ve çırpıntılıydı. Kokpitin arka koltuğuna oturduğumda, ellerinde buharı tüten çay fincanlarıyla şok içinde bana bakıyorlardı. "Bu..."

"Şanslıydık," dedi Pax.

"Korkunç! Lanet olası korkunçtu." İnledim ve göğsümü tuttum. Bir güneşkan aygırı tarafından tepilmişim gibi hissediyordum.

Electra kaşlarını çatınca yüzü her zamankinden daha da çirkinleşti. "Nasıl uyanık olabilirsin? Bir Obsidiyen'e yetecek kadar morfon vermiştim."

Başparmağımla göğsümü işaret ettim. "Bağımlıyım. Üzerime örtü bile örtmemişsin."

"Hipotermiye girmemiştin." Duraksadı. "Onca zaman uyanık mıydın?"

"O metal kesiciyi keyifle göğüskafesimin üzerinde kullandığın sırada mı diyorsun? Evet."

"Yok artık." Kahkahayla güldü. "Çok sıkı olay!"

Göğsümde beliren acıyla inledim. "Gerçek bir hastaneye ihtiyacım olabilir," dedim onarDeriyi dürterek. "Neydi... onlar? O *şeyler.*"

"Baldırında iz sürücü varmış," dedi Pax, içinde iki metal silindir bulunan bir muhafaza kavanozunu geri uzatarak.

Baldırıma baktım. *Ah.* Hâlâ kanıyordu. "Bir şey unuttun." Electra'ya bacağımı uzattım.

"*Juno'nun amcığı.* Senin bakıcın değilim. Garajda bir zımba tabancası var. Perilik yapma."

"Çok tatlısın. Ya bu?" İz sürücünün yanındaki küçük silindiri işaret ettim.

"O, şahdamarındaki bir kalp çivisiydi, Teneke Adam," dedi Pax. "Tek bir parmak hareketiyle kalbini durdurabilmeleri için."

"Siktir."

"Sanırım onların da amacı oymuş."

"Sefi'nin bana güvenmediğine inanamıyorum," dedim sahiden üzgün bir şekilde. Dalga geçiyormuşum gibi güldüler. "Nereye..." Ne diyeceğimi unuttum. "Agea?"

"Cumhuriyet'e dönmüyoruz," diye yanıtladı Pax. "Bizi Hisar'da bekletirler ancak. Bu işimize gelmez." *Aferin, oğlum.* Kokpitte oturan bir adama benziyordu. Yetişkin olduğundan değil ama kesinlikle değişmişti. Gözlerindeki kesinlik, çenesinin duruşu – bu ne ara olmuştu? Başkalarının onun adına seçim yapmasına izin vermeyi bıraktığında mı?

Onun artık çocuk olmamasının dünya için kayıp olduğunu hissederken bile bu değişime hayranlık duydum. Dünyada yeteri kadar erkek vardı. Ancak belki o farklı tür bir erkek olabilirdi. Olmayabilirdi de. Fakat *belki* yeterliydi.

Lanet olsun, göğsüm acıyordu. Kolumda bir boru vardı. Boruyu çekiştirdim, ta ki peşimde bir kan torbası sürüklediğimi fark edinceye kadar. *Ah.* Pax devam ederken torbayı çektim. "Victra Teyze bir kaçış kapsülüne girmeyi başardıysa, kuzey yarımküreye düşmüş olmalı."

"Çok spesifik bir bölge," diye mırıldandı Electra.

"Kapa çeneni. Onca enkaz içinde, telemetri..."

"Sen kapa çeneni. Az kalsın koşum takımını giymiyordun."

Pax dönüp bana baktı. "Bu doğru değil. Kendisininkini giymesi için kulağını bükmek zorunda kaldım."

"Yalaka."

"Gudubet."

"Kalleş."

"Baltasurat."

Electra nefesini tuttu. Sessizlikte birbirlerine somurttular. Kıkırdadım. "Körle yatanın şaşı kalkacağını biliyordum."

"Kes sesini," dediler aynı anda.

Sırıtmakla yetindim.

"Hâlâ hayattalarsa onları bulacağız," dedi Pax, uzun bir sessizliğin ardından.

"Onları mı?"

"Benim insanlarımı ve seninkileri, Teneke Adam. İstesen de istemesen de artık bizimlesin. Ve diğer herkesin her şeyi altüst etmesinden bıktık. Artık sıra bizde."

Electra, Pax'ın bakmadığı bir ara şimdiye kadarki en sahte tebessümüyle bana güldü ve sinsice baktı. Derin bir iç çekerken göğsümde tuhaf bir sıcaklık hissiyle gözlerimi kapattım. "En kötü ne olabilir ki?"

53

VIRGINIA

Kargaşa

Annem kendini Mars'taki mülkümüzün kayalıklarından aşağı attıktan sonra babam yanıma gelmişti. Halıdaki kan lekesinin önünde terli avuçlarla ayakta dikilmek üzere çağrılmadığım nadir görüşmelerden biriydi. Beni ahırda talaş içinde otururken bulmuştu. O günlerde bana bir dev gibi görünüyordu. En sevdiğim atımın burnunu okşamış ve şöyle demişti:

"Kendine acımak bir soysuz için lükstür. Gerçekleşen her şey ya katlanılır ya da katlanılmazdır. Katlanılırsa katlan. Katlanılmazsa, annenin izinden git."

Bu derse ilk kez minnettardım.

Kavax au Telemanus.

Bin tane hayal havada dans ediyordu. Kargaşa Koltuğu aracılığıyla beynimdeki nöron faaliyetlerinden çekilen anılar. Vox'un, ailemden geri kalanların izini sürmek için kullanacağı serbest çağrışımlar. Gölgeli camın öte yanındaki Yeşiller bu görüntüleri bir ağda yakalıyor ve kataloglayıp eleyerek sonrakine geçiyorlardı.

Saklanma yeri.

Gizli üs.

Filo emirleri.

Aktif Uluyanlar: Konumlar. Emirler. Randevu koordinatları. Kurtarma rotaları.

Sevro au Barca.

Kara Mağara. Kara Mağara da neydi?

Kıyamet protokolleri.

Göksalon nükleer fırlatma kodları.

İlgili suratlar ve sözcükler önümdeki boşluktan hızla geçip gidiyorlardı. Bu, beynimin güvenlik koşullanmasını baypas etme amaçlı, lineer bir saldırıydı. Sözcükler görsel sözcük-oluşum bölgesini uyarmak; yüzler ise fuziform yüz bölgesini uyarmak için bir girişimdi. Bu prefrontal kortekste ve temporal loblarda nöron faaliyetlerine yol açıyor, bu da Octavia'nm Kargaşa Koltuğu'nda görsel ve işitsel akislere dönüşüyordu.

Kolay bir kurban değildim.

Daxo'nun psikotekleri tarafından tasarlanmış şartlanmanın bir parçası olarak, her gece, sahteyi gerçeğinden ayırt edebileyim diye özel sahnelerle –İspanyol Rönesans tabloları, doğal renkte olmayan kuşlar, belli başlı şarkılar veya düşük frekanslı mırıltılar, tuhaf bir parfüm kokusu– doldurarak belirginleştirdiğim sahte anıları özümlüyordum. Topladıkları bilgiler, çözmek için bin psikotekin on yılını alacak bir yanlış pozitifler, yanlış veriler, oto imhayı ve kilit mekanizmasını tetikleyecek şifreler yumağından oluşuyordu. Neyse ki halihazırda bin psikotek yoktu. Ve düşmanlarımın kullandıkları da benimkilerle aşık atamazdı.

Bazen kendi teknolojimi bana karşı kullanmaya çalışıyorlar, zorla içeri girme girişimiyle alnıma küçük gümüş psikoÇiviler gömüyorlardı. Bu çok daha acı vericiydi.

Zaman genleşiyor, yayılıyor, duruyor, yok oluyordu.

Publius'un kontrolü altında olabilirdim ama bunu yapan Lilath'tı.

Çocuğumun peşine düşen Lilath'tı.

Daxo'yu katleden Lilath'tı.

Benimle oynayan Lilath'tı.

Mars Aslanı, Lilath'ın erkek kardeşimin son dileğini gerçekleştirmesini engellemek için on yıl önce Hyperion üzerinde vurulmuştu:

Luna'nın yanması. Ancak Lilath bir şekilde sağ kurtulmuştu. Anlamıyordum. Lilath tüm bunları yapacak kadar zeki değildi. O bir mimar değildi, katildi. Bunu planlayan Atalantia mıydı? Atlas mıydı?

Koltukta olmadığım zamanlar psikoÇivi duyularımı etkisiz hale getiriyordu. Nerede tutuklu olduğumu anlayamıyordum. Tabii koltuktan kalkacak olursam.

Hiçliğin içinde yüzüyordum. Görüntü yoktu. Koku yoktu. Tat yoktu. Ses yoktu. Boşluğun içinde bir bilinçten ibarettim. Sonraki hayatta bizi gerçekten neyin beklediğine dair korkum buydu.

O boşlukta, kişisel korkularımla tek başıma yüzüyordum. Akıbetimi öğrendiğinde kocam ne yapacaktı. Düşmanlarımın evladım için ne tür hain planları vardı. Sevro ve Cumhuriyetimizin başına ne tür bir kötülük gelmişti.

Çaresizlik mutlak ve direngendi.

Var olmayı sürdürdüm çünkü ancak varlık sayesinde hâlâ umut vardı.

Çok geçmişte kalmış gibi hissettirse de, Daxo ölmüştü.

Benim Eller Dükü'ne yaptığım gibi psikotekleri iki kez doğrudan beynime bağlamaya çalıştılar. Güvenlik paketim devreye girdi. Nörolojik saldırılar başlattım. İlk adam felç geçirerek öldü. İkincisi saldırıyı bloke etti ama baş ağrısı çektikten sonra kafasına gizlice yerleştirdiğim travma anıları yüzünden kendisini öldürdü.

Lilath ne istiyordu? Publius'un gerisinde yönetmek mi? Ölmüş erkek kardeşimin intikamını almak mı? Luna'yı yerle bir edip bunca yıl sonra onun son arzusunu gerçekleştirmek mi?

İstediği şey her neyse zihnimi ona açamazdım.

Zamanla içeri nüfuz edecekler ve kendi kendimi imha protokolüm devreye girerek nefes alıp verişimi devredışı bırakacak, kalbimi durduracak bir medula kataklizmine yol açacaktı.

An meselesiydi.

Sonra bir gün boş bir Uydusalonu avlusunun ortasındaki boşlukta belirdim.

Memnundum ama sebebini bilmiyordum.

Önceleri yargıçların bir Toplum amblemi arkasından davaları dinledikleri bir kaidenin önünde, tam ortada bulunan lanet koltukta oturdum. Amblem artık yoktu. Yargıcın tek koltuğu yerine şimdi yedi tanesi vardı. Başımın üzerinde, dönen bir uydu asılıydı. Muhafızlar bekliyordu.

Fiziksel olarak bağlı olmadığımı fark ederek gülümsedim ama en fazla kafamı hareket ettirebiliyordum. PsikoÇivi, altıncı omurumdan aşağısındaki sinir reflekslerini etkisiz hale getirmişti. Demek ki kollarım ve bacaklarım felç olmuştu. Lilath için ne büyük eğlence, nasıl bir zekâ örneğiydi. Çiviyi bu şekilde kullanmak aklımın ucundan geçmezdi.

İçimi birdenbire şaşkınlık hissi sardı.

Analiz edecek olursak...

Odanın iki yanında küçük gruplar halinde ayakta birbirleriyle konuşan Muhafızlarla konuşmaya çalıştım. Ağzımdan inek mölemesine benzer bir şey çıktı. Çok komik. Piskotekler beynimin broca alanını ele geçirmiş, ses çıkarmak için gereken motor becerilerimi yerinde bırakmış fakat konuşma yetimi etkisiz hale getirmişlerdi.

Lilath, seni zeki kız.

"Pardon, kızım. Ne dedin?" dedi bir Gri Muhafız kahkahalar atarak. Demek açısal beyin kıvrımlarım ve Wernicke alanım hâlâ sağlamdı. Kelimeleri ve kavramları anlayabiliyordum. Adam pislik yapıyordu. Muhafız epey yakışıklıydı. Elimden gelseydi elbette onu öldürürdüm ama yine de erkekliğinin beni tatmin etmeye yetip yetmeyeceğini merak ettim. Muhtemelen yetmezdi. Standartlarım yüksekti.

Hayır. Dikkatinin dağılmasına izin verme. Tahminimde haklıydım.

Bu korkunç katliamla ilgili bir açıklama bekleyen, kafası karışmış, korkmuş milyarlarca vatandaşın gözü önünde beni bu iğrenç suçlarla itham ederlerken ben de ses çıkarmadan oturacaktım. Günlerce, belki haftalarca benim konuşmamı bekleyeceklerdi, ben de, onlar beni Dansçı'nın öldürülmesiyle suçlarken sessiz sedasız oturacaktım.

Eğer barış zamanı olsaydı, isyan ve anarşi olurdu ama savaş zamanı sırf bir liderleri olsun diye bunu yutacaklardı ve ben de infaz edilecektim. Oğlum bunu seyredecekti. Atalantia Merkür'deki iletişim blokajını kaldıracak ve Darrow'un izlemesini de sağlayacaktı. Lilath da Publius'a hükmedecekti.

Bu çok ustacaydı.

Dikkatim dağılıyordu. Gri Muhafız'ın gerçekten çok iyi...

Ah, olamaz.

Katliam sırasında kalabalığın sebep olduğu yaraları hissedebiliyordum ama çok iyi değil. Belli belirsiz, uzaktan ve hissettiğim keyfin çok derinlerinde yatıyordu. Beynimin dopamin ve oksitosin seviyeleriyle oynamışlardı. Öfkeli olmam gerekirken mutluluk hissediyordum. İdrak edebiliyor ve anlayabiliyordum ama seks sonrası hissedilen zevkten başka bir şey duyumsayamıyordum.

Kaltak Lilath.

Önümde bir hologram belirdi. Küçük mavi bir embriyodan büyüyerek odanın yarısını kapladı.

Bir cenaze alayının gün ışığı hologramı, şu an içinde oturduğum binanın dışındaki Uydusalonu avlusuna girdi. Alayın başını beyaz atları üzerinde mavi pelerinli Muhafızlar çekiyordu. Karazincirler ağır silahlarıyla yürüyorlardı. Şimdi Publius'un tasfiyesinin kurbanlarıyla dolu mekikler arkasından geliyorlardı: Aslanmuhafız üyeleri, hane halkım, senatörler, Göksalon subayları, iş insanları ve gerekli renklerin Politikoları.

Mekiğin önünde ise katı duruşlu asaletiyle Theodora oturuyordu.

Zavallı kadın. Ona hep yüklenmiştim. Onu kendime yaklaştırmalıydım. Güvensizlik arada boşluklar yaratmıştı ve şimdi ölecekti. Ne korkunç bir dünya, diye düşündüm gülümseyerek.

Publius, Uydusalonunun basamaklarında Vox'un radikal kanadının liderleriyle birlikte duruyordu. Üzerlerinde kurumuş kan lekeli senato giysileri vardı. Yüzlerinde ise yas göstergesi olarak küller.

Ne dramatik bir görüntüydü.

Cenaze alayı Ares Obeliski'nin önünde dururken kalabalık yuhalayarak barikatlar ve askerlerin önüne yığıldı. Obelisk yerden

on metre yukarıda süzülüyordu. Sevro'nun babasını anmak için Victra tarafından yaptırılmış yüz metre uzunluktaki dikilitaş, Ares'in Oğulları'nın ortaya çıkmasına dair imgelerle doluydu. Gelenek olduğu üzere daima kuzeye bakan Darrow'un resmi şimdi güneye çevrilmişti. İlk eşinin kutsal imgesi şimdi şeref köşesine getirilmişti. Taşa oyulmuş Lykos'lu Eo, canını alacak asma tahtalarının önünde şarkı söylüyordu.

Bu ölmüş kıza karşı hep bir kıskançlık hissetmiştim. Darrow'u, tek istediği sevmek ve sevilmek olduğu zamanlarda tanımıştı. Darrow beni seviyordu. Savaş zamanı dışında mümkün olamayacak şekilde seviyordu ama o aşk insanı kendinden geçiren, asla hissedemeyeceğim bir Kızıl aşkını değil, bir Altın aşkını yansıtıyordu. Beynim her zaman kalbimden çok ileride gidiyordu. Ancak o zaman bile Eo'nun onu hak ettiğinden daha az sevdiğini düşünmekten kendimi alamıyordum.

Düşman kıyamet makineleri yaklaşırken Merkür'den benim ölümümü seyredecek miydi?

Cenaze alayı durdu.

Nasıl bir işleyişi vardı? Atalantia, Lilath'a sponsor mu oluyordu? Öyle olsa gerekti.

Askerler Obelisk'in gölgesinin ucunda tutsakları indiriyor ve Obelisk'in dibine çıkan yol boyunca onlara öncülük ediyorlardı. Mücadele yoktu. Birçoğu kararlı adımlarla ilerliyordu. Bazıları birkaç ufak dans figürü yapıyordu. Işık, Özgürlük'ün, terazisiyle gözleri bağlı şekilde ayakta durduğu Uydusalonu'nun bronz kubbesine vururken, Theodora son güneş ışıklarına bakmak için başını kaldırdı.

Kurbanların hepsi Obelisk'in dibine getirildiklerinde, Publius, Theodora'nın, yeni güç –Halk Mahkemesi– tarafından suçlu bulunduğu ithamları sıraladı.

"...suikast komplosu kurmak, yasal otoriteyi Senato'nun elinden almak, Cumhuriyet'e ihanet suçlarından..."

Her suç kalabalıktan yuhalamayla karşılanıyordu. Obelisk'i çevreleyen şeffaf bölmeler indirilmişti ve Theodora, Obelisk'in aşağısında taşa yerleştirilmiş metal bir kancaya tutturulmuştu.

Vox izini bırakmıştı. Bölmelerin ilerisinde taşa, sıvı akabilsin diye lazerle oluklar açılmıştı.

Publius suçları okumayı bitirdi.

Theodora çenesini kaldırarak on bin tonluk taşın gölgesi altında dosdoğru karşıya baktı. Bir tankta büyüyen, acının sadece cinsel itaatle dinebileceğini anlaması için Cupid Öpücüğü'yle yetiştirilen, bir gün ona tecavüz edecek adamları memnun etme sanatını öğrenmeye zorlanmış, kaliteli bir hizmetçi olmak için on yıllarca cinsel aşağılamaya maruz kalmış ve sonra kazanacağına inandığı için değil, onun için mücadele eden ilk adam olduğu için dünyaya karşı savaş veren gencin peşinden gitmeyi tercih eden bir kadın.

O adam için mücadele etmişti ve taş yere devrilirken, uğruna yaşadığı hayale adanmış mermer bir anıtın altında dümdüz oldu.

Gözlerimi kapadım.

Son anlarında o adamı düşünmüş müydü, yoksa düşündüğü bir çocukluk aşkı mıydı? Ölümün trajedisi o kişiye soramamak ve sırlarının da onunla beraber yok olup gitmesiydi.

Theodora ölmüştü.

Obelisk altı tamamen kana bulanmış halde yükseldi. Oluklardan kanlar akıyordu. Kalabalıktaki insanlar atkılarını ve bayraklarını kan oluklarına batırmak için yarışıyorlardı. Alexandar'ın annesi Servilla au Arcos onları kibirli bir ifadeyle izlerken, insanlar da kana batırılmış atkı ve bayraklarını sallıyorlardı. Sonra kalıntılar hortumla temizlendi ve Servilla dehşet verici bir şekilde kancaya sabitlendi. Bir şeyler seslendi. Sonra taş bir kez daha indi.

Alexandar bunu Merkür'den hissediyor muydu?

Hepsi infaz edildiklerinde görüntü yok oldu.

Sirk avluya taşındığı sırada sesleri duydum. Bir düzine yardımcı, yeni iktidarlarından mutlu bir halde Publius'un etrafında dönüp duruyorlardı. Bu Vox'ların kim bilir ne hayalleri vardı. Bunun bedelsiz olduğunu düşünecek kadar aptallardı. Etrafı kendi çalışanlarıyla çevrili BaşİmperatorZan, Publius'la yürüyordu.

"Casuslarınız şanslarını kaybettiler," dedi Zan, Publius'a. Mavi bana baktı, küçük bir tiksinme sesi çıkardı ve Bakır'a geri döndü. "Paralı askerleriniz yerine Dunhul'u kullanmanızı tavsiye etmiştim."

"Mars'la ilgili o kadar paranoyak olmasaydınız bu pozisyonda olmayacaktık."

Zan sinsice güldü. "Azrail'in ağabeyi Mars'ın üçte ikisini yönetiyor, Obsidiyen kaltak diğer üçte birini yönetiyor ve sen gelmiş bana paranoyak diyorsun, öyle mi?"

"Mars'ı yönetmesinin tek nedeni, senin adamlarının, BaşVali O'Sicyon'a bir mermi sıkmış olmaları. Obsidiyen'e gelecek olursak, kimi suçlayacağımızı biliyoruz."

Bana baktılar.

"Madenleri geri almadan önce harekete geçmek için gerekenden fazla helyumumuz var," dedi Publius. "Telemanus ve Augustus donanması şu an buraya geliyor. Sen gözlerini buna çevir, Zan, ben Mars'la ilgilenirim."

Zan ayrıldıktan sonra Publius personelini karşıdaki duvara yolladı ve bana baktı. Bir kötülük belirtisi için yüzünü inceledim. Şu an bile hoş bir yüzü vardı. Küçük bir çenesi, narin yüz kemikleri, dramatik bir hava katan uzun bir burnu. Ancak uzun zamandır soğuk ve mesafeli bakan o gözler heyecanla parıldıyordu.

"Özür dilerim, Virginia," dedi Rüşvet Yemez. "İşler bu raddeye vardığı için üzgünüm. Çocuğun bana istendiği şekilde teslim edilmiş olsaydı, sana bu travmayı yaşatmayabilirdik. Ancak değişim her zaman hoş olmaz."

Rüşvet Yemez gibi "onurlu" bir adam Muhafızları kontrol edebilirdi. Wulfgar'ın ölümünden sonra ihanete hazırlardı. Ancak togaları zehirleyen, linç güruhunu içeri almak için bariyerleri yıkan Lilath olmalıydı. Operatör Publius değildi. Ancak benim Dansçi'yla anlaşmamdan nasıl haberi olmuştu? Bu soru beni delirtiyordu.

"Biliyor musun, bir zamanlar sana hayrandım. Gerçekten." Lilath'ın kuklası kendi kendine kederle gülümsedi ve kürsüye yaslandı. Bir kukla olduğunun farkında değildi. Kontrolün kendinde olduğunu sanıyordu. Ve işte korkunç lanet konuşması geliyordu.

"Büyük umudumuz olduğunu sanmıştım. Düşüş'ten sonra sana övgüler düzdüm. Siyasi koridorlarımızda radikallerle tartıştım. Orta yolu bulmak için telkinlerde bulundum. Vox'un galeyana gelerek yanlış yolda ilerlediklerini sanıyordum.

"Mükemmel değildin, mükemmelden çok uzaktın ama umabileceğimizin en iyisiydin. O radikallere, 'Mantıklı olalım,' dedim. 'Bir günde yeni bir dünya yaratamayız.' Ancak safmışım. Siyasi söylemimizin tamamı koca bir bebekmiş. Hiçbirimiz ne işimizi ne de ayaklarımızın ne kadar büyük olduğunu biliyormuşuz. Üzerine inşa edilecek bir kültür yokmuş. Siyaset bizim için yeniydi ama senin için değil.

"Sessiz çoğunluğu yok saymanı izledik. Sen demoKratik klişeleri püskürtürken bile gücü artırmanı izledim. Bizi kademe kademe eski dünyaya geri götürmeni izledim. Çok geçmeden, bir orta yol olmadığını anlamıştım. Sadece geçmiş ve gelecek vardı. Fakirler ve zenginler. Biz ve siz. O zaman fark ettim ki hassasiyet aslında uyuşukluk demekmiş.

"İlk maymun taştan bir balta yapmak için kendini bataktan çıkardığından beri uysal olan güçlüye hizmet ediyor. Ekmek kırıntılarıyla mutlu olmayı öğrendik. Dinle yatıştırılmaya göz yumduk. Tüm bu dehşetin ardından bir şeylerin değişeceği vaadiyle. Fakirliğin bizi zayıf düşürmesine göz yumduk. Ne zaman sesimizi yükseltsek azarlanmayı öğrendik. Bize, kalıcı değişimin yavaş, istikrarlı ve medeni olması gerektiği söylendi. Ancak medeniyet bizi kısırlaştırdı. Söylesene bana, Virginia, Dünya'yı ele geçirdiklerinde Altınlar medeni miydi? Barışçıl gösterilerde mi bir araya geldiler? Yoksa terörle mi?"

Tumturaklı bir tavırla önümde volta atıyordu.

"Barış zamanı seçimle başa gelen hükümetin temeli erdemse, devrim zamanı seçimle başa gelen hükümetin temeli erdem ve terör olmalı. Terörsüz erdem çaresiz kalır, 'mantığın sesi' olarak geçen on yılın ardından bunu öğrendim. Erdemsiz terör kötüdür, Altınlar bunu öğretti. Benim terörüm hızlı, sert, esnek olmayan

bir adaletten başka bir şey değil. Bu erdemin bir tezahürü, onun için bir araç.

"Biliyorum. Biliyorum. Benim bir canavarla ittifak kurduğumu düşünüyorsun." Canavarının, içine yerleştirdiği sicimlerden habersiz, togasından bir tiftiği çekti. "Ama sen çekildikten sonra çocuğun sana iade edilecekti. Sen çok daha beterini yaptın. Uydu Lordlarıyla ittifak kurdun. Faşist kölecilerle." Derinden incinmiş görünüyordu. "Kriminal bir teşkilata başvurmak bambaşka bir şey. Artık onları ortadan kaldırdığına göre problemli olduğu da söylenemez. Tesislerine yönelik saldırıların nerdeyse kusursuzdu.

"Bu monolog yüzünden beni hakir gördüğünü biliyorum ama onca yıl dilimi tuttuktan sonra sesimi duyurmak güzel bir his. İnfazları görmeni istedim çünkü bugün suçlu bulunacaksın ve yarın öleceksin çünkü teklerim bana beyninde kendini imha protokolü taşıdığını söylediler.

"Bundan önce –yani ölmeden önce– senden farklı olduğumu anlamanı istedim. Sendika'dan artakalanlar yok ediliyor. Suça karşı kayıtsız kalamam. Cıva Luna'yı terk etmiş olabilir ama izi sürülecek ve tıpkı istihbarat şefin gibi Obelisk'e çıkarılacak. Müttefiklerin, kötü oldukları için sırf olanakları var diye adaletten kaçmalarına izin vermem. Dünyayı baştan yaratacağım, Virginia. Olması gerektiği gibi olacak. Hiyerarşi olmadan. Ekonomik sınıf ayrımları olmadan. Aşırı zenginliğin suç sayılacağı bir dünya. İnsanın en yüce hedefinin Halk'a hizmet etmek olduğu. Hiçbir kurumun olmadığı. Herkesin birbirine kamu yararını korumak ve onur için hizmet ettiği. Her insan eşit yaratılmıştır ve ben de bunu mümkün kılacağım." Ellerini birbirine vurdu. "Şimdi uysalların adaletine hazır mısın?"

54

VIRGINIA

Uysalların Adaleti

Katliamdan sağ kurtulan ve Halk Mahkemesi'ni oluşturan altı radikal Vox senatörü bize katıldı. Diğer birkaç düzinesi daha geldi ama bu halka açık bir canavarlık gösterisi olmayacaktı. Publius muhtemelen müttefiklerimin beni kurtarma ihtimalini en aza indirmek istiyordu. Hayatta kalan varsa. Serotonin sersemliğinde bile nihainin korkusunu hissettim. Hayatımda bir daha sevdiğim birini görecek miydim?

Bu en yalnız düşünceydi.

Kocamı görmeyecektim. Oğlumu. Kavax'ı, Niobe'yi, Sevro'yu, Leanna'yı, hatta Victra'yı bile. Bu aptallardan başkasını görmeyecektim.

Önce günün öneminin, insanlık üzerinde hâkimiyet kurmaya çalışmak gibi gülünç suçların ilanlarıyla vakit öldürdüler. Sonra robot kameralar çarpıcı açılar bulmak için etrafta dolaşırken Publius ithamları okudu. Yüzümden yirmi santim mesafede okuduklarını dinledim ve beynimde gezinen kimyasalların etkisiyle gülmemeye çalıştım.

"Bugün burada, Halk Mahkemesi'nin önünde, işbu suçlardan suçluluğuna veya suçsuzluğuna karar verebilmek için toplandık:

vatan hainliği, Dansçı O'Faran'a ve halkın sadık senatörlerine suikastlar, seçim sahtekârlığı, rüşvet, despotizm getirme komplosu, yolsuzluk ve Çekirdek Altınlarının bilindik bir işbirlikçisi olan Daxo au Telemanus'la zina. Savunman nedir?"

Kaşlarımı çatmakta güçlük çekerek onlara baktım. Öyle gülünç bir kibirleri vardı ki. Kartalmış gibi davranan kanaryalardı. Hayır, kanarya falan değil. Kanaryalar yaklaşan ölümün kokusunu duyabilirlerdi. Onlar dodo kuşlarıydı.

"Sessizlik seni bu suçlardan kurtarmayacak, vatandaş," dedi Publius, bir yardımcı gelip ona bir bardak su doldurduğu sırada kaşlarını çatarak. Bardakta bir şey kıpırdadı. Robot kameralar kararardı ve yere düştüler. Mahkemenin arka tarafında bir gürültü oldu.

Çığlığı andıran bir şey.

Publius, Muhafızların soruşturması için bağırdı. Bir düzinesi, telsizleri bozulmamış gibi, destek isteyerek kapıya yöneldi. Silahlar dışarıda patlar ve susarken dosdoğru Publius'a baktım.

"Publius, neler oluyor?" diye sordu Kızıl bir senatör.

"Bu Sevro!" diye bağırdı biri.

Ancak Publius biliyordu. Hem de çok iyi biliyordu çünkü bardağında hareket eden şey bir mürekkepbalığıydı. Geri kalan Muhafızlar girişte ve senatörlerin etrafında savunma pozisyonu aldılar. Üç saydam şekil tavandan inerken yukarı baktım.

Publius'u koruyan Muhafızların yanına indiler ve kafalarını kopardılar.

Kanlar hayaletPelerinlerin üzerine fışkırdı. Devredışı kaldıklarında ortaya iskelet kakmalı siyah zırhlar içinde üç uzun Altın çıktı.

Kan sıçramış yüzlerini tanıyordum.

Her biri, Enstitü'deki yılımızda erkek kardeşimin kurduğu karanlık kardeşlik Plüton Hanesi'ndendi. Çocukken benimle aynı avlanma sahalarını ve kardeşimle aynı insan etini paylaşıyorlardı. Hepsi de Darrow'un Zaferi'nde oradalardı ve tecritte on yıl hayatta kalmışlardı. Su hapishanemizde geçirdikleri zamanlardan solgun ve kafayı kırmışlardı ve Vox senatörleri çığlık atarken onlar kahkaha-

larla gülüyorlardı. Kapıdaki Muhafızlar çoktan ölmüşlerdi. Başımı geriye eğdiğim sırada geri kalan psikopatların girdiklerini gördüm.

Erkek kardeşimin, Octavia'yı tahttan indirip dünyalardaki en yüksek göreve gelmek için kişisel arayışı yolunda bir araya getirdiği kan içindeki Marsh vahşilerden geriye on yedisi kalmıştı. Biri bile otuzunu geçmemişti ve belki de yenilgilerinin, haklarında anlatılacak efsanelerdeki bir dipnottan başka bir şey olmayabileceğini fark etmiştim neşeyle.

Sendika Kraliçesi Lilath, grubun başında yürüyordu.

Forum'dayken taktığı Kızıl suratı, peruğu ve lensleri çıkardı ve adamlarının birinden siyah, demir bir taç alıp başına taktı. Elinde bir Muhafız kafasıyla bana doğru yürüdü. Kafayı sus pus olmuş senatörlere doğru bir top gibi yuvarladı. Adını dehşet içinde mırıldandılar. Birkaçı kaçmaya çalıştı.

Dururken elini kafamın arkasında gezdirdi. "Publius, çok yaramazlık yaptın." Sesi ölgün ve mizahtan uzaktı. "Ben sana o koltuğu verdim, sen ise beni öldürmeye çalışıyorsun. Bu hiç de bir evcil hayvana yakışacak bir davranış değil." Çivili bir köpek tasması ile bir tasma kayışı çıkardı. "Gel."

Publius kıpırdamadı. Vox senatörleri ona bakıyorlardı. "Kemiksürenlerle işbirliği mi yapıyorsun?" diye bağırdı bir Kızıl. "Delirdin mi!"

Publius dilini yutmuş gibiydi. Lilath'ın sesi kırbaç gibi çıkıyordu. "Publius, gel."

"Sen bir Kızıl değil misin?" diye mırıldandı Publius.

Lilath başını eğdi. "İmparator'un sağ kolu, bir Kızıl? İğrenç."

"Defol, köleci!" diye bağırdı bir Mavi. "Biz özgür erkek ve kadınlarız! Artık sizin zincirlerinizi takmıyoruz. Ölmeyi tercih..."

Lilath, muhtemelen Mavi'nin mümkün olacağına asla ihtimal vermediği bir şekilde öne atıldı. Göz açıp kapayıncaya kadar Mavi'nin kafasını tutmuş, demir bir baltayla suratını ayırıyordu. Mavi'nin kafası paramparça olduğunda Lilath yanıma döndü ve tasmayı uzatarak, "Publius, gel," diye işaret etti.

Publius titriyordu, ona acıdım. Lilath ona hizmetlerini teklif ettiğinde tüm bunlar nasıl da uzak bir fantezi gibi gelmiş olmalıydı. Publius gitgide ödülüne yaklaşmıştı; bir yıl, bir hafta, bir gün ve nihayet gücü elde etmişti.

Şimdi ise bu çıkmıştı.

Bu herkesin ruhunu sınardı.

Onunki parçalanıyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve Lilath'a doğru emekledi. Lilath tasmayı boynunun etrafına büyük bir nezaketle geçirdi ve yüzünü okşadı. "Uslu bir köpek olacaksın, değil mi?" Onunla yüz yüze duruyordu. "Öyle değil mi?"

"Evet." Başını eğdi.

"Evet ne?"

"Evet... *domina*."

Lilath mahkemenin geri kalanı için de tasmalar çıkardı. Adamları onları iyice sabitlemek için yere yatırdılar. İkisi itiraz etti ve öldürüldü. Hayatta kalanlar sabitlendikten sonra Lilath başını arkamdaki kapıya doğru eğdi.

"İmparatorum. Köleleriniz bekliyor."

Küçük eller arkamda alkış tutarken Kemiksürenler, Lilath bile tutkuyla eğiliyordu.

"Tebrikler, Kraliçem. Aferin, dostlarım."

O ses.

Bu bir Luna aksanıydı ama sesi iliklerime kadar tanıyordum.

Korku, tüm mantıklı düşüncelerimi devre dışı bıraktı. Küçük adım sesleri salonun önüne ilerledi. Tiksinti uyandıran garabet, yaklaşık on yaşındaki küçük bir oğlan çocuğunun yüzüne bürünmüştü. Saçları lepiskaydı. Yüzü ince uzun. Gözleri soğuk bir merakla bir sürüngeninki gibiydi. Elinde birkaç basit tabakla, köleleştirilmiş Vox'un önünde durdu.

"Bu duyguyu tanıyorum," dedi Garabet tatlı bir sesle. "Bu bana, eski Rusya'daki bir kunduracıyla ilgili romanı anımsatıyor. Bu o an, değil mi? Kalplerinizin etrafına kuşandığınız efsanenin kendi ağırlığı altında çöktüğü ve gerçekte ne olduğunuzu fark ettiğiniz, dört ayağınızın üzerinde son nefesinizi verdiğiniz an. Zayıf

değilsiniz – bu size, kendinizi besleyeceğiniz kadar trajik bir kurban tasviri verecektir. Ortalama değilsiniz – hepiniz temel anlamda zekisiniz. Gerçekten ne kadar önemsiz olduğunuzu idrak edecek kadar, insan eti denizi üzerinde yükselecek kadar zeki." Garabet, Publius'un başına dokundu. "Hepimiz özel olmak isteriz. Öyle olmadığınızı keşfetmek acı verici olmalı."

Lilath'ın katlettiği Mavi'nin yanına gitti ve beyninden birkaç avuç alarak, Vox'un önündeki tabakların her birine paylaştırdı. Lilath dizüstü çöktü ve küçük bir kutuyu açtı. Garabet, kutunun içinden antika bir jilet çıkardı.

Silenius'un Kılıcı.

Kırbacı vurdu.

"Doğal düzen geri geldi," dedi Vox'a.

"Burada aslanlar var!" dedi adamları.

"Augustus'un oğlu Cumhuriyet'i yönetiyor. Ancak sadece aslanların olduğu bir dünya nedir ki? Dediğimi yapın, zengin ve güçlü olun. İmparator'un Köle Kralları." Silenius Kılıcı'nı onlara doğrulttu. "Şimdi yemeğinizi yiyin."

İlk yiyen Publius oldu. Ağlayarak çiğnerlerken Garabet izledi ve aile şefkatiyle bana döndü. "Merhaba, kardeşim. Sonunda seninle tanışmak güzel."

55

VIRGINIA

Kurt ve Anne

"Bakıyorum da Uluyanlar diz çöküyorlarmış," dedi Lilath.

Bir kâbusun içindeydim.

Erkek kardeşimin klonu Sabah Koltuğu'nun önünde durarak elektrik akımı varmışçasına elini pürüzsüz ahşabın üzerinde gezdirdi. Publius, üzerinde hâlâ tasmasıyla boşluğa bakarak yerde oturuyordu. Altın dişli Obsidiyen infazcı Gorgo, klonu derin bir saygıyla izliyordu.

Sevro, Çakıl ve Palyaço Sabah Koltuğu'nun önünde, yanımda dizleri üzerindelerdi. Pestilleri çıkıncaya kadar hırpalanmışlardı. Benim saçımda bile yolunmuş tutamlar vardı. Ön kollarım yarım yamalak dikilmiş yaralarla kaplıydı.

Sevro parçalanmış dudakları arasından Lilath'a, "Seni tiksinç yaratık," diye tısladı. "Nasıl hâlâ oksijen tüketiyor olabilirsin?" Klona baktı. "Bu ne sikim iş böyle?"

Lilath aylak aylak gülümsedi ve klonun koltuğunun ayakucuna oturdu. Kemiksürenler etrafta geziniyorlardı. Derinmezar'daki tecrit yüzünden daha da delirmiş halde, odayı Cumhuriyet Muhafızlarının cesetleriyle dekore etmişlerdi.

"Kısrak, ne bu?" diye sordu Sevro. "Boncuk gözlü kemirgen de kim?"

"O erkek kardeşimin klonu," diye yanıtladım. Çivi yerinde duruyordu ama artık serotonin seviyelerimle oynamıyordu. Onun yerine bacaklarım felç olmuştu. Fark etmiyordum bile.

"Çakal mı?" diye fısıldadı Çakıl.

"Saçmalık," dedi Sevro. "Saçmalık." Ayağa kalkmaya çalıştı ama bir Kemiksüren'den karnına tekme yedi. Nefes nefese düştü. Gorgo yanma gitti ve klonun yanma dönmeden önce onu bir posta daha tekmeledi. "Nasıl..."

"İmparator usta bir stratejisttir," dedi Lilath. "O her şeyi görür."

"O her şeyi görür," diye yankıladı Gorgo.

"Hükümdarlık'ın kontrolünü Octavia'nın elinden alma planımın işe yarayıp yaramayacağından emin değildim," dedi Garabet, koltuğu incelemeyi sürdürürken. "Ben de, bu çaba sırasında canımdan olma ihtimaline karşı sevgili Lilath'a talimatları ve DNA örneklerimi, kendime de mesajlar ve yönergeler bıraktım. Fazla tedbirin asla zararı olmaz." Tepesine zar zor ulaşan gözleriyle koltuğun etrafında yürüdü. "Yaraları iyileştikten sonra, Lilath Dünya'ya gitti ve Usta Yaratıcı Zanzibar'ı buldu ve beni kendi rahminde büyüterek mutlak sadakatini kanıtlamış oldu."

Sevro gerçek anlamda kustu. Safrayı yere tükürdü. "Çakal'ı içine alacak kadar biçareydin ve bunu yapmanın tek yolu, onun klonunu sıçmak mıydı?"

Lilath, baltasıyla Sevro'nun kafatasını oyacak kadar yaklaşarak öne atıldı.

Garabet, kadının adını seslendi ve Lilath hamlesini yarıda kesti. Kadın ona anneyi çağrıştırmayan bir şefkatle baktı. Bunu herkes görüyordu, Kemiksürenler bile, ancak biraz olsun umurlarında değil gibiydi. Zırhlarının içinde olmaktan duydukları neredeyse çocuksu bir sevinçti.

"Bu şimdiye dek duyduğum en üşütük şey," dedi Palyaço.

Çakıl gözlerini kısarak Palyaço'ya baktı. "Bize yine LSD mi verdin? LSD'den nefret ettiğimi biliyorsun."

"Victra gibi kaliteli bir malın eş olarak kendine bir melez seçmiş olması basit bir klonlamadan çok daha sapıkça," dedi klon. Lilath, Julii'den bahsedilince memnuniyetsizce gözlerini kırpıştırdı. Victra'nın kardeşi Antonia, ölmeden önce erkek kardeşimin sevgilisiydi. Ve Lilath'a hiç benzemiyordu. "Ancak bu, benim ilk yaşamımın fikriydi. Sen ve melez çocuklarının temsil ettiğiniz gen havuzu kirliliği dışında umurumda değil."

"Bebeklerim senin yüreğini tek kaşıkta yer," dedi Sevro.

"Ah, Sevro, lütfen. Bu beni kızdırmaya yetmez." Parmağını çenesine vurdu. "Bu Cumhuriyet'i izlerken bir şeyler öğrendim. İnsanlar ancak, itaat etmemek onlara bir şeye mal olduğunda itaat ediyorlar. O yüzden... Beni bir sonraki tehdit edişinde, Sevro, sana bunun neye mal olacağını öğreteceğim, bakalım bir daha oluyor muymuş. İyi mi?"

"Beni tanıyormuşsun gibi konuşma. Ben seni tanımıyorum. Seni... ucube. Sen gerçek biri değilsin. Sadece bir döleşisin. Kısrak, nasıl oldu da her yanına kusmadın?"

Karmakarışık düşüncelerimi kelimelere dökemeyerek sessizliğimi korudum. Daxo, Dansçı, Theodora ölmüştü. Başka? Holiday? Darrow'un annesi? Kavax? Canavar soyum yüzünden daha başka kim ölmüştü?

Daxo en yakın arkadaşımdı.

Ve onu öldüren bu... şeydi.

İçimin parçalandığını hissettim. Pax bu yaratığın elinde olsaydı...

Victra iyi ki vardı. Pax'a da, Electra'ya da bir şey olmasına izin vermeyeceğini umuyordum.

"Kısrak..." dedi Sevro. "Beni duyabiliyor musun?"

"Onun adı Virginia," dedi klon, Sevro'ya. "Onun damarlarında da benimkiyle aynı kan akıyor. Ben Adrius'um, aynı zamanda değilim. Bazı açılardan ondan daha eksik, bazı açılardan daha fazlasıyım. İlk hayatımdan dersler aldım, Enstitü'nün arşiv kayıtlarını inceledim, düşmanlarımın yaşamlarını."

Sabah Koltuğu'na oturdu.

"Cumhuriyetini parçalamak çocuk oyuncağıydı." Gülümsedi. "Elbette halka açık bir şekilde başa geçemem. Zamanla belki. Ancak o zamana kadar sosyalist köpeğim iş görecek." Publius'un başını okşadı. Onursuz senatör irkildi. "Yaramı kazanabilmek için Geçiş'imin Pax olmasını istemiştim. Ancak Sefi araya girdi ve Atlas da Lilath'ın peşinden gitmemesi için ısrar etti."

Nihayet konuştum. "Korku Şövalyesi seninle asla ittifak etmez. Sen Luna'ya atom bombası attın."

"Varlığımdan elbette haberdar değil. Bu benim tasarımımdı, Kızıl Güvercinler Günüm; minik kuşlarım bana öyle tatlı şakıdılar ki."

Pachelbel kuşlarının şakıdıkları tepe camlarını işaret etti. Dansçi'yla görüştüğümüz zaman pencerede pachelbeller vardı. Onlarca görüşme yaptığım bahçelerde pachelbeller vardı. Ancak Sofokles onları yiyip durduğunda üstlerinde düzenek var mı diye kontrol etmiştik. Bundan daha karmaşık bir şey olmalıydı.

"Atlas ve Atalantia, Lilath'la zar zor da olsa nihayetinde uzlaştılar," diye sürdürdü klon. "Electra'yı Julia au Bellona'ya satacaktık. Eski borçlar vesaire." Lilath'a gülümsedi. Lilath, Kızıl maskesinden sıyrılıp Kemiksüren zırhına döndüğü için memnun görünüyordu. "Aptallar Luna'da bir kuklaları olduğunu sanıyorlar, Kızıl bir kraliçeleri olduğunu. Ne kadar boş bir saçmalık." Parmağını dudaklarına vurdu. Adrius'la birebir aynıydı. Anılarında olmasa dahi tiklerinde.

"Seni geberteceğim," dedi Sevro. "Geçen sefer bu zevke erişmemiştim. Üstelik ağırdan alacağım."

Klon onu duygusuzca izliyordu. "Bir sonraki tehdidin sana pahalıya mal olacağını söylemiştim. Benden günah gitti. Gorgo, kurt ve tutsakları getir lütfen."

Obsidiyen yan bir geçitten çıkarak gözden kayboldu.

Bir saniye sonra, koridorun en ucundaki dev Güneş Kapısı açıldı. Sendika belalıları, uluyan bir kurdun demir heykelini taşıyan bir kargo mekiğini içeri yönlendirdiler. Heykel arkamıza bırakılırken yere pat diye çarptı. İçinden sesler geliyordu. Demirin içinden bir ses bağırıyordu.

"Min-Min?" diye fısıldadı Çakıl yanımdan.

"Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır," diye mırıldandı Palyaço.

Demir kurt ısıyla parlamaya başladığı sırada Sevro öylece izliyordu. İçerideki Uluyanlar tekmeleyerek dışarı çıkmaya çalışırken demirden gürültüler yükseliyordu. Kurdun burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu. İçindeki adamlar ve kadınlar çığlık atmaya başladılar. Karnında erirlerken acı dolu çığlıkları kurdun boğaz kısmından bir uluma halinde çıkıyordu.

Kurttan çıkan uluma sesleri kesildiğinde ve kızarmış et kokusu odayı doldurduğunda klon konuştu. "Dersini aldın mı, Sevro?" Sevro yanıtlamadı. Bedeninde değildi sanki. Palyaço ve Çakıl da aynı şekilde. Gözleri donuk, omuzları çöküktü. Sevro'nun gözleri kuru ve ölgündü.

"Umarım almışsındır, Sevro. Çünkü senin için harika planlarım var. Kız kardeşim zihinle oynama konusunda yeni yollar keşfetti. Ben de seninkiyle oynayacağım. Böylece karını, kızlarını bir sonraki görüşünde kim olduklarını bile bilmeyeceksin. Sen ve sürün nasıl beni tüm isteklerimden alıkoyduysanız, ben de seni tüm isteklerinden alıkoyacağım." Koltuğunu okşadı. "Sonra durumumuz eşitlenecek."

Sevro'nun daha önce hiç bu kadar korktuğunu görmemiştim. Eller Dükü'ne yaptıklarımızı bilerek bana baktı. Şimdi sıranın onda olduğunu öğrenince beti benzi atmıştı. Elleri, elektriğe tutulmuşçasına iki yanında titredi. Kızları her şeyiydi. Hayvansı bir çığlıkla Adrius'un üzerine atıldı ve ancak Lilath'm ona ulaşıp yere serebileceği kadar uzaklaşabildi. Sevro ayağa kalktı ve Lilath, baltasının sapıyla kafasına vurdu. Sevro kanı her yere saçılarak yeniden ayağa kalktı ve başka bir Kemiksüren böbreklerini tekmeledi. Sevro defalarca ayağa kalkıp klona doğru adım attı, ta ki Lilath iki adım kala kafasına bir tekme geçirinceye kadar.

Sevro yere serildi.

Hiçbir şey yapamıyordum.

Kendime güvenim, müthiş zekam, bunun karşısında etkisizdi. Dehşetle içim dışım felç halindeydi.

"Bizi öldür ve bu gülünç gösteri sona ersin," diye tersledim. Kemiksürenler Sevro'yu sürükleyerek götürürlerken klon ifadesizce bana bakıyordu. "Sen Adrius değilsin. Sadece onun sana öğrettiği rolü oynuyorsun." Lilath'ı işaret ettim.

Klon, tünediği yerden kalkıp yanıma geldi ve yüzümü elleri arasına aldı.

"Senin damarlarında akan kan benimkilerde de akıyor. Sen benim kız kardeşimsin, Virginia. Benim kanımdan olan tek insan. Seni nasıl öldürebilirim?" Saçlarımı okşadı. "Sen benim ailemsin. Uzun zamandır aptalların ve böceklerin yükünü taşıdın. İkinci bir şansı hak ediyorsun." Lilath onun arkasında cıkcıklıyordu. "Koyunlara gerçekten hükmetmeyi hak ediyorsun."

56

VIRGINIA

Merkezi Olmayan Bir Labirent

Bir çakallar ziyafetinin onur konuğuydum. Kardeşimin yaratıkları hapse atılmadan önce de akıl hastasıydı ama onca zaman güçleri ellerinden alınınca kafayı kırmışlardı. Gece çökerken Güneşsalonu coşku dolu bir kargaşaya teslim oldu. Benim hanemin, Telemanus Hanesi'nin, Arcos Hanesi'nin ve Cumhuriyet'in daha küçük Altın hanelerinin neredeyse hepsinin gemileriyle birlikte Niobe'nin filoları gelmişti. Luna üzerindeki Vox filoları gezegenlerine giden yolu engellemek için bir araya geldiler. Bekleyen uzay savaşının hologramı odanın üzerinde süzülüyordu.

Cumhuriyet kendini yiyip bitirirken, Kemiksürenler parti veriyorlardı.

Hisar duvarları ve kukla lejyonların arkasında güvenle otururken sarı ve yeşil sıradağlara benzeyen uyuşturucularının keyfini çıkarıyorlardı. Kocamın viskilerinin bulunduğu Hisar mahzenlerini boşaltmış, nesillerdir ailemde olan şarapları içip bitirmişlerdi. Sendika hizmetçileri onlara Pembeler ve siyasi düşmanlar taşıyorlardı. En azgın iştahlarını bunlarla bastırıyorlardı. Bazı zavallılar eskrim pratiklerinde kullanılmak üzere derin mahzenlerden getiriliyor veya ölümle sonlanan gladyatör gösterilerinde birbirleriyle çıplak bir şe-

kilde dövüşmeye zorlanıyorlardı. Cansız bedenler yere devriliyor ve belalılar onları dışarı sürükleyip yenilerini getiriyorlardı. Vox düşmanlarıyla kaynayan hapishanelerde sınırsız kaynak vardı. Gümüş senatör Britannia ag Krieg'in silahsız, sarhoş bir Kemiksüren karşısında sindiğini izlemek zorunda bırakılırken, başımı çevirdim. Kadından geriye düşman, hatta zengin bir kadın olduğuna dair hiçbir iz kalmamıştı. Onlar için sadece alt türden biriydi.

Britannia, ıslak havluların taşa çarpma sesiyle can verdi.

Görülecek neredeyse her şeyi görmüştüm, dolayısıyla canımı sıkan bu barbarlık değildi. Davalarının sığlığıydı. Dava diye bir şey yoktu. Din yoktu, onur sanrısı yoktu, sadece ne idiği belirsiz bir intikam ve istibdat inancı; onların gözünde bu, düşmanlarını itibarsızlaştırmaktan biraz daha önemliydi. Benim için bu on yıl, zorluklar ve zaferlerle dolu bir asır gibi geçmişti. Ancak bu yabaniler için Derinmezar'da oldukları sürede zaman durmuştu. Evrilmemişlerdi. Tek istedikleri geçmişte yaşamaktı. Hükümdar'ın bile Mars Enstitüsü'nün Plüton Hanesi'nden korktuğu o geçip gitmiş gençlik yıllarında. Yirmi yaşında ya var ya yoklardı ve tüm dünyalar önlerine serilmişti. Kendilerinden geçmiş halde, diğer herkesten ne kadar geride kaldıklarının farkında değillerdi. Belki de kendilerinden geçmelerinin sebebi buydu. Belki de kendi yaradılışlarına mahkûm olduklarını biliyorlardı ve hâlâ ışırken güneşin tadını çıkarmak istiyorlardı.

Bu oyun daha ne kadar devam edebilirdi?

Baştaki şaşkınlığım geçtikten sonra durumu değerlendirmek için sessizliğimi korudum. Çok şey öğrenmiştim. Öz kardeşim Kemiksürenler'den nefret ederdi. Arkalarından onlarla dalga geçerdi. Ancak en iyi askerler, kendi amacını içlerine doldurabileceğin boş olanlardı. Bu klon Kemiksürenler'den nefret etmesi gerektiğini bilmiyordu. Çakal'a ve Kemiksürenler'e tapan bir kadın tarafından yetiştirilmişti ve bu ikisinin birbirinden ayrılamaz olduğunu düşünüyordu. Klon, içinde büyüdüğü efsanelere dair kim bilir nasıl bir hayal kırıklığı içindeydi.

İkinci şeref makamı olan solunda oturuyordum. Lilath masanın karşısında sinekkuşu yumurtaları yiyordu. Pelikan gibi başı önde, gözleri yukarıda, *şapır şupur* yiyordu.

Klonun bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmek için gözleri düzenli bir şekilde yana kayıyordu. Bir Pembe, Kemiksüren okundan bir çığlık attıktan sonra klon kalemiyle veri-tabletine bir şeyler çizmeyi bıraktığında Lilath dikkat kesildi. Ölü gözlü katilin nasıl da çabucak dalkavuğa dönüştüğünü görmek neredeyse mide bulandırıcıydı. "Ne oldu, İmparatorum? Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

Lilath kardeşimi seviyordu. Bunu hep biliyordum. Ancak o sevgi şimdi tuhaf bir şeye dönüşmüştü. Onun sevgilisi de olurdu fakat o, Antonia gibi hoş gaddarlardan hoşlanırdı. Lilath da onun klonunu doğurmuştu. Bu psikolojiyi bunu çözümleyecek kadar anladığımı sanmıyordum.

Ancak klonunun anladığına bahse girerdim.

Bu küçük entrikanın hassasiyeti de buradaydı. Dizili filolara baktım.

Lilath'ın soruna cevaben, klon, veri-tabletinde üç boyutlu basit bir bulmaca oluşturdu ve yüzer görseli veri-tabletinden fırlattı. "Bunu çözebilir misin?" Lilath doğrularak ona baktı. Burada bir bulmaca olduğunu bile bilmediğini fark edince gözleri yavaşça parıltısını yitirdi. Klon, Lilath'la dalga geçmem için bana baktı. Lilath'ın utançtan kıvranacağı hiç aklıma gelmezdi.

Etkisi kayboluyordu. Pax ve Electra'nın kaçırılması konusunda onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Şimdi de kardeşimi ondan çalacağımdan korkuyordu. Kardeşim de bu Kemiksürenlerin yaptığı gibi onu hayal kırıklığına uğratmamdan korkuyordu. Kardeşimin aklının Lilath'a ne kadar süre fayda sağladığını merak ettim. Dört yıl mı, beş yıl mı? Lilath kendi başına çok şey başarmıştı. Ama artık klonun başka Kemiksürenleri, kuklaları aracılığıyla Vox lejyonları olduğuna göre Lilath'a daha ne kadar ihtiyacı olacaktı? Lilath merak ediyor olmalıydı. Korkuyor olmalıydı. Klon ise hâlâ çok küçük olduğu için öfkeli olmalıydı.

Kamayı nereye sokacağımı biliyordum.

"İhtiyacı olan her şeye sahip olsaydı, şu an çoktan boş bir sayfa olurdum, değil mi, Lilath?" Hiçbir şey söylemedi. Bulmacayı çözüp iki yeni çokgen ekledikten sonra ona geri döndürürken klon dikkatle izledi. Bir an baktı, sonra keyifle gülümsedi. Bulmacaya yeni bir numara ekledi ve geri yolladı. Bu, filolar tepemizde birbirlerini yoklarlarken işkence gibi geçen otuz dakikamı aldı.

Birkaç dakika ayrı bir veri-tabletinde savaş planı üzerinde birkaç değişiklik yapmak için oyunu durdurduğu sırada içimde garip bir his belirdi. Tepedeki gemiler küçük bir gecikmeden sonra onun isteğine göre hareket ettiler.

Son hamlesi tuhaftı. Beni bununla yenmeye çalışmamıştı. Hatta bulmacalarını çözebildiğimi görünce şaşırmış, sonra da sevinmiş görünüyordu. Üçüncü bulmacadan sonra ben de öyleydim. Çocukluğumuzda ikizimin böyle iç çekmesi için parmaklarımdan olmaya razıydım. Hayatım boyunca kardeşimin doğuştan parçalanmış olduğunu sanmıştım. Öyle değildi. Belki de sadece uyumsuz bir baba yüzünden böyle olmuştu.

"Bulmacalarımızı hatırlıyor musun?" O iki muhribin Telemanus saldırısını test edişini izlerken klonu inceledim. Muhripler geri püskürtülürken kaşlarını çattı.

"Bunların yaşandığını biliyorum," dedi veri-tabletinden yeni talimatlar verirken. "Kanıtları her yerde."

Gülümseyerek Lilath'a baktım. Bulmacalar, erkek kardeşimle ilişkimi tanımlıyordu. Yıllar içinde bana kaç tane verdiğini bilmesem de kaçını sakladığımı biliyordum. Her birini çözerdim, o da gülümser ve beni tebrik ederdi. Ancak bazen onu takip ederdim ve kendini tokatladığını, derisini kazıdığını ve "Aptal, aptal, aptal," diye bağırdığını görürdüm.

Bu onun sigorta planı olsaydı, klonuna tekrar kendisi olmak için gerekli tüm bilgileri vermiş olurdu. Ruhunu şekillendiren rekabetçiliğin temel bileşenlerinden biri bulmacalardı. Bulmacaları da dahil etmiş olması gerekirdi. Onları dahil etmiş olsaydı, bu bulmacaları çözdüğüme şaşırmazdı. Aradığım açık, şaşırmış olmasıydı.

Bir Telemanus korvetini tuzağa çektiği sırada cesaret edebileceğim kadar hızla o açığı yokladım.

"Bunları çözmemden keyif almana şaşırdım," dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eskiden olsaydı bu seni kızdırırdı."

Bana baktı. "Öyle mi?"

"Hatırlamıyor musun? Bazen beni kandıramadığın için kendine vurup kendi kendine aptal derdin."

"Hiç kandırdım mı?"

"Hayır."

Bir an bunun üzerine düşündü, sonra Lilath'a baktı. Adrius'un, klonuna aktardığı bazı bilgileri değiştirmiş olması mümkün müydü? Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu daha önce de merak etmişti.

"Yalan söylüyor," dedi Lilath tehlikeyi görerek ama nasıl gidereceğini bilmeyerek. Onun alanı daha ziyade öldürmeyi kapsıyordu. "Bu Güneş Sistemi'ndeki en parlak zekâ sana ait." Ah, demek ki fark buradaydı. Bu klon, kendisinin bir tanrı olduğuna inanmak üzere yetiştirilmişti. Kardeşim defalarca tekmelenip hırpalanmış ve bir kayalığın üzerinde defalarca ölüme terk edilmişti. Biri zaferlerini kendi çabasıyla kazanmıştı. Diğeriyse bunlara hakkı olduğu kanısındaydı.

"Bunu Lilath için mi yapıyorsun?" diye sordum klona. "Yoksa Adrius için mi?"

"Ben Adrius'um," dedi.

"Olmak istiyor musun?"

Mars donanması iki korvetini daha kaybettikten sonra stratejilerini yeniden değerlendirmek için geri çekildikleri sırada başını eğip bana dikkatle baktı.

"Kulağınıza zehir akıtmasına izin vermeyin, İmparatorum. O her zaman bir canavar olduğunuzu düşündü," dedi Lilath ona. Bana dönerek, "Ona ihanet ettin. Kendi kardeşini yüzüstü bıraktın. Onu darağacına gönderdin. Dünyanın ona tapması gerekirdi. Ancak sen onu çiğnedin. Ondan nefret ettin. Ona canavar dedin," dedi.

"Ondan nefret ediyorum madem, neden darağacında ayaklarını çektim?" diye sordum. "Onu sevmemiş olsam, o bulmacaları neden saklayayım?"

Lilath kaskatı kesildi. Bu da sana kapak olsun, kaltak. Klon öne eğilerek harekete geçti. Adrius'un yaşamından eserlerin onun için neredeyse dini önemi olduğundan şüphelendim. Kemiksürenler klondan gelen kötü titreşimleri hissederek oyunlarını bıraktılar ve sessizce izlemeye koyuldular.

Tanrılar aşkına, onu ortadan ikiye ayırabilirlerdi ama ondan korkuyorlardı. Sadece bu da değil. Ona saygı duyuyor, tapıyorlardı. Sahiden o kadar derindi. Hiç aklıma gelmezdi. Sadece Lilath'la ilgili olduğunu sanmıştım. Kardeşim onlara, kaybetmeleri halinde onları on yıl içinde özgür bırakacağını mı söylemişti? O bir lider miydi? Yoksa bir peygamber mi?

"Nerede o bulmacalar?" diye sordu klon.

"Ofisimde."

"Mars'ta mı?"

"Burada."

Hiç kıpırdamadı. "Lilath." Kadın yutkundu. "Sana kız kardeşimin odasını olduğu gibi bırakmanı söylememiş miydim?" Bekledi. Bekledi. On yaşındaki çocuk belki de Luna'nın en katı kadınını azarlarken ve kadın bunun karşısında bir şey yapamazken, Kemiksürenler gülümseyerek onu izliyorlardı. Hepsi sağ kolu olmak istiyordu. İşte bu sürünün dinamiği buydu. "Yanıtla, Lilath."

"Söylemiştiniz."

"Öyleyse neden bana itaat etmedin?" Öne eğildi. "Kızıl Güvercinler Günü'nü sen mi planladın? Bir savaş çıkarmak için Beyaz Loncaları mı kullandın?" Ne demek istiyordu? "Sen kaba bir aletsin, Lilath. Bunu biliyorsun. Sana saygıyla yaklaşıyorum. Sen ise tasarımlarıma müdahale etmeye cüret mi ediyorsun?"

"Dikkat dağıtacağını sanmıştım, efendim."

"Dua et ki yok edilmiş olmasınlar."

"Hayır!" dedi. "Onları siz yaptınız."

"Neredeler?" diye sordum, haklı olduğumu umarak.

Klon ayağa kalktı. "Kız kardeşimi duydun, Lilath. Müttefikimiz olmayabilir ama senden daha iyi bir kana sahip. Ona saygıyla cevap ver."

Lilath bana nefretle baktı. "Benim odamda."

Klon, iç çamaşırlarını koklamak için çekmecelerini karıştırırken yakalamış gibi iğrenerek kadına baktı. "Onları ait oldukları yerlere koydur. Derhal göreceğim."

"Ama savaş..."

Gezegene yeni bir hamle yapmayan Telemanus filosuna baktı. "Kana susamış değiller. Halka yayın yapmak için sinyal bozucularımızı kırmaya çalışıyorlar. Vaktimiz var."

Klon özel ofisimde durmuş, Lilath'ın kendine saklamak için odadan aldığı bulmacalara bakıyordu. Beş dakikadır konuşmuyordu. Lilath'ın, duvarın arkasındaki gizli bölmeyi bulmasına şaşırmıştım. Ancak belli ki, içindeki gizli geçidi bulamamıştı.

"Bu adi kan bizi bu şekilde izlemek zorunda mı?" diye sordum ona. "Kıskanç bir akbabaya benziyor."

"Bizi yalnız bırak," dedi fısıltıya yakın bir sesle. Lilath'm soğuk gözleri bana çevrildi.

"İmparatorum... bu akıllıca olmaz." Üzerinde kitaplar ve gece zambakları olan bir sehpanın yanındaki sandalyeye oturdum.

"Çok korkuyorsan bacaklarımı felç et."

Klon, arkamdaki masayı kuşkuyla süzdü. "Masaya savunma sistemleri yerleştirilmişti," dedi Lilath. "Onları etkisiz hale getirdik, İmparatorum."

"Peki ya yemek masası?"

"O da devre dışı bırakıldı." Klon, küçük yemek masasındaki farklı bir sandalyeyi ve neredeyse hepsi ölmüş çeşitli çiçeklerin olduğu başka bir vazoyu işaret etti. Sandalyeye oturdum ve bacaklarımı psikoÇiviyle felç etti.

"Gördünüz mü, o kadar da zor değilmiş," dedim.

Lilath'a döndü. "Beni öldürürse, Sevro'yu ve diğerlerini de öldürür. Bu bedeli ödeyecekse, hak etmiş demektir."

Lilath temkinli bir baş selamıyla eğildi ve iki ayık Kemiksüren eskortumuzla kapıya yöneldi. Klon, dönüp bulmacalara baktı. Felci tercih edeceğini düşünmemiştim ama kolay diye bir şey yoktu.

"Bir oyun oynadığını biliyorum," dedi klon, kapı kapanırken. "Ama bunun için seni suçlamıyorum. Her şey bir oyunla başladı. Dört yıl öncesine kadar kendime yaptığım kaydı duymamıştım. Lilath, bir Senato seçimine sponsor olmaya uygun bir kuklanın psikolojik profilini izleme konusunda talimatlar aldı. Publius belirttiğim özelliklere tam olarak uyuyordu. Lilath Sendika'yı kendi başına kontrol altına aldı fakat yeraltı dünyası onun şiddet düzeyine hazırlıklı değildi. O muhtemelen şimdiye dek gördüğüm en etkili askerlerden biri. Önceki kimliğim adına da konuşuyorum. Ancak o her seferinde tek bir yöne gidiyor."

Atıl bir şekilde duran gece zambaklarının çok yakınından geçerek sıra halinde dizilmiş bulmacaların arasından yürüdü. Bakımsız çiçekler vazoları içinde boyunlarını bükmüştü. Birçoğu solmuştu.

"Başlarda bunu bana bir hikâye gibi anlatıyordu. Sonradan değişkenleri hesaba katarak hangi çetenin öldürüleceğini, hangi ürünün satılacağını bir dizi sorun olarak sundu. Hikâyeler halindeyken daha çok sevmiştim. Onlarda bir kahramandım ya da kahraman olan önceki halimdi." Bir labirentin önünde durdu. "Ama değiliz. Sebebini de biliyorum. Ben küçükken Lilath beni Dünya'daki bir mezbahaya götürdü ve orada inekleri nasıl öldürdüklerini ve yememiz için yiyecekler haline getirdiklerini gördüm. Söylesene: İneklerin insanlardan ne farkı var? İneklerin de hayalleri var. İnekler de arkadaşları ve ailelerine sevgi beslerler. İnekler insanlar kadar zeki olmadıkları için onları katletmenin kabul edilebilir olduğunu söyleyeceksen, neden benim de bana oranla daha az zeki insanları öldürmem kabul edilebilir bir şey olmasın? Şayet insanlar daha çok hissettikleri için dersen, o halde seni bir inek ve bir insanın boğazlarını kesmeye ve ne kadar benzer olduklarını görmeye davet ediyorum."

O konuşurken gözlerim çiçek vazolarını arıyor, aralarında canlı bir tane var mı diye bakıyordu.

"Bu yanlış bir eşdeğerlik. Safsatalar hiç senlik değil," dedim.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun," diye yanıtladı. O geri bakmadan hemen önce gözlerimi çiçeklerden ayırıp tekrar ona baktım. "Derinlerde bir yerde biliyorsun. Benim için önemli olan da bu. Çünkü seninle konuşabiliyorum ve beni anladığını biliyorum. Kemiksürenlerle de böyle olacağı vaat edilmişti. Ancak onlar... sapkın maymunlar. Lilath'ın dediklerine baksan onların melek olduklarını zannedersin."

"Eskiden de onlardan nefret ederdin," dedim.

"Öyle mi?" diye sordu, neredeyse rahatlamışçasına.

"Onları gülünç bulurdun."

"Parayla satın alınan tipler. Babamdan nefret eder miydim?"

"Hayır."

"Onu kafasından vurdum."

"Onu bir babanın sevilmesi gerektiği şekilde sevdin ama o seni aynı şekilde sevmedi. Sorun buydu. Bunun senin hatan olduğunu düşündün. Birçok hatan vardı. Ama bu onlardan biri değildi. Sanırım... sanırım fark ettiğim şey, her babanın işleri karıştırdığı. Mesele sadece bunu yaparken umursayıp umursamadığı. Babamız umursamıyordu ve galiba sen de bunu fark ettin."

"O zaman neden sen... sensin ve neden ben benim?" diye sordu, tamamen dönerek.

"Çünkü ben onu memnun etme çabasından vazgeçtim, sense hiç vazgeçmedin. Açıkçası bunların hiçbir zaman umurunda olmadığını düşünüyorum." Etrafımızdaki duvarları gösterdim. "Her yeni çabayla mutluluğu bulacağın, daha az yalnız kalacağın umudu hep vardır. Ne öğrendiğimi sana söyleyeyim: Hükümdar olduğun anda, tüm dünyalarda en yalnız insan sen olursun çünkü yeni bir çaba, tırmanabileceğin yeni bir tepe yoktur. İçindeki yalnızlık daha da büyür çünkü daha önce birilerinin seni anlayabileceği kadar şanslısındır belki ama sen Sabah Koltuğu'na oturduktan sonra seni anlamazlar. Her seferinde, hayattaki tek bir kişi hükümdar olmanın ne demek olduğunu bilecektir."

Mermer zemindeki çizgileri, bir bulmacaymış gibi parmağıyla takip etti. Dönüp çiçeklere baktım. Vazonun diğer tarafında bir tanesi canlı olabilirdi.

"Bunu neden yaptığımı biliyor musun?" diye sordu. "Bunu yaptım çünkü Lilath, seni görebilmemin tek yolunun bu olduğunu söyledi. Benim insafıma kalmasaydın beni öldürürdün, biliyorum. Benim bir ucube olduğumu düşünüyorsun. Ve öyleyim. Ama benimle öyle değilmişim gibi konuştuğun için teşekkür ederim. Nezaketen olmasa da bunun bir jest olduğunun farkındayım."

"Ondan nefret ediyor musun?" diye sordum ona. "Lilath'tan."

Hafif bir duraksamayla fakat ses tonu değişmeden yanıtladı. "Beni ineklerin öldüğünü görmem için götürdüğü gün aklıma bir fikir geldi. Lilath'tan, bana demir bir inek yapmasını istedim. Onun yerine, tahmin ettiğim gibi bana demir bir kurt yaptı. Yakın gelecekte, onu onun içinde eriteceğim."

Çiçekleri unuttum ve dikkatle ona baktım. "Neden?"

"Çünkü ironiden anlamıyor."

Söylediklerinde samimiydi ve sesinde ne üzüntü ne gurur vardı, hatta heyecan bile yoktu. "Peki bunu yapmak seni memnun edecek mi?" diye sordum.

"Hiçbir şey hissettirmiyor. Sadece yenilik için bir fırsat."

Kendisini doğuran, onu emziren, bebekken ağladığında gecenin bir yarısı uyanan ve ona yürümeyi, konuşmayı, okumayı öğreten Lilath'a bunu yapmak o an, hayatımda duyduğum en acımasız şeydi. Kardeşim pek çok şey olabilirdi ama kötülüğü bile kalbinden gelirdi. Bu şeyse sadece sıkılmıştı.

"Tıpkı Cumhuriyet'in kendini yiyip bitirmesi gibi mi?" diye sordum.

"Aynen öyle." Memnun bir şekilde gülümsedi. "Beni yalnızca senin anlayacağını biliyordum. Keşke babam da burada olsaydı. Zalim de olsa zalimliğini görürdüm. Gözlerinin içine bakardım. Pis kokulu nefesini koklardım. O şeyi hissedip hissetmeyeceğimi görürdüm."

"Neyi?"

"Kötülüğü. Zihnin hangi uçurumu acımasız bir babadan daha korkunç bir şey yaratabilir?"

"Sanırım," dedim yavaşça, "çocukluğunun gereğinden büyük bir kısmını içeride geçirmişsin, genç adam."

Sinirlenerek geri çekildi. Ona göre bu saygısızlıktı. "Benim Adrius olduğuma inanmıyorsun, değil mi?" diye sordu. Keyfi kaçtı. "Tüm bunlar seni bir röntgencinin yanındaymışsın gibi hissettiriyor olmalı." Bulmacaları işaret etti. "Senin gözünde ben gerçek değilim. Bir fasılayım. En iyi ihtimalle, bir sahtekâr." Gözleri kısılırken dudakları yukarı doğru çekildi. "Yanılıyor muyum?"

"Hayır, evlat, yanılmıyorsun. Adrius burada olsaydı, zapt edilmiş bir düşmanın cesedinin olduğu bir masada nutuk çekerken ıstakoz yiyor olurdu. Adrius burada olsaydı, savaştan sonra seks kölelerini yanma getirtir ve onları Octavia au Lune'un yatağında sikerdi. Bu onu öylesine mutlu ederdi ki en pahalı likör şişelerini idrarıyla seyreltir ve paylaşsınlar diye bunları Kemiksürenlerine verirdi. Ve bu yaptıklarını kimseye söylemezdi. Dünyadaki savaşı, kendisine onay vermeyecek tek adamdan bu onayı almak için yanıp tutuşmadığını ispatlama gereksinimi etrafına kurulu bir saçmalıktan ibaretti. Oysa senin saçmalığın benim üzerime kurulu. Bu dünyaya ait olmayan bir ziyaretçi. Bir hayalet." Üzgün görünüyordu. Sonunu getirdim. "Ve Adrius için babam neyse, şimdi senin için ben de oyum."

Bir şey itiraf edecek gibi yaklaştı. "Öyle görünüyor." Sesine duygusal bir tını karıştı. "O halde sanırım bu, senin ölümünle sonlanmalı."

İhtiyacım olan çiçeği gördüm. Bu gibi anlarda Darrow'u çok iyi anlıyordum.

Önümde, günler hatta haftalar içinde klonun güvenini kazanabileceğim, sabır gerektiren, uzun bir süreç olabilirdi. Belki o zaman daha fazla şeyi düzeltirdim. Sevro, Çakıl ve Palyaço'nun kurtarılmasını sağlayabilirdim. Ama çok uzun süre beklersem, ben Cumhuriyet'i kurtarabilecek durumda olana kadar ondan geriye

ne kalacaktı? Hazırlıklı değillerse bile filolar çok geçmeden yine devreye girecekti. Her iki donanma da bizi Altınlardan korumak için inşa edilmişti. Birbirlerinin ellerinde yok olma olasılığı, arkadaşlarımın güvenliğinden daha ivedi bir faciaydı.

Kocamın yapmak zorunda kaldığı seçimin aynısını yaptım.

"Bu şekilde olmak zorunda değil," dedim klona. "Ben babam gibi değilim çünkü seni sevmesem dahi önemsiyorum. Yapmak zorunda olmadığın halde arkadaşlarımı öldürdün. Bunu sana Lilath yaptı. Dediklerim buna bir tepkiydi. Senin düşmanın olmak istemiyorum. Lilath'ın hatalı olduğu şeyler var. Hayatını tehlikeye atabilecek şeyler. Örneğin Kargaşa Koltuğu. Octavia'nın onu yalnızca iki kez kullandığını biliyor muydun? O tehlikeli."

"Hilal Kasası'nın şifresini almam için beni ayartmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Seni Kargaşa Koltuğu'yla ilgili yaptığım araştırmayı sorman için ayartmaya çalışıyorum. PsikoÇivi'nin nasıl çalıştığını..."

Veri-tabletini kaldırdı ve omurgama ağrı saçakları gönderdi. "Sanırım onu kendim keşfettim."

"Elbette, ama anıları gerçekten nasıl sileceğini bulamadın, değil mi? Görüntüleme ve imha etme; bunlar tamamen farklı işlevler ve ikisi arasında yirmi dörtten fazla adım var." Gülümseyerek öne eğildim. Bulmacayı çözememişti. "Üzgünüm, aptallar için kolaylık olsun diye küçük bir düğme koymayarak kabalık etmişim." Bunu bana kendisi uygulayabilmek ve beni de eşlikçisi yapabilmek için nasıl yapıldığını öğrenmek istiyordu. Kim bilir ne tür bir eşlikçi.

Azarlanmış gibiydi ama yaklaştı. "Ve bana öylece söyleyecek misin?"

"Zamanla her şey mümkün, kardeşim." Vazodaki ölü çiçekler arasından gece zambağını aldım ve Bellona şövalyelerinin, savaştan döndüklerinde sevdiklerine uzattıkları gibi, çiçeği ona uzattım.

Temel bir insan tepkisi verdi. İnsan hazırlıksız yakalandığında ve birisi rahat bir ortamda elini sıkmak için uzandığında genellikle geri çevirmezdi. Birisi sizin de değer verdiğiniz derin ve saygılı bir kültürel parıltı gösterdiğinde, karşılık verirdiniz. O ikisini de yaptı. Bir jilet ustasından düzgün, kinestetik bir eğitim almış olsaydı yapmazdı. Sonuçta, dâhi olsun ya da olmasın, daha sadece on yaşındaydı. Çiçeği aldı. Ancak ne benim ne de Adrius'un alacağı şekilde almıştı. İçeride gereğinden fazla zaman geçirmiş bir çocuğun yapacağı gibi almıştı. Vahşice.

57

VIRGINIA

Kara Mağara

Gece zambakları nazik bir dokunuşa iyi tepki verirlerdi. Fakat sert muameleye gelmezlerdi. İşte o zaman nekrotik dikenleri ortaya çıkardı. Tüm savunmalarım ya iptal edilmiş ya da yerinden kaldırılmıştı. Lanet olası çiçeklerim haricinde. Virginia au Augustus'tan ziyade Atalantia'nın tarzına daha yakın oldukları için.

Klon, çiçekten fırlayan parlak iğnelerden birkaçı başparmağına batınca irkildi. Ani, kör edici acı karşısında bağırdı. Zambağın gizli toksinleri başparmağının ucundan yavaşça sızarak eline yayıldı. Zehrin yoğunluğundan sersemleyerek geriye devrildi. Ben de acıyı hissediyordum. Sağ işaretparmağımdan koluma, oradan omurgama sızdı. Az kalsın kusuyordum ama harekete geçmeliydim. Vücudumu sandalyeden öne, klonun veri-tabletinin yakınına attım. İğneler içeri girdikten hemen sonra yere düşürmüştü. Çiçeğin dikenleri geri çekildi. Onu çok nazikçe aldım. Bir elimde çiçek, diğerinde tabletle, yayılan zehirden bir doz daha almadan psikoÇiviyi kapatmaya çalışarak bulmaca duvarına emekledim. Sol altta bulunan üçüncü bulmaca kaçış kapısına geçişi sağlayan bir düğmeydi. Kapının açılması için bu bulmacanın kapıda olması, Lilath'ın ürkütücü süitinde gizli kalmaması gerekiyordu. Bulmaca olduğu takdirde elimi duvara

bastırırsam, kapı yukarı kayarak açılacak ve ben de kaçabilecektim. Eğer ulaşabilirsem.

Lilath İmparatorunun çığlıklarına yetişirken koridora açılan kapı içe doğru infilak etti. Elinde iki balta vardı. Bana doğru koştu. Veri-tabletindeki doğru işlevi buldum ve bacaklarımın hissini geri getirdim. Yukarı sıçrayıp elimdeki çiçekleri rahatsız etmeden resimlerin arkasındaki duvara dokundum.

Sırtımda sarsıcı bir baskı hissettim. İşaretparmağımdaki acıyla karşılaştırıldığında bir yumruk gibiydi. Nekrotik zehir ele doğru yayılıyordu. Gövdeye ulaşırsa, ölecektim. Ancak bileğe ulaştığında öyle bir acı içinde olacaktım ki hareket edemeyecektim. Diğer elimi duvara çarptım. Duvar, bel yüksekliğinde bir metal oluğu ortaya çıkaracak şekilde doğruca yukarı fırladı. Lilath baltayı arkadan kafama saplamaya çalışırken eğildim ve çiçeği bıraktım. Bacaklarına döner tekme atmaya çalıştım ama kenara kaçıp bir balta darbesi savurdu. Darbe, sol önkoluma indi. Kemik birdenbire kırıldı ve deriyi delip geçti. Bacanın yanındaki duvara doğru sendeledim ve zehirli elimle çiçeğe uzandım. Lilath acımasız ve etkiliydi. Sol omzumu kesti, sağ kulağımı kopardı, sonra göğüskafesimin sağ yanına ezici bir darbe indirdi. Kemikler kırıldı ve içimde bir şey koptu. Çiçeğe olabildiğince yaklaşacak şekilde yere çöktüm. Lilath benim ölümcül şekilde yaralandığımı düşünerek dönüp İmparatoruna baktı ama neden çığlık attığını tespit edemedi. Acıdan neredeyse kör olmuş bir şekilde, zehirli elimle çiçeği aradım. Bir doz zehir daha yayıldı iki parmağıma. Görüşüm dalgalandı ve çiçeği Lilath'ın yüzüne fırlattım. Zırhla kaplı olmayan tek kısmı buydu.

Çiçeğin neresine geldiğini görmedim. Sadece çığlığını işittim. Neredeyse baltasını düşürerek tökezledi. Durduğum yerin arkasındaki duvara bir şey çarptı. Bana bağlıydı. Geriye uzanıp metali buldum. Sırtımdaki basıncın geçtiğini hissedene kadar çektim. Bu Lilath'ın baltalarından biriydi. Ona baktım ve baltayı ona doğru fırlatmak için gerinirken acıdan ve kan kaybından sendeledim. Kamburunu çıkarmış bir şekilde klonun yanına çökmüştü. Bir parçalanma sesi duyuldu ve Lilath titreyerek ayağa kalktı. İğneler

burnuna saplanmıştı ve burnunu keserken işini şansa bırakmamıştı. Bana döndü ve elindeki kanlı baltaya eşlik etmesi için uyluğundaki kından bir balta daha çekti.

Baltamı ona fırlattım.

Kaçma zahmetine bile girmedi. Balta zırhına çarpıp kıvılcım çıkardı. Dövüşe inancımı kaybettim ve aşağı inmek için kaçış deliğine daldım. Gidiş süresi karanlığın içinde bir dakika kadardı. Tüneller Ejder Ağzı sığınağı kadar derinlere iniyordu. Tüp hemzemine çıktı ve beni küçük bir odadaki yumuşak bir iniş pistine bıraktı. Bu, Hisar'm ikincil sığınaklarından biriydi. Buna erişimi olan dört tüp vardı. Dördünü de kapamak için bir kolu çektim.

Ofisimdeki her şeyi bulmuş olabilirlerdi ama bunu değil. Yakında kan kaybından bayılacaktım. Silah kutularının yanından geçip sağlık kabinine koştum. Kırık kolumla ilk başta beceriksizce lazerli testereyi tuttum. Mavi bir güç çizgisi yanıp söndü. Tereddüt etmeden, işaretparmağımı alt eklem yerinden kestim. Ampütasyon ve dağlama acısı, zambağın toksinlerininkine kıyasla hafifti. Önceden kulağımın bulunduğu yerdeki oyuğu kanar vaziyette bıraktım. Yoğun kanama zaten azalmıştı ve çok geçmeden pıhtılaşıp duracaktı. Ortaparmağı üst ekleminden, yüzükparmağınınsa sadece ucunu kestim. Lazerli kesiciyi bıraktım ve dağlama tabancasına uzandım. Güzel bir iş çıkarmak için zaman yoktu. Bu halde bile iç organlarımdaki kanama muhtemelen devam edecekti. Tabancadaki eriyik madde sağ tarafımdaki yarayı kapatırken sağlık sehpasının üzerinde acıyla inledim. Sonra yetişebildiğim diğerlerini de mühürledim.

Korkunç bir seçimle karşı karşıya kalacağımı sanmıştım. Ya Sevro'yu ve arkadaşlarımı kurtarmak ya da kendimi kurtarmak gibi. Ancak şimdi fark ediyordum ki başka seçenek yoktu. Dışarı çıkmazsam ölecektim; yörüngedeki filo da. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Uyanık kalmak için kendime üç uyarıcı enjekte ettim, sonra sersemlemiş bir halde iletişim terminalinin önüne otururken sağlık kabininden kendime kan pompaladım. Terminal tahliye bacasının

yanındaydı ve çoktan Kara Mağara protokolüne geçmişti. Başka biri başlatmış olmalıydı. Kavax? Holiday?

Gizli ağ beni hemen Kavax'ın amiral gemisi olan *Reynard*'ın köprüsüne bağladı. Kavax ekrana bakmak için döndü. Sofokles kafasını kameraya doğru eğdi. "Kavax. Küçük mağaradayım." Adamın gözleri kocaman açıldı. Savaşın yanıp sönen ışıkları yüzünü kaplıyordu. "Böbreklerimde ve muhtemelen karaciğerimde iç kanama var. Sol kolum kırık, sağ elim işlevini kaybediyor. Sevro, Palyaço ve Çakıl da Güneşsalonu'nda tutsaklar. Binada kaç rahip var?"

"Dört ama Aysalonu'ndalar ve bağlantı tünelleri tehlikeli."

"Onlara gidemeyeceğim," dedim yarama bakarak.

"Mahkûmların konumunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Bulabilir misin?" diye sordu.

"Hâlâ sistemlere bağlı olan iç kameralara erişim sağlıyorum," dedim. "Kavax, sen karar ver. Başarabileceğimi düşünüyorsan onlar için geri döneceğim." Tekleriyle beraber, onlara gönderdiğim bilgileri taradıkları sırada birkaç saniye geçti. Onlar beslemeleri ayıklarken ben de Hisar'a yerleştirmiş olduğum savunma sistemlerini inceledim. Neredeyse hepsi karanlıktı. Lilath ve klon, kalemi başarılı bir şekilde taramıştı. Tuhaf bir biçimde, işler haldeki tek sistemler kaçış ve transit sistemleriydi. Muhtemelen klon ve Kemiksürenler kukla hükümetlerinin iplerini çekerken perde arkasında hareketlerini sürdürebilmeleri için. Kavax, ona gönderdiğim bilgileri incelemeyi tamamladı.

"Neredeler?" diye sordum.

"Yaralarını bir göreyim."

Kameraya doğru çevirdim. "Çık oradan," dedi. "Zeminde, çıkışına hazır ekiplerimiz var." *Çık oradan.* Yüreğim, öleceğim kesin olsa bile Sevro için bu riski alan kişi olmak istiyordu. Aklım karar veremiyordu. Ancak bu durumda, hattın öteki ucundaki kişi patrondu. Harekat kontrolü Kavax'taydı. Fırlatma tüpüne boş boş baktım.

Gelinen nokta bu muydu? En yakın dostlarımı geçmişimdeki bir hayaletin pençelerine bırakmak mı? Sanırım öyleydi. Sevro haklıydı. Artık Kısrak değildim. Ben Hükümdar'dım.

Kırık kolumu kullanırken acıdan bağırarak fırlatma kapağını açtım. On kişinin sığacağı genişlikteki bölmeye emeklerken kendimi çok bencil hissettim.

Arkamdaki kapağı kapadım ve hem bölmedeki hem de beton tüneldeki ışıklar parladı. Elektrik, tünelin iki yanındaki iki metal raydan geçti ve bölme öne fırladı.

Beni sadece Sevro, Palyaço ve Çakıl'dan değil, Daxo'nun öldüğü yerden ve onu öldürenlerden de uzaklaştırıyordu. Beni her zaman korktuğum, on yıllık çalışma yerimden uzaklaştırıyordu. Günün birinde Işık Hisarı'nı belki yönetimi teslim etmeye değecek bir halefe karşı zorlu bir seçimde ya da ilgimi tamamen yitirdikten sonra bırakmayı hayal etmiştim. Bir zamanlar koltuğu Dansçı'nın teslim alacağını ummuştum. Hisar'dan son ayrılışımın bu şekilde olacağını hayal etmemiştim. Bölme kırk kilometrelik bir tünel boyunca ilerlerken, bunun, Hisar'dan sondan bir önceki ayrılışım olacağına söz verdim. Bu işi bitirmek için geri dönecek, ondan sonra da bu yeri bir daha asla görmeyecektim.

Bölme yavaşlayıp dururken sanki bir rüyadaydım. Kapak başımın üstünde açıldı ve dışarı çıktım. Zırhları içindeki iriyarı adamlar ayakta beni bekliyorlardı. Ama sonra tüfekleri kalktı ve zırhlarının üzerinde Vox'un ters dönmüş piramidini gördüm.

Ellerim havada öylece dururken bayılmak üzere olduğumu fark ettim.

Koridordan silah sesleri geliyordu ve adamlar arkalarını dönmeden önce arkalarındaki duvar patladı. Yüksek güçlü mermiler onları saniyeler içinde biçti. Ağır silahlı Aslanmuhafız ve Pegasus Lejyonu askerlerinden oluşan bir ekip, silahlarının üzerine eğilmiş bir halde koridordan içeri girdi. Bir Pegasus centurio'sunun hırpalanmış kaskı geriye doğru açıldı ve içinden Holiday ti Nakamura belirdi.

"Uzanın, efendim," diye haykırdı. Adamlarından ikisi, iki ucunda iki büyük kapsül bulunan garip bir sedye açtılar. Holi-

day beni zorla üzerine yatırdı. İtiraz etmedim. Yürümekte güçlük çekiyordum. "*Reynard*, ben Gri Kaya. Altın At bende. Harekete geçiyoruz." Sedye beni olduğum yere sabitledi. Yoğun bir akımAlanı aralarında gidip gelirken kapsüllerin amacını anladım.

Holiday bölüğün başında odadan çıkarken iki asker de sedyeyi taşıyordu. Silah sesleri koridorlarda yankılanıyordu. Merdivenleri kullanarak sığınaktan yukarı çıktığımız sırada dışarıda savaş helikopteri motorları bas bas bağırıyordu. Düzinelerce Vox lejyoneri ölmüş, yerde yatıyordu. Holiday'in pusucu kadrosunun devamı da bize katıldı. Sığınaktan gün ışığına doğru tüm güçleriyle fırlarlarken, meşum gargoyllardan oluşan bir bölük gibi görünüyorlardı.

Kardeşimin kraterlerinden birindeydik. Kavax'ın, adamları tünelden içeri neden daha önce yollamadığını şimdi anlıyordum. Burası bir Vox piyade lejyonu karargâhının merkeziydi. Aslanmuhafız ve Pegasus Lejyonu savaş gemileri kampı harabeye çevirmişlerdi. Holiday, özel kuvvet piyadelerini dosdoğru bir nakliye aracının arkasına yönlendirdi. Ben araca biner binmez havalanmamızla birlikte silahları takırdadı. Elli Pegasus piyadesi botlarını etkinleştirdi ve kapılar sıkıca kapanırken nakliye aracının arkasından yakın mesafede uçtular.

Savaş, yerini uzaktan gelen bir gürültüye bıraktı.

Saldırı mekiğinde bekleyen bir sağlık ekibi hızla yanıma geldi. Ben itiraz edemeden sakinleştirici verdiler. Atmosferden kaçışımızı, güvertede etkisini gösteren çarpma sarsıntılarıyla hayal meyal hissediyordum. Ağırlığımı yitirdiğimde uzaya eriştiğimizi anladım. Mekik hırıltıyla durup bir güverteye pat diye indiğinde *Reynard*'a geldiğimi fark ettim. Gözlerimi yumdum ve kan kaybına teslim oldum.

Uyandığımda Darrow'un annesini, kollarında Sofokles'le yatağımın başucunda uyuyakalmış halde buldum. Gemi sessizdi. Görünüşe bakılırsa Vox filosundan ayrılmışlardı. Üstümdeki monitörler hayati verilerimi takip ediyordu. *Reynard*'ın sağlık bölmesindeydim.

İlk Sofokles uyandı ve kesik kesik sesler çıkararak yatağıma atladı. Ağrım, yaramdan başlayıp sağ tarafıma yayıldıkça yüzümü ekşittim.

"Aptal hayvan!" dedi Deanna, onu hızla yataktan uzaklaştırarak. Uykudan gözlerini ovuşturarak bana öyle bir korumacı sevgiyle baktı ki ağlamaya başladım. Kendim için değil, onun için; gözlerinde gördüğüm acı ve muhtemelen son günlerde oğlu, torunu, Sevro ve benim için çektiği tüm acılar için. Sonra Daxo ve Theodora için ağladım; canavarla geride bıraktığım dostlar için ağladım. Ben ağlarken hep annemin yapmasını dilediğim şekilde mırıldanarak bana sarıldı.

Saatler sonra, gücümü toparladığımda, Kavax ve Niobe beni görmeye geldiler. Bir an Nakamura utancından gelmedi diye endişelendim, ama sonra Deanna onu içeri sürükledi. Holiday, yakalanmama engel olamamanın utancıyla gözlerimin içine bakamıyordu. Bu onun hatası değildi. Tamamen perişan haldeydim. Kavax ve Niobe'ye Daxo için tekrar gözyaşı dökecektim ama tüm bunların beklemesi gerekiyordu.

"Heliopolis düştü mü?" diye sordum.

"Henüz değil," dedi Kavax. "Ama ajanlarımız birkaç günü kaldığını söylüyorlar."

"Darrow?" diye sordum.

"Bilmiyoruz," dedi Niobe.

"Pax?"

Kavax cevap veremeyince, Niobe yanıtladı. "Ephraim ti Horn onları Obsidiyen'den kaçırdı. Şu anda nerede oldukları bilinmiyor."

"Onları kaçırdı mı? *Yine mi?*"

"Nedenini bilmiyoruz. Ancak *Pandora* vurulduktan hemen sonra oldu. Victra kayıp. Kaçış mekiği bulundu fakat ilk kurtarma ekibi Obsidiyen hava sahasını geçerken vuruldu. Lejyonları, Sefi'nin Obsidiyenleriyle bir savaş başlatacakları korkusuyla, BaşVali'nin emri üzerine indirildi."

Umutla öne eğildim. "O halde Rollo hâlâ yaşıyor." O iyi bir adamdı. Gözü pek. Sert. Sadık. Ve Ares'in Oğulları'ndandı.

"Hayır," dedi Holiday. "Agea'da suikasta uğradı." Yatağa çöktüm. "O zaman Vorol?" Başlarını iki yana salladılar. "Onu da mı yakaladılar? O halde görevi kim devraldı?"

"Salağın teki," dedi Deanna.

"Kieran," diye yanıtladı Kavax ciddiyetle. "Mars'ın bölge valileri tarafından geçici bir atama."

Darrow'un ağabeyi. Onu Obsidiyen'le pazarlığa oturması için Niobe'yle beraber Mars'a göndermiştim. Gelişmelerin korkunç derecede gerisinde kalmıştım. Bir dakika, hayır, Publius ve Zan bundan bahsetmişti.

"Gemiye kim saldırmış?"

"Görünüşe göre Sefi," dedi Kavax. Sadece şaşkınlıkla baktım. "O meleze güvenmemek gerektiğini biliyordum zaten. Önce Bakırlar, şimdi de kargalar." Onlara bakarken, *tüm bunları* Publius'un yaptığını sandıklarını fark ettim. Açıklayacak zamanım yoktu. Niobe kocasını sakinleştirirken bana gemilerin sistemdeki mevcut düzenini gösterdi. Atalantia hâlâ Merkür'deydi, Venüs'te daha küçük bir filosu vardı. Eklips Kuvvetleri Mars üzerinde toplanırken, Cumhuriyet savaş gemilerinin çoğu burada, Luna'nın etrafındaydı.

"Bu filo Merkür üzerindeki Küller Donanması'nı geçebilecek kadar güçlü mü?" diye sordum Kavax'a.

"Evet," dedi Kavax.

"Hayır," diye düzeltti Niobe. "Eklips Kuvvetleri veya Vox filosu bize katılmadan onları yenemeyiz. Onları atlatabiliriz ama inmek ve ateş altında yükleme yapmak..." Kaskatı kesildi. "Bir mucize de gerçekleşebilir, savaşın en büyük felaketi de yaşanabilir."

"Denemek zorundayız," dedi Kavax. "Darrow bizim için bunu yapardı."

Deanna kapıya yöneldi. "Deanna, kal," dedim.

"Hayır," dedi ters bir şekilde. "Belki günün birinde seni, yapılması gereken şeyi yaptığın için affedebilirim. Ama oğlumdan vazgeçmene izin veremem." Dışarı çıktı. Holiday hâlâ bir fikir sunmamıştı.

"Virginia, bilmen gereken bir şey daha var," dedi Niobe. "Çeper, Çekirdek'le gizli bir ittifak kurdu." Daha kötüsü olamazdı. Tam da belimizi bükebilecekleri anda çatışmaya katılan yeni gemiler, yeni düşman lejyonları. "Şu an bu istihbarata sahip olduğumuzun farkında değiller. Nereye vuracaklarını bilmiyoruz, ancak bunun belirleyici olacağını varsayabiliriz." Kocasına baktı. "Merkür uzak yörüngede. Bence bize, güneşin yakınından geçtiğimiz sırada sensörlerimiz bozulduğunda vuracaklar."

"Hayır," dedi Kavax yine katılmayarak. "Mars'ı vuracaklar. Phobos Tersaneleri'ni alacaklar. Kısasa kısas."

"İşte bu yüzden Mars'a dönmeliyiz," dedi Niobe. "Kavax, Çeper'i daha iyi tanıyor; bense Atalantia'yı. Mars düşmemeli."

"Kimse Sevro'yu kurtarma önerisinde bulunmadı," dedim.

"Seni tahliye ettikten sonra tünelden üç ekip daha gönderdik. On dakika sonra irtibatımızı kaybettik." Niobe yatağa doğru yürüdü. "Virginia, Uydusalonu altındaki binada hâlâ dört casusumuz var. Sevro'nun en iyi şansı onlar. Ama zorla girmeye çalışırsak..."

Katliam olurdu ve klon dostlarımı öldürürdü.

"Burada kalamayız," dedi Niobe. "Vox filosu çatışma istiyor. Hâlâ peşimizdeler ve Luna'dan bir milyon kilometre uzaktayız."

"Publius'la bir orta yola varılabilir," dedi Kavax bana. "Tüm bunları yapmak için kalabalığı kullanmış olabilir ama makul davranabilir. Filosuyla savaşırsak, kim kaybederse kaybetsin, Altınlar kazanır."

Bu neredeyse dayanılmayacak kadar zor bir durumdu. "Sen ne düşünüyorsun, Holiday?" diye sordum.

Sonunda benimle göz göze geldi. "Geri çekilmek tek seçeneğimiz, efendim. Mars'ta yeniden toplanmalıyız." Eğer gidersek, Dünya'yı Vox'a ve yükselen Altın ev sahibiyle baş başa bırakırdık. Klon, Luna filosuyla savunmayı denemeyi kendi çıkarı doğrultusunda görmediği sürece Dünya düşecekti. Ancak Mars, Luna'nın yardımı olmadan savunulabilirdi; aynısı Dünya için geçerli değildi.

"O halde Mars'a gidiyoruz," dedim.

Kocama onun için geleceğime söz vermiş olsam da yapamazdım. Bu, mezara kadar beni huzursuz edecek bir ihanetti.

Kavax bitkinlikle çöktü. Bakışlarımı yakaladı ve kollarımdaki, boynumdaki ve bacaklarımdaki linç yaralarının izlerini sanki sonunda fark etti. Onları unutmuştum. Yatağın üzerine eğilirken gözleri yaşlarla doldu. "Tüm umutlar yitmedi," diye fısıldadı bana. Buna nasıl inanabildiğini anlayamıyordum. Alnımı öptü. "Heliopolis'in düşme ihtimaline karşı Darrow'u eve getirmesi için Merkür'e birini gönderdim."

"Kimi?" diye sordum.

"Bize, Çeper'in gelmekte olduğunu söyleyen adamı."

58

DARROW

Sevro'nun Sarayı

Usta Yaratıcı Glirastes, en basit yaratımı önünde duruyordu. *Sabah Yıldızı*'nın sancak hangarı artık yoktu. Harnassus'un mühendislik ekibi, en hızlı ve genç şalomaGemimiz olan *Faran'ın Ruhu*'nun sığacağı kadar yer açmak için geminin orta bölümünü delmişti. *Faran*'ın içi, savaşın tüm seferlerinde toplanmış en güçlü elektromanyetik darbe silahına yer açmak üzere neredeyse tamamen boşaltılmıştı. Bu, yeni bir cihaz değildi ama değişime ilham olmak savaşın doğasında vardı.

Glirastes, mor cübbesiyle Pax'ın hikâye kitaplarından birindeki kötü büyücüye benziyordu. Elleri, on dört parmağı için tasarlanmış bir Bizans mekanizmasıyla işliyordu. Yalnızca karım ve Harnassus'un astrofizikçilerinin anlayabilecekleri gizli okumaları ölçüyordu. İri, çapaklı gözlü yaşlı araştırmacılar kendi kayıtlarını kontrol edip birbirlerine mırıldanır, daha genç olanlar Turuncu idole ayak uydurmaya çalışırken kafatası implantları yanıp sönüyordu.

EMD on sekizinci ön testini bitirirken her biri mavi ışıkları ve vakum tüpleriyle bir insandan üç kat kalın, dalgalı bobinlerin içindeki cihazı inceledim. Geminin kıçındaki büyük helyum reaktöründen sabit bir şekilde *vup vup* diye sesler geliyordu.

Işıklar söndü.

Glirastes, uyluğunun içini kaşımak için eğilen hizmetkârına cıkcıkladı. Kaşımasının orta yerinde sessiz olması için bir kaynakçıya bağırdı. En iri Kızıl, boynuna bir iple bağlanmış teneke kutuya tütün suyunu tükürdü, fenerini söndürdü ve tavandan aşağı sarktı. Mühendisler ve inşaat ekipleri, sonuçtan pek beklentileri olmadan ama Yaratıcı'nın canavarca öfkesinden korktukları için topluca nefeslerini tuttular.

Yüzünde yeşil tamsayılar dans ederken gözleri raporda gezindiği sırada bir yandan da "ilginç," "kalleş anlık salınımlar," "münasebetsiz pislik" ve daha bir sürü ezoterik Merkür küfürleri homurdanıyordu.

"Bir sorunumuz mu var, Glirastes?" diye sordum. Glirastes, sabır dilercesine iç çekti.

"Sorun mu? Bir sorunumuz olup olmadığını mı soruyorsun?" Paniklemiş ama kibirli bir baykuş gibi ters ters bana bakmak için başını eğdiği sırada boyun katmanları kızardı. "Genç adam, sadece sınırlı kapasitede kullanacağın bahanesiyle Fırtına Tanrıları'nı etkinleştirmene yardım etmem için beni kandırdın ve sevdiğim bir şehri mercan resifine çevirdin. Davan için beslediğim her türlü şefkat, içeri sokulan denizin altında kalıp boğuldu. Ama sana tekrar yardım etmezsem doğduğum şehir, seni gezegenimden çıkarmak için bu aptal görevde sana yardımım için bana gözdağı verdiğin sırada açıkça ve acımasızca izah ettiğin gibi, bildiğimiz evrende G-tipi bir yıldızın merkezini andıracak. Üç yıllık araştırmayı üç haftalık pratik uygulamaya sığdırmaya çalışırken küfrederek rahatladığım gerçeği ne işle ilgili duyduğum bit kadar hevesi ne de dev gibi zarureti yansıtıyor. O yüzden, evet, bir sorunumuz var ama hayal kırıklığım, ne sabrının ne mizacının ne de zihinsel yeteneğinin çözümleyebileceği bir açmazdan kaynaklanıyor." Veriyi yan çevirdi, tekrar kaydırdı. "Ah," dedi. "Boş ver. Çözdüm." Parmağını döndürdü. "Sen, kaynak yapmayı neden bıraktın? İşine dön! Her şeyi ben mi yapacağım?"

Glirastes *Ruh*'tan çıktı ve hangar katındaki derme çatma ofisine yöneldi. "Hepiniz lanet olası azizlersiniz," dedim kaynakçılara.

"Ah, efendim!" diye mırıldandı biri.

"Bir öpücük alabilir miyim?" diye sordu bir diğeri.

"İşinize dönün!" diye bağırdı Harnassus. "Saat başına ödeme yapmıyoruz."

Glirastes'i, güneşçiçeği ağacının tek bir dalından yapılmış tuhaf bir tünek olan Düşünme Koltuğu'na çöktüğü sırada iç çekerken bulduk.

"Buna tenezzül etmeyeceğini biliyorum," dedi Harnassus, Glirastes'in hizmetçisi efendisine bir kadeh şarap doldururken. "Ama cihazı piyadelere açıklar mısınız, Usta Yaratıcı? Canlarını sihre emanet etmediklerini bilmek onları biraz olsun rahatlatacaktır."

Glirastes, beraberimde getirdiğim komutanları inceledi.

"Hayır. Kulağa yorucu geliyor."

Ayaklarını ipek bir tabureye koydu ve hizmetçisi mor terliklerini çıkarıp topuklarına gül yağıyla masaj yaparken iç çekti. Harnassus'un, Glirastes'in kulaklarına geçirmesi an meselesiydi. Züppeler karşısında çok az sabrı vardı. Benim bu türle olan deneyimim daha fazlaydı.

"Sadece bir EMD. Yükseltme konusu neden bu kadar karmaşık?" dedim ve patlamayı bekledim.

"Sadece bir EMD mi?" diye tekrarladı Glirastes, kendi ölüm ilanını yüksek sesle okurcasına. "Ben sadece ortalıkta dolaşan bir memeli miyim?" Beni dikkatle inceledi. "Akademi'deki müfredatınızdan uzay savaşları dışında hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Belli ki yeterince hatırlıyorum."

Piyade komutanları kıkırdadılar.

Glirastes öfkeyle iç çekti ve Thraxa ile piyade komutanlarıma güneş yanığı yüzlerinden ve kendisinden daha güçlü memelilerin sert göğüslerinden rahatsız olarak entelektüel zorbalığa geri döndü. Dediklerini takip ediyordum çünkü bunu yapamazsam hakarete uğrayacak bir kadınla evliydim.

"Silaha dönüştürülen elektromanyetik bozukluklar, yavaşça bozunuma uğramadan önce hızla maksimum seviyeye yükselirken keskin öncü dalgalar gönderirler. İki tane eksponansiyel eğri hayal et. Problemli olan kısmı şu, Venüs Tersaneleri tarafından yapılan

kalkan bu tür kaba saldırıları tanıyacak şekilde tasarlanmıştır." Öfkeyle bana baktı. "Ve Atalantia'nın filosuna karşı bir önlemdir. Dolayısıyla, kaynak ile kurban ekipmanı arasında bir bağlantı kurmak için iyi huylu bir sinüs dalgası kullanmaya karar verdim. Bu, genellikle silaha dönüştürülmüş EMD'nin yan ürünüdür fakat buradaki dehâ şu: Sinüs dalgası dalgaboyları ikili eksponansiyel diyagram içinde azalmak yerine artacaktır. Ancak, gereken mesafe dikkate alındığında, enerji talebi sarsıcı olacaktır. Daha verimli ve sarsıcı bir enerji ateşlemesi açığa çıkarmak nükleer patlama olmadığında son derece zordur ve bunu kusursuz hale getirmezsem hepiniz gökyüzünde ölürsünüz." Beni tekrar süzdü. "Artık maymunlarının merakını giderdiğime göre, hayvanat bahçesi kapanmıştır." Gözlerini yumdu. "Ayaklarıma masaj yapma konusunda Exeter'ın yerini alacak ileri seviye bilginiz ya da alakanız yoksa defolun."

"İsterseniz onun yerine geçerim, Usta Yaratıcı," dedi Thraxa gülümseyerek. Ellerini havaya kaldırdı. "Fil ayakları gibi göründüklerini biliyorum ama doğru türden olanlara karşı naziktirler."

Glirastes yüzünü ekşitti. "Savaş absürtlüğüne harcanmış böylesi bir ırk. Kendi türünüzde dâhiler var, kadın. Erkek kardeşin bir neslin aklıydı ve baban ise..." Bir iç çekti. "Sense askercilik oynayarak zamanını harcıyorsun."

"Yani geçtim mi?"

"Hah." Harnassus'a şöyle bir baktı. "Yarın kahvaltımı unutma. Sardalye olmadan çalışamam; sonuçta yarın sah."

Piyade komutanlarım endişelerini birbirlerine mırıldanarak dışarı çıkarlarken, Harnassus da benim ve Thraxa'nm peşinden *Yıldız* hangarından çıktı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum ona.

"Dik kafalı, acımasız, eksantrik, sağı solu belli olmaz ve karımdan on kat daha müşkülpesenttir. Ama o bir dâhidir."

"Öyleydi," dedi Thraxa. "Zenginlik onu yavaşlattı." Dönüp adama ters ters baktı. "Merkür'ü elinde tutan her kimse, ona yalakalık yapıyor."

"Bize ihanet edeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bence ona Atalantia'nın bizden korktuğunu hatırlatmaya çalışmalıyız."

"Ona karşı elinde ne var?" diye sordum.

"Öncelikle, tasarımları çöp. Mısırlıları alenen soydu. Ayrıca piç kurusu önce kölecilere, sonra bize yanaştı. Tam bir kansineği. Omurgasız. Tahliyemizin ardından onu vurmak için izin istiyorum."

"Reddedildi, psikopat," dedi Harnassus.

"Sana sormuyordum."

"O benim ikinci komutanım, Thraxa. Ben konuşmadığımda benim yerime konuşur," diye hatırlattım.

"Hı hı. Ama sen konuşuyorsun."

"Usta Yaratıcı'yı öldürme."

Thraxa omuzlarını silkti. "Olur."

"Nerede kalmıştık?" diye sordum Harnassus'a. "Bizimle kafa bulup bulmadığını anlayabilir miyiz? Bizi orada ekerse hepimiz öldük demektir."

"O omurgasızın teki," diye inledi Thraxa. "Ama üzerimize basıp geçmeye cesaret edemez."

"Büyük ihtimalle doğru." Harnassus yüzünü ekşitti. "Bak, manyetizma veya dalgaboyu teorisi konusunda uzman değilim. Odak noktam pratik mekanikti. Ama emrimde, adamla her adımın üstünden geçen, bin farklı konuda diploması olan iki yüz adamım var. Teoride her birinden daha akıllı ama bütününden değil. Bir dolap çevirirse, uyarı verirler. Onu memnun ettiğimiz sürece, ondan istediğimiz şeyi yapacak gibi görünüyor."

"Olay bu, değil mi?" dedim.

"Dâhi mutlu olsun istiyorsan, bize sardalye lazım," dedi Harnassus.

"Sardalye mi?"

"Salı günleri kahvaltıda sardalye olmazsa baş ağrısı çektiğini söylüyor. Yarın sah ve elindekiler bitmiş."

"Şaka yapıyor olmalısın," dedim Thraxa'ya.

"Hiç bilmiyorum. Bu adam gençliğinden beri kristal karaflara işiyor. Şimdiye kadar, şansımız yaver gitmedi. Buradaki Heliopolisli

Gümüşlerin sardalyeleri varsa bile, inkâr ediyorlar. Mutfaklarını basabiliriz ama zaten konumumuz çok sağlam değil."

"Sevro'ya ihtiyacın olduğunda neredeydi ki?" diye mırıldandım. Harnassus sorarcasına tek kaşını kaldırdı.

"Ne? Sence hep balık gibi mi kokuyor?" diye sordu Thraxa.

"Bana kalırsa ıslak köpek gibi kokuyor," diye yanıtladım.

"Bu, yağmur yağıp yağmadığına göre değişir."

"Tanrılar aşkına, ormanlar zorluydu. Ayağını hatırlıyor musun?"

"Kesmemiz gerekeceğini sanmıştım," dedi Thraxa.

"Evet, yeltenmiştin."

"Sonra uyandı. *Hah.* Eğlenceliydi."

Harnassus başını salladı. "Mars'ın Azrail'i beni bir Pretor yapmak için Kuzey Afrika'ya geldiğinde böyle bir konuşma yapacağım aklıma gelmezdi. Varsa yoksa ateş, cesaret ve kargaşadan konuşulur sanmıştım. Ergen mizahından değil. Sevro'nun kilerini kontrol etmelisin. Duyduğuma göre her türlü yasadışı mal varmış."

"Neden sen bakmıyorsun?" diye sordum.

"Adamlarımın hiçbirini oraya göndermem."

Bir iç çektim ve korumalarımın arasından Rhonna'ya gelmesi için işaret ettim. "Git bak bakalım, İmperator Barca'nın odasında sardalye var mıymış."

Beti benzi attı. "Ah, bu destek gerektiren bir görev değil mi?"

"Sen de mi?"

"Sadece... orada bubi tuzakları var, değil mi? Alexandar bir keresinde viski çalmaya çalışmıştı. Geri geldiğinde ilk hava düşüşlerindeki gibi titriyordu."

"Peki." Korumalarımın hepsi çok ilginç bahaneler buluyordu. "Batıl inançlı aptallar. Lanet sardalyeleri ben alırım."

On dakika sonra, bir hekim yüzümden, göğsümden ve kıçımdan iğneleri çıkarırken Sevro'nun odasında keçi gibi bağırıyordum. Ellerim ve ayaklarım mora dönerken ve kontrolsüz bir şekilde şişmeye başlarken vücudum inanılmaz bir acı içindeydi.

Sevro'nun yüzünün hologramından tekdüze bir ses yükseliyordu.

"Malıma dokunma. Malıma dokunma. Malıma dokunma."

"İyi durumdasınız, efendim," diyordu Sarı bana panzehir enjekte ederken. "İyi durumdasınız. Acı bir dakika içinde azalır. Şişlik şimdi sönmeye başlayacak. Ne yazık ki, rengi kalacak." Sevro'nun hologramına baktı. "Ben... şey... bana ihtiyacınız olursa... dışarıda bekliyor olacağım."

"Söylemiştim," dedi Rhonna kapıdan.

"Haydi oradan." Ellerim neredeyse normal boyutlarına döndüğünde ve ayaklarıma yeniden his geldiğinde sendeleyerek kalktım ve hologramı kapadım. Gizli kalmış bir iğne parmağıma battı. Kahretsin.

"Baş belası DNA'sı tespit edildi," dedi seksi bir ses. Karanlıkta üzerime sıçrayan bir şey olmadı. *"Profil eşleşmesi: Lykos'lu Darrow. En iyi arkadaş. Namıdiğer: Azrail, Patron, Baş Uluyan, En Baş Pislik, Kardeş, Kısrak'ın Kaltağı. İkinci seviye geçişe izni verildi. Hoş geldin. Uyarı atışları için özür dilerim. Sinsiliğin ustaya bildirildi. Parmak tuzakları devre dışı bırakıldı. Kendine bir kadeh viski koy, dostum. Biraz müzik dinle, Azrail. Soylu Uluyanların katledilmiş düşmanlarından alınmış ganimetleri incele, Patron. Engin porno kütüphanesinin tadını çıkar, Baş Uluyan. Saunada rahatla, En Baş Pislik. Tuzak falan yok. Ama her şeyden önemlisi, bir şey çalayım deme ve keyfini çıkar..."*

"Burası Sevro'nun Sarayı," diye ekledi Sevro'nun sesi büyük bir ciddiyetle.

"İkinci seviye mi?" diye sordum.

"Evet. Efendi nedenini bildiğini söylüyor."

Dönüp kapıdaki Rhonna'ya baktım. "Hayır," dedi Rhonna ve hızla dışarı çıktı. Ekşisurat nöbet tutar gibi bir hareket yaptı ve koridora daldı. "Peri," diye mırıldandım ve kapıyı kapadım.

Süit genişti, ödülleriyle dolu yarım düzine odadan oluşuyordu. Merkür'e geldiğimden beri bu yerden uzak durmuştum. Burada olmak bana ayrılışımızı hatırlatıyordu. Bu yer de tıpkı arkadaşım gibiydi. Alt ettiği devrik savaş lordlarının sancakları üzerinde viskileri buharlaşmış sıra sıra bardak duruyordu. Magnus'un Afrika'daki

yüzer sarayından alınmış som altın kafataslarının göz deliklerini şeker ambalajları dolduruyordu. Attika'da Adrius'a verdiğim asa, Sevro'nun sırt kaşıyıcı olarak kullanması için kanepede duruyordu. Süiti saran karmaşada sadece bir yer boştu.

Eşim bir keresinde bana bir erkeğin ruhunun, en temiz tuttuğu yerde görülebileceğini söylemişti. Ona ruhumun nerede olduğunu sormuştum. Jiletime dokunmuştu.

Sevro'nun ruhu onun cephaneliğiydi ama farklı bir sebepten.

Bir duvar kullanım içindi. Sevro'nun üç takım kurt zırhı, bıçaklardan oluşan bir mabetle çevrili en uzun duvarın ortasında duruyordu. En sevdiği Gıdıklayıcı yerinde yoktu. Yedek jiletler yağlı halde parlıyordu. Falthe'lerden birkaçı oradaydı, Minotor'un boynuzlu topuzu da. En küçük çocuğu doğduğunda bunu Sevro'ya hediye olarak vermiştim. Özellikle Sefi, "en çok kim öldürecek" oyununda Aja'nınkini ondan aldığından beri gözü hep bundaydı. AkımYumrukları ve daha ezoterik silahlar rafların geri kalanını dolduruyordu.

Bir duvar anılara ayrılmıştı. Ragnar'ın jiletlerinden biri. Ot'un eski piposu. Quinn'in Uluyan pelerini. Octavia au Lune'un öldürdüğüm gün giydiği kanlı cüppesi. Duvarın en tepesinde, onur köşesinde ise, Enstitü'de kullandığım sapanOrak duruyordu. Onu indirmeden önce uzun süre baktım. Jiletimden çok daha ağır ve hatırladığımdan çok daha küçüktü. Islık sesi çıkarıncaya kadar salladım. Onu orada ilk gördüğümde Sevro'ya gülmüştüm, izini sürmek için ne kadar zahmete girdiğini öğrendiğimde daha da gülmüştüm. Ama galiba esas önemli kısmı atlamıştım: bıçağın onun için önemini. Babası her zaman uzaktayken, her zaman sır doluyken ve sevgisini göstermeye korkarken, o bıçak Sevro'ya peşinden gideceği bir şey vermişti. Hayatını adayacağı bir şey. Başka bir şey bulana kadar.

Son duvar ailesine ayrılmıştı. Kızlarının hololoları madeni para büyüklüğündeki projektörlerin üzerinde süzülüyordu, böylelikle raflar yüzlerce hayaletle dolu gibi görünüyordu. Burada aylarca kimse görmeden, karanlıkta dans etmişlerdi. Küçük bilezikler ve

andaçlar, mürekkepten ayak izleri ve el boyamaları vardı. Victra'nın, Dünya'ya yelken açtığımızda ona verdiği zümrüt pelerin. Altından bir tek boynuzlu at heykelciği. Ve hepsinin ortasında: çivili hilal miğferiyle babasının kan kırmızısı Ares zırhı.

Savaş için giyineceği bank bu duvara bakıyordu.

Aile hayatıyla çevrili zırh çok tuhaf görünüyordu. Ama babası Sevro'yu yetiştirmek yerine savaş açtığı için Sevro'nun hayatının her zaman savaştan ibaret olduğunu unutmak benim için kolaydı.

Bu işin, Lorn'un oğullarını nasıl tükettiğini gördükten sonra, savaş ve aileyi birbirinden ayırmaya çalışmıştım; tıpkı Fitchner gibi. Onların asla bir araya gelmemeleri gereken iki dünya olduklarını düşünmüştüm. Sevro benim bilmediğim bir şeyi biliyordu. Bir savaş lordu, dikkati başka tarafta olan bir adam tarafından yetiştirilmenin nasıl bir şey olduğunu. Ve içinde yaşadığımız dünyanın, her şeyin birbiriyle çakıştığı bir yer olduğunu biliyordu. Savaştan önce zihnini ailesine kapatmamıştı çünkü onu zayıflatmadıklarını, onu tek başına olduğundan daha güçlü kıldıklarını biliyordu. Ceketimin altındaki anahtarı hissettim.

Merkür yerine Luna'ya dönme kararını asla kabul edemeyecek olsam da anlıyordum. O zaman duymak istemememe rağmen bana söylemişti hatta. Babasıyla aynı hataları yapmayacaktı. Onu bir daha görürsem, ondan bu imkânsız seçimi yapmasını istediğim için beni affetmesini isteyecektim. Ve oğlumu tekrar görürsem, eşimi görürsem kendimi onlara kapatmayacaktım. Hak ettikleri baba ve koca olacaktım.

59

LYSANDER

Kazıklı

İşkence edilenlerden biriydim.

Küstah burunlu yakışıklı bir Altın kadın ile sürüngenimsi bir Gri Gorgon, ilk gün yanığımın üzerine alkol döktüler. Ben çığlık atarken, *Daha yeni başlıyoruz,* diyorlardı. Boynuma bir şey enjekte ettiler ve zaman gerçekten de yavaşladı. Bu acı, sanki bir hafta kadar kendini hissettirdi. Sonra geçti ve yanığımın acısını bir kez daha hissettim.

Gorgonlar, üzerimde buldukları Bellona kılıcıyla, adımla ilgili sorular soruyorlardı ama onlara yanıt verirsem, bu bilgilerle ne yapacaklardı? Görünüşe göre Korku Şövalyesi uzaktaydı. *Annihilo*'yla temasa geçerler miydi? Ajax iletiyi ele geçirir ve kendisinin başlayıp Seneca'nın eksik bıraktığı işi bitirmek için buraya bir ölüm timi gönderir miydi?

Korku Şövalyesi'nin geri dönmesine ihtiyacım vardı. Onun doğrudan otoritesine ihtiyacım vardı.

Midem kazınıyordu. Saçlarım radyasyon hastalığından dökülmeye başlamıştı. Kısa süre içinde hepimiz kel kaldık. Hepimizin midesi bulanıyordu. Vücudumuz radyasyona karşı doğal olarak dirençliydi ama Ladon'dan sürekli gelen radyasyonla DNA'mız yavaş yavaş bozuluyordu. Yakında semptomlar kötüleşecekti. Günler

gelip geçerken Elysium Şövalyeleri'yle aralıklarla konuşuyorduk. İçlerinde Darrow'a olan bağlılıklarını ve kendi Renklerine ihanetlerini açıklayan bazı delilik emareleri aradım ancak Alexandar ve Drusilla'daki fanatizm dışında bir şey göremedim. Geri kalanların burada olmalarının tek sebebi, hamileri olan Arcos Hanesi'nin yıllar önce katılmış olmasıydı. Drusilla, Persephone Rüyası'ndan, insanlara yardım etmekten, sanki tüm adiRenkler İsyan'dan önce yoksul ve kölelermiş gibi bahsediyordu.

Bu saçmaydı. Tanıdığım Altınların çoğundan daha mutlu Kızıllar ve Kahverengiler tanımıştım ve hepsinin de hayatları askeri mekanizmamızı besleyen Grilerden daha iyiydi. Ancak Griler asla zorluklar altında ezilmemişti. Bütün Renkler içinde Toplum'a sadık kalmaya devam ettiler.

Onlarla sanırım dördüncü günümde, sabahın bir saati Ignacius ve Drusilla götürüldü. İlk dönen Ignacius'tu; beti benzi atmıştı ve üç parmağı kesilmişti. Drusilla geri döndüğündeyse, hıçkırıklarla ağlarken tek kelime etmedi.

Arcos'ların, bir ajan olduğuma dair inancı yok oldu. İşkence, tahmin ettiğim gibi, beni gruplarına bağlıyordu. Konuşmalar azaldı. Alexandar gitgide içine kapandı, suratsız ve umutsuz birine dönüştü. Drusilla'nın elinden, su içmesine ve bulamaçlarını yemesine devam etmeye zorlamaktan başka bir şey gelmiyordu.

Planım çok aptalca gelmeye başladı. Beni buraya getiren yanlış anlaşılmadan kazanılacak hiçbir şey yoktu. Ya burada ölecektim ya da beni esir alanlara kim olduğumu söyleme ve düşmanlarımın insafına kalma riskini göze alacaktım.

Beşinci kez zincirlere vurulduğumda onlara söylemeye karar verdim. Zamanı yavaşlatan ilaca katlanmak çok zordu ve Zihin Gözü bile beni bu sıkıntılardan kurtarmaya yetmiyordu. Ancak Küstah ve Sürüngen yukarı çekilmemle birlikte yok olmuşlardı. Mağara loş ve sadeydi. Sarkıtlardan sığ bir havuza sular damlıyordu. Bunun yanında işkence aletleri ile dolu bir sandık vardı. Arkamda ayak sesleri duydum. Nefes alıp veren bir adam. "Yürüyebilir misin?" diye sordu, İo'ludan ziyade Lunalıya yakın bir aksanla. Başımla

onayladım. Bir manyetik anahtar kelepçelerimin kilidini açtı. "Beni takip et."

Adamın peşinden giderek mağaradan bir ana tünele çıktım. Solda, mahkûmların mağarasını geçince, belli belirsiz kahkaha ve yemek pişirme sesleri geliyordu. Küçük bir mağaraya gelene kadar beni daha derin tünellerden geçirdi.

Bu onun kişisel odasıydı. Yatağı yerine ince bir termaköpük şilte ile bir battaniyesi vardı. Birkaç silah ve uzun menzilli bir telsizin yanında, duvara oyulmuş bir köşede küçük bir güneş enerjili ocak duruyordu. Kirli bir kurt postunun yanındaki duvarda ince bir siyah mızrak asılıydı. İkinci bir köşe, farklı taşlardan oyulmuş birkaç düzine heykelciğe ev sahipliği yapıyordu. Yanındaysa bir mağara sistemine ait görünen bir harita vardı. Birbirine bakan iki küçük mindere oturmak üzere ona katıldım.

Atlas au Raa biraz yabancıydı. Onu görmeyeli yıllar oluyordu. Ebeveynimin ölümünden sonra Kuiper'deki Ascomanni'yi toplaması için Çeper'e gönderilmişti. Büyükannemin canını sıkmak için ne yaptıysa ağır olmalıydı. Onun yokluğunda, büyükannem onun görevini bir başkasına vermişti.

Şimdi ne kadar içli göründüğüne şaşırmıştım. Bunun sebebi mesafeli karanlık mıydı? Yoksa onun yokluğunda harlanan savaş mıydı?

Güneş yanığı gözkapaklarının ardında ne denli entelektüel olduğu görülüyordu. Oğlu Ajax gibi erkeksiydi ama onun gibi iri değildi. Kardeşi Romulus'tan daha ince ve uzundu ama duruşu onunki kadar etkileyici değildi. Gözleri daha iri ve daha berrak birer altındı. Gırtlağının bir kulaktan diğerine kadar kesilmesinden kalan yara izi boynunu çevreliyordu. Uzun siyah saçlarında altın rengi tutamlar vardı ve atkuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Zihin Gözü'yle daha derine inmeye çalıştım.

Kırk dokuz yaşında. Solak. Sol diz kaynaklı topallama. Güve renkli hafif zırhında birden fazla gizli bıçak. Vücut ve eylemlerde güvensizliği gösteren ego projeksiyonu eksikliği. Sosyopati mi? Kahramanlık sanrıları mı? Hayır. Bu genellikle coşkuyla desteklenirdi.

Neden bu kadar mesafeliydi? Aşırı yalnızlık? Yorgunluk? Sıkılmışlık? Dikkat dağınıklığı? Kendini sunumunda eksik kısım teatrallikti. Bu da, muhtemelen kütüphanesindeki kitapların desteklediği, sofistike bir düşünce sisteminin, belki de kişisel bir felsefenin göstergesiydi. Bu onu pratikte bir domuz kasabı kadar duygusuz yapan filozof-işkenceci kimliğine büründürüyordu.

"Kes şunu," dedi. "Benim de yapmamı istemiyorsan."

Kaskatı kesildim.

Büyükannem tek öğrencisi olduğumu söylemişti. Apollonius o yüzden mi bunu çok istemişti? Atlas'ın onu geçtiğini biliyor muydu?

Adamın soğuk gözleri yüzümdeki yanığı inceledi ve bir sonuca varmaksızın değerlendirmeye devam etti. Aynı zamanda alçakgönüllüydü ya da en azından birçok kez yanılmış olacak kadar deneyimli. "Selamet üzerine olsun, au Lune," dedi resmi bir yüksekLehçeyle.

"Selamet üzerine olsun, au Raa," diye cevap verdim.

"Kardeşim nasıl öldü?" diye sordu zahmetli gelmeden diğer dile dönerek. "Elbette duydum ama duyduğuma göre buna şahit olmuşsun."

"Ejderha Mezarı'na yürüdü. Birkaç adım kala öldü."

Bir dakika boyunca sessiz kaldı.

"Ataları için yaşayan herkes bunu yapar. Yürümeden önce ne kadar konuştu?"

"Çok uzun."

Güldü. "Sonuna kadar Romulus. Yeğenlerimin ittifak hakkında konuşmak için *Annihilo*'da olduklarını duydum."

"Diomedes öyle. Seraphina çölde."

Gözünü kırpmadı. "Öldü mü?"

"Evet. Atalantia bir Raa'nın katılmasını istedi."

"Cesedini gördün mü?"

"Bir raylı darbesiyle ikiye bölündüğünü gördüm. Ondan artakalanlar kuma gömüldü."

"Gölgeler ve toz," diye mırıldandı ciddiyetle.

"Keder yok mu? Ölü haine gülmek yok mu?"

"O Toplum'a ihanet etmedi. Bunu yapan babam ve erkek kardeşimdi. Seraphina'ya karşı bir kinim yoktu. Kanımdan olanı tanımak isterdim." Derin bir iç çekti ve uyluğundaki bir Bellona jiletini alıp aramıza koydu. "Öte yandan bu, Aja ve Octavia'nın kanlarıyla pislenmiş bir şey."

"Senin gibi bir adamın kimseden açıklama istemesi gerektiğine inanmıyorum."

"Ah. Doğru. Ormanlarımdan birini gördün. Eminim bir fikrin vardır. İki Yüz'ün başta bir sürü fikri vardı. Elbette hiçbirini yüzüme karşı dile getirmediler. Gülümsemeleri ve imaları tercih ediyorlardı."

"Babamı güldürdüğünü hatırlıyorum," dedim.

Gözleri yumuşadı. "Öyle mi?"

"Ormanlarına güler miydi merak ediyorum."

"Hayır," diyerek beni şaşırttı. "Brutus bana insan lekesi derdi. Anastasia çok daha nazik sözcükler kullanırdı. Eminim onun kanayan yüreğini hatırlıyorsundur."

"Aslında hayır."

Yüzümü, bir yalan tespit etmeye çalışırcasına inceledi. "Kazığa oturttuğum her insanla daha fazla düşman edindiğimi söylerdi. Bu yüzden Merkürlüleri değil, Marslıları kazığa oturtuyorum."

"İşine karışan ile sadık olan arasında uyumsuzluk ve sınır yaratmak için mi?" diye yanıtladım ukalaca.

"Demek aynı kitapları okumuşuz. Bu oyunu oynamak mı istiyorsun? Pekâlâ. Burada bana sadece barbarlar eşlik ediyor. Demir Yağmur'da kaç can aldın? Göğüs plakanda öldürdüklerinin sayısını gösteren işaretler yok mu?"

"Hesaplamak imkânsız. On ile yüz arasında."

"Ölümlerini yoğun bir biçimde hissediyor musun?"

"Belli belirsiz."

"İşte." Arkasına yaslandı. "Mesafe, savaşı neredeyse Taşkenar'ın lanet söylenmeleri kadar temizledi. Bunu kolaylaştırdı... romantize etti. Ne temizlenme ne de romantizmle ilgileniyorum. Psikolojik zayiat yaratmak için düşmanlarımızda psikolojik travmalar yaratma

amaçlı bilimsel yöntemler uyguluyorum. Savaşma isteklerine son vermek ve bu savaşın süresini kısaltmak için. Amacım bu."

İçinde bir öfke vardı, oldukça kişisel görünen bir düşmanlık.

Onu yaralayabilecek kadar iyi tanımıyordum. Yoksa Ajax'ın ihanetinden haberi var mıydı?

"Bu kadar sohbet yeter. Adamlarıma neden Cato au Vitruvius olduğunu söyledin? Bu seni eğlendirdi mi?"

"Eğlendirmek mi? Sence ne tür bir yaradılışa sahibim?"

"Büyükannenin ürünü olan bir yaradılış. Tüm öğrencilerine verdiği yaradılış. Soruyu yanıtla."

Demek öfkesinin sebebi oydu. Ona bu rolü yükleyen kadın.

"Adamlarına güvenmedim," dedim. "Ajax beni öldürmeye çalıştı... iki defa." İfadesinden, bunu yeni duymadığını gördüm. "Bu görevi birilerinin tamamlamasından korktuğum için kimliğimi senden başka kimseye açık etme riskini alamazdım."

"Benim güvenilir olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Babamın en iyi arkadaşıydın."

"Aynı zamanda Ajax'ın babasıyım." Tırnağının kenarındaki etleri kopardı. "Niyetin oğlumu öldürmek mi?"

"Hayır."

Bana inanmıyordu. "Ajax'ın neden seni öldürmeye çalıştığını biliyor musun?"

"Çocukluğa kadar uzanıyor..."

Güldü. "Sahiden öyle. O ikinizi de yetiştirdi." Öne doğru eğildi. "Ajax, Atalantia'yı sikiyor." Önce yanlış duydum sandım. Ama mantıklı gelmeye başladı. Atalantia beni öptüğünde Ajax sus pus olmuştu. Bu onun alanıydı. Teyzesinin yanında onun yerini alacağım korkusu. "Bilmiyordun. Çok az kişi biliyordu. Oğlumu on altı yaşına gelmeden... cariyesi olarak aldı. Onu, Altın kanına ihanet edenlerin başları karşılığında cinsellikle ödüllendirirdi."

"Magnus biliyor muydu?"

"Kızının ahlaksızlığını mı? Evet. Derinliğini ve oğlumun, diğer kızının cinsel kölesi olduğunu mu?" Omuz silkti. "Magnus'un hep seçici bir vicdanı olmuştu, özellikle değerli Atalantia'sı konusunda."

"Ve sen de buna... göz yumdun?"

"Ajax benim DNA'ma sahip olabilir ama ömrünün yarısı boyunca uzakta Hükümdarım için savaşıyordum. Döndüğümde... o çocuk iliklerine kadar onun yaratığı olmuştu. Tıpkı istediği gibi. Biliyor musun, o ve Aja birbirlerinden hep nefret ettiler. Aja'nın oğlunun şimdi onun kişisel öldürme makinesi olması nihai intikamı."

"Beni öldürme emrini Atalantia mı verdi?"

"Sanmam. Bu, kendisine seni ehlileştiremediğini itiraf etmek olurdu," dedi. "Senin gibi bir ödülü o kadar basit bir şekilde kaybetmezdi. Ama emri verseydi de bana söylemezdi." Bir keseden incir çıkardı ve ağzına attı. Keseyi bana da uzattı. İçinden üç tane aldım. "Ajax'ı yöneten kalbi ve siki olduğu müddetçe, eskiden kendisini küçük hissettiren o çocuğa yer olmayacak. Bunu bildiğin halde, hâlâ canını almak istemiyor musun?"

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye yanıtladım. "Toplum'un insanları, Kalindora, Pretoryenler için buradayım. Düşmanın rehineleri olarak yanmalarına izin vermeyeceğim. Heliopolis'te bir saldırı hazırlığı olduğunu biliyorum. Darrow'un orada abluka altında olduğunu zannediyorum?"

Bir süre konuşmadan beni izledi.

"Biliyor musun, asil numarası yaparken annene çok benziyorsun." İnciri yerken düşüncelere daldı. "Bir saldırı olmayacak. Yakın zamanda yeni bir kimyasal silahın saha testini tamamladım. Atalantia, Heliopolis'in zenginliğini almadan önce yok etmemek için bunu kullanmaya niyetli. Şehri yok olup giderken, Usta Yaratıcı buna seyirci kalacak."

"Kimyasalın nasıl bir etkisi var?"

"Kırım."

Şimdiden gözümün önüne geliyordu.

Kalindora'nın yüzü dehşet içindeydi. Kıvrandığını ve kan kustuğunu görüyordum. Derisinde kabarcıklar oluştuğunu görüyordum. Cildinin eridiğini görüyordum. Şimdiye kadar bunu durdurmak için elimden ne kadarının geleceğini bilmiyordum. O bir katildi. Ancak gözlerinde gördüğüm yorgunluk, Pretoryenler öldüklerinde bana

bakışı... Bu, gurura yakın bir şeydi. Ölmesine izin veremezdim. Aynı şekilde Rhone'un veya Pretoryenlerimin ya da iki dev arasına sıkışıp kalmış sadıkların da. Ders alması gerekenler yüzünden çok sayıda insan telef olmuştu.

"Kırımı Kuiper'de mi öğrendin?" diye sordum.

"Hayır. Taşeronlar kullanmayı öğrendim."

Gizemli konuşuyordu. "Bir Usta Yaratıcı'dan söz ettin..."

"Ah evet. Eski dostun Glirastes. Artık sadece bir zanaatkâr değil. Bir hain olduğunu da kanıtladı. Düşmanın Fırtına Tanrıları'nı kullanmasına yardım etti."

"Buna inanmıyorum."

"İnsanların korkudan garip şeyler yaptığını söylediğimde bana inan. Şimdi o da onlarla ölecek. Değerli şehri de öyle." Son kısımdan mutlu değil gibiydi. "Ne kadar görgüsüzüm. Gerçek bir yemek ister misin? Sabah *Annihilo*'ya doğru yola çıkacağız ama seni beslemezsem Atalantia'nın olay çıkaracağından eminim." Bir kâse taze ekmek ve iki parça haşlanmış et getirdi.

"Nedir bu?" diye sordum çiğnerken.

"Tadı neye benziyor?"

"Yarasaya."

"Aynen öyle."

Ben yerken beni garip bir ifadeyle izledi. Adamlarının bana az önce işkence ettiği düşünüldüğünde, tuhaf bir şekilde medeni bir konuşma süregidiyordu. Hâlâ özür dilememişti, dilemesini de beklemiyordum.

"Atalantia'nın planını savunuyor gibi görünmüyorsun," dedim sorgularcasına.

"İsyancılara karşı hoşgörüm yok. Fakat bu gezegen isyan etmedi. Fethedildi. Sanırım ikisini karıştırmanın ve daha yeni yola sokmuşken ahlaki üstünlüğü düşmana vermenin stratejik bir hata olduğunu kabul edersin. Yirmi milyonu öldürürsek, Azrail'in Fırtınası'nı hatırlayacak olan kalır mı?"

"Ama Atalantia'ya karşı da çıkmıyorsun..."

Güldü. "Ben bir askerim. Askerler emirleri yerine getirir."

"Sana özerklik veriyor. Şehre sızıp kalkanları içeriden indiremez misin?"

"Hayır. İçerideki adamlarım öldü. Uluyanlar casuslukla nasıl başa çıkacaklarını iyi bilirler. Ve sadık olanlar da *logos* kadar kısır."

Başka bir saçma oyun oynamayı düşündüğüm sırada bu beni eşsiz bir konuma getiriyordu.

Şüphelendi. Bilakis, Atalantia'nın planını baltalamak onu tedirgin ediyordu. Rahatlamasını istiyordum. Kendisinden bahsetmesini. Sevdiği bir şeyden. Annesi Gaia'dan konuyu açmayı denedim ve onunla geçirdiğim zamandan bahsettim ama çok kısa cevap verip nedense savunmaya geçti. Heykelcikler... burada bir işe yaramayan tek şey onlardı. Ayağa kalkıp onlara yaklaştım. Çeşitliliği gibi detayları da etkileyiciydi. Birkaç Altın vardı ama çoğu adiRenklerdi. Kızıl bir kadın figürünü elime aldım.

"Onun adı Daedre," diye açıkladı. "Olympia'nın eteklerinde tanıştık. Sert kadındır."

"Bir Kızıl'a göre mi?"

"Sert kadın."

"Bunlar ganimet mi?"

Yanıma gelirken hakarete uğramış gibi görünüyordu. "Onlar meditasyon totemleri. Her biri peşin hükümlerimi yerle bir eden birine atfen. Daedra zararsız, nazik, aptal görünüyordu. Bir hafta boyunca her gün adamlarıma incir ve ekmek getirdi, ta ki incirlerinde bir sinir gazı bulunana kadar. Onun gerçekte ne olduğunu göremediğim için yüz dört adamım öldü."

"Bir partizan mıydı?"

"Bir asker," diye düzeltti.

Hâlâ onun çevresel görüş açısındaydım.

Geriye doğru bir adım attım ve kaşlarımı çatarak heykelciklere baktım. "Darrow nerede? Malum, seni birkaç kez kandırdı."

"Yapım aşamasında. Bacakları onunla tanışmadan önce yapmıştım ama kendisiyle savaş halindeki bir adamı anlamak ne mümkün?" Oyuğun diğer ucuna uzanmak için bana arkasını döndü. Daedra'yı avucumun içinde iyice sıkarak sol kulağının arkasındaki

sinir bölgesine atmak için hazırlandım. "Bana vuracaksan bir planın olmasını tavsiye ederim." Kendini savunmak için dönmedi. Beni gafil avlamıştı. "Kaçış haritamı gördün sanıyorum? Tüneller kafa karıştırıcı olabilir, hafıza ise biz faniler için gelip geçici bir şey." Arkasını dönüp duvara yaslandı. "İşe yaramaz. Senin Truva atın olmam yani."

"Yarayabilir."

"Diyelim ki beni hizaya getirmeyi başardın. Gençliğini göz önünde bulundurursak mümkün ama mevcut durumun ve benim yeteneğim hesaba katıldığında muhtemel değil. Daha sonra Arcos'ları serbest bırakmak, o labirentten kaçmak için kaçış haritamı kullanmak, adamlarımdan kaçmak, çölü aşmak, Darrow'un, Heliopolis'in içine girmene izin vermesi için dua etmek, zayıf Cato au Vitruvius rolünü yiyeceklerini ummak ve ardından hayattaki en tehlikeli adamı öldürmek zorunda kalacaksın."

"Onu öldürmek niyetinde değilim."

"Ya diğer saydıklarım?"

"Eh, onları yapacağıma şüphe yok."

"*Otorite* için mi? Şöhret? Vâris olduğunu kanıtlamak için mi?"

"Hayır."

"O halde intikam için mi?"

"Hayır."

"Adamların konusunda insani bir endişe? Ya da belki Sevgi Şövalyesi'nden hoşlanıyorsundur," diye takıldı. "Erkekler korkudan tuhaf şeyler yaparlar ama aşk için... ölüm bir engel değildir."

"İsyan etmeyen bir şehri öldüreceksek biz kimiz?" diye sordum.

"İlginç. Bir idealist. Üzülme, bu geçici bir durum." Sahiden gülümsüyordu. "Duvarı ve kalkan jeneratörünü bir kıdemli asker ordusuyla koruyorlar. Uluyan kaynıyor."

"Öngörülebilir hedefler."

"O zaman hedefin ne?"

"Glirastes."

"O bir hain."

"Onu geri döndürebilirim."

Düşünürken sessizleşti.

"Neden adamlarını çağırmıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü bu gezegenin sundukları sayesinde hayattayım. Bana ve adamlarıma sığınak oldular. Bizi beslediler. Bizi bilgilendirdiler. Bizim için casusluk ettiler ve bizim için öldüler. ÜstünRenkler bunu yapmadı. Namertçe sırtlarını çevirdiler. Ancak adiler, ortalar, adları önemsiz olanlar böyle davranmadı çünkü burası Mars değil. Burası Merkür. Onların yanmalarına izin verirsek bunun ne anlamı var?" Parmağını yarasına soktu. "Dahası, iki hafta boyunca adamlarım beni Heliopolis'e sokamadılar. Glirastes ile ne yapacaksın?"

"Mevcut araçları gördüğümde anlayacağım. Ancak Darrow'un bir saldırı olacağından haberdar olduğunu düşünüyorum, bu yüzden muhtemelen onu kendi kazdığı çukura düşürmek gerekecek."

"Bunun işe yarama şansı..."

"Çok az."

Kendi kendine başını salladı. "Adamlarımın bilmemeleri gerektiği malum. Bunu gerçek gibi göster. Gerekirse öldür. Görevlerini biliyorlar." Ona vurmamı bekledi. "Ee? Bakalım Bellona, Octavia ve Aja'nın öğrencisi gerçekte ne kadar iyiymiş."

Atlas, Darrow'un adamlarına yaptıklarından sonra buna gerçekten gönüllü olacak mıydı?

"Darrow'un seni öldüreceğini biliyorsun."

"*Pulvis et umbra sumus.* Yirmi milyon vatandaş karşısında bir hizmetkâr, kolay bir hesap. Kimyasal saldırıya kadar beş günün var. Bu, benim ele geçirilmemle değişebilir." Onun inancı bana kendimden şüphe ettiriyordu. "İnat etme." Burnuma yumruk atarak kırdı. Kan fışkırdı. *"Yap şunu."* Bir kez daha vurmasıyla üzerine atıldım. Altıma eğildi ve beni sıkıştırarak yere devirmek için sol bacağıma davrandı. Cassius bu harekete bayılırdı. Ayaklarımı serbest bırakarak karşılık verdim ve bir kolumu sağ koltuk altından geçirerek, diğer kolumu da boynuna sardıktan sonra merkezi rotasyonumdan destekle omurgasını karnıma yaslayıp sırtüstü yuvarlandım. Botundaki bıçağa uzanmak için kısıtlı bir alanı vardı ama vazgeçti.

Kollarımı sol omzunun üzerinden ve sağ koltuk altından geçirdim ve sağ kolunu selam verir gibi yukarıya sabitledim. Sol kolunu ve göğüskafesini iki bacağımla sararak ve ayak bileklerimi birbirine kenetleyerek sabitledim. Kolum onu boğarken kıpırdayamaz halde homurdandı. Beynine giden kan akışını kestiğim sırada bacaklarıyla tekme atıyordu ama bir Obsidiyen bile kas gücüyle bundan kurtulamazdı.

Ayakları yere sürtünürken kapıya baktım. Gorgonlardan hiçbiri liderlerini kontrol etmeye gelmiyordu. Hiç ihtiyaç olmuyordu.

Kendinden geçtiği zaman bıraktım ve sersemlemiş halde başında durdum.

Bunu idrak edecek zamanım yoktu. Boşa harcanan her saniye ortaya çıkmama sebep olacaktı.

TakAğ'ı silah köşesinden alıp vücuduna ateşledim. Bu onu çevreleyerek kıstırdı. Duvardaki mızrağını aldım. Bellona kılıcım toprağın üzerinde duruyordu. Ancak onu almanın, gideceğim yerde annemin yüzüğünü takmaktan bir farkı olmazdı. Sıçradım ve jileti kayadaki bir oyuğa saklayarak botundaki bıçağıyla kalbimin hemen üzerine derin olmayan bir yara açtım. Kanı yüzümün ve boynumun her tarafına yaydım.

Tünel karanlık ve boştu. Korku'nun adamları hâlâ yemekleriyle meşgullerdi. Çıplak ayaklarım taş üzerinde sessiz bir şekilde ilerlerken tutsakların odasına elimden geldiğince hızla ilerliyordum. Köşeyi döndüğüm sırada iki Gorgon yerde oturmuş zar atıyordu. Alexandar duvardaki yerinden beni gördü.

"Korku Şövalyesi'ni görmek istiyorum..." diye bağırdı Gorgonlara. Gardiyanlar dönüp ona baktılar. Onlara doğru koştum. Aja'nın dersleri bana rehberlik ediyordu. Tek bir kişiye karşı, göreceli tutarlılıkla ölümcül olmayan bir hamle yapmak mümkündü. Ancak daha aşağı genlere sahip olsalar bile iki birey karşısında şans yüzde yetmiş oranında azalırdı.

İki Gorgon'u da iki sağlam darbeyle öldürebilirdim ama beceriksizce bir hamle yaptım. Sanki hiç jilet tutmamışım gibi. Ayak seslerimi duyup döndüklerinde, ilk adamın kafasını ağaç keserce-

sine yardım. Bıçak, sanki adam orada değilmiş gibi içinden geçti ve ikinci adamın boğazına saplandı. Cassius'un Kemer'de yaygın olan değersiz zırhlara karşı en sevdiği hareketlerden biriydi. Sonra jilet beceriksizce mağara duvarına girdi.

İkinci adam yere devrilirken iri gözlerle yukarı bakıp konuşmaya çalışıyordu ama nefes borusunu beceriksizce kestiğimden emin oldum. İkinci kez vurdum. Sonra üçüncü. Ardından sessiz bir hıçkırıkla kanlar içinde dizlerimin üzerine çöktüm.

"Korkunç lanet," dedi Alexandar soluk soluğa. Diğer şövalyeleri tekmeleyerek uyandırdı. "Cato. Cato. Bana bak." İri gözlerle ona baktım. "Buraya geldiğini başka gören oldu mu?"

Başımı iki yana salladım.

"Üstlerinde anahtarları var. Bizi sal ki sana yardım edebilelim. Ön göğüs cebinde." Titreyen ellerle kilitlerini açtım. "Cato, daha önce hiç jilet kullandın mı?" Alexandar titreyen ellerimdeki kanlı bıçağa baktı. Düşünemiyormuşum gibi yaptım. Sonunda başımı iki yana salladım ve bıçağı ona verdim. Deneyimli ellerle gece optiklerini, silahlarını, iki el bombasını ve tek bir uzun tüfeği cansız bedenlerin üzerinden aldı.

"Bana neler olduğunu anlat. Korku Şövalyesi nerede?"

Onlara gösterdim. Profesyonel askerlerden bir şey kaçmıyordu. Otuz saniye içinde harita, acil durum çantası, bir fener ve Korku Şövalyesi'nin veri tabletini ele geçirmiştik. Bir an Cassius'un jiletini de bulacaklarını sandım fakat Drusilla sadece duvardan bir kurt postu aldı. Bunu Alexandar'a uzattı.

"Tutman gereken bir söz var," dedi ona. Alexandar bir an postu tuttu ve ağlayacakmış gibi göründü. Sonra onu omuzlarına geçirip parçalanmış gömleğine bağladı.

Ignacius biraz sonra Korku Şövalyesi'nin çantasında uyarıcıları bulunca sırıttı. Her biri boyunlarına birer ampul vurdular. İlacın tesiriyle işkence görmüş bedenlerine yeni bir can geldi ama etkisi uzun sürmeyecekti. Yerinde bir çıkarımla firarımızın çok geçmeden fark edileceğini düşünen Alexandar, takibi geciktirmek için Drusilla ve Crastus'u görevlendirdi.

"Buraya nasıl döndün?" diye sordu Ignacius. "Neden onun odasındaydın?"

"Bana nazik davranıyordu," dedim. "Sizi kandırmamı istedi ve... sizi..."

"Önemi yok, Ignacius," dedi Alexandar. "Harekete geçmeliyiz."

"Kapana kısıldık," dedim endişeyle. "Bizi kazığa oturtacaklar."

"Hayır." Haritayı tuttu. "Bu gizli bir kapı. Gizli bir kapı olması gerektiğini biliyorduk. Kaçabiliriz. Bunun için eğitildik, Cato. Senin bunun için eğitilmediğini biliyorum ama bize ayak uydurursan, hayatta kalmanı sağlayacağız."

"Alexandar, hızımızın kesilmesini göze alamayız," dedi Ignacius. "Zaten sadıklardan..."

"Atlas'ı Hükümdar'a götürürsek, kafasındaki şey her neyse bu milyonları kurtaracak," diye terslendi Alexandar. "Bu *sadık* az evvel savaşı kazandırmış olabilir ve onu bırakmak mı istiyorsun?"

"Konuşmuyor."

"Gerek de yok."

Ne kastediyordu?

Ignacius ikna olmamıştı. "Ona güvenmiyorum."

"Darrow onu daha sonra sorguya çeker," dedi Alexandar. Ignacius başıyla onayladı. "Hiç bunlardan görmüş müydün?" diye sordu Alexandar bana, bir uyarıcı ampulünü tutup yanığıma bakarak.

"Nedir o?" diye sordum.

"Bu şey seni uçuracak, beyefendi." Boynumu eğdi ve iğneyi enjekte etti. "Nasıl hissediyorsun?"

Askeri sınıf nörotransmitter damarlarımda dörtnala koşarken beni delicesine bir enerjiyle dolduruyor ve beynimdeki ağrı reseptörlerinin iletimini köreltiyordu. Haftalardır ilk defa yüzüm parçalanıyormuş gibi hissetmedim. Tünelden bir inilti duydum. Drusilla ve Crastus taş kesilmiş yüzlerle geri geldiler. "Cephanelik çok iyi korunuyordu, biz de kantini vurduk. Döküntüleri temizledikleri an gelecekler. En iyi ihtimalle otuz saniyemiz var."

Alexandar gülümsedi. "Öyleyse avantaj bizde, beyefendiler." Omzuma vurdu ve yakıcılardan birini elime tutuşturdu. "Bu benden."

60

LYSANDER

Yavru Bir

Labirentin içine kaçtık. Uyarıcılar perişan bedenine ivme kazandırırken Alexandar en önde koşuyordu. Merkür'ün hafif yerçekimiyle yükselen Drusilla, Korku Şövalyesi'ni omuzlarında taşıyordu. Diğer şövalyeler arkamızdan geliyorlardı. Çalıntı sarsıntı bombalarımızdan birinin patlamasıyla tünelin çok da geride olmayan kısmı gümledi. Tavandan savrulan tozlar, Alexandar'ın yolumuzu aydınlatmak için kullandığı fenerin ışığını gölgeliyordu.

Tünel bizi mağara geçitlerini bağlayan bir ağın üç boyutlu bir bulmaca oluşturduğu kıvrımlarında dolandırıyordu. Pislik dünyalaştırma ekiplerinde birileri korkunç eğlenmiş olmalıydı.

Alexandar bize haritayla iyi rehberlik ediyordu ama haritaya tekrar tekrar bakmak için durması gerektiğinde duyduğum hayal kırıklığını nefes nefese soluyarak gizliyordum. Korku Şövalyesi'nin veri tableti yoldaki bubi tuzaklarını devre dışı bırakırken duvarlardan küçük bip sesleri geliyordu.

Yarım düzine sapaktan sonra, tünelimiz yalnızca iki kişinin geçebileceği bir deliğe dönüştü. Drusilla Korku Şövalyesi'ni Alexandar'a itti ve deliğin göçüp kapanmasını umarak lazerli bir tuzak yerleştirdi. Tavanda ve yerde yeşil *Mycena chlorophos*'ların aydın-

lattığı üç yollu bir çatala ulaşıncaya kadar dolambaçlı bir eğimden aşağıya indik. Çıplak ayaklarımızı hayalet gibi bir yeşille kaplayan sporlardan, üstlerine bastıkça biyoluminesan su fışkırıyordu.

Mayınlarımız patlamadı. Gorgonlar amatör değildi. Ve arayı kapatıyorlardı.

Tüm içgüdülere karşı sağ, sol, aşağı doğru dağın derinliklerine ilerledik; bir yeraltı nehrini aşan doğal bir köprü üzerinden ve kasvetli mağaralar ile opak havuzların yanından, neredeyse gün ışığı gibi görünen sporlarla dolu bir odayı geçtik. Aşağı iniyorduk, daha da aşağı. Duvarların arasında bir yerde o yeraltı nehri akıyordu. Nehrin sesi azaldı ve yerini birkaç dakika boyunca Altınların güçlükle soluma seslerine bıraktı. Benim korkum da onlarınki kadar gerçekti. Atlas'ın adamları bizi yakalarsa, benimle konuşmayacaklardı. Alexandar ve diğerleriyle birlikte beni de doğrayacaklardı ve Korku Şövalyesi, doğranmış cesedimi teslim ederken Atalantia'dan özür dileyecekti.

Bu korkunun karanlık bir nehir gibi içimi titrettiğini hissetsem de gücünü emiyor ve adrenalini kaslarım için, görüşümü daraltmak ve duyularımı uyaran en ufak bir değişikliği algılamak için kullanıyordum.

Çok geçmeden burnum amonyak kokusuyla doldu. Bir cıvıltı duydum. Bir mikroklimaya girdiğimiz sırada tünelin ağzı, karbonik asit olduğunu düşündüğüm şeyle oyulup aşınmış zemini ve duvarlarıyla büyük bir katedrale benzeyen devasa alana açılırken hava yoğunlaşarak ısındı. Alexandar'ı, kenardan düşmeden hemen önce durması için tuttum. Adamları az kalsın bizi deviriyorlardı.

"Jüpiter aşkına," diye fısıldadı.

Işığı yukarı tuttu. Devasa mağaranın tavanındaki girintilere bir sürü yarasa tünemişti. Sıralar halindeki yarasalar tavanı kaplıyor ve muhtemelen görünmeyen daha milyonlarcası girintilerin içinde uyuyordu.

"Sütyarasaları," diye fısıldadı Alexandar. Kurbanlarını kanatlarının iç kısmındaki dikenlerle felç ederlerdi. Sonra çaresiz kurbanın

kemik iliğinden beslenirlerdi. Demek Atlas bana sahiden yarasa yedirmişti.

Karaborsa oymacılarına lanet olsun. İşte bu yüzden Kalite Kontrol Kurulu çok titiz düzenlemelere gidiyordu. İnsanlar en iyi avcıları yaratmak istiyorlardı çünkü bu onları memnun ediyordu fakat sonra o avcılar diğer her şeyi öldürüyor, aşırı ürüyor ve ekosistemi bozuyorlardı.

Bu ironiye kahkahayla gülesim geldi.

Uyuyan sürünün altında bir dışkı denizi yatıyordu. Mağaranın zemini boyunca uzanıyor, yüzeyi milyonlarca güve ve albino kırkayakla dolup taşıyordu.

"Derinliği ne kadardır dersin?" diye fısıldadı Drusilla.

"Önemsiz," diye çıkıştı Alexandar. "Sadece bok. Haydi gidelim."

"Bunlar sütyarasaları."

"Bunu *demin* söyledim."

"Dışkıları otuz metre yüksekliğe ulaşabilir," dedim. "Ayrıca orada pörsükkuyruklar da var."

Drusilla albino kırkayaklara bakarken gerildi. "Pörsükkuyruk da ne?"

"Yarasalardan daha beter," dedim.

"Geliyorlar," dedi Ignacius hırıltıyla. Büyük omuzlarını arkamızdaki tünele yasladı.

"Geçilebiliyor olmalı." Alexandar mağarayı inceledi. *"İşte."*

Karanlıkta, sağ duvar boyunca uzanan taştan dar bir çıkıntı gözüne ilişmişti. Mümkün olduğunca hızlı koştuk. Alexandar, Korku Şövalyesi'ni tuhaf bir biçimde sürüklüyordu ve az kalsın onu çıkıntının kenarından düşürüyordu. "Saat altı yönünde!" diye bağırdı Drusilla. Şövalyelerden biri tünelden çıkan Gorgon'a ateş etti. Iskaladı. Gorgonlar ıskalamadılar. Mermilerden biri şövalyeye isabet etti. Sağ bacağı kalça ekleminden koparak vücudundan ayrıldı. Şövalye dengesini kaybederken çığlık çığlığa dışkı denizine devrildi. Dışkı denizi onu bir bataklık gibi içine çekti. Adam yüzeye çıkmaya çalışıyordu ama tek bacakla pisliğin üzerinde kalamıyordu. Sonra pörsükkuyrukların onu bulmasıyla boğazından çığlıklar koptu.

Drusilla ve Gorgonlar karşılıklı ateş ediyorlardı. Yüksek hızlı mermilerden tıslama sesleri yükseliyordu.

"Crastus!" diye bağırdı Alexandar. Arkadaşını kurtarmak için aşağı atlamak üzereydi. Ölürse, bu bir hiç uğruna olacaktı. Onu tuttum ve tavana ateş ettim.

Bir milyon yarasa patır patır uçuştu. Termal optikleriyle işin içinden çıksınlardı çıkabiliyorlarsa.

Alexandar'ı sürükledim ve dar çıkıntıdan koşarak, yarasalar eşliğinde mağaradan dışarı çıktık. Biri Drusilla'ya musallat olmuştu. Alexandar jiletle yarasanın başını kesti ve tüylerini sıyırdı. Drusilla yere kussa da sersemlemiş gözlerle sendeleyerek peşimizden geldi. Korku Şövalyesi'nin hareketsiz bedenini Ignacius yüklenmek zorunda kaldı. Bir dizi dönüşten sonra kendimizi Korku Şövalyesi'nin haritasında sona yaklaşmış halde bulduk. Burası karanlık su havuzları ve tavandan su damlatan sarkıtlarla dolu kireçtaşından bir odaydı. Durdum, biyoluminesan ışıklı duvarları yokladım ve içimde bir panik dalgasının yükseldiğini hissettim. "Bu da ne?" diye sordu Drusilla, Alexandar'a. "Kayıp mı olduk?"

"Burası haritada yok," dedi Alexandar.

"Nasıl haritada olmaz?" diye sordu. İki tünel yerine yedi tane vardı.

Ignacius, Korku Şövalyesi'ni yere attı. "Bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Sonuçta dövüşmemiz gerekecek."

Drusilla, sütyarasası zehrinden güçlükle nefes alarak dizlerinin üzerine çöktü. "Cephanemiz tükendi sayılır. Hangi yönden?"

"Bilmiyorum," dedi Alexandar. Haritayı cebine soktu ve Korku Şövalyesi'nin suratını tokatladı. "Uyan. Uyan, lanet olası!" Uyanmıyordu. "Kahretsin. Burada mücadele edeceğiz. Onlar geldikçe vuracağız. Meydan savaşı vereceğiz."

"Onlarda da Altınlar var," dedim.

"Bizim gibi değil."

Drusilla, "Hoş bir düşünce, ama doğru değil," dedi. "En az on beş Eşsiz Yaralı var. Ama önce savaşçıları yollayacaklar."

"O halde şanımızla ölürüz," diye mırıldandı Ignacius.

Alexandar tünellere bakındı. Yanlış tünel bizi haritanın planından çıkarırdı ve bir çıkış yolu bulmadan açlıktan ölebilirdik. Risk almaktansa savaşmayı tercih ediyordu.

Arcos Şövalyeleri, Alexandar'ın talimatlarına uydular ve takipçilerimizi pusuya düşürmek için odanın etrafına konuşlandılar. Soğuk bir mağarada termal optikleri olan birini pusuya düşürmek mümkünmüş gibi. Savaşmak istiyorsak, bu, dışkı mağarasında olmalıydı. Jiletler üstün zekâlıları nasıl da basit bir mantığa çeviriyordu.

Tünellere baktım.

Korku Şövalyesi'nin kendi odasında sahte bir harita tutmasının hiçbir nedeni yoktu. Bu nedenle, harita gerçek olmalıydı; yanlış olamazdı. Yanlış değilse, o zaman bu kısaltmalı bir plandı. Burada iki tünel olması gerekiyordu ama yedi tane vardı. İkili tünel var mı diye baktım. *Ah, havuzlar.*

"Yolu buldum," diye fısıldadım.

"Kapa çeneni. Bir şey duyuyorum," dedi Ignacius. Alexandar bir sarkıtın arkasına saklanmış, Gorgonların yarasa mağarasının karanlığından çıkmalarını bekliyordu.

"Havuzlar!" diye tısladım aptallara. Alexandar bana döndü. "Havuzlar bir tünele çıkıyor." Feneri aşağı doğrulttum. Sahiden de, üç kişinin yan yana yüzebileceği genişlikteki tünel yüzeyin hemen altında belli belirsiz görülebiliyordu.

Alexandar, "Seni zeki piç!" diyerek sırtıma vurdu.

Havuza daldık. Su sıcaktı ve taştaki çatlaklardan kabarcıklar yükseliyordu. Fenerin soluk ışığı, yüzeyin altındaki kaygan tünellere vuruyordu. Alexandar, su kaçmasın diye Korku Şövalyesi'nin burnunu ve ağzını kapatıyordu.

Küçük bir sualtı mağarasına çıktığımızda, doyasıya bir nefes aldım ve kendimi kaygan taşın üzerine çektim. Alexandar ve diğerleri suda ilerlerken ben de Korku Şövalyesi'ni havuzdan çıkarmalarına yardım ettim.

Mağaranın öbür tarafında, kamuflaj brandasının altında kaçış çekimSikletlerini bulduk. Korku Şövalyesi'nin veri-tabletindeki pasif sinyalden sersemleticileri ve gaz tuzaklarını etkisiz hale getirdik. Her

birimiz birer çekimSikleti aldık, geri kalanının yakıt bölmelerini jiletlerimizle kestik ve Korku Şövalyesi'ni kamuflaj brandasının bir kısmının altında, Drusilla'nınkinin taşıma bölmesine bağladık. Alexandar, kamuflaj brandalarını birkaç parçaya daha böldü ve her bir çekimSikletinin taşıma raflarına bağlayarak güvenceye aldı. Akıllıcaydı.

Nasıl kullanacağımı bilip bilmediğimi sorduğunda onaylarcasına başımı salladım. "Erebos'ta gündüz eğlenceleri dışında yapacak pek bir şey yoktur."

"Ne olursa olsun durmayın," dedi Alexandar bize. ÇekimSikletinin kablolu telsizini kulağına soktu ve benim de aynısını yapmamı işaret etti. "Telsizleri açın. Goblin tarzı, istiridye usulü oynuyoruz. Heliopolis yönünde doğruca güneye ilerleyin. Korku Şövalyesi Drusilla'da. Diğerlerimiz burada sadece ona zaman kazandırmaya çalışıyoruz. Korku Şövalyesi bizdeyken yörünge destek gücünü kullanamazlar. Yani çekinmeyin. Haydi, şu piçi patrona götürelim." Beni tamamen unutarak onlara emin bir şekilde gülümsedi. "Yaşasın özgürlük."

"Yaşasın Azrail," diye tekrarladılar.

Motorlar, tünelden gün ışığına hızla ilerlediğimiz sırada ağlayan bebekler gibi bağırıyorlardı. Güneş ışığı akşamüstü bile kör ediciydi. Dağdan aşağı doğru ince bir patikada ilerliyorduk. ÇekimSikleti, Cassius'la beraber Sendika klon tüccarlarından kaçarken Darentan İstasyonu'nda kullandığımız motorlara çok benzer biçimde, çekim yastığı üzerinde yukarı aşağı tıslıyordu.

Kontroller, özellikle uyarıcı etkisi altındaki motor reflekslere göre hassastı fakat yıldızKabuklarmdan çok daha basit makinelerdi. Alttaki düşük güçlü yerçekimi iticileri yerden yarım metre yükselmeyi sağlarken, güçlü bir motor arkadan itiyordu. Oturma yeri, nişancıya ayrılmış bir arka koltuk ile sürücüyü öne eğecek şekilde eğimliydi. En kötü pilot olmama rağmen çok geçmeden kontrolü ele almıştım.

"*Yavru Bir'den Uluyan Bir'e...*" diye seslendi Alexandar telsizden, Heliopolis'e ulaşmak için umutsuz bir çabayla uydu alıcılarımız

üzerinden sinyal gücünü artırmaya çalışarak. İşe yarayabilirdi. Toplum kendi frekanslarını bozmazdı. Ancak Heliopolis bunu duyacak olursa, bin kilometre çapındaki her Altın da duyardı.

Bunun gizli bir angajman olacağını sanıyordum.

Alexandar bunu büyük sahneye koyuyordu.

"Yavru Bir'den Uluyan Bir'e. Anlaşma: 2345209. Karıncayiyen elimizde. Tekrarlıyorum, Karıncayiyen elimizde. Kaydırıcılar peşimizde. 53.48, 113.41 güney yönünde ilerliyoruz, UzunGaraz desteği talep ediyorum. Tekrarlıyorum..."

Yol bizi bir tuz düzlüğüne çıkardı. Şövalyeler, var güçleriyle motorlara abanıyorlardı. Alexandar'm kurt postu arkasında uçuşuyordu. Düşmana hedef şaşırtmak için birbirlerine makas atıyorlardı. Gereksiz gibiydi. Diğer motorları yok etmemiş miydik? Onlarla birlikte makas atmaya başlamıştım ki Ignacius önüme kırdı, ardından kaslı vücudunun üst yarısı olmadan geri savruldu. ÇekimSikleti hızını kaybederek yana savruldu.

Keskin nişancılar.

Arkaya baktım. Mağara neredeyse bir nokta kadardı. Arada beş kilometrelik mesafe olmalıydı, pusucular için bile imkânsız bir atıştı... Yanımdan hızla bir şey geçti ve motorumun burnunun hemen solunda büyük bir delik açıldı. Motorum çılgınca sağa sola savruldu ve çok geçmeden menzilden çıkmışa benziyorduk ama Alexandar pes etmedi. Sağa sola bakıp mesajını tekrar ederken sert bir yüz ifadesiyle gidonunun üzerine eğildi.

Ah, tabii ya.

ÇekimSikletleri üzerindeki kapüşonlu Gorgon sürüsü solumuzda bir kumtaşı tepesinden aşağı iniyordu. Başka bir sürü, sağ taraftaki bir dağ vadisinden aşağı akın ediyor, biz dağların arasından kurtulmadan önce yolumuzu kesmek için yarışıyordu. Tüm dağ sırası boyunca Korku Şövalyesi'nin destekçileri, tekmelenmiş bir kovandan çıkan eşekarıları gibi yeraltı sığınaklarından ortaya çıkıyorlardı.

TATATATATATATAT

Önümüzdeki zemin bizi öldürmek için değil, batı yönündeki dağlara geri sürmek için raylı top ateşiyle patlıyordu. Hodri meydan diyerek içinden geçtik. Toz toprak saatte iki yüz kilometre hızla yanığımı dağladı. Bir kaya parçası az kalsın kafamı koparıyordu. Sonra içinden geçip açık çöle çıktığımız sırada peşimizdeki motorlar hâlâ kilometrelerce uzaktaydı. Saatte üç yüz kilometre. Her taraf bulanıktı ama kayalar ve toz toprak arasında salınarak ilerlerken, Zihin Gözü her şeyi durgun halde sunuyordu.

Gökten dikey bir gümüş çizgi iniyordu.

VOOOOOOOUUUU

Beyaz bir ışık demeti ufuk çizgisini sildi ve görüş alanıma bir ışık parçası bıraktı. Çöl kumu, yirmi kilometrelik bir alanda cama dönerken koyu kızıl titreşiyordu. "*Boşa uğraşıyorsun*!" diye bağırdı Alexandar. "*Köpeğin bizde, Grimmus. Köpeğin bizde!*" Cassius ve Darrow'un da neredeyse aynı şeyleri söyleyerek Enstitü'nün dağlık Mars bölgeleri üzerinde gidişlerini hayalimde canlandırmaktan kendimi alamıyordum.

Eriyik çölün üzerinde yalpaladık. Isı yukarı doğru yayılıyordu. Çıplak ayaklarım su toplamaya başladı. Şasinin üzerine koymak için ayaklarımı yukarı çektim. Isıdan dalgalanan havada, bir Gorgon bölüğü daha belirdi. "*Dağıtın onları. Cato, beni takip et.*"

Hadrian, Drusilla'yla birlikte sol tarafa yattı. Ben Alexandar'ın peşinden sağa yöneldim. Gorgonlar, Korku Şövalyesi'nin hangimizde olduğunu bilmedikleri için farklı kollardan peşimize takıldılar. Yörünge saldırıları etrafımızı kuşatmak için üzerimize yağmaya devam ediyordu ama Alexandar motosikletinin üzerinde adeta bir tanrıydı. Koca bir Gorgon sürüsünü tek bir parçacık demetinin içine gömdü. Bir kanyona girmemizle birlikte sis gibi yok oldular, sonra diğer taraftan dışarı fırladılar. Açık çöle giderken kuyruğuna yapıştım.

Arkaya baktım.

İki kilometre gerimizden gelen bir ordu vardı. Asla başaramayacaktık.

"*Yavru Bir'den Uluyan Bir'e. Beni duyuyor musunuz?*"

Parazit sesinden başka yanıt yoktu. Toplum hava desteğinin gelmesi an meselesiydi. YırtıkKanatları gönderecekler, hava piyadeleri de yolumuzu kesecekti.

Yolumuza devam ettik. Korku Şövalyesi'ni öldürmeden bizi indirmenin bir yolu olmadığından, bu bir dayanıklılık yarışına dönmüştü. Açık çölde arkamızdan sabit bir hızla takip eden çekimSikletleri, ileride bir tuzak olduğunu gösteriyordu. Dev güneş batmaya ve ufuk çizgisini sıcak metal rengine boyamaya başladı. Uyarıcıların etkisi geçti. Yanığın acı hissi geri geldi ve Alexandar'ın, oturduğu yerin üzerine yığıldığını gördüm. Drusilla bizimle tekrar bağlantı kurdu ama Hadrian ortalarda görünmüyordu. Sadece üç motor kalmıştı. Heliopolis Savaşı'ndan kalan enkaz, kumların üzerini savaş makinelerinin büzüşmüş artıklarıyla kirletmeye başlamıştı.

Çok geçmeden Heliopolis'in fırtına duvarını uzakta, ince metalik bir hat olarak görebildik. Ancak aramızda mekanize Grimmus askerleri vardı. Motorlarımızın elektroniğini bozmak üzere elektrik topları olmalıydı. YırtıkKanatlar birdenbire tepede uğuldamaya başladılar. Toplum tuzağına düşmek üzereydik. "*Bunu alt etmek zorundayız,*" dedi Alexandar. Hiçbir çıkar yol göremiyordum. Peşimizdeki Gorgonlar daha da yaklaştılar. "*Yavru Bir'den Uluyan Bir'e,*" diye seslendi Alexandar, panik nihayet sesine işleyerek. "*Yolumuz kesildi. Yavru Bir'den Uluyan...*"

Telsizden eşi benzeri duyulmamış bir ses yükseldi.

"*Uluyan Bir'den Yavru Bir'e. Yola devam et. UzunGaraz konuşlandırıldı. Geceyarısı yolda.*"

"*Yanımdan ayrılmayın!*" dedi Alexandar. "*Cato, Drusilla! Sıkı durun!*"

Taaaam. Taaaam. Taaaam.

Çöl yüzeyi büyük patlamalarla doldu. Tehlikeli duman ve kum bulutları, Grimmus askerlerinin merkezinde çiçek gibi açıyorlardı. Darrow'un topçu silahları şehirden, Heliopolis'in fırtına duvarı ve kubbe kalkanı arasındaki ince boşluktan yaylım ateşi açtı. Önlerine gelen her şeyi yok ediyorlardı. Topçu mermileri tepemizde çığlıklar koparırken, peşimizdeki çekimSikleti sürüsünde büyük delikler açıldı.

Seslerden ve şiddetten geçilmiyordu. Metal ve gürültülerin sistematik yapısı, iş başında zeki ellerin olduğunu, hamle ve karşı hamlenin birlikte nasıl bir çılgınlık yarattığını gösteriyordu.

Bütün bunlar Drusilla'nın motorunun arkasına bağlı ince adam uğrunaydı. İki ittifak da sevgi yahut nefret için savaşmıyordu, sadece bir canın onlara sağlayacağı fayda için mücadele ediyorlardı. Atlas'ı boğarak bayıltırken gözlerindeki o uzaklara bakan –bana, Raa'yla yüzleşmeye giderken Cassius'un yüzündekini hatırlatan– o ifadeyi düşündüğümde, ikisinin de bildiği şeyin ne olduğunu anladım: tüm bu öfkenin ne kadar aptalca olduğunu.

Topçu bombardımanının dumanına dalmadan önce gördüğüm son şey Heliopolis'in ateş eden silahlarının altından fırlayan bir yırtıkKanat kafilesiydi.

Toz ve dumandan kör olmuş bir halde motoruma sarılıp gözümü kapadım. Enkaz parçaları dolu taneleri gibi metal şasiye çarpıp sekiyor ve bacaklarım ile yüzüme batıyordu. Hava sıcak ve korkunçtu. Dehşet içinde ağlamak istedim. Zihin Gözü'ne odaklandım ve her şey sessizleşti.

İnsan boyutundaki bir yıldızKabuğu parçası etrafında, neredeyse ağır çekimde salvo yaptım. Hiçbir şey canımı acıtmıyordu. Zihinden başka hiçbir şey yoktu.

Sonra dumanın içinden fırlayarak çıktım.

Bulutun diğer tarafına yırtarcasına geçerken, yerden bir metre yüksekte süzülen emsalsiz bir mekik gördüm. Alexandar, motoru rampaya inerken ve kargo bölmesine doğru yatarken çarpıp kıvılcımlar çıkararak mekiğin içine girdi. İticiye baktım ve Drusilla'nın motoru soldan bana çarpınca düşecek gibi oldum, benimkiyle kenetlenerek yönümü değiştirmişti. Metal bir parça göğsüne saplanmıştı. Motosikletimi sola kırdım, onunkini de beraberimde sürükleyerek mekiğe yöneldim. Kendimi havada süzülüyormuş gibi hissediyordum. Sabit bir şeye çarptım. Omzum yerinden çıktı. Motorlar altta gürlüyordu. Yükseldiğimizi hissettim. Ve çok sakin bir biçimde orada öylece yattım çünkü başucumda dikilen, geri çekilmeleri için kükrercesine bağıran Azrail'in ta kendisiydi.

61

DARROW

Tykhe Kahramanı

Mekik, fırtına duvarındaki hava kapısından geçip Heliopolis kalkanının güvenliğine dönerken hava şok dalgalarıyla dalgalanıyordu. ÇekimSikleti kalıntıları mekiğin kargo bölmesine saçılmıştı. Alexandar'ın kuzenlerinden biri olan Drusilla, göğsünde metal bir parçayla yerde titriyordu. Hekim üzerine eğilmişti. İkinci bir Altın botlarımın dibinde inliyordu. İnceydi ve çöl tozuna öyle bir bulanmıştı ki öksürürken tozlar etrafa uçuşuyordu. Üzerinde silah var mı diye baktım. Ezilmiş yüzünün bir yanı yanmıştı.

"Bizi *Yıldız*'a götür," diye bağırdım pilotumuza.

Thraxa çarpık motorun arkasındaki brandayı çekip hareketsiz bir bedeni ortaya çıkardı. Yüzünü görebilmem için adamın koyu sarı saçlarını çekti. "Bakın, yavru beraberinde ne getirmiş!" Baygın suratına tükürdü ve kılıç kolunu kırmak için tüm ağırlığını ve gücünü dizinin arkasına verdi, onu daha güvenli kelepçelerle bağlamadan önce sağ kolunu da kırdı. "Biraz eğleneceğiz, kazıklı."

Son bedeni ortaya çıkarmak için motoru yoldan çektim. Alexandar. Neredeyse tanınmaz haldeydi. Kulakları ve birkaç parmağı kesilmiş ve cildinin büyük bir bölümü yenmişti. Üzerine atıldım ve nabzını kontrol ettim. Belli belirsizdi. Paltosunu yırtarak açtı-

ğımda göğsünde iki çıkış yarası buldum. "Alexandar!" dedim onu sarsarak. "Alexandar!"

Gözleri aralandı ve zorlukla gülümsedi. Dehşet içinde, dişlerinin olmadığını fark ettim. Elime tozlu bir post tutuştururken elleri aptalca bir şekilde hareket ediyordu. "Geri getireceğimi... söylemiştim."

Ağzından kan kabarcıkları çıktı ve gözleri geriye döndü.

"Daha hızlı!" diye bağırdım pilota.

Alexandar'ı kollarıma aldım ve araç daha acil inişini bile yapmadan arka tarafından dışarı atladım. Hekimler bizi bekliyorlardı ama sedyeyle götürmeleri çok yavaş olacaktı. Kucağımda Alexandar'la, önümdeki güverte tayfasını dağıtarak ve onu sağlık bölmesine yatırıncaya kadar durmadan koşarak yanlarından geçtim. Zorlukla nefes alıyordu. Rhonna arkamdan koşarak, delirmiş gözlerle odaya daldı. "Alexandar!" Hekimler onu ameliyathaneye götürmek için hazırlarken yanından ayrılmıyordu. "Alexandar..." Gözleri Alexandar'm yüzündeki dehşeti inceliyordu. Eksik kulaklarını, erimiş derisini, bir şeyler mırıldanırken aralanan dişsiz ağzını. "Ona ne yaptılar!" diye bağırdı. "Ne yaptılar? Alexandar."

Hekimler Rhonna'yı çekip Alexandar'ı ameliyathaneye doğru ittiler. Peşlerinden gittim. Bir başhekim, ayakları zeminde kayarak beni itiyordu.

"Efendim!"

"Biz de onunla giriyoruz," dedim hırıltılı bir sesle.

"Odaya mikrop getirip cerrahlarımı korkutmuş olursunuz," dedi hekim. "Burada bekleyin."

"O çocuğun ölmesine izin vermeyin," dedim ona. "Anlıyor musun beni?"

"Tıbbi olarak mümkün olan neyse onu yapacağız, efendim."

Rhonna'yla birlikte, makinelerin biplemeleri eşliğinde kalakaldık. Rhonna kesik bir nefes verdi ve köşede kamburunu çıkarmış otururken iskeleti katlanmış gibi görünüyordu. Alexandar'ı almak için onu geride bıraktığıma öfkelenmişti ama hâlâ mücadele edecek mecali yoktu. İçten içe bunun bir tür tuzak olması gerektiğini düşünüyordum. Korku Şövalyesi'nin bir tuzağı. Umut etmek im-

kânsız görünüyordu ama yine de riski aldım. Ve Alexandar hayatta olduğuna göre, bir şekilde her şeye rağmen, bu mümkündü. Tüm bunlar çok adaletsiz görünüyordu

"Korku onu mahvetmiş," dedi Rhonna, ağlayamayacak kadar uyuşuk bir vaziyette. "Onu parçalara ayırmış."

"Pıhtılaştırıcı var mı?" diye sordum bir hekime. Hekim bir kapıdan geçip gözden kayboldu ve bir enjektörle geri döndü. "Hemen geliyorum," dedim Rhonna'ya.

"Yapma," dedi ben kapıya vardığımda. "Yapma."

Giderken hiç söz vermedim.

Tugayı takip ettim. Saud ve Carthii mahkûmları iki yandaki hücrelerinde geziniyorlardı. Askerler yüksek güvenlikli açık bir hücrenin dışında dolanıyorlardı. Onlara doğru hışımla geldiğimi görünce yol açtılar.

"Darrow..." diye uyardı Thraxa, hücreye açılan kapıyı tutup ellerini kaldırarak.

"Çekil."

"Nasıl hissettiğini biliyorum. Bana kalsa, onu bir çaydanlıkla öldüresiye döverdim. Ancak ondan bilgi almamız gerek." Geniş burnunun tıkanmış gözeneklerini görebileceğim kadar yaklaştım.

"Çekil."

Çekildi. Hücrenin içinde Korku Şövalyesi bir hekim tarafından uyandırılıyor ve bir teknoloji ekibi tarafından taranıyordu.

"Dışarı çıkın," dedim hekime. "Ama uzaklaşmayın. Birazdan size ihtiyacı olacak."

Korku Şövalyesi, ona verdikleri vebrine etki etmeye başlarken köpük şiltesinin üzerinde doğrulmuş, irkilmiş bir ifadeyle bana bakıyordu. Kolları Thraxa kırdığı için çarpık duruyordu. Canavarı inceledim. Çeper Altını, çölde geçirdiği zamandan, susuz kalmış bir sığır eti gibi sıskalaşmıştı. Düşünceli, zeki gözleri, tozun altından korkunun esamisi okunmaksızın bana bakıyordu. Çakal'ın boş kâseleri andıran gözleri gibi değildi. Atalantia'nınki gibi hayvani

de değillerdi. Bunlar, insan eti çiğnediğini bilen ve sırf yapabildiği için bunu yutan bir adamın içli gözleriydi.

Öne eğildim. "Yavru bir domuz gibi tabakta karşına çıksaydım, bu lütfu kuşkusuzca kabul eder miydin?"

"Hiç sanmam."

Ellerine baktım. "O eller adamlarımın kaçını kazığa oturttu?"

"Görünüşe bakılırsa birçoğunu."

"Uluyanımın kulaklarını kesen de o eller mi?"

"Evet."

Kolumdan jiletimi çektim ve gevşekçe tuttum. "Sence onlara sahip olmayı hak ediyor musun?" SapanOrağım yavaşça yanımda belirdi.

İlk kez görüyormuşçasına ellerini çevirdi ve Ortak dile çevirmeden önce benimle Latince konuştu. "Sezar sersemin tekiydi. Ama bir şeyi doğru yaptı: Savaş, fatihlere, mağlup olana istedikleri her şartı dayatma hakkı verir." Ellerini bana uzattı.

Onları kesmeye hazırlandım.

Ancak ellerim hâlâ iki yanımdaydı. Bir hafta önce olsaydı yapardım. Savaş süresince daha beterlerini yapmıştım. Ama bunu ordum için değil, kendim için yapmış olacaktım. Cumhuriyetimizi zehirleyen taviz bu muydu? Umudumuzun erdemde olduğunu unutturan şey öfke miydi? Feci halde noksan olan ve Orion'un katliamına yol açan erdem?

"Bir insan, kötülüğü yine kötülükle onarmak istediğinde tüm işleri hastalıklı bir hal alır," diye alıntıladı Atlas. "Ben düzen için askerleri kazığa oturttum. Sen özgürlük için şehirleri batırdın. Fatih, tarihi yenilmişlerin kanıyla yazar. Sonunda hangimizin kahraman çıkacağını merak ediyorum. Sen etmiyor musun?"

Tek kelime etmeden Korku Şövalyesi'nin yanından ayrıldım. Dışarıda, Thraxa'yı Fare Lejyonu'ndan birkaç düzine adamla beni beklerken buldum. "Ondan bilgi al," diye emrettim.

"İşkencenin idaresi bizzat bende," dedi Thraxa.

Tekrar dönüp adama baktım. Bir insanın işkenceye sonunda nasıl teslim olacağını çoğundan daha iyi biliyordum, ama yanlış

bilgilerden de korkuyordum. "Hedef şaşırtacaktır. Karım onu konuşturur."

Thraxa endişeli görünüyordu. "Darrow, Virginia..."

"Alexandar'ı da şimdiye kadar öyle biliyorduk." Thraxa'yla birlikte lejyonerlere baktım ve bunu manevi bir zafer addettim. "Yeni Sözleşme'nin sınırları dahilindeki tüm araçları kullanın. Vox buna uymasa bile biz uyarız. Aklındaki bilgiler savaşı kazandırabilir. Adamlar bu kafayı kesmek isteyeceklerdir. Ölürse, Fare Lejyonu'nu sorumlu tutarım."

Selam verdiler.

"Cato ne olacak?" diye sordu Thraxa.

"Kim?"

"Kaçmalarına yardım eden dördüncü Altın. Alexandar'dan henüz teyit yok."

Korku Şövalyesi'ne tekrar baktım. Çok katmanlı bir adamdı. Bu, onu içeri almak için bir plan mıydı? Cato içeride miydi? Atlas bu riski alır mıydı? "Burada başka bir değişkene ihtiyacım yok. Alexandar hayatta kalırsa, ona şu Cato'yu kendimiz sorarız. O zamana kadar, onu tecrit edin, hikâyesini araştırın ve tam analiz isteyin."

Sağlık bölmesinin dışında bir nöbetçi bekliyordu. Alexandar'ın genç Altın destekçileri her daldan kadın ve erkekleri içine alacak şekilde genişlemişti. Ben kapıya ulaşırken Colloway dışarı çıktı. Yanlış odaya mı girdim diye merak ederek kaşlarımı çattım. Alex'i pek sevmezdi ama ifadem karşısında omuz silkip hafifçe koluma vurdu. "Metin ol. Senin oğlan bir Taşkenar, öyle değil mi?"

İçeri girip Rhonna'nın yanındaki sandalyeye oturdum. Kan izleri var mı diye jiletime baktı. Başımı iki yana salladım. Onaylarcasına başını sallayarak küçük elini benimkinin üzerine koydu ve birlikte bekledik.

Gece bir ara hekim tarafından uyandırıldık. Soğuk kadın, Alexandar'ın yaşadığını ve sabah onu görebileceğimizi söylerken yüzünde en ufak bir gülümseme bile yoktu.

Hekim geri döndüğünde önce Rhonna'nın girmesine izin verdim. Birkaç dakika sonra kızarmış gözlerle geri çıktı. Gülümsüyordu. "Patronu soruyor."

Alexandar yatakta serumlarla delinmiş halde üstsüz yatıyordu. Yüzü hâlâ şişti ve bandajlar boş kulak kıvrımlarını kaplıyordu. Ona yaklaştığım sırada Rhonna'nın elini sıkmak için elini uzattı. "Selam, patron," dedi çocukça bir gülümsemeyle.

"Selam, evlat. Pelerinimi geri getirdiğin için teşekkürler."

Harnassus brifing odası halısına bir ileri bir geri yürüyerek bir delik açarken Glirastes uyuşturucu çekiyordu. Güneş tozuyla dolu gümüş bir kimera ilaç kutusu Usta Yaratıcı'nın hacimli kolundan dışarı kaydı. Bir sandalye çektim ve karşısında oturdum.

Kimerasına hayranlıkla baktı. "Güneş tozunun tadına ilk baktığımda geldiğimi sandım. Elbette genç bir adamdım. Ve bir kez damarlarında dörtnala koşan aygırlar olduğunda..." Burun deliğini çevreleyen altın rengi toza dokunup baktı. "Az kalsın kariyerime mal oluyordu. Tüm bardağı tek dikişte içmek gerekmediğini fark etmem uzun zaman aldı."

Üst gözkapağını geri çekerek tozu gözüne çekti ve nefes aldı.

"Çalışmayı bıraktığını söylüyorlar," dedim. "Yine sardalyeler mi?"

"Tanrılar aşkına, hayır, günlerden perşembe," dedi Glirastes. "Eminim, patron ve sanatçı arasında profesyonel bir ilişki içinde belirli standartların korunması gerektiğini kabul edersin. Örneğin, arkadaşlarından birini hapsedip bir de üstüne senden tebrik beklemeyi asla uygun bulmam. Bu, ilişkiyi tehlikeye atmaktan başka işe yaramaz."

"Harnassus, şu Cato au Vitruvius'la yakın olduğunuzu söylüyor."

"Yorgun gibisin, Darrow."

"Uzun bir haftaydı."

"O zaman kendine yüklenip daha da uzatma. Cato birçok yönden tek öğrencim."

"O toy çocuk mu?"

"O toy çocuk adamlarının tamamının yapamadığını yaptı. Biliyorum. Onunla tanıştığımda, şimdi senin olduğun kadar şüpheciydim. Bana ulaşmak için ebeveyninin zenginliğine güvenen başka bir yaltakçı parazit. İğrenç. Ama onun bir derinliği var. Önemsiz olanı feda etmeden önemli olanı takdir ediyor.

"Helios'un yarısını boğdun. Ölüler için yas tuttum. Ve şimdi onlardan biri, benim için bir oğul gibi olan bir çocuk geri döndü ve onu benden uzak tutabileceğini mi düşünüyorsun?" Glirastes başını iki yana salladı. "Her istediğini yaptım. Ben senin cehennemden çıkış biletinim." Geriye yaslandı ve ellerini karnına koydu. "Bu senin ordun. Öyleyse ne yapacaksan yap. Ama Cato bu gece hapishanenizden çıkmazsa ve bir bardak şiraz eşliğinde benimle kadeh kaldırmazsa, geçidini inşa etmesi için kendine başka bir Usta Yaratıcı bulman gerekecek."

Video beslemesi sayesinde Cato au Vitruvius'un yalan dedektörümüze bir hovarda olduğunu itiraf edişini izledim.

"Taramalar?" diye sordum Sarı bilim subayıma. Harnassus, Cato'nun tam analizlerini sunması için görevlendirdiğim takımı toplamıştı.

"Toplum askeri veritabanı ve Gorgon gizli ajanlarının listesinde DNA'sını tarattık. Elbette Göksalon ile bağlantımız olmadan, nüfus kayıtlarına erişimimiz yok."

Ekşisurat karanlık köşesinden onaylarcasına başını salladı. Bize askeri veritabanı bilgilerini getirmişti. "Daha önce bu zavallı Peri'yi hiç görmedim. Eğer bir Gorgon ise, genç, zeki ve doğaçlama yapıyor."

"Dilbilim verileri?"

"Lehçesine az rastlanıyor," dedi bir Pembe. "Erebos ve çevresindeki belediyelerin baskın aksam olan Batı Ladonca esintileri olsa da öncelikli olarak Heliopolis Gösterişlisi."

"Yani kökeni hakkında yalan söylüyor."

"Hayır," dedi ince uzun Pembe. "Aksine, Erebos'un asilzade aileleri Batı Ladoncayı soysuz dili olarak görür. Çoğu, Tykhe aksanını benimser ama kadim ailelerin az bir kısmı bunu... kaba

bulur, bu yüzden çocuklarını Kadim Heliopolis tarzında eğitirler. Bu öylesine özel bir nüanstır ki, taklit etmesi imkânsız."

"Neden?" diye sordum.

"Ortak dilin doksan sekiz lehçesini biliyorum ve ben bile Kadim Heliopolis dilinde uzmanlaşmanın pratik olduğunu düşünmüyorum. Bu dili yaklaşık iki yüz Erebos ailesi dışında kimse konuşmuyordur."

"Tıbbi veriler?"

Optik ekranının arkasından bir Sarı belirdi. "Askeri seviye bir implant belirtisi yok. Ne bir yabancı unsur ne de düşük bir radyasyon zehirlenmesi dışında radyasyon izi. Kan basıncı düşük. Kalbi anormal derecede güçlü: Dakikada yirmi beş atım ve ikincil Gösterişli ailelerde daha mühim ailelere bir öykünme olarak yaygın uygulanan Mitridatizme dair önemli belirtiler gösteriyor."

"Manyaklar," diye mırıldandı Harnassus. "Kendini zehirlemek şimdi moda mı?"

Ekşisurat, "Yıllardır Palatine ve Venüs'te yanıyoruz," dedi. "Atalantia'ya bir tam doz metracene verdim ve tek tesiri kısa süreli bir kanlı kusmaydı."

Sarı devam etti. "Jilet kaynaklı nasırlar varsa dahi elindeki yanıklar nedeniyle görünmese de Eşsiz Yaralı değil. Var olanı örtecek bir yüz derisi aşılaması veya kemik rekonstrüksiyonu belirtisi yok. Yaraları hikâyesiyle örtüşüyor. Beyin taramaları Securitas koşullanmasına dair belirti göstermiyor; bununla birlikte, limbik sisteminde çocukluk travması ve hafıza baskılama belirtileri olabilecek bazı olağandışı sinaptik aktiviteler olsa da sonuç için ek analiz gerekli. Genel olarak, on sekiz ile yirmi üç yaşları arasında son derece sağlıklı bir yetişkin Gösterişli."

"Öyleyse hepiniz, gerçeği söylüyor diyorsunuz. Ya da çok iyi yalan söylüyor," dedim. "Bakalım hangisi. Ekşi, gözünü bundan ayırmamanı istiyorum."

62

LYSANDER

Savaş Lordu ve Hovarda

Ses kalıplarında değişiklik, doğal olmayan durgunluk, sözlü ifadeler ile fiziksel ifadeler arasında zamanlama farkı, mesafeli dil, sol göz kayması, anormal jest kullanımı, aşırı açıklama, gözbebeği genişlemesi, yutkunma, üst baş düzeltmeye dair jestler, kafa eğme, nabız hızlanması, düzensiz göz kırpma.

Bunlar Securitas ajanlarındaki en bariz yalan belirtilerinden bazılarıydı. Tam donanımlı bir Venator veya frumentarius olmak için, bir eğitmene yalan söyleme konusunda yüzde doksanlık bir başarı göstermek gerekirdi. Tabii ki, altı yaşındayken büyükannemin sınavını geçmiştim.

Bu yüzden robotik yalan dedektörlerinin optik okuyucusuna bakıp fazla bir şey düşünmemek garip bir keyifti. Oldukça büyüktü; neredeyse ufak tefek bir insan kadar, iri kırmızı gözlü, krom, küre şeklinde, süzülen bir şeydi. Güneş Sanayi'nin bir ürünü olan Kan-Tazısı XTC-1400, yaşlı Regulus'a araştırma ve geliştirme masrafı olarak hiç şüphesiz Göksalon'un milyarlarına mal olmuştu. Yatırımı anlayabiliyordum. İki tarafın da yüz binlerce muhbir ve gizli ajan kullandığı bir savaşta, giyotin kadar etkiliydi.

Ancak bu yeni medeniyetin teknoloji ile olan aşk ilişkisinde, kendi zekâlarıyla baştan çıkarılmışlardı ve basit gerçeği anlayamıyorlardı: Yalan söylemek bir bilim değil, sanattı. Ve sanat her zaman bir insan dili olacaktı.

Ağır ateş altında şehir duvarının üzerinden yükseldiğimiz sırada gözlem altındaydım; Darrow, kanlar içindeki Alexandar'la dışarı atladığında; beni sedyeyle tıpLimanma götürdüklerinde; yanıklarımı ve yaralarımı tedavi ederlerken; bana uyuşturucu ilaç verilip sorular sorulurken; duş aldığım sırada; güvenli odamda hafif bir inhibisyon inhibitörü katılmış biftek, patates ve yeşillik yerken; silahlı muhafızlar alelade bir biçimde bana sorular yöneltirken; iki uhrevi Pembe benimle resmi bir görüşme yaptıkları sırada; yakışıklı bir Altın Uluyan beni sorguya çektiği esnada; tuvaleti kullandığımda; koridorda yürüdüğüm ve küçük oyuncakları hikâyemi araştırırken iki saat boyunca bu beyaz odada oturduğum sırada.

Artık yalanları ölçmüyorlardı. Eski ve yeni soruların bir karışımını sorarak kayıtlarındaki "normal" kalıplarla mevcut kalıpları karşılaştırıyorlardı. Bu nafile bir çabaydı.

"Gorgonlar tarafından nasıl yakalandın?"

"Adamlarınızı sefaletlerinden kurtarmaya çalışırken bir mayına bastım."

"Onları öldürdün mü?"

"Birini. Hiç kazığa oturmuş bir adam gördünüz mü?"

"Onları kurtarmaya çalışmadın mı?"

"Hiç kazığa oturmuş bir adam gördünüz mü?"

"Onları nasıl öldürdün?"

"Bir yakıcıyla."

"Ne tür?"

"Bilmiyorum."

"Nereden aldın?"

"Babamındı."

"Ve modelini bilmiyor musun?"

"Bir tabancaydı."

Makine sorgunun on beşinci sırasında, *"Annenle babanın isimleri neler?"* diyerek ebeveynimi sordu. İsimlerini ilk kez soruyordu.

"Actus au Salan ve Leticia au Vitruvius." Gerçek insanlar. Gerçek aile. Kimliğimi doğrulamak için Merkür'e yaptığım üç ziyaret hakkını vermişti. Büyükannemin suikast paranoyasına minnettardım.

Yıllar önce, büyükannem öldüğünde, vaftiz babamın, İsyan'ın listeyi bir suikast aracı olarak kullanacağı korkusuyla tüm Altınların nüfus kayıtlarını silen bir protokolü yürürlüğe soktuğunu bilmeseydim endişelenirdim. Benim hikâyem için tek doğrulayıcıları, Merkür'deki adiRenkler arasında hayli meşhur ve davaları için çok değerli olan, şüphesiz Cato au Vitruvius'u tanıyıp tanımadığı konusunda başka bir odada daha az tehdit edici bir şekilde sorgulanan bir adamdı.

Glirastes adı duyunca şoke olacaktı. Ama duyduğunda yaşadığımı bilecekti. Ve o adam asla bana zarar gelsin istememişti. Onu zorlasalar bile, kısmi gerçeğin bir yalan olarak tespit edilmesi güçtü çünkü bu, beynin yaratıcı merkezi yerine hafızadan geliyordu. Tamamen farklı bir fizyolojik reaksiyon. Ne olursa olsun, sanatçılar harika yalancılardı.

"Glirastes ile ilk ne zaman tanıştın?"

"Tykhe'deki ofisinde."

"Görüşmeyi sen mi istedin?"

"Evet."

"Kaç yaşındaydın?"

"Altı? Yedi?"

"Neden görüşmek istedin?"

"Su Bahçeleri'ni inşa etmişti. Erebos Kütüphanesi'ni. Su Heykeli'ni. Oküler Küre'yi. Turuncuların gözünde o bir tanrıdır."

"Neden Tykhe'deydin?"

"Ebeveynim birtakım işlerle meşgullerdi. Ne olduğunu hatırlamıyorum. Partileri severlerdi. Bunu biliyorum."

Arkasında Yeşil ve Pembe insanlar oturmasına rağmen, makine, *"Neden Vitruvius?"* diye sordu. Ah şu insanlar. Önce mayınlar, şimdi

de sorgulamalar. Kelimenin tam anlamıyla kendilerini ölümüne robotize ediyorlardı.

"Annem... Bu utanç verici." Makinenin umurunda değildi. Sadece izliyordu. "O önce mecazi olarak, sonra da gerçek anlamda babamı boynuzladı. Annemin ailesi daha yaşlıydı. Yani..."

"Korku Şövalyesi'ni nasıl alt ettin?"

"Alt etmek mi? Ben yapmadım."

"Başka deyişle: Onu nasıl bilinçsiz hale getirdin?"

"Bir heykelcikle kafasına vurdum, sonra da boğazladım. Heykelcikler yapıyor. O gülünç bir adam."

"Sana heykelcikleri neden gösteriyordu?"

"Bilmiyorum."

"Sana karşı ilgisini cinsel bir ilgi olarak mı gördün?"

"Cinsel mi?"

"Seninle ilişkiye girmeye çalıştı mı?"

"Yüzümü gördünüz. Sinekkuşu diline benziyorum. Siz olsanız benimle zina yapar mısınız?"

"Burada soruları ben sorarım," diye cevapladı makine.

Kapı hiddetle açıldı ve iki metreden uzun bir dehşet, odayı yarıya bölmeyi planlıyormuş gibi içeri daldı. Darrow makineyi yana iterken makinenin arkasındaki teknisyenler apar topar selam durdular. "Köşeden çalışabiliyor mu?" diye sordu.

"Evet, İmperator."

"O halde neden yüzüne doğrultuldu?"

"Gözdağı verme ayarında, efendim."

"Lanet olası kızartma makinesi." Darrow, şişman bir çocuğu molaya çıkarır gibi milyar kredilik makineyi köşeye itti. "Burada dur," dedi ona bir parmağını uzatarak. Etrafında bir sandalye aradı. Kapıda, Ejder Avcısı mekanizmalı küçük bir Kızıl kız belirdi. Demek ordularında artık çocukları kullanıyorlardı.

Adamlarımı öldürmeye yardımcı olan o muydu?

"Amca." Sandalyeyi işaret etti.

İlginç. Demek Kieran'ın en büyük kızı Rhonna oydu. Alexandar gibi bir süvari. Heyecanlı görünüyordu. Bana gülümsedi. Kaygısız bir ifadeyle karşılık verdim.

"Teşekkür ederim." Darrow, omuzlarına yirmi milyon kişinin ağırlığı yüklenmişçesine iç çekerek sandalyeye oturdu. Bu benzetme yetersiz bile kalıyordu. "Git buradan, Rhonna. Kahramanı görmek için sabırsızlandığını biliyorum."

Kızardı. "Hiç de bile."

"*YALAN SÖYLÜYOR*," diye mırıldandı makine köşeden.

Darrow sırıttı. "Çık."

Kızıl çocuk kapıya koştu, askeri bir üslupla dönüp Darrow'a değil bana selam verdi. "Alexandar teşekkürlerini gönderiyor. Ona iyi davran, amca. Altına edecekmiş gibi duruyor." Kapıyı kapadı ve Octavia, Aja ve vaftiz babamın katili gözlerini bana çevirdi. Onları yumruk niyetine kullanıyordu. Oysa o oyulmuş organiklerde insani bir yan vardı. Sahtekârlıktan uzak ve iki yüz elli milyon can alan mücadeleyi başlatmış bir savaş lordu yerine sıradan bir adam olduğunu düşündürecek bir tür yorgunluk.

"Uzun bir gündü," dedi.

"Öyle görünüyor."

Teslimiyetimi belirtmek için aşağı baktım. Sonra cesaret göstergesi olarak yukarı. Ardından, Cato, bir efsanenin bakışıyla aşık atamayacağını fark edince tekrar aşağı. Darrow buna alışkındı ve Çakal'ın, elini nasıl kaybettiğini çok iyi bilerek ellerimin üslubunca hareket ettiğinden emin oldum. Kayıtlardan en sevdiğim sahne buydu. Ancak Çakal'ın aksine, onunla alay etmeyecektim ya da olmamı istediği şeyden farklı görünmeye çalışmayacaktım. Darrow'dan bilgi koparmaya yeltenerek kafamı bir kıyma makinesine kaptırma riskine girmedim.

"Sizinle tanışmak bir şeref," dedim.

"Öyle mi?"

"Bütün hololarınızı izledim. Benim favorim hâlâ *Öncü*'yü ele geçirme ânınız."

"*Pax*," diye düzeltti.

"Tabii ki. *Tüm* yaptıklarınızın hayranı olmasam da bir *tarzınız* var."

Yüzünü buruşturdu. "O hololar Merkür'de yasadışı."

"Fırtına Tanrıları da öyle, beyefendi! Affedersiniz. Çok mu erken oldu?"

"O hipersiklonda milyonlarca insan öldü ve sen şaka yapıyorsun."

"Doğrusu, bunu yapan sizdiniz. Ama kuzey kıyısı benim için ne ifade eder? Tykhe, Çocuklar, hepsi sonradan görme kibirliler için."

Bir şey söylemek istedi ama kendini tuttu. "Bana sıradan askerlerimizdenmiş gibi görünmedin."

"Asker mi? Hayır. Tanrılar aşkına ben kim, asker olmak kim? Komik olmayın, beyefendi. Tüm o dehşet karşısında bir Marslı olduğum bile söylenemez."

"Öyle mi?" Aklında bin türlü şey dönerken beni gerçekten başından savmak istiyordu. Güzel. Buna uyum sağlayacaktım. "Bana değerli bir şey getirdin, Cato. Bir bakıma... *sen* orduma tekrar umut verdin. Alexandar, Tykhe'de seksen üç bin dört yüz yirmi altı can kurtardı."

"Öyle mi? Bundan hiç bahsetmedi."

"Bahsetmedi mi?" Darrow neredeyse bir baba gibi gülümsedi. "Sadist şövalyeyi de üstüne ekleyince eşim bana bu güzelliği hediye ettiğinden beri bana verilen en iyi lanet olası hediye." Elini meşhur beyaz bıçağa götürdü. Bir yılan gibi kolunun etrafına sarılı vaziyette atıl duruyordu. "Dolayısıyla, hovardalığını itiraf eden... Ereboslu muydun... bir Ereboslunun, on milyon profesyonel asker ve Uluyanlarım yapamazken bana tüm bu hediyeleri getirmiş olmasından bir miktar kuşku duymamı anlayabilirsin."

"Belki de bu soruyu onlara sormalısınız," dedim.

Kahkahayla güldü. "Komiksin ama pek sevilmiyorsun, değil mi? Neden Glirastes'in tipi olduğunu görebiliyorum."

"Benim için planınızın ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Senin için mi?"

"Evet, sanırım bir çeşit ödül almaya hakkım var. Yani, on milyon kişinin yapamadığı şeyi yaptığımı söylediniz." En kendini beğenmiş tebessümümle güldüm.

"Bir ödül mü istiyorsun? Dışarıya baktın mı?"

"Hayır. Hücremde pencere yok."

Galiba kafamı yumrukla koparmak istiyordu. "Tanrılar aşkına, sizin gibi insanlardan nefret ediyorum," dedi. Sabrı normalden daha azdı. "Bana kalsa, tüm bunlar sona erene kadar seni insani koşullarda bir yere kilitlerdim. Zamanım kısıtlı ve ihtiyacım olan son şey yeni bir sorun. Ama ne yazık ki, hizmetlerine ihtiyaç duyduğum çok... *huysuz* bir Usta Yaratıcı'yla arkadaşsın. Ve yaptıklarından dolayı serbest bırakılmanı savunuyor. Şunu açıklığa kavuşturalım. Seni serbest bırakmak gibi bir niyetim yok. Heliopolis sokakları sana uygun bir yer..."

"Altın hovardalara göre mi?"

"Daha ziyade Altın cesetlere." İyice anlaşılması için bekledi. "Adamlarım çok sayıda arkadaşını kaybetti ve kazıklar onları... refleksif bir hale getirdi. Ama seni burada karargâhımda görmek de istemiyorum. Glirastes'in arkadaşı ol ya da olma, seni tanımıyorum ve zaten yeterince risk almış durumdayım. O yüzden seni birkaç şartla ona vereceğim: Mülkünün sınırları dışına çıkmayacaksın ve villasındaki gardiyanlarım istediğinde teftişlere izin vereceksin."

"Bu benim için kabul edilebilir. Güzel bir villası var. Hiç oradaki bahçeden geçtiniz mi? Merkezdeki en güzel orkide kameriyesi onda."

Bana baktı. "Pekâlâ. Kendine iyi bak, Cato au Vitruvian."

"Vitruvius. O halde ödül yok mu?" diye sordum kapıya vardığı sırada.

Bir iç çekti. "Ne istiyorsun?"

"Birkaç Pembe iş görecektir. Haydi ama, beyefendi, sizin de tamamen uzak durmadığınız kesin. Kim durabilir ki?"

"Bir daha söyle." Bana doğru bir adım attı. Yere baktım! "Ben de böyle düşünmüştüm."

Cumhuriyet lejyonerleri ve yardımcı kafilesi eşliğinde büyük bir Laocoön çeşmesinin yanında Glirastes, Höyük'ün girişinde de oğulları beni bekliyordu. Bu kişinin o olduğuna inanamıyordum. Kel Usta Yaratıcı her zaman inceydi ancak şimdi kadavraya benziyordu. Modern üniforma karmaşası içinde gümüş brokarlı, koyu kırmızı pamuklu robasıyla bayağı bir Plautusvari oyundan çıkmış bir aktöre benziyordu. Beni görünce, o kısık Turuncu gözleri alev alev oldu.

"Cato au Vitruvius, delikanlım, yüreğim!" diye bağırdı ve pamuklu kumaşın içine gömüldüm. Bir iskelete sarıldığımı hissediyordum. Bana bakmak için geri çekildi. Son karşılaşmamızda, benden yarım metre uzundu. Şimdiyse tam tersi. "Yüzün..."

"Sadece korkunç bir iş hatırası," diye cevapladım. "Anılarını sildim."

"Evet, bırak silinsinler. Paylaşacak bir sürü macera var. Hadi gidelim buradan."

63

DARROW

Sıradan

Thraxa, Cato ve Glirastes'in uçan araca binişini izledi.

"Drusilla'nın motorunu ambara nasıl aldığını gördün," dedi. "Bu bir Peri için fazla iyi bir uçuştu." Tekrar bana döndü. "Bana Glirastes'le iki dakika verseydin işe geri dönmek için yalvarırdı."

"Adamı görmedin," dedi Harnassus. "Kayıp oğlu geri dönmüş gibiydi. Cato'nun bir casus olabileceği düşüncesi karşısında taş kesildi. Ona işkence edeceğimizi veya bir deliğe sokacağımızı düşünüyor. Onu o yaşlı ahmağa vermezsek, projeyi kim bitirecek?"

"Sen," dedi Thraxa.

"Keşke elimden gelse," diye yanıtladı Harnassus.

Kapı kapanırken Cato'yu izledim. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum Ekşi'ye.

"Sıradan biri. Sadece bir Peri. Yine de..."

"Katılıyorum."

Beni rahatsız eden bir şey vardı. Alexandar bana kaçışlarını anlatmıştı. Cato o kadar sıradan biriyse, nasıl olmuştu da Crastus ve Drusilla gibi askerler ölürken o hayatta kalmıştı? Şans bir yere kadardı. Thraxa ve Harnassus'a, "Ekşi ona anti-radyasyon ilaç-

larını yaparken içine bir izleme çivisi yerleştirdi," dedim. "İkiniz de haklısınız. Usta Yaratıcımıza ihtiyacımız var. Ama daha da önemlisi, onun *bizim* Usta Yaratıcımız olup olmadığını bilmemiz gerekiyor. İzleyip dinleyeceğiz. Atalantia'nın casusu mu, yoksa sadece bir pislik mi; Glirastes'in tadı kaçarsa bunu o Peri'den anlayacağız."

64

LYSANDER

Bir Yaratıcıyı Kontrol Etmek

Glirastes'in evi Leydi Beatrice bir harikaydı. Denize bakan bir uçurumun denizden birkaç yüz metre üstüne tünemiş mermer ve cam anıt, yumuşak bahar aylarında zengin ve ünlülerin eğlence gemisinin yanında, Sirenler Körfezi üzerinde süzülürdü. İsyan ordusu, yakıtı tekeline aldığı için, kadınsı formuyla temelleri üzerinde duruyordu.

Hatırımdakinden daha soğuktu. Küçük ayrıntılar unutulmuştu. Çiçekler vazolarda çürüyor, köpükler sığ çeşmelerin üzerinde yüzüyordu; odalar tozlu ve karanlıktı, elmalar meyve bahçelerinde çürüyorlardı. Duyduğuma göre, Glirastes'in çalışanlarının çoğu, İsyan adına hizmet etmeye zorlanan veya buna gönüllü olanlardan oluşuyordu. Daha büyük bir kısmı Tykhe'de öldürülmüş veya güvenlik endişeleriyle işten çıkarılmıştı.

Glirastes de evinin bir yansıması gibiydi. Çekingen ve solgun.

Bu üçkâğıdı uzatmak dışında mekikte benimle konuşmadı. Beni büyük olasılıkla bir takip çivisiyle izlediklerini anlayarak ona uyum sağladım.

"Elbette Exeter'i hatırlarsın," dedi bana iniş pistinde vale bizi karşılarken. Exeter çöp gibi ince, kadavra suratlı, solgun bir adamdı.

Glirastes'in mimari imparatorluğunun arkasındaki idari dehanın o olduğunu çok az kişi bilirdi. Glirastes'le geçirdiğim üç ayda, ürkütücü Kahverengi'nin gülümsediğini sadece bir kez görmüştüm. İlkbaharın başlarıydı, elma çiçekleri açmıştı ve bir maviçan kuşu yuva inşa ediyordu.

"Tabii ki, her zaman bir zevk. Hâlâ bu tuhaf böcekleri mi topluyorsun?" diye sordum.

"Şu son yıllarda korkarım tutkuya ayıracak zamanım yok, *dominus*," dedi Exeter. "Ancak koleksiyonum o zamandan beri büyüdü..."

"Ürkütücü koleksiyonunu duymak istemiyor, Exeter. Acayip ürkütücü," dedi Glirastes. Cumhuriyet muhafızları antrede geziniyorlardı. "Exeter odana kadar eşlik edecek, Cato."

"Daha ziyade seninle konuşuruz diye umuyordum."

"Yapacak işlerim var. Zamanım olursa akşam yemeğinde görüşürüz."

"Bu önemli..."

"Zamanım olursa dedim."

Çivinin tüm konuşmaları vokal titreşimler yoluyla ve gerisini kameralarla kaydedeceği bilinciyle, hovarda rolünü oynayarak kendime misafir süitinde uzun bir banyo keyfi çektim.

Bir yandan zaman daralıyordu. Saldırıya dört gün vardı. Dört gün vardı ve lavanta yağıyla dolu bir küvette oturuyordum. Aklıma kazığa oturtulanların dehşet dolu görüntüsü geldi ve gizem dolu Korku Şövalyesi'ni düşündüm. Muhtemelen şu anda işkence görüyordu. Neden bu kadar zayıf bir planla canı pahasına bana güvensindi ki? Heliopolis halkını bu kadar önemsiyor olabilir miydi? Toplum'un gerçek hizmetkârları şimdilerde acınacak halde miydi?

Banyodan sonra, aynada yüzüme baktım. Kendimi tanıyamadım. Çöl suratımı yıpratmış, gençliğimi alıp götürmüştü. Sağ yanağım çökmüştü ve güneş yanığından soyuluyordu. OnarDeriyi sol yanağımdan dikkatle sıyırdım. Yanık fenaydı. İltihap yokken eriyik pembe balmumu gibi görünüyordu. Çöldeki kadar grotesk değildi, ancak metal parçaları sadece iyi bir cerrah veya oymacı

tarafından çıkarılacak kadar derine gömülüydü. Göz isli bir beyaza dönmüştü. Bana iğrenç gelmiyordu. Oldum olası, yara izlerini koruyan Altınların biraz boş olduklarını düşünürdüm. Ama şimdi anlıyordum. Görünüşüm, sanki böyle doğmanın bir erdemi varmış gibi bana bir sürü şey sunmuştu.

Bunu ise kazanmıştım. Bu benimdi.

O gece, Glirastes'in gül kuvars masasına bir kişilik servis açılmıştı. Üç hizmetkâr tarafından servis edilen yemeğimi sessizce yedim. Beni hatırlıyorlarsa bile belli etmiyorlardı. Eski dostum gelmedi.

Ertesi sabah, şehirdeki işinden geri dönmediği haberini aldım. Boş zamanlarımı meyve bahçesinde gezerek, havuzunda yüzerek, İsyan muhafızlarıyla sohbet edip bir Altın'la ne kadar konuşacaklarsa o kadar muhabbet ederek geçiriyordum. Çoğu, gördüğü yerde beni öldürmek istiyordu. Ama davranış biçimlerini öğrenmiştim. Glirastes'in kubbeli atölyesini incelemek istiyordum ama cesaret edemiyordum.

Öğle yemeğinden sonra havailiğimi korumaya çalışarak lastik bir topu zıplata zıplata evin içinde dolandım. Bir basamaktan yana doğru zıplamasına izin verdim ve bir koridorda, topun peşinden kütüphanesine gittim. Orada, tozlu kitaplarını karıştırdım ve bir holotahta üzerinde oyunlar oynadım, onlardan sıkıldığımda kulenin sarmal merdiveninden yukarı çıktım ve şehre bakan eski altın teleskopuna denk gelene kadar gezindim.

Esneyerek teleskoptan baktım ve ilk gözlemimi yaptım.

Bazilikalar, tapınaklar, forumlar, zafer kemerleri, tarihi sütunlar, amfitiyatrolar ve büyük hipodrom göz alabildiğine kuzeye uzanıyordu. Yalnızca uzaktaki fırtına duvarı güneşte beyaz parlamıyordu. Batı şehrinde sadece parklar, viyadükler ve amfitiyatroların kesintiye uğrattığı Korint ilhamlı yüksek binalar Sirenler Körfezi'ne kadar uzanıyordu. Dağlar masal şehrini avuçları arasına alır gibiydi. Sarp zirveleri beyaz karla kaplı ve silah bataryalarıyla örülüydü. Menzilleri, herhangi bir kara ordusunun geçemeyeceği mesafelere kadar kilometrelerceydi.

Kenti geleneksel yollarla ele geçirmek istiyorsa Atalantia, harekâtı için ihtiyaç duyduğu milyonlarca erkeği kaybedecek demekti. Kimyasal seçenek Ladon üzerinde kopan savaştaki kayıpları göz önüne alındığında stratejik olarak o kadar da mantıksız değildi.

Ama öngörüsüz ve ahlaka aykırıydı.

En son buraya geldiğimde, ara sıra bir yatın veya polis birimlerinin ışıltıları dışında Heliopolis'in göğü açıktı. Şimdi askeri gemiler, nakliye araçları ve sivil triportörler tarafından saldırı altındaydı adeta. Aşağıdaki bulvarlarda daha da fazla trafik ve yaya vardı. Şehir, yaralılar ve mültecilerle dolup taşıyordu. Askeri kamplar ve sahra hastaneleri parkları kaplıyor ve bir zamanlar adi ve üstünlerin Sofokles'in trajedilerini ücretsiz olarak izlemek üzere soğuk şarapla bir araya geldikleri amfitiyatroları dolduruyordu. Birlikler, muzaffer savaş arabalarının atlarını, kalabalığın coşkulu övgüleriyle karşılayacakları Via Triumphia'dan geçiyorlardı.

Güneybatıda, genişleyen şehrin dış sınırlarında, Heliopolis'in uzay limanını gördüm. Dağları bile cüceymiş gibi gösteren muhriplerin ve küçük şalomaGemilerinin ötesinde bir metal yığını uzanıyordu.

Sabah Yıldızı.

Binlerce mühendis gövdesini onarmak için üzerinde çalışıyorlardı. Nakliye araçları güneydeki füze fabrikalarından uzay limanına yeni silahlar taşıyorlardı. Geminin iskele tarafına yüklemek üzere yerçekimi minderlerinde füze kutuları indirdiler.

Heliopolis, tam tahmin edilebileceği gibiydi: Kuşatmaya hazırlanıyordu

Ancak... Darrow bu kuşatmadan asla sağ kurtulamayacağını biliyordu.

Ben de dikkatimi uzay limanından ayırmadım. Şablonda sökük bir iplik gibi göze batan bir anormallik vardı.

Füzeleri boşaltan mekiklere tekrar baktım, teleskopun göreceli konum ölçüm sistemini kırk mekiğin tümü için kullandım, esnedim ve bir şiir kitabı okumak için teleskop kulesinden ayrıldım. Sayfadaki kelimelere bakarken kafamdan bir sürü şey geçiyordu. Bu mekik modellerinin yerden 0,7 metre yüksekliğinde yerçekimi

yastığı vardı. Teleskopa göre, yarısından fazlası 0,4 metredeydi. Füze kutularının hacmini ve *pilum* füzelerinin kütlesini hesapladım. 0,3 metre sarkmayı açıklamıyordu. Alakası bile yoktu. İçlerinde başka bir şey vardı, en az beş kat daha ağır bir şey. Ama ne? Tıka basa doldurulduğunda, santimetreküp başına en az yirmi gram yoğunluğa sahip bir şey olmalıydı.

Askeri uygulamalarda kullanılan ve bu füze kutularının içine sığacak kadar yoğun ve yerçekimi yastığındaki önemli sarkmayı açıklayacak kütleye sahip sadece birkaç element vardı. Osmiyum burada çok nadirdi ve bu kadar yoğun kütleyi sadece saf halde olması açıklayabilirdi ki bu da saçma olurdu çünkü o durumda makineler tarafından biçim verilebilmesi neredeyse imkânsızdı. Bulmacanın bir parçası olabilecek plütonyum vardı ama plütonyum neden gizlensindi ki? Bu aldatmacanın sebebi neydi?

İridyumu düşündüm.

İridyum, demirden üç kat yoğun, sert bir geçiş metaliydi. Ark erozyonuna direnci nedeniyle genellikle X-ışını optiklerinde ve kontak metali olarak kullanılırdı. Daha da önemlisi, 2.000 santigrat dereceye dayanabildiği için radyoizotop termoelektrik jeneratörlerinde kullanılırdı. Mekiklerin sadece yarısında yerçekimi yastıkları anlamsızca değiştirilmediği veya Darrow, *Sabah Yıldızı*'nın reaktörlerinde önemli onarımlar yapmadığı sürece, ki bunu yapmadığını farz edebilirdim çünkü bu durum aldatmacayı açıklamıyordu, ya devasa bir ikincil jeneratör yapıyordu ya da daha önce görülmemiş ölçekte bir EMD cihazı.

Şiir kitabını kapadım.

O gece, Glirastes yine yoktu. Selanik Chianti'si, yanında biberiyeli zeytinyağı gezdirilmiş kuzu ile servis edildi. Şarap berbattı. İlk yudumdan sonra masaya püskürttüm. Exeter aniden belirdi. "Şarap *dominus*'un hoşuna gitmedi mi?"

"Hayır," dedim, "iğrenç."

"Bu en iyi vintage şarabımızdır, *dominus*. Selanik '35."

"Damak tadınız için ne kadar utanç verici. Mahzen eski yerinde mi? Kendi şarabımı kendim seçeceğim, belli ki temel yetkinliğe sahip değilsiniz."

Peşinden gittim ve bir deniz adamı heykelinin ağzında bulunan mahzen kapısını iterek açtım.

Mahzenin alt merdivenindeki köşeyi dönerek arkadaki bir ışığı takip ettim ve tozlu şarap rafları arasında bir şişe şampanyayla beni bekleyen Glirastes'i buldum. İçeri girmemle şişeyi patlattı. "Biri mezardan geri döndüğünde usulü şampanyadır," dedi. Sarılması bu defa daha samimiydi. Sıkıca kucakladı. "Genç eski dostum, ne mutlu seni görene. Suratını buruşturmana gerek yok, o küçük casus zımbırtısı buradaki duvarlarda işlemez. Cıva tam bir salak. Her şeyi seri üretiyor, bireysel bir sanat söz konusu değil. İçki seçiminde de çok beceriksiz. Fazla zamanımız yok, o yüzden hızlı olalım."

Oturup karşılıklı şampanya içerken sorularına cevap verdim. Anlatacaklarım bittiğinde geriye yaslandı ve serçeparmağını kadehinin ağzında gezdirdi. "Ne hikâye ama. Hepsi de buraya gelmek için. Hepsi de intikam için, öyle mi? Trajedi yazarlarını hiç okumadın mı, oğlum? Bu intikam arayışı nasıl sonlanır bilmiyor musun? Ya seni tanısaydı?"

"Yıkım topları sohbet etmek için durmaz," dedim.

"Evet. Gözlerindeki o Kızıl kızı neredeyse görebiliyorsun, değil mi? Korkunç lanet Nero. Ufak bir ceza verseydi bunlar olmazdı. Bütün bunlar için onu suçluyorum. Onu ve o salak Fabii'yi. Bir de o salak Bellona'yı. Açıkçası, saflarınız aptal dolu. Hatta öyle çoklar ki, biraz daha fakir, biraz daha sömürülmüş, sorumlulukları altında biraz daha ezilmiş olsalardı duygusal bir satranç oyununda birbirlerine saldırmak yerine sağduyuyla birbirlerine sarılabilirlerdi. Ancak bu durum biraz olsun değişmedi. Hâlâ didişiyorlar. Carthii ve Saud. Votum, herkes. Ve sen onlardan Çeper ile el ele vermelerini bekliyorsun!" Kahkaha attı. "Her zaman romantik biri oldun."

"Dostluğumuzun karşılıklı olduğunu sanıyordum," diye cevap verdim.

"Ah, kapa çeneni. Benimle temasa geçebilirdin," dedi kederini gizlemeye çalışarak. "Ölmediğini haber verebilirdin."

"Neler gördüm bir bilsen." Söz konusu Palatine dedikodusu olduğunda, hele ki ilk ağızdansa, her zaman yaptığı gibi meraklı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. Bu onun en asil özelliği değildi. "Aja'nın lime lime doğrandığını, Octavia'nın şuradan şuraya kadar kesildiğini gördüm." Darrow'un bıçağının izlediği yolu gösterdim. "Çakal'ın bombalarının patladığını gördüm ve Darrow'un, dilini koparışını izledim. Vaftiz babamın, evimi yerle bir etmeden önce Lilath au Faran'ın gemilerini batırmak için Darrow'la kısa süreli işbirliğini gördüm."

Ürperdi.

"Bütün planlarıyla bütün bu insanların, ördükleri ağlarla boğulduklarını gördüm. Kurtulmak istedim. Hakkını vereyim, Darrow benim canımı bağışladı ve Cassius ile birlikte gönderdi."

"Bunca zaman, bunu yapmış olabileceğini düşündüm," dedi Glirastes. "Seni gerçekten öldürdüğünü düşünseydim ona yardım etmezdim."

Buna inanıp inanmadığımdan emin değildim ama o inanıyordu. "Böylece kayboldum," dedim.

"Peki aradığını buldun mu? Huzuru buldun mu?"

"Öyle bir şey yok. En azından benim için yok. Bazı insanlar ayaklarına bakıp dünya parçalanmıyormuş gibi yapabiliyor. Ben yapamıyorum."

"Grimmus sancağı ardında mı toplanıyorsun? Atalantia senin kurtarıcın mı?" dedi sırıtarak. "O bir canavar. Kadavralardan pelerini Via Gloria kadar uzun bir kadın o. Bunu biliyorsun yoksa burada olmazdın." Gözlerini kısarak bana baktı. "Atom bombası kullanacak, değil mi?"

"Kimyasallar," diye itiraf ettim.

Korkunç bir şekilde sessizleşti. "İzinden gittiğin kadın buysa, dünyalar zaten yitip gitmiş demektir."

"Bazı gerçekler var..." diye başladım.

Sözümü kesti. "Bırak. Bunları daha önce de duymuştum."

"Kendinden mi?" diye sordum. "Bu yüzden mi Darrow'a yardım ettin?"

"Evet!" diye terslenerek kadehini masaya öyle sertçe çarptı ki cam paramparça oldu ve elinde bir yarık açıldı. Dışarı süzülen kana baktı. "Evet. Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Altınlar... Düşüş'ten sonra gaddarlaştılar. Gaddarlığın da ötesinde. Sanki isyanlara yol açan umursamazlıklarıydı. Biliyor musun, Darrow bazı şeylerde haklı. Buradaki metal madencileri otuz yaşını zor görüyor. Ve köleler... artık onlara böyle diyorlar sahiden. Yüklenici veya öncü değil. *Köleler.*" Başını iki yana salladı. "Minicik umudum için gezegenimin... evimin ödemek zorunda kalacağı bedelin farkına varmamışım."

"Bu bedele değer mi?" diye sordum.

"Alternatifi ne? Atalantia mı? Temizleme ve kamplar mı? Hayır. Onun isteğiyle sıraya dizilmek yerine hepimizin güzelce ve hızlıca yanmasını tercih ederim." Konuşmayı bitirerek ayağa kalktı. "Niyetinin iyi olduğunu biliyorum. Ama öğrendiğim bir şey varsa, iyi niyet yeterli değil. Senin için yapabileceğimi düşündüğün şey her neyse, bunu yapamam. Yapmayacağım. İyi niyetten iyilik gelmez."

Yanımdan giderken elini omzuma koydu.

Bana kendi isteğiyle yardım etmesi için uğraşmıştım ama sonunda, büyükannemin öğrettiği gibi, bana onu zorlamaktan başka alternatif bırakmadı.

"Su geldiğinde orada, Tykhe'deydim," diye yalan söyledim. Hafifçe bana doğru döndü. "Binlerce kişi Glirastes'in yaptıklarının onlara güvenlik sağlayacağı düşüncesiyle, yüksekliğine sığınmak için Su Heykeli'ne akın ettiler. Glirastes'in dehası onlara sığınak olacaktı. Dalga geldiğinde, Heykel'i yuttu. Bir an denize bile çekeceğini düşündüm. Ama bu insanlar işine inanmakta haklıydı. Dalgalar geri çekildikçe, Heykel yerinde duruyordu ama insanlar... onlardan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Atalantia atom bombaları yerine neden kimyasal kullanıyor sanıyorsun? Seni o kadar sene önce satın alamadı. Şimdi tüm değerli eserlerini kendisine alacak."

Akşam yemeğimi iştahsızca bitirmek üzere tekrar yukarı çıktım. Sözlerim Glirastes'in kafasını kurcalayacaktı. Yemeğim bittiğinde Exeter masaya geldi. Getirdiğim şişeye baktı. "Zannederim şarap seçiminizden memnun kaldınız."

"İnatçı bir vintage."

"Öyledir, *dominus*. Zevkinize de inancım tam. Belki yatmadan önce kuvvetlendirici bir tane alırsınız?"

Geceleyin koridorda çıplak ayakların o beklediğim sesini duyarak uyandım. Koluma anti-radyasyon enjekte ettikleri yerde belirgin bir vızıltı duydum. Kapım açıldı ve Glirastes yeşil fener ışığının aydınlığında kapıda duruyordu. "Çivi donduruldu. Onlara, gece boyunca uyuyormuş gibi görüneceksin. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Beni karanlık bir koridorda götürürken yeşil ışık duvarlar boyunca uzanan eserler üzerinde ürkütücü gölgeler yaratıyordu. Yağmur pencerelere vuruyordu. Alçak sesli bir gök gürültüsü duyuldu.

Glirastes, bir koridorun ucunda, kilitli, büyük bir ahşap kapının yakınında durdu. Kocaman halkadaki doğru anahtarı aradı ve tatmin edici bir sesle kilidi açtı. Karanlıkta ışık yanınca gülümsedim. Oda, hatırımdaki kadar güzeldi. Derin uzay tasvirli bir kubbesi vardı. Tüm duvarlarda kitaplar diziliydi. Bana ilk verdiği kitabı hatırlıyordum: Silenius'un *Düşünceler*'i. Eski çağlardan kalma antika makineler tozla kaplı duruyordu. Odaya dağılmış düzinelerce çay fincanına baktı. "Hizmetkârların buraya girmesine izin vermeliyim sahiden. Ama yanlış kolu çevirebilirler ve sonra *bum*." Masaya elini çarptı. "Hepsi ölür. Şimdi, şunu nereye koymuştum? Hah. Şu taraftan." Üç boyutlu mermer yazıcının ve gülünç derecede büyük fallusuyla kendi heykelinin arkasında, ikimiz büyüklüğünde bir küre kent modelini açığa çıkarmak için kanvas örtüyü çekerek toz bulutunu havalandırdı. Girift parklar ve kamu binaları, bir insan gözüne benzeyerek baş aşağı dönmüş haldeki şehirde yerçekimine meydan okuyordu. Elini gözün üzerinde salladı ve şehir saat yönünde dönmeye başladı. Bir çizim sandalyesine oturdu ve benim, modelin etrafında gezinmemi izledi.

"Bu..." diye başladım ve doğru kelimeleri bulamıyor gibi yaptım. Elbette en sevdiği şiirleri hatırlıyordum.

"Bu *ne*?" diye sordu heyecanla.

"Kusursuz."

"Daha sofistike bir dil kullan."

Şöyle cevapladım:

"Şehirler ve Tahtlar ve Güçler
Zaman'ın Gözünde duran,
Neredeyse çiçekler boyunda,
Hani her gün ölen:
Fakat yeni tomurcuklar açtıkça
Yeni insanları memnun etmek için,
Harcanmış ve akla gelmemiş Dünya'dan
Yeniden şehirler yükselir."

"Seni özlemişim, delikanlı." Şandalyesinde bir iç çekti. "Yıllardır iyi bir eleştiri almamıştım."

"Şehrinin adı ne?"

"Göz."

Modelin etrafında turladım. "Sanırım bu yörüngede yer alacak?"

"Evet! Ya da derin uzayda. Anlayacağını biliyordum." Parmağını ortadaki bulvardan aşağı sürükledi. "Düşüş'ten önceki son siparişimdi. Ondan sonra kişilikli şehirlere fazla talep olmadığını söylemeye bile gerek yok."

"Kim sipariş etmişti?"

"Regulus ag Sun, o yaşlı, aksi herifin ta kendisi. Ona tıpkı bunun gibi bitmiş bir model gönderdim, ama icraata geçiremedik. Bu benim en büyük işim olacaktı. Artık tamamlanmış halini asla göremeyeceğim. Tuhaf, masalsı bir havası olduğunu fark etmiş olabilirsin." Gülümsedi. "Benden hiçbir şey görmemiş bir çocuk için bir şehir inşa etmemi istedi. Tabii ki sözün gelişiydi ama ciddiye aldım. Hatta temelini senin gözün üzerine oturttum. Beni nadiren kızdıran tek çocuk. Elbette hiç çocuk sahibi olmadım.

Ne zamanım vardı ne de hevesim ama her zaman boş bir umutla, olursa senin kadar meraklı olacağını farz ettim."

Bunu bana yüksek sesle söylemek için derinden sarsılmış olsa gerekti.

Bu göz gerçekten de yaratımlarının en muhteşemlerinden biriydi. Tüm zarafetine rağmen, vahşi, umutlu bir havası vardı.

"Darrow buraya geldiğinde buna dönüp bakmadı bile," diye mırıldandı Glirastes. "Beni sadece bir araç bir olarak görüyor. Sanırım insan doğası. Altınlar beni gösteriş yapmak için bir yenilik olarak gördü. Orta renkler kıskançlıkları yüzünden beni statü yükseltmeye çalışan biri olarak gördüler. Adi renkler beni sevdi, sonra benden nefret ettiler, sonra beni tekrar sevdiler. Hepsi işimi anladıklarını sandılar. Belki de anladılar. Ama gerçekte beni sadece sen anladın."

"Bana harika bir sanatçının asla tam olarak anlaşılamayacağını söyleyen sendin," diye yanıtladım.

"Sana hiç kör Bakır'ın hikayesini anlattım mı?"

"Sanmam." Elbette hikâyeyi biliyordum. Kendi günlüklerinden toplanma Securitas dosyasındaydı ve dalgalar ile Heykel hakkındaki hikâyemin anahtarıydı. Tıpkı çocukken yaptığım gibi tabureyi es geçip yere oturdum. Beni yaralı, kurnaz bir uzman olarak değil, meraklı bir çocuk gibi görmek istiyordu.

"Genç bir çırakken, Usta Yaratıcım bana göz rahatsızlığı olan bir Bakır'dan bahsetmişti. Uygarlığımızın iyileştirme hünerini bile aşan bir rahatsızlık. Nihayetinde görme yetisini kaybettiğini hissettiğinde, bir banka gitmiş ve Heliopolis Kütüphanesi'nin önüne oturmuş. Her gün ortaya gitmiş ve görme yetisini bir gün tamamen yitirene kadar her şey gitgide küçülmüş ve kararmış. Sonrasında yıllar boyunca o banka gidip oturur ve karanlıkta hâlâ oradaki yeşil bakır kubbeyi, tüm görkemli ihtişamlarıyla Filozof Krallarını, Su Bahçeleri'ni ve Yörünge Meşalesi'ni görebilirmiş. Hatırlamak istediği tek şey, mimarinin güzelliğiymiş." İç çekti. "Ustam bana zanaatımızın önemiyle ilgili bu hikâyeyi anlattı.

"Zihnim meşguldü. Şöhretin tadına ilk vardığımda daha da meşguldü. Haftada iki kez Gösterişlilerin akşam yemeği partilerine katılırdım. Senin için sıradan görünebilir," dedi biraz utanarak. "Ama bunun benim için ne anlama geldiğini hayal et. Bir Turuncu. Votum ve Augustus'ların ve hatta Lune'ların bir misafiri. Dünyalardaki en soyluların saygısıyla karşılaştım. Hükümdar'ın kendisi bana deha dedi. Onların namına anıtlar, kütüphaneler, şehirler inşa ettim.

"Yine de en büyük eserimin açılışında..."

"Su Heykeli."

"Doğru," diye devam etti. "Zenginlerin bana nasıl bir güzellik inşa ettiğimden bahsettiklerini dinlerken içimde boşluk hissettim. Görebiliyordum. Ama hissedemiyordum. Nedenini bilmiyorum ama o Bakır'ın hikâyesini hatırladım. Ustamı aradım ve haftalar sonra kör Bakır'ın hâlâ yaşadığını öğrendim.

"Onu ziyarete gittim. O zamana dek devletin yardımıyla yaşıyordu, bir hükümet Sadakat Koğuşu'nda ölümü bekliyordu. Ona hikâyeyi sordum ve güldü. 'Bina için gitmedim,' dedi, 'Güvercinleri beslemeye ve çocukların suda oynamalarını, ailelerin tatlı için sıraya girmelerini, erkeklerin kızlarla flörtleşmesini izlemeye gittim."

Glirastes başka bir şey demedi ve uzun bir süre, pencerelere vuran yağmuru dinledik.

"O hayatı görmeye gitti," dedi Glirastes sonunda. "O zamandan bu zamana, bu sebeple üretiyorum... biriktirdiğim ölü taşın etrafında gelişen hayatı görmek için. Seyircisi olmayan bir bina nedir ki? Halkı olmayan bir şehir nedir? Şimdi..." Elindeki damarların üzerinden geçti. "Şimdi o hayat yok oluyor. Bu insanlar toza dönüşüyor. Yakında taşlarım ve şehrimin iskeleti dışında bir şey kalmayacak." Cam gibi gözleri benimkilerle buluştu. "İstediğini düşünebilirsin ama hain değilim. Atalantia'nın benim için ne dediği önemli değil. Darrow'un seferinin mantıksız ancak kaçınılmaz olduğunu düşündüm. Gezegeni ele geçirdiğinde ona yardım

ettim çünkü hayatı koruyabileceğimi düşündüm. Başarısız oldum. *Başarısız oldum.* Çok fena. Bana parazit yaratması ve bulut örtüsü oluşturması için Fırtına Tanrıları'nı kullanacağını söyledi ama yalan söyledi ve şimdi Tykhe yok oldu."

Gözleri, ışıkta süzülen toz zerreciklerini izledi. Öne eğilip ellerini başının üzerinden geçirirken giysisinden yumuşak sesler çıktı.

"Mühendislerle bir şeyler inşa ediyorum. Ordusunun, zorla girdikleri gezegenden kaçmasına yardımcı olacak bir şey. Ama Atalantia saldırılarından önce Darrow kaçsa bile biz ne olacağız? Binalar nadir ve güzel oldukları için kurtarılacak ve insanlar halktan oldukları için kazığa mı oturtulacak?" Elleri kafasından düştü ve bana boğulmakta olan ihtiyar bir adam gibi baktı. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Lysander. Söyle bana. Ben ne yapacağım?"

"Bana güvenebilirsin," diye cevapladım.

"En son bir adama güvendiğimde, Tykhe sular altında kaldı."

"O halde tanıdığın çocuğa güven."

Benimkini arayan gözleri ümitsizdi. "Bunca dehşetin ardından hâlâ yaşıyor mu?"

"Evet," dedim, ince ellerini ellerimin arasına alarak. "Ve yardımına ihtiyacı var. Halk, Atalantia'ya düşmana yardım etmediğini göstermeli. Sadece kurtarılmayı beklemediklerini. Kendi kendilerini kurtardıklarını. Söz veriyorum, Atalantia bunu görecektir. Daha evvel hiç görmedikleri temaşayı dünyalara göstereceğimize söz veriyorum."

Biri kapıya vurdu. "Git buradan, Exeter!"

Exeter yine de içeri girdi. "Özür dilerim, efendim, ama *dominus* yatmadan önce güçlendirici bir içki istemişti." Uzun adımlarla odaya girdi, ardından Glirastes'in geri kalan personelinin tamamı da içeri geldi.

"Bu ne demek oluyor?" diye bağırdı Glirastes. "Görmüyor musun, biz..."

Exeter hızla tek dizi üzerinde çöktü ve bana doğru başını eğdi. AdiRenk personel de ona katıldı. "Silenius Vârisi geri döndü," diye ilan etti Exeter. "Sadıklar emrinize amadedir, Hükümdarım."

Glirastes'in ellerini ellerimin arasına aldım. "Bu şehirde, Toplum'un düzenine, İsyan'ın boş vaatlerinden daha fazla inanan çok sayıda erkek ve kadın var. Ben onları tanımıyorum ama sen tanıyorsun, onlar da seni tanıyorlar. Her renkten en sadık ve en etkili olanları seç ve onlara Silenius Vârisi'nin geri döndüğünü söyle. O onları unutmadı ve hakları olan evlerini Marslı yağmacılardan geri alırken ona katılmalarını istediğini söyle. Votum için değil. Atalantia için değil. Heliopolis ve Toplum için."

65

LYRIA

Ulysses

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Volga bana. Denizden gelen karla karışık yağmur üzerimize yağıyordu. Girintili çıkıntılı bir kayalığın arkasına iyice çömelerek, bulduğumuz gözlüklerden küçük balıkçı kasabasına baktık. Sahil şeridindeki yüzlerce ev bir kek üzerindeki kuru üzümler gibi etrafa rasgele yayılmışlardı. Yıpranmış binalar bölgenin taşlarından inşa edilmişlerdi ve kış çamuruyla kaplanmış metal çatılarla örtülmüşlerdi. Kepenklerinin arasındaki ince boşluklardan sıcak ışıklar süzülüyordu. Gözlerim, son haftalarda bizi arayan Vox devriyeleri için havayı tarıyordu. Deniz yükselip alçalarak limanda kalmış son birkaç tekneyi sallıyordu. Havada martılardan başka hiçbir şey yoktu. Fırtına öncesinde tıpkı köylüler gibi evlerine kaçışmalarını hayal ettim.

Kocaman battaniyeler ve çoraplarla ateşin başında otururak şu küçük evlerden birinde olsaydık, diye geçirdim içimden. Kampta verdikleri ince polimer çoraplar değil, içlerinde parmaklarımızı kıvırabileceğimiz kadar kalın olan, Telemanus hanesinde verdikleri yün olanlardan.

"Şuna bak, Kızıl haklıymış," dedi Victra. Kasabanın kuzeyine yayılmış gri bir binadan yükselen üç uzun metal direği işaret etti.

Eski askeri tesislere benziyordu. Önüne birkaç eski uçan araç park edilmişti ve biriken kar yüzünden günler boyunca yerlerinden kıpırdamamış gibiydiler. "Burada bir telsiz kulesi var."

Parazitin arasında titreşimlerini hissedebiliyordum. Biz dağlık bölgelere yaklaştıkça yoğunluğu artıyordu. Bu titreşimlerin yanı sıra, Harmony'yi gördüğümden beri parazit sessizdi. Ama Victra'nın beni dinlemiş olmasından bile, kafamın içinde neler olduğunu bildiğinin farkındaydım.

"Bütün bu telaş bende aft çıkartıyor," dedi. "Dişi bir domuz gibi dondurucu küçük bir vadide doğum yapmak isterdim tabii fakat kurtlar küçük kızımı daha ilk adımını atamadan yerlerse korkunç olur. Sinyal gücümüzü artırmak için dizilimi kullanırsak, yarın sabaha Hippolyte veya Attika'daki kalelerimdeyiz demektir."

Dağ kurtları ona sataşırcasına uzaktan uludular. Yoksa sadece rüzgâr mıydı? Korkmaktan çok sinirlenmiş görünüyordu. Açıkçası, bu kadını yemeye yeltenecek kurtlara acırdım. Doğanın kendisinden daha çetindi. Dokuz aylık hamile halinde hızına zor yetişebiliyordum.

"Sana sormuyordum," dedi Volga yorgunlukla.

"Tabii, stratejik tavsiye almak için cehalet abidesi bir maden kızı varken iki Demir Yağmur idare etmiş bir Eşsiz Yaralı'ya neden sorasın?"

"Çünkü pervasızsın!" dedi Volga. "Her yere yanında bir ordu taşıyormuşsun gibi davranıyorsun. Bağımsız çalışan olarak iki gün dayanamazsın. Şimdi sessiz ol! Burayı Lyria buldu, o yüzden Lyria'nın görüşü şu anda seninkinden daha önemli."

Victra, tepesindeki bir böğürtlen çalısını kaplayan karı dağıtarak taşın dibine yaslandı. İki hafta boyunca yağmur ve kar altında yürüdükten ve ağaçların kuytusunda uyuduktan sonra bile göz alıcı görünmeyi başarıyordu. Çıkarmayı reddettiği yeşim küpeleri karda parlıyordu. Bu arada, nasıl olduysa pirelenmiştim.

Hesabına göre, Victra bebeğini haftalar önce doğurmuş olmalıydı ama kaç hafta olduğunu söylememişti. Mahrem yerinin kolumu dirseğimden kapmayacağını bilseydim bebeği kendi ellerimle çıkaracaktım. "Kızıl El'in beni bulmasına izin vermenizi dileyeceğim

neredeyse. Bunu, ben açlıktan ölürken siz ikinizin ayyaş maskaralar gibi birbirinizi yemenizi izlemeye tercih ederdim."

"Tüm tayınları yedin," diye terslendim, rahatsızlıkla başımı kaşırken.

"İki kişilik yiyorum. Sen bir tane ya var ya yoksun."

"Ayrıca Kızıl El'in istediği sensin," diye cevapladım. "Madenlerinden kaçı sana ait demiştin?"

"Görünüşe göre yeteri kadarı değil."

"Hepimiz aç ve sinirliyiz..." diye girişti Volga. Hayal'in siyah küresi iri kollarından birinin altındaydı. Bir nehir geçişinde paralarını kaybetmiş olmasına rağmen, enkazdan çaldığından beri küreyi gözünün önünden ayırmıyordu.

"O geyiği öldürmeme izin vermeliydin," dedi Victra sinirle Volga'ya. "Karnımda bu korkunç lanet asteroidi taşırken bile, senden daha iyi iz sürebilirim. Avlanamıyorsun. Ateş yakamıyorsun. Yıldız ışığıyla yolunu bile bulamıyorsun. Yemin ederim, sen şimdiye kadar gördüğüm en beceriksiz Obsidiyen'sin. Siz ikiniz daha önce hiç dışarı çıkmadınız mı?"

"Ateş yakamayacağımızı bize sen söyledin," dedim. "İz sürücüler yüzünden."

"Önemi yok. Buradaki mesele sizin cehaletiniz."

Volga bir yorum yapmayı düşündü ama bir şekilde sabrı ağır bastı. "Aşağı inip onlarla konuşacağım," dedi. Victra'yla ikimiz kahkahayla güldük, sonra ters ters birbirimize baktık. Volga gücenmiş görünüyordu. "Ephraim'i arayacağım. Benim için gelecektir."

"İyi bir ilk izlenim vermeyebilirsin," dedim nazikçe.

Victra alaycı bir şekilde güldü. "Elektrik çarpmış bir kaya canavarı gibi görünüyorsun demek istiyor."

Volga kabarık saçlı kafasına dokundu. "Nemden..."

"Ayrıca lanet olası Ephraim Horn'u aramana hayatta izin vermem. Attika ve Hippolyte'taki lejyonlarımı arayacağım," dedi Victra.

"Seni tanırlar! Sen dünyalardaki en ünlü insanlarından birisin."

"Evet, öyleyim, değil mi? Ödeyebilecek güçte olduğumu bilecekler."

"Ya Kızıl El oradaysa?" diye sordum.

"Üç saattir izliyoruz."

"Tam olarak bayrak salladıkları söylenemez, değil mi?"

"O iz sürücüleri günler önce ektik. Ben kamplarını ziyaret ettikten sonra iştahları kaçtı." Doğru söylüyordu, kıkırdayarak koşa koşa yanımıza dönmeden önce burun modüllü olanların dördünü öldürmüştü. "Buranın kırk kilometre batısında olduğumuzu sanıyorlar. Hiçbir malzeme veya nakliye aracı görmüyorum. Burada başkası varsa, onları öldürürüz." Jiletinin kabzasını lanet bir bebek gibi okşadı. "Bir konsey toplantısı yapacak değiliz ya. O vericiye ihtiyacımız var o kadar. Aşırı temkinli davranıyorsun."

Ses çıkarmamıza izin vermesi bile, doğumun ne kadar yaklaştığının göstergesiydi. Bebeğin gelmesi an meselesiydi.

Karnına baktım. "Böyle bir şeye hazır olduğundan emin misin..."

"Sakat değilim, hamileyim."

"İnsanların sana iyi davranması hoşuna gitmiyor, değil mi?"

"Su toplamış kabarcık. Sen busun. Kızıl, kabarık ve rahatsız edici. Gidip işeyeceğim, sonra oraya gidip adamlarımı aramak için o vericiyi kullanacağım. O orduya bakılırsa Hippolyte'taki ana gücüme ulaşamam. Ancak Attika'daki kalemde bütün bir lejyonum var. Hane birliklerimin elli bini. İşlerini yapıyor olsalardı, şimdiye kadar bu tarafı didik didik arıyor olurlardı. Ama o tembel domuz yavrularını ite kaka çıkaracağım ve yarın sabaha yıkanıyor olacağız, hanımlar. Sonra ikiniz de tavuklar gibi semirene kadar ziyafet çekeceksiniz. Sonra o çocuk kaçıranınıza geri döneceksiniz. Ve ben aşklarıma kavuşacağım. Sonra da savaşa hazırlanacağım."

Kayaların üzerinden tökezleyerek ilerlerken arkasından bakakaldım.

"Banyo kulağa hoş geliyor," dedim.

"Ephraim benim için gelecektir," diye tekrarladı Volga. Volga'nın Hükümdar'ın elinde olduğunu duyduğunda Ephraim'in yüz ifadesini anımsadım. Ama onun için ikinci kez dener miydi? Tahmin yürütmekten vazgeçip Victra'ya baktım.

"İyi bir şey yapıyorsun," dedi Volga. "Sadece yıkandığını ve gerçek bir yemeği düşle."

"Ah, saçmalama. Onu nasıl öldüresiye boğmamayı başarıyorsun?"

Bunu düşünürken kaşları çatıldı. "İki gece önce, bana yaşlı deniz aygırı dedikten sonra bunu düşündüm. Ama bir işe yarayacağını sanmıyorum. Sefi'yle omuz omuza savaştı. Darrow'la da. Hayır, şu halde bile beni aşar. Onu uzaktan vurabilirsem o başka."

"Şakaydı."

"Ah." Gözleri sola kaydı. "Benimki de."

"Tabii." Köye tekrar baktım. Pek hareket yoktu. Muhtemelen hepsi bu havada içeri tıkılmış, akşam yemeği yiyorlardı. "Bu hoşuma gitmiyor."

Arkamızdan hareket eden kaya sesleri duyuldu. Victra'nın yüzünde yeni bir öfkeyle geri döndüğünü gördük. "Tüm bu korkunç aksiliklerin üzerine..." Havaya baktı. Yanaklarına sulu sepken toplanmış ve saçları keçeleşmiş haliyle bana Hyperion'da gördüğüm bir heykeli hatırlatıyordu. Işıktutan Silenius'un karısı Leydi Victory. "Üzgünüm, hanımlar," dedi alaycı bir gülüşle. Işıldayan parmaklarını yukarı kaldırdı. "Küçük canavar geliyor. Hamlesini yapmaya karar verdi."

Eski tesislere girme riskini alamayacağımızı bilerek, "Çok güzel," dedim. Bir sığınağa ihtiyacımız vardı. Muhtemelen Victra'nın yeni doğacak bebeğinden çok benim. O şey muhtemelen dişleri ve ipek pelerini ile çıkardı.

Yamaçtan koşarak indim. Köyün sınırında, iki büklüm yaşlı bir Kızıl, taş evinin çatısındaki buzları parçalıyordu. Başka kimse görünmüyordu ve evi yeterince büyük olmasının yanında, çok dikkat çekmeyecek kadar da diğerlerinden uzakta görünüyordu. "Merhaba," diye seslendim. Beni rüzgârın uğultusundan duymuyordu. "Selam!" Döndü ve bir kar maskesinden gözlerini kısarak bana baktı. Sonra elimdeki tabancayı gördü. "Yardımına ihtiyacım var, kardeşim."

"Rica mı ediyorsun, yoksa söylüyor musun, genç kız?"

"Sanırım söylüyorum."

Tuhaf bir biçimde çatıdan indi. "Bu halde dışarıda mıydın?"

"Evde kim var?" diye sordum.

"Seni ilgilendirmez." Tepelere baktı.

"Yakıcı ilgilendirdiğini söylüyor."

"Çocuklarım," dedi. Başıyla gökyüzüne işaret etti. "Silahlı çatışmayı gördüm. Orada başka kim var?"

Tepeden aşağı inmeleri için Volga ve Victra'ya işaret ettim. Kasabanın geri kalanının gözünden uzak durmak için çalıların arkasına sığınarak aşağı indiler. Volga'nın o kadar nazik olduğu söylenemezdi. Adamı yakasından tutup kaldırdı ve bir eliyle tüfeğini tabanca gibi tutup diğer eliyle adamı sallandırarak eve girdi. Victra ve ben arkasından gittik.

Biz içeri girerken on iki yaşlarında küçük bir kız ile on altı yaşında bir oğlan, ıslak ve silahlı halimize bakıyorlardı. Oğlan masadan fırlayarak eline ağır bir kupa aldığı sırada neredeyse çorbasını döküyordu. Kız mutfaktan bize titreyerek bakıyordu. Elleri gres yağı lekeli önlüğünün köşelerinde birer yumru olmuştu.

"Alred, Brea, her şey yolunda!" dedi adam. "Her şey yolunda. Bunlar... yeni arkadaşlar."

Delikanlı bir babasına, bir de babasına silah yöneltmiş iriyarı kadınlara bakarak kupasına sıkı sıkıya yapıştı. Kapıyı ayağımla ittim ve perdeleri çekmeye koyuldum.

"Volga, onu yere indir," dedi Victra.

"Onu tanımıyoruz."

"Onun evindesin. Kibar ol. Alınmayın ama onlar sadece Kızıl."

Volga, Kızıl adamı dikkatle indirdi. Adam gergin bir şekilde gülümsedi. "Kuvvetli kızmış."

"Ne ilginç bir yer," dedi Victra küçük evi kastederek. Ahşap kirişlere kafasını çarpmamak için eğilmek zorunda kaldı. "Zorla girdiğimiz için özür dileriz. Sizden sıcak su, temiz bir bez, sabun, kalem, kâğıt ve elinizdeki en sert likörü istiyorum. Korkmayın, bizim size yaptığımız gibi korkunç davranışlara başvurmadığınız sürece düşmanca bir etkileşim yaşanmayacak. Yarın sabaha, bir milyon kredilik bir kazancınız olacak ve biz de gitmiş olacağız."

Volga evde silah ve telsiz aramaya başlamıştı bile. "O gülünç maskeni çıkar, ihtiyar. Ve adını söyle."

Volga dolapta iki eski tüfek ve bir tabanca buldu. Onları üç seri hareketle söktü ve her birinin küçük parçalarını ceplerine koydu.

"Cormac O'Vadros." Adam karlı maskesini çıkardı. Beyaz saçlarına rağmen düşündüğüm kadar yaşlı değildi. Ama kamburdu ve sağ bacağı kötü görünüyordu. Belki takmaydı. Sakallı yüzünde derin çizgiler vardı. Victra'yı, şişkin karnını inceledi ve onaylarcasına başını salladı. "Elbette. Alred, su kaynat. Brea, uslu bir kız ol ve odandaki çarşafları getir." Volga roketatar alacakmış gibi kızın peşinden diğer odaya gitti. Cormac gözünde bir parıltıyla silahımı işaret etti. "Küçük bir kız için büyük silah. Sence buna ihtiyacın var mı?"

"Size bağlı."

"Demek istediğim o değil." Volga ve Victra'yı işaret etti. "Yanında onlar var. Buna niye ihtiyacın olsun?"

Tabancayı yine de bırakmadım. "Yatak odası?"

"Hiç sormayacaksın sandım." Araştırması biten Volga, Victra'mn üzerindeki ıslak giysileri çıkarmasına yardım ederken, adam beni küçük salondan evin iki yatak odasından birine götürdü. Victra, Volga'nın ellerini itti. "Ev sahiplerimize karşı dikkatli davran yeter." Peşimizden yatak odasına geldi ve soyunmaya başladı. Cormac ifadesizce izliyordu. Volga içeri girdi, onu tek eliyle kaldırdı ve gerisingeri kapıdan salona çıkardı.

"Misafir mi bekliyorsun?" diye sordu.

"Bu fırtınada mı?" dedi gülerek ama gözleri endişeyle çocuklarına çevrildi. "Hayır. Misafir falan yok."

"Güzel, o zaman rahat olacağız."

Kapıyı biraz kapadığımda sesleri boğuklaştı. Yatak odası küçük ve sadeydi. Bobin biçimindeki ısıtıcının yanındaki köşede ağır yorganlı dar bir yatak vardı. Duvarda paslanmış bir sapanOrağın yanında babamınki gibi bir çift eski madenci botu asılıydı. Başucu taburelerinin birinde küçük bir tığ işi ve çobanpüskülü ile kırmızı

kış meyveleriyle dolu küçük bir bardak duruyordu. Karısı orada bırakmış olmalıydı.

"Karın nerede?" diye sordum Cormac'a, kapıyı yarıya kadar açarak.

"Diğer akrabalarımla hafta sonuna kadar denizdeler. Benim teknelerle pek aram yoktur. Evi tercih ederim."

Tekrar kapıyı kapadığım sırada Volga sorgulamayı devraldı.

Victra kıyafetlerini köşeye fırlattı. Vücudunu görünce irkildim. Sırtı kaslı ve genişti. Omurgasındaki iki kurşun deliği de dahil olmak üzere yara izleriyle doluydu. Kolları, kalçası, güçlü uylukları da yaralarla kaplıydı. Koca bir matkap ekibinden daha fazla eski yaralarla doluydu. Takdir edilesiydi.

"Kasılmalar başladı mı?" diye sordum tezgâhın üzerinde bulduğum kalem ve kâğıdı uzatarak.

"Dalga mı geçiyorsun?" Sırıttı. "Son otuz kilometredir kasılmalarım devam ediyor."

"Hiçbir şey söylemedin."

"Siz ikiniz tavuk gibi korkaksınız. Telsiz alıcısına varıncaya kadar dayanabileceğimi sandım ama haklısınız. Büyük yapı. Orada her şey olabilir." Bir yandan ıslık çalarken kâğıda yazmaya başladı. "Hiç hamile kaldın mı?" diye sordu.

"Daha yeni on dokuzuma bastım."

"Eh, bir Kızıl'sın, yani... Neyse, bir Telemanus'tan yumruk yemek gibi. Buradaki gerçek bir dünya rekortmeni." Zerre utanmadan çıplak bir halde duvara yaslandı. Yorganı açtım ve yatağı hazırladım. Eğlenircesine ve hor görerek yazıdan başını kaldırıp baktı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Senin için yatağı hazırlıyorum."

Yazmaya geri döndü. "Neden?"

"Belki uzanmak istersin diye düşündüm."

"Ben bir Julii kızıyım," dedi gözünü kâğıttan ayırmadan. "Sırtüstü doğum yapan bir maden kızı değil. Doğum yaparken ayakta dururum. İhtiyacım olan sadece sessizlik, yalnız kalmak ve ellerimi yıkamak için su ile alkol. Ev sahiplerimize karşı nazik olun, lütfen."

Çıkarken kapıyı arkamdan çarptım.

Ortak salonda termal ocaktaki su kaynamaya başlıyordu. Alred, suyu yatak odasına götürmesini istediğimde bana dik dik baktı. İnce uzun, asabi biriydi. Bana kardeşim Dagan'ı hatırlatıyordu. Kız kardeşi kendi odasından çarşaflarını getirdi. Küçük ve peri suratlı kızın üzerinde yetişkin kadın eteği ve kalın bir şal vardı. Ona gülümserken gergin bir şekilde ayaklarını sürüyordu.

"Adın ne?" diye sordum. "Brea mıydı?"

Başıyla onayladı.

"Seni korkutuyorsak özür dileriz. İnan, iyi insanlarız. Sadece biraz kaybolduk, hepsi bu. Annen nerede?"

Yere baktı.

"O dilsizdir," dedi babası geriye yaslandığı masasından birasını yudumlarken. "Brea, gel buraya, tatlım." Kız gitti ve yanında durdu. Adam kızın başının arkasını öptü ve bana bakarak yüzünü buruşturdu. "Yıllardır bu şekilde. Annesinden beri..." Onu sıktı. Kız hiç rahat görünmüyordu.

Alred su ve içkiyi götürürken bir bağrışma oldu. Elinde Victra'dan bir notla, Julii'nin veryansınından kıpkırmızı bir suratla geri geldi. Notta elli satır sayı vardı.

"Nedir bu?" diye seslendim.

"Kriptogram," diye bağırdı. "Kısa sürede elimden ancak bu geldi. Volga'ya ver. Bunu göndermek için dizilimin ana çıkış hattını kullanabilir. Ama ben doğururken değil. Bir korumaya ihtiyacım var."

"Ben götürebilirim," dedim, kapıdan içeri bakarak.

"Bağlantıyı holoNet'e nasıl bağlayacağını ve özel kodlanmış bir mesajı nasıl göndereceğini biliyor musun?" Bir şey demedim. "Hayır, kendini kanıtlamaya çalışmayı bırak da bağımsız çalışan parasını hak etsin."

Volga'ya talimatları ve kriptogramı vermek için odanın karşısına geçerken küfürler mırıldandım. "Ah, bir kriptogram," dedi tek gözü Kızılların üzerindeyken. Cormac'ın bakışından ben de pek hoşlanmamıştım. "Ah, elli satır. Bunu kafasından mı hazırlamış?"

"Belli ki."

"Vay canına."

"Evet, biliyor."

Volga kâğıdı kaldırdı, ben de masaya yaklaşarak başparmaklarımı birbirinin etrafında çevirdim. Volga kapıdan adama, "Adın Cormac mı demiştin?" diye sordu. Görev başındaki bir nöbetçi gibi yaslanıyordu.

"Doğru, tatlım. Ortak dili iyi konuşuyorsun."

"Neden konuşmayacakmışım?" diye sordu.

"Bir şey ima etmedim. Üzgünüm. Saçma sapan konuşuyorum işte." Yüzünü buruşturdu ve kupasından yudumladı.

İkinci incelememde düşündüğümden daha bile gençti. Hiç de yaşlı bir adam değildi. Belki otuz. Saçları neden bu kadar beyazdı? Elleri ağır ve yaralıydı. Gözleri kan çanağıydı ve kaşları çatık, yüzü nazikti. Ayağımı gergin bir biçimde vurdum. Ondan zerre hoşlanmamıştım.

"Ben Volga, bu Lyria," dedi Volga nötr bir şekilde. "Sana zarar vermeyeceğiz. Söz veriyorum. Sadece geceyi geçirecek bir yere ihtiyacımız var. Doğum yapıyor."

"Altınların büyük metal yumurtalardan çıktığını zannederdim."

"Öyle bir şey olmuyor."

Güldü. "Şakaydı. Güzelce sorabilirdiniz. Sizi zaten misafir ederdik. Öyle bir kadını geri çevirmek için belalı olmak gerekir." Gözleri pencerelerdeki perdelere kaydı.

"Şey, bilirsin..." diye başladı Volga.

Araya girdim. "Nerelisin, Cormac?"

İç çekti. "Çocuklar odalarına gidebilir mi? Sizin gibi kadınların etrafında bulunmalarına lüzum yok." Silahlarımızı işaret etti. Volga utanmış görünüyordu.

"Sadece küçük olan," dedi. "Oğlan gözümüzün önünden ayrılmayacak." Cormac'ın oğlu sandalyesini ateşin yakınına sürükledi ve kollarını kavuşturarak oturup gözlerini ateşe dikti. Brea bize baktı, babasına baktı. "Haydi git," dedi adam kıza ufak bir gülümsemeyle. "Brea. Git." Kız yere baktı ve odasına gidip neredeyse ses çıkarmadan kapısını kapadı.

Cormac bir iç çekti. "Sersem kızdır ama tatlıdır. Teşekkürler." Geri yaslanırken sandalyesi gıcırdadı. "Sizi arayan adamlar vardı. Ama sanırım bunu biliyorsunuz. Kötü tipler."

"Kızıl El mi?" diye sordum.

"Doğru," dedi ciddi bir suratla. "Bir Altın'ı aradıklarını söylediler. Victra au Julii. İkinizden bahsetmediler." Volga benimle göz göze geldi. "Bu o, değil mi? Julii? Bize bir holo gösterdiler. Burada olduğunuzu öğrenirlerse..."

"Öğrenmeyecekler," dedi Volga. "Aileni tehlikeye atmayacağız."

"Çoktan attık," dedim. Cormac da ben de kuralları biliyorduk.

"Olan oldu," dedi Cormac. "Azrail'in klanı olduğumuzdan Kızıl El bizi fazla rahatsız etmez ama Ulukabile onları sıkıntıya soktuğundan beri, kıyıya daha sık inmeye başladılar. Bunun için köyü katledeceklerdir. Geldiğinizi gören başka biri oldu mu?"

Onu büyük bir dikkatle izleyerek başımı iki yana salladım. "Sadece uydu alıcınızı kullanmamız gerek. Julii'nin adamlarına ulaşacağız ve sonra buraya hiç gelmemişiz gibi gideceğiz. Bize bu konuda yardımcı olabilir misin?"

"Aha," dedi. "Binanın kodunu biliyorum. Şimdi gitmek ister misiniz?"

Volga benim fark etmediğim bir şey görerek tüfeğinin emniyetini kapadı. Sesi derinleşti ve boğuk bir hal aldı. "Lejyondan mısın?"

Adam kıkırdadı. "Dördüncü. Vakti zamanında."

"Neden? Savaş hâlâ devam ediyor."

Sol bacağını kaldırıp masanın üzerine koydu, pantolonunu sıyırdı ve hantal yapay uzvunu gösterdi. "Bu bebeği Fare Savaşı'nda edindim. Artık sadece bir balıkçıyım. Ha, bu arada, açsanız fazladan biraz güveç ve ekmeğimiz var."

Midem gurulduyordu ama tanımadığımız birinden yemek almak akıllıca görünmüyordu. Hele ki Kızıl El etrafta kol gezerken hiç. "Siz buraya gelmeden önce güvece zehir kattığımı mı düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Harika öngörü. Burada oturacağım, ellerimi görebileceğiniz yerde tutacağım. Furia bile olsam, çocuklarımla

aynı çatı altında bir Obsidiyen ve bir Eşsiz'le o kadarına yelteneceğimi sanmam."

Isınmış güveç ve çorba yanında taze ekmekle karnım doymuş bir halde Cormac'ın Volga'yla flörtleşmesini izledim. Fare Savaşı hikâyeleriyle onu kendine bağlamıştı. İyi birine benziyordu ama aynısı Ephraim için de geçerliydi. Volga tedirgin bir hizmetkâr gibi belli aralıklarla Victra'ya bakıyor ve doğacak olan kendi bebeğiymiş gibi volta atıyordu. Ancak Victra ona fazla heceli bir şeyler seslendiğinde Cormac ve benimle aynı masaya oturdu.

Victra'nın doğumunun ikinci aşaması uzun sürmedi. Ona bir bardak su götürdüğümde dışarıdaki fırtına ortalığı uçuruyordu. Suyu tek dikişte içti. Sulu sepken pencereye vuruyordu. "Ev sahiplerimiz nasıl?"

"Sanırım kız uyuyor. Çocuk ateşin başında, Cormac da şu an Volga'yı hikâyeleriyle etkilemeye çalışıyor."

"Ona güveniyor musun?" diye sordu Victra.

"Hayır. Onu tanımıyorum. Onu bağlayalım derim."

"Burası benim gezegenim," dedi. "Bir adam ve iki çocuktan korkmam."

"Ama senin üzerinden dönen bir kan davası var. Bunun ne anlama geldiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun." Bu kez beni duymazdan gelmedi.

"Keşke dünyadaki görgü kuralları hâlâ varlığını sürdürseydi." Özlemle iç çekti. "Başka bir şey istemiyorum... teşekkür ederim."

Yanından ayrılmadım.

"Ben aptal değilim," dedim. "Senin gördüğünden daha çok bebeğin doğumuna şahit olmuşumdur. Yarım düzinesini bizzat doğurttum."

Kollarını önünde kavuşturdu ve duvara yaslandı. Hâlâ çıplaktı. Cildi ısıtıcının parlayan bobinleriyle yakut gibi aydınlanmıştı. "Dur tahmin edeyim, bu bir kabile geleneği."

"Doğru." Kollarımı kavuşturdum. "Bana annem öğretti, ona da annesi öğretmiş."

"Benim annem de bana bir gezegeni sadece asteroitler ve yerçekimi çekicileriyle nasıl kuşatacağımı öğretti," diye yanıtladı.

"Peki şimdi ne kadar işine yarıyor?"

"Şu an doğuruyorum. Rica ederim, kültürünün eski ama değerli yöntemleriyle ilgili ezberlerini kendine sakla. Kapıyı arkandan kapa. Volga yaralı bir köpek yavrusu gibidir."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Tek söylediğim en az birkaç... belki daha fazla hafta gecikmeli olduğu... doğru mu? Kendin söyledin. Yardıma ihtiyacın olabilir."

"Tüm bebeklerimin geç doğması alışılageldik bir durum," diye karşılık verdi. Gitmediğimi görünce bir iç çekti. "Kör olanı sen mi doğurttun? Hisar'dakini?"

"Onun adı Liam."

"Doğuştan kör müydü yoksa senin beceriksizliğin mi?"

"Beni ağlatıp kurtulmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum. Yapmaya çalıştığı buydu. Kelimeler artık eskisi kadar derinden acıtmıyordu. "Prematüreydi. Ve evet. Oradaydım. Göbek bağını kendi ellerimle kestim."

"Göbek bağını mı? İlginçmiş. Kız kardeşin kendi kesmedi mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Siz öyle mi yapıyorsunuz?"

Kaşlarını çattı. "Neden yapmayalım ki?"

"Doktorlarınız vardır sanmıştım. Morfonunuz. Yudumlayacağınız kristal bardaklar."

"Sadece Periler morfon kullanır ve üç kızımı da doğururken, odada benden başka bulunan tek kişi onları içime koyan adamdı." Yumuşadı ve güldü. Belki de nihayetinde ortak bir noktamız olduğunu fark etmişti. "Gerçekten komik. O adamın kendi gözünden bir bıçak çıkarıp koşmaya devam ettiğini görmüşümdür. Bir Lekeli'nin karşısına geçip gülümsediğini görmüşümdür. Ama vajinamın açıldığını görür görmez yaprak gibi titremeye başladı. *Orayı* daha önce hiç görmemiş gibi. Erkekler işte. Ondan bağı kesmesini isteseydim, muhtemelen bayılırdı. Bu annenin işidir. Nasıl yapılacağını bilmen gerek."

"Onu kimin keseceğini kız kardeşim seçmişti," dedim. "Bu bir şereftir."

"Ah, yapma. Önemsiz görünebilir ancak zayıflık göstergesi. Başladığın işi bitirmek önemlidir, su kabarcığı. Küçük bir canavarın olduğunda bunu unutma. Bunu bir başkasının yapmasına izin vermen bebeğin için ne anlama gelir? Kadınlar ıslak bezlerle alnını silip veba hastasıymışsın gibi üzerine titrerken yatıp uzanmak..." Burnunu buruşturdu ve çenesini kaldırdı. "Dişi kaplanların bakıcılara ihtiyacı olmaz. Bizim de olmamalı."

"Kız kardeşim zayıf değildi."

"Olabilir. Ama başkalarının onu buna ikna etmesine izin vermiş."

"Bizim sizler gibi olmadığımızın farkındasındır."

"Bunun gayet farkındayım."

"Kendini beğenmiş ve küstahça bir tavır takınsan da gerçek şu ki cesaretli davranmanızı sağlayan koşullar var. Cesaret buysa, öyle olsun. Bahse girerim hazırda bekleyen doktorlarınız vardır. Bütün bir ekip hatta. Kız kardeşimin ölüp ölmeyeceğini bilmeden o şekilde çığlık attığını görmek korkunçtu. Ne kan torbaları ne plazma vardı."

"Kanaması mı oldu?" diye sordu Victra.

Başımla onayladım. "İnsanın bu kadar çok kanı olduğunu bilmezdim." Victra bir şey demedi. "Onu çok seviyordum. Anlıyor musun? Korkmuştum. Ellerim makası tutarken öylesine titriyordu ki gözümü çıkaracağımı sandım. Ablamın kanaması durmuyordu, beni kovacaklarını sandım. Ama bütün o kadınlar bana bakıyorlardı, *üzerime* düşeni yapmamı bekliyorlardı. O ise bembeyaz kesilmiş yüzüyle gülümsüyordu. Onca kadın içinden beni seçmişti. *Beni.*" Başımı iki yana salladım. "Yardım istemek zayıf olduğun anlamına gelmez. Ama nasıl istersen öyle olsun."

Kapıya yöneldim.

"Harmony benden ve senden nefret etmekte haklı," dedi. Durup hafifçe döndüm. "Annem klanının madeninde radyasyon sızıntısı olduğundan haberdardı. Vergi açısından avantajlı olduğunu düşünerek, derhal onarım yapmamayı seçti. Radyasyon ilacı Defne

Bayramı kutularıyla Gamalara *dağıtılmıştı*. Anladığım kadarıyla, amaç bunları diğer klanlara satmalarıydı. Ancak Gamalar, başkaları kabile garezleri yüzünden ölürken, ilaçları istiflediler. Annemin planlarının raydan çıktığını sanıyordum. Sonra açgözlülüklerinin aslında planın bir parçası olduğunu söyledi. Sözlerini hâlâ hatırlarım. 'Birbirlerinden nefret etmekle öylesine meşgul olacaklar ki bizden nefret bile etmeyecekler.' Bir ay sonra ilaçları dağıtmaya kendisi geldi. Yardımseverlik yapmaya."

"Sen de bunun olmasına izin mi verdin?" diye sordum, mantığın gaddarlığına şaşırmadan.

"O zaman şu an olduğum kişi değildim. Volga'ya neden Harmony'yi vurmasını söylemedin? Aileni öldürdü. Volga'yı, tetiği çekmeden öldüreceğimi düşündüğün için miydi?"

"Yapar mıydın?"

"Evet. Başka kimse yapmayacağı için benim olanı her şey pahasına korurum. Yani?"

Hücremdeki sözlerinin gerçekliğinin farkına vardım.

Dağların arasından geçtiğimiz günler boyunca, sorduğu soruyu düşünmüştüm. O zaman Volga'ya neden ateş etmemesini söylediğimi bilmiyordum. Bunu gerçekten çözemeyecek kadar çok öfke ve karmaşa vardı. Ama bu korku değildi. "Harmony bana olan borcunu ödeyecek," dedim. "Senin bebeğin değil."

Konuşmadan önce uzun bir süre gözleriyle beni tarttı. "İntikam sabırlı bir elle alınır. Hayal'in ölürken sana verdiği şeyle, uzun süre beklemek zorunda kalmayacaksın."

"Nedir o?" diye sordum.

"Tam olarak bilmiyorum. Ancak Hayal'i... farklı kılan oydu. *Ben* de farklıyım. Ne demek olduğunu bilirim. Sende olmayan şeyler bende vardı. Ama ben de kötülüğü gördüm. Tek fark, senin dibi, benimse zirveyi görmüş olmam. Doğduğumda şu an olduğum kadın değildim. Beni yapan yine *bendim*. Senin halkınla ilgili sorun da bu. Kibirlisiniz. Vaaz vermekle öylesine meşgulsünüz ki her şeyi yapması için bir klana ihtiyacınız var. Ama klanı ortadan kaldırdığın an dağılırsınız. Tıpkı o hücrede senin dağılman gibi.

Seni yüzüstü bıraktıkları, terk ettikleri ve yanlış davrandıkları için başkalarını suçlamak çok kolay." Kasılmanın acısıyla yüzünü ekşiterek ellerini karnına koydu. "Bazı şeyler tek kişinin gücüyle ilgilidir. Beynindeki o şeyle, bunu bilmen gerekir. Şimdi, bana acıyarak işkence etmeden varlığını sürdürebilmen mümkünse, sana bir kadının kendi başına neler yapabileceğini göstereceğim. Ama önce tatlı bir kız ol ve Volga'ya ev sahiplerimizi bağlamasını söyle." Muzip bir biçimde gülümsedi. "Bir keresinde yapmacık bir kızın dediği gibi: Onları tanımıyoruz."

Fırtına pencereleri sallarken Victra doğuma öyle odaklanmıştı ki içindeki canlı dışında dünyada hiçbir şey umurunda değildi. Elleri kaslı uyluklarını kavrarken trisepsleri kasıldı. Ayakları taş zeminde, ince bir çarşaf tabakası üzerinde duruyordu. Jileti ayakucundaydı.

Düşündüğüm gibi incitilmez değildi. Acıyı hissediyordu. Üst-dudağında boncuk boncuk terler birikti ve ancak ağzından küçük bir inilti çıkarken düştü. Sesi, salondaki bacadan gelen uğultuyla fırtınanın sesine karıştı. Başını ateşli hasta gibi çeviriyor, ağır ağır nefes alıyor ve ayaklarını yere sürtüyordu. Belinin ve gergin karnının etrafındaki kaslar kasılıyordu. Büyük bir kasılma onu rafa savurarak bir miktar çömelmeye zorladı. Kesik nefesler alarak kaskatı kesildi ve bacakları arasından su fışkırarak damla damla akıncaya kadar bitmek bilmeyen alçak sesli ve ilkel bir inilti koptu. Bir tutam keçeleşmiş saç dışarı fırladı. Victra sağ elini arkaya götürüp bacaklarının arasına sokarken, sol eli önden itmeye devam ediyordu. Bebeğin başı dışarı fırlayarak yere su akıttı.

Sonra Victra iki eliyle bacaklarına tutundu ve son bir çabayla biraz daha çömeldi. Bebeğin başının tamamı dışarıdaydı. Victra tekrar ittiğinde omuzları dışarı kaydı ve içeriden mor bir et kütlesi çıktı.

Victra kollarını aşağı indirdi, bebeği ense kökünden yakaladı ve hem karmaşık hem de içgüdüsel bir hareketle dizlerinin üzerine düşerken bebeğin başını destekleyerek yukarı çekti. Bebek hırıldamaya başlarken göbek bağını bebeğin boynundan ayırdı, sonra

onu kollarının arasına aldı. Ağzını bebeğinin yüzüne yaklaştırdı, ağzını ve burnunu emerek temizledikten sonra yere tükürdü. Bebek lekeli, yapış yapış ve hayattaydı. Gözkapakları odanın loş ışığında kapalıydı. Meme ucu bulana kadar ağladı, sonra memeyi ağzına aldı ve sırılsıklam, korkmuş annesinin kollarıyla sarılmış halde duruldu.

Victra o iki kişilik dünyasında, bebeği öyle şefkatli, öyle içten, öyle kucaklayıcı bir sevgiyle sallıyordu ki gözümü alamıyordum. İçlerindeki sıcaklıkla ya da içimdeki duyguların paraziti tetiklemesiyle gördüğüm manzara renkle dolmaya, titreşmeye başlarken odanın soğukluğunda termal sıcaklıkları parıldıyordu.

"Bu bir erkek, Sevro," diye fısıldadı Victra'nın parlayan ağzı. "Doğru tahmin etmişsin."

İzlerken bir an, bedenlerini var eden ısıyı, sözlerini oluşturan titreşimleri görürken, kardeşlerimin kahramanının, her nerede olursa olsun, karısını duyabileceğine inandım. Tıpkı derinlerde, ailemden son kalan Aengus ve Dagan ve Liam'ın ölümlerini hissedebileceğime inandığım gibi. Ne zaman ne de mekân, sevdiklerimiz arasındaki yaşam bağlarını gerçek anlamda koparmaya yeterdi. Bana bunu söyleyen parazit değil, kalbimdi. Odada babam ve annemin, ablam ve kardeşlerimin varlıklarını hissedebiliyordum. Sevincimiz dehşetle son bulacak kadar az değildi. Sandığım gibi gitmemişti. Burada, dünyanın kendisinden daha büyük olan bu gibi anların içindelerdi. Yaşıyorlardı. Yaşamışlardı. Seviliyorlardı.

"Gel merhaba de," dedi Victra.

İrkilerek odaya geri döndüm. "Ben mi?"

"Aptal olmadığını sanmıştım."

Bebek göğsüne doğru sesli bir şekilde solurken onu bana yaklaştırdı. Küçük elini aldım ve parmakları benimkinin etrafında kıvrılırken gülümsedim. Erkek kardeşlerimden biraz daha iriydi ama onu farklı kılan gözleri kapalıydı. Elindeki kanatlı mühürler kemikti, henüz altınla kaplanmamıştı. O sadece bir çocuktu.

"Merhaba, küçük hemantus," dedim, tıpkı ablamın çocuklarına ilk nefeslerini alırken söylediğim gibi, "dünyalara hoş geldin."

Victra'yı yalnız bıraktım. Kapı, yüzünde boş bir ifadeyle dışarıda bekleyen Volga'ya çarptı. Arkamdaki kapıyı kapatıp onaylarcasına başımı salladım. Julii'nin çocuğunun doğumunu kutlarken benim kadar şaşkın bir halde yüzünde bir gülümseme belirdi.

Aralık kapıdan Victra'nın çocuğuna bir dua fısıldadığını duydum: "*Oğlum...*" Duraksadı. *"Oğlum, sen Julii'lerin kanındansın. Ataların karanlıkta ışık damlalarından başka bir şey yokken gece göğüne bakarlardı. O ışıkları birleştirmek için yollar yaptılar. Aynı zamanda insan ırkının koruyucuları olan Barca kanındansın. Nefret edilecek ve nefret edeceksin. Seveceksin ve sevileceksin. Düşeceksin ve yükseleceksin. Huzuru asla tanımayacaksın ama neşeyi bileceksin. Hatta gemilerde karanlık denizlere açılabilir ve yabancı ormanlarda su perilerinin yanında uzanabilirsin. Sen babanın oğlusun. Sonsuza dek oğlumsun. Sonsuza dek Ulysses'imizsin."*

66

LYRIA

Julii'nin Faturası

Victra, mutfak masasında çorba ve ekmekten artakalanları yedi. Ulysses kucağında kundaktaydı. Gece boyunca süren fırtınanın dışarıdaki uğultusu devam ediyordu. Birkaç saat içinde gün ışıyacaktı. Volga ve ben kahvenin etkisiyle uyanıktık. Hepimiz burada fazla kalamayacağımızı biliyorduk. Fırtına dindikten sonra Cormac ve ailesini içeride tutarsak, kasaba halkı şüphelenirdi ve Kızıl El'i kimin arayacağı bilinmezdi. En kısa zamanda gitmeliydik.

Victra'nın gücünü yeterince toplamadığından endişe eden Volga'yla ikimiz beklemek istiyorduk. Onu hiç görmediğim kadar solgun görünüyordu ve Altınlar ne kadar Altın olsalar da hâlâ insanlardı. Dinlenmeye ihtiyaçları vardı. Onu, Volga'nın, uydu alıcısına gitmesine izin vermeye ikna ettik. Cormac onu götürmeyi teklif etti ancak Victra adamın köyden çıkmasını istemiyordu. Oğlu gönüllü oldu. Ama yine aynı kapıya çıkıyordu. Volga gideceği yeri kendi başına bulabilirdi. Masada bağlı kalmaları daha iyiydi.

Açık kapıda yanında durdum. Volga gözlerini kısarak girdap gibi dönen karlara, sonra dönüp ekmeğin ucunu kemiren Victra'nın kol kıvrımındaki Ulysses'e baktı. Hayal'in kara küresini ateşin önüne

bıraktı. "Keşke izleyebilseydim," dedi hafif bir kıskançlıkla. "Neden sana izin verdi ki?"

"Sanırım bana bir ders vermek istedi."

"Bir bebeğin doğumuna hiç tanık olmadım."

"Hiç mi?"

Başını iki yana salladı.

Koluna hafifçe vurdum. "İstersen bir gün bu şansı sen de yakalarsın. Acayip bir şey."

"Hayır," dedi Volga. "Beni rahimsiz yaptılar." Elini tüfeğine götürdü.

"Yeterince parayla artık bunu değiştirebileceklerinden eminim."

"Yirmi milyon," dedi Volga. "Yirmi milyon gerekiyor." Başımı eğdim. Tüm bunları bu yüzden mi yapıyordu? Hayal'in başına verilecek ödülün onun için anlamı bu muydu? İri kadın için yüreğimde aniden bir ağırlık hissettim. Sadece itirafı yüzünden değil, bu konuda bana güvenmeyi seçtiği için. Gülümsedi ve önceki geceden bile daha samimi bir şekilde omzuma hafifçe vurdu. "Gecikmeden dönerim. Onları iyi koru."

Volga'nın kara çıkarak gözden kaybolmasını ve kapıyı kapamasını izledim.

O iyi biriydi. Belki de değildi. İyi neydi ki? O bir piç kurusu tarafından büyütülmüştü, ama babam da öyleydi. Her zaman değil, bana karşı değil, ama Defne Bayramı kutularımızı nasıl zulaladığını biliyordum. Bizimkiler güçlenirken diğer aileler yok oluyorlardı. Kabul etmek istesem de istemesem de, ailemin tüm sevinci bu gerçeğin gölgesinde büyümüştü.

Belki de onu parçalayan, annemin ölümü değildi. Belki de vicdanıydı.

Victra, Volga ayrıldıktan sonra uyanık kalmak için elinden geleni yapsa da tepelerden geçip doğum yapmış bir Altın'ın bile sınırları var gibi görünüyordu. Masada uyuklayıp duruyordu. Nöbet tutacağımı söyleyerek Ulysses ile gidip dinlenmeye onu ikna ettim. Uyandığında, adamların buraya gelmiş olacaklarını söyledim. Şüphesiz kızlarını, kocasını düşünerek gülümsedi.

Silahım kucağımda masaya oturdum ve küreye baktım. Şömine ateşinden çıkan alevler parlak yüzeyinde kıvrılıyordu. Onu aldım ve ellerimi pürüzsüz metalin üzerinde gezdirdim. Fısıltıları zihnimi kurcalıyordu. *Senin içinde ne var?*

Masanın karşısında Volga'nın düğümleriyle sandalyesine bağlı Cormac esnedi. Oğlu Alred, elleri önünde bağlı bir biçimde ateşin önündeki bir battaniyede uyuyordu.

Belki onlara fazla sert davranmıştım. Belki de onları bağlamamalıydık. Ama Volga yokken, bu konuda vicdan azabı çekmeyeceğimden adım gibi emindim. Silahım olabilirdi ama Obsidiyen değildim. Ve Victra bitkin düşmüş görünüyordu.

"Kızını korkuttuysak özür dilerim," dedim, küreyi geri koyarak. "Ne durumda olduğunu ve ellerinizdeki bağları düşününce."

Cormac şaşkınlıkla baktı. "Ah, yapacak hiçbir şey yok, kızım. Birinin kafasına silah tutmak için bir sebep varsa, bu ancak bir bebek olabilir. Bundan daha sessiz bir doğum duyduğumu söyleyemem. O sağlam bir Eşsiz."

Aralık duran kapıya baktım. "Hayatımda onun gibi biriyle hiç tanışmadım."

"Onları bu şekilde yapıyorlar," dedi. "Sağlam. Bizdekinden daha az sinire sahipler."

"Bu doğru değil," diye cevapladım. "Onun için kolay değildi."

"Onlar hakkında hayli şey biliyor gibisin," dedi. "Marslı bir maden kızının onlardan biriyle ne işi olduğunu merak etmiyor değilim. Aksanın. Hiç bu aksanlı bir üstünKızıl duymamıştım. Üstelik gözlerin de şehirli olamayacak kadar bulanık."

"Doğru. Ben Kimmeryalıyım."

"Hangi maden?"

"Casseda," diye yalan söyledim.

"Casseda." Kaşlarını çattı. "Casseda'danmış gibi değilsin."

"Çok Cassedalı tanıyor musun?" diye sordum.

"Pek sayılmaz."

"Normal. Buraya nasıl geldin? Sen de güneylisin."

"Klanımız savaşın başlarında balık avlamak için buraya yerleşti," diye açıkladı Cormac. "Özgürlüğüne kavuşan ilk madenlerden biriydik. Kolay değil, ama çalışmak kendin içinse iyi bir şey. Tuttuklarımızın çoğunu Attika'daki tedarikçilere satarız. Olympia'ya, Agea'ya gider. Hatta Luna'ya. Düşünsene. Bacağımı kaybettikten sonra buraya geri döndüm. Akrabalarımın geri kalanını kaybetmeden onlarla daha fazla zaman geçirmek istediğime karar verdim."

Victra'nm öteki odadan adımı seslendiğini işittim. Cormac'a baktım. "Hiçbir yere gitmiyorum, kızım," dedi.

Masadan kalktım. Kapıdan içeri bakarken, kollarında Ulysses'le yarı uykulu Victra'yı gördüm. "Bana biraz buz getirir misin? Aşağı taraf kırık diş gibi ağrıyor."

Kapıyı kapadım ve ev sahiplerimize şöyle bir baktım. Alred hâlâ ateş başında uyuyordu ve Cormac başını sandalyenin arkasına dayamış, esniyordu. "Bir yere kıpırdama," dedim ona. "Gidip ona biraz buz getireceğim." Kapıyı açtım ve bir bezin üzerini dışarıdan buzla doldururken gözlerimi onlardan ayırmadım. Kar çoktan Volga'nın ayak izlerini doldurmaya başlamıştı. İzler evin sağından eski üsse uzanıyordu. Köşede bir şey tıkırdadı. Tekrar içeri baktığımda Cormac'ın gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Sese bakmak için kapının eşiğinden ayrıldım.

Ses, buz tutmuş bir pencereden geliyordu. Tabancamla karı bir miktar temizledim. Cormac'ın dilsiz kızı karanlık yatak odasından bakıyordu. Büyük bir kısmı gölgedeydi ama solgun yüzü bir hayalet gibi görünüyordu. Parmaklarıyla pencereye vuruyordu. Beni görünce gözleriyle bana yalvardı. Evin içini işaret etti, sonra elini kaldırıp pencereye bastırdı. Ortasına açtığı kesik kanla kaplıydı.

Rüzgârla alakası olmayan bir ürperti hissettim.

Arkasında bir karaltı hareket ediyordu. Kızın yüzü aşağı eğildi ve başı pencereye çarparak camı büyük, tırtıklı parçalara böldü. Buzları attım ve silahımla kapıya geri döndüm. Cormac masadaki yerinde değildi. Alred'in ateş başındaki yeri boştu. Kesilen ipleri yerde duruyordu. Victra'ya seslendim ve koşarak kapıdan içeri gireceğim sırada bir buz parçasına basıp kaydım.

Öne doğru devrildim ve kafamın üzerinden bir şey geçerek *pat* diye ahşap kapı çerçevesine çarptı. Döşeme tahtalarına sertçe çarptım ve dönüp baktığımda Alred'in, kapı eşiğinden bir sapanOrak çekmeye çalıştığını gördüm. Hızla çekip karnıma saplamak üzere döndüğü sırada silahımın namlusuyla karşılaştı. Bir elini uzattı. "Lütfen..." Ateş ettim ve kolu kırmızı bir püskürtü halini aldı. Şaşkın bir halde koluna baktı. Parçalanmış kemikler teninden çıkmış ıslak bir çaput gibi omuz yuvasından sarkıyordu.

Çığlık attı.

İkinci el ateşim çenesinden yukarı doğru başını patlattı. Kapıdan dışarı fırlamıştı. Ayağa kalktım. Dünya gergin ve canlıydı. Parlak bir şey bağırırcasına yanımdan geçip arkamdaki duvarda bir delik açtı. Brea'nın yatak odasından daha fazla parçacık ışını fırlayarak havayı ozon kokusuyla doldururken yüzüstü yere yattım. Duvardan içeri ateş ettim. Alevler şimdi battaniyeden masaya ve mutfağa yayılarak odanın köşesini kaplıyordu. Duman odayı perdeliyor ve gözlerimi yakıyordu. Victra'nın kapısı hızla açıldı ve jiletiyle bir hışım dışarı fırladığı sırada yerdeki beni, kapı eşiğindeki ölü Alred'i ve mermi deliklerini gördü.

"Kızıl El," dedim hırıltılı bir sesle.

"Onu hakladın mı?"

"Bilmiyorum."

"Yerde kal." Dumanların arasından geçerek kulağını deliklerden birinin yanına dayadı. Sonra kapıyı sertçe açtı. Peşinden gittim ve Cormac'ı bağırsaklarını tutar halde buldum. Silahı odanın diğer ucunda yerdeydi. Victra, Cormac'ın göğsüne çöktü ve jiletini eline sapladı. Adam acıyla inledi.

"Köydekilerin sayısı kaç?" diye sordu. Başparmağını adamın gözüne soktu. "Kaç kişiler!"

"Yüzlerce." Kahkahayla güldü. "Eski üste. Sen öldün, Altın. Silah seslerini duymuşlardır. Obsidiyenini yakalayacaklar. Sen artık bir solucan yemisin, köleci. Sen ve dölün."

"Aracın var mı?"

Adam sadece güldü. Victra parmağını gözüne batırdı ama adam tek kelime etmiyordu. Kafatasının sağ tarafını çökerten bir yumrukla Victra adamı öldürdü. Bir şifonyerin arkasından hırıltılı bir ses duydum. Bu Brea'ydı. Adamın odasındaki tığ işi kızındı. Brea adamın kızı değildi. Adamın karısı denizde falan değildi. Karısı bu çocuktu. Boynuna bir cam parçası saplanmıştı. Bana bakarken yarasından ve ağzından hırıltılarla kanlar fışkırıyordu.

Victra artık odasında değildi. Geri döndüğünü duydum. Kucağında bir örtüye sarılmış Ulysses'le yatak odasının kapısında belirdi. Yalınayaktı ve dumandan başı dönüyordu. "Lyria, gidiyoruz."

Kanlar içindeki kıza baktım. "Onu bırakamayız!"

Victra kıza baktı, bana baktı ve özür dileyen bir ifadeyle Ulysses'i sıkıca sarıp kapıdan koşarak çıktı ve gözden kayboldu. Brea'yı alevler içindeki evden dışarı sürüklerken ve karda bırakırken nefes nefeseydim.

"Her şey yolunda, kızım," dedim öksürükler arasında. "Artık emin ellerdesin. Bir şeyin yok. Emin ellerdesin." Kanı ellerimi ıslatıyor ve karların üzerini lekeliyordu. Çok kanaması vardı. Burada ölemezdi. O adamın elinden kurtulduktan sonra, bu şekilde olmazdı. Ölemezdi.

Kanamayı durdurmak için ellerimi yaraya bastırdım ancak cam kesiği çok derindi; elimden gelen tek şey, kar kadar bembeyaz kesilirken yanan evin alevlerinin yansıdığı gözleriyle bana bakışını izlemekti. Onu tanımıyordum ama onun ben ya da kız kardeşim olabileceğini hissettim.

Köyden bağrışmalar geliyordu. Silah seslerini duyan Kızıl adamlar yanan eve koşuyorlardı. Yirmi, belki elli kişiydiler. Hepsi Kızıl El olabilir miydi? Yakındaki bir evin kapısında bir kadın onlardan kaçmam için eliyle bana işaret etti. Victra çoktan gitmişti, ayak izleri dağlık bölgelere geri uzanıyordu. Onun peşinden, bağıran adamlardan uzağa doğru koştum.

Fırtınada iki kez izleri kaybettim. Ne kadar denesem de, paraziti kendi irademle çağıramıyordum. Rüzgâr yüzümü ısırıyordu, parmaklarım zaten uyuşmuştu. Victra'yı yakalayacağımı sanmı-

yordum. Adımları benimkinden rahatlıkla iki kat uzundu. Ama koşmaya devam ettim. Yan tarafım acıyordu. Ciğerlerim soğuktan yanıyordu. Gökyüzünde, rüzgârın sesinden daha derin bir şey kükrüyordu. Yukarıdan geçen birkaç gemi, yağan karda ışıldıyordu. Donmuş dere yataklarından geçip herdemyeşil bir ormana girdim. Victra'nın izlerini bulmaya çalışarak daireler halinde koşuyordum ama sanki birdenbire kanatlanıp sırra kadem basmıştı. Ağaçlara sığınmış olmalıydı. Onları ararken diğerlerini Victra'ya götürüyor olabileceğimi fark ettim. Ona yardım etmek için ne yapabilirdim ki? Ancak onu yavaşlatırdım. Bir yanım bunun benim hatam olduğunu biliyordu ama buzu o istemişti. Volga'nın eski üsse gitmesi gerekiyordu. Hiçbiri Cormac'ın Kızıl El olduğunu tahmin etmemişti. Hiçbiri onun gerçek kimliğini görmemişti. Ben şüphelenmiştim. Gözlerimi üzerlerinden ayırmamıştım, ta ki ayırana kadar.

Halatları nasıl kesmişlerdi?

Rüzgâr, sabah olduktan kısa süre sonra dindi. Kar iri taneler halinde düşüyordu. Her taraf tunç rengine büründü. Tabancam yanımdaydı ama sadece üç mermisi kalmıştı. Ne yapacağımı bilmeden, av peşindeki adamların, köpeklerin veya gemilerin seslerine kulak vererek ormandan ayrılmadım. Hiçbir şey duymuyordum. Sadece dönen bir dünyanın sessizliği.

Volga'ya ne olduğunu öğrenmeden hiçbir yere gidemeyeceğimi bildiğimden, mümkün olduğunca dağ geçitlerinden uzaklaşmadan ve açık arazilerde elimden geldiğince koşarak tekrar kasabaya doğru yola koyuldum. Bir çitin üzerinden atlarken, başka bir ağaç kümesinin arasında bir renklilik gördüm.

Ağaç sınırının kenarında, botların ezdiği karın üstü kana boyanmıştı. Birçoğu bir silahlı çatışmadan devrilmiş veya parçalanmış ağaçların beyaz kabuğuna sıçramıştı. Birkaç ağaç pürüzsüzce kesilmiş, muhtemelen Victra'nın jiletinden geçmişti. Karda bir şey yatıyordu. Onu almak için eğilirken irkildim. Üzerinde Kızıl armalar olan bir eldi. Karın eridiği bir toprak parçası üzerinde daha fazla kan izi vardı. Mekiklerinin indiği yer olmalıydı. İzin bir yere doğru uzandığını görmüyordum.

Victra'yı yakalamışlardı. Ulysses'le ikisi ellerindeydi.

Boğazıma taş gibi bir yumru oturdu.

Sonra garip şekilli bir ağacın etrafında çırpınan kargaları gördüm.

O ağaçta bir tuhaflık vardı.

Sendeleyerek yanına gittim, kalbim beynimden hızlı işliyordu. Dehşetin parmakları içimi tırmalıyordu. Kargalar dağıldı. Gölgem ağacın üstüne düştü. Bacaklarım titriyordu. Dizlerim boşaldı. Gördüğüm şeyi kabullenemeyerek, kabuğu saran küçük kan damlalarından gözlerimi alamayarak, bir bebeği neden baş aşağı bir ağacın gövdesine çivilediklerine anlam veremeyerek yere çöktüm.

67

LYRIA

Hissiz

Ulysses ölmüştü.

Kar yağışını izleyerek otururken hiçbir şey hissetmiyordum.

Ulysses'i indirip montuma sararken hareket ettiğimi görüyor ama hissetmiyordum. Bu işi yapmak ne kolay ne de temizdi.

Ellerimle bir mezar kazmaya çalıştım ama toprak donmuştu. Parmaklarımın kanadığını fark edene kadar kazmanın çok zor olduğunu fark etmedim.

Ceketime sarılı cansız bebeğe tekrar baktığımda yıkıldım.

Onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Onu bu dünyanın bir parçasıymış gibi toprağa gömemezdim. Bu dünyada bir gün bile geçirememişti. Onu leşçillere yem olsun diye burada bırakmayacaktım. Leşçiller zaten yapacaklarını yapmışlardı.

Tek yapabileceğim onu yanımda götürmekti.

Yürürken titriyordum. Ceketimi giymezsem ölecektim. Ama onun üşümesine izin veremezdim. Teni çok inceydi. Çok ince. Yürüdüm. Nereye ya da neden olduğundan emin değildim ama kendimi köyün kenarında, aşağıya bakarken buldum. Üssün dışında bir keşmekeş vardı. Ambrosia reklamlı olan dahil, yarım düzine yeni gemi duruyordu. Silahlı elli adamdan fazlası ortada geziniyordu.

Kaç tanesinin ailemin ölümünde payı vardı? Kaç tanesi boğazını kemiğe kadar kesmeden önce kız kardeşime tecavüz etmişti? Kaç tanesi kafatasını kırdıktan sonra bu bebeği ağaca çivilemişti?

Bir şeyin etrafını çevrelemiş, tekmeliyorlardı.

Bacaklarımın beni tepeden aşağı sürüklediğini hissettim. Elim tabancanın soğuk kabzasındaydı. Üç mermi kalmıştı. Harmony için üç tane. Çalılıkların arasında pusuya yatarken kasabanın kenarında, kalabalığın ayrıldığını ve Harmony'nin adamlarına emir verdiğini gördüm. İki hafta önceki görüntüsünden bir farkı yoktu. Kardeşimi öldürdüğü zamanki gibiydi, sadece şimdi üzerinde bir kışlık palto vardı, elindeyse Victra'nın kanlı jileti. Adamları emirlerini yerine getiriyor ve az evvel tekmelediklerini gemilerine sürüklüyorlardı. Victra ve Volga.

Koştum. Bize sığınak olacağını sandığımız kül olmuş eve ulaştım. Diğer evlerin arasında uzanan dar yollardan geçtim. Gemi kalktığında hâlâ yüz metre uzaktaydım ve yerdeki Kızıl El üyeleri onlara tezahürat ediyorlardı. Gemiler kuzeye giderken, ben de Ulysses'e sarılı ceketimle orada duruyordum. Tabancam elimde işe yaramaz halde duruyordu.

"Kızım," diye fısıldadı biri. "Kızım." Bir kadın aralık bir kapıdan bana bakıyordu. Kapıyı biraz daha açtı. Bu yanan evden kaçarken beni izleyen kadındı. Beni yanma çağırdı. Neden ya da nasıl emin değildim ama kendimi evinin içinde buldum. Silahımı çıkartıp ona doğrulttum. İrkilerek geri çekildi. Odanın karşı tarafındaki bir adam başını HK'sından çevirip bana baktı. Sonra tekrar dönüp bir şehrin üzerine düşen bedenleri gösteren ekrana baktı. Brea mutfak masalarının üzerinde yatıyordu. Kanı temizlenmişti, üzerinde bir elbise vardı ve yüzü kış meyveleriyle çevriliydi. Uyuyor gibiydi.

Onların kızıydı.

"Kızıl El bir yıl önce geldi," dedi Brea'nın annesi ateşin sıcağında ısındığım sırada. Adı Maeve'di. Bir oğlan arka odadan izliyordu. "Kasabanın kuzeyindeki madene taşındılar. Eski üssü iletişim noktası, kıyının yukarısındaki madenleri de mevzi olarak kullanmaya

başladılar. İlk başta iyiydi. Gamalarımız çoktan kaçmıştı. Ama sonra Obsidiyenler geldi ve işler kötüye gitti. Obsidiyenler onları kuzeye kovalarken, daha fazla El belirmeye başladı.

"Madenin dışında binlerce insanı öldürüp gömdükleri bir arazi var. Adamları çatışmaya başladılar. Birbirlerini öldürmeye başladılar. Sanırım uğruna yaşayacakları bir şey olmadığını düşünüyorlardı. Sonra bize klanımızın kadınlarını alacakları söylendi." Hıçkırığını bastırdı. "Bebeğimi götürdüler. On üç yaşında bile değildi. EvlilikÇağına daha çok vardı ama yine de aldılar onu. Mora'nın daha çok küçük olduğunu söyledim. Ama..." Dudakları titredi. "Yine de onu üsse götürdüler. Onu götürecekler."

Maeve bana trajedisini anlatırken sandalyede bitkin halde oturuyordum. Kollarımdaki kanı temizlemek için kullandığım bez bir ılık su kabında öylece duruyordu. Bana verdiği bayat çorbadan artık buhar tütmüyordu. Kaşığı kaldırmamıştım bile. Dışarıda, zaman zaman silah sesleri veya bağrışmalar duyuluyordu. Ulysses'i kollarımın arasına aldım.

"Mora mı?" diye sordum. "O kim?"

"En küçük kızım. Henüz on iki bile değil." Hıçkırarak ağladı.

"Onu almalarına göz yumdunuz," dedim, Ulysses'in ölü yüzüne bakarak. "Brea'ya neler yaptıklarını bile bile?"

"Ne yapacaktık?" dedi kadın. "Bizi öldürürlerdi. O madende yüzlercesi var. O adam... Cormac. O bir canavar. Karşı çıkmaya kalkışan bir çocuğu... öldürdü." Başını iki yana salladı.

"O artık ölü. Arkadaşım o işin icabına baktı."

"En kötüleri o değil. Seçici var, eşleri seçen adam. Brea'yı seçti, şimdi de..." En küçük kızının adını söyleyemiyordu bile. "Bir de kadın var."

"Harmony."

Kadın başını salladı ve Brea'ya baktı. "Üste yeni kızlar topluyorlar. Teftiş ettikten sonra onları eş olmaları için madene götürecekler. Altınlara yardım ettiğimizi söylediler."

"Kimse de onlara engel olmaya çalışmadı," dedim. "Sadece izlediniz."

Hıçkırıkları kesik kesik geliyordu. Konuşmaya çalışıyordu. Bir bahane daha sunmak için. Ama sonra kızına baktı ve diğer çocuklarının bulunduğu yatak odasına koştu. Korku bu köyü esir almıştı.

Maeve'in kocası şimdi bana bakıyordu. HK'dan gelen ışık onu mide bulandırıcı yeşil bir renge bulamıştı. Tek yaşam belirtisi gözlerindeki renkti. "Sen Gama mısın?"

"Neden? Gama kızına tecavüz mü etti?" diye çıkıştım.

Çenesi esnedi. "Kızım hakkında bir daha konuşursan, seni sürükleyerek El'e bizzat ben götürürüm."

"Bunu dizlerinin üstünden nasıl yapacaksın?" diye sordum. Yutkunarak dönüp HK'ya baktı. "Son kızın orada değil, ihtiyar adam." Sürülmemiş arazideki üssü gösterdim. "Orada."

"Karanlık çökene kadar kalabilirsin," dedi sessizce. "Sonra gidersin."

Ateşin loş ışığında, kız kardeşimin ve çocuklarının yüzlerini izlediğim gibi Ulysses'in soğuk yüzünü izledim. Ceketi yüzünün üzerine çektim. İzlemekten bıkmıştım.

Duvarların arasından kürenin fısıltılarını duyabiliyordum.

O gece, kar yağarken Cormac'ın evinin molozlarını kazıdım. Kuzey duvarı sıcaktan içeri doğru ufalanmış ve metal çatı bükülmüştü. Kurumdan öksürerek, mutfak masasının kalıntılarından kararmış keresteleri çekip çıkardım. Hayal'in kara küresi şöminenin taş çerçevesinin önünde duruyordu. Ellerimi giysimin kollarına sararak onu dışarı çıkardım ve evin kalıntıları arasına çömeldim.

Ateşin sıcaklığına rağmen, tahmin ettiğim gibi küreye bir zarar gelmemişti. Kilidi yoktu. Metalde nereden açıldığını gösteren menteşe veya aralık yoktu. Çıplak parmakla vurdum. Soğuktu. Nehir taşı gibi. Küreyi iki elimde tuttum, nasıl açılacağını anlamak için döndürdüm. Belki de açılmıyordu. Parmak eklemlerimle vurdum. İçinde ne varsa Hayal bunu almak için hayatını riske atmıştı. Bu, işime yarayabilecek bir şey olmalıydı.

İçi boşsa bile anlaşılmıyordu. Ama değilse daha ağır olmalıydı. Volga'nın, onun üzerinde kayaları kırdığını görmüştüm. Victra'nın

jileti, üzerinde bir çizikten başka hasar yaratmamıştı. Hayal'in, parmaklarındaki implantlarla ona sesleniyormuş gibi bir hali vardı. Belki de açmak için onlara ihtiyacım vardı. Ama onlara ihtiyacım varsa neden bana seslensindi ki? Başımdaki parazitin yakınlığının onu açacağını umarak kafamı ona doğru eğdim. Beynimdeki kanın daha yüksek sesle pompalanması dışında bir şey olmadı.

Küreyi hayal kırıklığıyla yere indirdim ve arkama yaslandım. Kar taneleri gökten uçuşup yüzümde toplanıyordu. Ellerimdeki açılmış kabukları emdim ve düşündüm. Ne yapacaktım? Ne yapabilirdim? Kurtuluş bu kürede değildi. Olsa bile, Volga ve Victra zaten ölmüştü.

Ellerimi küreye bıraktım ve yenilgiyi kabullenmeyi düşündüm.

Kafamdaki basınç, patlayan bir balon gibi azaldı. Kucağımdan alçak sesli bir uğultu yükseldi ve başparmağımın küre üzerinde bıraktığı hafif kan lekesinin altından zümrüt yeşili bir ışık belirdiğini gördüm. Doğruldum ve gözlerimdeki kurumları sildim. Siyah metaldeki yeşil ışık dalgalandı ve boğanın üstündeki bir kadın şekliyle birleşen, gizli, minik matematiksel semboller girdabına dönüştü. Görüntü başparmağımdan büyük değildi.

Başımdan gelen yumuşak bir kadın sesi, *DNA örneklemesi tamamlandı, Énatos Hayal için yeni protokoller uygulandı,* dedi. Yoksa ses küreden mi geliyordu? *Sfaíra erişimine izin verildi.* Küre mırıldanırken ve meridyeninin etrafındaki bin milimetre genişliğindeki şeritler saat yönünde ve saat yönünün tersine dönene kadar yüzeyi çözülmeye başlarken yüreğim delicesine çarpıyordu. Küre ikiye bölünene kadar parçalar üst üste katlandı ve yumuşak ışıkla titreşen bebek dişi rengindeki içini ortaya çıkardı. Kürenin içine belli belirsiz sembollerle işaretlenmiş birkaç yüz küçük bölme yapılmıştı.

Kürenin içi ile aynı malzemeden yapılmış merkezi bir cihaz kürenin tabanına yerleştirilmişti. Başparmağım büyüklüğündeydi. İçinde yeşil bir ışık parlıyordu ve Victra'yı ormanda bulduğum zaman olduğu gibi kafamdaki parazit ile arasında frekans akışı olduğunu hissettim.

Kortikal implant tanısı tamamlandı.

Önümdeki havada uzun yeşil bir karakterler listesi belirdi. Onlara dokunmak için uzandım. Ancak orada değillerdi. Onları elimle kaydırdım ve aşağı doğru aktılar. Liste uzayıp gidiyordu ve hiçbiri bana bir anlam ifade etmiyordu.

İmplant işlevselliği bozuk. En kısa zamanda Rahim'de tamir ettirin.

Tamir ettirmek mi? Beynimdeki parazit implantı mı? Bunu nasıl yapacaktım ki?

Coğrafi konum işlevi kullanılamıyor. Mobil bağlantı kullanılamıyor.

Parazit aklımı okuyordu. İmplant nasıl bir şeydi?

Astarte'den bir hediye.

Astarte kim?

Sizdiniz.

Bu ne anlama geliyordu? Cevap yoktu. Hayal neydi? Nasıl tamir ettirecektim? Tamir edilmesi için bir hatırlatma dışında yanıt yoktu. *Lanet olsun.* Kahverengi kadın Hayal miydi, yoksa Hayal parazit miydi? Onun tarafından kontrol mü ediliyordu? Ya ben? Tamir ettirirsem kontrol mü edilecektim? Tamir ettirebiliyorsam birilerinin bundan haberi var demekti. O kişiler paraziti kontrol mü ediyordu? Beni kontrol ederler miydi?

Volga, Hayal'in sadece bir kadın olduğunu düşünüyordu, ancak Victra'nın bildiği başka şeyler vardı. Bu hiç mantıklı gelmiyordu ve şu an gerçekten umurumda değildi. Ben kürenin içinden bir roketatar falan çıkmasını beklemiştim.

Tedarikleri gözden geçirdim. Hiçbir şey anladığım bir dilde etiketlenmemişti. Ve her cihaz bir diğerinden daha etkisiz ve tuhaftı. Jel içine yerleştirilmiş küçük mavi diskler vardı. Çeşitli tüpleri olan siyah bir burun spreyi. Göz çevresine takılıyormuş gibi görünen enjektörlü gümüş bir cihaz. Cumhuriyet sembollü bir kredi yüzüğü. Toplum sembollü bir kredi yüzüğü. Tuhaf kanatlı sembolleriyle bir kredi implantı. Farklı renklerde, çakıl büyüklüğünde yüz topun bulunduğu bir kutu. On dört rengin hepsinden seçmece iris implantları. Bir titanyum küre. Berrak sıvılarla dolu küçük şişeler. Renkli iğnelerden oluşan bir cephanelik... Can alan veya hayat veren bir minyatür eczane. Dokunduğumda yüzümün ürkütücü hololarını

yayan pasaport implantları. Ve daha işlevini bilmediğim yüzlerce şey. Ama lanet olası tek bir silah yoktu. Sihirli bir süpürge yoktu. Haplardan birinde olmadığı sürece ışınlanma cihazı yoktu. Vücut zırhı yoktu. Evrensel bir telsiz yoktu. El bombası yoktu. Lanet olası bir kullanım kılavuzu yoktu. Bir şekilde kahraman olmak için kullanabileceğim tek bir şey bile yoktu.

"Bu bok ne işe yarıyor!" diye yalvardım. "Yardım et bana. Lütfen." Parazit karşılık vermedi. Gevşek devrelerini sarsmaya çalışarak başıma vurdum. "Haydi!"

İmplant işlevselliği bozuk. En kısa zamanda tamir ettirin.

Pislik.

Küfretmek nöron israfıdır.

Aptal parazit. İşe yaramaz bir hazine. Volga'nın kullanabileceğini söylediğinde Hayal'in anlatmak istediği buydu. Benim bunu hak etmediğim. Kahretsin. Burada olan bir tek bendim.

Bana yardımcı olacak bir şeyler bulmaya kararlı bir şekilde içindekilerin geri kalanını da karıştırdım. Alt halkası etrafındaki bir bölmeyi açtığımda kaşlarımı çattım. İçinden, mermi veya hap konulan bir şeymiş gibi görünen küçük ve esnek bir hazne çıkardım. Ancak jel haznede ne mermi ne de hap vardı.

İçi *dişlerle* doluydu.

Gülmeye başladım.

Koşarak Maeve'in evine döndüm. Ağlayarak kızının yatağında yatıyordu. Kapıyı arkamdan çarparak kapayana kadar dönüp bakmadı bile. Gözlerim dumandan kan çanağına dönmüştü. Saçlarım sıçan yuvası gibiydi. Pantolonum yırtılmıştı. Kurum ve kanlar içindeydim ve yarı yanmış bir battaniyenin içinde Hayal'in küresini taşıyordum. Ne küçük HK'sı önündeki sarhoş pislikle ne de kızı her gün yolun karşısında tecavüze uğrarken pencerenin önünde korkak bir keçi gibi oturup tırnaklarını kemiren anneyle uğraşacak haldeydim.

"Bu piçlerin kızları madene geri götürmesi ne kadar sürer?" diye sordum.

"Sana gitmeni söylemiştim," dedi kocası.

Silahımı kafasına doğrulttum. "Bakır çeneni kapa. Benim işim karınla."

Ağzını aptal bir katır gibi kıpırdattı ve bir sebepten ötürü Obsidiyenlerle savaşmak için toplanan Cumhuriyet gemilerini gösteren haber programlarını silahımın namlusundan daha ilginç buluyormuş gibi davranarak tekrar HK'ya döndü. Karısı, duvara dönüşmeye çabalarcasına karşıya baktı. "*Maeve.*" Cevap vermedi. Yakınına çömeldim, yıllardır yıkanmamış gibi kokuyordu. "Maeve." Ben kulağını çekene kadar dönmedi. "Mora'nı tekrar görmek ister misin?" diye sordum. "Küçük kızını görmek ister misin?"

Başını kaldırdı ve onaylarcasına salladı.

"O piçler kızları ne zaman madene götürürler?"

"Sabah," dedi. "Tetkik o kadar uzun sürmez. Tepede uydular varken uçmazlar. Onları..." Dudakları tuzlu sümüklüböcekler gibi titredi. "Onları bayılana kadar üste tutuyorlar. Genellikle ona kadar."

"O halde beni bir matkapElemanının ağzını açık bırakacak kadar güzelleştirmek için gündoğumuna kadar zamanın var," dedim. "Bunu yapabilir misin? Biraz allık sürüp bu sıçan yuvasını hale yola sokar mısın?"

Gülümsedi. Sonunda bildiği bir şeyi yakalamıştım.

"Biraz yağ ve ütü. Dolabın hemen arkasında bir tane var."

"Güzel, Maeve. Güzel. Ve bir penseye ihtiyacım olacak. Elindekilerin en küçüğüne."

68

LYRIA

Şşşt

Sabah olduğunda ayakkabımdaki pense yüzünden topallamamaya çalışarak buz tutmuş kar üzerinde üsse doğru yürüyordum. Hava aydınlık, gökyüzü mavi ve böyle iğrenç bir güne yakışmayacak kadar güzeldi.

Deniz dans eden gri bir âşık gibi kıyıya uzanıyordu. Havaya yükselen tuzlu su serpintileri parlak ve lüle lüle saçlarıma yapışıyordu. Maeve, madenlerden kurtulduğunda kendisi için hayal ettiği güzel rüyanın cehenneme dönüştüğü bir dünyaya kendini kapatmış olabilirdi. Ancak bir soykırım kaçağından nasıl gül yanaklı, uçuşan etekli ve paskan matkapElemanlarının döl fışkırtmalarını sağlamak dışında bir şeyden anlamayan aptal bir maden kızı yaratacağını iyi biliyordu.

Bu çarpık kasaba için anayol sayılan yerde yürürken, saklayacak bir şeyim varmış gibi başım önümdeydi. Kolumun altında bir kabarıklık vardı. Küre değildi. Onu küllerin arasına gömülü halde, Ulysses'i de Maeve'in yanında bırakmıştım. Yanımdaki tek şey, Maeve'in acınacak kilerinden bir kova tuzlu balık ve eski üssün önünde yakmaç içen Kızıl El kasaplarının sabah uyuşturucu içmesini unutturacak kadar açık duran bacaklarımdı. Arı gibi üzerime geli-

yorlardı. Görgü yoktu. Fetih peşindeydiler. Gördükleri şey onlarındı. Ve Seçici'nin benden nasıl vergisini almadığını merak ediyorlardı.

Sorular sorarak taciz ediyorlardı. Tamamen mülayim ve bitap düşmüş gibi davranıyor ve ağaçlarda boşluk bulmaya çalışan sarhoş bir serçeymiş gibi sallanıyordum. Elimde bir yüzük olup olmadığını görmek için ellerimi çekiştirdiler. Beni aralarına aldılar ve yakmaç içmeye zorladılar. Biri elini kıçıma götürüp az kalsın epoksiyle sabitlediğim diş haznesinin yakınlarını avuçlarken, dudaklarımın arasına bir yakmaç aldım. Kıçımın üstündeki elinin çekimine karşı koyamıyormuşum gibi çekingen davranıyordum. Diğer çocuklar kıskandılar ve en irisi diğerini omzuyla kenara itti.

"Hiç yakmaç içmemiştim," dedim en iri olanına.

"Kalede daha karton karton var," diye övündü. Ağrıyan dişetlerime dilimle dokunmamaya çalıştım. Beynimin bir yanı, ağzını yüzünü oracıkta patlatmak istiyordu, belki de biraz daha aşağısına nişan almak. Diğer yanıysa aptal piç kurusuna acıyordu. Sivilceliydi, yirmili yaşlarında bile değildi. Silahı, iri elleri ve iri omuzları var diye kendini bir şey zannediyordu. Ancak kahrolası aptal daha önce hiç savaş donanımları içinde bir Telemanus ya da elinde bir fincan çay ve on milyarlık giysi ile ekipman kuşanmış Hükümdar'ı görmemişti. Victra'nm ayakta durmuş, büyüme şansı olsa dünyayı değiştirebilecek bir bebeğe can verirkenki halini hiç görmemişti. Aptal piç kurusunun gerçek boyutlarına dair bir fikri olsaydı, aslında ne kadar küçük olduğunu anlayınca kahrından yıkılıp ölürdü.

Ne kadar küçük olduğumun farkındaydım. Ama onların da ne kadar küçük olduklarını biliyordum.

Beynimin son kısmı, en önemli kısmı, Harmony'nin bağırsaklarını eritme, kafasını kesme ve geri kalanını ateşe verme düşüncesiyle meşguldü. Bunu sadece Tiran için bile yapardım ve belki de suçlu hissederdim. Ama damarlarına uyarıcı basmış tecavüzcüleri kız kardeşimi de mahvetmişti. Çocuklarını lime lime doğramışlardı. Onları sapanOrakla soğan gibi kesip biçmişlerdi. Yürüyemez durumda olduğu halde babamı öldürmüşlerdi. Sonra bir bebeği ağaca çivilemişlerdi. İnsan olup olmamaları, sorunları olup olmaması,

uyuşturucu kullanıp kullanmamaları, zor bir hayatları olup olmadığı, *nedenlerinin* olup olmaması umurumda değildi. Tek bildiğim, birinin elinin sırtımdan aşağı kaydığı ve öleceğimi bildiğim için buna katlanarak gülümsediğimdi. Ancak götürebildiğim kadarını da beraberimde götürecektim ve belki, bir ihtimal, arkadaşlarımın hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenecektim.

İri olan beni eski üsse götürdü. Omzuma sarılıyor ve o kadar yakından fısıldıyordu ki nefesinde, sabah yediği yumurtaların ve tütünün kokusunu duyabiliyordum. Parmakları sağ memem üzerinde gezindi. Beraberindekiler yarı kıskanç, yarı kibirli bir halde arkadan geliyorlardı. Beni kapıdaki aşağılıkların yanından geçirdi ve önce kendisinin tecavüz edeceği, sonra da yarısı bitmiş bir yakmaç gibi paylaşacağı bir odaya çekmeye çalıştı. "Buraya hiç girmemiştim!" diye gürültüyle şakıdım Maeve'in aksanma yakın bir sesle. "Demek böyle bir yermiş! Tabii bir zamanlar Griler vardı muhtemelen. Belki Altınlar! Bellona'lar, değil mi? Her zaman Olympia'ya gitmek istemişimdir."

"Olympia'yı boş ver," dedi. "Şimdi karga kaynıyor orası. Eğlence asıl burada."

Ancak gürültü daha iri köpeklerin dikkatini çekmişti ve o beni odaya çekmeden önce, Seçici'nin yardımcılarından biri köşeden belirdi. Metal bir kolu, nazik gözleri ve pas rengi güzel saçları vardı. "Oradaki kim, Torrow?"

"Ah, sadece bir arkadaş," dedi iri Torrow, uysallıkla. "Seni ilgilendirmez, Duncan."

"Balıkların Harmony'nin elinin altında olduğunu biliyorsun," dedi yakışıklı adam. Kahvesini yudumladı ve parlak gözleri bana çevrildi. Yirmili yaşlarının ortasında görünüyordu. Kendini beğenmiş ama nazik bir yanı vardı.

"Seçici vergisini zaten topladı," dedi benim aptal, koruyucu bir şekilde beni sakınarak. "Bu yaşı ileri bir kız."

"Çocuklarınız var mı, küçük hanım?" diye sordu Duncan bana kibarca.

"Bir tane bile yok," dedim.

"Eşiniz?"

"Gitti ve öldü," dedim.

"Hangi klandansınız?"

"Beta."

"Ben de Omikron." Gözlerini kısarak bana baktı ve garip bir şekilde gülümsedi. "Yaşınız?"

"Yirmi," dedim.

Güldü. "Daha ziyade yirmi dört gibi." Kahvesinin dibini yere döktü ve Torrow'a doğru bir adım atıp robot parmaklarıyla işaret etmesiyle omuzlarımın etrafındaki kolun yok olması bir oldu. Torrow beni itti. "Kaltak senin olsun," diye mırıldandı. "Zaten muhtemelen ölü bir mağarası vardır."

Duncan üzerimi arayacağını söyledi kibarca. Yeterince derin bir arama yapamamıştı. İşi bittiğinde beni koruyacağı bir yere götürüyormuş gibi yüzümdeki karları temizledi. Beni, içinde bilgisayarların olduğu ve birkaç çocuğun bilgisayarların üzerine eğildiği büyük bir odaya götürdü. Seçici yumurta, balık ve kan sosisinden oluşan bir kahvaltı yapıyordu. Duncan beni içeri soktuğunda, "Ne var?" diye sordu. Seçici zayıf ve tilki gibiydi. Gözlerinden zekâ ve tekinsizlik akıyordu.

"Taze av," dedi Duncan.

"Taze mi? O bir kalıntı."

"Öyle olabilir ama tohumsuzmuş. Üstelik bebeklerden daha iyi."

"Vergileri çoktan topladım. Onu geri at."

"Onlar çocuk," dedi Duncan. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Seçici yumurtalarından yedi ve gözlerini ona dikti. "Bir eşe ihtiyacın olmadığını söylemiştin."

"O *benim için* değil. Kızların bazıları henüz kanamamış bile."

"Yani?"

"Yani yaptığımız doğru değil," dedi Duncan ellerini kemerine yaslayarak. Bu kişi her kimse sözünün bir ağırlığı vardı. Seçici bunu bir meydan okuma olarak görmüyordu ama diğer çocuklar onları izliyordu.

Seçici yumurtalarını itti ve bir yakmaç yaktı. Dumanın arasından beni süzdü. "Onu döndür." Döndürüldüm. Dans ederken ablamın yaptığı gibi bacaklarımı olabildiğince göstermek için elimden geleni yaptım. Başım dönmüş gibi hafifçe güldüm.

"Bir koca ister misin?" diye sordu bana Seçici. Bir mağara balığı gibi kötü gözlerini beni iyice görebilmek için kısıyordu. Utangaç bir biçimde önüme baktım.

"İyi biri olduğu sürece," dedim. "Ben mi seçeceğim?"

Adamlar güldü.

"Hayır, kızım," dedi Seçici. "Sen seçemezsin. Onu başSözcü yapar. En iyi kandan olan, en iyi kısrağı alır. Ve sen en iyi kısrak değilsin. Dolayısıyla hangisi denk gelirse o. Hâlâ koca istiyor musun?"

Başımla onayladım. "Her gün balık kokmaktan iyidir."

Benimle ne yapacaklarını tartışırlarken bana küçük bir tabak kurumuş yumurta verdiler. Tükürüğüm uzayda haşlandığından beri yediğim diğer her şey gibi yumurtalar da tatsızdı. Tabağımdaki son parçayı yediğimde, Duncan beni birkaç çocuğun nöbet tuttuğu bir odaya götürdü. Kapı açılırken kümelenmiş bedenlerin kokusu buram buram duyuluyordu. Yaklaşık yirmi kız korkudan birbirlerine sarılmış, kirli çarşaflı eski şiltelerde yatıyorlardı.

"En küçüğünüz hangisi?" diye sordu Duncan.

On bir yaşında bile göstermeyen bir kız, kendisinden de küçük bir kızı işaret etti. "Lea."

Duncan diz çöküp onu yanına çağırırken yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Evine, ailenin yanma gitmek ister misin, ufaklık?" Kız dehşet içinde başıyla onayladı. Duncan elini uzattı. Diğer kızlar onu ittirene kadar kız Duncan'ın elini tutmadı. Duncan beni odaya sokarken Lea'yı dışarı çıkardı.

Kapı arkamdan çarpılarak kapandı.

Kızların yarısı lekeli çarşaflara avuç içi okuyormuş gibi bakarken içeride bir ölüm sessizliği vardı. Diğerleri birbirlerine yakın duruyorlardı. Oğlanlar gittikten sonra, içlerinde bir ihbarcı var mı diye

bakındım ancak varsa da Hyperion Operası'nda oynayacak kadar iyi rol yapıyorlar demekti. Odaya korku hâkimdi. Hiçbirinin yaşı benden büyük değildi ve korkmuş kızlar için bunun bir anlamı vardı.

Kollarımı kenetledim ve fısıldadım: "Biz hamile kalana kadar hepimize tecavüz edecekler." Bana baktılar. "Sonra tekrar tekrar yapacaklar ve karnınız boş bir su derisine dönünceye kadar tekrar tekrar yapmaya devam edecekler. Bazılarınız pes edip kabullenecek. Geri kalanınızı uyuşturucuya alıştıracaklar, sırf kafayı bulmak için sizi siksinler diye yalvaracaksınız. Bu hale gelenleri muhtemelen paylaşacaklar." Kocaman açılmış gözlere bakındım. Bazı kızlar ağlamaya başlamışlardı. "Kaçınızın kocası var?" diye sordum. Yirmili yaşlarının başında çilli bir kız elini kaldırdı. Ondan biraz daha küçük, uzun atkuyruklu birini de elini kaldırıncaya kadar dürttü. "Kaçınız on altıdan büyüksünüz?" Yaklaşık yarısı ellerini kaldırdı. "Kaçınızın erkek kardeşi ya da babası öldürüldü?" Hepsi ellerini kaldırdı. "Kaçınızın erkek kardeşi veya babası, siz sürüklenirken bebekler gibi ağladı ama lanet olası kıllarını bile kıpırdatmadı?" Ellerini kaldırmaktan utanarak bana bakıyorlardı. Ölüler onurla anılırdı. Korkaklar gizlenirdi. Tek ihtiyacım olan cevap buydu. Güzel. "İçinizde ispiyoncu var mı?" Onlara bakındım. "İyi. Çünkü benim geldiğim yerde, ispiyoncuların gözü çıkarılır."

Bazı kızlar irkildi. Çilli olan beni sınarcasına kollarını önünde kavuşturdu. Kızlardan en küçüğü, neredeyse benimki kadar koyu tenli ve yele gibi dağınık saçlı olanı, ispiyoncu varsa diye sinirle etrafına baktı. Atkuyruklu kız, kocası olan, başını öne eğdi.

Eteğimin arkasından aşağı uzandım ve diş şeridinin başını buldum. Hızla çekerken epoksi cildimin yarısını da beraberinde kopardığı sırada yüzümü buruşturdum. Şeridi ellerimde tutarken penseyi ayakkabımdan çektim.

Hepsi izlerken penseyi ağzıma soktum, demir kısımlarını arkadan ikinci azıdişime sabitledim ve *sertçe* çektim. Diş doğrudan çıkmadı ama Victra'nın ciyaklamadan ayakta bebek doğurduğuna tanık olmuştum. İki kere sallandım ve iki kolumla asılarak tekrar çektim. Diş ve kökü patlarken kan boğazımdan içeri doldu. Penseyi

tuttum, herkesin göreceği şekilde ağzımı açtım ve kanı yuttum. Şeridimden, Hayal'in dişlerinden bir tane daha alıp yaranın içine ittim. Bir sızı; diş kökünden, burun deliğimden gözlerime ve beynime doğru patlayan bir ağrı vardı. Bu, yerleştirdiğim ikincisiydi. Dudaklarımdaki kanı sildim ve gülümsedim.

Atkuyruklu şaşkınlıkla kesik bir nefes aldı. Başını yana eğen Çilli ile yele saçlı küçük kız dışında kızların geri kalanı korkmuş görünüyorlardı. Ona Aslan diyecektim. Çilli onu susturuncaya kadar kız ellerini çırptı.

"Ben buralı değilim. Benim geldiğim yerde, bu aşağılıklar tüm klanımı öldürdüler," dedim. "Buraya damızlık olmaya gelmedim. Fahişe olmaya gelmedim. Kurtarılmak için gelmedim. Buraya o piçleri öldürmeye geldim. İçinizde benimle benzer niyette olan kız kardeşlerim varsa konuşsa iyi olur yoksa Vadi'yi görene kadar oyuncak olarak hayatınızı sürdüreceksiniz." Penseyi kaldırdım. "Peki, kim kendisini kurtarmak istiyor?"

Küçük Aslan ileri fırladı.

Çektiğimiz dişleri şiltelerin altında gizlenmiş halde bulmasınlar diye yuttuk. Hayal'in dişlerinin ne işe yaradığını açıkladıktan sonra Çilli, iki kız dışında hepsini sıraya soktu. Dişleri çektiğimde seslerini çıkarmasınlar diye onları tuttu. Biri öyle fena bağırdı ki muhafızlar tüfekleriyle kapıya vurdular. Dişleri çekildikten sonra, Hayal'in cihazlarının her birini yerlerine taktım ve Çilli, Aslan'ın kanları temizlemesine yardım etti. Diğerlerinden Aslan'ın Mora olduğunu öğrendim, Brea'nın kız kardeşiydi. Sadece Atkuyruklu ve ondan küçük başka bir kız teklifimi reddetmişti.

Çilli son kızı temizlerken Atkuyruklu'nun yanına oturdum. Fısıltıya yakın bir sesle bunu yapmamamız gerektiğini, bize zarar vereceklerini söylüyordu. Kolumu etrafına sardım. "Dinle, katılmak zorunda değilsin. Tek ihtiyacım olan sessiz olman, tamam mı? Evine dönmeni sağlayacağız."

"Hepimizi öldürteceksin," dedi. "Sen delisin."

"Evet," dedim, tatlı dilin işe yaramayacağını fark ederek. "Evet, ama ispiyonculara ne yaptığımı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Gözlerini bıçakla çıkarır," dedi Aslan arkamdan. Atkuyruklu'ya bakarken elleri yumruk halindeydi.

"Gözlerini bıçakla çıkarır," diye ekledi Çilli. Atkuyruklu kulaklarını kapatana kadar birkaç kız bunu tekrarladı. Önünde eğildim. "Unutma." Parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Şşşt." Elimden geldiğince dramatik bir şekilde yanından ayrıldım ama aklıma bir fikir geldi. "Okuman var mı?" diye sordum ona.

Başını iki yana salladı.

Şimdi yedek bir planım vardı.

Kuşluk vakti duvarlardan bir gürültü geldiği sırada bizi topladılar. Dışarıda bir araç bekliyordu. Kızların akrabalarından bazıları onları uğurlamaya gelmişti, geri kalanıysa tekneleri ve çatılarındaki kar birikintileriyle uğraşır gibi yaparak utançlarından saklanıyorlardı. Bazı kızlar nakledilmek üzere itilip kakıldığı sırada ağladılar ama hiçbiri zavallı Atkuyruklu kadar bağırarak değil. Diğerleri ben omuzlarını dürtene kadar dilleriyle dişetlerine dokundular. Biz araca yüklenirken Aslan ve Çilli, Kızıl El milislerine öfkeyle bakıyorlardı. Kamburumu çıkarıp dondurucu metal kova oturağa otururken, kapılar kapandığı sırada gözlerimi yerden ayırmadım. Gardiyanlar bizimle fazla konuşmuyorlardı. Sadece yakmaçlarını içiyorlardı. Yanlarında birkaç kadın da vardı. Kendilerini erkek zannediyorlardı ya da en azından kendilerinin silahları, bıçakları ve pantolonları, bizimse eteklerimiz olduğu için bizden daha iyi olduklarını düşünüyorlardı.

Mekik indiğinde kızlardan birkaçının midesi bulanıyordu. Çilli köşeye bir miktar kustu. Pencere yoktu, bu yüzden ilk kez temiz havayı, çağlar önce pençeMatkapla oyulmuş bir mağara hangarında aldık.

Burası onların kalesi miydi? Işık Hisarı'nı gördükten sonra gülmemek için kendimi zor tuttum.

Madenin ana alanına götürüldüğümüz sırada ortam giderek loşlaştı. 121'deyken Kızıl El'in büyük bir şey olduğunu zannediyor olabilirdim ancak Hisar'daki Aslan Muhafızları veya Barca Güneşleri ve özellikle de Ascomanni'nin yanında bu aşağılıklar hiçbir

şeydi. Eski bir çekimAsansörüyle kasabaya doğru inerken belki birkaç yüz adam gördük. Biz devam ederken birkaç çocuk bize ıslık çaldı. Birkaçı koşup yanaklarımızı sıktıktan sonra Seçici'den ve bize nazik davranmak kendisini kötü rüyalardan koruyacakmış gibi gülümseyen Duncan'dan tokat yediler.

Bizi Griler için ayrılmış eski bir kışlaya bıraktılar. Biz hanımlar için ekledikleri ufak tefek birkaç zavallıca jest dışında her şey paslanmıştı. Bira şişeleri içinde kır çiçekleri vardı. HK'larda eski komediler oynuyordu. Bir de kendilerini tanıtıp sağımızı solumuzu inceleyen birkaç yaşlı kadın vardı. Dişlerimizde çürük var mı diye kontrol ettiler ve tahriş olmuş dişetlerimizi gördüklerinde dişeti hastalığıyla ilgili aralarında mırıldandılar. Sonra sanki hastalığı taşıyacak olan *bizlermişiz* gibi bacaklarımız arasında bit ve başka hastalık var mı diye kontrol etmesi için yaşlı bir Sarı adam getirdiler.

Soğuk pensle açıp içime baktığı sırada bira şişesini kafasında patlatmamak için kendimi zor tuttum. Nazikçe dizime vurdu ve hüzünle bana baktı. İşimiz bittiğinde ve hastalıklı olmadığım tasdik edildiğinde, diğer sahil kasabalarından yeni gelenlerle bizi yalnız bıraktılar. Kimse kaynaşmıyordu. Çilli diğerlerini davetsiz misafirler gibi süzüyordu. Atkuyruklu'nun onlara yaklaştığını görünce uyarırcasına dilimi şıklattım. Durdu ve yere baktı.

"Onurlu kızlar" olduğumuz için bize Venüs çikolatası muamelesi yaptıkları değerli bir yakmaç paketi verdiler. Kızlar onları içerken salak gibi görünüyorlardı. Birçoğu tütün bile içmemişti. Birkaçı kustu. Yakmacı Aslan'ın parmaklarından alıp parçalara ayırdım.

"Daha kaç yaşındasın?" diye sordum.

"On bir."

"Sanki kırk," dedi Çilli. "Tam bir deli."

"Ben deli değilim," diye itiraz etti Aslan. "Bir Gri'ye âşık olan sensin." Diğer kızlar arasında sadece Çilli'nin fikrine saygı duyuyor gibiydi. Çilli'ye bakarak tek kaşımı kaldırdım.

"Griler riskli."

"Kendinden olanları kollayacaksın. Ne zaman yapacağız?" diye sordu.

"Dediğim gibi, bizi eşleştirdiklerinde. O zaman yalnız kalacağız ve silahlarını alabileceğiz. Diğer kızların unutmadığından emin ol."

"O kadar uzun beklememiz mi gerekiyor?" Atkuyruklu'ya döndü. "Onu beş yaşımdan beri tanırım. Biz ayrılır ayrılmaz onlara söyleyecek. Gözümüzün önünden ayrıldığı anda."

"Bundan emin misin?" diye sordum.

"Adım gibi."

Köşede tek başına oturan Atkuyruklu'ya baktım. Çilli haklıydı. Odanın diğer tarafında birbirleriyle sohbet eden iki kadını seyrediyordu.

"Benim için dikkat dağıtıcı bir şey yap," dedim Çilli'ye.

"Ne yapacaksın?"

"Düzelteceğim."

Tam ayrıntılar için ısrar edeceği sırada, kulak misafiri olan Aslan avazı çıktığı kadar bağırıp koridora koşmaya başladı. Kadınlar küfrederek peşinden koştular. Ayağa fırladım, odada artık sadece kızlar vardı. Atkuyruklu'nun yanına yöneldim. Ben yaklaşırken başını kaldırıp baktı. Var gücümle çenesini tekmeledim. Bir şey yerinden çıktı. Kız ağlayarak yana savuldu. Risk alamazdım, bu yüzden yüzünü tutan ellerini geri çektim ve çenesini ezmeye çalıştım. Sonunda topuğum içeri girdi ve elleri hafifçe gevşedi. Islak odun sesine benzeyen kemik çatlama sesini duyana kadar tekrar ezdim. Gözlerini dikmiş bakan kızlara dikkatle baktım. "İspiyonculardan nefret ederim," dedim. Yeni gelenler gözlerini kaçırıyorlardı. Bizim kızlar dehşet içinde bakıyorlardı. Çilli'nin yanına geri döndüm ve her yerim zonklayarak geri oturdum. Atkuyruklu ölüyormuş gibi, kırık çenesinin acısıyla ağlıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Çilli. "İspiyonculara karşı nasıl bir öfken var?" Kadınlar geri gelene kadar Atkuyruklu'nun iniltisini dinlediğimiz sırada gülümsemesi yok oldu. Bağıran Aslan'ı kulaklarından sürükleyerek geri getirdiler. Hiç kimse Atkuyruklu'nun on

metre yakınına yanaşmıyordu. Kadınlar neler olduğunu öğrenmek istiyorlardı. Atkuyruklu'ya yaptığımı gördükten sonra, kızlar soruya meşum bir sessizlikle karşılık verdiler. Atkuyruklu'nun açıklaması acıklı bir inleme biçiminde çıkıyordu. Yaşayacaktı ama bir süre konuşamayacaktı.

Aptallık, kurbansız bir suç değildi.

Onun çenesinin düşüklüğünün bedelini bu kızların ödemesine izin vermeyecektim.

Kadınlar yakmaçlardan sonra bizi yedirdiler ve her birimize birer bardak acı şarap içirip hepsinin mideye indiğinden emin oldular. İçinde bir şey vardı. Hemen hissettim, yavaş yavaş bir sıcaklık ve sersemlik yayıldı. Bu esnada sürekli bunun ne kadar onurlu bir şey olduğundan bahsediyorlardı. Çilli, Aslan'a, bize verdikleri kapla aynı boyutta şarap verdiklerinde ters ters baktı.

Bizi büyük bir odada oyuncak bebek gibi sıraya dizdiler. Sanırım gece vaktiydi. Söylemesi güçtü çünkü maden karanlıktı. Bunu küçük bir kızken hissetmezdim. Lagalos'ta günlerin bir ritmi vardı. Saati annemin seslerinden ve kokulardan ayırt edebilirdim. Kapı gıcırtısı oldu mu sabahın beşi demekti. Kahve kokusu, beş yirmi. Teneke kahvaltı tabaklarının tıngırtısı, beş otuz.

Buradaysa hiç ritim yoktu çünkü hayat yoktu.

Tıpkı hücre gibi.

Çok fazla genç erkek olduğu söylenebilirdi ama dikkatlerini dağıtacak veya sadakatlerini sağlayacak kadar çok şey yoktu. Obsidiyenler herkesin söylediği gibi onları paramparça ediyorsa, neden savaştıklarını, neden aklı başında insanlar gibi şehirde çalışmadıklarını merak ediyor olmalıydılar.

Bu, korktuğumuz Kızıl El değildi. Çürümüşlüğün kokusunu almak için parazite ihtiyacım yoktu. Bu kızları riske atmak doğru muydu? Buna boyun eğip hayatta kalmaları daha mı iyiydi? Volga ve Victra'yı bulamazsam, bize bir şekilde yardım edemezlerse, neredeyse yirmi kız çocuğunun ölüm fermanını imzalamışım demekti.

Ama artık geri dönmek için çok geçti.

Maden aşağılıklarının eskiden atış talimi yapmak için kullandıkları büyük soğuk bir odada sıralar halinde bekliyorduk. Mumların yakılmış olması ve yere koydukları halılar odanın eski amacını veya karşı duvardaki mermi deliklerini gizleyemezdi. Sırtım ağrımaya başlayana ve Aslan, kadınların sinirini bozarak ıslık çalmaya başlayana kadar bekledik. Kadınlardan biri kulağına vurdu. Aslan ona sırıtmakla yetindi.

Sonra Seçici, peşinde Duncan ile geldi ve hareketlerimize dikkat etmemiz gerektiğini söyledi. Kibar olmalıydık. Reverans yapmalıydık çünkü bizzat Kızıl Anne'yle buluşacaktık. Kızıl El'in kurucusu. Ares'in kız kardeşi Narol O'Lykos. Ancak Azrail'in amcası Ares değildi ve kızların hepsi bunu biliyorlardı. On dakika daha geçti. Sonra birtakım aşağılık piçler içeri girdi ve karşımıza atış mangası gibi dizildiler ama o kadar çok silahları yoktu. Çoğu erkekti, birkaçı kadındı. Diğer oğlanlar gibi değillerdi; sert, ince uzun ve kötücüllerdi, gözleri Seçici'ninki gibiydi ve kızların altlarına edip planlarımızı dökülecekleri türden, insandışı bir sessizlikleri vardı. İyi ki ispiyoncudan kurtulmuştum.

Sonra içeri *o* girdi.

Kadın, Telemaus malikânesinin ranzalarından, Volga ve Victra'nın yanında uyuduğum dondurucu deliklere kadar her yerde kâbuslarımdaydı. Tiran'ın kafatasını paramparça eden kadın. Volga bana tüfeğini sökmeyi her gösterdiğinde ailemi mahvettiğini hatırladığım kadın. Parmaklarım soğuktan, izimizi süren avcıların korkusundan titrerdi ama yapmam gereken tek şey, Volga'nın silahlarını kullanmayı neden öğrenmek istediğimi unutmamak için gözümün önüne o kadının görüntüsünü getirmekti.

Harmony'nin yüzü yarı cehennem, yarı soluk bir güzellikti. Gerçekten güzeldi. Artık çizgileri vardı. Ama zamanında ablama taş çıkarırdı. Oğlanları kendine yalvartırdı.

Harmony şimdi sadece askerlerde gördüğüm garip, tembel bir kayıtsızlıkla yürüyordu. Kendine çekidüzen vermek yoktu. Böbürlenmek yoktu. Sadece asker adımlarıyla yürüyordu.

Bize baktı.

Sonra gözleriyle gülümsedi. Her şeyi yanlış anlamış olabilir miyim diye sorgulatan aydınlık, göz kamaştırıcı bir tatlılıkla. Yoksa o kadar sarhoş muydum?

"Kız kardeşlerim," dedi Harmony bizi selamlamak için koşup, yüzlerimizi elleri arasına alıp alınlarımızı, ağızlarımızı, gözlerimizi öpmeden önce. "Kız kardeşlerim," dedi. "Kız kardeşlerim. Bu gece çoğu Kızıl kadının ancak hayallerini süsleyen bir şerefe nail olacaksınız. Bu gece Kızıl Halk'ın kahramanlarının eşleri olarak seçileceksiniz.

"Burada dururken, bilebileceğinizden daha görkemli bir hayatın uçurumunda dururken ne kadar korkmuş olmalısınız. Bundan önce hayat vardı. Sahip olduğunuzu sandığınız, sizi alışmanız için eğittikleri bir hayat. Kaderiniz olduğunu sandığınız bir hayat. O hayat bir yalandı. Bir kölenin hayatı hayat değildir.

"Bir de bu hayat var. Gerçek hayat. Özgürlüğün ikinci baharı. Klanların değil, Halk'ın hayatı. Baskı karşısında birleşmiş bir Halk. Bir zamanlar bize numaralarla seslenen, hâlâ bizi zincirlere vurmaya çalışan kölecilerin zulmüne karşı birleşmiş bir Halk." Ağlayan bir kız gördü, benimkilerden biri değildi. "Korktuğunu biliyorum. Bir zamanlar ben de korkardım. Çocuklarım akciğer kanserinden ölürken korkmuştum. Onlar için Azrail'e dua ederdim. Vadi'yi koruyan gerçek Azrail'e; halkına sırtını çeviren adama değil. Azrail'e, onları masumiyetleri ve güzellikleriyle yargılaması ve onları bu dünyada tutması için dua ederdim. Ancak Azrail adil ve saf olanları ancak *sonraki* hayatta ayırır. Dua ettim ve dua etmeye devam ettim ama bu hayatta dualarıma yanıt verecek kim vardı? Çocuklarımı kurtaracak kim vardı? Hiç kimse. Onlar öldü."

Bir avuç toprak aldı ve toprak, sıktığı yumruğu arasından döküldü. "Solup gitmelerini izledim. Kocamın onların ardından eriyip gidişini izledim. Ares'in Oğulları'nın bu dünyanın cazibeleri karşısında yok oluşlarını izledim." Toprağı yere bıraktı. "Korktuğumda, tıpkı sizin gibi hep dua ettim. Ama karşılık bulamadım.

Kurtuluşumuz bir sonraki dünyada. Buradakinde kendi başımızın çaresine bakmalıyız. Kızıl El bu sebepten mücadele veriyor."

Her birimize bakarken gözleri Aslan'a takıldı. Ona gülümsedi.

Aslan gülümsemiyordu.

"Siz halkımızın en cesurlarısınız. Silah tutmuyorsunuz. Savaşmıyorsunuz. Özgürlük bayrağını taşıyorsunuz." Çilli'ye baktı. Kız onunla göz göze gelemiyordu. "Halkımızın soyunu taşıyorsunuz. Kadınlar olmadan, eşler olmadan, insanlar kaderlerine terk edilmiş bir kibrit çöpünden başka nedir ki? Alevi yanan, parlayan ve sonra sönen bir kibrit çöpü." Bana baktı. Gözlerinin içine bakıp onaylarcasına başımı sallamak hayatımda yaptığım en zor şeydi ama başardım. "Oysa siz söndürülmesi güç ateşlersiniz. Yayılan bir yangın. Silahsız, gemisiz, bize geleceği sunan askerlersiniz. Siz Kızıl eşlerisiniz! Size imreniyorum." Öylesine ikna edici bir şekilde başını sallıyordu ki. "Size imreniyorum. Bu dünyaya hâlâ can verebiliyor olsaydım, buna ihtiyacım olmazdı." Eli tabancasındaydı. "Ama hepimizin görevleri var. Benimki sizi korumak. Kocalarınız sizleri döverse... Size acımasızsa davranırlarsa... bana gelin ya da bugün burada gördüğünüz herhangi bir kadına gidin. Biz hallederiz."

Duncan matarasından bir yudum aldı ve Kızıl El milis hattına baktı. Fakat Kızıl El kadınları beyinleri yıkanmış, acınası veya meşum tavırlarla başlarını salladılar. Onlardan, erkeklerden daha fazla nefret ediyordum.

Kızların birçoğu, özellikle yeni gelenler de kendilerini onaylarcasına başlarını sallarken buldular. Ya bu saçmalığı yutuyorlardı ya sarhoştular ya da korkuyor veya yaşlı kadınların onaylarını bekliyorlardı. Benim grubumun çoğu diğer kızlardan daha akıllı oldukları için değil, bir planımız olduğu için ya kaskatı duruyor ya da korkudan titriyordu. Ne kadar küçük olursa olsun, kontrolün kendilerinde olduğunu hissediyorlardı. Bir şansları vardı.

Biliyordum çünkü beni Ascomanni'den veya gemisinden dışarı fırlamaktan kurtaran Victra değildi. Bunu Volga ve ben yapmıştık. Bu beni hiç olmadığı kadar canlı hissettirmişti.

"Bir gün siz de silah tutabilirsiniz," diye söz verdi Harmony, "ama bugün, halkınıza olan göreviniz kocalarınızın tohumlarını taşımak. Yeni kanlarla birlikteliğimizi büyütmek ve savaşçı olacak erkek çocuklar doğurmak, eş olacak ve bir gün savaşçı olacak kız çocukları güçlendirmek. Sizi selamlıyorum. Soyumuzun en iyilerisiniz. Vadi sizi beklesin ve halkımızın kanı güçlü olsun!"

69

LYRIA

Çocuk Eşler

Birkaç yüz sakallı erkek ve yeniyetme oğlanın gülüp uzun masalarda içki içtiği kasabaya doğru sıra halinde yürütülürken beton koridorlardan zither sesleri yükseliyordu

Saçları erkek gibi kısa kesilmiş birkaç savaşçı kadın onlara katıldı. Metal varillerde ateşler yanıyordu. Delikanlılar adamlarla fondip yarışı yapıyorlardı. Diğer ırklardan çalman zenginlikler paltolarını süslüyordu. Güldükçe Altın armalar tıngırdıyordu. Obsidiyen kol süsleri, çocuk eşlerin boyunlarını çevreliyordu. Ne kadar zenginlerse, kadınların hareket kabiliyetleri o kadar kısıtlıydı. Dedikodu yaparak veya önlerindeki kadehlere, içlerindekilerin onları daha hızlı uyuşturmasını dilercesine bakarak savaşçılardan ayrı masalarda otururlarken kuşlara benziyorlardı.

İçeri getirildiğimiz sırada erkekler tezahürat yaptılar ama çok sürmedi. Bir kez daha oyuncak bebekler gibi sıraya girdiğimizde her şey ciddileşti. Kızlar ayaklarına bakıyorlardı. Çilli gibi cesur olanlar darağacındalarmış gibi karşıya bakıyorlardı. Harmony masa başındaki şeref koltuğunda yerini aldı. Kadehler Solan Ağıt'la dalga geçercesine tokuşturulurken Harmony elini kaldırdı ve herkesi sessizliğe davet etti.

Civarı tarayarak Victra ve Volga'yı nerede tuttuklarını anlamaya çalışıyordum.

"Selam olsun, çocuklar!" dedi. "Selam olsun, eşler. Ama her şeyden önce, selam olsun savaşçılar!" diye seslendi Harmony. "Coran O'Boetia!" Adamlar kükrediler ve kadehlerini tokuşturdular. "Beş Obsidiyen barbarın öldürülmesi ve dağlık bölgelerde kırk savaşçı kolyesinin alınması sonrasında artık çocuk değilsiniz. Bir eşin sizi erkek yapmasının zamanı geldi! Seçimlerinizi yapın."

Alışılmadık uzunlukta ve suçiçeği izleri hariç yakışıklı bir sarhoş genç, sırtına vurularak ve alaycı sataşmalar eşliğinde yerinden kalkabildi. Utangaç bir sırıtışla, beni pas geçerek her birimizi süze süze Çilli'de durdu. Kız neredeyse dişini oracıkta kıracaktı. Genç çocuk dengesiz bir şekilde eğilerek onu selamladı ve buruşuk bir hemantus uzattı. Çilli bana dönüp baktığında yüzümü ekşittim.

Kadınlardan biri arkasından geldi ve adamların göremeyecekleri şekilde belini çimdikleyip kulağına bir şey fısıldadı. Çilli hemantusu aldı, elleri o kadar titriyordu ki neredeyse onu düşürecekti. Coran elini tutup onu boş bir masaya götürdüğünde savaşçılar onaylarcasına bağırıştılar. Genç adam, Çilli'ye bira doldurdu ve kendisininkinin yarısını kafaya dikti.

Seçme ritüeli on altı kez tekrarlandı, ta ki Duncan cep şişesini kaldırıp Seçici'ye bir şey fısıldayıncaya kadar. Seçici kıkırdadı ve onu ileri itti.

"Duncan O'Cyros sonunda taşaklarını düşürdü! Bir kız istiyor! Buna ne diyorsun, Anne?"

Harmony alaycı bir şekilde güldü. "Yeteri kadar bekledi. Haydi bakalım, delikanlı."

Sadece üçümüz kalmıştık – kocakarı ben, Aslan ve tombul yeni gelen. Duncan varilden bir hemantus aldı ve doğruca yanıma gelip çiçeği uzattı. Almayı neredeyse unutuyordum.

Aslan en son, elli yaşında bir adam tarafından seçildi. Kızıl El'den bazıları bile, adam çocuk eşini alıp götürürken küçümseyerek izliyorlardı.

Tören saçmalığı bulanık halde geçti. Bize verdikleri şarabın içindeki şey her neyse etkisini göstermeye başlamıştı. Başta beni uyuşturmuştu ama şimdi mangallar ve görevden vesaireden konuşup saçmalayan adamlar arasında ayakta dururken etkisi farklı bir boyuta geçmişti. Kelimelerin çoğu, kız kardeşim evlendiğinde duyduğum kelimelerle aynıydı. Onları şimdi duymak mide bulandırıcıydı. Köle eşlerin dokudukları kanlı kumaşla sarılı Duncan'ın eliyle benim elimin içinde toprak vardı. Duncan gergin bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu, önceki özgüveni nedense biraz sarsılmıştı. Mangallardan yükselen siyah dumanın madenin tavanına erişmesini izledim. Tüm bunlar bir yalandı. Tüm bu yapmacıklıklar bir şeyi değiştirmiyordu. Ablamı kıskanırdım ama asla bir koca istememiştim. İstediğimi sanmıştım. Çünkü kocamın olmaması benimle ilgili bir mesaj veriyordu. EvlilikÇağımda kimsenin beni istemediği mesajını.

Bunun bu şekilde olması midemi bulandırıyordu.

Ağzımdan dökülürken bile hatırlayamadığım bazı sözcükleri tekrar ediyordum. O şarap sert bir şeydi. Diğer kızlar sıcakkanlı bebekler gibiydiler. Nehir kenarındaki su kamışları gibi oradan oraya sallanıyorlardı. Onlara dişleri vermenin iyi bir fikir olup olmadığını merak ettim. Kaçı korkup vazgeçecekti? Tırstıklarında kaçı beni satacaktı? Tek korkak Atkuyruklu olamazdı. Belki de şarap işe yarardı. Onları tetikte ve korkak yapmak yerine sakinleştirip rahatlatırdı.

Yine de koca kızları bulmam gerekiyordu.

Neyse ki, erkekler en az bizim kadar sarhoştu, özellikle de Duncan. Cesaret için mi? Korkudan mı? Zayıflıktan mı? Kim bilirdi. Belki de Obsidiyenler tarafından doğranmaktan bıkmışlardı. Sefi'nin yaratıklarıyla savaştıktan sonra iyice kafayı çekmek ve yeni kukular Vadi'nin kendisi olmalıydı. El arasında sarhoş olmayan sadece ihtiyar delikanlılardı. Gözlerinin ucuyla karılarına bakan kart zamparalar. Aslan'ın ihtiyarının aklından geçenleri tahmin edince kusmak istedim. Buradakilerden herhangi biri ablama te-

cavüz etmiş miydi? Ya Duncan? Ona baktım. Çok gençti. Çok yakışıklıydı. Çok alçaktı.

Evliliğin bir tezahürat koptuğu sırada tamamlandığını biliyordum. Tüm o gülümsemeleri ve daha önceki nezaketine rağmen Duncan soğuk dilini kenetlenmiş dudaklarımın arasına sokmadan önce bana yaklaşık iki saniye verdi. Ona izin verdim ve dilini neredeyse boğazıma kadar sokarken elleriyle kıçımı avuçluyordu. Berbat bir tütün ve acı bira, vücut kokusu ve nane kokuyordu. Aç bir şekilde nefesini içime verdi.

Bu hızlıydı.

Sonra kutlamaya geçildi. Kadınlar bana sarıldılar. Erkekler sarıldılar. Klanlarından biriymişim gibi davranıyorlardı. Sanki çaldıkları bir fahişe değildim. Sonra dansa geçildi. Duncan erkekler arasında popülerdi. Beni döndürdü, bedenimi bana sahipmiş gibi yokluyordu. Bir bulantı dalgası geldi. Kusacağım korkusuyla, Duncan'ın göğsüne hafifçe vurdum ve bir masaya geçip oturdum, dünya sanki etrafımda dönüyordu. Önümden bulanık yüzler geçiyordu. Hepsi de gülüyordu. Masanın altına girmek istiyordum. Dünya dönen bir korku kaleydoskopu değilmiş gibi hissedene kadar saklanmak istiyordum. Ama buz gibi bir farkındalıkla, bunu yaparsam, kıvrılırsam, oturduğum yerde kalırsam, büyüdüğüm taş evdeki gibi çarşaflara sarılı halde uyanacaktım ama sabah duyacağım ses anneminki olmayacaktı. Duncan'ın sarhoş horultusunu duyacaktım ve ağzımdaki çürük erik gibi bayat likörün tadını hissedecektim.

Harekete geçmem gerektiğini söyleyen parazit değildi. Akıllı olmalıydım. Volga ve Victra'yı bulmalıydım. Parazit sessizdi ama artık sadece kafamın içinde tıkılı değildi. Filizlerini kemiklerime yayılan kökler gibi içimde hissediyordum. İstediği neydi? Hasar görmediyse ne yapabilirdi?

Bunu merak etmek beni kurtarmayacaktı.

Ephraim ne yapardı? Koca kızları nasıl bulurdu?

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Ayakta mıydım? Uyuşuktum ama ayaklarım yere basıyordu. Erkekler şarkılar söylerken Duncan kafayı çekiyordu. Ona çarptım. Onu çekiştirince öksüre-

rek ağzındaki likörü püskürttü ve ellerini kıçıma koydu. Sanırım, "Benimle dans et," dedim. Çok geçmeden dans ediyorduk, demek ki öyle demiştim. Renkler, saçlar ve püsküller yanıp sönüyordu. Gülen suratlar arasında bir kız gördüm, o Çilli miydi? Kocası onu döndürüp kahkahalarla gülerken yere bakıyordu.

Duncan'ın vücudu sıcaktı. Acı nefesini boynumda hissediyordum. Alnındaki ter benimkiyle birleşti. Bana sürtündü ve erkeklik organının sertleşerek uyluğuma dayandığını hissettim. "O kadar da büyük bir düğün değilmiş," dedim.

"Nasıl yani?" diye sordu. "Sevgilim hayal kırıklığına mı uğradı?"

"Kızıl El'in bir ordu olduğunu zannederdim."

"Bir *ordu* zaten!" diye haykırdı. "Lejyonlar dolusu. Kimmerya'nın her yeri bizim, haberin yok mu? Eşimin dudaklarından savaş sözleri dökülmesin. Dans et benimle." Beni döndürmesine izin verdim ve boğazıma yükselen kusmuk dalgasını bastırdım. Müzik yavaşlarken beni kendisine yasladı.

"Bu bir ordu değil," dedim şımarık bir tavırla. "Sadece gürültücü bir topluluk."

"Gürültücü bir topluluk!" dedi keyifle. "Kesinlikle çok kayıp verdik ama buranın derinlerinde ve başka iki madende başka kardeşlerimiz de var."

"Ne yapıyorlar? İçki mi içiyorlar?"

"Hayır, bazıları madencilik. Bazıları eğitim veriyor. Bazıları mahkûmların başında. Köyünüzde saklanan Altın'ı biliyor musun?"

"Bir de Obsidiyen var sanıyordum."

"Dev bir şey! Gözlerine inanamazsın. Azrail'in kendisi kadar dev." Değildi. "O diğerlerinin yanında." Onu biraz kışkırttım. "Düzlüklerde birkaç buzluk yakalandı. Harmony onları derin-tünellerde çıngıraklı-yılanları temizletmek ve cevher çıkartmak için çalıştırıyor."

"Ehlileştirilmiş Obsidiyenler. Yok daha neler. Sana inanmıyorum."

"Ciddiyim."

"Kanıtla öyleyse." Bunu düşünecek kadar sarhoştu. Kalçamı penisine sürttüm. "Bana buzlukları gösterirsen ben de bana başka

bir şey göstermene izin vereceğim. Onlardan birini daha önce hiç görmedim." Sakalıyla oynadım. "Bana tamamen yeni bir hayat sunacağını sanıyordum..."

Bu işe yaramıştı.

Duncan beni kalabalığın içinden geçirdi ve yol için kendine bir şişe kaptı. Aklıma gelen yeni bir fikirle tırnaklarımı üzerinde gezdirdim. "Çocuklara da biraz götürmeyelim mi?"

"Hangi çocuklara?"

"Buzlukların başını bekleyen çocuklara."

Sırıttı. "İyi düşündün." Birkaç şişe daha kaparak partiden uzaklaştık.

Bedeline rağmen beni gezdirmesini istediğim için halimden memnundum. Yolculuk kısa sürmedi, masum da değildi. Duncan inerken beni sarhoş halde yoklayarak iki kez tünel duvarına yasladı. Her seferinde parmaklarımı penisine yasladım ve "Yakında aşkım," dedim. Her sapağı belleğime iyice kazımaya çalıştım. Üçüncü tünelden yirmi adım aşağı, ilk sağ. Merdivenden aşağı yüz basamak.

Vay canına, şaraba koydukları ilaç ağırdı.

Madenlere inen çekimAsansörüne bindiğimizde eriyen bir tereyağı içinde güçlükle ilerliyormuşum gibi hissettim. Duncan köşeye kustu ve ağzını içkiyle çalkalayarak kahkahayla dudaklarını sildi. Tekrar öğürdüğü sırada, elbiseme taktığı hemantusu çabucak çıkarıp oğlanlar için getirdiğimiz içki şişelerinin açık ağzından içeri ufaladım. Ağzını silene kadar mantar kapaklarını geri koydum. Gördüğünü sanmıyordum.

ÇekimAsansörü bizi fenerlerle aydınlatılan karanlık bir mağaranın içine bıraktı. Madenci ekiplerine doğru sendeleyerek yürüdüğümüz sırada kulaklarım matkap seslerinden acıdı.

Babamın matkap ekibini ziyaret ettiğimde, onun ne kadar önemli olduğunu görünce harika hissettiğim zamanı hatırladım. Ailesine iyi bakan biriydi. Öğle yemeğini getirdiğim gerçek bir adam. O zamanlar çok heyecan verici görünüyordu. Ama bu çukur cehennemdi. Islak sıcaklık her şeyi boğuyordu. Gürültü dayanılmazdı. Erkekler, derinlerde bir pençeMatkabın Mars'ın derinlerini

kazdığı bir tünelin tepesinde geziniyorlardı. Kırmızı, şeytani bir ışık çukurdan yukarısını aydınlatıyordu. GeriTaşıyıcılar tıslayan helyum-3 taşıyıcı-tüplerini madenin ağzına döküyor ve geri çekiliyorlardı. Zincirli köleler, yükleri metal sırt çantalarına kaldırıp başka bir tünele indiriyorlardı. Yüzlercesi olmalıydı. Kızıl El erkekleri yakıcıları ve uçları elektrikle parlayan mızraklarıyla ortalıkta dolanıyorlardı.

"Darran!" diye seslendi kocam, Kimmerya büyüklüğünde bir karınla ter içindeki Kızıl bir adama. Adam yüzünde tüy bitmemiş bir çocuğu kenara iterek Duncan'a sarılmaya geldi.

"Duyduğuma göre artık bir adam olmuşsun!" diye gürledi Darran. "Bunu başaran kızımız bu mu?"

"Turnayı gözünden vurdum!" diye mırıldandı Duncan. "Diğer çiçeklerin hiçbiri sarhoşluktan yürüyecek halde değil, benim sevgilimse, siz zavallı gece vardiyacılarına akşam içkisi getirmek istedi!" Bana yaklaştı. "Bir de şu buzluklara bakmak."

"Kız diye buna derim!" dedi Darran. "İyi seçim." Omzuna hafifçe vurdu ve içkilerimizi verdik. Umarım hemantus tadını almazlardı. Buradaki sıcakta, soğuk bir şeye hayır diyeceklerini hiç sanmıyordum. Darran bana bir soru sordu. Tatlı bir karşılık verdim ve reverans yaptım. Ayağım takılınca adamlar gülerek bana yardım ettiler.

Eteklerimi silktim ve somurturken köleleri inceledim. Turuncular, Kızıllar, Kahverengiler, yarı ölü bir Mavi, Griler vardı ama Obsidiyenler yoktu. "Duncan bana buzlukları göreceğiz diye söz vermişti."

"Duncan'ın kötü duruma düşmesine izin veremem," dedi Darran. Buzluk kaltaklarından oluşan bir grubu getirmeleri için adamlarına işaret etti. Birkaç dakika geçti. Sonra şangır şungur sesler duydum. Ağır demir zincirleriyle birbirine kenetli on iki Obsidiyenli bir grup, şokMızraklı birkaç adamın nezaretinde ayaklarını yerlerde sürüyerek geldi.

"Savaşçı soyuymuş, haydi oradan," dedi Darran. "Artık bir kraliçeleri bile var. Ama kralınız kim, sürtük?" Mızrağıyla Obsi-

diyenlerden birini dürttü. Uzun boylu kadın homurdandı ve ona dik dik baktı. Vücudu kanatlı sembollerle kaplıydı. "Duncan, senin yakaladığın işte şu." Darran, kir ve şokMızrağı yanıklarıyla kaplı iki büklüm bir kadını işaret etti.

Volga. Onu son gördüğümden bu yana iki gün geçmişti. Ama beş yıl geçmiş gibi görünüyordu. Çıplak ayakları kanlıydı ve mağara zemininde titriyordu. Saçları yüzünü kapatıyordu ama dalgın bir şekilde Darran'ın ayaklarına bakıyordu.

"Ah, aptal ayılar gibi, çok korkunçlar," dedim. Sesimi duyunca Volga başını kaldırdı. Gözlerinde beni tanıdığına dair sadece belli belirsiz bir ışıltı belirdi. Bayılacakmışım gibi başıma dokundum. "Ah, o şişelerde fena bir şeyler var, Duncan." Volga'nın gözleri, Darran'ın adamlarına uzattığı içkilere çevrildi. "Bayılacakmışım gibi hissediyorum, beni bu sıcaktan çıkar."

"Pekâlâ, buzluklar, herkes işinin başına. Hayvanat bahçesi kapanıyor," diye bağırdı Darran ona ve mızrağıyla yanını dürttü. Volga homurdandı ve güçlükle yürüdü. Bir adımını diğerinin önüne attı. Tünelin ağzında gözden kaybolmadan dönüp bana baktı ve başını onaylarcasına salladı.

Duncan ve ben sendeleyerek geri geldiğimizde parti hâlâ tam gaz sürüyordu. Bazı sert bakışlı Kızıllar kenarlarda takılıyorlardı. Kalçalarında tabancalar vardı. Bu iyi değildi. Birine gülümsedim, gülümsemedi. Çok geçmeden kızları geri götürmeye başlayacaklardı. İlk olmak istiyordum, yoksa ortalıkta rahatça dolaşamayabilirdim. Hâlâ Victra'yı bulmam gerekiyordu.

"Artık dans etmek istemiyorum," dedim Duncan'a.

"Ama çocuklar nereye gittiğimi merak edecekler!" dedi. "Ölü bir taşla mı evlendim?"

Elimi aşağıya attım ve erkeklik organında küçük bir kabartı hissettim. "Artık dans etmek istemiyorum."

Duncan'ın evi büyük değildi. Hyperion'u görmeseydim aksini düşünebilirdim ki o öyle düşünüyordu çünkü Hyperion'a gitmemişti. Sanki burada yaşayan insanlar tarafından terk edilmemiş gibi

gururla hava atıyordu. Altı kişilik bir aileyi barındıracak kadardı. Duvarda ganimetlerin bulunduğu küçük bir mutfak vardı – onu yatak odasına çekene kadar övünmeye devam etti. Yatağın kenarına oturdu ve gergin bir şekilde bana baktı. Partiden gelen müzik taş duvarlardan fısıltı halinde duyuluyordu. "Çok karanlık," dedim. Fener aradı. Sonunda bulduğunda, gergin bir şekilde arkasını döndü, yatakta yan tarafına hafifçe vurdu. Oturdum.

Belki onunla konuşabilirdim. Belki bize yardım ederdi. Bunun yanlış olduğunu biliyordu. "Burası senin evin değil," dedim, fener aramasından yola çıkarak. Başını iki yana salladı. "Evin neresi?"

"Artık yok. Fare Savaşı yüzünden." Eteğimin kenarıyla oynadı. "Ya senin? Sen balıklardan biri değilsin."

"Lagalos." Tanıyan bir bakış bekledim. Ama yoktu. "Ne zamandır El'le birliktesin?"

Unutmayı tercih ettiği bir şeyi hatırlayarak boynunu ovuşturdu. "Üç yıl olsa gerek. Elbiseni çıkarsana." Bir seçeneğim varmış gibi söylemişti. "Çıkarır mısın?"

Ayağa kalktım ve elbisemin omuzlarını indirdim. "Üç yıl, ha?"

Kaşlarını çatarak bana bakarken dilimi Hayal'in azıdişinde gezdirdim.

"Çıkar," dedi daha agresif bir şekilde.

"Neden?"

"Çünkü sen benim karımsın."

"Neden?"

"Çünkü ben..." Sarhoş bir halde verecek bir cevap düşündü. "Seni seçtim. Dinle, bu konuda kibar olmak istiyorum. Fakat..."

"Ben de." İç çektim. "Kibar olmak bazen seçenek değildir."

Yataktan kalktı, göründüğünden hızlıydı. Başımın arkasından tutarak dilini ağzıma soktu. Dikkati vücuduma çekilinceye kadar dilinin ağzımın içinde dolaşmasına izin verdim. Kaldırabilmek için eteğime baktı, parmaklarını bacaklarımın arasına sokmaya çalışırken azıdişimi patlattım. Ağzımın içi bir sıvıyla doldu. İlk başta sıcaktı, sonra buz gibi soğudu.

DNA kalibrasyonu tamamlandı. Konuşlandırılmaya hazır V-7 antipersonel sistemi, dedi parazit içeriden. Hayal'in bunu kendi etini eritmeden nasıl sakladığını merak ettim.

Duncan'ın yüzünü okşarken ve ağzı açık, gözleri kapalı, dili ıslak ve dışarı sarktığı sırada bana bakarken aklımda tek bir şey vardı: *Bu gürültülü olacak.*

Göğsünü ittim. Yatağın kenarına tökezledi ve yarı devrildi. Bir yastık aldım ve sadece karnına ve bacaklarına denk getirecek şekilde asidi ağzımdan tükürdüm. Üzerine sıçradı. Hiçbir şey olmadı. Şaşkınlıkla kaşlarını çattı, bir şeylerin yanlış olduğunu bilerek ayağa fırladı ve metal koluyla boğazıma sarıldı.

Ardından asit devreye girdi.

Önce kıyafetleri eridi. Duman kokusunu duyunca aşağı baktı ve asit tenini eritirken çığlık attı. Parmakları boynumu çürütüyordu ama nefes almaya çabalamıyordum bile. Birazdan elini çekecekti. Çığlık atmaya devam ederken yastığı yüzüne bastırdım. Ses boğuklaştı ve asidin bağırsaklarından ve bacaklarından bana yayılmasını önlemek için onu ittim.

Tahmin ettiğim gibi, asit bağırsaklarını ve uyluklarını erittikçe boynumu bıraktı, geri çekildi ve yere çöktü. Kırmızı kaslarından kabarcıklar çıkıyordu ve çok geçmeden kemiklerini gördüm. Çarşaflara dolandığı sırada yanından ayrılmadan diğer tarafına geçip yastığı bastırmayı sürdürdüm.

"Nötralize edici bir madde var," diye fısıldadım kulağına. "Altın'ın nerede olduğunu söylersen veririm." Yastığı yüzünden çektim. Yardım için çığlık atmaya yeltendi ama bunu yapamadan yastığı geri bastırdım. "Bacakların olmadan sana nasıl davranırlar? Bahse girerim onların yerine koyacakları bacak implantları yoktur. Bir ucubeye döneceksin. Yerlerde sürünen, altına eden bir ucube. Hızlı konuş, yoksa tüm uzuvlarından mahrum kalacaksın, ihtiyar delikanlı."

Yastığı geri çektim.

"Kutu. Dö-dö-dördüncü ka-ka-kat. O-onu eski hapishaneye kapattık. Du-du-durdur. DURDUR..."

Elbisemi yokladım. "Pardon. Pantolonumda bırakmış olmalıyım." Asit eritmeye devam ederken yastığı Duncan'ın ağzına geri bastırdım. Nedenini bilmiyordum ama ölümünü izlememi seyredebilsin diye gözlerini açıkta bıraktım. Güzel bir histi.

Asit fena bir şeydi. Bir dakikadan az bir sürede bağırsaklarını, sonra omurgasını ve bacaklarını yiyip bitirdi.

Çok geçmeden öldü.

Geriye tek dişim kalmıştı.

Cesedinin başında dururken, o kahrolası şarabın sersemliğinden kurtulmaya çalışarak kendimi tokatladım. Bizi sağlam ilaçlamışlardı. Madendeki kırmızıları da en az o kadar kötü sarhoş ettiğimi umuyordum. Sendelemeye başlamaları ne kadar sürerdi? Volga'nın, mızraklarından birini alması? Kızlardan kaçı dişleri kullanacak cesarete sahipti? Asıl endişe buydu. Çilli ve Aslan'dan emindim. Ama ya geri kalanı? Zamanlamayı düşünmemiştim. Burada gördüğüm kadarıyla çok sayıda Kızıl El adamı varken, Victra'yı serbest bırakmadığım takdirde lime lime doğranırlardı.

Harekete geçmeliydim.

Duncan'ın cesedini yokladım ve raylı topunun haznesinin doğru takıldığından emin olarak tabancasını aldım. Evde eski bir akımTüfeği ile bir Obsidiyen baltası buldum. Baltayı bıraktım ve Volga'nın bana tepelerde ilerlediğimiz sırada tüfeği nasıl hazır hale getireceğimi gösterirken öğrettiklerini hatırlamaya çalıştım. İki defa yanlış geçirdikten sonra rahatladım ve ellerimin kendi başlarına hatırlamasına izin verdim. Tüfek, hazır olduğunu bildiren bir ses çıkardı. Güzel.

Tüfek omzumda, tabanca eteğimin içine sıkıştırılmış halde ön kapıdan çıktım.

Altı Kızıl El dışarıdaki geçitte beni bekliyordu. Atkuyruklu aralarında titriyordu. Anlaşılmaz bir şeyler geveleyerek parmağıyla beni işaret etti.

Kahretsin.

70

LYRIA

Yıldırım Şişesi

Kan lekeli çekiç serçeparmağıma çarptığı sırada beni askeri yemekhanenin masasına bağlayan halatı gerdim. Acı beynimin içinde patladı. Sarhoşluğum bin parçaya bölündü. Nefes almak için geri çekildim. Kemik kırılmıştı. Deri şişiyordu ve çekicin göçerttiği yerden kan sızıyordu. Harmony çekici elinde çevirdi ve geriye yaslandı. Oğlanlarından birkaçı eski Gri yemekhanesinin etrafında dolaşıyorlardı. Duncan'ın ölümü onları pek etkilemişe benzemiyordu.

Son dişi şu an yüzüne tükürebilirdim ama ortaya koyacağım sadece benim hayatım değildi.

"Cevabını bekliyorum, kızım" dedi. "Daha dokuz parmağın var. On ayak parmağı. İki meme. Bir amcık. Sonra yaratıcılığımızı kullanırız. Duncan'ı nasıl öldürdün?"

Hiçbir şey yapmadım çünkü bir şey yaparsam diğer darbenin geleceğini bilecek kadar mahkûm olmuştum. "Ayakkabıma bir şişe asit sakladım. Adamların ayakkabılarımı kontrol etmedi."

"Neden?"

"Sen söyle. Onlar senin aptalların."

"Ve sen de yanında durduk yere asit taşırsın öyle mi?"

"Bu bir savaş, değil mi? Her taraf eğlenceli şeylerle dolu."

"Onu neden öldürdün?"

Kadın benden ideolojik bir sebep bekliyor gibiydi ya da bunun nasıl haksızlık olduğuna dair bir sızlanma. Harmony'yle göz göze gelip omuz silktiğimde kötülüğü omurgamı boylu boyunca sardı. Galiba tek tür insandan hoşlanıyordu. "Bir kocaya ihtiyacım yok."

Gülerek adamlarını şaşırttı. Bir kapı gıcırdadı ve başını kaldırıp baktı. "Seçici," dedi. "Tam da görmek istediğim adam."

Seçici diğer adamlara, çekice baktı ve kaskatı kesildi. "Ne oldu, patron?"

"Olanı söyleyeyim; yukarıda zavallı Duncan'ın bağırsakları eriyip yok oldu." Küçük bir sırıtışla bana baktı. "Evlilik herkese göre değilmiş. Ama doğurganları istemem, savaşçılarımı kaybedeyim diye değil, öyle değil mi, Seçici?"

"Evet."

"Evet, ne?"

"Evet, anne. Onu derhal gebertece..."

"Seçici. Bana ölü bir doğurgan değil, nefes alan bir savaşçı borçlusun." Çekicini elinde döndürdü. "Değil mi?" Adam çekice baktı ve başıyla onayladı. "Bende şu mide sıkıntısı var ya? Gece boyunca midemi yakan ülser. İçimi kemirirken uyumak çok zor. Şimdi bir de, adamlarımın bir Gama'nın kokusunu bile alamayacakları korkusuyla uyumaya çalışmam lazım." Gözleri bana çevrildi. Demek buraya kadardı. Dilim azıdişiyle buluştu. "Evcil bir sıçanın kokusunu sudan bile alırım. Leş kokusunu..." Derin bir nefes aldı. "Pek çok eski hatıra. Ama yalanlarının şu sıçan dişleri arasından dökülmesini izleyin, çocuklar. Aramıza sinsice girmeye çalışmasını." Çekiciyle masaya dokundu. "Hangi klandansın?"

Kafatasını eritme planlarıyla gözlerinin içine baktım. "Adım Lyria. Ben Lagalos'un son Gama'sıyım."

"Lagalos," diye karşılık verdi Harmony, hafızasını yoklayarak. "Kamp 121. Kolay bir temizlikti. Neredeyse bir Telemanus'u da haklıyordum."

"Ailemi öldürdün. İsimleri..."

Sözümü bitiremeden, çekici sol işaretparmağıma vurdu. Aniden beliren acıyla şimşekler çaktı ve bir çığlık duydum. Ancak çığlık benden kopmamıştı.

Harmony omzumun üzerinden baktı. Başımı çevirdim. Adamlarından biri sendeleyerek açık kapıdan içeri girdi, yarı erimiş boynundan ve gövdesinden kanlar akıyordu. Kapıdaki diğer adama doğru fırladı. Adam onu yakaladı ama asit bu sefer de adamın elini eritmeye başlarken elini kaldırarak o da bağırmaya başladı.

"Kaç kişisiniz?" diye bağırdı Harmony bana. Öyle sert bir tokat attı ki azıdişini kırmayı beceremedim. Toparlandığımda sandalyesinden kalkıp gitmişti. Fırsatı kaçırmıştım. Harmony, dışarıdan daha fazla çığlık duyunca tabancasına sarıldı. Çekicini Seçici'ye fırlattı. "Başka kaç tane var öğren. Geri kalanınız benimle geliyorsunuz."

Kapı çarpıp uzaktaki çığlıkları bastırırken Seçici kapıya bakakaldı. Sonra yüzünü buruşturan, nefret dolu bir bakışla döndü. "Seni aptal kaltak. Beni patronun önünde küçük düşürmek ha..." Kulağıma iyice yaklaştı ve çekici dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Kötü kız."

Masanın kenarına oturdu. "Duncan'a düşkün olduğumu söyleyemem. Gerçek şu ki, bu iş beni biraz köşeye sıkıştırmıştı ve Duncan bazı hamleler yapıyordu, anlarsın ya. Fakat..." Masanın üzerine çekiçle vurdu. "Yapmam gereken de bir görev var." Yüzüme pis pis baktı. Burnunun çatlak damarları bu kadar yakından bakınca Hyperion trafik arterlerine benziyordu. "Çekici bir kız olduğun söylenemezdi ama bana kaç kızda asit olduğunu söylemezsen, ölülerin bile öpmek istemeyecekleri bir şekle sokarım seni."

Dişimi onun üzerinde harcamak istemiyordum.

Gerek de yoktu.

Seçici'nin arkasında Kızıl bir kız kapıyı açıp içeri girdi. Bu Çilli'ydi. Bir eli, elbisesinin sağ tarafındaki koyu lekeyi tutuyordu. Diğer eliyse sağ cebinde saklıydı. Saçları karmakarışıktı ve yüzü, gördükleri karşısındaki şaşkın ifadesini koruyordu. Sağ elini cebinden çıkardı ve lekeli bir tabanca çekti.

"Vur onu," dedim.

Bir günden kısa süre önce topladığı genç kadının şimdi beş adım ötede kendisine silah doğrulttuğunu görünce Seçici'nin beti benzi attı. Elini uzattı. "O koca demire dikkat et, kızım. Birisine zarar verebilirsin." İleri doğru bir adım attı. "Sadece yere koy, tamam mı?"

Tabanca kızın elinde titriyordu.

"Vur onu!" diye bağırdım.

Seçici öne doğru bir adım attı ve kızın parmağının tetikte gerildiğini görünce duraksadı. "Gama'nın size nasıl kötü davrandığını düşün," dedi. "Kardeşlerinin hasta oldukları zamanları. Siz yiyecek yemek bulamazken onların o kutuları alarak nasıl şişmanladıklarını. Oradaki de bir Gama." Adam beni işaret ederken Çilli gözlerini kırpıştırdı. "Elbette onun için elini kana bulamanı istiyor. Ama sen kötü kan değilsin. Sadece onu yere..."

Silah patladı. Küçük kalibreliydi, bu yüzden mermi saplandığında başı sadece hafif sarsılmış görünüyordu. Seçici düşmedi. Pasciğeri olan bir delici gibi soluyordu. Çilli onu bu kez de göğsünden vurdu. Seçici devrildi ve gözleri açık halde yerde titredi.

"Öldü mü?" diye sordu.

"Eh, konuşmuyor," dedim. Korkuyla ürperdi. "Çilli. Baksana. Hiç sormadım. Adın ne?"

"Vanna."

"Vanna, ben Lyria. Bana bir iyilik yap ve beni çöz, olur mu?"

"Gerçekten bir Gama mısın?" dedi Vanna ve silahın namlusunu bana çevirdi. Kaskatı kesildim.

"Evet. Bu bir sorun mu?"

"Bir Gama olacak kadar şişman değilsin."

Kahkahayla güldüm. Onca şeyden sonra.

Silah patladı ve masadaki halattan seken mermi kulağımın yanından vın diye geçti. Adrenalin patlamasıyla başımı kenara çektim.

"Pardon!" diye bağırdı Çilli. "İşe yarayacağını sanmıştım!" Halatı vurup koparmayı denemişti.

"Seni delirdin mi? Lanet olası bir bıçak kullan. Muhtemelen cebinde vardır!"

Çilli ceplerini ararken ve bir vibroBıçakla tekrar ayağa kalktığında Seçici hâlâ yerde seğiriyordu. Vanna iplerimi kesip beni serbest bıraktığında özür diledi.

İki ezik parmağın acısıyla yüzümü ekşiterek elimi iplerden çektim ve ayağa fırladım. Kan beynime hücum etti. Gözlerimi kırpıştırıp beneklerden kurtulduğumda Çilli titreyerek Seçici'nin başının dibinde dikiliyordu. Silahı gevşek parmaklarından çekip aldım. Şarjörü kontrol ettiğim sırada bana baktı. On iki mermi kalmıştı.

"Diğer kızlar nerede?" diye sordum.

Kendine geliyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Bilmiyorum. Pencereden seni götürdüklerini gördüm." Eli tekrar elbisesinin üzerindeki kana gitti. "Bir an önce geldim. Şimdi-şimdi ne yapıyoruz?"

Doğru cevap yoktu. Acaba madenlerdeki muhafızların yeteri kadarı o şeyle kafa bulacak kadar içmiş miydi? Kızlar yeterince iyi saklanmış mıydı? İçkilerine işe yarayacak kadar hemantus koymuş muydum? Volga ayakta kalan muhafızları alt etmeleri konusunda diğerlerini ikna edebilmiş miydi? Ne yapmalıydım?

Tabancam olsa bile bağımsız çalışan değildim. Lanet olsun, bir Kızıl El askeri bile değildim. Yani kızlara yardım edemezdim. Savaş için yaratılmış birilerine ihtiyacım vardı.

Çilli'yle birlikte patikaya çıktığımızda kasaba kargaşa içindeydi. Kasabanın taş katmanlarında eriyen adamlar kendilerini evlerinin dışındaki yollara ve köprülere atıyorlardı. Birçoğu sarhoş olan arkadaşları onlara yardım etmek için koşuyor ancak asidin onlara da bulaşacağı korkusuyla geri çekiliyorlardı. Asit bir köprü halatını eritirken altı adamı madenin beş kat aşağısına gönderdi. Biri bir masanın üzerinde kafasını yarmıştı. Bazıları hareket edemedikleri için yardım istiyordu. Sarhoş adamlar koşarak yardıma geliyorlardı.

Tanıdığım bazı çocuk eşler yukarı, madenin girişine koşuyorlardı. Kızıl El erkekleri önlerini kesmek için koşuyorlardı. Aslan'ın, birkaç kızı tünele sokup birkaç kat yukarı doğru öncülük ettiğini gördüm. Elinde tabanca mı vardı?

İki kat yukarıdaki Harmony, suratı olmayan bir adamı kendisinden uzaklaştırıp bir eve doğru koşuyordu. İçeriden silah sesleri duyuldu. Bir kızımın benim yüzümden öldüğü düşüncesi önceden olsaydı beni çökertirdi ama şimdi tek düşüncem, maden faaliyette olduğu zamanlar Grilerin kışla olarak kullandıkları kaleleri Kutu'ya odaklanmaktı.

Metal duvarları madenin üzerinde yükseliyor ve dört kat yukarı kadar taşa sabitlenmiş kablo merdivenlerle kasabaya bağlanıyordu. Çilli ve ben merdivene koşup çıkmaya başladık. Adamların aşağı indiklerini gördüğümüzde bir sonraki katta merdivenden ayrıldık. Bir adamın çıktığı eve girmek için Çilli'ye tıslayarak beni takip etmesini söyledim. İçeri girdiğimizde yeni doğmuş bebeğiyle bir kadın kapıdan geriye sendeledi. Sessiz olmasını işaret ettim ve tabancamı görünce çığlık atmadı. Hatta yüzü tamamen değişti.

"Bir üst kata çıkmalıyız," dedim.

Bizi evin ikinci katma götürdü ve pencerenin dışındaki bir halatı işaret etti. "Yukarıdakine bağlanır." İki ezik parmağıma baktı. "Tırmanabilecek misin?"

"Göreceğiz."

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Muhtemelen içeride kalsan iyi olur," diye yanıtladım dışarı fırlamadan önce.

Kolay değildi ama tabancayı cebime sokarak halatı elime kat kat sardım. Aengus, tüm o keşiflerimin boşuna olmadığını görseydi gülümserdi. Çilli beni takip etmeyi başarıyordu, önce biraz yavaştı, ta ki duvardan kendini itmek için bacaklarını kullanmaya başlayana kadar.

Çilli altıncı kata çıkarken, "Psst," diye fısıldadı bir ses. Dönüp baktığımda Aslan'ın, iki ev arasındaki bir tünelden dışarı bakan karanlık yüzüyle karşılaştım. "Güvenli mi?" Arkasından bir düzine kız daha dışarı doğru kafalarını uzattılar.

"Henüz değil," dedim. "Burada bekleyin, size ne zaman geleceğinizi söyleyeceğiz."

Çilli ve ben taş bir merdivenden yedinci kata çıktık. Oradan asma köprüyle Kutu'ya geçtik. Kapı hızla açılıp içeriden, aşağıdaki arkadaşlarına yardım etmek için gökyüzü köprüsüne giden bir düzine adam fırlamadan hemen önce Çilli'yi kasaların arkasına çektim.

Görünüşe göre erkeklerin çoğu çığlıkları takip ederek aşağı iniyordu. Bunu nereden biliyordum? Benimkinden farklı merdivenden iniyorlardı. Kutu'nun karşı tarafından. Kenarı görebilmek için eğildim ve farklı gökyüzü köprülerinden geçtiklerini gördüm.

Orada olduklarını nereden bilmiştim?

Ya da adamların o kapıdan çıkacağını?

Ya da Çilli'nin hemen sağ arkamda olduğunu?

Görüntü veya ses değil, sadece bir histi. Kafamda düşük frekanslı bir uğultu. Bir çeşit hareket örgüsü. *Parazit.* Demek tamamen bozuk değildi. Ne yaptığını bilmiyordum ama hoşuma gidiyordu.

Kutu'nun kapısı plastik levhadan halliceydi. Gökyüzü köprülerinden erişebilmek için Kutu'ya kaynak yapmış olmaları gereken bir deliği kapatıyordu. Cumhuriyet tayınlarıyla ve levazımatıyla dolu karanlık bir koridora çıkıyordu. Elektronik, gıda maddeleri, çalıntı kürk ceketler ve helyum-3 tenekeleriyle dolu depoların önünden geçtik.

Sonunda bir merdiven boşluğunun yakınında, kat göstergesini gördüm. Yedinci kat. Duncan'ın, Victra'nın tutulduğunu iddia ettiği yerden üç kat aşağıdaydık. Merdivenlerden koşarak çıkacağım sırada askerlerin yaklaştığı hissiyle Çilli'yi bir odaya ittim ve kapıyı kapadım.

Botları dışarıdaki metal koridorda gürültülü sesler çıkarırken sırtlarımızı duvara yapıştırıp beklemeye koyulduk. Kapının yanında tabancamı ilk adamın geleceği yöne doğrulttum. Kimse gelmedi. Çilli bana baktı. "Nereden anladın?"

"Onları duydum," diye yalan söyledim.

Cevap vereceği sırada başımla odayı işaret ettim.

Birinin odasıydı. Karman çorman bir yatağın karşısında neredeyse yarım metre yükseklikte, Altın armalarından bir tepecik vardı. Bir rafta duran birkaç oyma figüre yaklaştım; armalar onlara

sunulan bir ikram gibiydi. Bir adak gibi. Dizi dizi silah parçaları ve bakım kitlerinin durduğu bir masanın önündeki sandalyede bir asker ceketi asılıydı. Cam zemin kilimlerle kaplıydı. Birini kaldırdım ve kasabayı gördüm.

Burası, MadenYargıcı'nm odası olmalıydı.

Şimdi burada kimin yaşadığını tahmin etmek zor değildi.

Yere çömeldim. "Ne yapıyorsun?" dedi Çilli, kocaman açılmış gözlerle.

"İşemem gerekiyordu. En uygun yer burası gibi göründü. Bir harita var mıymış, baksana."

İşemeyi bitirdiğimde Çilli'yle odanın içine bakındım ve iletişim konsolunun üzerindeki duvara bantlanmış bir kâğıt harita bulduk. Hapishane hücrelerine uzanan yolu parmağımla takip ettim, ardından telsiz ekipmanına baktım.

Hepsi bana yabancıydı.

Düğmelerle uğraştım ama tek alabildiğim Kızıl El'in statik cızırtıları ve dahili telsiz konuşmalarıydı. Telsizden bir adamın bağırışını duyunca durdum: *"Darran'ı alt etmiş, geliyorlar... geliyor..."*

Bir şey sinyali yarıda kesti. Birkaç düğmeye daha vurdum.

"Ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu Çilli.

"Oradan nasıl görünüyor?"

"Peki, ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Bir sinyal göndermeye çalışıyorum."

"Babam, kampımdaki telsiz sinyal operatörüydü. Bırak ben deneyeyim." Beni sandalyeden kaldırdı. Omzunun dibinde ne yaptığını izliyordum. "Biraz zaman alabilir."

"Biraz zamanımız yok."

Omuz silkti ve çalışmaya devam etti. Beklemekte zorlanarak kullanabileceğimiz bir şey var mıdır diye Harmony'nin odasına bakındım. Bir kutuda iki jilet ve yatağın ayakucundaki bir rafta bir Altın'ın akımZırhınm ağır göğüs levhasını buldum. Şarjının olup olmadığını bilmiyordum.

Parazitten biraz yardım almak için konsantre olmaya çalıştım ama uykudaydı. Çilli küçük bir sevinç nidasıyla beni yanına çağırdı.

"Bu sadece geniş bir iletim ağı. Biri nasıl aranır ya da bu şeyden aranabilir mi bilemiyorum."

"Mesajı ne kadar uzağa iletebilir?" diye sordum sandalyeye geçerek. Başını iki yana salladı. Dönüp tekrar mikrofona baktım. Victra'nın adını yayınlarsam, düşmanları buraya gelirdi ve sayıları hiç de az değil gibiydi. Bu sinyal Cumhuriyet topraklarına ulaşabilir miydi? Yakınlardalarsa Ascomanni'yi alt edemezlerdi ve burası Obsidiyen bölgesiyse Victra'ya ulaşamayabilirlerdi. Peki geriye kim kalıyordu?

Gülümseyerek mikrofona eğildim.

71

EPHRAIM

Cızırtıdan Gelen

İki haftalık boşa arama, bize enkaz ve hem Cumhuriyet hem de Ulukabile hava kuvvetlerinden kıl payı kurtulma şansı dışında bir şey kazandırmamıştı. Electra ve ben umudumuzu kaybetmiştik ve Pax olmasaydı, bir de gidecek bir yerimiz olsaydı aramayı dün bırakmış olurduk.

Bugünkü gece vardiyası bendeydi. Çocuklar birkaç saatliğine kestirirken kumanda panelinin üzerine eğildim ve aşağıdaki fiyortları izledim. Pasif sensörlerimiz herhangi bir acil durum uydu alıcısını tespit edemeyerek yanıp sönüyordu. Volga ölmüştü. Parmağımı, Electra'nın açtığı kesik üzerinde oluşan yara izinde gezdirdim. Ulukabile'nin içime koyduğu kalpçivisi kabının içinde sallanıyordu. Her geçen gün kalbimin o çivi gibi olduğunu hissediyordum; yapay ve koca bir şaka gibi.

Parazit cızırtısının içinden zayıf bir sinyal sesi yükseldi. *"Kızıl... üs koordinatları."* Kaşlarımı çattım ve sensör ayarlarıyla oynadım. *"Tekrar ediyorum, lanet olası... hepsi... 46 derece... kuşatma altındayız. Tüm... ve Kızıl El düşmanları... yardım çağrısıdır. Tekrar ediyorum..."*

Koordinatları ezberden söyleyen o sesi tanıyordum.

Bu bir hayaletin sesiydi.

Geminin dahili uyarı sistemlerini maksimum ses seviyesine çıkardım. Yarım dakika sonra, Electra ve Pax salonda uykulu gözlerini ovuşturarak ve sendeleyerek yanıma geldiler. "Bu da başka bir yanlış alarmsa, senin..."

Electra'nın sözünü kestim ve kaydı oynattım. İki çocuk koltuklarına çöktüler ve mesajı kopuk parçaları birleştirerek derlememe yardım ettiler. Lyria, Kızıl El'in karargâhı olduğunu iddia ettiği yerde kuşatma altındaydı. Seslenişi, Kızıl El'in tüm düşmanlarının gelip ona yardım etmesi içindi. Lyria muhtemelen Volga'nın yakınında bir hücrede tutuluyordu. Yaşıyorsa, Volga da onunla olabilirdi. Umut etmeye bile cesaretim yoktu.

Pax hemen koordinatlar doğrultusunda rota belirlemeye başladı. Eline vurdum. "Orası Kızıl El karargâhıysa, daha fazla adama ihtiyacımız olacak."

"Obsidiyenleri ele," dedi Electra. "Bizi ele geçirmelerinden başka işe yaramaz. Cumhuriyet?"

"Bizi dikkate almayacaklardır," dedi Pax. "Acil durum kodlarımız var fakat Mars'ta Uluyanlar olsaydı, önceki yayınlarımıza cevap verirlerdi. Mesajı Kieran Amca'ya gönderebilsek bile, çok geç olur."

"Cumhuriyet ve Ulukabile, topyekûn savaşın bir adım uzağındalar," dedim. "İkisi de bunun bir tür tuzak olduğunu düşünecektir. İkinizin de benim gemimde olduğunuzu öğrenmelerini düşünemiyorum bile. O zaman para peşindeki tüm paralı askerleri üzerimize çekmiş oluruz."

"O zaman geriye kim kaldı?" diye sordu Electra.

"Mars," dedi Pax. Electra ve ben, bir açıklama beklercesine ona baktık. "Lyria'nın sinyal gücünü artırmalıyız."

72

LYRIA

Son Bir Diş

Çilli, koridordan hapishaneye ilerlerken Altın zırhın muazzam ağırlığı altında sendeliyordu. Parazitin tekrar çalışmasını sağlamaya çalışarak elimde tabancayla önden gidiyordum. Herkesin nerede olduğunu bilemiyordum.

Metal koridorlarda her şey yankılanıyordu. Adamlar uzakta bağrışıyorlardı. Botlar merdivenlere vuruyordu. Kapılar çarpıyordu. Çilli ve ben bir çeşit cam duvarlı telsiz odasında duran, hologramların ışığıyla aydınlanan üç adamın arkasından sessizce ilerledik. Belki sinyalimin gittiğini fark etmemişlerdi. Belki sinyalim hiç gönderilmemişti. Güvenlik kürelerinin çoğu karanlıktı ama kölelerin, sahiplerinin cesetleriyle dolu madenlerde kilitlerinden kurtulduklarını gösterecek kadarı çalışıyordu. Bir grup, Volga'nın etrafında toplanmıştı. Elinde bir tüfekle onlara bağırırken kel kafasından kan damlıyordu.

Aferin sana, koca kız.

Sonra adamlardan biri ekrana eğildi ve kaskatı kesildi. Sesim odalarını doldurdu. Koridorun ortasında köşeye sıkışmıştık. Biliyorlardı. Çilli korkuyla bana baktı ve onu bir temizlik dolabının içine ittim. "Burada beni bekle."

"Nereye gidiyorsun?"

"Sadece silahlarla burada bekle. Hemen döneceğim. Çığlık attığımı duyarsan dışarı çıkma." Başıyla onayladığı sırada kapıyı kapadım. Tabancamı sıkıca tuttum. Adamlar her iki yönden geliyordu. Tabancamı indirip dizlerimin üstüne çöktüm.

"İşte kaltak orada."

Tüfeklerini doğrultarak köşeden döndüler ve öfkeli psikopatlar bana doğru koşarken aklıma gelen tek şeyi söyledim: "Ben Altın'la birlikteyim. Elimde Harmony'ye satacağım bir bilgi var."

Ağzımı hedefleyen bir bottan son anda eğilip kaçtım. Tekme kafama geldi ve yana savruldum. Birisi saçımı çekiyordu. "Ne bilgisi?"

"Julii'nin diğer kızlarının nerede olduklarını biliyorum."

Klanımın gökyüzünü ilk kez gördüğü gün, Kutu'yu gezmiştik. Babam hapishaneden hiç etkilenmediğimi görmüştü. Bana bunun küçük suçlar için küçük bir hapishane olduğunu söylemişti; büyük bir suçtan suçlu bulunan herkes kırbaca veya darağacına gönderilirdi. Hapishane, geveze sarhoşlar, ayaklarını denk alması gereken asi madenciler ve bazen küçük bir ödül karşılığında klanlarının sırlarını döken küçük ispiyoncular içindi.

Neden bilmem, ona herhangi birini ihbar edip etmediğini sorduğumda sesini çıkarmamıştı.

Bu madenin hapishanesi de bizimki kadar küçüktü. Ancak sarhoşlar veya madenciler yerine, açlıktan ölmek üzere olan Obsidiyenler ve Kızılların bulunduğu hücrelerle doluydu. Beni bir hücreye atarlarken burnuma ilişen koku inanılmazdı.

Tahmin ettiğim gibi, Harmony aşağıdaki kaostan çıkana kadar beni burada kilit altında tutacaklardı. Aşağısı duruluyor gibiydi. Aslan'ın hâlâ gizlendiği yerde olduğunu umuyordum.

Hücremde benden başka sadece bir mahkûm vardı ama uzun bacakları neredeyse her yanı kaplıyordu. Victra kamburunu çıkarmış, yerde oturuyordu. Gardiyanların beni fırlattığı yerde doğrulduğum sırada hiç hareket etmiyordu. Üzerinde, baldırlarını zar zor örten

yırtık pırtık bir pantolon vardı. Gömleği yırtılmış, kaslı omuzları kan içinde duruyordu. Kafasındaki bir yaradan kan sızıyordu.

Bana bakmıyordu bile. İçindeki acıyı hayal edemezdim.

"Victra..." dedim. Cevap vermedi. "Victra, buraya..."

Hapishane kapısı sertçe açıldı. Bir düzine bot bize doğru geliyordu. Harmony en korkunç görünümlü adamlarının başını çekiyordu. "Seni aşağıda bıraktığımı sanıyordum. Testerem sizde mi?"

Adamlardan birinin benzi attı. "Çekiç kullanmak istediğinizi sanıyordum."

"Evet, ama *çekicimi* de aşağıda bırakmışım."

Başka bir adam köşeden fırladı ve kanlı bir testereyle geri geldi. Harmony ona gülümsedi, ilk adama baktı ve ayağıyla hücre kapısına vurdu. "Diğer kızlarıyla ilgili bu saçmalık da nesi?" dedi tükürerek. "Sanki Julii senin gibi birine bu bilgiyi verecek kadar risk alır da. Asidi nasıl içeri soktun?" Kapıya tekrar tekme attı. "Nereye sakladın?"

"Amının içine," dedim.

Testereyi bana doğrulttu. Sonra biri bağırdı. "Onlardan birini hakladım."

Ölü bir kızı içeri sürüklediler. Adamlar kızı odanın karşısındaki bir masanın üzerine uzatırlarken Harmony aralarından geçti. Sırtları dönüktü. Victra bana bakana kadar parmaklarımı şaklattım.

Dişi patlattım.

Victra çökmüş ifadesini değiştirmeden bacaklarını altına topladı. Asit ağzımın içine salındı. Kelepçelerini bana uzattı. Asit DNA'mı tanıyarak soğuduğunda, bir kısmını kelepçelerinin arasına akıttım. Gerisini hücrenin kilidine tükürdüm. Metali eritirken dumanlar tütmeye başladı.

"Dişlerinde," diye mırıldandı Harmony ölü kızı inceledikten sonra. Hızla döndü. "Dişlerinde!" Adamlar hücreye dönmeden önce, kilitten tatmin edici bir *klank* sesi çıktı.

Daha önce ne Merkür'e ne de hipodromuna gitmiştim. Ancak eski at arabası yarışlarının videolarını görmüştüm. Borazan çaldığında kas dalgaları, toz duman olurdu ve her taraf... coşardı.

Victra hücreden dışarı fırladı.

Yaralı, yorgun, doğumdan bitip tükenmiş haliyle her zamanki gibi değildi. Ancak bu adamlar onun bebeğini öldürerek Victra'yı eski haline getirmişlerdi.

İlk adamı omurgasının altına tekme atıp belini kırarak öldürdü. İkincisini, onu ve kalın patlama yeleğini kalkan olarak kullanmak için öldürdü. Adamlar ateş ettiklerinde adamın vücudu patladı. Sonra Victra aralarına daldı, teker teker geldiklerinde saldırılarını engellemiyor, onlardan güç alarak bir sonraki ataklarını kırıyordu. Öldürmediklerini, adamlar biçiyordu. Hapishanenin içi mermi ve akım patlamalarıyla dolup taşıyordu. Dümdüz yere uzandım, iki akım patlaması az kalsın ayaklarıma isabet ediyordu.

Harmony baktı, tüfeğiyle nişan aldı ve Victra'nın aralarında havaya fırlattığı, kendi askerlerinden birini ensesinden vurdu. Adam Harmony'yi yere devirdi ve kadın çarpmanın etkisiyle başını sallayarak ayağa kalktığı sırada, üstü kan ve et parçaları kaplı Victra'nın adamları ezerek üzerine geldiğini gördü.

Harmony akıllı bir hamamböceği gibi koşarak fırladı.

Victra peşinden gitmeye yeltendi ancak Kızıl Eller, Harmony kaçsın diye hayatları uğruna kendilerini deli gibi öne attılar. Victra bu isteklerini geri çevirmedi.

Ayağını son kurbanının parçalanmış sırtından çektiğinde, içeride inleyen mahkûmlar dışında hiçbir kıpırtı yoktu. Victra omzundaki kurşun, bacaklarındaki kesikler, sağ kalçasından akan kırmızılıkla soluk soluğa nefes alıyordu.

Sonra odadan çıktı. Mermi deliği dolu hücrelerinden başlarını kaldırıp bakmaya başlayan mahkûmlara göz gezdirdim. Dışarıda bir işe yaramazlardı. Çok zayıflardı. Koridorda adını seslenerek Victra'ya yetişmek için koştum. Çoktan gitmişti. Kanlı ayak izleri soldan devam ediyordu. Onları ıslak adım seslerine doğru takip ettim ve Victra'yı, daha önce önünden geçtiğim iletişim biriminde buldum. Hologram beslemelerine dikkatle bakarken çıplak ayaklarının etrafında kan birikiyordu. Ekranlardan biri, Volga'yı ve birkaç düzine köleyi bir tünelde Kızıl Ellere ateş ederken gösteriyordu. Biri

düşerse öbürü kaldığı yerden devam ediyor, arkalarından birkaç yüz kişi daha geliyordu. Ana tünelde karşılarına çıkmak üzere civardan gelen Kızıl El adamları sayıca üstündü.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu arkasını dönmeden.

"Evet. Ama sanırım şimdi biraz yardıma ihtiyacım var."

Omzunun üzerinden baktı, sonra ekranlara geri döndü. Harmony bir merdivenden yukarı koşuyordu.

"Kaçıyor," dedim.

"Farkındayım." Gözlerini kısarak hologramlara baktı, sonra kontrolü ele almak üzere konsolun başına geçti. "Farkında olmadığın şey, herkesin ölüm fermanını imzalamış olman. Madenin çevresinde kamp halinde bir orduları var. Asla dışarı çıkmayacağız."

"Destek istedim," dedim.

"Mecazi anlamda mı, yoksa fiziksel olarak mı?"

"Ah, fiziksel olarak."

Döndü. "Uluyanlar?"

"Sanki bende numaraları var da. Geniş spektrum diye bir şey yaptım."

Her yanı gerildi. "Adımı kullandın mı?"

"Aptal değilim."

"Bunu söylemiştin," dedi önündeki işe dönerek.

Harmony merdivenlerden çıkıp tavan boşluğu gökyüzüne açılan büyük bir odaya ilerledi. Elli adam boşluğun kenarından sarkan merdivenden aşağı kayıyorlardı. Harmony bir pilota bağırarak bir mekiğe bindi. Hemen sonra madenden yavaşça yükselerek havalandılar. Victra'nın parmakları tuşların üzerinde gezinirken kamera sallandı. Az önce merdivenlerden aşağı kayan adamlar yukarıyı işaret ediyorlardı. Sonra nedenini anladım. Tavan kapandıkça gökyüzü küçülüyordu. Harmony'nin mekiği kaçamadan tavan tamamen kapandı. Gemisi kapalı tavanla çarpıştığında mekiğinin üst kanatları ortadan kırıldı ve zorlanan motorlar üzerinde dönen mekik yere çakıldı.

Victra ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum, Volga'nın holosuna kolumu uzatarak.

"Bir borcu ödemeye."

"Volga'nın yardımına ihtiyacı var. Hepimizin var!" diye bağırdım o yürüyerek uzaklaşırken. "Orada düzinelerce adamı var. Orada ölürsen kimseye yardım edemezsin."

Dönerek kapıdan, "Sana neden yardım edecekmişim?" diye sordu. Harmony holoda göçük mekikten emekleyerek çıkıyordu. Adamları onu bir çekimKaldıracına sürüklüyorlardı.

"Çünkü sana yardım ettim. Volga da öyle. Ve birisi bana bir keresinde, intikamın sabır gerektirdiğini söylemişti."

Bana baktı ve başını eğdi.

"Onu sonra haklayabiliriz. Aşağıda kızlar var. Daha fazla dayanamadıkları için hayatlarını riske atan kızlar. Onların da Ulysses gibi ölmelerine izin mi vereceksin?"

Kaskatı kesildi. Öfkeyle bana, sonra kanayan yaralarına baktı. "Düzgün bir zırha ihtiyacım olacak."

Koridora seslendim. "Vanna, ben Lyria. Artık çıkabilirsin."

Victra'nın arkasındaki bir temizlik dolabının kapısı açılırken Victra'yı olduğu yerde sıçrattı. Çilli sendeleyerek çıkarken paspaslar yere saçıldı. Çilli kendini toparlayarak süklüm püklüm Altın'a baktı ve göğüs plakasını uzattı. "Hanımefendi. Size zırh getirdim." Jiletleri çıkardı. "Bir de bunları."

Victra'nın yüzünde gülümsemeye yakın bir ifade belirdi.

Victra, Çilli ve ben köprünün üzerinden baktık. Victra, nedenini açıklamasa da, on dakika saklanmamızı söylemişti. Aşağıda, Kızıl El düzeni ele geçirmeyi başarmıştı. Bütün kızları bulamasalar da, bazılarını bulmuşlardı. Volga'nın köle arkadaşlarıyla savaşmak için düzinelerce adam merkezde toplanmış ana tünele akın ediyordu. Sonra Victra'nın neden beklediğini anladım. Üstten kaçamayan Harmony aşağıdan çıkacaktı. Ortak katta ilerlerken kızlar için adamlarına direktif veriyor ve daha büyük bir güçle birleşmek için kırk kişiden kalabalık bir grubu tünellere yönlendiriyordu.

"Beni şimdi avlamak istiyor," dedi Victra. "Öyle olsun." Öldürdüğü adamlardan aldığı el bombalarını bana ve Çilli'ye uzattı. "Bunları bana getirin."

Ve sonra atladı.

Victra'nın meydana inişini görene kadar, Hayal ve Volga'nm, besin zincirinin en üstünde olduklarını zannederdim. Çilli ve ben merdivenlerden inerken, Victra kattan kata, bazen iki kat birden aşağı, bazen bir yukarı atlıyor; bir yandan ilerlerken bir yandan adamları öldürüyordu. Bir köprünün üzerinde üç Kızıl El üyesinin arasına indi ve onları köprüden aşağı attı. Bir kat yukarı sıçradı ve taşınabilir bir tareti çevrimiçi olmadan yok etti. İkinci kata inen bir düzine adamın arasından jiletiyle iki kat aşağı atlarken mermiler yanından taşa çarptı. Aşağıda toplananların geri kalanını öldürdü, sonra sırf eğlencesine ölülerin tüfeklerini aldı ve iki hızlı atış, eğilme, yana geçiş, iki hızlı atış, eğilme, yana geçiş silsilesiyle etrafa ateş etmeye başladı. Çok geçmeden meydandaki kızların başındaki tüm adamlar ya sırtüstü yatıyor ya da delik deşik olmuş vaziyette sürünerek kaçıyorlardı.

Son merdivenden aşağı kayarak Victra'nın yanma koştuk. Beş raylı top mermisi, üzerine tam oturmayan zırhına saplanmıştı. Bir delikten sağ bisepsini görebiliyordum.

El bombalarını alırken, "Epey uzun sürdü," dedi.

Sol kulağı bir et şeridinden asılı duruyordu. İşaret ettim.

"Dikkatini dağıtmayı bırak." Kulağını çekip kopardı ve göğüs plakasının altına koyduğu sırada bir silah patladı. Kızıl El adamları tarafından yakalanan küçük Aslan, şimdi onların tabancalarından biriyle sekerek kaçan bir adama ateş ediyordu. Adamın yanına koşup şarjör boşalana, gövdesini delik deşik edene dek vurması o kadar da eğlenceli görünmüyordu. Her yanı kan içinde başını kaldırıp baktığında yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu. Victra bana baktı. "Seninkilerden biri mi?"

"Öyle sayılır."

Homurdandı. "Hemen geliyorum."

"Ben de gelece..."

"Hayır." Uyluklarıma öyle sert bir tekme attı ki uyuştu, sonra sessizce tünellere koşarak kölelerin olduğu ana arterden gelen iki adamı öldürdü. Ardından gözden kayboldu. Bacağıma kramp girdi. Çilli saklanacak yer bulmak için kızları alıp götürürken sendeleyerek ayağa kalktım ve Victra'nın peşinden gittim. Öldürüp ardında bıraktığı adamların izini sürerek tünelin genişlediği ve belki iki yüz Kızıl El üyesinin tünelde Volga ve adamlarına ateş ettiği yere kadar takip ettim. Ses muazzamdı. Victra, yaralılarını topladıkları yerin arkasına çömeldi. Bir şey fırlattı ve dönüp tünelde koşmaya başladı. Beni gördü ve geri gitmemi işaret etti.

Paat. Paat. Paatpaat.

El bombaları Kızıl El askerlerinin arkasında patlamaya, tüm tünel tozla dolana kadar saflarında delikler açmaya başladı. Patlamalar yankılanıyor, yerini tünelin boğazında giderek büyüyen bir iniltiye bırakıyordu. Köleler tozların içine koştular.

Victra ile bir kayanın arkasına çöktüm ve Kızıl El gözlerimin önünde parçalanırken kahkahayla gülmeye başladım. "Orada öylece oturup durmasana, seni aptal," dedi Victra ve tozun içinde yarı kör halde koşan bir El üyesini kaptı. "Bir şeyleri vur."

Dizlerimin üzerinde ona katıldım ve kollarımı kayanın üzerine sabitleyerek nişan aldım. Bir kadının tozlar arasında belirip kendi adamlarını serbest kalmış kölelerin önüne ittiğini görene kadar ateş ettim.

Harmony kaçmaya çalışıyordu. Onu işaret ettim ama Victra zaten avını görmüştü.

73

LYRIA

Sonunda Çığlık Atıyor

Tünelde Victra'yı kaybettim. Adamlarının talihi döndüğünde Harmony onları ölüme terk etmiş ve bir yan tünelden kaçmıştı. Victra'yla peşinden gidiyorduk ama Victra'nın uzun bacakları benimkileri geçmiş ve beni geride bırakmıştı. Tünel neredeyse zifiri karanlıktı ama bir pençeMatkabın dik yolunda yürürken yüzümün önündeki nefesimi görebiliyordum.

Bir fısıltıyla aniden durdum ve kaskatı kesildim. Tünelin tavanında uzun gölgeler dalgalanıyordu, aradaki mesafe yirmi adım bile değildi. Demek bu yüzden bu tüneli seçmişti. Bir adım attım ve gölgeler durdu. Beni izliyorlardı.

İleride, tünelin aşağı doğru kıvrıldığı noktadan silah sesleri geliyordu.

Gölgelerin peşimden gelip gelmediğine bakmak için zaman yoktu, ileri fırladım.

Dik tünelde yarı kayarak var gücümle koştum ve Victra'yı bir kayanın arkasına çömelmiş buldum. Bir sonrakine fırladı. Bir akım patlaması arkasındaki zemini eritti.

"Adamlarını ölüme terk ettin," dedi Victra. Bir sonraki kayaya geçti. Siperin ardında eğilmeden hemen önce iki akım patlaması daha oldu.

"Daha fazlasını bulurum," dedi Harmony tünelin derinliklerinden. Tünel kaygan, karanlık duvarların ve asit yeşili mermi parıltıları dışında ışık kaynağının olmadığı bir oda oluşturacak şekilde genişliyordu. Görmek için optik takıyor olmalıydı. Bir dakika, ben nasıl görebiliyordum? Görüntüler mürekkebin üzerindeki şekiller gibi bulanıktı ama tüfeğinin dürbününden bakarken Harmony'yi seçebiliyordum.

"Kendi halkını öldürdün." Victra bir sonraki kayaya fırlıyor gibi yaptı. Harmony o bölgeyi silahıyla taradı. Victra diğer taraftan giderek, tünelin çökmüş bir kısmında gözden kayboldu. "Ares'i öldürdün."

"Çünkü o sizden biriydi!" Harmony gölgelerin arasına çekildi. "Çık ortaya ve benimle savaş, kaltak."

Gölgelerin arasına yattım ve tabancamla dikkatle nişan aldım.

"Lyria'nın ailesini öldürdün."

"Kimin umurunda?" diyen Harmony sırıttı. Victra yukarıdan darbe savurduğu sırada Harmony tüfeğinin şarjörünü kontrol ediyordu.

Harmony tetiği çekti.

Klik.

Nefes verdi ve silahını Victra'ya atarak botundaki bıçağa davrandı. Victra silahı tek eliyle yakaladı ve Harmony'nin eline vurdu. Harmony kırık parmaklarla geriye sendeledi. Bıçak yere gürültüyle düştü. Victra'ya diğer elini savurdu. Victra yumruğa yumruğuyla karşılık vererek elini paramparça etti. Tabancamı yerine koydum ve arkalarından yürüdüm.

"Onun çocuğunu öldürdün," dedim Harmony'ye. Victra bir fişeği kırıp Harmony'nin ayaklarına fırlattı. Harmony'nin gece optiklerini söktü.

"O da benimkini öldürdü," diye hırladı en az Victra kadar nefretle. "Altı yıl önce tedavi ettiğimiz bir hastalıktan çürüyerek

öldüler. Neden? Ne için?" Tükürdü. "Bunun için." Hiddetini nefretle izlerken karşımdaki, o hatırladığım canavar değildi. Kardeşimi ve ailemi bu dünyada yiyip bitiren o büyük güç değildi. Sadece öfkeli bir kadındı. Bu onu benim gözümde çok küçük kıldı, kendim bile bunu güçlükle anlayabiliyordum. Küçüklüğüne acıyordum ama nefretimi yok etmek için yeterli değildi.

Arkasında bir şey duydum. Derin bir fısıltı. O öfkeyle bakarken öne doğru ilerledim.

"Hepiniz yanacaksınız," dedi Harmony. "Bir şalomaGemim var. Aksini söylemezsem, tüm imkânlarıyla bu madene saldırması için talimat verdim. Yakıp kül edemediği her şeyi iki yüz metre derine gömecek. Burada benimle birlikte sıkışıp kalırsınız. Ama talimat verirsem... oyunumuza başka zaman devam edebiliriz."

Victra jiletini kaldırdı. "Şaire izin vermiştim, sana da izin veriyorum. Son sözlerini seç."

Fısıltıya biraz daha yaklaştım.

"Cumhuriyet için değerliyim."

"Hayır." Victra tam Harmony'yi kalbinden bıçaklayacağı sırada Victra'nın kalın bileğini tuttum. Bana kaşlarını çattı.

"Güven bana. Bu şekilde değil."

Harmony'nin yanma gittim ve kemerinden bir fişek çıkardım. Onu kırıp açarak, fısıltıya doğru fırlattım. Fişeğin ışığında, Victra'nm durduğu yerden çok da uzak olmayan bir mesafede, yolun bittiğini görebiliyordum. Harmony'nin Victra'yı ölümüne çekmeye çalıştığından şüphe duyduğum dar bir sıra halindeki kayalar uçuruma çıkıyordu.

Victra, Harmony'yi ileriye doğru sürüklerken fişeği uçurumdan aşağı fırlattım. İşaret fişeği, sıcak bir kaplıcanın yakınında toplanmış çıngıraklı-yılanların arasına indi. Aşağıdan sıcak, rutubetli bir hava yükseliyordu.

Harmony'ye döndüm ve çocuksu bir korkuyla aşağıya baktığını gördüm.

Kurtuluşunun onlar olduğunu sanıyordu.

"Bunlar yetişkin," dedim ona. "Seni öldürmezler. Seni felce uğratacak kadar zehir verirler ve yumurtalarını içeri bırakırlar. Birkaç gün içinde senden geriye bir şey kalmaz."

"Bu da şairane. Hoşça kal, kaltak," dedi Victra. Sonra Harmony'nin kemerinden tuttu ve yakasından çekerek çukurun içine attı.

Harmony'nin kolları, çıngıraklı-yılanların arasına düşerken yel değirmeni gibiydi. İki bacağımdan da kalın bir tanesi Harmony daha inmeden onu kapmıştı. Dişleri içeri girdikçe etsi bir ses çıkarıyordu. Harmony belindeki başka bir bıçağa davrandı ama çmgıraklı-yılan kadının kolları ve bacaklarına dolanmaya başlamıştı bile. Boynundaki rahim kesesindeki yumurtalarını gömmek için kadının karnının aşağısına kafasını sokarken yumuşak, hırıltılı sesler çıkararak onu hareketsiz bırakıyordu.

Harmony'nin ağzı sessiz bir acı içinde açıldı.

Sonra, sonunda, çığlık attı.

Hiç böyle bir şey duymamıştım. Ne ona bakarken ne Victra ile tünelin sonuna varıp peşimizden yankılanan acısını duyduğumda. Çok uzun zaman önce her şeyini kaybeden bir kadının çığlığıydı bu. Victra da ben de duyduk ama dönüp bakmadık.

Harmony acıdan beslenerek yaşamıştı. Sonuna kadar da acı içinde yaşayacaktı. Bu dersi aklımın bir köşesine yazdım.

Köleler yukarı çıkmış, Kızıl El askerlerini ise ölüme terk etmişlerdi. Onları meydanda, yaklaşık yüz Kızıl El mahkûmu ile toplanmış halde bulduk. Volga, kanlar içindeki bir grup erkek ve kadına emirler veriyor ve onlara bir çıkış yolu bulmalarını söylüyordu. Altısı Obsidiyen, geri kalanları ise alınlarına yamuk Gama armaları işlenmiş Kızıllardı.

Kızlarımın saklandıkları yerden çıktıklarını görene kadar uyuşmuş olduğumu sanıyordum. Aslan karşı duvarda Çilli'yle beraber oturuyordu. Yaşça büyük kız ağlıyor ve Aslan'a tutunuyordu. Aslan kaçmak için kıvranıyor ve elinde sıkıca tuttuğu tabancasını bana doğru sallıyordu.

Diğer kızlardan bazıları Kızıl El adamlarına tekmeler atıyorlardı. Birçoğu zaten burada yaşayan daha fazla kadın geliyordu. Eşler. Bazı köleler temkinle izlerken, eşler ellerine tüfek alıp diğer eşlere doğrultuyor ve adamlarla birlikte onları da aralarına doğru ittiriyorlardı. Bazıları işkencecilerine taşlar atıyor, sözcüklerin ötesinde öfkelerini haykırıyorlardı.

Onları durdurmak bana düşmezdi.

"Kapı kapalı," dedi Victra.

Volga ona doğru geldiğimizi gördü. Berbat görünüyordu ama o haline rağmen akımTüfeğini bırakıp beni kucakladı. Victra'yı başını öne eğerek selamladı.

"Sen nasıl..." diye başladı Volga.

"Sonra," diye tersledi Victra. Çıplak ayağından bir parça metal çıkardı. "Harmony... onu hallettik ama bir şalomaGemileri olduğunu söyledi. Bu doğruysa, bir sorunumuz var demektir."

Bir sorunumuz vardı. Victra kapıları kapamış olabilirdi ama madenin dışındaki kamp beceriksizce de olsa tahliye ediliyordu. Kısa süre içinde nedenini anladık. Madenin dışındaki kameralardan, bir şey yükselirken ağaçların titreyişini izledik. Çok geçmeden belki altı yüz metre uzunluğundaki metal bir gemi denizden yükselirken ağaçların üzerinde bir karaltı oluştu.

Victra geriye yaslanırken sandalye gıcırdadı. "Kızlar, iyi bir mücadeleydi."

"Lyria sinyal gönderdiğini söylüyor," dedi Volga.

"Civarda kimse yok," dedi Victra. "Kimse duymadı." Cihazlara hafifçe vurdu. "Zaten kimi çağıracaktın ki?" Tarayıcıda bir nokta belirdi. Victra kaşlarını çatıp öne eğildi.

Daha fazla nokta belirdiğinde yutkundum. "Mars'ı," diye fısıldadım.

74

EPHRAIM

İsyan'ın Oğlu

Kartopu'nun cirit füzelerinden ikisi ufka ilerliyordu. Bu kabiliyete sahip ayaktakımı filomuzdaki birkaç geminin fırlattığı otuz füze daha onlara katıldı. Altı yüz metrelik canavarımsı şalomaGemisi ve kızlarımıza giden yolumuz ile Kızıl El'in son kalıntılarına ulaşmamızı engelleyen yanardöner kalkana doğru ince bir çizgi halinde uçuyorlardı.

İki haftalık aramadan sonra Lyria'nın sinyalini aldığımızda, sinyali Kimmerya kıtasının yarısının duyabileceği şekilde artırmıştık. Bir cevap gelmesini beklemiyordum. Pax bekliyordu. Kuzey Termik'e ulaştığımızda ekranlarımız gelen sinyallerle dolu bir tuvale benziyordu. Mars'ın iki ezici gücü Obsidiyenler ve Cumhuriyet sayesinde Mars halkı uyanmıştı.

Üç yüzden fazla gemi gelmişti: Acaron'dan Kızıl milislerin uçurdukları eski yırtıkKanatlar, Nike ve Attika'nın vatansever Gümüşlerinden şık gambotlar, muhalif Cumhuriyet pilotlarının savaşta test edilmiş çatışma gemileri, sivil nakliye araçları, çoğu silahsız balıkçı araçları ve açık güverteli, Kimmerya'nın kuzeyindeki madenler, köyler ve asimilasyon kamplarından alelacele toplanan Gamalarla tıka basa dolu yolcu mekikleri. Hepsi de gövdeleri su

ve tuzla parlayacak derecede denize yakın uçuyorlardı. Hepsi de Kızıl El'in kıçına son tekmeyi vurmak için geliyorlardı. Mars, Altınların köleleştirdiği ilk gezegendi. Özgürlüğün beşiği olmuştu ve çocukları, her şeyi başlatan Kızılların sonradan gelenler tarafından ezilmelerine seyirci kalmıştı. Şimdi deniz boyunca ilerlerken, "Kan Kızıl! Kan Kızıl!" diye bağırıyorlardı.

Ama yolumuza lanet bir şalomaGemisi çıkmıştı.

Pax, zayıf disiplinle yönetilen mürettebatının eksik olacağı varsayımında bulunmuştu. Haklıydı.

Hiçbir uçaksavar kalkanı füzelerimizi yutmadı. Gemiye nöral bağlantı kuracak Mavi müttefikleri veya onu kontrol edecek sofistike yapay zekâ olmadan, Kızıl El'in manuel ilerlemesi gerekiyordu. Adamlar sancak toplarına ulaşmak için yerçekimi kaydıraklarından inip koridorlarda koşuyor olacaklardı. İlk canı alabileceğimiz kadar zaman kaybetmişlerdi.

Füzelerimiz çatırdayan bir hat halinde patladı. Kalkanları kinetik darbeyle parladı ve yamuldu. "Alfa Birliği: İkinci Aşama," diye seslendim telsizden. "Beta Filosu: Birinci Aşama."

Kartopu sinyali yükseltmekle yükümlü olunca Pax idareyi ele almamı ve diğer gemilerin, imdat sinyalinin güneyinde, deniz üzerinde bizimle buluşması çağrısı yapmamı istemişti. Gemi kaptanları toplandıkça herkesten o kadar çok ses çıkmaya başladı ki komutayı isteyerek değil bıkkınlıkla üstlenmiştim. Geniş küfür dağarcığım ve güçlü gemim kesinlikle grup içinde hâkimiyet kurmama yardımcı olmuştu.

Planım doğrultusunda, şalomaGemisi yaylım ateşi açtığı sırada silahlı gemiler yukarı tırmandı. Bu arada zırhsız sivil gemiler kuşatma altındakileri kurtarmak için madene yakın bir yere inebilmek adına şalomaGemisinin yakınından geçerek batı ve doğudaki dağların arkasına dalıyorlardı.

Dayan, Volga, bebeğim. Oradaysan, dayan.

Raylı top mermileri *Kartopu*'nun yanından ıslık çalarcasına geçiyordu. Yarım düzine gemimiz enkaza dönüşmüştü. Kızıl El şalomaGemisinin mürettebatı yetersiz olsa bile, bizim silahlarımız

sayıca daha azdı. "Alfa: Üçüncü Aşama." ŞalomaGemisinden bir kilometre mesafede, altmış derecelik açıyla aşağı daldık. Taretlerden fırlattıkları füzeler çığlık atarcasına yalayıp geçiyordu. Pax bize akıl almaz bir tirbuşon hareketi yaptırdı, ardından hiç beklenmedik anda ateş etti.

Lanet olası, iyi uçuruyordu.

Raylı toplarımızın şarjörünün dörtte birini şalomaGemisinin sancak tarafına boşaltarak üç raylı bataryayı indirdi. Nike'den gelen, bizimkinden iki kat fazla silah gücüyle iki gizemli siyah gambot, ana parçacık toplarını boşalttılar. Beyaz ışık patlamaları dünyayı ikiye böldü. Parlamalar geçtiğinde, şalomaGemisinin baş tarafındaki on nokta yerini eriyik metal açıklıklara bırakmıştı.

Açıklıktan faydalanan Gama milis armalı üç külüstür yırtıkKanat boşluğa girdi ve gemi ile deniz arasında pike yapmadan önce bombalarını bıraktı. Bombalar, güvertelerde on kat derinlikte boşluklar açıyordu. Deniz suyu şok dalgalarından aşağı doğru bel veriyordu. Alev alan adamlar, kor gibi denize atlıyorlardı.

Kartopu sarsıldı. ŞalomaGemisinin parçacık ışını yan tarafa çarpıp ikincil reaktöre aşırı yük bindirirken kalkanlarımız çöktü. Uyarı ışıkları yanıp söndü.

"Lütfen sustur şunu," diye söylendi Pax. Alnından ter damlıyordu. Alarmları susturdum. Onun uçurmasına izin vermekte tereddüt etmiştim ama işin aslı benim yapabileceğimden daha iyi idare ediyordu. DNA'sının ona bahşettiği refleksler bende yoktu ve senkronizasyonu bile düşünemiyordum. Electra kucağında kompakt bir tüfek ve belinde Braga'nın çalıntı jiletiyle, arkamızda bekliyordu.

"Şişman orospu ilerliyor," dedi.

"Evet, ama yavaş," dedi Pax duygusuz bir sesle. "Mürettebatının yetersiz olduğunu söylemiştim."

Görüş penceresinden baktığım sırada şalomaGemisi zarar görmeyen üst tarafıyla bize saldırabilmek ve savunmasız kalan tarafını saklayabilmek için yanan sancak tarafı denize bakacak şekilde yavaşlamaya başladı. Yeni silahlarıyla ateş açarken telsiz imdat çağrılarıyla doldu. Hava titredi. "Akıllı piçler," diye mırıldandım. Dönüş

sırasında yanan gövde ve dalgalar arasında on metreden fazla boşluk bırakmadan alçaldılar. "İğne deliği kadar yer var."

Pax saldırmayı denedi fakat top ateşiyle önü kesildi. Yana kaçtı. "Gambot Bir, Gambot İki, geçiş yoluna ihtiyacım var."

"*Bu bir çocuk mu?*" diye sordu kaptanlardan biri.

Pax sabırsızlıkla bana işaret etti. Boğazımı temizledim. "Gambot Bir, Gambot İki, bana şu lanet yolu verecek misiniz yoksa kahrolası yolumu kendim mi açayım?"

"*Zemine çok yakınlar.*"

"Benim pilotum için değil." Elimi Pax'ın omzuna koydum. Electra vurarak elimi çekti.

"*Anlaşıldı. Arkamıza geçin.*"

"Ephraim, kusmuk torbanı hazırla," dedi Pax.

"Birkaç G ile baş edebilirim."

"Bunlarla edemezsin." Pax, *Kartopu*'nu alçaltmak için mide bulandırıcı bir açıyla yan yattı ve şalomaGemisine doğru parabolik bir yay çizen iki gambotun arkasına geçti. Beynime hücum eden kanla başımda şimşekler çakıyordu. Midem hava akrobasisinden altüst oldu.

Külüstür filomuz gökyüzünden yavaşça indiriliyordu. *Kartopu*, siyah gambotlarla dalışa geçip şalomaGemisine doğru yol alırken suya değerek gümbürdedi.

Su yerçekimi yastığımıza temas etti. ŞalomaGemisine doğru hızla ilerlediğimiz sırada su kürecikleri etrafımızda süzülüyordu.

Koltuğumun çarpışma yastığına tutundum. Gövdeye aldığımız darbe bizi yukarı fırlattı. Gambotlar, yüksek teknoloji ciritlerinin sonuncusunu boşalttı ve parçacık toplarıyla açıldılar. ŞalomaGemisi alev aldı. Bir şey sol gambotun gövdesinde delik açıp onu suya düşürdü. Parçacık demeti düşerken bile ateş etmeye devam ediyor, suyun yüzeyini yakıyordu. Buhar tabakaları yukarı doğru patlıyordu. İkinci gambot da vuruldu ve inişe geçti.

ŞalomaGemisi önümüzde belirdi. Su ve gövde arasındaki boşluk bir jilet kadar ya var ya yoktu. Hız artışı beni koltuğuma çiviledi.

Denizle aramızda iki metreden az mesafe vardı. Ona değdiğimiz takdirde, bizi şalomaGemisinin gövdesine ses hızında fırlatırdı.

Yan taraftaki top bize ateş yağdırıyordu. Su her taraftan buharlaşıyordu. Suyla arasındaki boşluk hâlâ çok küçük olsa da giderek büyüyordu. Top ateşleri arasında kayarak ilerlerken gözlerimi yumdum. Gözlerimi yeniden açtığımda o boşluğa girmiştik. Bir şey *Kartopu*'nun tepesindeki bir şeyi kırdı. Güneş yok oldu ve yerini şalomaGemisinin yanan alt kısmına bıraktı. Pax, yerçekimi alanımızın yönünü değiştirdi ve bizi mide bulandırıcı, organlarımı kaburgalarıma yapıştıran bir dönüşe zorladı. Raylı top şarjörünün sonuncusunu, savunmasız alt gövdeye boşalttı. Üzerimize dökün-tüler yağıyordu. Dünya bulanıklaştıkça koca geminin üstümüze düşmesini bekleyerek başımı örttüm.

Sonra güneş ışığı göründü.

Dönerek diğer taraftan çıkmıştık ve bir ivme patlamasıyla tepetaklak olarak karaya doğru hızla ilerliyorduk. "Füzeleri unuttun!" diye bağırdım.

Pax gülümsedi.

Arkamızda bir gürültü koptu. Arka ekrandan şalomaGemisinin şahlanan bir at gibi yukarı fırladığını ve yerçekimine yenik düşerek ortadan ikiye ayrıldığını gördüm. Bir büyünün bozulması gibi, yerçekimi motorları çöktü ve denize düştü.

Kahvaltımı çıkarmak üzere kusmuk torbasını tam zamanında aldım.

Electra kıkırdadı ve bir köpek yavrusuymuşum gibi başımı okşadı.

Silahsız sivil gemiler yüklerini boşaltmak için madenin eteklerine inmişlerdi. Binlerce silahlı madenci, balıkçılar, eski askerler, erkekler, kadınlar ve gençler Kızıl El'i alt ederek onları silahsızlandırıyor ve maden etrafındaki kamptaki yüzlerce kişiyi serbest bırakıyorlardı. Hepsi yeşil gemimin şalomaGemisine ölüm darbesini indirdiğini gördüğünden, iniş için üstlerinden geçerken yumruklarını havaya kaldırıyorlardı.

"Hangi şarkıyı söylüyorlar?" diye sordum, çocukların belli ki etkilenmedikleri G'nin atlatamadığım sersemletici etkisiyle. Pax geminin dış alıcılarının sesini yükseltti.

"Persephone Şarkısı," dedi ve bizi yere indirdi.

Rampadan izlerken, zaferde histerik bir durum yoktu. Ne şahlanmış bir intikam ne de diz çökmüş düşmanların kellelerinin uçurulması söz konusuydu. Sadece bir yabancının bile hissedebileceği, kapsayıcı bir kardeşlik ve yorgun düşmüş adalet duygusu hâkimdi. Obsidiyenlerin vahşetinden sonra, bu güzeldi.

Gama armalı bayrak ve pazubantlarını gördüm. Sonra diğer armaları, diğer kabileleri: Lambda, Beta, Alfa, Omikron, Gümüş ticaret simgeleri, Gri paralı asker grupları ve dahası. Yüzlerce Kızıl El askeri çoktan boş bir pistte toplanmıştı.

Bunlar Mars'ın şeytanlarıydı. Lyria'nın ailesinin kasapları.

İsyan başladığında bunların yarısından fazlası on yaşından büyük olamazdı. Silahları ve paltoları yokken hasta görünüyorlardı ve yıllarca işkence ettikleri insanlar tarafından kuşatıldıkları için korku içinde titriyorlardı. Bunu neden yaptıklarını bile biliyorlar mıydı? Hezimete uğradıklarında, tüm inançlarını unutmuş gibiydiler. Bir grup gibi birlikte değil, her biri izole ve tek başınaydı.

Onlardan bu kadar nefret etmeseydim acırdım.

Bir grup Gama ve yeni müttefikleri, şalomaGemisine karşı müthiş manevrasını kutlamak için *Kartopu*'na ve pilotuna doğru koştular. Uzaktan, bu kişinin yanımdaki küçük adam değil, ben olduğumu sanıyorlardı. Yüzlerimizi gördükleri zaman, güvenli bir mesafede yavaşlayıp durdular. Genç yaşlı, hepsinin yüzü güneş yanığıydı. Ellerinde antika tüfekler, tabancalar, hatta sapanOraklar vardı. Pax ve Electra'yı gördüklerinde yüzlerde tanıdık bir ifade belirdi. Pax'ın pilot halesini gördüklerinde anlamışlardı. Onu kafasından çıkardığı zaman yüzlerindeki inanmazlık değildi. Mutluluktu. Sanki zamanında bir şeye inanmış, kendi inançlarının saflığına gülmüş ve aslında başından beri haklı olduklarını görmüşlerdi.

Anın ağırlığını hissettim ve bu beni ürpertti.

Bu bir efsanenin başlangıcıydı. İlk Çocuk. Anne babasının vaadini yerine getiren İsyan'ın Oğlu. Bu andan korkuyormuş ama bir gün geleceğini de biliyormuş gibi bu yeni dünyaya adım atmaktan çekiniyordu. Ona bir baş hareketiyle cesaret vermek için bana bakmasını bekledim. Bu sefer buna ihtiyacı yoktu. Yanında Electra'yla yanımdan geçerek, ona yol açan ve babasının adını bağırırken sıktıkları yumruklarını havaya kaldıran kalabalığın arasına girdi.

Bense uzaktan izledim.

Ağır maden kapıları bir iniltiyle açıldı. Bakım merdivenlerinden ilk çıkan, bir kadının adını söyleyen küçük bir kızdı. Bir adam kalabalığın arasından geçip kızı kucağına aldı. Yan taraftan bir kadın yanlarına gelerek coşkuyla onlara sarıldı ve bir sürü uzuv ve kızıl saç arasında ağlayarak sıkı bir yumak halini aldılar. Hâlâ endişe içinde Volga'yla kendi kavuşmamı beklerken bu sahne yinelenmeye devam etti.

Bu duygudaşlığın gölgesinde Pax ve Electra ile bekledim. Hepimiz dehşet içinde diğerlerinin sevincini paylaşamayacağımızdan korkuyorduk. Kir içindeki her surat, maden merdivenlerinden çıkan her yorgun omuz taze bir umut, sonra hayal kırıklığı getiriyordu. *Volga neredeydi?*

Merdivenlerden, üzerinde yırtık pırtık, gülünç bir elbise, elinde kocaman bir tüfekle cılız bir Kızıl çıktı. Karnı gebelikten hâlâ şiş ama kollarında çocuk olmayan ve en az on yılını cehennemde geçirdikten sonra yeni insan içine çıkmış gibi görünen devasa bir Altın kadına baston görevi görüyordu. Victra au Julii. Kanlı canlı karşımızda duruyordu. Pax ve Electra kadına koşarken istemsizce geriye doğru bir adım attım. İkisini birden kucakladı ve mutlak bir sessizlik içinde onları yerden bir metre yüksekte tuttu. Kızıl, onları hafif bir gülümsemeyle izliyordu.

"Tavşan," diye seslendim. Kızıl döndü. Onca kir ve kan içinde ve o aptal elbiseyle zor tanınır haldeydi. Beni görünce tiz bir kahkaha attı. Tüfeğini bıraktı ve yere oturdu, öyle şiddetle kahkaha atıyordu ki ne ara ağlamaya başlamıştı anlamadım.

"Orduyu *sen* getirdin." Güldü. "*Sen.*"

"Volga nerede?"

"Haklıymışsın," dedi omzumun üzerinden bakarak. "Geldi."

"Ephraim." Gözlerim kulaklarımı yalancı çıkaracak korkusuyla dönmedim. Korkuyordum. Ben geçmişimizdeki iyilikleri hatırlarken, onun nasıl ayrıldığımızı hatırlayacağından korkuyordum. Ona yaptırdığım şeyi. Ona dediklerimi. "Ephraim." Döndüm ve onu gördüm. En az yirmi kilo vermişti. Yüzü süzülmüştü ve yorgundu. Üstü başı yırtık ve kan içindeydi. Kolunda iğreti bir askı vardı. Ama yaşıyordu.

"Merhaba, Kartopu."

"Yaralı mısın?" diye sordu Volga. "Titriyorsun."

Başımı eğdim. "Hayır. Ben... Evet, ama hayır."

Gözlerini kısarak baktı. "Benim için geldin."

"Aptal mısın? Tabii ki..."

Cümlemi bitirmeden kollarını etrafıma dolamıştı. İlk kez geri çekilmedim. Kendimi kollarına bıraktım. O benim yuvamdı. Onu Yankı Şehri'nde bulduğumdan beri böyleydi. Bunu daha yeni fark etmem üzücüydü.

"*Victra, hayır!*" diye bağırdı Pax.

Volga'yla ayrıldığımızda Victra au Julii'nin, elinde tabanca gibi tuttuğu ağır akımTüfeğiyle fırtına gibi üzerime geldiğini gördüm. Volga beni yana itti. "Victra. Yeter." Oligark olduğu yerde durduğunda ve Volga elini onun omzuna koyduğunda gözlerime inanamadım. "Yeter."

Julii, kan ve kirle kaplı yüzüyle, karanlık yuvalarında parıldayan gözleriyle Volga'ya bakarken sanki tüm nefreti yerini acıya bırakmıştı. Boğazından korkunç bir hıçkırık koptu ve ona ait bir şeyi almaya gidercesine sendeleyerek ağaçlara koştu.

Kendimi sıcağa bırakarak duş duvarına yaslandım. Göğsümdeki yara Julii'nin hekimleri sayesinde büyük oranda iyileşmişti. Malikânesindeyken onlarla, Volga'yla olduğundan daha fazla zaman geçirmiştim. Yapacak bir işi olduğunu söylemişti. Duştan çıktım ve Julii'nin verdiği kıyafetleri giydim. Bir tuzak olmasını bekliyordum

ama belli ki bir Altın bile affetmeyi öğrenebiliyordu. Ya da intikam alamayacak kadar yorgundu.

Oturma odasında bir holoKutu açıktı. Volga'yı gizemli işinden dönmüş bir şekilde orada buldum. Yarısı onarılmış Olympia kuleleri ve her biri Azrail için haykıran, havaya kaldırdıkları sıkılmış yumruklarıyla Kızıllar ve adiRenkler deniziyle çevrelenmiş bir şekilde oturuyordu. HoloKutunun prizmasının ötesinde dağlık bir şehir parlıyordu. Attika.

Bunca zaman sonra, burada olmak kader olmalıydı.

Volga yayını susturunca Kızıllar sessizleşti. "Uyanmışsın," dedi. "Gizemli görevini tamamladın mı?"

Yüzü asıldı. "Ulysses'i görmek istedim. Ona ne yaptıklarını."

"Ah," dedim huzursuzca. Yerdeki bir noktaya baktı, sonra tek kelime etmeden takip edemediğim bir hızla kanalları değiştirdi.

"Bunu nasıl takip edebiliyorsun?" Aşırı bilgi akışından rahatsız olmaksızın omuz silkti. "Dur. Başımı ağrıtı..." Cümlemi bitirmedim. Düşünce silsilem, oturma odasında sessizce geçip giden simaların etkisi altına girmişti. Volga sahnelere uzun süre bakmıyordu. Nike'deki bir protestoda beş saniye. Grevdeki yeni bir Kızıl maden şehrinde iki saniye. Olympia'da bir ayaktakımının saldırısında ölen iki Obsidiyen'de on beş saniye. Yoldaşlarını almak için iniş yapan Ulukabile Obsidiyenleri kardeşlerini almaya gittiğinde, toplanmış olan mikrodalgalı bir grubun dağıtılmasında on saniye. Haberde beş cesurun, teröristleri ararken kapıları indirdikleri gösteriliyordu.

Sefi'nin istediği bu değildi. Yaratmaya çalıştığı dünya bu değildi. Başkalarının gelip her şeyi berbat etmesi adil değildi.

"Sefi çiğneyebileceğinden daha büyük bir lokma ısırdı. Tipik bir Marsh," diye mırıldandı Volga.

"Hyperion'luların da onlardan geri kalır yanı yok, tatlım. Biz çiğnemiyoruz bile."

Kendi halkını küçümseyerek, "Tanrının Ekmeği'yle kafayı bulmuş olmalılar," dedi. "Mars, Azrail yerine vahşiler tarafından yönetilmek istermiş gibi." Adını fısıldayarak söylemişti. Yeni bir saygı ifadesiydi.

"Sefi bir vahşi değil."

Volga gözlerini kısarak bana baktı. "Beyin sarsıntısı mı geçiriyorsun?"

"Yaşlanıyorum, hepsi bu. Bilmiyorum." Kumandayı Volga'dan alıp holoyu kapattım. "Sanırım artık bana nerelerde olduğunu söylemenin zamanı geldi. Seninle bir araya gelip konuşamadık bile."

"Anlatacağım," dedi mutfağa yönelerek. "Ama önce kahveye ihtiyacımız olacak."

"Benimki viskili olsun."

Bana sade kahve getirdi. Pasif agresif küçük pislik.

Güneş Attika'nın üzerinde batarken birbirimize hikâyelerimizi anlattık. İlk ben başladım.

Pax ve Electra'yı Sendika'dan kaçırdığımı söylediğimde sırıttı. Ejderha avı ile Valdir ve Sefi hikâyelerimi soluksuz dinledi. Fá'dan bahsetmedim. Onun hikâyesini duyduğumda yüreğim acıdı ve sonunda tek yapabildiğim, kamburumu çıkarıp masanın üzerindeki küçük bir çatlağa bakmak oldu.

"Üzgünüm." Göz göze geldik. "Çok üzgünüm..."

Kollarını önünde kavuşturdu. "Ne için?"

"Her şey için."

"Açık ol."

"Julii seni kendine benzetmiş." Yeni bir özgüven havasıyla bekledi. "Seni kendime benzetmeye çalıştığım için işte." Savunmasız hissederek iç çektim. "Ben olmasaydım..." Kelimeler bir türlü çıkmıyordu.

"Sen olmasaydın ben bir hiçtim. Hâlâ Yankı Şehri'ndeki tersanelerde çalışıyor olurdum. Ya da aptal bir savaş alanında defalarca ölmüştüm." Elini elimin üzerine koydu. "Sen bana nasıl hayatta kalacağımı öğrettin. Şanslıyım. Her kızın bir babası olmaz."

Bu fena koydu.

"Ne yaparsan yap, nereye gidersen git..." Göğsüme dokundu, sonra kendisininkine. "Arada bir mesafe yok. Anlıyor musun?" Boğazımdan bir kahkaha koptu. İncinmiş bir halde geri çekildi. "Ben çok ciddiyim..."

"Pardon," dedim kahkahalar arasında. "Bu sadece... tatlı dilliliğine inanamıyorum. Lyria'dan öğrenmiş olmalısın." İçine çekildi, ben de dizine hafifçe vurdum. "Hey, hey. Ne demek istediğini biliyorum. Ben de. Aynı şekilde hissediyorum." Yumuşadı ve çarpık bir gülüşle bana gülümsedi.

Kapıda bir tıkırtı oldu. Volga koşup açtı. Pax küçük bir kutuyla içeri girdi. Attika'ya indiğimizden beri onu çok az görmüştüm. Sağ omzunda bir aslan, solundaysa bir pegasus arması vardı. İki yaş büyümüş gibi görünüyordu. "Annen ve baban mı?" diye sordum.

"Annemin hayatta olduğunu söylüyorlar. Esaret altındaymış ama hayatta."

"Ah, evlat." Gözlerinin dolduğunu hissettim ve omzunu tuttum. "Baban?"

Başıyla onayladı. "Hayatta. Ama Altınlar Heliopolis'e son bir saldırı hazırlığı yapıyorlar ve Luna'ya tam bir karmaşa hâkim. Hiçbir filo gelmeyecek. An meselesi."

"Üzgünüm."

Başını salladı ve kutuyu ellerime tutuşturdu. "Victra bunu sana vermemi istedi."

"Bu ne?"

"Neden açmıyorsun?" Oturdum. O da Volga'ya döndü. "Volga, tanışma şansımız olmadı. Ben..."

"Biliyorum," dedi Volga iri gözlerle.

Pax, kendisini tanıdığı için utanıp kızarmadı. Ona bakışından, babasının eski arkadaşını gördüğünü biliyordum. Julii söylemişti. "Bil diye söylüyorum, Teneke... Ephraim senden çok bahsetti."

Volga kızardı ve biraz daha kahve yapma bahanesiyle yanımızdan ayrıldı.

Kutuyu açtım. İçinde ince bir metal disk ve bir holo-damla vardı.

"Victra gururludur," dedi Pax. "Korkunç derecede. Ve şeyden beri hiç konuşmuyor..." Volga'ya baktı ve devamını getirmedi. "Ama Trigg'e bir borcu vardı. O olmasaydı, on yıl önce Çakal'ın hapishanesinde ölecekti. Yaptığın şeyi affedecek." Diski işaret etti.

"Seni Cumhuriyet devriyelerinden ve Mars'tan geçirecek tek yönlü bir sinyal kartı."

Holo-damlayı oynattım. Bir gemiden gemiye ileti kaydı belirdi. Pax ve Electra'yı taşıyan bir mekik için *Pandora*'ya yaklaşma izni talep ederken Ksenophon'un yüzü ekranı dolduruyordu. Tarih *Pandora* saldırısının yapıldığı günü gösteriyordu.

Pax'a baktım.

"Ozgard değil, başından beri Ksenophon'muş," dedi. "Aracı oymuş. Victra takas yapacağımızı sanıyormuş. İlk mekik ana sensörlerini yok edince Ascomanni'nin geri kalanının yaklaşmasına ve binmesine izin vermiş. Fá'nın içerideki adamı o. Ozgard, Amel, suç ikisinin üstüne kalmış."

Holo-damlayı kapadım. "Bu bilgiyle ne yapmamı istiyorsun?"

"Sefi'ye söyle."

"Sen söyle. Telsizleri olan sensin."

Başını salladı. "Olympia'ya ulaşamıyoruz. Ulukabile paranoyaklaştı. Her iletinin virüs taşıdığını düşünüyorlar. Gemilerinin dörtte birini yok eden saldırıyı Cumhuriyet başlatmıştı ne de olsa. Yine de, her şey Ksenophon'dan geçiyor. Hiç müttefikimiz kalmadı. Onu izole etti."

"Geri gitmemi istiyorsun."

"Oraya başka kim girebilir? Savaş nöbetindeler."

"Bu giderek saçma bir hal alıyor."

"Biliyorum." Kahve makinesi nasıl olduysa taşarken mutfaktaki Volga'ya baktı. Bazı şeyler asla değişmiyordu. "Büyüdükçe ailemi daha iyi anlıyorum. Özellikle babamı. Ondan nefret et ya da etme ama asla doğru karar diye bir şey yok, sadece zor kararlar veren insanlar var." Ayağa kalktı. "Şimdi gitmeliyim. Kahvaltı için bir planınız yoksa, bana katılmanızı çok isterim. Lyria'yı da davet ettim."

"Burada kararı kız verir," dedim. Volga, kahve karmaşasının tepesinden başını coşkuyla salladı.

Pax'ı kapıya kadar geçirdim. "Ona söyleyecek misin?" diye sordu. Cevap vermediğimde zinciri boynundan alıp Trigg'in yüzüğünü ellerime bastırdı. Neredeyse unutmuştum. "Sen iyi birisin," dedi.

Güldüm. "Kes şunu. Kararın ne olursa olsun, böyle adlandırılmayı hak ettin."

Saçlarını dağıttım ve bunu bir cevap olarak kabul etti.

"Onu seviyorum," dedi Volga kapı kapandığında. Onun için yaptığı kahveyi barın arkasında sakladı. "O gemiyi gerçekten o mu uçurdu?"

"Bir Mavi gibi."

Zinciri boynuma astım ve kutuda oynayan holo-damlaya baktım. Volga'ya şimdi söylemeliydim. Böyle bir şey nasıl söylenirdi?

Kendi ırkın hakkında endişe duyduğunu biliyorum. Bir yanın onlardan biri olmak için yanıp tutuşuyor, bu yüzden onların erdemlerini ve gizemini idolleştiriyorsun. Diğer bir yanınsa reddedilmekten korkuyor ve böylece vahşeti şeytanlaştırıyorsun. Koca kız, son zamanlarda edindiğim bir bilgiye göre tohum donörün gelmiş geçmiş en ünlü kişiymiş. Tebrikler, sen bir tanrının kızısın. Eğer halkı seni kabul ederse –ki bu şüpheli– ve senin arınması gereken iğrenç biri olduğunu düşünmezlerse, Volsung Fá ile uğraşman gerekecek. Akşam yemeği niyetine insan kalbi yiyen adamla. Yeni hayatının tadını çıkar.

Bu yüzden hiçbir şey demedim. Çünkü dışarıdaki dünyanın bir fedakârlığa daha ihtiyacı yoktu. Bu meleğe değil. Benim Volga'ma değil. Elimi elinin üzerine koydum. "Tanışmanı istediğim biri var."

İniş pistini dağ kulesine bağlayan köprü ağaçlarla kaplıydı. Ben köprüye adım atarken Volga gergin bir şekilde geride bekliyordu. Bana katılması için işaret ettim.

Trigg'in anıtı, diğer birçoğu gibi mermerden yapılmıştı. Ona benzetmeyi ama bir şekilde onu daha asil göstermeyi başarmışlardı, bu da daha fazla Altın'a benzediği anlamına geliyordu. Sanırım heykellerin olayı buydu. Efsaneyi sat, adamı unut.

Trigg'in çenesi kararlı duruyordu. Gözleri deliciydi. Düşmüş ve mermilerin hedefi olmuş bir Darrow'a kalkan tutuyordu. Ziyaretçilerin mumları rüzgârda titriyordu. Ayakucuna taze çiçekler ve biblolar yığılmıştı. Çiçeklere ve sunulan eşyalara bakılırsa çoğu, Kızılların getirdikleriydi ancak geri kalanı Güney Pasifik'teki evinden deniz

kabukları ve andaçlardı. Bazıları Pasifik'in en ünlü şehidinin yattığı yeri görmek için ta buraya gelmişlerdi. Bu kabukların bazılarının Holiday sayesinde burada olup olmadığını merak ediyordum. Ama şimdi kimse yoktu.

"Buraya birçok insanın geldiğini söylüyorlar," diye mırıldandı Volga.

"Onlar aptal. Kalkanı yoktu. Ve orada öldü."

Anıtı boş verdim ve gölgelere baktım. Geçen gemilerin ışıklarından kafasının yarıldığı çıkıntıyı görebiliyordum. Soğuk, boş bir yerdi, mumların turuncu ışığının Trigg'e ılık bir şekilde vurduğu anıt gibi değildi. Ama o, iki yerde de değildi. Bedeni bulunmamıştı. O şimdi tozdu.

Volga, "Burada yaşıyor olması daha iyi," dediği sırada kocamın efsanesine olan saygısını gözlerinden okuyordum. Bu benim için sözcüklerden daha önemliydi. Onun gelmesini neden istediğime gerçekten anlam veremiyordum. Belki de Trigg'i çok derine gömdüğüm ve Volga'nın, onun hakkında çok şey bilmesini engelleyebilirsem, Volga'ya asla onun kadar değer vermeyeceğimi hissettiğim içindi. Ama Volga benim için değerliydi. Sahiden öyleydi.

Ve belki Trigg bu efsane olmayı hak ediyordu. Kendisi için değilse bile Volga gibi diğerleri veya onun gibi cesur olmak isteyen Güney Pasifik'in genç oğulları için. Dünyanın ihtiyacı olan bu olabilir miydi? Kirli gerçekler değil, romantize edilmiş erdem örnekleri değil, harekete geçmeyi reddeden inatçı piçler?

Holiday gibi? O büyük Kızıl pislik gibi? Sefi gibi?

Küçük çatlaklar heykelin ayaklarını kaplıyordu. Gözlerim oraya takılı kalmadı. Her şeydeki çatlakları aramaktan yorulmuştum. Koşmaktan yorulmuştum. Burada Volga ile kendimi tamamlanmış hissetmeliydim. Ancak Trigg'e bakarken ve sadece iki hafta önce Olympia'yı sürükleyen amaç duygusunu hatırlarken yanlış şehirde olduğumu biliyordum.

Belki de dünyanın başka bir inatçı piçe ihtiyacı vardı.

"Geri dönmek zorundayım," dedim ona. "Sefi'ye o kişinin Ksenophon olduğunu söylemeliyim. O küçük piçin oyununa gelmesine izin veremem. Bu doğru değil."

Heykele baktı. "Onlardan çaldın. Buzdan-doğan bunu affetmez. Seni öldürürler."

"Hayır. Sefi... o farklı."

"O zaman seninle geleceğim." Bunu teklif etmesi gerçekten cesaret isteyen bir şeydi. "Üzgünüm koca kız. Olmaz. Onlar beni tanıyorlar, seni değil. Uzun sürmez. Lanet olası, kahvaltıya kadar bile dönebilirim."

"Ephraim, onlara hiçbir şey borçlu değilsin. Bu insanlardan hiçbirine bir şey borçlu değiliz."

"Bunun doğru olduğundan emin değilim."

"Seni tekrar buldum," diye itiraz etti ama kavgacı değildi. Gözlerinde yaşlar birikti. Geceleyin gidebilirdim ama peşimden gelirdi ve bunu yapmamı hak etmiyordu. "Bana ihtiyacın var."

"Bu konuda haklısın," dedim. "Kesinlikle öyle." Saçlarını okşadım. "Biliyor musun, halkının bir sözü var, aileden daha derin bir şey: *aeta*."

"Kabile," dedi, kelime onun için kutsalmış gibi utanarak bakışlarını kaçırırken. Bana bakması için çenesini kaldırdım.

"Sen benim kabilemsin, Kartopu. Kahvaltıya geri dönmüş olacağım. Söz."

Umutla gülümsedi, sonra gözyaşlarına boğuldu. Ona sarıldım; onu güvende tutmak ve onunla birlikte olmak için her şeyi yapacağımı biliyordum. Ancak Freihild'in bir keresinde söylediği gibi, *bazı şeyler daha önemliydi.*

Pax, Victra'nın kütüphanesindeki savaş haritalarına göz atarken hizmetkârlar beni onun yanma getirdi. Bir kitaplığın arkasında durdum ve zinciri boynumdan çıkarıp Trigg'in yüzüğünü parmağıma taktım. Köşeyi döndüğümde, tek kelime etmeden duruyordu ve bana bir çekimAsansörüne kadar eşlik etti, sonra da eski kalp çivisini çıkardığım cephaneliğe götürdü ve benim için son bir sihir daha yapıp yapamayacağını sordu.

75

EPHRAIM

Grarnir

Griffonkalesi'nin batı duvarı boyunca sürünerek, mangal ışığında yüceAğaçların düşürdüğü gölgeler boyunca ilerledim. Örümcek eldivenlerim ve termal nemlendirme takımımla aşağıdaki buzdan kayganlaşmış taşlardaki gece muhafızlarına yakalanmamam kolaydı. Daha zor olanı benim tavsiyemle Sefi'nin kurduğu gelişmiş radar drone'ları ve hareket sensörleriydi. *Neden bu kadar titiz davranmıştım ki?* Sahil kenti Nike'den çıktığım yolculuğumda, Ulukabile uçan aracından düşüşümü mahvedeceklerdi neredeyse. Neyse ki, bir sürü karganın peşinden içeri girmiştim.

Griffonkalesi'nin altı batı kulesinden birinde hedefimin penceresini çevreleyen akımKalkanına ulaştım ve elmas ışık kırıcılarla alan korumasını kırıp kendime, içine girebileceğim genişlikte bir alan yarattım. Oda karanlıktı, yüksekti ve elli kredilik bir Lune genelevinden daha fazla tütsüye boğulmuştu. *Harika.* Ayrıca kasırgaya maruz kalmış gibi de görünüyordu. Halının etrafında paha biçilmez çömlek ve ahşap parçaları vardı. İhtiyar delikanlı itibarını kaybettikten sonra öfke nöbeti geçirmişti. İyi. Dışarıdaki büyük çocuklar gürültüye alışıktı demek.

Dev bir karaltının horladığı büyük dört direkli yatağa doğru sessizce ilerledim. Nefesindeki alkolden az kalsın boğuluyordum. Şarap şişesini başucundan alıp bir fırt çektikten sonra şişeyi üstüne devirirken kendimi biraz kötü hissettim. Çok pahalı şarap şamanın yüzüne döküldü. Uyandığında, tepesindeki tavanda siyah bir gölgeyle karşılaştı.

Çığlık atarak yataktan düştü.

Gülmekten katılarak eldivenlerimi çıkardım ve yatağın üzerine indim. Ozgard yerden bana bakıyordu. "Grarnir?"

"Bağırmayı kes, seni salak." Dirseğimin üzerinde doğruldum. "Her zamankinden farklı ses çıkarırsan, kapının dışındaki o koca piçler duyar." Elimi bacağıma koydum. "Yatağına ilk gelen fahişe olduğumu düşünmek istemem."

"Grarnir," diye fısıldadı ve doğruldu. "Ascomanni olduğunu sandım." Yaralı gözü bir bandajla kaplıydı, kırık eli sarılıydı. Devasa bir bebeğe benziyordu, kalan gözündeki nemli gözyaşları bu düşünceyi destekliyordu. "Geri döneceğini biliyordum. Biliyordum..."

"Kapa çeneni." Onu kokladım. "Seni ayyaş. Kafanın dumanlı olacağını biliyordum."

Gözleri şüpheyle kısıldı. "Neden döndün?"

"Bak, ihtiyar delikanlı. Buraya, özel bir süt kurdu olayını çözmeye geldim. Doğru duydun." VeriYüklemesini elime açtım ve görüntülerin oynamasına izin verdim. "Bir parazitimiz var."

Yüklemeyi izlerken gözü dehşetle açıldı. "Entrikacı küçük solucan. İki yüzlü cani..."

"Seni oyuna getirmiş. Yaygara koparmaya gerek yok."

"Kraliçe'ye söylemeliyiz."

"Hayır. Biraz bekleyelim derim. Bırakalım Volsung, Kraliçe'nin kalbini yesin ya da albino golemin başka ne planı varsa ortaya döksün, helyumu ele geçirip asteroitlerin imparatoru olsun." Bana dehşetle baktı. "Lanet olası. Şaka yapıyorum. O kusmuğa gününü göstereceğiz. Ama bunu doğru ve gerektiği gibi yapmalıyız, anladın m?" Öne eğildim ve burnuna dokundum. "Sorun şu ki Kraliçe, Yaşlı Eph'i dinlerdi ve o kutsal odası Publius cu Caraval'ın götü kadar

sıkı. Oraya gireceğim derken neredeyse iki kez mıhlanıyordum. Ama sen, sevgili şarlatan, ona ulaşabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Kötü bir ruh Kraliçe'yi ele geçirdi. Sen çocukları aldığında sinir krizine girdi. Ksenophon'dan başka kimseye güvenmiyor, tahtını elinden alacak bir darbe olacağından şüpheleniyor. Hatta Volsung Fá'nın gerçek olmadığını bile düşünüyor."

"Lanet olsun."

"Sadece Ksenophon'un izin verdiği kişilerle görüşüyor, herkes gibi ben de hâlâ yasaklıyım. Valkyrie'leri artık beni dinlemiyorlar."

"Yine de içeri girmenin bir yolunu bulmuşsundur sanmıştım. Kahretsin."

"Aynen öyle." Koca şamanın suratı asıldı. Entrikacı bir sülük olabilirdi ama Sefi'nin onu görmek istememesine bozulmuştu. Sarhoştu, fakat iş gören alkolikler tanrıların bir lütfuydu. Beyin fonksiyonlarını asla *tam olarak* kaybetmezlerdi.

"Öyleyse, bir sorunumuz var." VeriYüklemesini salladım. "Bu veri o pisliğin tabutuna son çiviyi çakacak. Ama Kraliçe'ye nasıl duyuracağız? Elçiyi kim oynayacak?"

"Bir soylu," dedi, "yarın sabah onların huzurunda konuşacak. Kartal Yuvası'nda uyuyorlar."

"Güvenlik önlemlerinin biraz garip olduğunu düşünmüştüm. Tanımadığım cesurlar var. Konuşmasını ne maksatla yapacak?"

"Cumhuriyet'ten bir büyükelçi geliyor. Ksenophon bir barış zirvesi ayarladı."

"Hı hı." Tek kaşımı kaldırdım. "Daha yeni Cumhuriyet'in yanından geliyorum ve bundan şüpheliyim. Fá hikayesini yutmuyorlar. Sefi'nin aklını kaçırdığını düşünüyorlar. Soylu falan yok. Ksenophon kendine bir oyun alanı kuruyor."

Ani bir coşkuyla, "Skuggi," dedi. Oraya varacağını biliyordum. "Freihild'in ölümünün acısını Valdir kadar ağır çekiyorlar. Onlara güvenilebilir." İç çekti. "Ama karşısına çıkamazlar. Valkyrie'ler ona sadıktır ve sözünden asla çıkmazlar. Valkyrie'lerle skuggileri karşı karşıya getirmem. Bundan sadece kötülük doğar."

"Kabul. Eskilerden kan lekeli bir arkadaşı kurtarmamıza yardım edebileceklerini düşünüyordum."

"Kırpılmamış..." diye mırıldandı bariz bir korku içinde.

"Şimdi kaptın işte, ihtiyar delikanlı."

Ozgard, skuggileri eğittiğim, daha sonra üçünü yüzlerinden vurduğum hangarda beni bekliyordu. Üzerinde karga tüyü pelerini, ejderha kemiği asası, kırmızı deri botları ve uçlarına halkın düşmanlarının kanı batırılmış on dört uçlu geyik boynuzu başlığı vardı. Onu bunca yükle penceresinin dışındaki akımKalkanı deliğinden çıkmaya çabalarken görmek tam seyirlikti. Ama Ozgard incelikte eksik kalan taraflarını, sadakate verdiği değerle kapatıyordu. Beklerken yalnız değildi.

Ozgard tarafından kışlalarından getirilen skuggi ruh savaşçılarımdan sekseni, şamanın etrafını çevreliyorlardı. Gudkind liderleri olarak başlarında duruyordu. Başta vurduklarım olmak üzere, beni güvensizlikle süzüyorlardı. Ozgard onları çağırdığı için buradalardı.

"Selam, çirkin oğlancılar, adım Ephraim ti Horn," dedim böcekKabuğum içinde ağır ağır konuşarak. "Bir zamanlar tüm Hyperion'un en büyük bağımsız çalışanıydım, bu da gelmiş geçmiş en iyisi olduğum anlamına geliyor. Ama sonra siz kusmuklarla tanıştım. Siz dik kafalı, ürkütücü kutup suikastçıları sürüngen kalbimin kabuklarını yumuşattınız. Ben sizin halkınızdan değilim. Siz de benim. Onu bir aradan çıkaralım. Hatta, bence çok tuhafsınız ve benim paranın fahişesi olduğumu düşünüyorsunuz. Peki. Hakkımda ne düşündüğünüz sikimde bile değil. Ama Kraliçeniz." Durdum. "*Kraliçemizin* yardımımıza ihtiyacı var."

Ulukabile'nin hapishanesi Bellona'dan miras alınmıştı. Tek başına ve Kartal Yuvası'nın uzak doğu ucunda duruyordu. En fazla iki Obsidiyen'in yan yana durabileceği genişlikte bir köprüyle büyük kaleye bağlanıyordu. Kışlada binlerce Obsidiyen kancesur uyurken Ozgard, köprünün sonunda altı zırhlı Valkyrie muhafızın beklediği siste yürümeye başladı. Muhafızlardan biri Pax'ın koruması Braga'ydı.

"Şaman!" diye bağırdı Braga. "Serbestçe dolaşamazsın. Ulfred ve Ulra nerede?" Ya da Nagal dilinde ona benzer bir şey dedi. Üstüne gitti. "Şaman! Dur."

"Braga!" diye bağırdı Ozgard kendisi gibi değil de ruhu ele geçirilmiş bir şamanmışçasına. "Seni çocukluğundan beri tanırım. Dizimin üzerine otururken beni dinlemez miydin? Tanrının kullarının kanını dökenlerin başına felaketler üşüşür."

"Kraliçe'nin hizmetindeyiz," diye geveledi Braga huzursuzca.

"Ve o bile tanrılara hizmet eder," diye karşılık verdi Ozgard ilerlerken. "Bir hizmetkârın görevi gerçekler karşısında gözünü kör etmek değildir. Özellikle efendin anlamadığı zamanlar, efendinin iradesini anlamak... Bir hizmetçinin görevi budur. Kraliçemiz kandırıldı..."

"Boş laf. Belki de hep öyleydiler," dedi Braga akımTüfeğini indirerek. Kız kardeşleri de aynısını yaptı. "Kraliçemiz, Valdir'in, tahtında gözü olduğuna inanıyor."

"Hah! Onun gözü sadece savaş ganimetlerinde ve sıcak bir kukuda. Bunu gayet iyi biliyorsun!" Ozgard ejderha kemiği asasını kaldırdığında Valkyrie'ler irkildiler. "Vur hadi bana, sisin karaltılarını üzerine çağırırsın." Valkyrie'ler endişeye kapılan Braga'ya dönüp baktılar.

"Ahmaklar. O sadece bir masalcı. Sarhoş bir masalcı." Braga silahını kılıfına yerleştirdi ve baltasını çekerek Ozgard'ı gözaltına almak için ilerledi. Zırhlı savaşçının önünde duran, cılız tüylerle kaplı Ozgard asasını dramatik bir şekilde sallıyordu. Gülmeye başladım. Sis aydınlanıp karardı ve Braga, zırhından dumanlar çıkarak geriye sendeledi. Bir an büyü sandı. Sonra deneyimi baskın çıktı. Çok geçti. Ortalarında bir düşman belirmesini beklemeyerek köprüden aşağı baktı. "Sisin içinde..." diye bağırdı miğferi başının üstünden kayarken. Sise renkler karışmıştı. Valkyrie'lerin yarısı akımKalkanlarını etkinleştiremeden vuruldular.

Skuggiler muhafızları alt etmek ve Valdir'i serbest bırakmak üzere hapishaneye girmek için sisin içinden çıkarken sinyal bozucular aktif hale geldi ve sinyali kaybettim. Sıra bendeydi.

BozucuAlanı devreye soktum ve tavandan atlayarak Ksenophon'un odasının dışındaki kaslı iki muhafızın önüne indim. Haklarını vermek gerekirdi, uykulu Obsidiyenler gözlerini bile kırpmadan, önüme attığım yerçekimi madenine koşuyorlardı. Ters çevrilip yukarı doğru ateş ettiler, tavan çatırdadı. Yoğunluğu düşürdüm ve bilinçsizce havada süzülmelerini sağladım. Bir saniye, biri bilinçsiz değildi. Tavanda bir *çatırtı* daha oldu.

"Sıkı durun, hanımlar."

Ksenophon'un odasına girmek için kapının mandalına ulaştığımda içgüdülerim beni kurtardı. Mandal beynimi eritecek kadar elektrik yüklüydü. *Küçük pislik.* Örümcek eldivenlerimi çıkardım, kemerimden bir teneke kutu aldım ve böcekKabuğu eldivenlerimi lastikle kapladım. Sprey eldivenlere işlerken, koridorun diğer ucuna tetikleyici bir mekanizma, duvarlara iki yerçekimi mayını daha ve garanti olsun diye kapının üzerine de bir gaz tuzağı kurdum. Sonra, reçine setiyle, kilidin içindeki lazer alarmını, ikincil tetikleyiciyi (*birileri* hayli paranoyaktı belli ki) ve mekanizmanın kendisini devre dışı bıraktım.

Kapı açıldığı sırada sesi alanBozucumun içinde kaldı.

Ksenophon'un odası lüks değildi. Genişliği hariç, bir hizmetkâr odası gibiydi. Beyaz, şöminenin karşısında bir hologram izliyordu. Ses, alanBozucu kapsamı dışında kaldığından duyulmuyordu. Eşikteki basınçla çalışan tuzaklara dikkat ederek, örümcek eldivenlerimi yeniden taktım ve kapı çerçevesinin içine ulaştım, duvara tırmandım, sonra tonozlu tavanın kuytusunda tepesinden sarktım. AlanBozucumu kapattım.

Beyaz, neredeyse Sefi boylarında, ancak çok daha ince ve Altın dehşetiyle dolu, ciddi bir adamın hologramını izliyordu. Yüzü ince, gözleri çekik kapakların arkasında mükemmel birer kristal gibiydi. Acının ne demek olduğunu iyi bilen bir adam. Atlas au Raa. Kalbim tekledi.

"Selam, Ksenophon, pire yemişler arasındaki tüm zahmetinin karşılığını almanın eli kulağındadır. Detaylandırdığın koordinatlardaki uçurumlarda değerli bir bilgi saklı. Sadece senin sinyaline

göre harekete geçecektir, ki bu da sadece Obsidiyen savaş birliklerinin büyük bir kısmı Mars üzerindeyse mümkün olacak. Eğer değilse, ertele. Penceremiz daralıyor ama dinleyecektir. Senin, benim yardımcım olduğunu biliyor. Planıma uy ki yakında Palatine'de olasın. Değişken yüreklerin dünyasında, kararlılığın dikkatlerden kaçmayacaktır. Geri döndüğünde, Diktatör tarafından Demir Piramit'le onurlandırılacaksın. Fazlasıyla hak edilmiş olacak. Bu mesajı dinledikten sonra yok et. Per aspera ad astra."

"Per aspera ad astra," diye tekrarladı Ksenophon ve mesajı tekrar oynattı. Yukarıdan iki kez seyrettim. İlk seferinde parçaları bir araya getirmiştim ama boşunaydı. Ksenophon'un önüne atladım, hologramın ortasında duruyordum. Soluk gözleri belerdi ve silahı Beyaz'ın yüzüne kırbaç gibi çarptım.

Ksenophon geriye savruldu. İşemek için küçük bir aralık dışında bir şeyi olmadığını unutarak bacaklarının arasına tekme attım. İnce yaratık acıyla inlemeden, yüzünde hiçbir öfke belirtisi göstermeden geriye sendeledi.

"Bay Horn. Geri dönmeni beklemiyordum. Çok önemli bir faktörü kaçırdığımı biliyordum." Ksenophon kapıya baktığında gardiyanların gönderildiğini anladı.

Devre dışı bırakılan iz sürücüyü göğsüne çarptım. "Seni küçük sıçan. Sen lanet bir Gorgon'sun."

"Doğru terim, karabasan olacaktı, *Pavor Nocturnus*. Ancak günümüze günlük konuşma dili hükmediyor." Beyaz, ellerini karnının üzerinde kavuşturdu ve bir rahip gibi dik ve huzur dolu bir ifadeyle durdu. "Ksenophon, İlk Frumentarius, Lejyo Sıfır Pavor Nocturnus, hizmetinizdedir."

"Frumentarius ha? Siz psikopatlardan biri olduğunu tahmin etmeliydim." Özel kuvvetler casusu. Tek bir tuşla bir centurio'nun kariyerini bile silebilecek türden. Sefi'nin bunu kendisinin yaptığını izlemek istemeseydim, suratına derin bir vadi açardım. "Sefi seni lime lime doğrarken çok keyif alacak."

"Öyle olacağını tahmin ediyorum. Altın efendilerden korkmuştur. Onlardan korkmakla akıllılık etti. Her şeyi biliyorlar. Tabii

ki, mesajı saklamanın bir risk olduğunu biliyordum. Altmış yıl içinde, reddettiğim tek emir bu. Ama ben bile görevimin soğuk yalıtılmışlığından bıktım." Ksenophon silahımı işaret etti. "Tehdit etmek zorunda mısın? Yeteneklerini hesaba katarsak buna pek gerek yok. Senin karşında şansım oldukça az. Ancak, muhafızlara seslenirsem, seni pasta gibi doğrarlar." Gözlerim kapıya çevrildi. "Ne yapacağını düşünüyorsun. Bu kanıt suç teşkil ediyor, kabul ediyorum, ancak iki ölüm cezasıyla bir ölüm cezası arasında fark yoktur. Ve anladığım kadarıyla kemerindeki çantada zaten suç teşkil eden bir holom var."

Silahı Beyaz'ın alnına bastırdım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Amacım bilmek."

Bu bir blöftü. Skuggiler bu aşağılıktan nefret ediyorlardı, beni asla satmazlardı. Onların zamana ihtiyaçları vardı, benimse cevaplara. Başımla hologramı işaret ettim. "Yıllardır o piçin köstebeği misin? Sefi seni getirdiğinden beri?"

"Evet."

"Öyleyse onu öldürmesi beklenen zavallı Pembe değildi."

"Ah, hayır, Amel kesinlikle bir suikastçıydı. Birçok Altın, birbirlerinin ipini çekerek herkesin mahvolmasına sebep oluyor. Onu çok erken tespit ettim ama Atalantia onu aktive ettiğinde, onu ifşa etmek gerekiyordu."

"Sefi'yi öldürmek için değilse burada ne işin var?"

"Ölüm özensiz. *Dominus*'um ise bu *özensizliği* istemiyor. Kraliçe ölürse, Obsidiyenler onlara liderlik etmesi için en güçlüyü ararlar. Onlar için Sabah Yıldızı'ndan daha güçlü kim var? Valdir mi? Darrow'u sever. Köle Kralı'nın böylesi bir armağana kavuşması Toplum'a pek fayda sağlamaz. Sefi, doğru yörüngede, doğru zamanda, doğru gezegende, halkıyla birlikte doğru şekilde ölmeli. Bunun için sadece bir frumentarius yeterli olacaktır."

"Ve Volsung Fá..."

"Bulmacanın başka bir parçası." Ksenophon, bu küçük dürüst konuşmasından zevk alarak düşündü. "Belki daha fazlası. *Dominus* au Raa, Kuiper Kuşağı'na sürülmesinden sonra akılsızlıkları yüzün-

den çok şey öğrendi... Ascomanni'yi bastırmaya yönelik görevinin imkânsızlığı bunun sadece küçük bir parçasıydı. Octavia'nın onu ölüme yolladığını çok geçmeden fark etmişti. İlk elden şahit olduğum bir gerçek. Onun vekili olarak ben arkada kaldım ve yokluğunda başka bir Korku Şövalyesi'nin göreve getirildiğini gördüm... Darrow'un kolaylıkla kurtulduğu biri. Efendimin öğrendiği ikinci şey, Ascomanni'nin dışarıdan değil, sadece içeriden fethedilebileceğiydi. Bu oldukça ironik. Bu yüzden en değer verdiği Gorgon'u aralarında bıraktı, onları yok etmek için değil, aralarında yükselmesi için."

Onu konuştur, Ozgard da Valdir'in yanma gitsin. Çoktan Sefi'ye doğru yola çıkmış olabilirlerdi. Küçük piçin dilini burada tut, Sefi'nin kulağına fısıldayamayacağı bir yerde.

"Boşluk'ta Yürüyen, bir Gorgon muydu?" diye sordum.

"Hâlâ öyle. Efendim onun, o savaşçı ırkın en yeteneklisi olduğunu söyledi. Grimmus onu bize ödünç vererek iyilik yaptı." Beyaz'ın dudakları gülümsemeye çalışırken ince bir çizgi şeklini aldı. "Sen zeki bir *Homo bellicus*'sun, Bay Horn. Tıpkı benim etkili bir *Homo logicus* olduğum gibi. Ancak kendini *Homo aureate*'lerin en iyisiyle karşılaştırma. *Dominus*'umun tasarıları sadece zaman içinde göreceğimiz bir ufukta boyanmıştır. Benim bilimim mantıktır, onunkiyse mantıksızlık; insanlık.

"Raa'lar hareket halindeler. Eski borçları ödemek üzere Cumhuriyet için geliyorlar. Ama kibir kanlarında var. Yorgun düşmüşlerin karşısında taze olduklarını düşünerek, kendilerini mahvolmuş halde bulacaklar. Efendim tek vuruşta üçünü birden yıkar."

Arkama baktım. Kimse yoktu. Yine de Ksenophon silahı kafama doğrultmuş gibi atıp tutuyordu. Belki de öyleydi. Belki de hissettiğim, gördüğüm tek şey Beyaz ve efendisinin çevirdiği bu küçük oyunun bir parçasıydı. Yılan, hayatlarımızı zehir ederken Sefi, skuggiler, Valdir, Freihild ve Ozgard sadece kıvranıyorlardı. Hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istedim. Kahramanlık yaptığımı sanıyordum. Sadece onların oyunundaki aptaldım. Ama durdurabilirdim. Sefi'ye söyleyebilirdim. Tüm bunları tersine çevirmenin bir yolunu bulabilir ve hayalinin seyrini aynı yolda devam ettirebilirdim.

"Neden geri döndün?" diye sordu Ksenophon.

"Küçük bir pisliğin iyi bir şeyi mahvettiğini görmeye yüreğim el vermedi," dedim. "O sulardan ben de geçtim. Dünya sen ve ben gibilerin yokluğunda daha güzel bir yer."

"İçinde yaşadığın çatışmayı anlıyorum."

"Hayır, sahiden anlamıyorsun."

Ksenophon bir an düşündü. "Buna engel olamazsın. Tüm bunları sana anlatmamın sebebi, bu ihtişam yanılsaması karşısında gözünü açmak. Sen de benim gibi küçücüksün. Ama bir şeyin parçası olabilirsin, Bay Horn. Bu karanlık çağın çözümünün bir parçası." Beyaz'ın sesi neşeli çıkmaya başladı. "İlk geldiğinde, bir engel teşkil edeceğini sandım. O her şeye burnunu sokan şaman sayesinde öyle de oldu. Kimmerya'nın fethinin, Valdir liderliğinde bir katliama dönüşmesi gerekiyordu. Milyonlarca Kızıl ölecekti. Volk ülkesini içeriden oyacak olan Kızıl El'e akın edecek ve Obsidiyenleri halka ve birbirlerine düşüreceklerdi. Böylece Fá geldiğinde kurtarıcı olacaktı. Oysa dehşet olarak gelmek durumunda."

"Dur tahmin edeyim, çocuklara burada değil, Luna'da ihtiyacın vardı. Zavallı Korku Şövalyesi. Sendika yardakçıları oyuncaklarıyla oynayamadılar."

"Üzülmüşlerdi. Senden intikam almak istiyorlardı. Şarabına, yemeğine sinir ajanı koyup seni uykunda öldürebilirdim. Ama seni *kurtardım*. İşimize yarayacağın konusunda efendimizi *ikna ettim*. Onun planlarını en çok tehlikeye atansa sen oldun. Tabii ki kazara. Bunu biliyor. Buna *saygı duyuyor*. Seni Lejyon Sıfır'a istiyor."

"Ben? Bir Gorgon? Güldürme beni. Bu köpek tasmalı dolaşmaz."

"Sana tasma takmak istemiyor. Fırsat sunuyor. Obsidiyenler becerilerini nasıl kullanacaklarını asla bilmiyorlardı. Olduğun şeye asla saygı duymadılar: bir çağın en büyük casusu. Yine de buraya onları kurtarmaya geldin. *Kendin* sadık olabilmek için sana sadık olacak şeylerin peşindesin. Bize katıl ve insanlığa düzen getirmemize yardım et. İnsanlık denen şey on yıl öncesine göre daha mı iyi? Değişmez cevap: Hayır. Bir çoban ol. Bir kurtarıcı ol."

"İnsanlık bir *şey* değildir."

Ksenophon bir iç çekti. "Oyalanıyorsun çünkü beni kaydediyorsun ve hapishane firarından haberim olmadığını sanıyorsun." Ürperdim. Parmağım tetiği sıyırdı. "Benimle alay ediyorsun çünkü ben farklıyım. Ama ben her zaman sana saygı duydum; eğitiminin zorluklarını, nişanlının kaybını, nasıl savrularak hayatın anlamını aradığını görüyorum. Bu vahşiler sadece onlara verdiklerin kadar saygı duyarlar: Yetenek, madenler, eğlence. Irkına yaptıklarını bu kadar çabuk mu unuttun? Volga'yı nasıl kullandılar? Onlar canavar."

"Sefi bir canavar değil," dedim. "Halkı için farklı bir şey istiyor. İçinde bulunduğu temiz bir dünya değil ama onlar için, Mars için doğru olanı yapmaya çalışıyor. Siz, yağlı küçük larvalar ise onları bundan mahrum bırakmaya çalışıyorsunuz."

"Hayır. Bunu kendileri yapacak. Göreceksin. Bu onların doğasında var. Tıpkı görevin bizim içimizde olduğu gibi." Ksenophon'un gözleri başımın üzerine kaydı. "*Nakata*. Bekle."

Dönüp baktığımda, kafataslarına eşit parçalar halinde metal, asteroit ve elmasların bir taç gibi işlendiği ince uzun üç canavarın bir pencere pervazına tünemiş olduklarını gördüm. Büyük kafatasları; kalın, uzun, maymunsu kolları ve bodur bacaklarıyla bir çocukla hemen hemen aynı boyda iki tanesi daha ikinci bir pencereden sallanıyordu.

Ascomanni. Kuduz Buzdandoğan sürgünleri değil, beş asır önce insan genomundan ayrılan ve radyasyonla mutasyona uğrayan uzaylılar. Gözleri kocaman ve saçları kadar karaydı, alınları proto-insanlar gibiydi. Burunları burun deliklerinden ibaretti. Tuhaf, yamuk silahları vardı. Kalın, ritüel yara izleri ve metal implantlarla dolu derileri, Bordeaux sangriası kadar koyu kırmızı renkteydi.

"Ha siktir."

"Bay Horn, ben onlara emretmedikçe sana saldırmayacaklar..." Ksenophon benden bir adım geri çekildi ve bir kılıfın içine gizlenmiş bir şeye parmağını soktu. Tepkim tamamen içgüdüseldi. Silahı kaldırdım ve en yakınımdaki güdük şeyi vurdum, sonra penceredeki üçünden en büyüğüne ateş ettim. Jimnastikçiler gibi tavana sıçrarlarken ıskaladım. Silahı Ksenophon'a doğrulttum. Bu

savaşı kazanamayacaktım. Kafasına ne kadar ateş etmek istesem de önemi yoktu. Tek yol uzun oynamaktan geçiyordu.

Ksenophon kolundan bir kontrol cihazı çıkardı ve bir düğmeyi çevirdi.

Kalp çivisi için olmalıydı. Rol yaptım ve kalp krizi geçiriyormuş gibi dizlerimin üstüne düştüm. Ksenophon, muhtemelen beni kendimden geçirmek için düğmeyi daha fazla döndürdü. Ölü numarası yaptım. Ancak, Ascomanni'den biri ölü arkadaşının intikamını almak için kafama bir tekme attı ve her şey karardı.

Uzaktan gelen sesler arasında bir taş üzerinde uyandım. Yeni oyulmuş taş bir griffon tavandan, yüzlerce metre yukarıdan bana bakıyordu. Sefi'nin yeni taht odasının özel bölümündeydim, ellerim arkamdan manyetik kelepçelerle bağlıydı. Hâlâ böcekKabuğumun içindeydim ama tüm donanımlarım alınmıştı. Ozgard yanımda gözünü kırpıştırıyordu.

Sefi tepemde dikiliyordu. Kafama aldığım darbeden hâlâ sersemlemiş halde, ağzımdan çıkan tek söz, "Ksenophon..." oldu.

"Neden?" diye sordu Sefi, bana karşı soğuk bir yüzle. "Herkes ölmeni isterken ben sana kucak açtım. Sana *aeta* verdim. Neden Valdir'i bir darbeye dahil etmeye çalışasın?"

"Ben... yapmadım." Konuşmak, kuru kumdan kale yapmaya çalışmak gibiydi. Ona saygı duyduğumu söylemek istiyordum. Yardım için geri döndüğümü. *Aeta* olmasam da ona inandığımı. Temsil ettiği şeye. Ama ağzımdan çıkan tek şey: "Volsung Fá... Korku Şövalyesi..." oldu.

Hadisene beyin, çalış!

"Majesteleri," dedi Ksenophon yanından, kalpçivisinin düğmesini çeviren ellerini gizleyerek. Bir spazmım varmış taklidi yapmaya çalıştım ama hâlâ sarsıntıdan kusacak gibi hissediyordum. "Çocukları Korku Şövalyesi'ne teslim ettikten sonra, aldığı emir kaos yaratmaktı. Sizi onun hakkında uyarmıştım."

"Evet. Uyardın, Ksenophon. Uyardın." Bana kederle baktı ve yüzüme tükürdü. "Biz canavar değiliz, Bay Horn. Ama merhame-

timiz sonsuz değildir. Sahtekârla birlikte derilerini yüzün ve onları kuleden sallandırın."

"Ascomanni..." diye homurdandım.

"Önerim konuşmanıza tanık olmasıdır; böylelikle, asılıyken, kendi entrikaları karşısında Obsidiyenlerin birliklerini hâlâ koruduklarını anlayabilir."

"Pekâlâ," dedi Sefi ve uzaklaştı.

Saçlarımdan sürüklenerek lanet olası Ozgard ile Griffonkalesi'ne sürüklendim.

Sabah güneş ışığı yüksek pencerelerden içeri giriyordu. Yaklaşık altı yüz savaş soylusu, Sefi'nin birleştirdiği tüm kabilelerin şefleri dev Buz Tahtı önünde bir araya toplanmıştı. Onları daha önce bir arada hiç görmemiştim ve şimdiye kadar Valdir'in bile modernliğe dair emareler gösterdiğini fark etmemiştim. Liderlerin yarısından fazlası azılı vahşilerdi. Saçlarında kemikler vardı ve gezegenlerden yağmaladıkları gösterişli zenginlik sembolleri takıyorlardı: altın zincirler, yakut kabzalı baltalar, elmaslarla süslenmiş zırhlar. Dövmeli yüzleri, kürk pelerinleri, zafer sandıklarının el değmemiş derinliklerinden çıkardıkları savaş ganimetleri. Çoğu kadındı ama azınlıkta kalmış daha uzun boylu erkekler bir aradaydı. Yalnız altı yüz tanesi mağara gibi odayı dolduruyordu.

Çoğunlukla kabilelerdeki yüksek rütbeli erkeklerden oluşan iki geniş Obsidiyen şeref muhafızı sırası Bellona Kapıları'na kadar uzanıyordu. Sayıları binleri buluyor olmalıydı. Sefi, iki düzine Valkyrie kadının iki yanda kanat oluşturduğu tahta yürürken soylular sessizliğe büründüler. Kürsünün en uzak tarafına doğru Ozgard'la birlikte yere fırlatıldım.

"Ozgard..." diye mırıldandım güçlükle dizlerimin üzerinde emekleyerek. Yerde dümdüz yatıyordu, kırık elleri arkasında bağlıydı. Tek gözünü bana doğru kıpıştırıyordu. "İhtiyar delikanlı, skuggiler..."

"Öldü... çoğu. Biz ayrıldığımız sırada bizi bekliyorlardı. Valdir hücreden çıktı..."

"Kaçtı mı?"

"Bilmiyorum..." Ağzı umutsuzlukla kıvrıldı. "Hiçbir şey bilmiyorum." Gözü, tahtının önünde duran Sefi'ye döndü. Elimle sağ topuğuma ulaştım, sızdırmaz malzeme sağlam duruyordu. Son bir numaram vardı.

"Buradalar," diye mırıldandım. "Ascomanni."

Bir Valkyrie beni susturmak için kulağıma vurdu.

"Kalbiniz savaş için atıyor," dedi Sefi liderlerine Nagal dilinde. Salonun akustiği onun lehine işliyordu. Soylular baltalarını yere vuruyorlardı. "Savaş istiyorsunuz. Ama kime karşı? Cumhuriyet'e? Altınlara? Volsung Fá'ya? Kendimize?

"Bizler köpekler gibi savaş isteyen vahşiler miyiz?" Onlara sertçe baktı. "Ragnar savaş için ölmedi. Volk'un geleceği için öldü! Birçoğunuz baltalarınızın önünü göremezsiniz. Savaş bizim doğamızda var, evet. Ama hiçbir halk *herkese* karşı savaşamaz. Dün gece bu koridorları kana bulayan ihanetten haberiniz var. Adını hafızalarımızdan sildiğimiz kendi eşim, düşmanlarımızla yüzleşmek için çok zayıf olduğumu düşünüyordu. Komplocularına bakın..." Talimatıyla, Valkyrie'ler, derileri yüzülmüş skuggilerin çıplak bedenlerini sürükleyip onları yağlı, dev fetüsler gibi kürsünün merdivenlerinden aşağı attılar. Kusmamak için kendimi zor tuttum. Tanınır halde değillerdi. Önce Freihild, şimdi diğer herkes. Yine buradaydım. Cesetlerin öğretmeni. *Yanından asla ayrılmamalıydım, Volga. Asla ayrılmamalıydım.*

"Ben zayıf mıyım?" diye fısıldadı Sefi. Gözlerinde kendisine olan, halkının içinde bulunduğu duruma olan nefretini görebiliyordum. İlerleme buraya kadardı. Gelecek buraya kadardı. Soylular şiddetten besleniyorlardı. Baltalarını yere vurup gülüyorlardı. Elimi topuk üzerinde gezdirdim ve dolgu malzemesini kırmaya çalıştım.

"Bu barbar kral, bu Volsung Fá, Valdir'in yüreğine korku saldı. Ama benim değil! Onun ne olduğunu biliyorum. Bir akbaba. Topraklarımızın onun olduğunu düşünerek geldi. Ama biz ne kadar Altın'sak o da o kadar bizden. Bu topraklar Volk'a ait! Burayı kanımızla satın aldık! O, Çeper'in ötesinde asteroitlerin

arasında dolaşırken, biz Gümüş'ün makinelerini, Altın'ın gücünü kırdık! Şimdi gece bir hırsız gibi geliyor. Valhalla'da ziyafet çeken Freihild'i öldürmek için, sapkın diliyle Uluana olmadığını, sadece Ulubaba olduğunu iddia ediyor." Sözü tükürürcesine söyledi ve soylular baltalarını öfkeyle vurdular. "O bizim düşmanımız. O bir sapkın! Uydular dolunaya dönmeden kafatasından içeceğim."

Kükrediler.

"Herkes Baldur'un bilgeliğini bilir. Sırtınızda bir düşman varken başka bir düşmanla savaşmak akıllıca değildir. Bu sapkın kral, Cumhuriyet kardeşlerimizle aramızdaki damarlardaki kanı zehirledi. Bugün o kanı temizliyoruz; yarın, baltalarımızı ona çevireceğiz."

Aja'nın jiletini kaldırdı ve muhtemelen bunu ayarlayan Ksenophon'a başıyla onaylarcasına işaret ederek Bellona Kapıları'nı gösterdi. Neler olacağını içten içe biliyordum. Ksenophon büyük bir keyifle kapılara bakıyordu.

Kartallar Salonu'nun cennete ulaşmak için değil, kapılarından geçmek için inşa edildiği söylenirdi. Yağmacılar tarafından satılmayan veya Obsidiyenler tarafından kendi imgelerine göre şekillendirilmeyen Bellona Hanesi'nin son büyük hazinesi olan ünlü Bellona Kapıları açılmaya başladı. Şimdiye kadarki en uzun yüceAğaçlardan ikisinin gövdelerinden oluşan, salonun doğu cephesini kapatan birbirine kenetlenmiş ahşap kanatlar, cehennem makineleri tarafından açıldı. Lanet olası Bellona ailesi güzel zırhlarıyla oturup –kendi ismiyle müsemma değilmiş gibi– savaşın dehşetini hatırlayabilsin diye gürültülü bir şekilde açılan kapıların paslı demirleri gıcırdıyordu yine.

Ulukabile'nin Cumhuriyet'le eli kulağında savaşını protesto etmek için şehirde toplanan kalabalığın sesleri içeri doluyordu. Azrail'leri için tezahürat ediyorlardı. Ne kadar uzakta görünüyor olmalıydı.

Yerde, iğne gibi uzun bir gün ışığı Obsidiyen soylularını ayırıyor ve gölgeleri bölerek genişlemeden önce Sefi'nin tahtına uzanıyordu. Gölgelerden biri hariç hepsi dağılmıştı. İniş yapan Cumhuriyet diplomatik mekikleri gibi, yere kuş biçiminde bir leke bırakıyordu.

"Kuzgun gölgesi," diye mırıldandı Ozgard.

Bombardımanlarda erkeklerin bambaşka insanlara dönüştüklerini görmüştüm. Sanki fiziksel bir şalter atıyor ve bir bağımlı gibi manik oluyorlardı. Ozgard'ın şalteri atmıştı. Ayağa fırladı. Gemiyi vurması için Sefi'nin yanma koştu. Kötülüğünü etrafa yaymasına izin vermemesi için. Dört adım bile atmadan vurularak kendini yerde buldu. Topuğumdaki dolgu macunu çıkmıyordu. *Kahretsin.*

Ozgard'ın ağzından kanlar akıyordu ve yanıma geri sürüklenirken vişne şurubu gibi yerde birikiyordu. Yansımasına baktı. Adını fısıldadım. Kafayı yemişti. Zihninde bir şeyler kopmuştu. Cumhuriyet mekiğinin rampası salonun diğer ucunda gürültüyle inerken başını kaldırıp bakmadı bile.

Mekikte bir bomba patlamasını bekledim. Toplanan Obsidiyenleri buharlaştıracak korkunç bir silahın patlamasını. Ama Korku Şövalyesi'nin elinde daha karmaşık bir şey vardı.

Kölesi Ksenophon, Sefi'nin tahtının yanındaki şeref makamından uzaklaşıp merdivenlerden aşağı, Obsidiyen savaş soylularının saflarının neredeyse sonuna doğru yürüdü.

"Sefi Volarus, sen bir tanrı mısın?" diye sordu Ksenophon. Sefi'nin kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Sen bir tanrı mısın?" Sefi kendisine "sadık" tek hizmetkârının küstahlığı karşısında şaşkına döndü.

Sesi rahatsız edici bir hırıltı halinde çıkıyordu. "Ksenophon, yerine dön."

"Hayır."

Soylular hoşnutsuzlukla mırıldanıyorlardı. Sefi ayağa kalktı. "Hizmetkâr, itaat et."

"Ben sadece bir kişiye itaat ederim ve o sen değilsin," diye cevap verdi Ksenophon. Valkyrie korumaları vahşice bir adım attılar. Savaş soyluları arasındaki Sefi'nin rakipleri bile Beyaz'ın boynunu kırmanın eşiğinde gibiydiler. Anlamadığı bir şeyle karşı karşıya olan Sefi, bildiği şeye geri döndü.

"Bu damarlardan Ragnar Volarus'un kanı akar," diye cevap verdi soruya. "İster dizlerinin üzerine çök, ister boğumlarının. Umurumda değil."

"Ragnar Volarus'un kanı," diye bağırdı Ksenophon. "Bir tanrının kanı. Alia bir tanrı değildi. Kulelerin Çocukları'nın zincirlerde çürümesine izin verdi. Kendi kazancı için oğullarını yıldızlara sattı. O halde Ragnar'ın tanrısallığı hangi kaynaktan gelir? Annesinden değilse, babasından olmalı."

Salondakiler şaşkınlık içinde sessizleşti. Ksenophon, kusursuz bir Nagal'la şarkı söylemek üzere kristal berraklığındaki sesini yükseltti ve bir şaman gibi aniden kötü bir ruh tarafından kontrol altına alınmışçasına silkindi.

"Uluana'nın saltanatından önce daha kudretlisi vardı
Ulubaba, Lekelerin Kralı'ydı adı.
Onun için, Kadim Kuthul ayaklandı Güneşdoğan'a
Ladon'da devrilinceye dek, kanından olanlar yas tuttu
Halkı ateşlere yollandı, Volk gönderildi ardından
Ne ki ağıdımız olmamalıdır küllere ve kemiklere

Güneşten toza, uydular ve ejderhalar kovaladı
En kuytu kenarda saklanan Kuthul'un dölünü,

Beş çağ geçti karanlık ve buzda
Yüzen mağaralara gömülü, kuduz fareler gibi avda

Kan çiçekleri ve etten tahtlar büyüdü
Kardeş kardeşi yerken
Bir kurtarıcı için, inledi Ulubaba

Sonra yalvarışına karşılık bir Yabancı geldi
Güçlüydü Mürekkep Lordları, daha güçlüsü O'ydu.
Çocuklarının fahişeleri, tahtlarının kırık parçaları
O'nu var etti, onların kemikleriyle kendine taç yapanı
Ve yok edilmemiş olanların Karanlık Rüzgâr'ını süsledi
Hizmet etmek, kutsamak, ünlemek için:
Boşluk'ta Yürüyen Adam'ı.

"Sıcakülkeli Volk'a takdim ediyorum: Ultima Thule'nin Kara Tahtlarının Kırıcısı; Derizincirin Efendisi; Charon'un Kemikustası; Kuiper Kuşağı ve Oort Bulutu'nun Hükümdarı; Codovan ve Raa'nın Dehşeti; Makemake, Haumea, Xena, Eris'in Fatihi. Ascomanni'nin Yüce Volsung Fá'sı, Obsidiyenlerin İmparatoru ve Ragnar Volarus'un Babası!"

Sessizlik.

Sonra *O* geldi.

76

EPHRAIM

Boşluk'ta Yürüyen

İlk ses üç bin Obsidiyen şeref muhafızının tören baltalarını kaldırmaları ve savaş çığlığı karşısında dövüşçü pozisyonu almalarıyla çıktı. Savaş soyluları tehlikeyi görmek üzere dönüp baktılar. Çevrilen başlarının arkasında Sefi, beş yaşında bir çocuk kadar küçük, güçsüz, özgüvensiz duruyordu. Dehşet, umut, korku ve kafa karışıklığı; hepsi tek bir garip ifadede birleşmiş, sonra geriye sadece Sessiz Sefi'nin buz gibi, akıllı maskesini bırakıp ortadan kaybolmuştu.

Sessiz Sefi'nin yeterli olacağını sanmıyordum.

İkinci ses taşa çarpan metal sesiydi. İki zırhlı bot koridorda ağırlığını vurarak ilerliyordu. Kürsünün yanından bile, en uzun muhafızların boyunu aşan dev miğferini görebiliyordum. Üçlü boynuzlu, asteroit metaliyle birleştirilmiş ve elmaslar, yakutlar ve zümrütlerle parlayan egzotik bir canavarın kafatasından yapılmıştı.

Üçüncü ses, bir elinde sürüklediği uzun metal bir zincirin yere sürtme sesiydi. Düzinelerce anormal büyüklükteki kafatası metalden sarkıyordu – Ascomanni kralları. Diğer elindeyse, omzunun üzerinde, tuhaf bir mızrak-testere taşıyordu. Ulukabile'nin iki düzine erkek soylusu, başını çektiği canavarca sürünün gerçek yüzü yerine, mekikten inerken onun peşinden geliyorlardı.

Dördüncüsü, fırtınada rüzgârdan yükselen inilti gibi, metal boğazından gelen bir haykırıştı. Şarkı ona, Sefi'nin kürsüsünün dibinde Valkyrie korumalarının beklediği koruma koridorunun sonuna kadar eşlik etti.

Bu adam kim olursa olsun, Ragnar'ın babası olamazdı. Bu bir yalandı. Bir Korku Şövalyesi hilesi. *Öldür onu. Geleneği boş ver. Savaş soylularının ne düşündüğünü siktir et.* "Ozgard. Ozgard, yardımına ihtiyacım var," diye fısıldadım. Dehşetle Volsung'a bakıyordu. "Ozgard, topuğum. Eline ihtiyacım var." Sağ elinin kök benzeri parmakları bile benimkinden güçlüydü. Dinlemiyordu. "Ozgard!"

Volsung'un beraberindekiler tahtın berisinde durdular, ancak Valkyrie'ler yolunu kapatana kadar Volsung ilerlemeye devam etti. Mızrağını Sefi'nin tahtına doğrulttu. "**Benim.**" Sefi'nin tacını işaret etti. "**Benim.**" Obsidiyen soylularını işaret etti. "**Benim.**" Mars'ı kapsayacak şekilde mızrağını salladı. "**Benim.**"

Mızrağının çivili sapının taşa vurmasıyla Sefi trans halinden çıktı. Valkyrie'lerine onu yakalamaları için işaret etti. Volsung arkasındaki uzun zinciri bir yılan gibi sallıyordu.

"Babam Vagnar öldü," dedi Sefi. "Bu sahtekârın ellerini ve ayaklarını kesin, karaciğerini şahinlere, sikini de köpeklere verin." Üç kadın, baltalarıyla girişmek için bir V şeklinde dizilirken içimden sevinç çığlığı atıyordum.

Volsung bir kırbaç gibi hareket etti.

Mızrağı ayrıldı. Ucu öne eğildi ve mızrak en soldaki kadının yüzünü delerek kafatasının arkasından çıktı. Sapına metal bir tel bağlıydı. Volsung onu içinde bıraktı ve mızrağın arkada kalan dörtte üçlük kısmını çevirerek en sağdaki kadının balta koruyucusunun içine gömüp parçaladı. Kadının omzunda bir kemik kırıldı ve ortadaki kadına çarparken ayakları neredeyse havaya kalkmıştı. Bir manyak gibi böğüren Volsung, onları vahşiliğiyle alt ediyordu. Mızraktaki küçük dişler testere gibi kesmeye başladı ve Volsung dev mızrağı çekiç gibi indirerek onları dizlerinin üzerine çökertti, zırhlarını kesti ve travmatik bir kaba kuvvet gösterisiyle kafataslarını oydu. Üç kadın on saniye içinde yerde et salatası halinde yatıyordu.

Ah, siktir.

Tüm Valkyrie korumalar, ateş etmek için tüfeklerini adama doğrulttular.

Sefi'nin erkek savaş soylularının altmıştan fazlası öne çıkıp Volsung'un etrafında etten bir duvar ördüler. Herkes bunların planlı olduğunu fark ettiğinde salona meşum bir sessizlik çöktü. Volsung bu erkek liderlere yabancı değildi.

Onlara gizlice yanaşmış olmalıydı. Ne zaman? Mars'tan önce mi? İndiklerinde mi? İdolleri Valdir tutuklandığında mı? Yine de rol yaparak ona kimliğini kanıtlaması için seslendiler.

Volsung o devasa miğferinden, "**Üç hayat yaşadım,**" diye bağırdı. "**Sonuncusu Volsung Fá. İkincisi Küller Savaş Lordu'nun köle şövalyesi Soluk At'tı. Birincisiyse Vagnar Hefga: Karserçesi, Valkyrie'lerin Kraliçesi Alia Volarus'un ilk eşi, tanrı Ragnar Volarus ve açgözlü küçük Sefi'nin babası.**"

Miğferini çıkardı. Dazlak kafasından uzun bir kuyruk halindeki saçı topuklarına kadar uzandı. Erkek savaş soyluları teslim olurcasına Ragnar'ın babasına seslenerek çenelerini kaldırdılar. Diğerleri sadece cesaret kuyruğunun uzunluğuna bakıyorlardı. Kırpılmamış bile bu adamın yanında küçük bir oğlan çocuğu kalırdı.

Volsung, Sefi'ye baktı, siyah gözler bir Lekeli'nin dövmeli kafatasının yuvalarında ışıldıyordu.

"**Güneşin ötesinde çok mu değişmişim, evlat? Yoksa şimdi sen de annen gibi bir yalancı mısın?**" Miğferini yere fırlattı. Yer sarsıldı. "**Bu yüze bak ve bilmediğini söyle.**"

Sefi şoktaydı.

Ragnar'ın babasının seksen yaşının üzerinde olması gerekirdi. Oysa Sefi'nin Valkyrie'lerinin kanıyla kaplı bu adam ellisinde ya var ya yok gibiydi ve Hyperion Prömiyer Pisti'ndeki bir gladyatör kadar atik hareket ediyordu. Aydınlıkta, buzun karanlığında gördüğüm soluk kâbustan çok daha fazlasıydı. Boğazı yıllar önce yırtılmış olsa gerekti. Öndeki üçte birlik kısım metaldi. Kolları çıplak ve fazlasıyla kaslıydı. Sol önkolu metal bir el ve kaydırıcılarla uzayabiliyormuş gibi görünen, hançer keskinliğinde tırnaklarla

metaldendi. Burnunun yarısı korkunç bir yara iziyle kaplıydı. Yaş gençleştirme terapisinin mavi solucan damarları kafatasının kenarlarını sarıyordu. Bir Obsidiyen'de ilk kez böylesine rastlıyordum. Julii bile görseydi irkilirdi.

"Babam öldü," diye tekrarladı Sefi bir mantra gibi.

Volsung, kırık bir griffondan tılsımı çıkarmak için yeleğinin içine uzandı.

"**Sana avlanmayı öğreten adamı olmasa da bunu hatırlarsın.**" Ona fırlattı. "**Annen yıldızlara geri götürüldüğüm gün onu yarıya böldü. Ben döndüğümde tekrar bütün olması için. Elli yıl sürdü. Sürümün annesi Alia için bir gökyüzü cenazesi yapılmadığını duyduğum elli yıl. Kadim akrabalar arasında kemiklerine yüksek bir dağ mezarı yapılmadığını. Diğer yarımın, altında kaybolduğu, paramparça bir taştan mağarası var sadece.**"

"Gökyüzü Tapınağımıza saygısızlık ettin. Freihild'i öldürdün. Uluana'ya tükürdün, öyle mi? Cumhuriyet'e saldırdın, öyle mi?" dedi Sefi, öfkesi ile şaşkınlığı kendi içinde çarpışırken. "*Neden*?"

"**Seni zincirlerinden kurtarmak için**" dedi. "**Alia'ya saygısızlık edildi. Neden? Çünkü içten içe gerçeği siz de biliyorsunuz. Çocuklarını satan bir anneden ne iyilik gelir? Çocuğunu biçen bir anneden ne iyilik gelir? Yalancı bir anneden ne iyilik gelir? Çürümüş ölü bir foktan bir farkı yok.**"

Sesi zeki ve etkileyiciydi, tonunu bir aktör gibi değiştiriyordu. Onlara gücüyle barbarlık edecek biri değilmiş gibi. Hitabet konusunda eğitilmişti. Skuggilere vermeye çalıştığımdan çok daha iyi bir eğitim almıştı. Palatine'nin politiko okulunun üç vuruş tekniği tanıdıktı. Bu Korku Şövalyesi'nin servetiydi, süper silahıydı.

"**Uluana egemenliğinde bizler köleydik, erkek kardeşlerdik...**" Güldü. "**...kız kardeşlerdik. Kadınların idaresi altında, adamlarımız ölmek üzere yıldızlara gönderilirken, kraliçeler tahtlarda otururlar ve avın sevincini buzda yaşarlardı.**" Kadın soylulara olduğu kadar şeref muhafızlarına da sesleniyordu. "**Güneşdoğan savaşlarında, eskrim pratiklerinde, at sırtında**

veya çekimBotlarında can verdik. Onların kumar çukurlarında erkek kardeşlerimizi öldürmeye zorlandık ama kız kardeşlerimizi asla öldürmedik." Kocaman ellerini havaya kaldırdı. "**Bu eller denizleri katletti.**" Önüne baktı. "**Denizler dolusu erkek kardeşi. Denizler dolusu akrabayı.**"

Sefi kontrolü kaybetmişti. Volsung bir usta gibi idareyi ele almıştı.

Yeleğini yavaşça açtı ve kas, yara izi ve metal plakadan oluşan gövdesi belirdi. Sırtında ve göğsünde kalın birer yara izi diğerlerinden ayrılıyordu. Grimmus Hanesi'nin köle mührüydü. "**Bu deri köleliği tanıyor.**" Sefi'yi işaret etti. "**Sen ne bilirsin, *kızım*?**" Güldü. "**Belli ki sadece nasıl sessiz olunacağını.**"

Kahkahalarla gülen sadece erkek savaş soyluları değildi. Valkyrie'ler olup bitene dehşetle bakarken, daha fazla şeref muhafızının merakı uyanmıştı. Neden uyanmayacaktı ki? Söyledikleri doğruydu. Erkeklerin çoğu Altın lejyonlarındaydı. Çoğu köleydi. Sefi değildi. Onların yaşadıkları dehşeti o nereden bilecekti?

Sefi'nin ne kadar küçük göründüğünü ben bile fark etmiştim. O sert Valkyrie'lerinin bu dehşet karşısında ne kadar çekingen durduğunu. Yine de kadın savaş soylularının hareketlenmesinde güven buluyordu. Bu adam tarafından dışlanan kadınlar, Kimmerya çevresindeki kamplardaki binlerce cesuru temsil ederek Kraliçe'nin etrafında kalın bir koruma duvarı örüyorlardı. Sefi yine de görmüyordu. Kelimelerin üç bin şeref muhafızının kulaklarına nasıl girdiğini görmüyordu. Salondaki erkeklerin, derileri yüzülmüş skuggilere –hepsi ya erkek ya da hadım edilmişti– nasıl baktıklarını veya erkek cesurların şampiyonu olan Valdir'in şimdi nasıl bir hain olduğunu.

Mesele eski ve yeni yöntemlerle ilgili olmamıştı hiçbir zaman. Her zaman cinsiyetle ilgiliydi.

Nasıl bu kadar *lanet olası* kör olabilirdim? Bu kokuşmuşluğu nasıl görememiştim?

Volsung çarpık dişlerini gösterdi.

"Sen sessizken kızım, ben bir köleydim. Sen silahsız anneni devirirken, ben Uzak Mürekkep kabilelerini fethediyordum." Zincirdeki kafataslarını gösterdi. **"Bunlar onların krallarıydı. Sıcakülkelilerin size zayıflık bulaştırmasına izin verirken sen, ben boyun eğmeyenleri testereden geçiriyordum. Kafataslarından kaplar yaptım, çocuklarından köle, eşlerinden fahişe."**

Mızrağını salladı. Parlayışına bakılırsa... daha önce hiç görmediğim bir metalden yapılmış olmalıydı.

"Tüm varlığıma düşmanlarımı öldürerek sahip oldum. Sense çalarak sahip oldun. Katledilen bir annenin başından, soylu müttefikin Tyr Morga'nın cebinden." Saygıyla alnına dokundu. **"Vaftiz kardeşinin mirasından, dostunun gücünden.**

"Hizmetkârların olmadan bir ejderha bile öldüremezsin. Başkaları olmadan, hiçbir şeysin. Sadece kraliçe olduğunu mızırdanan bir inek." Obsidiyenlere döndü. **"Obsidiyenler gücün peşindedir. Ben burada güç görüyorum. Kraliçesinin zayıflıkta direttiği. Kraliçenize meydan okudum. Ancak o sizin arkanıza geçerek benden saklandı. Erkek kardeşlerim, kız kardeşlerim! Ona bakın! Kraliçeniz arkadan yönettiğine göre olsa olsa bir göt olabilir!"** Obsidiyen soylulardan oluşan duvarın arkasındaki Sefi'nin görüntüsü artık bir itham, bir alay konusuydu. Fá güldü ve doğrudan arkasındaki şeref muhafızlarına dönüp konuştu. **"Sizi savaştan vazgeçirecekti. Çatılar uğruna sizi rüzgârdan vazgeçirecekti. Taşlarınız ve kemik miraslarınız yerine sıcakülkelilerin yumuşak ipeklerini getirecekti. Şehirlerinin sizi kurutup bitirmesine izin verecekti. Sizi onların dünyasında yaşatacaktı. Bense onları bizim dünyamızda yaşatacağım.**

"Quaor'un elmas madenlerinden, Charon'un Kemik Bahçesi'ne, Ultima Thule'nin Kara Tahtlarına, Ulubaba'nın Karanlık Rüzgârı Volk ülkesi uğruna sıcakülkelilerin üzerine düşsün. Altınlar zamanında günlerini gün ettiler. Kızıllar bocaladılar ama şimdi *biz* yükseliyoruz." Sefi'ye döndü. **"Ama sadece bir kişi hükmedebilir. Mööööö."** Alaycı bir şekilde önünde gelip giderek Sefi'ye karşı mööööledi.

Erkek savaş soyluları, *"Bardahgi! Bardahgi! Bardahgi!"* diye tezahürat etmeye başladı. *Dövüş. Dövüş. Dövüş.* Şeref muhafızlarının çoğu da onlara katıldı. Ozgard yerde ağlıyordu. Bitkin düşmüştüm. Sefi'nin onu vurması gerekiyordu. Silahım olsaydı onu vururdum. Ama o, halkının yöntemlerine hapsolmuş bir kadındı. Ragnar'ın babasını vurursa, Ulukabile parçalanırdı. Kendine meydan okuyanı bir iddiayla geri çevirirse güçsüz görünürdü ve ona sırtlarını dönerlerdi. Keşke Valdir burada olsaydı diye düşünüyor olmalıydı. Valdir aptalları hizaya getirirdi.

Obsidiyenlerin Kraliçesi ihanete uğramış bir şekilde Ksenophon'a baktı. Sonra bana ve Ozgard'a baktı ve saygı ve özrünü belirtmek için alnına dokundu. Kolundan Aja'nın jiletini çıkardı, savaş baltasını çekti ve tahtından indi.

Obsidiyenler, baba ve kızın zırhlarını çıkarmalarını ve salonun ortasında yalınayak birbirlerinin etrafında dönmeleri izliyorlardı. Volsung'un göğsü çıplaktı ancak kasları zırh gibi görünüyordu. Savaş testeresini iki eliyle kullanıyordu. Sefi'nin üzerinde Valkyrie mavisi bir yelek vardı. Sol elinde Aja'nın jiletini, sağında büyük bir baltayı çeviriyordu.

Tek kelime konuşmuyorlardı. Kemiklerimi sarsan bir şiddet kaosunda buluştular. Sefi devasa adamdan biraz daha çevik hareketlerle geriye savuldu. Bir ayağından ötekine sıçrıyor, kayıyor, ileri atılıyordu. O buzun ruhuydu, Boşluk'a gönderdiği düzinelerce Altın'ı hesaba katınca neredeyse Valdir'in dengi denebilirdi.

Ancak Volsung bıçakları yok sayıyor ve savaş testeresiyle pervasız bir şekilde kalbine saldırıyor, onu savunmaya itiyordu. Yaşlıydı ve aksaktı ama kurnazdı ve Sefi bunun farkındaydı. Pervasızlık onu, kendisine yem etmeye iten bir tuzaktı ve bıçağı Sefi'nin göğüskafesini sıyırırken Sefi istifini bozmadan devam etti.

Geri döndü ama Volsung kan kokusunu aldığı için lanet olası bir fırtına gibi geliyordu. Avazı çıktığı kadar bağırarak, delirmişçesine, parçalara ayırmak istiyormuş gibi jilet ve baltaya vuruyordu. Savaş testeresinin kancalı ucuyla bir aparkat yaptı. Sefi jiletiyle darbeyi savuşturdu, sol bacağını kaldırdı ve sağa kaçtı. Volsung

mızrağını döndürdü ve testereyi aşağı indirdi. Sefi hamleyi baltasıyla karşıladı. Volsung'un boynundaki damarlar şişti. Gövdesinin ortasındaki kaslar büküldü ve daha da aşağı bastırdı. Sefi onu ikiye bölmek için jileti alt taraftan sola geçirdi. Volsung mızrağın alt ucunu diyagonal biçimde döndürdü, jileti engelledi. Her iki metal birbirine çarparken Sefi'ninki dışa, onunki içe yatıyordu. Momentumdan faydalanarak, delici ucu Sefi'nin diğer bacağına doğru süren Volsung, baldırının ortasından dizinin iç tendonlarına ve iç uyluğundan geçirip pelvisine kadar saplayarak bir yarık açtı.

Sefi geriye sendeledi ve Volsung altı darbeyle iki ayak bileğini, diz kapaklarını ve iki omuz ucunu deldi. Sefi gevşek bir kukla gibi düştü. Baltası ve jileti de gürültüyle yere düştü.

Her şey bir dakikadan kısa sürmüştü.

Ölüm sessizliği hâkimdi. Midem bulandı. Ksenophon'u vurup o odada ölmeliydim. Bu gerçek olamazdı. Kadın soyluların bir kısmı çıkışlara fırladılar. Valkyrie'ler çılgına döndü. Ama sayıca fazlalardı ve katlediliyorlardı. AkımTüfekleri vızıldarken ve baltalar inip kalkarken, Volsung kızının taşı kana bulayarak baltasına doğru sürünmesini izledi. Arkasından gitti ve Sefi hareketsiz kalana kadar kafasının arkasına vurdu. Baltayı Sefi'nin eline tutuşturdu ve dizini omurgasına dayayıp çömelerek, "**Valhalla sadece cesurları kabul eder. Sonunda sessiz kalacak mısın, çocuğum?**" dedi.

Kızının tepesine oturdu, ağırlığını onun kuyruksokumuna verdi ve dehşet verici bir işe koyuldu. Belindeki bıçakla zırh yeleğini kesip Sefi'nin dövmeli sırtını açtı. Testereyle, kürekkemiklerinden iki uzun şerit oyarak kuyruksokumuna kadar kesti. Sefi yarılmış bir balık gibi görünüyordu. Sonra belinden çıkardığı küçük bir baltayla Sefi'nin omurgasının iki yanındaki kaburga kemiklerine vurdu. Sefi acı içinde seğiriyordu ama çıtını çıkarmıyordu. Volsung baltayı kenara attı ve göğüskafesini arkadan kanırtarak açıp ciğerlerini ortaya çıkardı. Sefi'nin gözlerinden yaşlar akıyordu. Kesik bir nefes aldı.

Balık temizleyen bir adam kadar huzurlu Volsung, kesesinden bir avuç tuz aldı ve yaraların üzerine attı. Sefi kasıldı, uzuvlarındaki

kaslar kramplar halinde yumru yumru oldu. Savaş soylularından hiçbiri yardımına gelmiyordu. Baltalarını çekmeden Valkyrie'nin katledilmesini izliyorlardı. Onlara duyduğum nefretten, ihanetten ve Sefi'nin gözlerindeki dehşetten midem bulanmıştı. Volsung, Sefi'nin çığlık atmayacağını fark ettiğinde gururla, başıyla onayladı ve dizlerinin üzerine çöküp Sefi'nin gözlerindeki yaşları sildi.

"**Valhalla seni kabul edecek, evlat. Ziyafetteki ölülerimizin yanına git, Göksalon'daki kardeşlerinin yanına git, Her Şeyin Babası'nın kanatlarından kurtuldun, özgürsün.**"

"Tyr Morga kalbini yiyecek," dedi Sefi hırıltılı bir sesle.

"**Belki,**" diye fısıldadı Volsung. "**Tanrımın ne yapacağı belli olmaz.**"

İki eliyle Sefi'nin açık sırtının içine uzandı ve sonunun geldiğini bilen Sefi son nefesiyle, "*Hyrg la Rag...*" diye bağırdı. Volsung ciğerlerini koparıp yere fırlatırken Sefi'nin sesi hırıltıya dönüştü. Dehşetle yerdekilere baktı. Gözleri yavaşça kapandı ve sadece dövmeli ruh gözleri bakmaya devam etti.

Gözlerimi kapadım ve Volsung kaldığı yerden devam ederken etin üzerindeki metalin çıkardığı ezme ve kesme seslerini duydum. Gözlerimi yeniden açtığımda kalbini yerinden çıkarmıştı. Savaş soylularına göstermek için yukarı kaldırdı. Bisepslerinden beyaz koltukaltı kıllarına kanlar süzülüyordu.

"**Ulubaba!**" diye haykırdı. "**Ulubaba! Size bu lekeleri sunuyorum!**" Kalbini yemesi iki dakika sürdü. İşini bitirdiğinde doygunlukla ürperdi. "**Değer.**" Sonra Sefi'yi ayak bileğinden tuttu ve onu, arkasında kırmızı bir iz bırakarak merdivenlerden yukarı, Griffon Tahtı'na sürükleyerek yerine oturdu.

Fırsattan yararlanarak, ölmüş bir Valkyrie'ye doğru süründüm. Mevcut açıyla kendimi kelepçelerden kurtaramıyordum ama onun bıçağıyla botumun topuğunu keserek açıp Pax'ın benim için değiştirdiği kalp çivisini avucuma aldım.

Sefi'den kalanlara doğru sendeleyerek gitmesine izin verilen Ozgard hariç hepsi kralları için diz çöktü. Ozgard, Sefi'ye baktı ve sonunda çığlık attı. Bu çığlıktan öte bir şeydi. Bu bir ruhun

ölüşüydü. Kraliçesinin kaburgalarının kanlı kanatlar gibi yayılması karşısında dehşetle dizlerinin üzerine çöktü. Volsung ona Sefi'yi kesmek için kullandığı bıçağı fırlattı. Bıçak zeminde sekerek kaydı ve Ozgard'ın önünde durdu. Ama o artık Ozgard değildi. Dudaklarından aşağı tükürükler akıyordu. Tek gözü donuklaşmıştı.

"Kırmızı bir griffondu, değil mi, şaman? Ben kehanetini yerine getirdim. Şimdi de sen benimkini yerine getir."

Bir büyünün tesiri altındaymış gibi, şaman bıçağı aldı, çevirdi ve diğer gözüne sapladı. Ozgard yerde sızlanırken Volsung, Aja'nın jiletini eline aldı.

"Yedi yüz yıllık kölelik. Yedi yüz yıllık savaş. Onlar için yedi yüz yıl çekilen acı." Sefi'nin tahtına oturmuş halde gözlerini kapadı. Kalabalığın, yaklaşan dehşetten bihaber, uzaktan gelen gürültüsü mahvolmuş yapının içinde inliyordu.

"Azrail. Azrail. Azrail," diye tezahürat ediyorlardı.

Fá gözlerini açtı. **"Şehri talan edin. Hazinelerini alın. Erkeklerine, kadınlarına, çocuklarına tecavüz edin. Onlara Ulubaba'nın hakikatini hatırlatın: Dünya sizindir, *eğer* alabilirseniz."**

77

EPHRAIM

Değerli

Kuşlar cıvıldıyordu. Sabahın ilk ışıkları, Bellona Merdivenleri'nin tepesindeki meydanın buz tutmuş taşlarını ısıtıyordu. Şenlik ateşi ve çatırdayan yabandomuzu eti kokusu havayı ağırlaştırıyordu. Şehir çığlıklarla titrerken iki bin Ascomanni, krallarının yanında ziyafet çekiyordu. Şu an Volga'nın karşısına oturmuş, Pax'ı etkilemeye çalışmasını izliyor olmalıydım. Arkadaşlarımın yanında olmalıydım. *Aeta*'mla. Bunun yerine, bir canavarın ziyafetinde ıstırap çekiyordum.

İki ayaklı türümüzden hiç bu kadar tiksinmemiştim.

Canavarı uzakta tutan tek şey Sefi miydi?

Griffonkalesi'nin gölgesinde, havada Obsidiyenler sürüler halinde geziniyor, fosfor bombaları ile ateşler yakıyor, çatıların, kendilerini sürülerin yağmalarından koruyacağını zanneden vatandaşlara vahşice saldırıyorlardı. Ascomanni değil, Kış Gündönümü'nde sokaklarda içip şarkı söyleyen, pazarlarda alışveriş yapan ve şehirlerini yeniden inşa eden Kızıllara el sallayan Obsidiyenlerin ta kendisi.

Soykırıma tanık olmuştum. Çakal'ın bombalarının patladığına tanık olmuştum. Parlaklığının hayali iki yıl boyunca gözümün önünden gitmemişti. Ama bu başka bir şeydi. Bu... daha insana özgü ve daha beter bir şeydi.

Bizi şimdi anlıyordum. Bir işaretparmağını takip etmenin ne kadar kolay olduğunu.

"Teklifimi düşündün mü Bay Horn?" diye sordu Ksenophon. Beyaz, yanan şehri sıfır duyguyla izliyordu. Beş kilometre uzunluğundaki zincire bağlı köleler, şehrin güneyinde park etmiş eski Julii amiral gemisine doğru uzanıyordu. Cumhuriyet, Olympia'ya tecavüzü öylece izleyecek miydi? "Teklifini düşündüm. Doğru bir fiyata ilgi çekici olabilir."

Beyaz, kölelerin gemiye yüklenmesini izlerken bana inanmıyordu. "Merkür üzerinde, yaşama memeli larvası olarak başlayan bir yarasa türü olduğunu biliyor musun?"

Bunu duymazdan geldim ve dönüp Fá'ya baktım. Pislik, şehirdeki cesurlar ona haremine katması için birer birer kadın getirdikçe tahtında keyifle arkasına yaslanıyordu. Onda Sefi'nin ayak tırnağındaki kadar bile haysiyet yoktu.

Ksenophon gevezeliğe devam etti.

"Larvaların gereken biçime erişebilmeleri için, içinde gelişecekleri bir kabuk bulmaları gerekir, sonra uçmaya hazır olduklarında onu yerler. Fá bir katalizördü. Fakat Obsidiyenlerin eski benliklerine dönebilmesi için gözden düşmüş zengin, kibirli bir şehir gerekliydi. Kabile halkı böyle bir hoşnutsuzlukla başka nerede beslenebilirdi? Olympia'nın kendini bu akıbetten kurtarma fırsatı vardı. Fakat bir çoban olmadan insanlık kendi açgözlülüğüne teslim olur."

Beyaz yüzümü inceledi.

"Acı içindesin. Nasıl olur da herkesten çok sen, onların kalkındırdığı bu şehre bunu yapmalarını hor görür ve şaşkınlıkla karşılarsın? Korku Olympia'yı kibar hale getirdi, Bay Horn. Ancak Sefi'nin görgü kuralları yüzünden korkacak hiçbir şey olmadığını anladıklarında, Obsidiyenler üzerinden fayda sağlamaya başladılar. Bir Hyperion'lu şunu bilmeli: Şehir bir hırsızdır. Cüzdanın her yanından bozukluk aşırmak üzere tasarlanmıştır. Tek fark, bunu yaptığı zaman gülümsemesidir. Olympia'lılar on yıllardır cephede yaşanan dehşet için Obsidiyenlere teşekkür ettiler mi? Şehirlerinin yeniden inşasına sermaye dökerken bu kadar cömert

davrandıkları için? Hayır. Hayır, onları dükkânlarda kazıkladılar, kumarhanelerde aldattılar, ırklarıyla alay ettiler ve sonra, bir anda onlara sırt çevirdiler. Midelerini bile doyuramayan Cumhuriyet'i ve onları Çekirdek için terk eden bir kahramanı seçtiler. Bundan daha büyük bir hakaret var mı? Soru, bunu nasıl yapabildikleri değil. Bunu neden daha önce yapmadıkları."

"Çünkü Sefi iyi bir kadındı."

"Hayır, o da senin kadar göz kamaştırıcıydı. Ama hayran olduğu fakat neredeyse hiç tanımadığı adamın sesi olarak görülmekten duyduğu suçluluk duygusu altında eziliyordu. Geçmişinin, doğasına hüküm sürmesine izin verdi. Tıpkı senin gibi. Neden?" O soluk elleri böcekKabuğumdan tutana kadar onu duymazdan geldim. "Neden?"

"Çünkü biz senin asla olmayacağın bir şeyiz, bok kafalı: İnsanız." Cevap Beyaz'ı kırdı. Ksenophon incinmiş bir şekilde başını çevirdi. Pax'ın kalp çivisine yerleştirdiği güç düğmesini etkinleştirdim. "Fá'yla konuşmak istiyorum."

"Neden?"

"Bu, benimle canavar arasında, sevgili pislik."

"Pekâlâ." Ksenophon kalp kumandasını eline alarak yanımdan geçti. Son saniyede dönüp kalp çivisini cebine bıraktım. Beni Fá'nın gardiyanlarının yanma götürdü. Adamın haremi için bir Pembe seçmesini bekledik. Dehşete kapılmış kız sürüklenerek götürülürken Fá bize gelmemiz için işaret etti.

"**Selamet üzerine olsun, Ksenophon,**" dedi gülümseyerek. "**Bakıyorum vârisimin koruyucusu geri gelmiş.**" Kelepçeleri fark etti. "**Belli ki dost olarak değil. Olsun. Onu sıcakülkelerin vahşetinden korudu. Tasmalı olması hoş değil.**" Adamlarına kelepçeleri çıkarmalarını işaret etti.

"O oldukça tehlikeli bir adam," diye uyardı Ksenophon. "Boyutuna rağmen."

Volsung beni inceledi. "**Öyle duydum.**" Adamları prangalarımı çıkardı.

"Teşekkürler, ihtiyar delikanlı," dedim Fá'ya geniş bir gülümsemeyle. Ağrıyan bileklerimi ovaladım ve Ascomanni'nin üzerindeki silahlara gözucuyla baktım. Üzerine atılsaydım, harekete geçtiğimle kalırdım. Başka yolu yoktu. Harika bir fikir değildi, hayatımın özeti bu değildi. Trigg'in ölümünü düşünüyordum. Basitçe şunu söylemek bir tercihti: *Siktir.*

"**Vârisim yaşıyor mu?**"

Kaşlarımı çattım. "Onu öldürmemiş miydin?"

"**Sefi'yi şekillendirme şansım olmadı. O benim kızım değil. Çok fazla olunca, pek önemi kalmıyor. Ragnar ilk çocuğumdu. Ben yıldızlara götürülmeden önce ona avlanmayı öğretmiştim. Volga ikinci çocuğum olacak. Kil gibi. Onu kendi bildiğim gibi yontacağım, böylelikle zamanı geldiğinde dünyaları miras alacak.**"

"O halde denizin dibine batmış olması yazık oldu," diye cevapladım. "Beceriksizlik. Beni tutmalıydın. İşinin ehliyimdir, duymadın mı?"

"**Denizin dibinde, öyle mi?**" Tahtından indi ve beni bir köpek gibi kokladı. "**O zaman sen bir nøkken olmalısın. Çünkü üzerinde onun kokusunu duyuyorum.**" Tırnağını böcekKabuğumda gezdirirken Sefi'nin kurumuş kanları pul pul dökülüyordu. "**Bu zırhı sana bizzat o giydirdi.**" Sakalları çenemi çiziyordu. "**Seni yanağından öptü.**" Geri çekildi ve sesini alçaltarak Ksenophon'a baktı. "**Efendimiz hâlâ bu köpeği evcilleştirmek istiyor mu?**"

"Umut vaat ediyor ancak yaradılışı itibariyle, tasmaya rağmen, bu pek olası görünmüyor. Efendimiz benim sağduyuma güvenir."

Yaradılışı. Kıkırdadım. Gerçek bir tasdik.

"**Benim için değerli değil. Ksenophon, onu iz bırakmadan öldür. Kalbi yenik düşmüş gibi gösteririz. Volga onun için geldiğinde gözyaşı dökecektir ama nefret etmeyecek.** " Ellerini birbirinin içine koydu. "**Ve kil gibi olacak.**" Bana alaycı bir şekilde gülümsedi. "**Hizmetin için teşekkür ederim, Gri.**"

Ksenophon kalp kumandamı hazırlarken Fá, haremini doldurmaya devam etmek için tahtına geri döndü. Fá'nın hayvanları beni

sürükleyerek götürmek için omuzlarımdan tuttular. "Seni taşaksız küçük yeti," dedim Fá'ya. Koca kafası bana doğru döndü. "En azından ben ölürken gözlerimin içine bakacak kadar taşaklı olsaydın."

Volsung bana bu şerefi verdi. Ksenophon kumandayı eline alıp ölüm kadranını etkinleştirirken adamları geri çekildi. Beyaz'a bakıyordum. Ksenophon, ben kalp yetmezliğinden yere devrilmeyince kaşlarını çattı. "Hey, sütlü. Bilmeceleri seviyorsun. Cebinde bomba olan bir pisliğe ne denir?" Electra'nın bıraktığı yara izini göstermek için böcekKabuğumun önünü açtım. "Hay aksi."

Ksenophon kaşlarını çattı ve önüne baktı. "Ah..." Cebindeki kalp çivisinin sinyali, Pax'ın, etrafına sardığı patlayıcıları etkinleştirince Ksenophon parçalara ayrıldı. Gürültüsünden önce sıcağı üzerime vurdu.

Bir bez bebek gibi geriye fırlatıldığımda dünya tersyüz oldu.

Hiçbir şey duyamıyordum. Tüm vücudum buz gibiydi. Sağ gözüm soluk görüntüleri seçiyordu. Sol gözüm hiçbir şey. Yarısı erimiş adamlar sessiz çığlıklar eşliğinde etrafımda sendeleyerek koşturuyorlardı. Mavi gökyüzüne doğru dumanlar yükseliyordu. Omurgam kırılmıştı. Bacaklarım hareket etmiyordu. Sağ kolum gitmişti. Soğukkanlıydım ama korkuyordum. Yine de *ludus*'taki ilk gün kadar korkmuyordum.

Hayatım boyunca en çok korktuğum an o soğuk salonları ve onlardan daha soğuk çocukları gördüğüm ve ranzaya uzandığım andı. Bir daha oraya dönmek zorunda değildim. Trigg'in parmağımdaki yüzüğünün metalini hissettim. Ilık suyun sıcaklığını. Suyun bir sala çarpma sesini. Yakında sadece yıldızlı gökyüzü olacaktı. Ve sonsuza dek birbirimizin yanında uzanacaktık. Fá ölmüştü. Volga güvendeydi. İyi şanslar, Kartopu.

Güneşe baktım ve kararmasını bekledim.

Sonra bir gölge onu kapattı.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Canavarın yüzünün yarısı kemiğe kadar erimişti ve alt dişlerini açıkta bırakıyordu. Burnu gitmişti. Demir taç eriyerek tüysüz kafatasıyla birleşmiş, paramparça halde buharlar çıkıyordu. Gözlerimin içine baktı ve acıya gülerken onun gözlerindeki uçurumu gördüm. Korkuyla inledim. Bir yalpalama oldu. Göğsümde ani bir baskı. Elinde kırmızı bir şey tutarken, ağzından, kulaklarımın duymadığı bir kelime çıktı.

"**Değerli.**"

Sonra kalbimden bir ısırık aldı.

IV. KISIM

SÜRÜ

Dünya, merkezi olmayan bir labirenttir.

Ya onunla bir olursun ya sonsuza dek kaybolursun.

—SILENIUS AU LUNE

SILENIUS'UN *DÜŞÜNCELER*'İ, FS 25

78

LYSANDER

Ziyaretçi

Zamanı gelmişti.

Günlerce diğerlerinin isteğimi kabul etmelerini bekledikten sonra, münakaşaya girişeceğim saat hızla yaklaşıyordu. Glirastes, Darrow'un ayrılmasının ve Atalantia'nın saldırıya geçmesinin eli kulağında olduğu konusunda beni uyarmıştı. Dağların ötesinde bir yerde, Atalantia'nın bombardıman uçakları yakıt ikmali yapıyorlardı.

Ya şimdi olacaktı ya kıyamet kopacaktı.

"Akşam yemeği hazır, *dominus*," dedi Exeter, Shelley'nin şiirlerinin olduğu kitabın kapağını kapayıp meyve bahçesindeki banktan kalktığım sırada. Akşamüstü olmuştu ve ötücü kuşlar akşam olduğunu haber vermek için ötmeye başlamışlardı. İsyan muhafızları, saldırının içeriden geleceğinden bihaber, gökyüzüne bakarak arazinin etrafında devriye geziyorlardı.

Exeter ile evin güneyindeki sütunlu girişe doğru çakıllı yol boyunca yürürken, birbiriyle uyumsuz bir çift muhafıza bakıp gülümsedim. Solgun adamın suratından, bir haftalık iş yüküne dair hiçbir emare okunmuyordu. Benim adıma meşgul olmuştu.

Glirastes'e sadık olanları bir vekil yerine bizzat gözlemlemem daha kolay olurdu ama bu bizi tehlikeye atabilirdi. Darrow söz konusuyken gereğinden fazla risk almaya yeltenmiyordum.

Yakında çividen kurtulacaktım. O zamana kadar sefahat düşkünü rolüme tam gaz devam edecektim.

Yemek masası iki kişi için kurulmuştu. Glirastes ve ben tahmin edilebilir bir muhabbet ediyorduk ama içten içe korku ve şüpheyle yanıp tutuşsa da karşımda gülümsediğini görmek tuhaftı.

Ne dostumun ne de benim iştahım vardı. Bu yüzden hizmetkârların neredeyse hiç dokunulmamış akşam yemeğimizden kalanları toplamaları iyi olmuştu. Glirastes ayağa kalktı. "Uzay limanına geri dönmem gerek. Uslu bir çocuk ol ve beni uğurla."

Mekiğinin basamaklarında yaşlı adama gülümsedim. "Hakkında ne dediklerini biliyor musun?" diye sordum.

"Oğlum, zerre umursamadığımı bilsen iyi olur."

"Heliopolis'i bir insan şehri olarak teslim alıp onu bir tanrılar şehrine döndürmüşsün."

Sesli bir şekilde güldü. "Tanrılar varsa, bunlardan daha aydınlık dünyalardadırlar."

Sohbet etmeye pek hevesli değildi. Yürümeyi seçtiğim yolun tehlikelerini biliyor ve benden şüphe ediyordu çünkü yaşlılar gençliğin gereklerini hatırlamazlardı. Onlar sadece ufukta sahip olduğumuzu düşündükleri yılları görürlerdi. Ancak sahip olduklarımız, anlarla sınırlıydı ve inandıklarımızın peşinden gitmek dışında geleceğe hiçbir şey borçlu değildik.

Ben de sonunda kendi inancımın peşinden gidiyordum.

Çöl bana tek yolun ileri giden yol olduğunu öğretmişti.

"Odana bir hediye bıraktım," dedi Glirastes. "Senin için." Veda etmek istemezcesine mekik basamaklarında oyalandı.

Başıyla onayladı, elini omzuma attı, bir veda sözü düşündü, sonra mekiğe bindi.

Çok geçmeden akşam olmuştu.

Saat yedide, Exeter'in gemisi onu, yük ambarına gizlenmiş hizmetkârların çoğuyla birlikte sadıklarımızla buluşmak için şehre indirdi. Bir temel ekip geride kalmıştı. Muhafızlar hâlâ durumdan bihaberdi. Beni izliyorlardı.

Saat sekizde, Glirastes'in sadık Yeşillerinin hazırladığı klon programı, güvenlik çivimi kontrol altına alıp kütüphanede bir şeyler okuduğumu gösteren sahte bir görüntü göndermesini sağladılar. Şifonyerden aldığım küçük bir bıçakla çiviyi omzumdan kesip çıkardım.

Sonra yatağın kenarına oturdum ve kartı, Glirastes'in benim için bıraktığı isli cam kutudan çıkardım. Not gayet açıktı: *Bu, lejyonları çağırır.*

Kutunun içinde güneşi çeken yabani atlı yarış arabaları, tanrılar ve tanrıçalarla süslü gümüş bir boynuz vardı. Kurulduğundan beri Hipodrom'daki her yarışı başlatan Helios'un Boynuzu. Bu paha biçilmez bir eserdi. Yatağın üzerine koydum ve içinde çekimBotları, jilet, sadıkların tedarik ettikleri askeri ekipmanın bulunduğu, diğerinden çok daha büyük ikinci bir kutuyu açtım. Tam çekimBotlarını giyeceğim sırada biri kapıyı tıklattı. Meşe kapıdan gelen hizmetkârın sesi karşısında kaşlarımı çattım.

"Bir ziyaretçiniz var, efendim."

Kapıyı açtım. "Ziyaretçi mi? Ne demek istiyorsun?"

"Alexandar au Arcos ve kadın hizmetkârı avluda sizi görmek istiyorlar, *dominus*."

Alexandar mı? Daha kötü bir zamanlama olamazdı. Özgür Lejyonlar'ın veliaht prensiyle çene çalacak vaktim yoktu.

"Ona rahatsız olduğumu söyle."

"Ev hapsinde olduğunuzu biliyor. Kütüphanede olduğunuzu görebiliyor, *dominus*." Yatağın üzerindekilere baktı. "Onu geri gönderirsem kuşkulanacaktır."

Bu şüphe tüm girişimi altüst edebilecek bir dizi sonuca yol açacaktı. On dakika içinde Hipodrom'da olmam gerekiyordu. Gli-

rastes hareket halindeyken, zaman çizelgesini değiştirmenin güvenli bir yolu yoktu.

Kahretsin.

"Onu iki dakika içinde kütüphaneye al. Bir bölümü bitirmek üzere olduğumu söyle." Kapıyı kapadım. Çivi konusunda kesinlikle yapılacak bir şey yoktu. Yeşillerle iletişime geçmem mümkün değildi.

Jileti botuma sakladım ve kütüphaneye koştum.

Kütüphane kapısı hızla açıldığında ve Alexandar oranın sahibiymiş gibi içeri girdiğinde ter içindeydim. Çocuk asker Rhonna peşinden geliyordu. Darrow'un yeğeni kitaplara ağzı açık bir şekilde baktı. Bugün gözüme ayrı bir rahatsız edici görünüyordu. Adi-Renklerin, Mavilerin araçlarıyla zihin senkronizasyonu yapmalarını taklit etmelerine olanak sağlayan yapay cıvatalarıyla hava atmak için kollarını açıkta bırakmıştı. Renginin disiplinli savaşa ters yaradılışı sebebiyle bu durum içsel bir anarşi yaratıyor olmalıydı. Gözlerinden, bölünmüş kişilik manisini okuyabiliyordum.

Bu tam bir partizandı. Dikkatli olmalıydım.

"Kaçak hovardaları burada, kütüphanede mi tutuyorlarmış?" diye sordu Alexandar dilini yeni dişleri üzerinde gezdirerek. "Umarım bizi bekletmeye değecek kadar ilginç bir bölümdür, seni pislik."

Beni kardeşiymiş gibi selamlayarak kucakladı ve bir tür yoldaşlık göstergesi olarak sırtıma sertçe vurdu.

"Duymuş olabilirsin," diye sürdürdü. "Yola çıkmamıza az kaldı, eli kulağındadır. Ben de Rhonna'ya, *Leydi Beatrice*'te bir tur atmadan ayrılmanın kültüre karşı hakaret olacağını söyledim. Geri gelmemiz muhtemelen aylar alacaktır." İsyan'ın Merkür'de hak iddia etmek üzere geri geleceği düşüncesi bile beni öfkelendirmeye yetiyordu.

"Ne muhteşem bir fikir," dedikten sonra yüzüme özür dileyen bir ifade takındım. "Ama korkarım şu anda biraz rahatsızım."

"Sana gelmeden önce aramamız gerektiğini söylemiştim," dedi Rhonna. Özür dilercesine bana gülümsedi. "Özür dilerim, dostum, adam her şeyi kendine hak görme alışkanlığından bir türlü kurtulamıyor."

"Kitap bizim kadar ilginç bir eşlikçi olacak değil ya!" dedi Alexandar. Yeni dişleriyle sırıttı. "Korkma, beyefendi. Yörenin geleneklerini onurlandırmam gerektiğini biliyorum. Rüşvet getirdim." Bana bir şişe fırlattı ve göz kırptı. "Erebialıların Venüs brendisine bayıldıklarını duymuştum."

79

DARROW

Husumet

Korku camdan bana bakıyordu. Ellerini kesmemek için direndiğimden beri yerinden kıpırdamamış gibiydi. "Kokteyllere rağmen tek kelime etmedi," dedi Ekşisurat yanımdan.

"Nörolojik şartlanma mı?" diye sordum.

"Eğer öyleyse, şimdiye kadar gördüklerime benzemiyor."

Duvarın Atlas'tan taraftaki kısmı boştu ama gözlerini üzerimde hissediyordum. Sola geçtiğimde gözleriyle takip ediyordu. "Bizi hissedebiliyor."

Ekşisurat buna inanıyordu. "Ben de fark ettim. Dozu artırmalı mıyız?"

"Hayır."

"Darrow, Atalantia'nın ne zaman saldıracağını bilmemiz gerek."

"Atalantia'nın acelesi yok," dedim. "Ama onu karıma ulaştırmadan öldürürsek..." Ne yaptığımı fark ettiğimde durdum. Umut üzerinden plan yapmak her zaman daha kolaydı. "Karım hayattaysa onu konuşturabilir. Neler olduğunu öğrendiğimizde bir şansımız olacak. O zamana kadar beyinciğini eriterek şansımızı zorlamayalım derim." Tam hücreden çıkacağımız sırada Atlas konuştu.

"Pedicabere, fur, semel; sed idem
si deprensus eris bis, irrumabo.
quod si tertia furta molieris,
ut poenam patiare et hanc et illam,
pedicaberis irrumaberisque."

"Bu ne demek?" diye sordu Ekşisurat.

"Korku iş başında."

"Haydi ama. Ailem Perilerle doluydu. Hiç Latince öğrenme zahmetine girmemişler."

Bir iç çektim ve tercüme ettim:

"İlk hırsızlığını yapan hırsız sikilmeli
Bir kez daha tutuklananın ağzına verilmeli;
Oldu ya üçüncü kez çalmaya yeltendi,
İki cezaya da katlanacaksın,
Hem sikileceksin hem ağzına verilecek."

"O herifi geberteceğim," dedi Ekşi sessizce.

"Sıraya gir."

Höyük'e döndüğümüzde, ayrılık için son hazırlıklar yapılıyordu. Ekşisurat'ın, Atalantia'nın casus halkalarına karşı etkin çabalarına rağmen, şehir içinde hâlâ ajanları olduğunu varsaymak en iyisiydi. Yarın gemilere yapılacak tahliye içerideki ekibim dışındaki herkesi şaşırtacaktı. O zamana kadar ordum işgalci rolü üstlenecekti. Devriyeler devam ediyordu. Garajlar kaynıyordu. Kışlada müzik, horultu ve kumar kol geziyordu.

Yine de ters giden bir şeyler vardı. Korku Şövalyesi'nin şiiri beni huzursuz etmişti.

Gözden kaçırdığım bir şey mi vardı?

Endişelerimi gidermek için, Atlas'ı ziyaret ettikten sonra Atalantia'nın ileri unsurlarına dair bir şey görür müyüm diye dağ tahkimatını turladım. Hiç hareket yoktu. Fazla hareketsizdi. Thraxa ve Harnassus huzursuzluğumu genel bir paranoya haline yordular.

Glirastes'in işi tamamlanmıştı. *Sabah Yıldızı* ve kalan gemiler savaş için onarılmıştı. Moraller yüksekti. Sırdaşlarım yaklaşan çatışma üzerine kafa yoruyor ve tehlikeyi atlatma şansımızı tartışıyorlardı. Ancak Höyük'ün içindeki odamda Atlas'ın sorgulaması sırasında kaydedilen veri paketlerini, bilinen sadıkların, Glirastes'in, Cato'nun görüntü kayıtlarını incelerken aklımdan bir sürü huzursuz düşünce geçiyordu.

Şarap mahzeninde geçirdiği beş dakikalık zaman dilimi açıklanabilirdi ancak mide bulandırıcıydı. Görüntü kaydındaki o boşluktan sonra adamlarım gizlice mahzene girip incelemeler gerçekleştirmiş ve hatayı *Leydi Beatrice*'in reaktörünün müdahalesinde bulmuşlardı. Harnassus'un kendisi Glirastes'in EMD'sinin sağlamlığı konusunda kefil olmuştu. O zaman niçin bu önemsiz yaratığın boş geçirdiği günlere bu kadar takılı kalıyordum?

Tek sebebi Korku'nun ektiği tohumlar mıydı?

Şüpheli bir şey yapmamıştı, *Leydi Beatrice*'i terk etmemişti bile ama Cato au Vitruvius'un eylemlerinde değilse bile mizacında bir tuhaflık vardı. Belki de tüylerimi ürperten şey gizli sosyopatik eğilimleriydi. Onu kütüphanede oturmuş kitabını okurken izledim ve Yeşillerimin belli başlı aktivitelere işaret koydukları anlara geri sardım. Birçoğu sınıf temelli yanlış anlamaydı. Okuma seçkilerinde ve hizmetkârların isimlerine yönelik bocalamalarında kötü niyet okuyorlardı. Doğasıyla kusursuz biçimde örtüşen yanlış pozitifler.

Bunun üzerinde durmaktan vazgeçip zamanımı boşa harcamamalıydım ama kendimi, koltuğuma yapışmış bir halde kayda alınmış saatler arasında gezinirken buldum. Bahçedeki yürüyüşlerini, gülüşünü, gardiyanlarla konuşmalarını, yalnız bir çiçeğin gölgelerini çiziktirmesini, kahvaltı edişini, Glirastes'le akşam bir şeyler içerken esneyişini, ayyaş saatinde yatağa çekilmesini izledim.

Kapı çalındı. Videoyu durdurmadan kapıdakine içeri girmesini söyledim.

Thraxa elleri arkasında, kapıda duruyordu. "Akşam yemeği yedin mi? Tayın barları sayılmaz." İki balıklı börek uzattı.

"İçeri gelsene."

Börekleri masanın üzerine attı ve etrafta tabak aradı. "Zaten ikimiz de bütün haliyle yiyeceğiz," dedim. Omuz silkti ve bir sandalyeye oturup maket bıçağıyla kendisininkine girişti. Bıçağı holoya doğru salladı.

"Bu biraz ürkütücü. Peri'nin uyumasını izlemen. Ona bu denli düşkünsen keşke çocuklarla gitseydin."

"Çocuklar?"

"Alexandar ve Rhonna *Beatrice*'e gittiler. Gideli çok olmadı."

"Neden?"

"Hediye gibi bir şey için." Bu canımı sıkmıştı. Engel olmazdım. Geçerli bir sebebim yoktu. Yine de Thraxa huzursuzluğumu sezdi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Yerine oturmayan bir şeyler var," dedim. "Onunla ilgili bir şey..."

"O halde onu içeri alalım."

"Harnassus, EMD'nin kusursuz işlediğini ve yarımadadan çıkan her sinyale Atalantia kadar bizim de müdahale ettiğimizi söylüyor. Şayet bir casussa ne halt ettiğini bilmiyorum."

Thraxa ağzına bir parça balık attı. "Bu konuda konuşmak ister misin?"

"Bu derken?"

"Karın. Erkek kardeşim. Belki ailemin geri kalanı."

"Hayır." Onu izledim. "Sen konuşmak ister misin?"

"Hayır. İşim olmaz. Ama eğlenceli değil. Öyle değil mi?"

"Evet. Eğlenceli değil." Holodan belli belirsiz bir fısıltı yükseldi. Bir dakika. Thraxa kaşlarını çatarken holoya odaklandım.

"Sorun ne?"

"*Sessiz ol.*"

Sesi yükselttim ve Cato'nun uyurken çıkardığı mırıltıyı başa sardım. "Bunu duydun mu?" diye sordum.

"Sanki 'Bir şeylerden önce gerçek' diyor."

"'Her şeyden önce gerçek.'" Bunu daha önce duymuştum. Ama ne zaman. Ne zaman? Hatırlamaya çalışırken anlaşılması güç bir his belirdi. Doğruca ayağa fırladım ve kapıya koştum.

"Böreğin!" diye seslendi Thraxa arkamdan.

◆ ◆ ◆

DNA kontrolü talebim üzerine başlarını iki yana sallarlarken araştırma ekibinin başında dikiliyordum. "Merkür'e geldiğimizden beri sürekli saldırı altındayız, efendim. Göksalon'dan yeniden yükleme yapılmadan DNA sayımı yapamayız. Ayrıca tüm Altın savaş esirleriyle karşılaştırmalı testlerini yaptık."

"Bununla karşılaştırmalı test edin." Sevro'nun zafer hatırasını onlara fırlattım. Teknik ekip kanlı sabahlığa şaşkınlıkla baktı. "*Hemen.*" Çalışırken teknik ekibin arkasında bir aşağı bir yukarı yürüyordum. Uzun sürmedi. Bilgisayar bipledi ve başımı kaldırıp bakmadan ne olduğunu anladım.

DNA eşleşmişti.

Teknik ekibin, "Ah, lanet olsun," dediğini duyarken odadan öyle hızla fırladım ki Thraxa'yı oturduğu sandalyeden düşürüyordum. Son süratle Ekşisurat'ı çağırdım. Dağlardaki bir devriyeden yeni dönmüştü, esnemesini bir Heliopolis şalıyla örterek yanıtladı. "Demirlerinizi kuşanın. Tam kadro."

Çuvalladığını anlayınca yüzü düştü. "Geliyorlar."

"Geliyorlar." Peşi sıra Harnassus'u aradım. *Sabah Yıldızı*'ndan aksi bir şekilde yanıtladı. "Glirastes'le misin?"

Yorgunluğu kayboldu. "Hayır. Mekiğinde bakımla ilgili sorunlar yaşıyor."

"Ona hangarda onunla konuşmak istediğimi söyle. Makineden uzaklaştıktan sonra onu sersemlet, üstünü soy, üzerine yerleştirilmiş bir şey var mı diye tara ve onu bir hücreye kapatıp bütün bir bölüğü başına dik. Ben oraya gelene kadar hiç kimse onunla konuşmayacak. Bu arada olağandışı bir şeye dokunmaya yeltenirse, onu kafasından vur. Ardından tüm destek personelinin gemilere tahliyesi için talimat ver. Savaş birlikleri dışında herkesin yola çıkmaya hazır olmasını istiyorum." Bir nefes aldım. "Sonra parçacık ışın silahını *Faran'ın Ruhu*'na doğrult ve o EMD'yi paramparça et."

Bir duraksama oldu.

"Anlaşıldı. Neler oluyor?"

"Ekibi topluyoruz." Koşarken Alexandar ve Rhonna'yı devredışı bırakarak Uluyanlar ağım üzerinde ana kontrollerimi kullandım. Yalıtım bölmesinin sınırlarından Colloway dahil oldu. Thraxa koridorda hızla ilerleyerek benimle bağlantı kurdu. Şikâyet eden Glirastes'i hangara götüren Harnassus katıldı. Heliopolis'in her köşesinden ekibin geri kalanı da katıldığında onları bilgilendirdim ve içimdeki korku gerçek oldu: "Şehirde omega düzeyinde bir düşman varlığı tespit edildi. Glirastes döndü. O EMD bizi hedefliyor. İmhasını emrettim. Ancak dış bir saldırı olarak koordine edilecek. Ağır düşman temasına hazır olun. Saldırının eli kulağında."

Rhonna ve Alexandar'ı aramalı mıydım? Bu, düşmanımı uyandırıp kaçırır mıydı? Aramazsam, ikisinden birini rehin alabilirdi ya da geldiğimizi duyarsa onları öldürebilirdi. Bu riski almak ve sağduyularına güvenmek zorundaydım. Her şeye rağmen, birisi tek bir adamı devirecekse, bu Alexandar'dı. İkisinin de koklear implantlarını açmak için ana kontrolümü devreye soktum. Rhonna kahkahayla gülüyor ve Su Heykeli'ne hayranlıkla bakıyordu. "Tepki verme. Bir Uluyan saldırı ekibi bulunduğunuz noktaya geliyor. Karşısında oturduğunuz adamın adı Cato au Vitruvius değil. O Lysander au Lune. Bizi bekleyin. Ona tek başınıza müdahale etmeyin."

80

LYSANDER

Arcos'un Vârisi

"Su Heykeli'ni ilk gördüğümde, hiçbir şeyin bu kadar büyük olamayacağını düşünmüştüm." Rhonna, Glirastes müzesindeki on metrelik modeli hayranlıkla inceliyordu. "Ama sonra Tinos kadar, Işık Hisarı veya *Sabah Yıldızı* kadar büyük bir şey görmediğimi düşündüm. O şey ağzımı bir karış açık bırakmıştı. Her zaman daha büyük bir şey vardır, değil mi?" Kızın adı kendisiyle çok örtüşüyordu, eski Galce "çetin ada" anlamına geliyordu. Bunun ne kadar yerinde bir isim olduğunu bildiğinden şüpheliydim. Genç Kızıl çekici olmak istiyordu fakat sivriliklerinden vazgeçemiyordu.

Alexandar bu sivriliklerin zerre farkında değildi.

Cam kubbeden yıldız ışıkları süzülüyor, bazı yıldız ışıkları modellerin üzerine ışık sütunları halinde vuruyordu. Alexandar bir banka yaslanmış, şerisinden yudumlarken anıtı incelercesine çetin adaya bakıyordu.

Naiflikleri bana şimdiden zayıflık gibi görünüyordu.

Kül Yağmuru'ndan önce öyle gelmezdi.

"*Sabah Yıldızı*'ndan büyüğü yok, hanımefendi, Valii-Rath'ın egosunu saymazsak," dedi Alexandar, tur rehberi rolünden keyif alarak. Görünüşe bakılırsa, hanesinin Mars'tan Io'ya, Luna'ya ve

isyanlara kadar süregelen yolculuğu sırasında eğitimi sekteye uğramıştı. Gitme telaşımda bile medeni olduğumu kendime hatırlatarak hatalarının hiçbirini düzeltmedim. "Yapımı yedi yıl sürdü. Onlarca asteroit. Ancak metalinin çoğu Merkür madenlerinden geldi."

Yanlış.

Tanrılar aşkına, daha ne kadar oyalanmayı düşünüyorlardı? Öfkemi gizledim. Adamlarım çoktan harekete geçmiş olmalılardı. Glirastes programını hazırlıyordu. Hipodrom'a gitmeliydim. Ama en sinir bozucusu, iki ziyaretçim de oyalanmakla kabalık ediyorlardı. Marslı adabı buysa, Virginia'nın Palatine'e neler yaptığını düşününce ürperdim.

Kuzenimin beni tekrar görme isteği, onların yanından ayrılmamı imkânsız kılıyordu. Bir şey yapmak gerekiyordu. Çok geç olmadan. Ancak yeni bir değişken baş göstermişti. Ne yazık ki Alexandar'ın, ilk geldiğinde yaptığı gibi dilini artık yeni dişleri üzerinde gezdirmediğini fark etmiştim.

"Buradaki madenlerden mi? Haydi canım. Nakliye ücretleri Octavia'yı erkenden mezara sokmuş olmalı," dedi Rhonna samimi bir ıslıkla. "Mars'a bir kiloluk ganimet göndermem bile aylık maaşımın yarısına mal oluyor. Purolarımı eve nasıl götüreyim?" Sırıtarak bana baktı. "Votum kasasını yağmaladım. Tüm Agea'daki Heliopolis purolarının tek tedarikçisi karşında duruyor. Yani, bu kayadan ayrılır ayrılmaz ve yavru köpekler gibi evin yolunu tutar tutmaz öyle olacak."

Her tarafına parmak izlerini bırakarak kadehini kafaya dikti. Darrow'un zulasıydı. Diğer eli, artık silah kılıfının deri kayışıyla oynamadan, yanında duruyordu. Bu ve Alexandar'ın azalan diş yoklama hareketi beni huzursuz etmişti. Zihnin Gözüme başvurdum.

"Octavia masrafını Mars halkına ödetti," diye açıkladı Alexandar. "Sırf bizimle alay etmek için Çeper'in, Mars tarafından ödenen bir amiral gemisi inşa etmesini istedi. Bilhassa Darrow, *Pax*'ı ele geçirdikten sonra."

"Tam olarak öyle değil," dedim. "Octavia onun siparişini *Öncü* çalınmadan dört yıl önce vermişti. Julii ticaret şirketine nakliye

ücretlerini, senin büyükbabanın Alexandar, Nero au Augustus'un yeminli BaşValisinden çalmasına seyirci kaldığı helyum ihracatına vergi koyulan tarife gelirlerini kullanarak ödedi. İsyan plutokratları bundan sıkılmadan önce Toplum'un gönüllü lehtarlarıydı. Sahi." Rhonna'ya baktım. "Ailenin kaç tane madeni vardı, Alexandar?"

Gülümsememe hoş bir şekilde karşılık verdi. "Ah, herhalde seninkilerden çok daha azdır."

Esnermiş gibi yaptım, sonra şiddete başvurdum.

Rhonna'nm sol bileğini yakaladım ve onu hızla kendime doğru çekerek sağ elimle çenesini parçaladım. Aynı hareketle, gevşek vücudunu kendime yaklaştırarak belindeki silahı çıkardım ve şakağına dayadım. Alexandar'ın kırbacının ucu sağ gözüme bir santimden az bir mesafede duruyordu.

Kırbacı güzel bir manevrayla geri çekti ve bu manevra onu aşağı doğru kesen kavisli bir burgu halindeki Düşen Yaprak'a hazırladı. Üçüncü hamleye geçişin yarısında Söğüt Yöntemi'nin daha karmaşık vuruşlarından biri konusunda olağanüstü bir ustalık gösteriyordu.

Rhonna'nm kafasına tuttuğum silaha gözlerini kırpmadan bakıyordu.

Şu an kuzenimin gözlerinde bana yönelik bir öfke yoktu. Sadece onun için korku vardı.

Alexandar'ı vurmak istemiyordum. Dağlardayken onda bir kusur bulamamıştım. Ne kovalama sırasındaki cesaretinde ne de Tykhe'deki alçakgönüllü kahramanlığında. Ama hizmet ettiği adam baş belasının tekiydi. Ve Alexandar fazla sadık bir adamdı.

Silahı ona doğrulttum ve Rhonna'yı baygın halde yere bıraktım.

"Lune," dedi.

"Arcos. Bakıyorum da Lorn sana Söğüt yeteneğini bahşetmiş."

"Octavia'nın ona yaptıklarından sonra büyükbabamın adını ağzına alman büyük cesaret. Hatırlıyorsun, değil mi? Lilath au Faran'a omurgasını testereyle boydan boya nasıl kestirdiğini? Arkadan, böyle..." Bıçağını yavaşça ileri geri hareket ettirdi. "Hayatım boyunca seninle karşılaştırıldım. Kuzen Lysander. Mükemmel Lysander." Beni baştan aşağı süzdü. "Sende görünenden fazlası olmalı."

"Bıçağı yere bırak ve dizlerinin üzerine çök," dedim.

"Ne münasebet." Bıçağını bana doğrulttu. "Sen botundaki o büyük demiri çekmeye ve hangimizin Arcos'un vârisi olduğunu görmeye ne dersin?"

"En sevdiğin şair kim?" Yanıt vermeyince onun yerine ben seçtim:

"Ölümün için çabalıyorsun
Kendi ellerinle! Gafletle değil
Ne de gizlice. Göz göre göre
Ne yaptığını bilerek."

Gülerek silaha baktı. "Onur yok."

"Zaman yok."

Alexandar'ı başından vurdum.

81

DARROW

Karanlık Çağ

Leydi Beatrice, batı kanadının pencerelerinde belli belirsiz yanıp sönen ışıklar dışında karanlıktı. Uluyanlarım iniş yapar, Ekşisurat üst pencerelerden içeri askeri bir müfreze alırken ben de ön kapıya ateş edip bir delik açarak Thraxa ve savaş çekiciyle birlikte içeri girdim.

"Lune!" diye bağırdım.

"Çık dışarı, çık dışarı, seni küçük aşağılık köpek." Thraxa çekicini bir sütuna çarptı. "Dışarı çık ve Küçük Kız'la yüzleş!"

Bir yanıt gelmedi. Uluyanlarımın yukarı çıkarken çıkardığı sert adım sesleri ve antrede dönen kristal küreden yükselen belli belirsiz şakıma dışında çıt çıkmıyordu. Kürenin ışığı biz evin içine koşarken taş zemine beyaz kar taneleri gibi düşüyordu. Batı kanadından bir bağırış koptu.

"Korkunç lanet," diye söylendi Thraxa, Glirastes'in müzesine girdiğimiz sırada.

İçimin titrediğini hissettim.

Yerde bir ceset duruyordu.

Ona baktım ve ağzım kederle bir karış açıldı. Hayatıma kibirli bir süvari olarak giren ve zorluklar içindeki bir ordunun kahramanı

olan çocuk kendi kanı içinde yatıyordu. Mahvolmuş haldeydi. Başının yarısı yoktu. Görmeyen gözleri tavana dikilmişti. *Gerçekten mi? Bu şekilde mi?* diye sorarcasına ağzı şaşkınlıkla yarı açık duruyordu. Alçak bir inilti duyuldu. Rhonna bir Su Heykeli modeli arkasından sendeleyerek çıktı. Yüzü neredeyse tanınmaz haldeydi, çenesi parçalanmıştı. Alexandar'ın kanı içine dizleri üzerinde çöktü. Çığlığı içimi parçaladı. Benim ardımda kaç yıl boyunca birbirlerinden ayrı kalmışlardı? Kaç değerli anı birbirlerine dürüst davranarak geçirmişlerdi? Onca sevinçten mahrum bırakılmışlar, vaatlerde bulunulmuş, sonra yine mahrum bırakılmışlardı.

"Rhonna, nerede o?" diye fısıldadım. "*Rhonna, Lune nerede?*"

Boş gözlerle bana baktı ve yukarıyı işaret etti.

Bir Uluyan'a yaklaşması için işaret ettim. "Onu *Sabah Yıldızı*'na götür.

Uluyan onu var gücüyle Alexandar'dan ayırıp kapıya sürüklerken Rhonna kıvranıyordu. Ev inliyordu. Yukarıda Ekşisurat'ın müfrezesinin silahları patlıyordu.

Ekşisurat'ın sesi parazitli geliyordu: "*Gözlerinizi—*"

"*—kahretsin.*"

"*—lanet olası ucuz kurtardı...*"

"*Ateş—*"

"*—saat altı yönünde güdümlü mayınlar.*"

Bir şey infilak etti.

Merdivenleri es geçerek ikinci kata sıçradık. Ekşisurat ve adamları bir koridorda ateş ediyorlardı. İki Uluyan ölmüştü. Bir emme sesi duyuldu. Evin dörtte biri yerle bir olurken, Ekşisurat'ın müfrezesi siper alarak dört bir yana dağıldı. Zırhım şok dalgasını sönümlüyordu ama duvar sönümlemedi. Enkaz ve toz girdap gibi etrafımı çevrelerken ayakta duruyordum. Bir karaltı uzaktaki bir odadan geçerek yukarı doğru kayboldu. Thraxa peşinden fırladı.

"Botları var!" diye bağırdı Ekşisurat.

Ekip peşinden gidiyordu. Enkaz bulutunu silen optiklerim olağanüstü bir hızla şehre ilerleyen minik bir karaltı tespit etti. Yeni botlar. Şimdiden yarım kilometre ilerideydi. Peşinden hızla

yola koyulduk. Yolunu kesmeleri için tahliyeden geri kalan diğer unsurlara telsiz mesajı geçtim. Müdahale ekipleri uzak gökdelenlerden havalandılar. YırtıkKanatlar uçan araç katmanından indiler. Ordum onu kıstırıyordu. Höyük'ten bir Fare Lejyonu bölüğüyle karşılaşmamak için sola yattı. Mini füzeler hızla peşinden gidiyor ve iş bölgesinden geçtiği sırada gökdelenlerin yan cephelerinde patlıyordu. Peşinden giderken cam parçaları yağmur gibi üzerimize yağdı. Dairesel bir kulenin boşluğundan geçerken önünü kesmek için sola yattık. Niyetimizi görünce dosdoğru yukarı ateş ederek binanın camlı tarafında bir delik açtı. İçeride gözden kayboldu. Binanın etrafında gezinerek çevreyi taradık. Arkasından dört Uluyan gönderdim. Sonra Ekşisurat aşağı doğru yattığında anladım.

"Zemin kat," diye bağırdım. Cam ikinci kattan dışarı doğru infilak ettiği sırada Thraxa ve diğer on altı kişi benimle birlikte hızla aşağı iniyordu. ÇekimAsansörünü kullanmıştı. AkımYumruğumu tam otomatiğe alıp ateşledim. Ekşisurat yavaşça nişan alarak aşağıdan uçuyordu. Lune zikzaklar çizerek ve ticari binalar kanyonundan kuzeye doğru havalanırken etrafa beton parçaları saçılıyordu.

"*Lanet olsun, çocuk nasıl uçacağını biliyor*," diye mırıldandı Thraxa.

"*Güzel piç Cassius sayesinde*," diye bağırdı Ekşisurat.

O da mı buradaydı? Olmadığını umuyordum. Şayet...

Lysander irtifa kazanırken, şehrin güney tarafındaki uzay limanına baktım. *Ruh*'u yok etmesini emrettiğim şalomaGemisi ateş edebilmek için *Sabah Yıldızı*'nın gövdesi hizasına gelecek şekilde alçalıyordu. Çok yavaştı. Lanet olası çok yavaş. Şu EMD'yi parçalara ayır. *Sabah Yıldızı*'nın içinden ateş etmeleri için telsizden talimat verdim.

Lune yavaşlamıştı. Yaklaşık iki yüz metre gerisindeydik, çıplak gözle omzundan geriye baktığını görebilecek kadar yakındık. Üzerinde hafif bir zırh ve eski, ağır bir miğfer vardı.

"*Bu da ne...*" diye mırıldandı Ekşisurat. "*Patron, saat dokuz yönü.*"

Ufuk hattında Lysander'ın yüzü belirdi, tüm holoekranlarda onun görüntüsü vardı. Sadece bu da değil. O geçerken bir gökdelenin

odaları aniden aydınlandı. Bütün şehir onun mesajıyla parlıyordu. Bir şekilde yayını hack'lemişti.

Sözlerini dinlemedim. Yıllar önce Phobos'ta yaptığım gibi silahlara sarılmak için cesaret verecekti. Saldırı önce içeriden gelecekti. Hipodrom'un gölgesindeki mahkûm kampına gidiyordu.

Hapishane kampının çevresinde füzeler ateşlendi. Muhafız kulelerinde veya tank garajlarında değil, duvarlar boyunca. Yükselen dumanlar arasında yanan insanlar kaotik hareketlerle sağa sola atılıyorlardı. Gökyüzünden bakınca sis içindeki ateşböcekleri gibi görünüyorlardı. Şehir genelinde patlamalar devam etti. Yoğun korumalı kalkan jeneratörünün yakınında patlama yoktu.

Hedef belirleme sistemim Lune'un çekimBotlarının termal izini tespit etti ve altı mini füze ateşledim. Mini füzeler ona doğru yol alırken aramızda buhar izleri bırakıyordu. Sonra Lune imkânsız bir biçimde bölünüyormuş gibi göründü.

"*Kurtuldu!*" diye seslendi Ekşisurat.

Lysander'ın çekimBotları onsuz devam ederken, kendisi gökyüzünden yalınayak düştü. Füzeler botların izinden giderek beyaz bir parlamayla infilak etti. Lysander, Su Bahçeleri'nin merkez havuzuna çarpmadan önce dimdik aşağı indi. Çok hızlı gidip onu kaçırmıştık ve yatarak etrafından dolaştığımızda ise çok geçti. HoloEkranımda hızla değişen elektrik ve manyetik alanları gösteren uyarı ışıkları belirdi. Gemilerin ışıkları sönerken *Sabah Yıldızı*'nın ortasında siyah bir göz belirdi.

Phaeton Düzlüğü üzerindeki tank phalankslarım ve Ejder Avcılarını yutan, uzay üssü ve şehrin üzerindeki dalga karanlıktı. Ofis kulelerini, Hipodrom'u, Höyük'ü ve büyük kalkan jeneratörlerini karanlığa gömdü. Yukarıda, bizi Atalantia'ya karşı koruyan yanardöner kalkan titredi ve söndü. Şehrin üzerinde gezinen perde halindeki pırıl pırıl uçan araçlar ve gemiler gökten hızla inerken belirsiz karaltılar halini aldılar.

Onlarla birlikte düşüyorduk.

82

LYSANDER

Lejyonlara Davet

Güneşin şehri Heliopolis karanlık içindeydi. Darrow ve Uluyanları, çekimBotlarının gücü kesilip karanlığa çakılırlarken gözden kayboldular. Gemiler, ufuk çizgisinde ateş topları veya aşırı yük reaktörlerinden beyaz ışık patlamaları olmaksızın çarpışıyorlardı.

Havuzun kenarına yüzdüm ve bir sonraki seviyesine atladım. Aşağı atlarken az kalsın Helios Boynuzu'nu düşürüyordum. Bir asker taşıma aracı Poseidon'un baş kısmıyla çarpışıp sağ kulağını kırmasıyla ve taşıma aracının ikiye bölünmesiyle korkunç bir şekilde tepeden düştü. Bir parçası en üstteki havuz plakasına çarptı. İkincisi kafama on metreden az bir mesafeden geçerek havada döndü. Yüz adamın yarısı hâlâ yerlerinde sabit oturuyordu. Yüzleri o kadar yakından geçti ki, aşağıdaki bir binaya çarpmalarından önce bir Kahverengi'nin alnındaki sivilceyi görebildim.

Üzerime yağmur gibi su yağıyordu.

Yukarı baktım. Kafamın üstünde, Bahçeler'in en üst plakası taşıyıcının daha büyük yarısının ağırlığı altında çatlıyordu. En tepedeki plaka göçerken ve yüz tonluk mermer ile gemi alttaki havuza çökerken aşağıdaki havuza atladım. Bu durum, peşim sıra

gelerek her bir plakanın birbiri üzerine çöktüğü bir taş, su, gemi çığına dönüşürken delicesine anıttan aşağı kaçıyordum.

Hemen arkamdan çöken yapıyı kıl payı atlatarak meydanın zeminine çarpıp yuvarlandım. At büyüklüğünde kaya parçaları meydan boyunca yuvarlanarak etraftakilerin ve ağaçların üzerine devrildi. Kafatasımın arkasına sertçe bir şey vurunca sendeledim.

Yeniden dengemi bulduğumda sırtımdan aşağı kanlar süzülüyordu. Her taraf toz bulutu içindeydi. Boynuzu buluncaya kadar etrafı aradım. Sonra koştum.

O kargaşa içinde karanlıkta koşarken nasıl olduysa Via Triumphia'yı buldum. İsyan lejyonerleri karanlık sokaklarda birbirlerine bağırıyorlardı. Atladım, alçak bir duvarın üzerine tutundum ve çatılara çıkıncaya kadar sıçradım. Çatının tepesinde sırt çantamı açtım ve ayağıma hafif botları geçirdim. Sadıkların verdiği jileti sol koluma doladım ve Alexandar'ın daha iyi oyulmuş bıçağını test ettim. Dokunuşuma verdiği yanıt uyarı niteliğindeydi. Kamçı, tepedeki bir güneş enerjisi tertibatının metal desteği etrafına sarılmak üzere saldırırken kırbaç şakladı. Çatılar arasındaki boşluklardan sıçradım ve jileti bıçak formuna geçirdim. Helios'un Boynuzu'yla karanlık sokaklardan kuzeye giderken arkamda daha fazla güneş enerjisi tertibatı parçalanıyordu.

Hapishane firarı kargaşası, yanıp sönen ışıklarla aydınlatılmıştı. Elektrik varken Ladon Savaşı'nda esir alınanlar İsyan'ın insafına kalmışlardı. Şimdi Altın ve Obsidiyen sporcular duvarlara tırmanıyor ve adiRenk korumalarını çıplak elleriyle lime lime ediyorlardı.

Onlarla aramdaki mesafeyi koruyordum. Yaya halde onları harekete geçiremezdim. Exeter ve Glirastes'in hizmetkârları, Pretoryenlerime ev sahipliği yapan yapının duvarlarını parçalayacaktı. Belki çoktan işe koyulmuşlardı. Geri kalan bendim.

Başka bir çatıya atladım. Çok hızlı bir şekilde Hipodrom'a yönelirken az kalsın bir çamaşır ipine takılıyordum. Sadıkların bekliyor olacakları arenanın ortasına inmem gerekiyordu. Ancak Alexandar zamanlamamı altüst etmiş, girişimimi tehlikeye atmıştı.

Darrow akımZırhı içindeydi. Elektrik desteği olmaması, daha güçsüz Uluyanları zırhın ağırlığı altında paralize edecekti ama Darrow ve Thraxa gibi askerler için bu geçerli değildi. Muhtemelen etrafı, kimsenin zafer kazanamayacağı bir kaosla çevrili halde, bir çatıda kendine gelecekti. Fakat Darrow, efsanesini böylesi anlar üzerine inşa etmişti. EMD dalgası beklenenden çok daha uzağa yayılmıştı. Atalantia'nın gemilerinin ışıklarını yörüngede göremiyordum. Zeminde ne kadar uzağa gitmişti? Atalantia'nın daha fazla unsuru dahil etmesi ne kadar sürecekti? Darrow her an savaşçı sihrini konuşturacaktı. O yüzden ordusuyla karşılaşmak için güneye geldiğimde, şok ve huşuyla karşılanmalıydım.

Çatılardan zemin seviyesine atlarken inişimi yumuşatmak için bir pazar tentesine indim ve Hipodrom'un dışındaki ölmüş otomobillerin arasından geçtim. "Lune!" diye bağırdım koşarken ana yaya girişi kemerine yaklaştığım sırada.

"Invictus!" diye karşılık verdi birisi. Petrolle çalışan tüfekleriyle bir düzine ortaRenk sadık gölgelerin arasından çıktı. Sola, yarış gününde bahislerin yapıldığı ve uzlaşmaların sağlandığı stadyum koltuklarının altına gitmemi işaret ediyorlardı. Uzakta barut silahları patlıyordu. Yeraltı ahırlarının kapısının kilidini açık buldum. Kafalarında deliklerle iki İsyan muhafızı kapının dışında yerde yatıyorlardı. Merdivenden ahırlara doğru koşarken burnuma at pisliği kokusu geldi.

Ürkütücü meşale alevlerinin ışığı vurmuş Glirastes'in hizmetkârlarından biri, Votum Hanesi'nin gururlu yarış günü üniforması içinde bir düzine Obsidiyen seyisle beni bekliyordu. Saman kaplı zeminde dizlerinin üzerine çökerek, "Yaşasın, Lune!" dediler.

Eyerli güneşkanların bulunduğu endişeli sürüyle ilgilenirken fersiz ışıkta gözlerini dikmiş bana bakarak tekrar ayağa kalktılar. Bu korkusuz canavarlarla Obsidiyenlerden başkası baş edemezdi. Gözlerinin içine baktım. Sefi'nin destekçileriyle aralarında bir kan bağı yok gibiydi. Merkür'dekinden başka bir hayattan bihaberlerdi. Bu atlardan başka hayatları yoktu. Hizmet etmekten başka hayatları yoktu. Asil görevlerini yerine getirirlerken onları selamladım ve sa-

dıklara, bekleyen zırh takımını üzerime giydirmeleri için kollarımı uzattım. Eski bir donanımdı. Devreleri çoktan ölmüştü. Önü ve arkasına basit bir hilal işlenmiş kemik beyazı bir zırhtı.

Glirastes iflah olmazdı.

"Demek sen İmparatorluk'un Cicero Kanındansın," dedim diğerlerinden önce öne çıkan ata. Cicero inanılmaz bir attı. Bugüne dek gördüğüm diğer atlar, Atalantia'nın değerli yaratıkları bile, bu üstün yaratının ilk örneklerinden biri gibiydi. Kaslı omuzlarıyla tepemde dikiliyordu. Toynakları yemek tabağı genişliğinde ve yelesi, irisleri kadar parlak bir turuncu tonundaydı. Beyaz tüylerinde çelik grisi benekler vardı. Mağrur gözlerle beni izliyordu. Ben yaklaşırken başını havaya kaldırarak, iki Obsidiyen seyisin ayaklarını yerden kesti.

Onu geri indirdiklerinde elimi kestim ve kanı, koklayabilsin diye burnuna doğru salladım. Gözleri benimkileri arayarak başını yana eğdi. Güneşkanlarda tehlikeli bir âdet olduğu üzere burnumu onunkine uzattım. Yüzümü kolaylıkla parçalayabilirdi ama sesimi sakin bir tonda tuttum ve burnunu okşamama izin verdi. Burnundan bir ses çıkararak saygıyla ön bacaklarını büktü.

Obsidiyenler sevinç gösterisinde bulundular. Atın beni değerli bulup bulmayacağını merak etmişlerdi. "Kan, kanı tanır, sahip," dedi başseyis gür bir sesle. "Sizi köleler denizi üzerinde taşıyacak."

At arabacılarının Hipodrom'a girmek için kullandıkları rampa toz bulutu içinde kaldı. Ben gelmemiş olsam bile İmparatorluk Kanı buraya daha önce gelmişti. Toynakları, kendine hak gördüğü şan için sabırsızlanarak kumu eşeliyordu. Ata binmeyeli yıllar olmuştu ve tüm insanlık tarihinde, kaç kişi böyle inanılmaz bir şeyin sırtına binme şansı elde etmişti ki? Yaklaşan şiddette, bu atların kralını rezil etmekten korkuyordum. Derin bir nefes alıp Helios Boynuzu'nu tuttum ve topuklarımı iki yanına sabitledim.

Bir yıldırımı sürmeye benziyordu.

Rampa bulanık bir biçimde alttan geçti. Bir anda kendimizi Hipodrom'un üstünde bulduk. Bizi bekleyen suratlar denizi yoktu.

Dalkavuklar yoktu. Sadece siyah bir gökyüzü, boş stadyum ve başlarında Rhone ve Kalindora'nın olduğu yırtık üniformaları içinde koşturan bir grup hırpani adam. Onları buraya, Cumhuriyet hapishanesine saldırı düzenleyen sadıklar getirmişlerdi.

Pretoryenler ve Kalindora hayatta olduğumu görünce şoke oldular.

İmparatorluk Kanı'nın üzerinde dolanırken selam verecek zamanım yoktu. "Luna'ya, Dünya'ya, Mars'a, Pretoryen Muhafızları'nın öldüğünü söylüyorlar!" diye bağırdım. "Denizin üzerine çöken sabah sisi gibi tarihe karıştığını söylüyorlar! Bir zamanlar dünyaları arşınlayan devlerin anısından başka hiçbir şey kalmadığını söylüyorlar! Rhone ti Flavinius!" diye haykırdım. "Her şeyden önce, Pretoryen Muhafızlar nedir?"

"Atlılar!" diye kükredi.

"Peki ya göreviniz nedir?"

"Lune kanını korumak!"

"Bugün benimle sürecek misin, Rhone ti Flavinius?"

"Şerefle, sahip!"

"Siz birer anıdan mı ibaretsiniz?" diye sordum Kan, etraflarında eşkin giderken.

"Hayır!"

"Siz dev misiniz!"

"Evet!"

"Bugün benimle sürecek misiniz? Atalarınızın şanı için. Toplum'un dirilişi için. Muhafızların onuru için! Benimle sürecek misiniz?"

"Evet!" diye kükrediler. Sesi çıkmayan bir tek Kalindora'ydı.

Helios Boynuzu'nu eyerden alıp ortalığı inleten bir ses çıkardım. Ve Votum sürüsü karanlık bir gökyüzünün altında Hipodrom'un göbeğinden yukarı koştu. Seyisler, sadıkların tedarik ettikleri silah sandıklarını taşıyorlardı ve Pretoryenlerim bindiklerinde Kalindora onaylamaz bir ifadeyle yürüyerek yanıma geldi. Mahkûm tulumunun sol kolunda bir gevşeklik vardı; bu, Darrow'un çölde kestiği koldu. Ama kılıç tuttuğu kol huzursuz görünüyordu.

"Çölde kana ne kadar da susamışsın," dedi. "Bu sokaklarda can vermek için mi kurtuldun o kum fırtınasından? Atalantia'yı beklersek..."

"Onun insafına kalırız. Pretoryenleri bana bu yüzden mi getirdin?" Yanıt vermedi. "*Saflarında aynı ruhu yaşatan kimin ordusuysa o kazanacak.* Toplum'un zafere ihtiyacı var. Bir katliama değil. Zafer çok uzun zamandır ayaktakımının tekelindeydi. Bugün onu geri alacağız. Bunu yaparken Sevgi Şövalyesi de benim yanımda olsun isterim." Sadık jiletini ona uzattım. Genişleyen bir tebessümle öne uzandı.

83

DARROW

Kargaşa

Pat. Pat. Uzaktan gelen çığlıklar ve öfkeli sesler. Metalin metale çarpma sesi. Karanlıkta parçalanan uzuvların, gıcırdayan dişlerin, çığlık atan ağızların anlık görüntüleri. Parça parça bir şiddete tanık oluyordum.

Zırhım ölmüştü. Kaskımın dahili ekranı karanlıktı, görüşüm artık sadece miğferin gözlerindeki dar dayan-cam acil durum yarıklarıyla sınırlıydı. Miğferimin ötesi delilikti. Zırhımı yumruklarla, çekiçlerle, taşlarla, çit direkleri ve şehirdeki her türlü basit silahla darp ediyorlardı.

Bir vitrine girip elektrik kablosuna takılmış bacaklarımı kurtarmaya çabalarken üzerime atılmışlardı. Önce iki kişilerdi, sonra iki kişi yerini izdihama bırakmıştı. Şimdi üzerimdeki insan yığınından hareket edemiyordum. Sciantus yapımı zırha, ellerine ne geçerse onunla vuruyorlardı. Kahverengi bir çöpçü göğsüme oturmuş, kanıma susamış bir halde iri bir taş parçası ve uzun bir demirle bağlantı noktalarına vuruyordu. Bir Gümüş, ayağı kırılıncaya kadar kasıklarıma tekme attı, sonra topallayarak uzaklaştı. Bir Gri kolumun üzerine oturmuş, parmaklarımı tek tek kırabilmek için yumruk halindeki zırh eldivenlerimi açmaya çalışıyordu. İki

yaşlı Kızıl kadın kafamı aralarına sıkıştırmış, el yordamıyla acil durum düğmesini bulmaya çalışırken basit keskilerle göz çukurlarıma vurmaya başladılar. Düğmeyi buldular ama çoktan kilitlemiştim.

Neyse ki zırh kırılmayacak kadar sağlamdı.

Heliopolis'in dört bir yanında düşürülmüş adamlarıma da aynısını yaptıklarını tahmin edebiliyordum. Lysander, ilaçlarımızla hayatta tuttuğumuz uyuyan devi uyandırmıştı. Ancak çığlık çığlığa izdihamın ötesinde, gökyüzü karanlıktı ve Atalantia'nın gemileri görünürde yoktu. EMD yörüngeye kadar ulaşmış mıydı? Yukarıda hiçbir dretnot ışığı görünmüyordu.

Gemilerim uzay limanında ölmüş olmalıydı. Kalkanımız çökmüştü.

Sonuna gelmiştik ama izdihamın karıma yaptığı gibi beni de yutmasına izin vermeyecektim.

Birkaç adiRenk insan boyutunda bir taş blokla üzerime gelirken beni yere sabitleyenler dışında izdiham dağılmıştı. Taş bloku kafamın üzerinde tuttular ve bıraktılar. İç sarsıntıdan kulaklarım çınlıyordu. Güçlendirilmiş savaş miğferinde göçükler oluştu ama kırılmadı. Akıllanıp beni sürükleyerek yerel bir parka götürdüler ve Votum atalarından birinin uzun başsız heykeli önünde yere sabitlediler. Kol ve bacaklarımın etrafına elektrik kabloları bağladılar ve dört grup vücudumu gergin bir biçimde tutarken geri kalanı heykelin boynunun etrafına bir kablo sardı ve kaldırmaya başladı. Heykel, kaidesinin üzerinde sallanıyor, her bir hamleyle devrilme noktasına daha da yaklaşıyordu; bir noktadan sonra birkaç tonluk mermer düşecek ve Marslı ustaların demir işçiliğini test etmiş olacaktı. Uzuvlarımın üzerindeki dört grup benim gücüm olduğunu sandıkları ama aslında zırhın güçlendirilmiş iskeleti olan şeyi çekiştirerek ter döküyorlardı. Boşa çabalıyorlardı. Ben kendi gücümü son bir çaresiz eylem için saklıyordum.

Heykel nihayet kalabalığın tezahüratları eşliğinde öne doğru eğilirken haykırdım ve sağ bacağım ile sağ kolumla var gücümle sıçradım. Ani güç insanların dengesini bozup onları sendeleterek öne savurdu. Nedenini sonra gördüm. Heliopolisli birkaç genç Kı-

zıl arkadan onlara çarpmış ve ayaklarını yerden kesmişti. Yine de kabloyu bırakmıyorlardı. Ani bir güç patlamasıyla, sağ bacağımın ve sağ kolumun kasları, onların karşısında bütün gücünü ortaya koydu. Soldaki adamlar çekmeye devam etse bile, onları sallanan heykelin altına doğru sürüklememe yardımcı olarak öne doğru savrulmuşlardı.

Zamanlama şaka gibiydi.

Birkaç ton ağırlığındaki taş, insanları ıslak, kemiksiz çuvallara çevirdi. Soldaki gruplar, ezilmiş et yığınlarını görünce birdenbire dehşete kapılarak çekmeyi bıraktılar. Bu manzara benim için hiçbir şey değildi. Kendimi çözdüm ve ölmüş ağır zırhımın içinde ayağa kalktım.

Daxo'yu katleden ve karımı parçalayanla aynı güruh olmamasının bir önemi yoktu. Hepsini öldürdüm.

Kahverengi çöpçü demir çubuğuyla koşarak üzerime geliyordu. Yumruğum, gücü kesik zırhımın ağırlığıyla yavaşlamıştı ama çok değil, hâlâ Mickey'nin tüm cehennem cihazlarını kullanarak oyduğu savaş tanrısıydım. Bu akılsız pislik için jilete ihtiyacım yoktu. Adam ufak tefekti. Metal yumruğum kafatasının yan tarafını çökertti ve omurgasını parçaladı. Kasıklarımı tekmeleyen Gümüş'ü boğazından tutup kaldırdım ve omurgasını hissedene kadar sıktım. Bir adamın kalça kemiğini ezerek parçaladım ve bir kadının çenesini kırmak için adamın üzerinden geçerken göğüskemiğini kalbine geçirdim. Sistematik katliamım sırasında zırhlı botlarımın altında kaburga kemikleri ağaç dalları gibi çatırdıyordu.

Bir güruh olarak tek bir organizmaydılar. Korkuyla dağıldılar. Ölürlerken, etten bir halı halinde üzerlerinde gezindiğim sırada tek başlarına kalmışlardı. Herkes kaçtığında veya öldüğünde, heykelin altında babasından artakalanların üzerine eğilmiş, sarsılan bir Gümüş çocuk dışında kimse kalmamıştı. İri gözlerini, sarkmış çenesini ve umutsuzca yalvarışını görünce olduğum yerde kalakaldım. Kendimi onun gözlerinden görünce iğrendim. Bunun üzerine kendi dünyama geri döndüm.

Yardımıma gelen Kızıllar durmuş beni izliyorlardı. Altısı güneşten yanmış işçilerdi. Hepsi yirmi yaşından küçüktü. Yumruklarıyla selam durdular. Harici bir keseyi açıp miğfer anahtarını buldum. Bir mandal açılana kadar yakamdan içeri soktum. Kurt miğferini geriye kaydırdım ve temiz havayı içime çektim. Genç Kızıllar gözlerini kırpmadan bana bakıyorlardı. Zırhımın onlara daha önce tanıdık geldiğini düşünmüş olabilirlerdi ama yüzümü görünce korkuyla geriye doğru bir adım attılar.

"Jiletimi çatıların üzerinde kaybettim. Bulun onu."

En zayıf olanı titreyen ellerinde sapanOrağımla geri geldiğinde, sokağın ilerisinde başka bir güruh toplanmıştı. Bana saldırmaya değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyorlardı. Bıçağı çocuktan aldım. Şeklini gördüler. Kaçtılar.

Kızılları başımla selamladım ve kırk kiloluk ölü zırhımın ağırlığı altında adamlarımı bulmak için koşmaya başladım.

Mucizem kargaşaya dönüşmüştü.

Heliopolis kaos içindeydi. Şehrin her yerinden çığlıklar yükseliyordu. Sokaklar zifiri karanlıktı. Konvansiyonel silahlardan patlama sesleri yankılanıyordu. Düşürülen gemiler için için yanıyor ve karanlığa doğru siyah duman bulutları gönderiyordu. Basit silahlı gruplar, Lune'un çağrısına cevap veriyor ve sokaklarda gezinmeye başlayarak yandaşları kapılarından sürükleyip metalleri bağırsaklarına saplıyor veya taşlarla kafalarını oyuyorlardı. Elleri taşlı bir grup Heliopolis'li üstünRenk bir bulvarda beni süzdükten sonra daha kolay öldürecekleri birini arayarak devam ettiler. Her sokak yeni bir dehşetti. Taş bir balkondan, vatandaş destek devriyelerimden birinin bir güruh tarafından köşeye sıkıştırıldığını gördüm. AkımTüfekleri çalışmaz haldeyken onları koruyacak tek şey uzun maket bıçaklarıydı. Ben aşağı inmenin bir yolunu bulana kadar güruh aradaki mesafeyi koruyarak onları öldüresiye taşladı.

Sokaklarda adamlarımla ve avare tiplerle karşılaştım. Altısında konvansiyonel silahlar vardı. Boş şarjörlerine bakılırsa silahlarını kullanmışlardı. Çoğu avare düşürülen gemilerden veya yerel direniş noktalarından geliyordu. Panik orduyu ele geçirmişti. Geri adım

atmadıklarında ordular acı içinde kıvranırdı, ama delicesine geri çekildiklerinde ölürlerdi. Hepimiz aynı anda geri çekilemezdik. Lysander'ın kuvvetleri geldiğinde, şehre yerleşmiş iki milyon destek piyademin birbiriyle bağlantısını yok edeceğini tahmin ederek Kızıl centurio'lardan birine, diğer savunma noktalarına ulaklar göndermesini ve Su Meydanı'nda sıralanmalarını emrettim.

Yakınlardaki bir meydanda Uluyanların toplandıklarını gördüğünü söyleyen bir hekimin tarifini takip ettim. Oraya varmadan önce, bir ara sokağın ağzındaki silah patlamalarına doğru çekildim.

Köşeyi döndüğümde, bir grup üstünRenk gencin, zırhlı birinin tepesinde durmuş, yaktıkları ateşin üzerine makine yağı döktüklerini gördüm. Beni görünce koşmaya başladılar. Alevi söndürecek bir şey bulmak için ara sokakta etrafa bakındım. Sokaktan bağırışlar geliyordu. Yere düştüğü için kanaması olan üç Beyaz Filo pilotu, peşlerinde bir düzine sopalı adam ve aile yadigârı jiletiyle genç bir Altın, hızla köşeyi döndüler. Beni kanlar içinde dururken görünce oldukları yerde kaldılar. Jiletimi çekmemle kaçtılar.

Adamlarımın geri kalanını da bulacaklardı, bunun üzerine peşlerine düştüm. Zırhın içinde, Altın'ı ve bir Kızıl'ı yakalayamayacak kadar yavaştım ama geri kalanını arkadan öldürdüm.

Geri döndüğümde pilotlar yangını söndürmüşlerdi. Thraxa'nın zırhına yığdıkları kumları temizledim ve gizli acil durum mandalını açtım. Nefes almıyordu. Alevler oksijenin miğferine girmesini engellemiş olmalıydı. Suni teneffüs yaptım, ta ki Thraxa kesik bir nefes alana kadar.

"Ben iyiyim," dedi hâlâ delişmen bakan gözlerle. "Ben iyiyim. Çekil üzerimden." Sersemlemiş halde oturdu ve hırçınlıkla karanlığa bakındı. "Küçük pislik. Gemiler?"

"Öldü. Görünüşe göre EMD yörüngeye de çarpmış. Mesafeyi tahmin etmek mümkün değil."

"O aşırı gelişmiş götün boynunu koparacağım!"

"Önce onu bulmalıyız."

Ayağa kalkmasına yardım ettim, o da pilotlar ve benim yanımda meydana kadar sendeleyerek ilerledi. Ekşisurat'ı ve Uluyan-

ların çoğunu bir düzine farklı lejyondan birkaç bin piyadeye emir verirlerken bulduk.

"Patron!" diye bağırdı Ekşisurat kaosun içinden. Koşarak yanıma geldi.

"Ne oldu?" diye sordum Thraxa kaskımı kaydırarak açmama yardım ederken.

"Kargaşa," dedi. "Tüm şehirde. Gemilerde de. Savunma noktaları sağlam ama şehrin her yanı düşmüş mekiklerle dolu. Ekibin yarısım seni aramaya yolladık. Onlar için ekipler gönderip yaralıları buraya getiriyoruz." Uluyanların geri kalanı etrafımda yarım daire oluştururken başıyla pazarın karşı tarafındaki yaralıları işaret etti. Bir anlığına Enstitü'ye geri döndüğümü hissettim ama aralarından sadece Ekşisurat'tan ölü at kokusu duyuluyordu. Bu, aldığım özel eğitime minnettarlık duyduğum ilk sefer değildi. Işıklar söndüğünde ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"Şehir düştü. Ama EMD yörüngeye de çarpmış görünüyor," dedim onlara. "O dretnotların tekrar çevrimiçi olması saatler sürecek. Gökyüzünün boş olması, menzil göz önüne alındığında kara kuvvetlerinin vurulduğu anlamına geliyor. Destek göndermek için diğer gemilerini bağlı oldukları yerden veya öteki taraftan getirmesi gerekecek ama geldiğinde, bizimkilerden iki bin yıl ilerideki teknolojik aletleriyle gelmiş olacak. O zaman oyun bitmiş demektir. Atalantia o gemileri getirmeden önce olabildiğince çok insanı şehirden dağlara çıkarmak zorundayız. Vaktimiz bir saatten çok daha az."

SapanOrağımla toprağa hızlıca şehrin bir haritasını çizdim ve konvansiyonel silahları olan cephanelere üçgen işaretleri koydum. Karanlıkta daha iyi görebilmek için çömeldiler. Kuzeydoğuda Hipodrom'un olduğu yere bir daire çizdim.

"Lysander EMD menzilini biliyordu. Pratik olsaydı, destek güçleri için beklerdi. Ama şanı için yürüyor. Atalantia oyundan çıkmışken şehri ele geçirmeye çalışacak. Buraya indi." Su Meydanı'nın olduğu güneye bir dikdörtgen çizdim. "Savaş tutsakları burada tutuluyordu." Hipodrom'un batısına, bizim kuzeyimize bir *X* çizdim. "Kısa süre içinde güneye, ne gibi silahları olduğunu bil-

mediğimiz birkaç yüz deneyimli asker indirilecek." Hipodrom'un beş kilometre güneyine birkaç tane, iki tane de bizim güneyimize daire çizdim. "Bunlar destek kışlalarımız ve idari ofislerimiz. Henüz tahliye edilmediler. Topluca güneye gitmelerini söylemeleri için ulakları gönderdim. Filo öldü, bu yüzden dağ tünellerine doğru yola çıkacaklar. Onlar bilgisayar korsanları, hekimler, mühendisler, emir erleri. Bu mahkûmlar Demir Leoparlar ve XX Fulminata, Çekirdek'teki en zorlu orospu çocuklarından bazıları. Hiçbir teknik cihaz olmadan bu Obsidiyenler ve Altınlar cinayet makinelerine dönüşür. Arkadaşlarımızı yakalamalarına izin vermeyeceğiz. Onlar bize destek oldular, şimdi de destek olma sırası bizde.

"Altı ana bulvar güneye doğru gidiyor. Onlara barikat kuracağız ve hattı burada savunacağız." Su Meydanı'nın güneyindeki kuma bir çizgi çektim. *X.* Bu hatta, piyadelerimden geri kalanlar, ölene dek diğerlerine zaman kazandıracaktı. "Savunma noktalarının barutlu silahları ve el bombaları var ama on kişiden birine yetecek şekilde. Onları Gri ve Kızıl keskin nişancılara verin. Tüm silahlar çatılarda olmalı. Altınlar çatılara çıkacaktır, bu yüzden adamlarınızı meydanlar arasında mümkün olan en iyi şekilde destekleyin ve onlara yakın destek de sağlayın. Uzun mesafelere atlayabileceklerini unutmayın. Karanlık çağ eğitiminizi kullanın. Cihazların öldüğü ilk sefer bu değil. Bir Altın'la tek başınıza savaşırsanız, ölürsünüz. Birlikte savaşın."

Bulvarları dört ayrı Uluyan'a paylaştırdım ve Ekşisurat'ı sağ kanada, tünellere en yakın ve Höyük'ün en uzak noktasına yerleştirdim.

"Peki ya sen patron?" diye sordu.

Parmağımı haritanın ortasındaki Su Bahçeleri'ne koydum.

"Thraxa ve ben Via Triumphia'yı tutacağız. Lysander başka yere gidemeyecek kadar genç. Adamlarımı katlederek bir isim yapma peşindeyse, cesedimi çiğnemek zorunda. Hattınız kırılırsa, tünellere yönelmeyin. Çok uzak. Altınları sizi ezip geçer. Höyük'e geri çekilin. Orada direneceğiz." Yüzlerine baktım. Aralarında hiçbir erkek ya da kadın bir saate hayatta olmayı beklemiyordu. Fakat bekleme

sona erdiğinde, korku da sona ermişti. Bir tanesi bile şikâyet etmedi ya da görevden kaçmadı. Daha fazla gurur duyamazdım. "Sizi Höyük'te görmezsem, Vadi'de buluşacağız. Yolunuz açık olsun." Diğerleri dağılırken Ekşisurat'ı tuttum. "Dikkatli ol."

Sadece kahkaha attı.

"Lejyon!" diye kükredi Thraxa.

Pazarın dört bir yanındaki piyadeler topuklarını birbirine çarptılar ve yanlarından koşarak geçtiğimiz sırada yumruklarını kaldırdılar. "Yaşasın özgürlük! Yaşasın Azrail!"

84

DARROW

Harman

Via Triumphia'yı emniyet altına almak için koşarken dağınık haldeki lejyonlar parça parça alayıma katılıyor, sayımızı tahminen yirmi bine yükseltiyorlardı. Beş bin kişi, keskin nişancılarımız ve tüfekli erlerimize dağıtılan kasalar dolusu barutlu silahla bölgenin savunma noktasından bize katıldılar. Toplamda altı yüz işler silahımız, on beş petrolle çalışan bomba atarımız vardı. Her ne kadar sopalardan hallice olsa da birçoğu, çatışma sırasında onları Altınlarla eşitlemese de kendilerine bir şans tanıyacak enerji silahlarını ellerinden bırakmıyorlardı. Konvansiyonel mermiler aynı etkiyi yaratmıyordu.

Adamlarımızın mızrak olarak kullanabilmeleri için yanlarından geçerken jiletlerimizle çitleri ve tabelaları indiriyorduk. Bir başka grup artık işlevsiz olan topçu bataryalarından geliyordu. Thraxa, bizi izlerken evinin pencere camında nefesi buhar yapan küçük bir Pembe kıza el salladı. Yardımıma gelen o Kızıl oğlanları hayal kırıklığına uğrattığımız gibi onu da hayal kırıklığına uğratmıştık. Yakında mayınlarla tanışacak ve sadece başkalarının hazzını bileceği Bahçeler'e geri dönecekti ve bir gün İsyan'ın bir hayal gibi geldiği çocukluğunu hatırlayacaktı.

Lysander'ın casus askerleri Su Meydanı'nın diğer tarafındaki çatılara ulaşırken biz de mevzi aldık. Azametli Poseidon heykelinin bacaklarının arasından, çatıdan çatıya atladıklarını görüyordum. En hızlısı çoktan Poseidon'un düşmüş plakalarının tepesine çıkmıştı. Keskin nişancılarımız onları kurşuna dizmeye başlarken, hareketlerimizi bildirmek için geri döndüler.

"Demek bastırıyor," dedi Thraxa. "Kaypak pislik. Neden destek kuvvetlerini beklemiyor ki?"

"Katliamda nam salmak istiyor," dedim. "O oğlandan daha iyisini beklerdim."

"Beklerdin tabii. Sevro haklıydı. Soyunu Ağız'da bitirmeliydik."

Birlikte kuzeye baktık. Şehir karanlıktı. Hipodrom karaltı halindeki bir devin bükülmüş başı gibi görünüyordu. Lysander'ın ordusu o binaların diplerinden güneye ilerleyecekti. Görkem ve intikam için hızla ilerleyen Altınlar. Onların radyasyon hastalığını tedavi etmemiz, genetik olarak ahlaki bir zayıflık olarak algılanacaktı şüphesiz. Hemen arkadan Obsidiyenler gelecekti. Sonra Venüs kıyılarından, Merkür sıcağından, Dünya'nın eski topraklarından, Luna'nın devasa mahallelerinden ve hatta yurdumun tepelerinden bir sürü deneyimli Gri katil gelecekti.

Adamlarımı öldürmek için.

Onları beslememeli miydik? Onları iyileştirmemeli miydik?

Su Meydanı, merkezinde bembeyaz kumtaşından Poseidon'un ve çiçek açmış güneşçiçeği ağaçlarının dikildiği bir kilometrekarelik beyaz mermerden bir alandı. Devrilen plakalar kuzeyde bir taş yığını oluşturuyorlardı ancak Poseidon'un bacakları arasında meydan düz ve açıktı. Via Triumphia, Su Bahçeleri'ni ölü araçlarla kaplı bir kavşak gibi çevreliyordu. Meydanın güney ucundaki binalara ve çatılara keskin nişancılar gönderirken, Uluyan keskin nişancılarımı iki taş çan kulesine ve zafer taklarının tepesine yerleştirdim. Nişancılar Lune'un casuslarını kurşunladıkça sesler yankılanıyordu. Komşu güçlerimizden adamların doğu tarafındaki çatılara tırmandıklarını gördüm.

Heliopolis'te ince bir direnç hattı oluşuyordu.

Batıda silah sesleri yankılanıyordu. "Ekşisurat şimdiden saldırı altında," dedi Thraxa. "Lune, birlikleri oraya toplarsa, kuşatma altında kalırız."

"Bunu yapmayacak. Çatıya çık."

Birkaç Altınımıza ve Obsidiyenimize baktı. "Bana siperde ihtiyacın var. Hattı tutmak için."

"Hattı tutamayacağız," dedim. "Ama o çocuk, kahraman olmasına izin verirsek, bütün lanet olası sistemi arkasında toplayabilir. Onu öldürmek için buradayız." Üç Fare Lejyonu keskin nişancısına bağırdım. Kızıllar tavşan gibi belirdiler. "Gözünüz keskin midir?" diye sordum onlara. Önce en aksileri cevapladı.

"Bu bizim işimiz, efendim."

Daha fazla Uluyan keskin nişancısına denk geliriz diye ayırdığım tüfekleri aldım. Üç adam basit silahlarını bıraktılar ve silahları elmaslar gibi tuttular. Onlara zırh delici şarjörleri fırlattım.

"Bu şarjörlerde altmış altı mermi var. Altmış altısı da Lune için." Üç pencereyi işaret ettim. "Sizi orada, orada ve orada istiyorum. Keskin nişancıları olacaktır. Hangi sebeple olursa olsun, onu görüş açınıza alıncaya kadar mevzinizi belli etmeyin. Anladınız mı?"

"Neye benzediğini biliyor musunuz?" diye sordu Thraxa.

Başlarıyla onayladılar. "Yüzü EMD'den önce bir yayındaydı," dedi yakışıklı olan aynı aksanla. Hatta birbirlerine benziyorlardı.

"Hepiniz kardeş misiniz?" diye sordum.

"Evet, efendim."

"İşler ters giderse, çatıları kullanarak Höyük'e ulaşın. Lune'u derdest edin."

Görev yerlerine gittiler. Thraxa meydana baktı. Elimi omzuna koydum. "Onu devirmezlerse, inerken kafatasını ez."

"Anlaşıldı."

Koşarak uzaklaştı. Tepeden kanlar püskürüyordu. Yukarı baktığımda çatıdan düşen bir adam gördüm. Bir centurio bağırarak düşman keskin nişancılara karşı uyarıyordu. "Barutu hangi cehennemden buldular?" diye bağırdı biri. Heliopolis'liler dışında nereden bulacaklardı. Kuzeydeki çatıların tepesinde silahlar patlıyordu.

Keskin nişancı düellosu şiddetini artırırken Altınlar ve Obsidiyenler meydanın çıkışı olan Triumphia'nın hemen güneyindeki terk edilmiş kara araçları ile sivil hava araçlarını sürüklememe yardım ediyorlardı. Bir gözcü bir çatının tepesinden Thraxa'ya, Thraxa da bana, "Düşman süvariler tespit edildi!" diye seslendiğinde elli metre genişliğindeki arterin ancak yarısını kapatmıştık.

İçgüdüsel olarak havaya baktım. Boştu. Sonra gök gürültüsünü yerde duydum. İçim burkuldu. Ahırları boşaltmıştı. Toynak seslerini duyup endişeye kapılalı neredeyse on altı yıl oluyordu.

Tek ağızdan bağıran bir ordunun okyanus gibi sesi şehrin kuzeyinden yükseliyordu. Sözcükleri güçlükle seçebiliyordum.

"*...Invictus! Per ordo...*"

"Toplanın!" diye haykırdım. "Toplanın! Bana doğru! Bana doğru! Kızıllar çatılara! Kızıllar çatılara! Thraxa!" Kızıllar, Triumphia boyunca merdivenlerden yukarı koşarken Thraxa bana bakıyordu. "Bırak vursunlar, sonra saldırın: Kızıl yağmur!"

Neyi kastettiğimi anladı ve düşmanın yaylım ateşi binaların cephelerini tararken eğildi. Çan kulesindeki Uluyanlar gitmiş, çoktan ölmüşlerdi. Meydanın batı ve doğusundaki çatılarda uzun gölgeler hızla ilerliyor, dereyi aşan çocuklar gibi rahatlıkla altı metre genişliğindeki caddelerden atlıyorlardı. Bazıları havada vurulup binalar arasından dönerek düşüyorlardı fakat elektriksiz bir dünyada, Eşsiz Yaralılar kraldı. Kanatlarımızda çatıdaki unsurlarımla çarpıştılar.

Sesler denizi ürkütücü bir gelgit gibiydi.

"*Lune! Invictus! Lune! Invictus! Per ordo. Per ordo...*"

Miğferimi kaydırarak açtım.

Yerde, barutu olmayan lejyonerlerin hepsi barikatımızın zayıf güvenliğine koşturuyordu. Birbirlerine bakarak ağız hareketleriyle o korkunç kelimeyi söylüyorlardı: "Lune." Tek başına kalmış bir hava aracının etrafındaki boşlukta duruyordum. On üç Altınım ve kırk Obsidiyenim, ölü zırhları içinde, jiletleriyle etrafımda kümelendiler. Keşke Alexandar şu an yanımda olsaydı. Keşke Sevro arkamı kollasaydı. Keşke Ragnar burada, Orion gökyüzünde olsaydı. Ancak buradakiler de benim erkek kardeşlerim, kız kardeşlerimdi.

Jiletleri neredeyse bir buçuk metreyi bulan en ince ve en uzun görünümü alacakları şekilde ayarladık. Yeterince uzun değildi. Adi-Renkler kanatlarımızda toplandılar, araçların arkasında altmış sıra adam, birkaçı metal çitlerden veya tabelalardan mızraklarını tutuyor ve yaklaşmakta olanı görürken titriyorlardı. Obsidiyenlerin monoton ölüm marşları bile *initium* borazanının şaşaalı ağıtını duyduklarında teklemeye başladı.

Bir keresinde, Nero için bir görevdeyken, daha önce hiçbir Mars adiKızılınm görmediği bir şeye şahit olma ayrıcalığına erişmiştim: Heliopolis Hipodromu'nda bir yarış. Güneş parıldıyordu, sokaklar müzik, bal şarabı ve baharatlı zencefilli keçiboynuzu şekerlerinin kokusuyla doluydu. Hamime duyduğum saygıdan, Votum, *initium* borusu ötmeden önce binicilerin hazırlıklarını görmem için arka tarafa girmeme izin vermişti. Yeraltı ahırlarının gölgeli girintilerinde güneşkan aygırlarını hayatımda ilk kez görmüştüm. O zamana kadar, sadece Enstitü'nün yerden on altı karış boyu olan atlarını görmüştüm. Onlar bile madenci gözlerime yeterince korkutucu görünüyorlardı. Ancak güneşkanlara kıyasla eşekten çok da bir farkları yoktu. Dörtnala saatte seksen kilometre hıza ulaşabilen yaklaşık bir ton ağırlığında ve yirmi üç karış uzunluğunda, kemik solukluğunda ve alev alev yeleleriyle yarıştıklarını gördüğüm bu canavarlara at demeye bin şahit isterdi. Tek bir amaç için yapılmış güzel canavarlar.

İzlediğim yarış felaketle sonlanmıştı; kazananın ödüllü aygırı, elinde bir kamçı sallayarak kazananın yanma gelen bir yarışçının kafasını koparmıştı. Altın sahipler dehşete kapılmıştı ama kalabalık nasıl da tezahürat etmişti.

Bu insanların özgürlüğü benimseyeceklerini nasıl düşünmüştüm?

Şimdi, gelmiş geçmiş en güçlü savaş atlarından iki, üç, dört yüz, belki daha fazlası savaşa gelmişti. Savaş tutsağı Gri ve Altın binicilerin korkunç bir zarafetle sürdüğü beyaz kas kütleleri, alev alev yeleleri ve çeşit çeşit festival eyerleriyle bir çığ gibi büyük bir gürültü çıkararak Via Triumphia'nın kuzey ucuna koşuyorlardı. Camı ezen örs gibi üzerimizden geçeceklerdi.

Ancak cam da keskindi. Ve kaçarsak katliam olurdu.

"Sıkı durun!" diye kükredim kıdemli askerlerime, elimde kalan tek yola başvurarak. Mermiler zırhlarımıza çarparak birkaç kişiyi devirdi. El bombaları atların arasında infilak ederek bazılarını çığlıklara boğdu. "'Hizaya' komutunu verdiğimde üç sıra derinliğinde bir hat oluşturun! 'Düz' komutu verdiğimde jiletinizi bu şekilde tutun! Silahınıza güvenin. Zırhınıza güvenin! Sıkı durun!"

Silah sesleri meydanı inletiyordu. Hem bizimkiler hem onlarınkiler ateş ediyordu. Adamlar, Lysander'ın eskortlarının keskin atışlarıyla pencerelerden geri püskürtülüyor, atlara ateş ederlerken çaresizce can veriyorlardı. Biniciler de eyerlerden düşüyordu. Atlar parçalanmış nallarla yere devrilerek korkunç çığlıklar atıyorlardı. Biri boynuna bir düzineden fazla mermi yedikten sonra bir nakliye aracına büyük bir hızla çarpınca aracın gövdesini çökertti ve binicisini onlarca metre havaya savurdu. Ancak dalga durmuyordu. Daha da hızlanıyordu. Duyulan tek şey gökgürültüsü sesiydi. Kulak zarlarımı patlatan, içimi dehşetle doldurup taşıran bir ses.

"HİZAYA!"

Zırhlı adamlarımdan oluşan grup ince bir hat halinde dizildi.

Sonra aralarında onu gördüm; tek elinde dizgini, diğer elinde jiletiyle beyaz zırhı içinde akıncı grubun başında sürüyordu. Büyükannesini gözleri önünde öldürdüğüm çocuk. İyilikten canını bağışladığım çocuk. Aja'nın eğittiği ve Cassius'un yetiştirdiği, gözlerimin içine bakarak yalan söyleyip benimle dalga geçtikten sonra insanlara merhamet edecek kadar aptal olanların canını almak için gelen şeytan çocuk. Canavar gibi bir küheylanın tepesinde, radyasyondan dökülmüş saçları ve gösteriş değil, acımasız bir kararlılığa bürünmüş yüz ifadesiyle, yüzlerce rengin kurdeleleriyle dalgalanan bir eyerin üzerinde öne eğilmiş, zaman durmuş gibi muhteşem görünüyordu.

Başı hızla geriye savruldu. Heyecanlı bir an keskin nişancılarımın onu beyninden vurduklarını sandım. Ancak sonra başı, yan tarafında kızıl bir izle öne eğildi, kendini atın üzerine eğerken vahşi

bir biçimde sırıtarak herkesi arkasında bırakıp büyük bir hızla ileri doğru fırladı. İki mermi daha zırhına çarpıp kıvılcımlar çıkardı.

Ufkum, açılmış burun deliklerinden, köpük köpük ağızlarından ve ezip geçen toynaklarından ibaret bir görüntüye bürününce korkudan titredim. Önümdeki alan bir düzine atla doldu. Lysander etrafımdaki grubu pas geçerek daha zayıf olan kanatlara yöneldi.

Yıldız gemileri çağında, hayvanların insanlara neler yapabileceği unutuluyordu. Lysander, hattımın kanatlarına kırk bin kilogram ağırlığındaki beygir gücüyle dalarken bana bunu hatırlattı. At etinin insan vücutlarına hızla dalması, hücumun momentumu iç organların ataletiyle buluşurken muazzam bir etki yaratıyordu. İnsanlar kelimenin tam anlamıyla tersyüz olmuşlardı. Kopan organlar. Beyin kanamaları. Damar patlamaları. Geriye doğru göçen omurgalar.

Cesetler atları yavaşlatsa bile, öldürmeye devam ediyorlardı. Toynaklar kafataslarını dümdüz ediyordu. Hipodrom'da çarpışması için eğitilmiş yarış atlarının dişleri yüzleri koparıyordu. Toynaklar arasında dönerek bir şekilde kurtulmayı başaranların bir sonraki aygır saldırısıyla sırtları kırılırken, çığlıklar yerini boğuk seslere bıraktı.

Atlar, hattımın merkezine kadar gelmişti.

"Düz!"

Durmaksızın yaklaşan dalga gelmeden önce jileti iki elimle birden tutarak topuzunu karın hizamda sabitledim ve yıldızKabuğunu on santim derinlikte kesip bir buçuk metre havaya kaldırabilecek bir açıyla bıçağını geriye yatırdım. Atlar bizi çiğnemeden bir saniye önce diğer elli üç zırhlı adamım da aynısını yaptı.

Kafamın üzerinde akkor ışık patlamaları belirdi.

Gerçekdışı bir ağırlık ve ses. Zırhıma, miğferime toynaklar çarpıyordu. Bitmek bilmez bir izdiham halinde tekmelenip üzerimden geçilirken at gövdelerinin alt kısımları, kuyruklar, yalınayak tabanlar, bot tabanları görüyordum. Ancak bir tonluk kas, kemik ve kandan müteşekkil atlar bile, akım-ateşine dayanabilen zırhları veya jilet bıçaklarıyla dolu bir savaş alanını yara almadan geçecek şekilde yaratılmamıştı. Onları paramparça ettik.

Hiç görmediğim kadar kan üzerimize yağıyordu. Can çekişen atların çığlıkları, insanlarınkinden çok daha beterdi. Ancak hayvanlar sürüler halinde gelmeye, karanlıkta göremeyecekleri kadar ince bıçakların üzerinden koşmaya devam ederlerken bıçaklar kemiklerini, karınlarını ve kaslı göğüslerini öyle temiz yarıp deşiyordu ki, demin kanatlarımızı ezmiş ve şimdi arkamızda çığlık çığlığa ölüme terk edilmiş arkadaşlarının arasına gülleler gibi hızla dalıveriyorlardı.

İşinin hakkını veren herhangi bir Romalı kara birliği komutanı, bir süvari hücumunun ivmesini yavaşlatmanın, onu öldürmenin ilk adımı olduğunu söylerdi.

Via Triumphia, can çekişen at ve insan mezarlığına dönerken güçlükle ayağa kalktım. Kan görüşümü bulanıklaştırıyordu. Bağırsakları dışarıda, yan yatmış bir at miğferime öyle sert bir tekme attı ki, dayan-camımın göz çukurları sonunda çatladı ve yere devrildim. Ayağa kalkmaya çabaladım. Boynum burkulmuştu. Belki de kırılmıştı. Arkamdan bir şey çarpınca yere düştüm. Çatlak vizörümdan, dörtnala üzerime gelen bir at gördüm. Altın bir binici eyerini yana yatırarak, neredeyse yere paralel bir şekilde eğilirken ve jiletini sallarken kendimi yana attım. Bıçak, uyluğumun arkasından bir parça metali sıyırdı ve binici geçip gitti. Atın bacaklarına körlemesine saldırdım ama isabet edip etmediğini görmüyordum.

Bu Kalindora'ydı. Sevgi Şövalyesi'nin ta kendisi. Mahkûmlarımıza muamelesine saygımdan onu adamlarıyla aynı yerde tutmuştum. Şimdi bedelini ödüyordum.

Biri beni yukarı çekti. Bir atın göğsü bana yandan vurdu ve ayaklarım yerden kesilirken diğer birkaçının tekmesine maruz kalarak kendi etrafımda döndüm, ta ki sürünerek kurtulup sırtımı yaslayacak bir duvar bulana kadar. Ayağa kalktım ama bir şey göremediğimden acil durum düğmesine basıp miğferimi çıkardım.

Ses gerçekdışıydı. Tarif edilemezdi. Parçalayıcıya kapılmış bir hayvan gibi. Tek farkı, burada binlercesinin olmasıydı. Ölüm sancıları içinde tekme savururken insanları paramparça eden atlar. Altlarında ezilen veya sırtlarından fırlatılıp adamlarım tarafından

biçilen biniciler. Manzara karşısında dehşete kapılmış, meydanda bağıran atlar.

Onlarcasını öldürmemize rağmen iki yüzden fazla güneşkan ortalığa savrulan cesetleri eziyor, binicileri kalabalığı yarıyor ve bu sırada piyadeler daha fazla insanı harman etmek üzere meydana yönelip diğer unsurlarımı çevreleyen hatları kırıyordu.

Ortalığa ağır ve yoğun bir hava hâkimdi. Gücümün sadece küçük bir kısmı Altın ve Obsidiyenlerden oluşuyordu. Zırh olmadan, teknoloji olmadan, ırkları birbirinden ayıran büyük uçurum, tek bir Altın'ın kendinden zayıf yaratıkların üstünde uygulayabileceği kırımla ölçülür hale gelmişti. Derileri daha sağlamdı. Kemikleri ve kalın kafatasları zırh gibiydi. Grilerimden birinin tüfeğiyle, atından havaya fırlayan bir Altın'a kafasının arkasından vurduğunu ama Altın'ın hızla dönerek, on yıllık savaştan sağ kurtulmayı başarmış bir adamın boynunu tek yumruğuyla kırdığını gördüm. İki Kızıl, mahkûm tulumu içindeki bir Altın'ın üzerine bütün şarjörlerini boşaltmıştı. Altın ise yaklaşıp onları öldürmüş, sendeleyerek dört kişiyi daha öldürdükten sonra nihayet kendisi de can vermişti.

Savaşın ortasında Pax'ın anahtarının serinliğini göğsümde hissettim. Eşimin hediyesinin elimdeki ağırlığını. Adamlarımın içlerindeki tüm iyiliğin anısını. Kart oynarken nasıl kahkahalarla güldüklerini. Kurtarılmış bir şehre ilk kez girerken nasıl gülümsediklerini. Eşit olduklarını göstermek için bir Altın yoldaşın yanındayken itişip kakışmalarını. Ailelerini uzay limanlarında gördüklerinde nasıl ağladıklarını.

Şimdi sürüler halinde katledilirlerken tüm insanların eşit yaratıldığı inançlarının, canavarların tepesindeki Altınların fiziksel absürtlüğüyle alaya alınacak hale gelmesini izliyordum. Altınların öldürüşlerinde bir keyif vardı. Bu sefillere, bu kendini beğenmiş köle sürüsüne, efendilerinin kim olduğunu öğretirlerken korkunç bir haz alıyorlardı.

Eğ. Bük. Kır.

Lysander'ı o canavar atın üstünde her tarafına kan sıçramış halde, genç ve olağandışı bir zarafetle gördüm. Korumaları etrafında

kol geziyor, hızla yaklaşan her şeyi kesip atıyorlardı. Çok net görüyordum. Önünde uzanan hayatını. Tüm dünyaların, dizleri üzerine çöküp güzel, manikürlü eller o güzel mi güzel tasmalarının ucunu tuttuğu müddetçe tekrar zincirlere dönmelerini coşkuyla karşılamasını. Yükselişi halkımı, karımı, çocuğumu bütünüyle yutana kadar dur durak bilmeyecek, çirkin bir romantik güç dalgasını beraberinde getirecekti. Sonra Lysander savaşın var ettiği mütevazı tahtından gülümseyecek ve onların iyi önderleri olduğunu söyleyecekti.

Ona uzun zaman önce bir seçenek sunmuştum; barış içinde yaşama şansı vermiştim ama o savaşa dönmüştü. Çocuğun yetişkin bir adam olduğunu görmek içimdeki empatiyi söküp attı.

Geç kalınmış bir on yıl sonra, ölmek zorundaydı.

Keskin nişancılarım artık ateş etmiyorlardı. Thraxa çatıda sinyalimi bekliyordu. Jiletimi uzun formundan sapanOrağa çevirdim. İçimdeki korkunç canavar dalga gibi yükseliyordu. Dişlerimin arasından bir kahkaha koptu. Bütün insanların eşit yaratıldığı gerçeği uğruna ölürdüm. Ancak ölümün krallığında, cesetlerden oluşturulmuş siperler ve çığlıklar arasında tek bir kral vardı ve onun adı Lune değildi. Azrail'di.

"Cumhuriyet adına!" diye haykırdım arbedenin içine girerken.

85

LYSANDER

Lune Invictus

AdiRenklerle asla yumruk yumruğa mücadele etmemiştim. Onları yok ediyordum.

Güneşkanların dişlerinin yüzdüğü suratlar, kollar, kafatasları grotesk bir konfeti gibi etrafımda uçuşuyordu. Silahlar baldır zırhlarıma çarpıp kıvılcımlar çıkarıyordu. İnsanlar, aygırımın dişlerinden kaçmak için kendilerini yere atıyor, toynakları altında eziliyordu. Tüm bunlar, sistematik bir kayıtsızlıkla yaklaştığım delicesine bir kaostu.

Zihin Gözü'nün mutlak odağında savaşta yolumu kaybedeceğimden korktuğumdan sınırlarında geziniyordum.

Nefes al, bıçakla, dön. Nefes al, bıçakla, dön.

Rhone ve Pretoryenler, Kalindora ile benim etrafımızda dönüyorlardı. Gücümüz karşı konulmazdı. Kalindora atının tepesinde capcanlı bir ruhtu. Düşmanın safları paramparça olmuştu fakat iradeleri için aynısı söz konusu değildi. Kızıl klanların savaş çılgınlığı için kullanılan *Kan Kızıl* terimiyle beni tanıştıran Kalindora'ydı. Sanırım şu an karşımda gördüğüm buydu.

Bulvarı vermeyi reddediyorlardı. Cesetlerini üst üste yığıp ölülerden ve yaşayanlardan kendilerine siper oluşturuyorlardı. At-

larımızın karınlarına bıçaklarını savuruyorlar ya da çatılardan ateş ediyorlardı, ancak üstlerine gittiğimiz an kıymaya dönüşüyorlardı.

Çatıdaki unsurlarım ileri doğru bastıracaklardı. Piyadelerim, taarruzumuzu desteklemek üzere hızla meydana ilerliyordu. Düşman çok geçmeden bozguna uğratılacak ve destek lejyonlarını indirmek ve uzay limanı ile Höyük'tekileri teslim olmaya zorlamak üzere güneye ilerleyecektik.

Atımı birbirine dolaşmış bedenler yumağından kurtarmaya çalışırken Kızıl bir keskin nişancının, yukarıdaki bir pencereden nişan aldığını gördüm. Rhone omzumun üzerinden keskin nişancının gövdesinin ortasına üç el ateş etti. Daha fazla keskin nişancı Su Bahçeleri'nin enkazından bize siper oluyordu.

"O nerede?" diye bağırdım Rhone'a. Pretoryenlerim etrafımda kümelenerek yaklaşan herkesi vuruyorlardı. "Onu Triumphia'da beklediğimi biliyordu." Darrow'u tutsak almadan zaferim tam sayılmayacaktı.

Rhone'un keskin gözleri etrafta dolaşan güruhta gezindi. Atların üzerinde savaş karmaşasından başka bir şey göremiyorduk. Sonra Triumphia'nın diğer ucundan ilerlediğini gördüm. Uzun otların arasından gelen bir kaplan gibiydi. Önce rüzgâr gibi görünen bir dalgalanma. Sonra tünel açarcasına bir güç. Savrulan biniciler. Ürken atlar. Eyerlerin üzerinden kaybolan insanlar. Korkunç yaralarla yanlara devrilen güneşkanlar. Ve sonra kavisli sapanOrak bir kaplanın kuyruğu gibi gövdelerin üzerinden havaya kalkarak yoluna çıkan her şeyi parçalamaya başladı.

Olağanüstü bir saldırganlıkla öldürüyordu.

Geçmiş hataları yineleyip onunla karşılaşmak için acele etmeyecektim.

"Rhone! Vur onu!" diye bağırdım. Pretoryenler bıçağımı takip ettiler ve üzengileri üzerinde ayağa kalkarlarken tüfeklerini omuzlarına aldılar. Darrow bir atın arkasında kaybolurken, izli mermiler çığlıklar eşliğinde güruhla buluştu. Sonra Darrow'un adamlarından boğuk bir haykırış yükseldi.

"*Kızıl Yağmur! Kızıl Yağmur!*"

Yıldızlar gölgelerin arasında kaybolduğu sırada yukarı baktım. Gökten Kızıllar yağıyordu. Via Triumphia'yı çevreleyen çatılardan kendilerini atıp üç kat aşağı, aramıza düşüyorlardı. Kaos yaşanıyordu. Bıçağımı bir gölgeye doğru savurarak karaltıyı ikiye böldüm. Bir kol mesafesi uzaklıkta Kızıl bir adam bir eyerin üzerine inerek silahını bir Pretoryen'in boğazına saplayınca adamın genzinden hırıltılar yükseldi. Kızıl, bıçağı üzerime fırlattı. Elimin tersiyle savurdum ve jiletimi Pretoryen'in içinden geçirip Kızıl'a sapladım.

Bir adam üstüme düştü ve göğüs plakamın ucuna tutundu. Bıçağı yüzümün önünde parladı. Başımı eğdim. Bıçak birkaç kez kafatasımın tepesine çarptı ancak kemiği kırmayı başaramadı. Jiletimi bağırsağına geçirdim ve sağ tarafını yardım. Bir kadın, taş blokuyla Pretoryen'in başının üzerine inerken yüzüme kan sıçrattı.

Kalindora kadını ikiye böldü ve belermiş gözlerle başımın üzerine baktı. "Tele..."

Muazzam bir güç üzerime indi.

Her ne ise, İmparatorluk Kanı'nı sendeletecek kadar ağırdı. Eyerimden fırladım. Ayağa kalkarken, yan taraftan kafama bulanık bir şey geldi. Döndüğüm sırada olağanüstü bir güç dizlerimin temasını keserek beni bir pencereden içeri, bir evin avlusuna fırlattı.

Mermer merdiven beni durduruncaya kadar zeminde kaydım.

Ciğerlerimdeki hava boşalmıştı. Can havliyle nefes aldım ve oturduğumda, omurgamın kırılmamış olduğunu fark edince şaşırdım. Göğüs plakamın yanında greyfurt büyüklüğünde bir göçük olmuştu. Sendeleyerek ayağa kalktığımda kapının topuzu çevriliyordu. Elinde büyük bir savaş çekiciyle devasa bir gölge avludan içeri girdi.

Yüzüne bakmama gerek yoktu. "Telemanus."

Jileti, Aja'nın Obsidiyenler için en sevdiği formda, iki elimle başımın üstüne tuttum. Dal Yarıcı. Bu, Ragnar Volarus'u öldüren, Kırılamayan Dal hamlesine kolay bir geçişti.

"Bir yavruyu öldürdün," diye homurdandı. "Bakalım beni de haklayabilecek misin." Ailesinin adını haykırarak ileriye koştu.

Zırh ağırlığı olmadan, o çekiçten daha hızlı olurdum ve bu, davetini kabul etmemi tetikleyebilirdi. Ancak o daha güçlüydü,

daha deneyimliydi ve yakın mesafe vahşeti konusunda daha iyiydi. Onu parçalara ayırabilirdim ama gevşek bir taş, bir ayak kaymasıyla beni öldüresiye yaralardı.

Kaçmayı seçerek merdivenlerden yukarı fırladım. "Küçük kancık," diye bağırdı peşimden gelirken.

Merdiven boşluğunun tepesinde, bir dairenin kapısını tekmeleyip içeri girdim ve gürleyen adımlarının merdivenlerden yukarı çıkmasını bekledim. Sahanlığa vardığında, jileti duvara sapladım. Zırhın direnciyle karşılaştı ve itilerek içeri girdi. Thraxa şaşkınlıkla haykırdı. Jilet kan içinde geri geldi. Onu, duvardan geçen savaş çekici izledi.

Ancak ben kaçmaya başlamıştım bile. Thraxa arkamdan gelirken çığlık atan bir Gümüş'ün yanından geçip dairenin içinde koşuyordum. Yolunu tıkamak için bir kitaplığı yere devirdim.

Parçalayarak arasından geçtiği sırada bir pencereden atlayıp kendimi sokaktaki bir meydan kavgasının içine attım. Ayaklarımın üzerine düştüm.

"TELEMANUS!"

Geniş omuzları pencereyi alçıdan ayırırken çerçevesi paramparça oldu. Ve bir yarı tanrı ile çekici dökün tünün içinden atladı.

Rhone eyerinden geriye eğildi ve tepeden geçtiği sırada Thraxa'ya ateş etti. Üç mermi, koltukaltından göğüskafesine çarptı. Ben bir atın bacaklarının arasına daldığım sırada Thraxa çekicini indirdi. Dev çekici, biniciyi iki büklüm ederek atı da neredeyse ortadan ikiye ayırdı. Çığlık atan hayvanın üzerinde yorgun bir demirci gibi sağa sola sallandı. Jiletimi can çekişen atın üzerinden Thraxa'nın kalbine doğru ittim.

Bıçağı dev zırh eldivenleriyle yakaladı ve yönünü değiştirip karnına kaydırdı. Bıçağı daha derine çekerek beni kendine yaklaştırdı. Ağzı bir delinin atacağı türden bir kahkahayla açıldı ve burnumu ısırmak için öne doğru atıldı.

O sırada bir at bize çarptı ve cesetlerin üzerine savrulduk. Jiletimi tutmayı başardım. Thraxa'nın sekerek ayağa kalktığını

gördüğümde, iki Kızıl dört katlı bir çıkıntıdan atlayarak onu bir ata doğru sürüklediler.

Rhone atından atlayıp Pretoryenlerle birlikte tepemde dikildi. Ateş ederlerken bir yandan da panik içinde beni kaldırıp arkalarına geçmem için bağırıyorlardı. Nedenini sonra anladım.

Darrow buldozer gibi üzerime geliyordu.

Etrafında ordusu paramparça haldeyken üç zırhlı Obsidiyenin arkasına geçti. Rhone'un adamları Obsidiyenlere ateş etti. Ancak Obsidiyenler hatta geri çekildi ve Darrow arkalarından uçarcasına fırladı. Jileti bir adamın dişlerinden ve çenesinden geçti. Sola baktı, sonra bir bulanıklığın içinde gözden kayboldu.

Kalindora atının üzerinde dörtnala koşarak yanından geçtiği sırada Darrow vücudunu geri attı. Yine de bir topaç gibi dönecek kadar sımsıkı tutunuyordu. Fakat düşerken Kızıl cambazlığı göz kamaştırdı. Kimse Azrail gibi düşemezdi.

Kamçısı kıvrılarak uzandı ve Kalindora'nın atını topuk ekleminden yakaladı. Griler onu vuramadan önce bulvardan uzaklaşmıştı. At bir insan duvarını ezerek diğer tarafa geçti. Sonra devrildi. Kalindora gözden kayboldu. Bedenlerin arasından tekrar ayağa kalktığını gördüğüm sırada Darrow üzerine saldırdı. Bıçakları, yorgun bir kılıç ustasının inanılmaz bir göstergesiydi, kıvılcımlar saçıyorlardı. Sonra Kalindora düştü. Darrow ona dört kere vurduktan sonra tekrar bana döndü.

Arkamdan bir kükreme sesi geldi.

Ses, Triumphia'nın meydanla buluştuğu noktadan geliyordu. Piyadeler akın ederken, İsyan askerlerini bu toprağa bağlayan ruh nihayet parçalandı. Tuhaf ve anlık bir değişim oldu, azimli çırpınışları yerini akıldışı bir histeriye bıraktı. Arka sokaklardan ve Triumphia'dan koşarak, orada durmuş beni izleyen Darrow'un yanından hızla geçtiler. Birçoğu daha hızlı koşabilmek için silahlarını bırakıyor veya zırhlarını çıkarıyordu. Tüm geri çekilmelerde olduğu gibi, insanlar sırtlarından vuruluyor, arkalarından darbe alıyorlardı ve sırtları dönükken, mevzilerini korurken olduğundan çok daha fazla kayıp veriyorlardı.

Bu bir hezimetti.

Bozguna uğramış ordunun içinden üç atlı hızla ilerliyordu. Birinde, eyere çökmüş Thraxa vardı. Onu güvenli bir yere sürükleyen Kızıllardan biri, üçüncü atın dizginlerini tutarken diğeri arkasına oturmuş, tüfeğiyle ateş ediyordu. İki mermi, kafatasımın derisini sıyıracak kadar kafamın dibinden geçti. Onlar geçerken Darrow atlardan birine bindi. Piyadelerim meydandan bulvara ilerlerken dönüp bana baktı ve atını dehleyerek uzağa sürdü.

Adamlarım ilerlediği sırada Kalindora'ya koştum. Bir Altın bana kendini beğenmiş bir söz söyledi ve yanından hızla geçtiğimde Kalindora'yı ayak altında ezilmemek için bir elektrik direğine doğru sürünürken gördüm. Sol tarafındaki uzun kesikten kan sızıyordu. Sağlam kolu birkaç parçaya bölünmüştü. Bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Hekime seslendim. Birkaç Pretoryen kanamayı durdurmak için yanıma koştular.

Darrow'un peşinden karanlık bulvara baktım. "Kaçmasına... izin ver," dedi Kalindora. "Onunla denk... değilsin."

Bir Pretoryeni yakaladım. Hepsinin sahada kullanabileceği tıbbi eğitimi vardı. "Onu hayatta tut."

Kalindora'nın sadık jiletini yerden aldım ve İmparatorluk Kanı'na geri koşarak takip etmek üzere eyerine atladım. Rhone arkamdan bağırıyordu ama Darrow'un elimden kaçmasına izin verirsem şehrin içinde sırra kadem basacağını biliyordum.

Pretoryenler bana yetişmeye çalışıyorlardı ama Kan, onların yorgun düşmüş aygırlarını geride bırakıyordu. Binalar hızla geçiyordu. Geri çekilen insanlar dört bir yana kaçışıyordu. Meşaleli güruh sevinç çığlıkları atıyordu. Heliopolis Bankası'nı geçince, Via Triumphia'nın sessiz bir bölgesinde, güneye doğru dörtnala giden üçlüyü gördüm.

"Azrail!" Arkasına dönmedi. "Köle!" Toynak gürültülerinin arasından bir şekilde beni duydu ve atını geriye çevirdi. Thraxa ona uzandı ve eli boşta kaldı. Atı onu sürüklüyordu. SapanOrağını sağ tarafında tutarken kanla kaplı halde, ağzı kan köpüren aygırının sırtında bir iblis gibi görünüyordu. Darrow sapanOrağını bana

doğrulttu. Haykırışımla dikkat kesilen karaltı halindeki suratlar sokak boyunca dizili pencereleri dolduruyordu.

Darrow inleyen bir ulumayla meydan okumamı kabul etti. Ayaklarıyla atının yan taraflarına vurdu. At öne fırladı. İmparatorluk Kanı'nın teşvike ihtiyacı yoktu. Kendisinden daha aşağı bir at görmüştü ve meydan okuyanla karşılaşmak için hızla ileri atıldı.

Bir an dünya, düşmanım ve ben, yıldızların aydınlattığı sokak ve taş üzerindeki at toynaklarının kakofonisinden ibaretti. Bir kader tüneli gibiydi.

Ödünç jiletimi sol elimle mızrak gibi yukarı kaldırdım. Savaş meydanında onun dengi değildim. Düelloda da. Ancak aristokratlar biniciliği oldum olası tekellerinde tutmuşlardı.

Darrow dizginleri çekti, sağımdan geçecekmiş gibi yapıp soluna eğildi. Tahmin edilebilir bir hamleydi. Son anda soluma kıracağını ve mızrağımı savurup elinin tersiyle kellemi uçurmak için sapanOrağını diğer eline fırlatacağını önceden anlamıştım.

Ancak o, Alexandar'ın jiletinin yanı sıra Kalindora'nın jiletini de yanımda getirdiğimi görmemişti. Kan'ın boynunun arkasında dizginler yerine, gizli bir şekilde Kalindora'nın jiletini tutuyordum. Atalantia'nın çocukluğumda bana öğrettiği gibi dizlerimle sürüyordum. Daha boyum dizlerine bile gelmezken babamın sürdüğünü gördüğüm gibi.

On metre kala, Darrow tam soluma kırdığı sırada sağa kırdım ve hamlemi yaptım. Kalindora'nın jiletini el altından fırlattım. Jilet fırladı ve Darrow'un göğsünün içinde kayboldu. Atlar aynı hizaya gelirken ayaklarımı üzengilere sabitledim ve yanından geçtiğimiz sırada sapanOrağıyla buluşturmak üzere atı bacaklarımla sürerek sol kolumla Alexandar'ın jiletini savurdum.

Metaller çarpıştı.

Dünya tersyüz oldu.

Kolum hissizleşti. Jilet parçalandı ve elimden fırladı. Caddenin karşısına kayarken kafam yere çarptı. Sendeleyerek ayağa kalktım ve duramayıp devrildim. Parçalanmış jiletimin kabzasını alıp Darrow'u aradığım sırada her taraf sallanıyordu. Her nasılsa, inanılmaz bir

biçimde, atının üzerinde duruyordu. Kalindora'nın jileti göğsünden girip sırtından çıkmıştı ve Darrow atının üzerine yığılmıştı.

Pretoryenler caddenin sonunda ona doğru dörtnala koşuyorlardı. Atının dizginlerini çekip diğer tarafa çevirirken ve bir ara sokaktan şehrin içine doğru sürerek gözden kaybolurken sol kolu doğal olmayan bir şekilde sarkıyordu.

Rhone ve Pretoryenler yanıma geldiklerinde atların dizginlerini çektiler. Onlarcası Darrow'un peşinden yola koyulmuştu.

"Sahip, yaralı mısınız?" diye seslendi Rhone. Darrow'un arkasından baktım.

"Onu göğsünden yaraladı," dedi bir Pretoryen. "Jilet tam kalbine saplandı."

"O öldü. Ölmüş olmalı."

"Akciğerine girdi," dedim.

"Sahip, iyi misiniz?"

Dişlerimin birbirine çarptığını o an fark ettim. Sol kolum iğneler batarcasına acıyordu. Zırhın altında, çarpışmanın kuvvetinden kemikler parçalanmış olmalıydı. Ancak Pretoryenlerin atlarının toynakları arasında, kanlar içinde bir şey duruyordu. Sağlam elimle uzanıp aldım ve ilerleyen ordum sokağı doldururken ne olduğunu daha iyi görebilmek için kendime yaklaştırdım.

Bu, Darrow'un sapanOrağının kabzasıydı ve öldürücü kenarı parçalanmış halde taşın üzerinde duruyordu.

86

DARROW

Lejyon'un Sonu

Bir kâbusun içindeydim.

Lysander'ın atlıları labirent gibi karanlık sokaklarda peşimden geliyorlardı. Keskin acı göğsümün derinliklerine kadar işliyordu. Gizli bıçağı, içime girene kadar görmemiştim. Dişlerim takırdıyordu. Her nefesimde ağzıma köpük köpük kan geliyordu. Silahım yoktu. Sadece sağ kolum iş görüyordu. Sol kolum sapanOrakla birlikte parçalanmıştı. Eşimin bana neredeyse on iki yıl önce verdiği hediye, Lysander'ın şöminesini süsleyecek bir savaş ganimeti olmak üzere yerde yatıyordu. Bir gün, benim Pax'a Octavia'nınkini nasıl aldığımı anlattığım gibi o da oğluna onu nasıl aldığını anlatacaktı.

Şehir şeytanın ta kendisine dönüştü ve mahkûmlar güneye akın ettiler. Lysander'ın güneşkanları diğer savunma noktalarını kırdılar. Altınları çatılardan ilerlerlerken, geniş bulvarlardaki insanların üzerinden geçiyorlardı. Pek azı gece avcılarından kaçabilmişti. Piyadeleri Ladon Savaşı'nda tutukladığımız mahkûmlardan oluşuyordu. Bir milyondan fazlası güneşsiz bahçelerde, terk edilmiş pazarların çizgili tentelerinin altında ve mülteci çöpleriyle çevrili eski amfitiyatro basamaklarında Heliopolis güruhuyla güçlerini birleştirmişti. Sanki Heliopolis'liler de Tykhe'lileri öldürüyorlardı.

Höyük'e kaos sayesinde geri kaçabilmiştim.

Atımın toynakları kanla dolu parke taşlarının üzerinde tıkırdıyordu. Diğer savunma noktalarından gelen, üstü başı yırtık pırtık insanlar ağaçlıklı yolun karşısındaki son sığınağımızın basamaklarına akın ediyorlardı. Sayıları çok azdı. Feda edilenlerin buna değip değmediğini anlamanın bir yolu yoktu. Şayet kazandığımız on beş dakika birilerinin canını kurtardıysa bile şehir kaybedilmişti. Yörüngede, Atalantia'nın yaklaşan gemilerinin ışıkları parıldıyordu. Adamlarım bitik durumdaydı. Rhonna *Sabah Yıldızı*'na dönmüş müydü? Orası bir mezar olacaktı. Gemilerdekiler tünellere asla ulaşamayacaktı. Yaya olarak ne kadar ileri gidebilirlerdi? Onlara liderlik etmek Colloway'e kalmıştı. Ama ne için liderlik? Her şey harabeye dönmüştü ve Atalantia çok yakında gerçek silahlarla gelecekti.

Thraxa ve Kızıl keskin nişancılar, Höyük basamaklarının dibinde beni bekliyorlardı. Thraxa'nın kendisi de yarı ölü görünüyordu. "Onu geberttin mi?" diye sordu.

"Hayır."

Onu ayakta tutan güç buharlaşıp yok oldu. Eyerin üzerine çöktü ve Höyük'ün basamaklarından çıkarken beni güçlükle takip edebildi. Harnassus'un, sağ kurtulanları organize ettiği avlunun içinde attan indim. Lejyonerler, atından inmesine yardım etmek için Thraxa'ya koştular. Dört kişi ancak indirebildi. Harnassus koşarak yanıma gelirken göğsüme saplanmış jileti görünce yavaşladı.

"Sen..."

"Ekşisurat," dedim.

"Daha dönmedi."

Bir şey demedim.

"Onun hatlarını kırdılar. Sadece dört adam geri geldi. Bir Altın'ın ona saldırdığını gördüklerini söylediler."

"Onu öldürmek için birbirleriyle yarışıyorlardı," diye ekledi bir adam. "Onlar Fulminata'ydı."

Fulminata. Benim emrimle kendisini içine gömdüğü lejyon.

Yaralarımdan ve bitkinlikten sersemlemiş halde başımı eğdim. Bir kasımı daha hareket ettirebilecek miydim, bilmiyordum. Bacak-

larımın arkası ve belim öylesine kötüydü ki zırhımı çıkarmam için adamlarımın yardımı gerekti. Önkol zırhımı parçalanmış kolumdan çıkarırlarken bayılacağımı sandım. Göğsümdeki jileti kıpırdatma korkusuyla göğüs plakasını üzerimde bıraktılar.

Ölmüş botlarımı çıkarırlarken bir kargaşa oldu. Kanlar içinde yalınayak ayağa kalktığımda birkaç adamın sendeleyerek Ekşisurat'ı taşıdığını gördüm. Adamlar onun geçtiğini gördüklerinde bağırdılar. Sağ bacağının dizden aşağısı ve saç çizgisinin üzerindeki deri yoktu. Bir Fulminata Obsidiyeni tarafından derisi kazınmıştı. Hekimler yarayı sararken Ekşi antre ve tavanın duvarlarındaki resimlere bakarak inliyordu. Gözleri deli deli, uzaklara bakıyordu. "Üzgünüm. Üzgünüm," diye mırıldanıyordu. "Tutmaya çalıştık. Gerçekten. Atları vardı. Lanet olası bir süvari saldırısıydı. Bizi buğday gibi biçtiler. Destek güçlerini yakalayacaklar. Bazıları. Atlar! Atlar!"

Hekimlerden biri, "Şok geçiriyor," dedi, ardından göğsümdeki jileti gördü. "Efendim..."

"Kaybedecek zaman yok. Bu sadece bir akciğer."

Ekşisurat sağlam kolumu tuttu. "Palyaço. Çakıl. Güvendeler mi?"

"Evet," dedim. "Güvendeler. Sevro'nun yanındalar."

"Bunu başarsa başarsa o çirkin piç başarır."

Hekime, "O yaşayacak mı?" diye fısıldadım.

"Umarım yaşamaz," dedi Thraxa. Kızıllar zırhını çıkarmasına yardım ederken heykelin kaidesine yaslanıyordu. Lysander ve adamlarının karnına açtıkları delikten yoğun kan kaybediyordu. "Bitti. Buraya kadarmış. Bunda utanacak bir şey yok. Elimizden gelenin en iyisini yaptık." Çekici gitmişti. Yedek jileti kucağında duruyordu. "Ama o yaratığın işkencesine maruz kalmayacağım. Atalantia üzerimizde deney yapacaktır. Bu işin tek bir onurlu sonu var."

Yanına yürüdüm ve jileti aldım.

"Bitmedi," diye tersledim onu. Birkaç yüz yorgun surat dönüp bana baktı. "*Bitmedi*!" diye bağırdım onlara. "Savaşabilecek durumda olanlar, ortada toplanın." Birkaç sağlam adam toplandı.

"Darrow." Thraxa bıçağını almak için elini uzattı. "Ben kendi bildiğim gibi öleceğim. Sen kendi bildiğin gibi."

Sonuna kadar sadakat göstermiş biri için elimden daha fazlası gelmezdi. Jiletini ona geri verdim.

Kelimelerin tarif edemeyeceği bir yorgunlukla, sağlam olanları geri kalan silahlarla Höyük'ün savunma hattını oluşturacak şekilde ayarladım. Atalantia geldiğinde bir önemi olacakmış gibi. Keskin nişancıları geçide gönderirken omzumda birinin elini hissettim. Adamı öldürmek için hızla döndüğümde karşımdakinin çökmüş, yorgun ve yaralılardan, dirseğine kadar kanlar içindeki Harnassus olduğunu gördüm. "Darrow. Yeter. Yapacak başka bir şey yok."

Bir şey demedim çünkü haklı olduğunun farkındaydım.

Lune'un peşinden gönderdiğim Kızıl nişancılardan biri, kafasının yanında derin bir yarayla yanımıza geldi. "Sizi yeraltından dışarı çıkarabiliriz, efendim." Görünüşe bakılırsa, adamlarım arasından, hâlâ bir umut olduğunu düşünen sadece oydu. Onu bu düşünceden vazgeçirdim.

"Tünel girişleri çöktü. Gemiler bitik durumda. Gidecek hiçbir yer yok." Bir gürültü duyarak dönüp Harnassus'a baktım. "Bunu duydun mu?"

"Neyi?"

"Bir gemi motoru."

"Nereye gidiyorsun? Darrow!"

Höyük'ün kulesine giden merdivenlerden çıkmam tam iki dakika sürdü. Yolun yarısında kustum. Kusmuğum kan yüzünden koyu renkti. Uzuvlarım soğuktu ve titriyordu. Göğsümdeki jilet öyle fena acıtıyordu ki elimden gelen tek şey, şehre bakarken nefes almaya odaklanmaktı. Karanlıkta görülecek bir şey yoktu. Lysander'ın büyüsünü kıran hiçbir ışık yoktu. Sadece belli belirsiz, okyanus sesine benzer çığlıklar duyuluyordu. Ne denizi aydınlatan bir ışık vardı ne de suyun üzerinde bir gemi. Benim hayal ürünümdü. Hayali bir umut. Harnassus nefes nefese yanıma gelirken, ağrıyan eklemleri yüzünden bir küfür savurdu.

Biraz sonra, "Üzgünüm," dedi.

Bir şey demedim.

"Glirastes EMD'ye bir şey yapmış. Gizlice hazırlamış. Görmemiz gerekirdi. Buna engel olmalıydık. Sana yapabileceğimizi söylemiştim. Ona ayak uydurabileceğimizi sanmıştım..." Gözüpek kumandan tam zayıflık belirtisi gösterdiği sırada ona baktım. Tek bir ürpertiydi; gizli, yüklü derinliklerinden gelen ve bir an içindeki özgüvensiz çocuğu ortaya çıkaran bir ürperti. Her zaman doğru olduğundan kuşkulandığı şeyi fark ettiği anda beliren ürperti: çok derin sularda ilerlediğini.

Bunca zaman, onun onayını alamamaktan çekinmiştim. Dansçı'nın yokluğunda bana bir bakıma baba figürü olmuştu. Ben bile şimdiye kadar fark etmemiştim çünkü bir babanın ürperdiğini görmek başka hiçbir şeye benzemezdi. Sonra o çocuğu gömdü ve tekrar Harnassus oldu; Vox'un Kahramanı, adamların çatık kaşlı lideri.

"Bu dünyanın lanetini biliyor musun?" diye sordum, Oymacı'nın bana yaptığı vücuda bakarak. "En büyük yetenekler en kötülerimize verilmiştir."

"Onları kötü kılan, yetenek olduklarını fark etmemek," diye karşılık verdi, Lysander'ın lejyonlarından ilki aşağıdaki ağaçlıklı yolu doldurmaya başladığı sırada. Adamlarım, içeride güvende olabileceklermiş gibi, basamaklardan çıkarlarken can veriyorlardı. "Seni kıskanırdım." Ona baktım. "'Neden o?' diye sorardım. Ares neden beni değil de fakir bir madenciyi seçti? Küçük düşürücüydü. Vox'u yaratan küçüklük. Bizi bu duruma getiren küçüklük. Ama karın Cumhuriyet'e inanmıştı, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Sen inanmadın. Her defasında inancını biraz daha kaybettiğini gördüm. Hepsini tek başına çözmeye çalıştın. Bu yüzden yoluna çıktım. İstediğin şeyin bu olduğunu sandım. Muhteşem bir son. İşte şimdi burada..." Gözlerimin içine baktı. "Cumhuriyet için değilse, bir kahramanın sonu için değilse, neden... neden devam ediyorsun?"

Bazen basit bir soru uyumakta olan yanıtı uyandırırdı.

"Kafamda, Virginia'nın yanında uyanacağıma dair hayali bir görüntü vardı. Uyumasına izin verip kahve ve kahvaltı hazırlamak için uyandığım. Uyandıklarında, karım ve oğlum beni mutfak masasında okurken ya da bir şeyler yaparken bulacaklardı."

"Bu kadar mı?" dedi.

"Bu kadar."

Bir kahkaha patlattı.

Hakaret edercesine gökyüzü aydınlanmaya başladı. İnen yıldızKabuklarından düşen sürtünme alevleri adeta birleşti. "Eh... O sürtünme izlerinden birinin Atalantia veya Ajax olduğunu tahmin ediyorum. Bizi canlı ele geçirmek isteyeceklerdir." Başıyla onayladı. "Son bir saldırıda ele geçirilme riskini almayacağım. Celtex etki ettiğinde ortalığı karanfil ve erimiş lastik kokusu saracak. Bayılacağız. Sonra cehennemde uyanacağız."

Sürtünme izlerinden yansıyan ışık Harnassus'un gözlerine vuruyordu. "Gördüğüm son şeyin bu olmasına izin verirsem ne olayım. Sen de aynısını yapmalısın." Duraksadı. "Adamlarımın hiçbirinin esir alınacaklarını sanmam. Nihayetinde onların yanında olursan bu onlar için çok şey ifade eder." Ben cevap vermeyince merdivenlerden aşağı inmeye koyuldu.

"Harnassus." Durdu ve döndü. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Vicdanım olduğun için." Ona gülümsedim. "Karım bazen buna ihtiyacım olduğunu söylüyor. Bunun kolay bir rol olmadığını biliyorum."

"Ne rol ama." Gitmeden önce kahkahayla güldü. "Ne rol ama."

Kulede tek başıma durup sürtünme izlerinin şehrin üzerindeki parıltısını izlerken, ya kaçınılmaz son bu değilse diye düşündüm. Ya tüm umudumuz, zamanın sınamasına dayanamayan zayıf bir dinden başka bir şey değilse. Korkuluğa doğru derin bir iç çektim ve sağlam elimi saçlarıma götürdüm. Zırhımın içinde bir tıkırtı oldu. Oğlumun anahtarını zırhın içinden çıkardım, ona baktım ve bir sızı hissettim. Bu kadar küçük bir şey nasıl bu kadar çok şey ifade edebilirdi? Şimdi bile, oğlumu bir daha asla göremeyeceğimi

bildiğim halde, burada benimleymiş gibi hissediyordum. Sanki bu son anlarda eşim hâlâ yanımdaydı. Dünya onlara karşı çok acımasızdı. Ben de kendimce çok acımasızdım. Ancak güzellik de vardı. Bir anlık, gerçek bir güzellik.

Kayıp şehre baktım ve küçük bir rahatlama hissine kapıldım.

Dünyada umut aramayı sürdürmüştüm. Doğru telleri çekersem dünyanın kurtulmasını beklemiştim. Yeterince çaba gösterirsem, emeğimin karşılığını almayı. Ancak dünyanın yaradılışında bu yoktu. Onun yaradılışı tüketmek üzerineydi. Zamanla hepimizi tüketecekti ve gezegenler de güneş ölene dek dönmeye devam edecekti.

Belki de mesele bundan ibaretti. Bir gün karanlık her şeyi içine alacak olmasına rağmen, en azından gözlerinizin aydınlık anları görecek kadar açık olduğunu bilmek.

Uyluk çantamı açıp bir kutu çıkardım. Dago'nun Lykos toprağını avucuma döktüm. Sondan önce evimi bir kez olsun görmek isterdim.

Arkamda bir hava akımı oldu.

"Tanrılar aşkına. Yine mi kara kara düşünüyorsun? Bazı şeyler hiç değişmiyor," dedi bir ses.

Dönüp baktığımda geçmişten bir suret gördüm. "Cassius?"

"Merhaba, beyefendi. Kavax yardıma ihtiyacın olabileceğini söyledi."

87

LYSANDER

Hayalet

Sokaklar kandan kıpkırmızıydı ve çığlıklar yankılanıyordu. Darrow'un ordusu tamamen bozguna uğramıştı. Atalantia'nın yörünge kuvvetlerinden zırhlı askerler havada buhar izleri bırakıyorlardı. İnsanlar şehirden yürüyerek veya körfezden yüzerek kaçarken suyun üzerindeki gemilerin motorları yüzünden pişiyor, Sirenler Körfezi boyunca büyük bir katliam yaşanıyordu. ŞalomaGemileri karanlık uzay limanına iniş yapıyorlardı. Ve Votum Höyüğü'nün önündeki avluda, serbest bırakılmış binlerce savaş esiri ve zırhlı lejyoner toplanıyordu.

Kalindora'nın, Küller Lejyonu hekimi tarafından kaldırılıp götürülmesini izledim. Darrow'un onda açtığı yaralar korkunçtu, ancak travma servislerinin iyi edemeyeceği kadar değildi. Yaşayacaktı. Ancak Darrow'un peşinden gitmek üzere onu orada bıraktığım için suçluluk duyuyordum. Kanamayı, yanında bıraktığım Pretoryenlerden daha iyi durduramazdım ama bırakmış olmam asil bir davranış değildi. Bu yaşananların hiçbirinde asalet yoktu.

Arkamda bir patırtı oldu. Rhone'un eli tüfeğine gitti. Dönüp baktığımda Ajax'ın bir Kül Muhafızları ekibiyle indiğini gördüm.

Demir Leoparları, dudaklarında benim adımla, kanlar içinde ve zaferle geçip giderlerken Ajax'ın leopar miğferinin yakasına doğru kaymasındaki ironi kimsenin dikkatinden kaçmamıştı. Korkunç adamın içindeki güvensiz çocuğun hele hiç.

Adamlarını Heliopolis'in fırtına duvarı önünde terk etmişti.

Ve beni burada canlı bulmuştu.

Elli kiloluk ileri teknolojili zırhı ve silahlarıyla, yorgun düşmüş lejyonlar ile ileri teknolojili askerlerle kaynayan avluya ve İmparator Kanı'nın üzerinde üstüm başım hırpani, kir içindeki bana baktı. Erimiş yüzümü, aygırı, kendi Leoparlarının tezahüratlarını inceledi. Söylemeyi planladığı şey her neyse sıkı bir formalite içinde gizli kalmıştı: "Selamet üzerine olsun, Lysander."

Ama gözlerindeki şey nefretti. Sanki tüm bunları onunla alay etmek, onu kandırmak ve Atalantia'nın yatağındaki yerini çalmak için yapmıştım. Bir an, beni ordunun önünde vurmanın uzun vadede buna değip değmeyeceğini düşündü.

Askerlerini selamladım. "Pretor Grimmus, düşman dört gruba ayrıldı. En kalabalığı Atlas au Raa'nın esir tutulduğu *Sabah Yıldızı*'nda toplanmış durumda. Henüz yapmadılarsa, bir grubu, onu infaz etmelerinden önce göndermenizi tavsiye ederim. İkinci en kalabalık grup tüneller kazdıkları dağlara gitti. Diğerleri şehrin içinde ve kanalizasyonlarda saklanıyor. Ancak Darrow Höyük'te. Çok ağır yaralı."

"Kim yaraladı?" diye sordu Ajax.

"Ben." Eyerimden Darrow'un kabzasını çektim ve ona fırlattım. Anlamakta güçlük çekerek şaşkınlıkla bakakaldı. Etrafındaki subaylar da aynı sessizlik içindeydiler.

"Nasıl?" diye sordu Ajax.

Öne eğildim. "Hangi kısmı?"

"Sen kimsin evlat?" diye sordu bir Falthe Pretor'u.

"O Silenius'un kanından," dedi Cicero arkasından. Votum vârisi hayattaydı ve hapishane firarından üstü başı kirle kaplıydı. Etrafında bir düzine askerle, yırtık pırtık giysileri içinde yürüyordu. Kız kardeşi, beraberinde ışıl ışıl bir şövalye sürüsüyle yanında ona

eşlik ediyordu. Atalantia'nın lejyonları şehirlerini ele geçirirken, başka bir oyun görmüşlerdi.

"Vâris kaosun ucundan döndü," dedi Cicero. Şövalyeleri dikkat kesilip beni selamladılar. "*Yaşasın* Lune!"

Ajax'ın gözlerindeki nefret koyulaştı ve Eşsizlerine toplanmaları için seslendi. Işıltılı bir düğüm oluşturdular ve Höyük'e doğru yola koyuldular.

"Zaferini elinden almaya çalışıyorlar, Lune," dedi Cicero. "Onlara katılalım mı?"

Ajax'ın etrafındaki tehlikeli şövalyelere, muhtemelen çölde öldürdüklerimin arkadaşlarına baktım. Bu kaosun içinde yanımdan geçerlerken omurgamı parçalamaları işten değildi. "Katılmayalım derim."

Votum ve Kül Lejyonlarından dört yüz Eşsiz Yaralı, Höyük'e doğru ilerlemeye devam ediyordu. Kapılar buharlaşırken Pretoryenlerimle birlikte meydanın ortasına oturdum.

Rhone, çok sayıda Heliopolis'linin askerlere getirdiği tatlı şarapları görmezden gelerek yanıma çöktü. Haftalarca süren kuşatma sonrasında işgalcilerin temizlenmesi beklenirken şehrin bir yanma kutlama havası, diğer yanına katliam hâkimdi. Şarabın günlerce kanla birlikte akacağını tahmin ediyordum.

"Bir sorun mu var, Sefir?" diye sordum.

"Köle Kralı'nı öldüren sen olmalısın."

Askerler Höyük'e akın ediyordu.

"Bugün zafer elde ettik, Pretoryen. Oburluk yapmayalım. Lejyonlar kapıları kimin açtığını biliyor," dedim diğer Pretoryenlerin duyabilecekleri şekilde yüksek sesle. Şarap kadehlerini tokuşturuyorlar ve yakmaçları aralarında gezdiriyorlardı. Çölde yanıma bin Gri hücum piyadesi gelmişti. Onlardan geriye üç yüz tane kalmıştı. İçlerinde yara almamış bir kişi bile yoktu.

Höyük aniden bir ateş kaosuna döndü. Darrow'un son bir direniş daha göstereceğinden şüphem yoktu. Ancak çatışmaya gelişmiş silahların dahil olmasıyla, sonucun ne olacağı belliydi.

Çağımızın ekipmanıyla donatılmış bir şövalye, bin atlıya bedeldi. Belki daha fazlasına.

Ellerimi kırık bıçağının kabzasında gezdirirken çağrıştırdıkları karşısında karışık hisler içindeydim. O beni çölde devirmişti. Ben onu burada yaralamıştım. Ama ikisi de birbirine karşı gerçek bir test değildi. Karşılaşmamızdan önce her savaşın akıbeti belliydi. Benimki Yağmur'un kaosuyla belirlenmişti. Onunkiyse, kendisini köşeye sıkıştıran bir dizi felaketle. Azrail'i yenmemiştim. Sadece düşmüşken ona vurmuştum. Savaş üstünlüğü yanılsamasına kapılmamıştım; zaferim, yıkılmış bir ev sahibine ve bitap düşmüş bir adama karşıydı. Çağımızın efsaneleri sonbahar yaprakları gibi birer birer düşüyordu ve onlar gittiği zaman, yokluklarında daha mı az olacaktık?

Değersiz görünüyordu.

Ölümü yaklaşmışken, dünyalar şimdi sanki daha boştu. Neredeyse Cassius öldüğünde olduğu kadar boş. Gençliğimin devleri birer birer yok oluyordu ve onların gölgelerinden kurtulurken, kendimi özgürleşmiş hissetmiyordum. Yoksun kalmış hissediyorum.

Hiçbir şey kalıcı değildi. Kimse için kaçış yoktu.

"Fatura nihayet geldi," diye fısıldadım.

Rhone ne dediğimi sordu, ancak Höyük'te ateş sesleri duyulurken dikkatim dağıldı. Bir şey olmuştu. Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım. Gökyüzünden yırtıkKanatlar inerken, avludaki askerler yukarıyı işaret ediyorlardı.

Voooooooooov.

Siper aldık. Parçacık ışını Höyük üzerinde yükselen tanrı Helios'un bacaklarına uzandığı sırada muazzam bir ışık yayıldı. Heykel bir iniltiyle devrildi ve denize düştü. Jüpiter aşkına... Darrow'un nasıl elektroniği olabilirdi? Şehirdeki her şey yanmıştı. Tabii takviye güce sahip olan bir tek biz değilsek başkaydı.

Gerçekten de enkazın içinden yükselen ince, hırpalanmış bir geminin peşinden Altın şövalyeler çıkıyorlardı. Gemi avluyu dolduran askerlerin üzerinde alçaktan uçuyordu.

O gemiyi tanıyordum.

Bir şövalye garaj bölmesindeki açıklığı dolduruyordu. Bu Darrow değildi. Zırhı parlak beyazdı. Miğferi doğmakta olan bir güneşi andırıyordu. Miğfer geriye kayarak yüzünü ortaya çıkardı ve bir an göz göze geldik.

Cassius...

Kapı kapandı. *Arşimet*, ona evim dediğim zamanlar sahip olduğu teknolojiden çok daha ileri bir gizleme cihazıyla yarı saydam dalgalanıyordu. Bir ses patlaması eşliğinde, peşinde Kül Lejyonları'yla, gökyüzüne doğru hızla yükseldi.

Diomedes yalan söylemişti. Cassius yaşıyordu. Ve Darrow son anda yırtmıştı.

Yüreğim içten içe sevinçle dolmuştu, bir yandansa saf amacı doğrultusunda şaşkınlıkla gölgelenmişti. Savaş devam ediyordu.

88

LYRIA

Merkür Düştü

Ulysses, Mars'ta, Victra'nın atalarının yurdu ve deniz arasındaki bir gül bahçesine gömüldü. Julii şehri Hippolyte, suyun karşısında zümrüt takımadalara uzanıyordu. Victra önümdeki mezarın hemen karşısında duruyordu ama kendi şehri kadar uzak görünüyordu. Üzeri baştan aşağı yeşildi. Yas rengi siyahtan çok daha hoşuma gitmişti. Vadi'de bizi beklediğini söyledikleri zümrüt tepeleri andırıyordu.

Keşke acısını dindirebilseydim ama elimden gelen tek şey burada durmak ve taş gibi ifadesiz suratının ardında acı çekmesini izlemekti. Bu acının, keskin ısırıklarla değil, yavaş yavaş öğüterek yaraladığını biliyordum. Korku duyulan kızı mezarın üzerine eğildi, kardeşine bir şeyler fısıldadı ve annesinin yanında korumacı bir şekilde durdu. Bunu ondan iyi bilen kimse olamazdı. Julii'nin yaralı kalbini yatıştırmaya yetecek bir kelime yoktu.

Cenazeye sadece beş kişi katılmıştı. İki Julii, Azrail'in oğlu, Volga ve ben. Yarattığı boşluğun yanında maiyetimiz acınası derecede küçük görünüyordu. Yine de buraya ait olmadığımı hissetmekten kendimi alamıyordum.

Ephraim geldikten sonra Victra ile ben oğlunun cesedini Maeve'in evinden almak üzere balıkçı köyüne gitmiştik. Victra onu

Attika'da yıkamış ama oraya gömmeyi reddetmişti. Gemisine binmeden önce bana tek söylediği, "Evinde uyuyacak," oldu.

"İşte şimdi uyuyorsun," diye fısıldadı Victra mezara ve sonra dönüp kıyıya yürüdü. Pax peşinden gitmek için davrandı. Electra onu tuttu ve Pax durup Victra'nın, omuzları sarsılarak suya dalışını ve batan güneşe doğru yüzüşünü izledi.

Neredeyse gözden kaybolduğunda, Electra, peşinden kıyıya gitmemiz için başıyla işaret etti. Dalgaların kıyıya sürüklediği odunlardan ateş yakmasına yardım ettik. Volga ve ben kumda çocukların yanında otururken içimde aşırı bir sakinlik ve durgunluk hâkimdi. Güneş batar batmaz Electra konuştu.

"Ben annemin ve babamın eşit bir parçasıyım. Ama biz Julii'lerin bir geleneği vardır. Senin borcun yüzünden ailenin kanı dökülürse, güneşe doğru yüzersin. Battığında geriye bakabilirsin. Kıyıda seni eve davet eden bir ışık görünmezse yüzmeye devam edersin." Bir an sustu. "Bazıları asla geriye dönüp bakmaz."

Volga, Ulysses için yanımda sessizce ağlasa da bugün bir bakıma iki kişiyi defnetmişti. Ephraim'in, Sefi'nin yanına dönmesini istediği için Pax'ı hâlâ affetmiyordu. Julii muhafızlarını bir şekilde kandırıp bir gemi çalmak için iniş pistinde on iki saat beklemişti. Peşinden gitmeye çalışmıştım ama Victra engel olmuştu.

Fá ve Obsidiyenler Olympia'yı bir moloz ve ceset yığını halinde bıraktıklarında, oraya ilk inen, üç gün sonra Julii asker ve yardım gemileriydi. Kampımın imha edilişi bile beni Olympia'ya hazırlamaya yetmemişti. Hayatımda daha önce hiç bu kadar çok karga ya da vahşi köpek görmemiştim. Kokuya dayanamayacağımı düşünmüştüm fakat sonra Volga'yı yüksek şehrin basamaklarına oturmuş, Ephraim'i sarmalar vaziyette bulmuştuk. Parçalarını bir araya getirmeye çalışmıştı ama Volga ayağa kalktığında Ephraim'in vücudu parçalara ayrılmıştı. Yüzündeki ifadeyi asla unutmayacaktım. Yüreğimdeki taşı sökerek yerine empati dolu bir yara bırakmıştı.

İki gözü oyulmuş deli bir Obsidiyen dışında bize felaket şehrinde neler yaşandığını anlatacak hiçbir görgü tanığı yoktu. Obsidiyen'i,

bir tahtın dibinde, üzeri pelerinle örtülü bir cesede yaklaşan kargaları kovalarken bulduk. Pax ve Electra deli Obsidiyen'i ve koruduğu cesedi tanıyorlardı.

Bir şekilde onu bir sağlık mekiğine götürecek olan Güneş Muhafızları'ndan kaçmış ve ölü şehirde asla bulunamayacak şekilde gözden kaybolmuştu. Pax, Ephraim'i kimin öldürdüğünü söyleyemiyordu ama biz Sefi'yi kimin öldürdüğünü ve şehri kimin yağmaladığını biliyorduk. *Pandora*'ya saldıran canavarın ta kendisiydi.

Volsung Fá.

İsim bizim için bir lanet gibiydi. Pax, Obsidiyenler üzerindeki kontrolünün Mars için ne ifade edeceğini açıklarken, anlamı daha da derinleşen bir lanet. Sırada hangi şehri yağmalayacaklardı? Cumhuriyet, sadece iki hafta içinde Julii, Sefi, Valdir ve Valkyrie'leri deviren adamdan kurtulabilecek miydi?

Volga'nın adının da yakında bu listeye ekleneceğinden korkuyordum.

Ephraim'in intikamını almak istiyordu. Bu ona daha fazla acıdan başka bir şey getirmeyecekti. Harmony'den öç alma konusunda içim soğumuş olsa da, artık bir bütün olmuşum gibi hissetmiyordum. Beni bu bile iyileştiremediyse nasıl huzur bulacaktım?

Ephraim'i sevmezdim ama o Volga için baba gibiydi. Volga'nın Victra'ya nasıl baktığını görmüştüm. Victra'nın ona akıllıca bir hakaret savuracağı sırada yüzündeki o hafif gülümsemeyi. Victra'nın geri dönmesi için Uluana'ya sessizce dua ederken gözleri karanlık suya daldı. Çok kolay seviyordu.

Ama duaları karşılık buldu.

Victra yola çıktıktan altı saat sonra geri döndü. Elbisesi denizde kaybolmuştu. Bacakları onu yarı yolda bırakınca yaralı bir hayalet gibi sahilde sendeledi ve ateşin başında aramıza oturdu. Pax'ın pelerinini uzatmasını görmezden geldi ve sonunda Electra'nın binici pelerinini alana kadar çıplak bir şekilde oturdu. Dişleri birbirine vurmayı bıraktığında, gözleri üzerimizde gezindi.

"Bir fatura ödendi. Başka borçlarım var." Electra ve Pax'a baktı. "Sizi ilk gördüğümde ikinize de can yemini ettim. O yemini şimdi

burada yineliyorum." Gözleri bana ve Volga'ya çevrildi. "Siz ikinize de, ilk kez şimdi yemin ederim. Düşmanlarınız düşmanlarımdır. Hatalarınız hatalarım. Hayatınız hayatım. Yalanım yoktur. Her çağrınızda, Barca Hanesi'nden karşılık bulacaksınız."

"Ben de yemin ederim," dedi Volga.

"Katılıyorum," dedim.

Pax öne eğildi. "Teknik olarak şöyle demeniz gerek: 'Bana borçlu değilsin.' O da diyecek ki..." Electra, kafasının yanına vurunca Pax çenesini kapattı.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordum Victra'ya. "Kızlarının yanına mı gideceksin?" Hâlâ nerede olduklarını söylememişti.

"Hayır, savaşa gideceğim," diye yanıtladı. "*Pandora* ele geçirilmiş olabilir ancak filomun geri kalanı sağlam. Kocam Luna'da alıkonulmuş durumda. Dostum ise Merkür'de. Sonrasında da ailemin yerine göz diken kadının hakkından geleceğim."

"Atalantia," diye mırıldandı Electra dayanışma içinde.

"Kardeşlerim Merkür'de," dedim.

"Araca ihtiyacın var mı?" diye sordu Victra.

"Hayır. Volga ile Dünya'ya gidiyorum." Volga şaşkınlıkla baktı. Henüz konuşulmadıysa da onu nereye gömmek istediğini biliyordum. "Ephraim, kendisini öldürenlerin peşinden gitmeni istemezdi."

"Adını söyle," dedi.

"Kimin yaptığını bilmiyorsun."

"Adını söyle."

"Fá," diye yanıtladı Electra benim yerime.

"Ephraim onun uğruna ölmeni istemezdi," dedim. "Bunu biliyorsun. Ben yeğenimi bulacağım, sen de onun böylesini isteyeceğini söylediğin gibi Ephraim'i Güney Pasifik'e gömeceksin." Cevap vermedi. "Victra, bir gemiye ihtiyacım olacak."

"Uçurabilecek misin?" diye sordu Victra kuşkuyla.

Volga'ya baktım. "Umarım."

Sabah Volga ve ben, içinde Ephraim'in kalıntılarının bulunduğu tabutu Victra'nın yolculuk için bize verdiği bir Julii yarış gemisine

yükledik. Victra, Volga'nın tabutu içeri sabitlemesini seyretti. "Bu doğru değil," dedi Victra. "Sen kendi intikamını almışken onu kendi intikamını almaktan uzak tutman."

"İntikamlar sana yetmedi mi?" diye sordum.

"Atalantia nefes alırken yetmesi mümkün değil. Fá nefes alırken de. Onlar benden oğlumu aldılar."

"Diğer çocuklarını da mı kaybetmek istiyorsun?"

Gözleri bana çevrilirken bir anda kim olduğumu ve onun kim olduğunu hatırladım. "Ayağını denk al, Kabarcık."

Bu kadın şehirlere ve filolara sahipti ama tüm lejyonlarının ve gemilerinin gücünden korkmaktan ziyade kaybına hürmetimden üzerine gitmedim. Günün sonunda, o sadece bir anneydi.

Bir Güneş Muhafızı Victra'nın yanma koştu ve duyamadığım bir şeyler fısıldadı. Victra kaşlarını çattı. "Gelsinler."

"Hepsi mi?"

"O Azrail'in korkunç lanet kardeşi. Başka ne olacaktı?"

Beş dakika sonra, on Cumhuriyet mekiği iniş pistini doldurdu ve Mars BaşValisi mekikten indi. Rollo değildi. Nasıl olduysa tüm bu karmaşada, Vox onu Hisar'da bir silahlı çatışmada öldürmüştü. Onun yerine artık Kieran O'Lykos vardı. Kardeşi ile aynı türden olduklarına bin şahit isterdi. Benden iri sayılmazdı. Kahkaha ile Defne Bayramı dansları için yaratılmış bir surata sahipti. Ancak arkasında iki yüz Ares'in Oğlu'yla beraber büyük adımlarla Victra'nın yanına gelirken gülmüyordu. Kusacak gibi görünüyordu.

Güneş Muhafızları müttefiklerini saygılı bir biçimde başıyla selamladı.

Zırh üzerine boyanmış çivili miğferi görmeyeli yıllar oluyordu. Gerçekten insanın kanını donduruyordu. BaşVali, Victra'yı kucaklayarak selamladı ve Volga'ya baktıktan sonra Pax ile Electra'yı kucağına alıp –cüssesi düşünüldüğünde ne kadar kaldırabilirse o kadar– kaldırdı. Onları öpücüklere boğduktan sonra kederli bir ifadeyle Victra'ya döndü.

"Özel konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu. Victra ona kıyıyı işaret etti. Victra ve BaşVali su kenarında yürürken

askerler de sohbet ediyordu. Pax dikkatle izliyordu. "Ne diyorlar?" diye sordu Volga.

"İşitmem o kadar iyi değil," diye yanıtladı Pax.

"Kararların da öyle," dedi Volga açık açık. Pax ona baktı ve tam bir şey diyeceği sırada Volga sırtını döndü. Henüz on bir yaşındaydı ve insanları ölüme göndermeye başlamıştı bile. Volga onun bu ağırlık altında ezilmediğini düşünüyorsa, yanılıyordu. Çocuk acı çekiyordu.

Ephraim onu etkilemiş olmalıydı.

Zaten bu konuda iyiydi, değil mi?

BaşValinin söylediği bir şey üzerine Victra'nın boğazından bir haykırış koptu. Onun yanından uzaklaşarak yanımıza geri geldi. "Volga, gemiye bin," dedi. Gardiyanları da Volga kadar şaşkın görünüyorlardı. BaşVali peşi sıra geldi.

"Ya bu ya da başka bir Olympia," diye seslendi BaşVali.

"Ne zamandan beri canavarlar karşısında diz çöküyoruz?" diye çıkıştı Victra, minik adama doğru geri yürüyerek. "Ne zamandan beri kendimizden olanı yüzüstü bırakıyoruz?" Başparmağını kendi göğsüne götürdü. "Ben Victra au Barca'yım. Ben dostlarımı *feda etmem.*"

Azrail'in kardeşi geri adım atmıyordu. "Heliopolis düştü." Yüreğim burkuldu. Kardeşlerim... Ama söyleyecekleri bitmemişti. "Özgür Lejyonlar bir adam uğruna katledildi. İki milyondan fazlası kazığa oturtuldu. Kardeşim öldü."

Onun kardeşi.

Çayırdaki çimenlerin rüzgârda hareket edişini izlemek gibiydi. Yetişkin adamların dizleri iniş pisti boyunca çökerek yere çarptı. Ares'in Oğulları'nın haberi yoktu. Güneş Muhafızları bilmiyordu. Victra bilmiyordu. Ona henüz söylememişti. Victra, Pax'a bakarken ölüyormuş gibi görünüyordu. Çocuk olanları elleri titreyerek izliyordu. Victra'nın, BaşValinin yanından bir hışımla uzaklaşırkenki öfkesi tuzla buz olmuştu.

Ben de içimde bir şeylerin parçalandığını hissettim. Ne olduğunu bilmiyordum. Kardeşlerimin öldüklerini kabulleneli uzun

zaman olmuştu. Bu boşluk Azrail içindi. Sanırım onun ölmeyeceği konusunda tuhaf bir inancım vardı. Bazıları, o yaşadığı sürece, Toplum'un bir daha asla geri gelemeyeceğini düşünürdü.

Ama artık her şey mümkün görünüyordu. Azrail ölmüştü.

Ve hepimizin içinde bir şeyleri öldürmüşlerdi.

"Akşamüstüne kadar tüm Mars'ın haberi olacak," dedi BaşVali. "Victra, *kardeşim* öldü. Virginia'nın sana, bir adam gönderdiğini söylediğini biliyorum. Merkür'e gittiğinden beri haber alınamıyordu. Her ne olduysa, sağ kurtulan olmamış. Bir de, Silenius'un Vârisi geri döndü." Victra kaskatı kesildi. "Atalantia, Luna'ya doğru yola koyulacak. Vox yola gelmezse... Dünya direnemez. Geriye sadece Mars kalıyor. Yaklaşanları düşününce Obsidiyenlerle savaşmayı göze alamayız. Bunu sen de biliyorsun." Aralarında dile getirilmeyen bir iletişim oldu. Bize söyleyemeyecekleri bir şey. "Eski borçların vadesi doluyor."

Victra dönüp Volga'ya baktı. "Ona bir yemin ettim."

Volga şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Ona niçin bakıyorsun?" diye çıkıştım. "Neler oluyor? Victra?"

"Cesaretin varsa ona sen söyle," dedi Victra, BaşVali'ye.

Adam yorgun görünüyordu ama sesi neredeyse yatıştırıcıydı. "Volsung Fá, vatandaşlarının yarısından fazlasını zincirlere vurarak Olympia'yı terk ettikten sonra bize bir heyet gönderdi. Kendisi Ragnar Volarus'un babası olduğunu iddia ediyor." Pax irkildi. BaşVali üzüntülü bir ifadeyle Volga'nın gözlerinin içine baktı. "Ve Cumhuriyet'e yönelik başka şiddet eyleminde bulunmayacağı sözünü vererek bize katliamından sağ kurtulanları verme ve Mars'tan ayrılma teklifinde bulundu..."

"Mars'tan ayrılmak mı? Ne karşılığında?" diye sordum.

"Torunu," dedi Victra. Volga kılını kıpırdatmadı.

Bir ona bir diğerlerine baktım. "Siktirsin."

Volga'nın ağzı açılıp kapandı. "Ama..."

"Bir Grimmus köle evinde doğdun," dedi Victra. "Şimdi ölü olan Wrothga adında ölü bir Dünyalı gladyatör ile yanında savaştığım bir adamın ürünüsün. Sen Ragnar Volarus'un *kızısın*. Ve Fá

denen bu adam gerçeği söylüyorsa, yaşayan tek vârisi sensin. Tıpkı ölmeden önce Sefi'nin de olduğu gibi."

"Ne?" diye fısıldadı Electra. Pax düşünceli bir şekilde gözlerini kapattı. Volga bir şey fısıldadığı sırada gözlerini açtı.

"Hayır..." Volga önce, sanki onu ya da bir şeyleri kurtaracaklarmış gibi şok içindeki askerlere, sonra kendi ellerine baktı. "Ben bir bağımsız çalışanım." Başını kaldırıp baktı. "Peki Ephraim..."

"Hayır," dedi Pax. "Bilmiyordu." Bana kalırsa yalan söylüyordu.

Elimde bir tabanca olmadığı için hayıflanarak önüne geçtim. "Mekiğe bin, Volga."

Hareket etmiyordu. Akıl vermesi için Victra'ya baktı. "Mekiğe bin. Ben varken ateş etmeyeceklerdir," dedi Victra.

BaşVali, "Sen bir bağımsız çalışansın, Volga," dedi. "Gel bir hesap yapalım. Fá'ya gidersen, o bu gezegenden ayrılır ve sen de milyonlarca hayat kurtarmış olursun. Bunu reddedersen onu yenebiliriz, ancak Altınlar peşi sıra geldiklerinde Mars bir günde düşer. Volga, kardeşim öldü. Kahramanlara ihtiyacımız var."

Bu işini görmüştü.

Volga dimdik doğruldu. Onu mekiğe itmeye çalıştım ama beni tek eliyle durdurdu. "Lyria," dedi. "Lyria. Ephraim'i Güney Pasifik'e götüreceğine ve aileni bulacağına bana söz ver."

"Bunu yapma."

"Ben bir köle değilim. Bu benim seçimim."

"Yapamazsın. Bunu yapmak..."

"Ephraim olsaydı böyle yapardı," dedi. "O beni kötü bir kadın olarak yetiştirmedi. Ama iyi olmam için de yetiştirmedi. Fá beni kendine yaklaştıracak ve kötülüklerinin bedelini ödeyecek." Bana gülümsedi. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Hiç bu kadar küçük ve kocaman bir arkadaşım olmamıştı." Beni alnımdan öptü ve ileri doğru bir adım attı.

Obsidiyen gemileri akşam gökyüzünde kaybolurken Victra'nın arazisindeki bir kuleden gökyüzünü izliyordum. Asteroit kuşağına gittiklerini söylüyorlardı ama kim bilebilirdi? Pax aşağıdan bana katıldı.

Cumhuriyetinden o kadar nefret ediyordum ki yüzüne bakasım gelmiyordu. Mars bizim için Kızıl El'e karşı ayaklanmıştı. Gama ayaklanmıştı. Bu insanlara tam inanmaya başladığım sırada Volga'yı cehenneme yollamışlardı.

"Tanıştığımız zamanı hatırlıyorum," dedi Pax bir süre sonra. "Küstahlık etmiş ve seni incitmiştim. Senden beni affetmeni istiyorum çünkü bunu tekrar yaptım." Dönmemi bekledi. Dönmedim.

"Ne yaptın?"

"Victra yanıma geldi ve bazı sorular sordu. Masumane sorular elbette. Ancak sorduğu şeylerden yola çıkarak sende bir... parazit olabileceği kanısına vardım. Bunun üzerine doktorların, fiziksel durumuna ilişkin raporlarını ele geçirip okudum."

"Baban daha yeni öldü ve sen benim fiziksel durumumu mu inceliyorsun? Nasıl yani? Hayatında hiç bir çift meme görmedin mi?"

Sessizleşti. "Annemin ölmediğini, hayatta olduğunu yeni öğrendim."

Ona baktım. "Hükümdar yaşıyor mu?"

Başıyla onayladı. "Buraya geliyor ve Cumhuriyet'e gücünü Mars'ta toplama emri verdi. Bu yüzden sanırım o gelene kadar çok çalışmam gerekiyor. Özellikle de böylesi ilginç konularda."

"Raporu okuduysan biliyorsun." Kafama vurdum. "Zavallı şey içeri girdi. Olan oldu. İnsanları hiçbir şey bulamıyorlar ve beni öldürmeden onu nasıl çıkaracaklarını bilmiyorlar. Ancak küre var ve artık benim."

"Tüm istediği tamir edilmekken niye çıkarılmasını isteyesin ki?" diye sordu. "Sana talimat vermiyor mu?"

Yanıtlamadım. Şu an bile parazitin dürtülerini hissediyordum. Şehrin yakınında artmıştı. Belki de iletişim kuleleri yüzündendi. Daha önce hiç gitmediğim bir yere gitmek, evime dönmek için içim içimi yiyordu. Ama biliyordum ki bunu isteyen aslında ben değildim çünkü bir evim yoktu ve bu duygu çok uzaklardan geliyor gibiydi. Sonra Pax rapora dahil etmediğim bir şey söyledi.

"Ey benim dağ sümbülüm, hangi çobanlar bastı üzerine pervasız, hoyrat ayaklarıyla? Artık kırılmış bir mühürsün: Toprağın üzerinde kızıl bir leke. Figmentum es."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Sen bunu nasıl..."

"Demek haklıyım." Kendi kendine gülümsedi. "Her şeyi okudum ve bağlar kurdum. Sadece on kişinin erişimi olan dosyalar buna dahil. Annem hazırlıklı olmamı istedi ve sanırım sana nasıl yardım edeceğimi biliyorum. İstihbarat şefinde de... ilgili bilgiler var. Fark yaratabilecek biri olmak istemez misin, Lagalos'lu Lyria?" Başını kaldırıp Obsidiyen filosuna baktı.

"Seni Victra mı gönderdi?"

"Hayır. O seni dönüşebileceğin şeyden korumak istiyor. Ancak tek bildiği, Hayal'den paraziti devraldığın ve ondan... avantajlar elde ettiğin. Gerçekte ne olduğu veya nereden geldiği konusunda hiçbir fikri yok."

"Senin var, öyle mi?"

"Şüphelerim var."

Yemi yutmadım. "Kardeşlerim Heliopolis'teydi. Ailemden geriye kalan bir tek Liam var."

"Aile kan bağından fazlasıdır."

Gemilerin ardından baktım. O kızların kendilerini kurtarmalarına yardım etmiştim. Victra'ya yardım etmiştim. Volga'ya yardım etmiştim. Ufaklık haklıydı. Bir fark yaratmak istiyordum.

"Ya sana Liam'ı, bilgisayarın başından kalkmadan senin bulabileceğinden daha kolay bulabileceğimi söylesem? Sen de benim için bir şey yapar mısın?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Daha açık konuş."

İç asteroit kuşağının ince bir holoHaritasını çıkarıp bana uzattı. "Hiç Göz diye bir şehir duymuş muydun?"

89

LYSANDER

Uzun Gecenin Zaferi

Leydi Beatrice'ten Heliopolis'e baktım.

Cassius yaşıyordu. Nasıl veya neden, bilmiyordum. Fakat bir şekilde Çeper'in sapıkça adaletinden sağ kurtulmayı başarmıştı. Diomedes'in bu işte bir parmağı olmalıydı. Onuru adına mı canı bağışlanmıştı? Yoksa henüz akıl erdiremediğim bir tür hain amaç için mi? Adamın kendisine sorardım ama Heliopolis'in kurtuluşundan çok önce, Çeper'in savaşa girişini hazırlamak için Merkür'den ayrılmıştı. Pytha bana, içi parçalanarak ayrılmadan önce on gün boyunca Ladon'da kız kardeşini aradığını söylemişti.

İçimde bir savaş kopuyordu. Cassius'u ölümden döndürmek için neredeyse her şeyimi verirdim. Bunun dışında her şeyi. İsyan için ölmüştü. Şimdi onlarla birlikte savaşıyordu.

O benim düşmanımdı. Onunla uzlaşamazdım.

Höyük'teki fiyaskoda, Cassius'u gören tek kişi olduğuma inanıyordum. Atalantia öğrenirse, sonuçları benim için, Çeper için felaket olurdu.

Cassius'un, İsyan'la yaptığı anlaşma her neyse bu, *Arşimet*'e yaramıştı. Yeni motorları tüm Çekirdek gemilerininkinden hızlıydı. Gövdesi, Atalantia'nın av korvetlerinden bile kapsamlı bir

gizliliğe sahipti. Cıva'nın bu işte parmağı olduğunu seziyordum. Eski dostum sayesinde Darrow, Harnassus, Telemanus ve Uluyanların çekirdek ekibi ya Merkür'e saklanmayı ya da yörüngesinden çıkmayı başarmışlardı.

Orduları o kadar şanslı değildi.

Artık Uzun Gece olarak adlandırılan geceden kurtulanlar uzay limanının güneyindeki kamplarda, parçalamaya yardımcı oldukları gezegeni yeniden inşa etmek için çalışmaya zorlanıyorlardı. Tykhe ve kuzey Helios'tan artakalanları gördükten sonra, bunun kısa sürmeyeceğini biliyordum.

Bugün Heliopolis'i yeniden ele geçirmenin ardından kentin inşaat sesleriyle inlemediği ilk gündü. Vinçler bugün gökyüzünde sessizdi ama sokaklar gürültüyle dolup taşıyordu. Via Triumphia boyunca uzanan çatılar rengarenk, cıvıl cıvıldı. Merkür, zaferime eşlik ediyordu.

"Orada mısın?" diye sordum havaya. "Apollonius?"

Kimse cevap vermedi.

"Kiminle konuşuyorsun?" dedi Glirastes kapıdan.

"Hiç, hayaletlerle." Çöldeyken orada mıydı? Beni takip etmiş miydi, yoksa bu sadece güneş geçmiş bir beynin uydurması mıydı?

"Kendi cenazene gidecekmiş gibi görünüyorsun," dedi Glirastes. Eski dostum arkamdan eğilerek şehre baktı.

"Olabilir."

"Ah, haydi ama."

"Bundan sende var mı?" Rhone için yaptığım Dux kolyesini bana uzattı. "Hipodrom'dan uzay limanına kadar her sokak köşesine hilaller boyandığını duydum. Fazla ileri gidiyorsun."

Glirastes omuz silkti. Bugün üzerinde hanemin renkleri olan gümüş ve beyazlar vardı. Boynunda, ucunda yakuttan irisiyle büyük bir kolye ucu sarkan altın bir zincir vardı. Toplum'un Gözü, bir sivilin alabileceği en büyük ödül. Octavia, bunu ona Tykhe'nin Su Heykeli açılışında uzun zaman önce vermişti.

Atalantia onu henüz hain olarak infaz etmemiş olsa da, onu affetmemişti de.

"Hüsranını yansıtıyorsun sevgili çocuk. Bırak. Sanatçı olan *benim*. Eğer bu bir diva düellosu olacaksa, seninle sidik yarıştırırım, sonra yastığına işeyip suçu ölmüş vahşi kedime atarım ve sen de benim deli olup olmadığımı merak edersin, ben de gülerim çünkü *evet*. Evet, deliyim. Ve her şeyden sıyrılabilirim."

"Atalantia yine de seni öldürebilir," dedim. "Unutma."

"Bir bahisçi olsaydım..."

"Ki öylesin."

"Kellemin seninkinden daha güvende olduğu konusunda her şeyin üzerine bahse girerdim, genç Lune. Sonuçta, ben en iyi tür kahramanım: zararsız. Sense en kötüsü: adı olan bir genç."

Bir iç çekerek onunla birlikte korkuluğa yaslandım. "Sanırım drama isteyen bendim."

"Evet, sevgili oğlum. Ve şu anda seni hayatta tutan tek şey bu." Bir de Merkür ile lejyonları silip süpüren Geri Dönmüş Vâris heyecanı.

Bunu gerçekten çok fazla umursamıyordum ama büyükannemin bilgeliğinden korkuyordum. Atalantia onu aynada gölgede bıraktığımı düşünürse gücümü kırar mıydı?

Ajax zaten denemişti. *Leydi Beatrice*'teki nazik hapishaneme ve Atalantia'nın görüşme talebimi geri çevirmesine bakılırsa, teyzesinin kulağına kar suyu kaçırdığından endişe ediyordum. Bunu kendi şanım için, onun yerini almak için yaptığımı düşünecekti. Öyle miydi?

Glirastes yüzümü inceledi. "Kalindora seni soruyordu."

"Biliyorum."

"Önemli olduğunu söyledi."

Bir şey demedim. Kalindora'nın yaraları hekimler tarafından iyileştirilmişti, ancak aynısı, Darrow'un bıçağından kan dolaşımına karışan zehir için geçerli değildi. Ölüyordu. Ve Zafer'den önce gözlerinin içine bakarsam yapmam gereken şeyi yapabileceğimi sanmıyordum.

"Onu seviyor musun?" diye sordu Glirastes.

Ona baktım. Darrow'un peşinden gitmek için onu yerde bırakmıştım. Ne korkunç bir hareketti. "Hiç fırsatım olmadı, ama sanırım severdim."

"O halde bir tedavi bulacağım."

"Sen bir hekim değilsin."

"Hayır, ama bir dâhiyim."

Ağır botlar karonun üzerinde sesler çıkardı. Rhone girişte durdu. Zırhı karşısında dehşete düştüm. Yıldızlar arasındaki uzay boşluğu kadar siyahtı. Eklem yerleri mor bantlarla kaplıydı ve göğüs plakasında, Toplum piramidi içinde gümüş bir hilal vardı. "*Dominus*, mekik geldi."

"O üniformayı nereden buldun?" diye sordum. Rhone aniden utanır gibi oldu.

"Eski donanımları Venüs'te," diye açıkladı Glirastes. "Naran'da yeni üniformalar yaptırdım ve gerekirse diye buraya gönderdim."

"Buna son vermek zorundasın. Provokasyon..."

"Donanım olsun ya da olmasın, o zaten var. Biliyorum. Biliyorum. Sen Hükümdar değilsin, ne de öyle bir uğraşın var. Ama sen Silenius'un son kanısın. Atalantia seni öldürmek istiyorsa, dünyaların gözü önünde öldürmek zorunda."

Atlas au Raa, muhafızlarımın tören giysisini süzerek Grimmus mekiğinde bekliyordu. Uzun Gece'den sağ kurtulması büyük şanstı. Güç kesildiğinde hücresi kilitlenmişti. Onu öldürmek için sırada bekleyen yaklaşık bin kişi olduğunu duymuştum. Kapıları yumruklarlarken kim bilir nasıl gülümsüyordu. Rhone, Gorgonlarmın onu çıkarmak için matkapla hücreye girmelerinin dört saat sürdüğünü söylemişti.

Tıraşlı haliyle ve çöl ekipmanları olmadan garip görünüyordu. Korku Şövalyesi tören zırhı kemik beyazıydı ve üzerine sapkın bir şekilde, çığlık atan çocuk figürleri kazınmıştı. Birçoklarının aksine, gerçek mesleğini yaldızlı hanedan sembollerinin arkasına saklamıyordu. Yine de burada, medeniyetteyken, çölde görmediğim bir endişe hali vardı; korumak istediği şeye yabancıydı.

"Bir eskort için biraz fazla kalifiye değil misin?" diye sordum.

Pretoryenleri süzdü. "Onlar da biraz fazla abartılı giyinmemişler mi?"

"Bir cenaze töreni için mi?" diye sordum.

"Kalindora'nın daha birkaç günü var," dedi keyifsizce. Bu, Kalindora'nın, söz konusu ölümü olunca Atlas gibi bir adamın bile başını öne eğdireceğini gösteriyordu. "Zehri biliyorum. Skuggilerin gözdesidir. Yavaş ama kapsamlıdır."

"İkimiz de Kalindora'dan bahsetmediğimi biliyorduk."

Bana eğlenerek baktı. "Lune, sanırım bu tamamen sana bağlı."

Mekiğimiz Heliopolis fırtına duvarının dışındaki bekleme alanına geldi. Glirastes tarafından hızla dikilen zafer takı açık kapıların önünde duruyordu. Bu hatırladığım tüm Zaferlerin en heterojen haliydi. Glirastes'in hizmetkârları bir araya toplanıp şaraplarını içer ve Bakır planlamacılarından talimatlar alırlarken ağızları açık bir şekilde gösteriyi izliyorlardı. Çağrıma karşılık veren ve şehirlerini kurtarmak için hayatlarını riske atan yüzlerce sadık buradaydı. Çoğu ortaRenklerden oluşuyordu, ancak aralarında çok sayıda adiRenk de vardı. Burada toplanmış insanlara daha iyi bir mesaj tasarlayamazdım. Şehrinizi *siz* kurtardınız. Benimle beraber *yürüdünüz.* Arkalarında, çöle doğru yayılan, Ajax'ın Heliopolis'e başarısız saldırısında esir alınan yüz binlerce asker vardı. Dört kilometre uzunluğunda bir sıra oluşturuyorlardı. Altın, Gri, Obsidiyen ve Maviler, Kızıllar ve Kahverengiler tarafından dağıtılan içkilerini yudumluyorlardı. Birlikte kadim Işıktutan marşını söylediler.

Keşke Aja bunu görebilseydi. Keşke annemle babam görebilseydi.

Glirastes ve Rhone ile birlikte onur köşesindeki yerime ilerlerken kalabalıktan bir uğultu yükseldi. En sarhoş sadıklar adımı bağırıyor ya da alkış tutuyorlardı. Bakır bir *actarius*, büyük bir veri-tableti ve bir sürü yardımcısıyla yanıma koştu. Bakır kadın beni büyük bir coşkuyla selamlayarak at arabama yönlendirdi. "En iyi Merkür oniksinden yapılmıştır, *dominus.* Diktatör'ün hediyesi. Çoğu savaş arabalarına kıyasla inanılmaz derecede hafiftir ve diktatörün iğdiş edilmiş dört bukefalosuyla, savaş arabanız..." Elimi havaya kaldırdım. Cümlesi yarıda kaldı.

"Tabii ki iğdişleri tercih eder," diye fısıldadı Rhone.

Gülmemek için kendimi tuttum.

"Özsaygısı olan bir Lune Altınının, bir Venüs perisi gibi onikse binmesini mi bekliyorsunuz?" diye karşılık verdi Glirastes. "Au Lune kendi atlı arabasını getirdi." Birkaç Pretoryen, Glirastes'in mekiklerinin birinden arabayı öne doğru çektiler.

Actarius, "Amma renk koordinasyonu!" diye cıyakladıktan sonra Pretoryenlerim ona dışarıya kadar eşlik etti. Rhone, güneşkanların Glirastes'in etkinlik için özel olarak yaptırdığı beyaz arabaya nakledilişini denetlemek için kaldı.

Pytha beni Glirastes'in hizmetkârlarının arasından izliyordu. Ben yaklaştıkça başlarını eğdiler. Atalantia'nın adamları onu mülke getirip teslim ettiklerinde dostum üç dakika boyunca bana sarılmıştı. Güneş gözlüğünün üzerinden bana baktı.

"Sahip," dedi başını eğerek. Cassius'un hayatta olduğunu söylediğimden beri zamanının çoğunu dalgın bir şekilde Glirastes bahçelerinde geçiriyordu. "Buralardan ayrılmamaya karar verdim."

Çok şaşırmıştım. Bunu beklemiyordum. "Neden olduğunu sorabilir miyim?"

"Bana ihtiyar delikanlıdan daha fazla ihtiyacın var." Gözleri bizi izleyen dalkavuklara çevrildi. "Çölden sağ kurtulup da burada uykunda ölmen yazık olur." Başını çevirdi. "Şimdi git. Dünyalar seni bekliyor, *sahip.*"

Arabanın yanına döndüğümde atların yola çıkmaya hazır olduklarını gördüm. Ben üzerine çıkmadan önce Rhone, İmparatorluk Kanı'nın boynuna hafifçe vurdu ve ona bir şey söyledi. Gözleri göğsüme odaklandı. "Bunu resmi olarak söylemek istedim... Ailenizi hayal kırıklığına uğrattık. Birden çok defa. Ben... bir Pretoryen Muhafızı'nın onurunu geri aldığını göreceğimi hiç düşünmemiştim, sahip. Kendimi geri alabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama siz bize fırsat tanıdınız." Gözleri benimkilerle buluştu. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız."

Bu adamda eşit derecede gurur ve alçakgönüllülük vardı. Keşke lejyonların ona ne kadar saygı duyduklarını bilseydi ama bu far-

kındalığa sahip olsaydı, Rhone ti Flavinius olmazdı. Onun için, bu Zafer'in sonunda bekleyen şey için endişeleniyordum. Hayatların ne kadar kolay harcandığını görmüştüm.

Onu ya da Ladon'dan sağ kurtulan üç yüzünü harcamak istemiyordum.

Elimi omzuna koydum. "Bir sebepten, kaderimizin bir olduğuna inanıyorum, Flavinius. Bugün, yarın ve sonraki tüm günlerde sana ihtiyacım olacak. Hanem içinde sana Dux unvanını veriyorum."

Şaşkınlıkla bana baktı.

"Dux mu, sahip?"

"Göreve uygun musun?" Bir Dux, bir hane içinde sınırsız *imperium*'la atanmış bir sağ koldu. Onun sözü benim sözümdü. Bu mevkiye her zaman olmasa da genellikle Aja gibi Altınlar atanırdı. Bu onu gerektiği gibi onurlandıracak, aynı zamanda lejyonların Grilerine, sadakati nasıl ödüllendirdiğimi gösterecekti.

İçimden bir ses, Griler devam ettiği sürece lejyonların da devam edeceğini söylüyordu. Sonuçta, ırkıma karşı bine bir sayıca üstünlüğe sahiplerdi. Glirastes'in dediği gibi: "Temelini sağlam tutma fırsatını asla kaçırma."

Dux nişanını cebimden çıkardım. Başını kaldırdı ve metali alnına mühürledim. Şahin ve hilal derisini yakarak eti ve kemiğiyle bir oldu. Gözlerinde yaşlarla selamladı ve arabamın peşinden gelmek üzere atına bindi.

At arabasında Atlas'a katıldım. Şeref ve güven yeri olarak bilinen hançergölgemde gidiyordu. Benim nazarımda kazanamadığı iki şey. Ancak Kalindora olması gerektiği yerde duramayacak kadar hastaydı. "O iyi bir adam, Flavinius," dedi ağır ağır konuşarak. "Onu harcamak yazık olur."

"Bu bir uyarı mı?" diye sordum.

"Daha ziyade bir tavsiye." Rhone'un yanındaki attaki Glirastes'a baktı. "Görünüşe göre yanlış adamlara kulak veriyorsun."

"Atalantia ile nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

"Bu seni ilk yapar."

Atlas'ın üzerinden uzanıp at arabasının yan tarafındaki bir DNA tarayıcısına bastım.

Güçlendirilmiş akımKalkanı yanıp sönerek açılırken bir ses duyuldu ve etrafındaki her şeyin görüntüsünü bulandırarak yolcu bölümünü, doğrudan gelecek bir *pilium* füzesinden korumaya yetecek kadar kalkanla boydan boya kapladı.

Atlas kıkırdadı. "Umut vaat eden bir başlangıç."

Trompetler, Zafer'in başlangıcını bildiriyordu. Kör bir Beyaz kız elinde yanan bir meşale ile arabamın önünden yürüyordu. Kendisine rehberlik eden yaşlı bir Beyaz eşliğinde, bizi kalabalıktan gizleyen koyu kırmızı perdeye doğru yolunu buldu. Meşaleyi keçeye uzattı. Alevler yukarı yükseldi. Perdenin en üstte kalan kısımları hariç tamamı yanıp kül olduğunda, at arabamın sürücüsü dizginlere vurdu ve araba hızla ilerledi.

Gürültüden bir şey duyulmuyordu. Molozlardan arındırılmış bir cadde dört kilometrenin sonunda sağa kıvrılana kadar insan seline teslim olmuştu. Milyonlarca kişi yerde, çatılarda coşkuyla haykırıyordu. Trompetler bağırıyordu. Atların çanları yankılanıyordu. İleri doğru sürerken sesler her yanımı sardı. Geçit töreni yolunda şeref muhafızları bekliyordu. Votum veya Kül Lejyonları değil.

Geçmişin ürpertisini hissettim.

Pretoryenler geri dönmüşlerdi. Mor ve siyahlar içinde binlerce erkek ve kadın, tüfekleri omuzlarında bekliyorlardı. Dönüp Rhone'a baktım. Gülümsedi ve haykırdı: "*Pretoryenler*!"

"Ad lucem!"

"Lune!"

"INVICTUS!"

Binlercesi gelmişti.

Korku Şövalyesi'nin sesi neredeyse bir fısıltı halinde çıkıyordu. "Kötü seçim, genç adam. Kötü seçim."

Çölü özlüyordum. Orada her şey daha basitti.

Yol on iki kilometre uzunluğundaydı; Silenius'un, Hyperion'dan Hisar'a uzanan Via Triumphia'daki ilk Zaferiyle birebir aynı uzun-

luk. On dakika sonra duyusal aşırı yüklenmeden yorulmuştum. Çiçekler şelale gibi dökülüyor, çocuklar şeref muhafızlarını dağ çiçeklerinden çelenklerle bezemek için kalabalığın arasında koşuyorlardı. Işıktutan marşı şehirde yankılanıyordu. Sarhoş dizeler birbirini takip ediyordu. Askeri gemiler, terörist veya kışkırtıcılara karşı keskin nişancılarla çatıları tarayarak gökyüzünde süzülüyorlardı. Toplum kuvvetlerinin, tüm düşmanları uzay limanında toplamaya yönelik çabalarına rağmen, daha binlercesinin şehre sızmış olması kaçınılmazdı.

Bu iklimde bir Zafer düzenlemek idam cezasıyla eşdeğerdi. Ve hepimiz Darrow'un kader gününü hatırlıyorduk. Ama Atalantia'yı nasıl reddedebilirdim?

Elbette keskin nişancılar olacaktı. Mermiler akımKalkanımıza çarparken müdahale ekipleri çatılara yöneliyordu. Keskin nişancılara neredeyse acıyordum. Her atışta, Darrow'un adamları mı, Atalantia'nınkiler mi, yoksa başka birininki mi diye merak ediyordum. Kim bilirdi?

Alay, şehrin ortasından geçti ve Votum Höyüğü'nde durdu. Helios heykeli hâlâ öylece denizde duruyordu.

Atalantia, büyük sarayın basamaklarının tepesinde, etrafı, geriye kalmış ileri gelen hanelerin İki Yüz lideriyle çevrili halde bekliyordu. Düşünceli Falthe katilleri, aşağılık Asmodeus au Carthii ve Cicero au Votum; hepsi oradaydı. Carthii, yapacak daha iyi bir işleri varmış gibi, kızgın bir şekilde ayaklarını yere vuruyordu. Votum gülücükler saçarak bana bakıyordu. Şehirlerini yok olmaktan kurtarmıştım. Ve artık Atalantia'nın hâkimiyeti altına girmemek için bir fırsat görüyorlardı.

"Sadece bir ölümlü olduğunu unutma," diye fısıldadı Atlas kulağıma.

Arabadan aşağı indim. "Hepimiz gibi."

Atalantia'ya doğru basamaklardan çıktığım sırada Atlas kaşlarını çatıyordu. Atalantia'nın arkasında, subaylarının ve Olimpik Şövalyelerinin arasından Ajax belirdi.

Yüzünde sevecen bir gülümseme vardı.

Bu gülümseme ardında bir sürü kötülük barındırıyordu. Kalabalık, Pretoryenler ve askerler gibi o da, yüz yüze geldiğimizde diz çökecek miyim diye merak ediyordu.

Merdivenlerin tepesine vardığımda kalabalık sessizleşti. Atalantia bembeyaz giyinmişti. Omzundaki çiviler altındı, boynunda kolye olarak o korkunç evcil hayvan Hypatia vardı ve iki eli süslü altın zırh eldivenleriyle kaplıydı. Altın jileti yanındaydı ama sağ kalçama taktığım kırık sapanOrağa baktığının farkındaydım. Bu, bütün lejyonların imrendiği şeydi.

"Hayatım, sanırım dediğimi aşırı ciddiye almışsın," dedi seksi bir iç çekişle, yüzümün sol yarısına bakarken. "Sana bir yara kazan dedim, yaranın kendisi ol demedim."

"Bir tanesi için daha yer bıraktım."

"Bir oğlan çocuğundan yetişkin bir adama... ve bunun için gereken küçük bir sürtüşmeymiş," diye yanıtladı. "Bu kadar kolay olduğunu bilseydim, içindeki o adamı ben çıkarırdım." Göz kırptı ve jiletini çekti. "Resmileştirelim mi?"

Arkamdaki geçit töreninde artan gerilimi neredeyse duyabiliyordum. Midemde yumrular hissetmeyi bekledim ama inanılmaz derecede sakindim. "Her insan eşit değildir." Jiletini sağ elmacıkkemiğim boyunca gezdirdi ve bana Eşsiz yara izimi vermek için gerekenden daha derin bir kesik attı. "Bunu kanıtladın." Jiletini kalçasına geri götürmeden kanımın kenarından akmasını izledi. Ajax, subayları arasında gözlerini ayırmadan bana bakıyordu.

"Sana nasıl dalkavukluk ettiklerine bak," diye fısıldadı kalabalığı kastederek. "On yıl onları terk ediyorsun, sarhoş koyunlar gibi *ağızlarının suyunu akıtıyorlar.* İğrenç." Bana bakarak başını yana eğdi. "Komik, değil mi? Bazı soruların her çağda yanıtlanmış olmalarına rağmen sorulmaya devam etmesi. En sevdiğim, şu an senin de üzerine kafa yorduğun bir soru. Korkulmak mı daha iyi, sevilmek mi?"

"Bunun cevabını ikimiz de biliyoruz."

Benden birkaç basamak aşağıdaki Atlas'a bakarken dişleri parladı. "Değil mi?"

"Keskin nişancı diye tahmin ediyorum?" diye sordum.

"Ah, çocukken de lafı dolandırmazdın. Bu, korkunç kalabalığın derinliklerinden gelen korkunç bir Kızıl. Ben de yapabilirim diye düşünmüştüm," diye yanıtladı. "Ancak şehitlerin değerini gördük, değil mi? Düşünsene, vârisin, geri dönüp de kafasının uzak bir namludan çıkacak bir mermiyle patlatılması..." Öne eğildi. "Bayrağı onun namına başkasının taşıyacak olması iyi bir şey."

"Ve defneyi taktığımda gelecek," dedim.

Acırmış gibi bir ses çıkardı. "Büyümüş de küçülmüş resmen. Yine de buraya geldin."

"Reddedebilir miydim?"

"Hayır, pek sayılmaz."

"Nepotizme bir alternatif var," dedim.

"Hayır, olduğunu sanmıyorum ve zaten teknik olarak yeğenim değilsin."

Ajax'a baktım. "Duyduğum kadarıyla, pozisyon dolmuş."

Cesaretime kahkahayla güldü. "Senin için bir kötülük istemedim. Ama Ajax ne yaptıysa benim için yaptı. Çünkü o gönlümü hoş tutar. Yani, Sabah Koltuğu'nda ben oturacağım. Hükümdar olacağım. Bir imparatorluk kuracağım. En başta Lune vardı. Sonra Grimmus. Seni ne kadar sevsem de, tatlım, kaderime ne bu sinsi Uydulular karşı gelebilir ne Darrow ve o domuz eşi, ne de sen. Ama seni tutan kim, *yalvar*."

"Yapmamayı tercih ederim."

"Öyleyse suikastınla devam edelim mi?"

Beyaz'a işaret etti. Durması için elimi kaldırdım. Kalabalık arkamızda fısıldıyordu. Lejyonlar yerlerinde endişeyle kıpırdanıyorlardı. Ajax kanımın dökülmesi için bir saniye daha beklemeye tahammül edemiyordu.

Atalantia'ya özel takındığım bir gülümsemeyle dizimi büktüm. Ajax kaskatı kesildi ve ileri doğru bir adım attıktan sonra kaç kişinin onu izlediğini hatırladı. "Bütün bunları, senin için yaptım," dedim, kibrine oynayarak.

Atalantia kahkahayla güldü. "Jüpiter aşkına, yalvarıyorsun gerçekten." Başını öteye çevirdi. "Ne kadar aşağılık."

"Tüm bunları, senin için yaptım," diye tekrarladım. Gözleri merakla çevrildi. Bu onun dünyayı algılayış biçimiyle uyuşuyordu. "Bana *Annihilo*'da baktığında, eskiden Ajax ile Palatine'de koşturan çocuğu gördün. Döndüğümden beri tek istediğim senin gözünde bir adam olmak." Şüphesi arttı. "Hükümdar olmak istemiyorum," dedim tüm dürüstlüğümle. "Hiç öyle bir arzum yok. Böyle bir hak iddiam yok. Bu mevki en başından beri vâris olana değil, en güçlü olana verilmeliydi. Ve senden bunu almaya çalışırsam, Altınlar parçalanır."

Altın eldivenleri birbirine çarptı. "Sen her türlü bölmüş oluyorsun."

"Darrow'u ben yenmedim. Sen yendin. Ben sadece bıçağı gediğine soktum." Ajax'ı görmezden gelerek arkasındaki Altın ailelere baktım. "Leşçiller ikimizi de çevrelemiş durumda. Aramızın açılmasını istiyorlar çünkü bu onların kendi yükseliş yanılsamalarını besliyor. Onlara birlik neymiş göstermeliyiz."

Gözleri kısıldı. "Ne öneriyorsun?"

"Grimmus ve Lune ilk ve son kez bölünmez olsun."

Dudakları temkinli bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ajax'a bile bakmıyordu. "Resmen mi?"

"Sen korkulansın, ben sevilen, bundan daha iyi bir birliktelik olabilir mi?" diye sordum. Heliopolis'i kurtarmak için onu baltalamak zorundaydım. Onu baltalamak için, ondan bir düşman yaratmıştım ve muhtemelen Ajax ve Carthii'nin, kulağına akıttıkları kar suyunu Atalantia'nın kendi şüpheleriyle birlikte doğrulamıştım. Onu, annemle babamın birbirini sevdikleri gibi sevmiyordum ama görevim kalbime ağır basıyordu.

Bu yüzden Kalindora'nın gözlerinin içine bakamamıştım. Çölde bana Pretoryenleri nasıl getirdiğini hatırlayacağımı biliyordum. Yüzüm paramparça olduğunda bana nasıl yardımcı olduğunu. Ama o nasıl kendini kurtarmak için fırtınada beni bıraktıysa, ben de onu arkamda bırakmalıydım.

"İki çok garip bir sayı," dedi Atalantia dikkatle.

"Herkes kimin diz çöktüğünü bildiği sürece değil."

"Sen nasıl bir çöpçatan oldun öyle. Çeper ve Çekirdek. Lune ve Grimmus." Bu fikri düşündü. "Yaşlı sütyarasası tacı kafana yerleştirdiğinde elimi tutma."

Cevabımı almıştım, binalarda gizlenen keskin nişancılara vereceği işaret bu olmalıydı. Ölüm ya da yaşam, gerçekleşene kadar hangisi olduğunu bilemeyecektim.

Birlikte kalabalığa döndüğümüzde rahatlamışçasma coşkulu tezahüratlar duyuldu ancak bu tezahüratlar için henüz çok erkendi. Olanlardan ne Ajax'ın ne de Atlas'ın haberi vardı, ancak aşağıda Rhone ve Glirastes cevabı bekliyorlardı.

Beyaz öne çıktı, koyu renk suratı, yırtık pırtık cüppesi kadar eskiydi. Sütlü gözler beni insanötesi bir mesafeyle izliyordu. Ellerinde yeşil bir defne tacı tutuyordu. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, görüşümü güçleştiriyordu.

"Luna'nın oğlu." Kulaklarımdaki kalp atışı seslerinden onun sesini zar zor duyuyordum. "Bugün Etrüsk kralları gibi mor kuşanmışsın. Tarihte onların yanına katılıyorsun. Yükselen Güneş İmparatorluğu'nu kıran adamlara katılıyorsun. Atlantik İttifakı'nı denize sürükleyen kadınlara. Sen bir Fatih'sin. Bu defneyi görkeminin ilanı olarak kabul et."

Defneyi kafamın üzerine yerleştirdi. Atalantia yanımda gülümsedi. Görünmez kaderi tutmak üzere sağ elimi kaldırdım ve âdeti olduğu üzere açtım. Atalantia elimi tutmadı.

"*Per Aspera...*" dedim.

"... *ad Astra*!" diye kükredi Heliopolis'in insan denizi.

Hiçbir kurşun gelmedi. "Kutla, aşkım," diye fısıldadı Atalantia. "Ölümden önce yaşadığın için kutla. Plautus'un ölümsüz sözleriyle: 'Bunu şarap ve tatlı sözlerle kutlayalım.'"

Zafer şenlikleri geceye kadar uzadı. Merdivenlerin üstünde bir kadeh şarapla durup Kahverengi ve Kızılların Via Triumphia'dan çiçekleri süpürmesini izlerken çatıdaki partilerin ve Höyük'ün içindeki Çekirdek Altınlarının kutlamalarının sesleri beni kucaklıyordu.

Atalantia arkadan bana katılırken gül kokusu aldım. Altın zırh eldiveni omzumu sıktı. "Dalkavuklardan daha şimdiden mi sıkıldın, aşkım?" diye sordu. Hypatia boynundaki uykusuna dönmeden önce dikkatle bana baktı. Gölgelerdeki Gri Pretoryenlerim, onun Obsidiyen Kül Muhafızları'nı ellerinde tüfeklerle izliyordu.

Birliğimizi henüz ilan etmemiştik. Ajax'ın ne kadar şarap içtiği düşünüldüğünde, bu çok kötü bir zamanlama olurdu. "Çocukken onlara nasıl katlandığını hep merak ederdim," dedim.

"Ya yetişkin bir erkek olarak?"

"Onlara nasıl katlandığını merak ediyorum."

"Arkadaş edinmen akıllıca olur. Birçokları, yıllarını Silenius'un Vârisi gibi bir adamla şarap paylaşabilecekleri yüksekliklere adım atmaya çalışarak geçirir. Onları hiçe sayarsan senden nefret ederler."

"Davranışlarıma saygı gösterdikleri takdirde bırak benden nefret etsinler."

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Elini uzattı. Pretoryenlerime baktım. "Hayatını daha önce avucumda tutmuştum. Henüz sıkmadım." Masumca gülümsedi. "Bana güvenmiyor musun aşkım?"

Muhafızlarıma başımla işaret verdim. "Rhone'a eğlenmesini söyleyin. Diktatör'le birlikteyim."

Atalantia'nın mekiği bizi çölün üzerinden uçurdu. Yükseldikçe, şehirden çıkıp çöle kadar iki sıra halinde uzanan, kazığa oturtulmuş cesetleri gördüm.

"Kızıllar ve Altınlar," dedi Atalantia. "Karıştırdıkları denize kadar uzanıyor. Diğerleri çalışabilir veya saflara katılabilir."

Buna tepki vermem onun gözündeki saygıyı yitirmek olurdu. Karşı çıkmak onu, üstünlüğünü kabul ettiğimden şüphelendirirdi. Bu yüzden sessiz kaldım.

Mekiği bizi *Annihilo*'ya götürdü. Zafer, salonlarına kadar yayılmıştı. Askerler yemekhanelerde kadeh tokuşturuyor ve lejyon kartallarının yakında tekrar Luna'nın üzerinde uçacağını söylüyorlardı. Atalantia beni elimden tutarak götürüyordu.

Tefekkür odası son geldiğimden beri değişmişti. Bahçenin yerinde şimdi şık siyah duvarlar ve beyaz bir zemin vardı. Ailemizin

duvar resmi yerinde duruyordu. Görüş penceresi, sular altında kalmış Tykhe'ye bakıyordu. Sular çekilmişti ama şehir harabe haldeydi. Sadece Su Heykeli eski ihtişamıyla duruyordu.

Atalantia benimle görüş penceresinin önüne geldi. "Bu bizim zaferimiz," dedi. "Bundan üç gün sonra yeni bir çığır açmanı ve Tykhe'nin restorasyonunu kişisel olarak idare etmeni istiyorum. Glirastes, Usta Yaratıcın olacak. Fon istemene gerek kalmayacak. Mirasının çoğunu kendi hazinemden aktarmayı düşünüyorum." Cömertliği beni şaşırtmıştı. "Tüm dünyalar, Köle Kralı'nın yok ettiği şeyi, Silenius'un Vârisi'nin nasıl eskisinden daha iyi şekilde yeniden inşa edeceğini görecek."

Yüzünde bir aldatma emaresi aradım ve hiçbir şey bulamadım. Sadece içten içe, kedi gibi bir memnuniyet. "Neden?" diye sordum.

"Çünkü kocam sevilmeli." Vücudunu bana çevirdi.

Altın zırh eldiveni yüzümdeki yanığı okşadı ve kayarak başımı ellerinin arasına aldı. Gözleri kırpıştı. Ağzımı kendisininkine doğru çekerken diliyle dudaklarını ıslattı. Dişleri altdudağımda gezinerek nazikçe ısırdı. Geri çekildi, gözlerimde hoşuna giden bir şey gördü ve sonra ağzımı ağzına açlıkla yapıştırdı. Dili benimkini dürtüyordu ve zırh eldiveni kasığımı okşarken vücudunun ısısı benimkine karıştı. Ellerim sırtının gergin kaslarını keşfederken ve aşağı, daha da aşağı kayarken içimde bir hafiflik ve ağırlık hissettim.

Geri çekildim. "Ajax..."

"Ajax bir köpek yavrusu." Karşı çıkmaya çalışırken parmağını dudaklarıma götürdü. "Arkana yaslan, aşkım." Üzerinde yılan ve altın zırh eldivenlerinden başka bir şey kalmayıncaya dek ceketini ve giysilerini çıkarırken kendimi itaat ederken ve onu şehvetle izlerken buldum. Zırh eldivenlerinin parmağından çıkan küçük bir bıçakla pantolonumu kesti. Beni ağzına aldı ve içine sokmak için üstümde yükselirken zevkten titredim. Belli belirsiz, kesik bir nefes verdi, ağzı benimkinin hemen üzerinde geziniyordu, sonra dudaklarını şeytani bir tebessüm sardı ve batık şehir ile ölmüş ailemizin duvar resmi arasında bana sürtünmeye başladı.

90

LYSANDER

Sevgi Şövalyesi

Glirastes, Kalindora'ya, deniz kenarında içinde öleceği bir villa vermişti. Sevgi Şövalyesi'nin onurundan şüphe eden biri varsa, bu dünyadan göçmeden önce sadece onu görmek için toplanan arkadaşlarının sayısına ve değerine bakması yeterliydi. Zafer'e rağmen hava kasvetliydi. Atalantia ile uyandığımdan beri kendimi kirli hissediyordum. Ama sabah bana yaklaşmasını reddedecek kadar kirli değil.

Kalindora'nın odası, Atalantia'dan iki altın zırh eldiveni de dahil olmak üzere, sevgi andaçlarıyla doluydu. Daha birkaç saat önce tefekkür odasında seks yaparken taktığı eldivenlerin ta kendisi. Bir veranda, mavi yengeçlerin sıçradıkları bir sahile uzanıyordu. Burada ölümü andıran hiçbir şey yoktu.

Kalindora mütevazı bir yatakta yatıyordu. Odada ne bir hizmetçi ne de San Hanesi'nin son uygun üyesi olarak miras aldığı muazzam servetine dair bir işaret vardı. Ona getirdiğim çiçekleri görünce bitkin bir gülümsemeyle bana baktı. "Hemantusu nereden buldun?" diye fısıldadı.

"Glirastes, Naran'da onların nakliyesini yapan bir sera biliyormuş," dedim, duştan sonra bile üzerimde Atalantia'nın kokusunun kalıp kalmadığını merak ederek.

"Elbette hatırladın." Kokusunu alabilmesi için onları burnuna tuttum. "Ev gibi," dedi gözleri kapalı bir şekilde. "Onları benim için yatağın yanma koy." Başıyla kapıyı gösterdi. "Hâlâ kalabalık mı?"

"Yaklaşık yüz kişi kadar," dedim avludakileri kastederek. "İçinde iyi olanlar da var. Rhone geldi."

"Onu gördüm. Ona Dux görevini vermişsin."

"Evet."

"Ondan daha fazla hak eden yoktur. Seni iyi koruyacak. Keşke ben de gitmek zorunda kalmasaydım." Çok zayıf görünüyordu. Tek kolu bandajlarla sarılıydı. Darrow'un vahşetinden sonra, onu kaybetmemiş olması hayret vericiydi. Zehirden beti benzi atmıştı. Çok solgundu. Onu Palatine'deki haliyle, genç ve çok umut dolu hatırlamak ve şimdi böyle görmek... çok fazlaydı. O geleceğin ta kendisiydi. Şimdiyse geçmiş olacaktı. Onun ölmesi ve tüm sahtekârlar ile canavarların yaşaması haksızlıktı. "Bana öyle bakma," dedi.

"Nasıl?"

Yüzü gerildi. "Sanırım nişanını tebrik etmem gerek."

"Bu siyasi bir birliktelik, başka bir şey değil."

"Öyle mi?" Biliyordu. Ona bakarken kendimi kötü hissettim. Zafer'den ayrılmalıydım. Buraya gelmeliydim. Yüzünün sol tarafına spazm girerken kirpikleri acı içinde kırpıştı. Çenesinden aşağı biraz salya aktı. Pelerinimle sildim. "Ajax seninle yüzleşti mi?"

"Henüz değil."

"Yüzleşecektir."

"Atalantia'nın canını sıkma riskini almaz."

"Alır. Aşk insanı kanatlandırabilir ama güneşe çok yakın uçtuğunda her şey yanıp kül olur." Ölmekte olan bedenini örten çarşaflara baktı. "Komik. Klişe olmayacağına dair hep kendine söz verirsin. Eski arkadaşlarla okul yıllarını yâd eden, o şaşaayı yeniden yaşamaya çalışan kişi olmayacağına dair. Sonra olursun. Yarın hayatta olmayacakları için yeni gelen birliklerdeki askerlerin adlarını öğrenmeye zahmet etmeyen o asker olmayacağını söylersin. Sonra olursun. Son nefesini vermeden önce itirafta bulunmayaca-

ğını söylersin, sonra bulunmak zorunda kalırsın." Gülümsemesi silindi. "Otur."

Tabureyi yatağının yanma çektim

"Bilmen gereken şeyler var." Kapıya baktı ve çarşafların altından küçük bir sinyal bozucu çıkardı. Parmakları sinir tahribatı yüzünden kontrol ayarlarını güçlükle yoklayınca ona yardım etmem gerekti. Odanın dışındaki gürültü yok oldu, denizin sesi de artık duyulmuyordu.

"Atalantia'yı kendimi bildim bileli tanırım," dedi yavaşça. "Onu bir saray mensubu olarak da gördüm, bir asker olarak da. Hep bir şeyleri... eksik olmuştur. Senden önce buradaydı." Zırh eldivenlerine baktı. "Pretoryenleri senin için getirmiş olmama rağmen elimi tuttu ve senin, onun kayıp parçası olduğuna inandığını itiraf etti."

Bir an devam edemeyecek sandım. Sonra, içini çekerek güçlükle devam etti.

"O günler onun en mutlu günleriydi. Derslerden kalan zamanlarınızda Octavia'nın yalnız kalmanıza izin verdiği ve Atalantia'nın seni Hyperion'a götürdüğü zamanlar. Seni seviyor... kendince. Senin çok üzgün küçük bir çocuk olduğunu düşünürdü. Hepimiz öyle düşünürdük." Dizime dokundu. "Bunu yanlış anlama. Gerçekten bir çocuk olamayacak kadar çok şey gördün. Asla sahiden bir çocuk olmaya fırsat bulamadın, o da öyle. Octavia ona hep yüklendi. Hepimize yüklendi." Öksürdü ve dudaklarına kan damlaları geldi. Ben silerken bekledi. "O, zehir gibiydi."

Büyükanneme karşı tek bir kötü söz söylediğini duymamıştım.

"Octavia zor bir kadındı ama bizi bugünkü halimize o getirdi."

"Bizi zehirledi."

"O bizim Hükümdarımızdı."

"Hükümdar." Bu sözcüğü tükürür gibi söyledi. "Hayatım boyunca hizmet ettim. Octavia'ya, sonra Magnus'a, sonra Atalantia'ya. Herkes o taburede oturuyor ve bana, bunu büyük bir onurla yaptığımı söylüyor. Bunu her duyduğumda dillerini koparasım geliyor."

Gün ışığına düşmanıymış gibi bakıyordu.

"Kötü olduğun için pişmanlık duysan bile, kötü yine kötüdür. İhtiyar adamları yataklarında öldürdüm. Çocukları kendi atlarının ayakları altında; anneleri, doğmamış çocuklarının canlarını bağışlamam için yalvarırken. Tüm bunları, babasının, zırhı içinde güzel göründüğünü düşünen aptal bir kız olduğum için yaptım. Emekli olduğunda Hükümdarım için yeminini ondan devralmak için yalvardım. Babam o gün ağlamıştı. Ölümünden sonraya kadar nedenini anlamadım.

"Yemininin ona bir amaç verdiğini sanıyordum. Bunun onu tutsak ettiğini söyleyemeyecek kadar şerefliydi. Ve özgürlüğe kavuştuğu gün kızının köleleştirildiğini gördü." Ailem adına saçtığı dehşetleri zihninde yeniden yaşarken yutkundu. "Sadece faydalı olmak istiyordum."

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Sesi yumuşadı. "Magnus'a bir keresinde, 'Gençken onları elde et,' demişti. 'Onları gençken elde edersen sonsuza dek senin olurlar.' Onur, görev: Hepsi yalan. Durumu daha iyi anladığında, kendini kurtaramayacak kadar pisliğe batmış oluyorsun. Octavia beni zehirledi. Beni yalnız kalmaktan öylesine korkuttu ki beni sadece karanlığın isteyeceğine inandım." Yüzüme dokunmak için eli titreyerek yukarı uzandı. "Nasıl olduysa seni zehirlememiş."

Parmakları yanağıma dokunduğunda yerini bulmuş gibi hissettirdi. Atalantia'nınkiler gibi elektrikli değil, suçluluk duygusu olmadan, tüm hayatım boyunca eksikliğini duymuşum gibi. Sonsuza dek orada kalmalarını istedim. Burada kendimi güvende hissediyordum. Dokunuşu anne gibi değildi, aç da değildi ve o anda beni artık çocuk olarak değil, dünyayı onun gibi anlayan biri olarak gördüğünü fark ettim.

Artık çok geçti.

"Her zaman iyi biriydin. Hâlâ da öylesin. Hepsi senin öldüğünü sanıyordu ama ben inanmadım. Virginia hakkında istediğini söyle ama Darrow'un bir çocuğu öldürmesine asla izin vermezdi. Bazen, bir mekikteyken ve duyabildiğim tek şey motor sesleriyken seni düşünürdüm. Seni deniz kenarında bir yerde göreceğimi. Gerçek

bir hayat yaşadığını, belki âşık olduğunu." Parmakları yüzümden geri çekildi. "*Annihilo*'ya adım attığında, yüreğim parçalandı."

"Neden eve gelmem yüreğini parçalamış olsun ki?" diye sordum. "Bu benim ailem."

Beni ve denizi unutarak kapıya baktı.

"Sana bir şey söylemem gerek. Benden nefret etmene neden olacak bir şey. Sana, yapılması gerekeni yaptıracağını bildiğim bir şey. Ama korkuyorum..."

Elini tutup öperek onu şaşırttım.

"Söyleyebileceğin hiçbir şey senden nefret etmeme sebep olmaz."

Yutkundu. "Annen..."

Buz kestim. "Ne olmuş anneme?"

"O bir Reformcuydu. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır..." Biliyor muydum? Biliyor muyum?

"Hayır. Elbette bilmiyordun. O... Octavia'nın nasıl biri olduğunu gördü. Onun, dünyalarımızı boğuncaya kadar nasıl durmadan sıktığını, daha fazla sıktığını gördü. Rhea'nın yakılmasının iğrenç bir şey olduğunu düşünüyordu. Ve annesinin seni nasıl yavaş yavaş bozmaya çalıştığını gördü. Bunun üzerine Romulus'un babası Revus ve Nero au Augustus'la bir darbe planladı. Lysander, anneni öldüren Eskortlar veya teröristler değildi. Emri veren Octavia'ydı."

"Bunu nereden..."

"Çünkü bombayı mekiklerine Atalantia ve ben yerleştirdik."

İdrak edemeyerek ona bakakaldım.

"Sen ve Atalantia."

"Evet."

"Siz... onun en yakın arkadaşlarıydınız."

"Evet. Yüreğim parçalansa da Hükümdarımın emrini yerine getirmiştim."

Elimi onun ellerinden çektim.

Anılar ve bütün ağırlıkları üzerime çökerken dünya çok sessiz bir yer halinde büzülerek küçüldü. Onca zaman büyükannemle oturmuş, onunla yemek yemiş, birlikte uçmuş, onu etkilemeye çalışmıştım; o yaşlı kadın ise babamı ve annemi yakarak denizin

dibine göndermemiş gibi davranarak öylece yanımda oturmuştu. Onca sefer Atalantia beni Heliopolis'e götürmüş, operada elimi tutmuş, terli bacaklarının arasına sıkıştırmış...

Dünyanın üzeri karanlık bir camla kaplandı.

Bir daha asla eskisi gibi olmayacaktım.

"Annemin yüzünü neden hatırlayamıyorum?" diye sordum.

"Bir sandalye hatırlıyor musun?" Bir şey demedim. "Octavia'nın bir sürü canavarımsı makinesi vardı. Ama hiçbiri sandalye kadar acımasız değildi. Ona Kargaşa Koltuğu adını vermişti. Onunla... zihinleri çarpıtabiliyordu. Anastasia'nın ihanetini öğrendiğinde, onu tarihten sileceğine yemin etti. Bunu başaramadı. Ama onu senden çaldı. Lysander, annen öldükten sonra kimse seni yatıştıramadı. O iyi bir anneydi. Seni dünyalardaki her şeyden çok sevdi. Octavia kıskanmaya başladı. Sandalyede iki hafta geçirdikten sonra görev tamamdı, artık ağlamıyordun."

Keşke buna inanmıyor olsaydım ama inanıyordum. Bir annenin yüzünü biricik oğlunun anısından başka ne silebilirdi ki? Nefes almakta zorlandığımı hissettim. Çocukluğumu benden çaldığı yetmemiş, annemle babamı da benden çalmıştı. Kimsenin alamaması gereken tek şeyi.

"Aja biliyor muydu?"

"Bilmek mi? Bu yüzden neredeyse Octavia'ya yeminini bozuyordu. Atalantia gözünü bile kırpmadı. O bir canavar. Ancak ben Magnus'a hizmet etmek için yemin etmiştim ve Magnus öleceğini anladığında ona yemin etmem için bana yemin ettirdi." Kalindora yutkundu. "Ben bir canavarım. Bunu biliyorum. Olimpiklerin şartlarına ihanet ettim, yüreğime sırt çevirdim. Fakat bir canavar olarak ölmeyeceğim. Onun seni tüketmesine izin vermeyeceğim. Sabah Koltuğu'na o *oturamaz*. Oturmamalı. Küller diz çöktüğü sürece dünyaları yakıp yıkacaktır."

Kalindora'ya bakamadan ayağa kalktım.

"Onu durduracak kadar güçlü değildim. Ama sen geri döndüğünde... Zamanın geldiğini biliyordum. Bu yüzden Pretoryenleri çağırdım." Elime uzandı. "Hükümdar *sensin*, Silenius'un son

vârisisin, Altınların son umudusun ve *iyi birisin*. Daha ne olabilir ki? Darrow ve Octavia'nın bozduklarını onarabilirsin. Bütün bu dehşetin *bir şeye* değmesini sağla. Halkımızda bozulan şeyi düzelt, Lysander. Kolay olmayacağını biliyorum. Sana yardım etmek için yanında olamadığım için üzgünüm. Rhone ve Atlas'ı yakınında tut. O annenle babanı o kadar çok seviyordu ki Octavia gerçeği söylememek için onu, asla geri dönmeyeceğini düşünerek Kuiper'e gönderdi. Seni hayatı pahasına koruyacaktır."

Daha fazla dayanamayacaktım. Kapıya yöneldim.

"Görevini yap!" dedi. "Görevini yap yoksa dünyalar yanacak."

Boş bir kabuk halinde odadan çıktım ve Atalantia'yı, kahramana veda etmeyi bekleyen Altınların arasında bana gülümserken buldum. Yanma gelmem için işaret etti, yanma gittim. Sevgilimin, annemin katilinin yanında gülücükler saçtım ve kahkahalarla güldüm, sonra o gece ilerleyen saatlerde, akşam yemeğinde karşısında otururken, yaratıklarının Cumhuriyet Senatosu ve Darrow'un kalbinde yarattığı hezimetten keyifle bahsederken gülmeyi sürdürdüm. Kalindora'nın öldüğü haberini aldık.

Annihilo'daki güneşdefnine katıldık. Beyaz tören görevlileri önderliğindeki Pretoryenler, tabutunu ana hangarda bulunan ve onu güneşe doğru ateşleyen bir defin silahına taşıdı. Rhone hazırolda bekliyor, Atalantia ağlıyor, Atlas konuşmuyor, Ajax büyük bir nefretle bana bakarken neredeyse ayakta duramayacak kadar sarhoş bir halde sallanıyordu. Atalantia yaşlı gözlerle duasını ederken Ajax'ın benimle oracıkta yüzleşmemesine şaşırmıştım.

O gece Atalantia beni yanma çağırttı.

Gitmekten başka çarem yoktu.

Onu tefekkür odasında ağlarken buldum. Onu teselli ettim; ailemizin duvar resmine, annemin bulanık yüzüne bakarken Atalantia boynumu öptü; kulağıma, acısını almam için onu yatağa götürmemi fısıldadı.

Benimle işi bittiğinde dönüp uyudu, bense içten içe öldüğümü hissederek gözlerimi tavana dikip öylece yattım.

91

VIRGINIA

Ya Kurtuluş ya İntikam

"Dejah Thoris, burası Phobos Komutası. Yaklaşım vektörünüz iyi. Eve hoş geldiniz, Hükümdarımız."

Yüreğimde, bazı kelimelerin kırılgan eserler gibi korunduğu küçük bir kasa vardı. *Aile, ev, sevgi, oğul, eş, kardeş.* Düşmanlarım kasayı açıp içini tarumar etmiş ve zeminine sıçmışlardı.

Ev. Artık bu kelime tanıdık gelmiyordu. Kirletilmişti. Kirletilmiştim.

Tüm başarısızlıklarına rağmen kalbimin bir köşesi her zaman ikizime ayrılmıştı. Şimdi, Lilath'ın Garabeti'nin varlığı içimi kemiriyordu. Garabet, Sevro'yu ele geçirmişti, Merkür düşmüştü, kocam hâlâ Cassius ile kayıplardaydı ve ben Mars'a kaçmıştım. Tek seçenek buydu; çok geç olmadan önce bir araya gelememek bizi her türlü alternatiften mahrum bırakmıştı.

Sevro, Palyaço ve Çakıl'ı bırakmıştım.

Kocamı ölüme terk etmiştim.

Kavax'ın onu bulması için gönderdiği kişi Cassius'tu. Adam derinuzay korvetinde bulunmuştu. Tüm iletişim ekipmanları imha edilmişti ve gemisi Mars'a zar zor geri çekilebilmişti. Çeper hapishanesinden kaçışının detayları en iyi ifadeyle bulanıktı. Ancak

görünene göre Romulus'un oğullarından biri canını bağışlayarak onu idamdan kurtarmıştı. Savaş sona erdiğinde serbest bırakılmak üzere Europa'daki özel bir mülkte tecrit edilmişti. Oradan kaçmış ve kaçmak için gemisini çalmıştı. Haberi Kavax'a ulaştırdıktan sonra Cumhuriyet'e hizmet etme teklifinde bulunmuştu.

Böyle bir şey duyacağım aklımın ucundan geçmezdi.

Dejah Thoris'in görüş penceresinden dışarıyı izlerken kırk korvet, filomuzun önünde bir onur lotusu oluşturdu ve dış hatta geri döndü. Bunu hak etmiyordum. Cassius, Darrow için düşmanın inine sadece küçük bir saldırı ekibiyle dalarken, benim bir donanmam vardı ve kaçmıştım. Doğru seçimdi. Ancak insanı yaşlandıranlar da bunlardı.

Önde, şeref muhafızlarımızın mavi iyon kuyrukları bekliyordu. Eklips Kuvvetleri'nin otuz kırmızı şalomaGemisi bize Mars'ın savunma alanına doğru kılavuzluk etti: Önce devriyelerin arasından geçtik, sonra on bin metrelik bir körfezden. Ardından mayın tarlaları ile hafif topların arasından, muhripler ve şalomaGemilerinden oluşan saldırı filolarına ayrılan avlanma alanlarından, en sonunda da savunma platformlarının ve dretnotların, yani en üst seviye yırtıcıların diyarından.

Mars, Hükümdar'ı için toplanmıştı.

"Sadıklar hazır bekliyorlar, efendim," dedi Holiday omzumdan.

"Ama yeterli olacaklar mı, Nakamura?"

Sesimde şüphe duymaya alışkın değildi. Buna sıklıkla izin vermiyordum. Ancak, ortak rüyamız etrafımızda parçalanırken komandoyla aramızdaki yakınlığın son günlerde iyice derinleştiğini hissediyordum. Ephraim'in ölüm haberini metanetle karşılamıştı ama içini kemirdiğini biliyordum. Tıpkı Garabet'in pençelerinden kurtulmuş olmama rağmen hâlâ tamamlanmamış bir işin, yenilmemiş düşmanların, kurtarılmamış dostların ve yaptığım hataların tutsağı olduğumu hissetmem gibi.

Darrow'a gidebilir miydim? Yoksa Çeper, tuzağı kapatıp beni Küller Donanması'na yem etmeyi mi bekliyordu?

Holiday her zamanki gibi ruh halimi sezmişti. "Efendim, biliyorum sadece yüz metre ötenizdelermiş gibi hissedeceksiniz. Yalan söylemeyeceğim. Sizi rahatsız edecek. Ama *ludus*'ta, iki nokta arasındaki en kesin yolun her zaman en kısa yol olmadığını öğretmişlerdi."

Ona döndüm. "Sevro'yu geri alma şansımız olduğunu düşünüyor musun?"

Bana acı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Daha önce başarılmıştı."

"Victra oğlumu buldu. Bense kocasını kaybettim. Hiçbir hesap bu aritmetiği düzeltemez."

"Ancak Victra, Luna'ya doğru yola çıkmadı. Sizin emirlerinize saygı duydu." Mars uydularının görülmeye başladığı görüş penceresinden dışarıyı başıyla işaret etti. Öne çıktım. Julii filosu iğne yastığına benzeyen uydu Phobos ve savaş uydusu Deimos'un etrafında tam kadro süzülüyordu. *Pandora*'nın iç rahatlatıcı kütlesi feci halde eksikliğini hissettiriyordu ama Victra'nın kişisel filosu benimkinden bile büyüktü. Kayıp çocuğu ve tutsak Sevro onu çıldırtır diye korkmuştum. Oysa ticaret donanması savaşa hazırlanıyordu.

Önünden geçtiğimiz sırada Julii-Sun Tersanesinin halesi parladı. İşçiler ve otomatonlar kıyamet saatine karşı yarışırken yüzlerce yeni gemi hareketle dolup taşıyordu. Sonra tersaneyi geçtik ve gezegenin kendisi karşımızda belirdi.

Mars'ta doğmuş ve İştar'da atlar sürmüştüm. Mars'ta, en büyük ağabeyim, Karnus au Bellona karşısında Agea taşlarının üzerinde kan kaybından ölmüştü, annem bir uçurumdan atlamış, babam ve en iyi arkadaşım ikizim tarafından öldürülmüştü. Mars'ta kocamla tanışmıştım.

Ama aşağıda sadece oğlum bekliyordu.

Babamın gezegenimize karşı Yağmuruna Darrow'un önderlik etmesi bir ömür önce yaşanmış gibiydi. Tam bu köprüden, sürtünme izlerinin belirmesini izlemiştim. Gençlik tünelinde dünya ne kadar da basit görünüyordu. Sahiden daha sadece on dokuz yaşında mıydım o zaman? Kan dökülen bir güne nostalji duymak yanlış

olabilir miydi? Yoksa dünyayı nelerin döndürdüğünü gerçekten bilmeden önceki masumiyet miydi özlediğim?

Gezegenin karanlık tarafı belirdiğinde melankoli yerini öfkeye bıraktı. Kimmerya karanlığa bürünmüştü. Ev diyeceklerini ve canları pahasına koruyacaklarını umut ederek kıtayı ellerinde tutmalarına izin verdiğim Obsidiyenler her yeri mahvetmişlerdi. Nike, Phoenicia ve Olympia'nın merkez şehirleri karanlıktı. Obsidiyenlere inanmıştım. Sefi'ye inanmıştım. Fazla iyimserdim. Saltanatını devirmeye ve halkını serbest bırakmaya tek bir adam yetmişti.

Artık Obsidiyen ordusu ve filosu yoktu; Kieran Volga'yı Ragnar'ın babasına teslim ettikten sonra gizemli bir biçimde yok olmuşlardı. Görünüşe göre Volsung Fá'nın tek istediği Sefi'nin ordusu ve helyum rezervlerinin sadece yarısıydı. Geri kalanları, çöp tenekeleri içinde alelade bir şekilde sokaklara bırakılmıştı.

"Mars senin için ne ifade ediyor Nakamura?" diye sordum.

Dünyalı duraksadı. "Umut. Ya size, efendim?"

"Savaş." Topuğumun üzerinde dönüp hangara yöneldim.

Tamir ekipleri, *Aslan Sürüsü İki*'yi inişe hazırlarken Kavax hangar zemininde oturuyordu. AkımAlanının diğer tarafında süzülen Mars'a bakıyordu. Sofokles kucağında kıvrılmış, sahibini endişeyle izliyordu. Ona yaklaşırken elimi Kavax'ın omzuna koydum. Samimiyetle gözlerini yumdu, sonra dönüp tekrar gezegene baktı.

"Daxo, Mars'ı, hiç masummuş numarası yapmadığı için severdi," dedi.

"Ona, 'Güzel yaralı,' derdi," diye karşılık verdim.

"Güzel yaralı." Kavax bir an düşüncelere daldı. "Güney Pasifik'i severdi ama burada, Zephyria'da doğmuştu. Benim de doğduğum yer. Boyu dizime gelirken, bir zamanlar babamın beni götürdüğü gibi ben de onu alıp yürekağaçlarının arasından geçirerek babamın kalbinin tohumlarından, ondan önce de onun babasının kalbinin tohumlarından filizlenen ağacı göstermiştim. Benimkinin nereye dikileceğini göstermiştim ona." Sesi giderek cılızlaştı. Kavax, Daxo'nun cesedini bulamamıştı. Vox, katledilmiş senatörleri yakmış

ve akrabaları tarafından toplanıp Mars'a geri getirilmesinler diye kanalizasyona atmıştı. "Kusura bakma," dedi kendini toplayarak, "bazen bu saygısızlığı... kaldıramıyorum."

Kavax artık beni büyütmeye yardım eden yıkılmaz adam değildi. Düşüşü Volga'nın yanında açtığı büyük yarayla başlamıştı, Thraxa'nın kayıplara karışmasıyla ve son olarak Daxo'nun bedeninin, Kavax'ın nefret ettiği bir uydunun kanalizasyonlarında yüzmesiyle devam ediyordu. Geriye kalan kızlarını, karısını ve gezegenini kaybedeceğine dair umutsuzluğa kapılmıştı. Islak gözlerle bana baktı. "Burası olmak zorunda mı?" diye sordu.

"Zorunda."

Kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım.

Bitap haldeki aile babası evcil hayvanını alnından öptü, elimi tuttu, ayağa kalktı ve bir kez daha babamın infazcısına dönüştü – Telemanus Hanesi'nin savaşçı devi. Benim bile ürperesim geliyordu. Bu kadar sevdiğim bir adam olması bir yana, görevi için yaradılışını feda eden bir adamı görmek bile trajedinin ta kendisiydi. İhtiyaç duyduğumuz şey, ihtiyaç *duyduğum* şey olmak için tekrar savaşa gitmesi gerekiyordu. Hayatı boyunca dizginleri çocuklarına bırakmayı beklemişti; şimdiyse geriye çok azı kalmıştı.

Böyle olacağını düşünmemişti ama buna katlanıyordu.

Kolunu omzuma attı. "İçimizde iyilik olduğu kadar kötülük de var. Ancak iyiliklerimizden, kötülüklerimizden olduğu kadar pişmanlık duymayız. Yani ne olduğumuzu biliyoruz, kızım. Ne olduğumuzu biliyoruz." İnancı tükenirken sesi de kısıldı. Bunun üzerine onu kendime yaklaştırdım.

"Ne olduğumuzu biliyoruz," diye karşılık verdim.

Sesimdeki kararlılığı duydu, doğruldu ve dimdik bir vaziyette geri çekildi. "Baban Mars'a geri döndüğünde, gezegenin sahibinin kim olduğunu göstermek için Demir Çember geleneğini gerçekleştirmekten geri kalmazdı."

"Ben babam değilim."

"Her açıdan değil. Bu kanıtlandı. Ama bazen küçük bir diş göstermek gerekir."

◆ ◆ ◆

Demir Çember, Silenius tarafından ün kazandırılmış eski bir gelenekti. Bir gezegen ya da uydu üzerindeki hâkimiyetinin derinliğini kanıtlamak için mekiğini, gezegende ne tip politik gerilimler ya da düşmanlar olduğuna bakmaksızın, eskortsuz olarak uçururdu. Deneyin isterseniz mesajı veriyordu. Bu lanet olası gezegen onun gezegeniydi. Bu gelenek birkaç güçlü adamın ölümüne sebep olmuş –bazen insanlar Golyat'a taş atmaktan kendilerini alamazlardı– ve çoğu hane tarafından artık yerine getirilmemeye başlamıştı. Mars'ın gördüğü şiddetin ardından onca tehdide rağmen şimdi bunu yapmak, dünyalara "taşak diye buna denir" demekten başka bir şey değildi.

Ana mekiğim *Aslan Sürüsü Bir*, Garabet'in elinde olduğu için *Aslan Sürüsü İki*'yle *Dejah Thoris*'in hangarından ayrıldık. Savaş mekiği, yırtıkKanat eskortu olmadan atmosferden inerken tangırdıyordu. Niobe'nin *Tilki Bir*'i bize sancak tarafından katıldı. Demir Çember'i gerçekleştirirken, parmaklarımı kocamın yüzüğünün kenarında döndürerek oturuyordum. Cassius bunu ona geri göndermişti ve Darrow da bana vermişti. Verebileceği her şeyi bana vermişti. Keşke bunun yeterli olduğunu ona duyurabilseydim. Cassius'un onu bulmasını sağlayabilseydim. Son bir kez daha onunla yatağa girebilseydim. Sıcaklığını yeniden hissedebilseydim.

Ona her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı. Mars'ın ona ihtiyacı vardı.

Dünyalardaki tüm gemiler ve silah bataryaları, Azrail olmadan Mars'ın güvenli görünmesini sağlamayacaktı. Kabindeki subaylarım, Çember'i tamamlamak üzere Amazon Denizi üzerinden savaştan yıkılmış Kimmerya'ya doğru geçtiğimiz sırada gergin görünmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Oğlumu gördüğümde ona ne diyecektim? Pax ne aptal ne de aciz biriydi, özellikle de Electra yanındayken. Her güne, annesinin onu kurtaracağı ve dünyadaki her şeyi tekrar yoluna koyacağı bir güne uyanmak için dua ederek başlamazdı. Hayır. Oyun teorisini kullanırdı. Sebepleri, permütasyonları, hareket halindeki tektonik

plakaları görünceye kadar zihninde modelleri işletirdi. Sonra bana elinden geldiğince yardım edecek bir yol çizerdi.

Pax'ın, onu bir oğul kadar müttefik olarak da yetiştirdiğimi henüz fark edip etmediğini ve bu konudaki suçluluğumu anlayıp anlamadığını merak ediyordum. Eğer farkındaysa, onu kaybetmenin bir uzuv kaybetmek gibi olduğunu kavrayabilir miydi? Ona olan sevgimin mantığın ötesinde, sözlerin ötesinde olduğunu?

"Virginia..." diye fısıldadı Kavax görüş penceresinin önünden. "Bak."

Enerjimi toplayamıyordum. "Ya biri bize ateş ediyordur ya da etmiyordur," dedim. "Demir Çember senin fikrindi."

"Sadece bak."

Holiday, görüş penceresinde Kavax'ın yanından bakmaya çalışıyordu. Kavax yerinden kıpırdamayınca, bir sonraki görüş penceresini indirdi ve subaylarımın korku dolu ruh hali yerini gür kahkahalara bıraktı. "Efendim. Bunu görmek isteyeceksiniz."

Kaşlarımı çatarak görüş penceremi kaydırarak açtım ve Nike'nin doğusundaki karanlık boşlukta hızla ilerleyen bir ateş hattını, Phoenicia'nın batısında parlayan bir başkasını ve Olympia'nın güneydoğusunda bir başka ateş hattını gördüm. Bu yükseklikte bu kadar görünür olmak için, hatların yaklaşık yüz kilometre uzunluğunda olması gerekirdi.

Ben izlerken, ateş hatları bir sapanOrak şeklinde kıvrıldı.

Mars dayanıyordu.

Yaşanan son şiddet olaylarına rağmen, hiçbir yüzey atışı, gezegenin etrafından geçişimiz sırasında gemimi yalayıp geçmiyordu. Demir Çember'i olaysız tamamlayacağımıza ben bile inanmamıştım. Subaylarımın ruh hali değişmişti. Mekiğin arkasındaki holoKutular, Mars'ın dört bir yanındaki şehirlerde çalan davullar ve şarkı söyleyen kalabalıklarla inliyordu. Beklediğim karşılık bu değildi. Mars'ın fanatizmi şimdiye kadar hep kocam ve ilk karısına yönelikti. Kavax evinin topraklarına tekrar ayak basmak için hevesle topuklarını birbirine vurarak kapının önünde oturuyordu. Gezegen Aslanyürek ve

Cumhuriyet'i selamlarken Holiday gezegene duyduğu sevgi dolu ifadeyle holoları izliyordu.

Bulutlar mekiği kucakladı ve geri çekildiklerinde ışıltılı kuleleri, parlak yeşil parkları ve ormanlarıyla Mariner Vadisi'nin dünyayı böldüğünü gördük.

Milyonlarca sivil büyük kanyonun çevresine sıralanmıştı. Yüz binlerce acemi asker, bir zamanlar Enstitüm olan ama şimdi Pegasus Lejyonu kışlasının bulunduğu nokta dışındaki alanlara dökülüyordu. Agea'ya yaklaştıkça parklarda, avlularda ve anacaddelerde toplanan insanların dalgalı gelgitleri altında zemin kayboluyordu. Via Triumphia, Mars'ın ilk Kurtuluş Günü'nde olduğu gibi tıkanmıştı. Hepsi başlarının üstünde kırmızı bir şeyler tutuyorlardı.

Mekiğim, Aslan Merdivenleri'ne uzanan Cumhuriyet'in Zafer Dikilitaşları arasına iniş yaptı. Avluyu dolduran insan denizinin sesleri mekikte yankılanıyordu. Artık başlarının üstünde ne tuttuklarını görüyordum.

Milyonlarca sıkılmış yumruk kırmızı boyaya batırılmıştı.

Yanımda Kavax ve Holiday ile aşağı inerken kalabalığa büyük bir uğultu yayıldı. Aslan Merdivenleri'ne doğru Zafer Avlusu'nu geçtiğim sırada öyle bir sessizlik hâkim olmuştu ki botlarımın önce metal, sonra mermer zemindeki seslerini duyabiliyordum. Pegasus Lejyonu'nun centurio'ları, sadık Göksalon, donanma kaptanları ve Arcos'un geri kalan üç dul eşiyle birlikte Niobe de bize katıldı. Avludaki davullar, Kızıl kabile davulcularınınkilerle beraber çalıyordu.

Oğlumun, en tepesinde beklediğini görünce basamaklardan hızla çıktım. O gerçekti. Yaşıyordu. Sadece on metre ötedeydi. Sanki bir kapının eşiğinden geçmiş ve bir erkek olarak değil, sonunda bir gün olacağı adamın kopyası olarak çıkmıştı. Bir karış daha uzamış, yanakları küçülmüş, yüzünde yeni yaralar belirmişti. Ama asıl değişim gözlerindeydi. Çocuksu şaşkınlık ifadesi sonsuza dek gitmişti. Artık gözlerinde, bilgeliğe geçişi işaret eden bir ağırlık vardı.

Keşke oğlumu sarıp tekrar benim bir parçam olana kadar öylece kalsaydım. Onu öpücüklere, özürlere ve sözlere boğardım. Ama

savaştaydık ve ben Hükümdar'dım, bu yüzden annenin sırasını beklemesi gerekiyordu.

Kavax sıkıntımı anladı ve oğlumu bir deli adamın kahkahasıyla kucağına almak için alaydan ayrıldı. Onu omuzladı ve bir şalomaGemisini yok eden çocuk hakkında böbürlendi.

BaşVali'nin yanına gittim. Kocamın ağabeyi bana gülümsüyordu. Darrow kadar karizmatikti ancak kardeşinin şiddetli mizacından kendisinde eser olmayan Kieran bire birde daima mahcup, kalabalıklar arasında ise sevilen biriydi. Onu, belinde İsyan Kılıcı ile görmek yerinde bir görüntüydü. Arkasında Mars Lejyonları'nın Pretorları, Eklips Kuvvetleri'nin İmperatorları ve eski Ares'in Oğulları komutanları vardı; hiçbiri Merkür'de kaybettiklerimizin eline su dökemezdi ama hepsinin yüreğini savaş katılaştırmıştı ve zeki ifadeleriyle karşımda duruyorlardı.

Kieran boğazını temizledi.

"Hükümdarım." Sesi kalabalığın üzerinde süzülüyordu. "Luna düştü. Senato dağıldı. BaşVali gezegenin *imperium*'unu elinde tutuyor. Cumhuriyet'in Yeni Sözleşme'sine dayanarak bu tehlikeli zamanlarda Hükümdarıma tam *imperium*'u verme nüfuzumu kullanıyorum." İsyan'ın Kılıcı'nı kınından çekti. Bu bir zamanlar L17L6363 olarak bilinen kölenin, kardeşinin hırpalanmış sapanOrağıydı. Darrow'un, Lykos madeninde kullandığı aletin ta kendisi. Kieran onu bana uzattı. Bir Kızıl'ın kullanabileceğini tahmin ettiğimden daha ağırdı. Dikilitaşların ötesindeki kalabalığa döndüm ve bıçağı havaya kaldırdım.

"Yaşasın özgürlük!" diye haykırdım.

"Yaşasın Azrail," diye tekrarladı kalabalık.

Bilgileri aldıktan sonra Pax'ı, erkek kardeşimin on iki yıl önce babamı öldürdüğü bahçede Holiday ile otururken buldum. Kan, taşın üzerinden silinmişti ama hâlâ orada olduğunu görebiliyordum, Pax'ın Holiday'e anlattığı şey her neyse, onu gözyaşları içinde bırakmıştı. Holiday'in eline bir şey bastırdı ve onu alnından öperek beni şaşırttı.

Holiday yanımdan geçtiği sırada beni selamladı. Bahçenin kenarında koşturan Sofokles, onun ayrılışına havlayarak eşlik ederken oğlumu tekrar görmenin mutluluğuyla bacakları arasında keyifle dolanıyordu.

Bahçedeki eski hatıralarım, oğlumun beni görmesiyle yok oldu. Beni, babasını karşılarken gördüğüm gibi karşılayacağından korkuyordum. O soğuk, azarlayan mesafeyle. Ancak korkularım yersizdi. Hiçbir role girmeden, coşkuyla birbirimize sarıldık. İçimde onun eksikliğiyle oluşan boşluk dolmuştu. Onu kollarıma aldığım ilk günkü kadar tamamlanmış, sıcak, sevgi dolu ve gururlu hissediyordum. İradem kaç kez kırılmanın eşiğinden dönmüştü? Kaç kere düşmanlarımın onun için ne tür meşum planlar yaptığını kafamda kurmuştum? Hayatta kalmıştı. Geri çekilirken, gözlerinde babasının öfkesini gördüm. Annesinin sabrını. Kendi hayat dolu merakını. Ne var ki o değişmişti.

Hippolyte'ın sahil avlusundan eğitim jiletlerinin sesleri yükseliyordu. Victra yüksek sesle küfretti, sonra, "Tekrar!" diye bağırdı.

Pax, dövüşçünün kemerinden geçmekten çekindiğimi gördü. Eski dostumu görmekten korkuyordum. Elimi tuttu, beni eğitim alanının açıklığına götürdü ve birlikte Ulysses'in mezarına yaklaştık. Küçük höyüğün üzerinde çimler bitmeye başlamıştı. Mezar taşı sabah yağmuruyla ıslanmıştı. Onun yerinde benim oğlum yatıyor olabilirdi. Pax aklımdan geçenleri anlayarak yanıma yaklaştı.

"Lagalos'lu Lyria hakkında haklıydın," dedi. "Erdemli davrandı. O ve Volga olmasaydı, Victra'yı kaybetmiş olurduk."

"Onu tekrar görmek isterim. Kardeşi..."

"*Reynard*'da. Biliyorum. Onu gönderdim."

Ona şaşırmamış bir ifadeyle baktım. "Nereye?"

"Bir bakıma Ragnar'ın kızının peşinden."

Anlamıyordum. "O daha küçük bir çocuk."

Duraksadı. "Artık değil."

Üzerinde konuşmaktan suçluluk duyarak dönüp mezara baktık. Sevro bana bir kızı olacağını söylemişti. Belli ki Victra onu bile

şaşırtmayı bekliyordu. Sonunda bir oğlan çocuğu; kendi babasının yokluğunu doldurmak için bir şans.

"Annem ona bir güneşölüm töreni düzenlemek istedi," dedi Electra. Oldum olası sessiz adımlar atan Electra artık daha sessizdi. Yaklaştığını duymamıştım. Pax gibi o da, onu son gördüğümden beri büyümüştü. "Ama babam geri döndüğünde onu ziyaret etmek isteyeceğini biliyordu."

"Electra. Oğlumla ilgilendiğin için teşekkür ederim," dedim.

Kısık gözleri ona çevrildi. "Hikâyeyi bu şekilde mi anlattı? Yalancıları kimse sevmez, Pax." Sonra gözleri tekrar bana çevrildi. Bakışları daima sertti ama şimdi oldukları kadar değil. Şimdi tek istediği şeyin öldürebilmek için büyümek olduğunu görebiliyordum. Artık sevimli bakmıyorlardı.

"Obsidiyen sizi neyle beslediyse işe yaramış. Şuraya bak, ne kadar uzamışsın."

Omuzlarını silkti. "Belki siz daha kısasınızdır." Hükümdarını başını hafifçe eğerek selamladı, sonra uzaklaştı. Pax endişeli bir ifadeyle onun gidişini izledi.

"Beklemeyi sevmiyor," dedi Pax.

Eğitim avlusuna baktım. "Ben de sevmiyorum. Burada bekle."

Victra'yı avlunun ortasında, en iyi üç şövalyesiyle karşı karşıya gelirken buldum. Girmeden önce veri-tabletimi sessize aldım. En iyi halinde bile, üç sağlam rakip çok fazlaydı. Şişmiş kaslı kolları ter içindeydi. Ele geçirilmiş bir kadın gibi antrenman yapıyordu. Gebelik hatları yok olmaya başlamıştı bile.

İçeri girdiğim sırada antrenman jiletleri havada fısıldarcasına sesler çıkarıyorlardı. Gelişimle birlikte altmış Eşsiz kaskatı kesilip başlarını eğerek selamladılar. Victra'nm en küçük kızı Selene ve ortanca çocuğu Calypso'ya fısıltıyla merhaba dedim. Bana sarıldıklarında, ellerinin idmandan bandajlı olduğunu gördüm. Ares'in Oğulları, Victra'nm arazisindeki bir uçurumun kenarında savaş sanatı antrenmanı yapıyordu.

Julii ve Barca hanelerinin iki tarafı da savaşa hazırlanıyordu.

Victra meydanda şövalyelerden birini boynuna temiz bir hamleyle savuşturdu, ardından bacağına yandan bir darbe aldı, onu da üçü arasında en hızlı olandan gelen şakağına aldığı darbe izledi. Kafa vuruşu öldürücü darbeydi. Victra'nın yüzünden aşağı kan aktı. Tökezledi, homurdandı, dairenin ortasına döndü ve devam etmeleri için bağırdı. Şövalyeler beni görünce durdular ve eğilerek selamladılar. Victra bana kızgın bir bakış attı ve yüzündeki kanı silmek için bir havluya yöneldi. Yanına gittim.

"Mars, Luna'ya saldırıyor mu, *Hükümdarım*?" diye sordu.

"Henüz yapamayacağımızı biliyorsun."

"O zaman ne istiyorsun?"

"Sadece konuşmak..."

"Ne hakkında? Oğlumu bir ağaca nasıl çivilediklerini mi? Ascomanni'nin lanet olası canavarlar gibi nereden peyda olduklarını mı? Darrow'u nasıl kurtarabileceğini ama kurtarmadığını mı?"

"Victra..."

"Yoksa sen yaralarını yalamak için eve koşarken kocamın şu Garabet tarafından nasıl işkence görmeye devam ettiğini mi?" Öfkeyle bana bakıyordu. "Emirlerine uyduğumu düşünüyor olabilirsin, benim... liderliğine sadakatimle olduğum yerde çürüdüğümü. Ama hayır. Desteği olmadığı takdirde, Çekirdek'le ters düşmek bir yana, filomun Vox tarafından katledileceğini bildiğim için buradayım." Parmağını göğsüme dayadı. "Sen kocamı yüzüstü bıraktın. Düşmanlarımız elini kolunu sallayarak harekete geçmiş durumda. Mars şu anda Luna'ya saldırmıyorsa, defol git."

Antrenmanına geri döndü.

Ceketimi çıkarıp sutyenime kadar soyunurken şövalyeler başlarını öteye çevirdiler. "Victra." Döndü. Lilath'ın baltasının karnımda ve boynumda bıraktığı çukurları, linç kalabalığının yan taraflarımda ve kollarımda açtığı birkaç yüz deliği gördü ve omuzlarındaki gerginlik yok oldu. Sevgisi ve nefreti aynı tutkudan yaratılmıştı. "Denedim," diye fısıldadım. "Gerçekten." Gözleri yara izlerinin her birini tek tek taradı. Artık ondakilerden daha fazla yara izim

vardı. Ağır eliyle omzumu kavramak için uzandı, sonra benden iri kadın alınlarımızı buluşturdu.

"Erkeklerimiz için bir kurtuluş planlayamıyorsak, intikam da kafi olacaktır," dedi Victra.

Başına değen başımı onaylarcasına salladım.

Kocam da başka türlüsünü istemezdi zaten. Ne derlerse desinler, Darrow ölmemişti. Benim için dayanmıştı ve ben gelmemiştim. Şimdi de o gelene kadar ben dayanacaktım. Victra'nın, öfkesi son nefesine kadar geçmeyecekti. Benimse umudum tükenmeyecekti. Ailemizi tekrar bir araya getirecektim.

Avluda şövalyeler arasında bir hareketlenme oldu. Hippolyte bir savunma akımKalkanıyla kaplandı ve Pax elinde veri-tabletiyle koşarak avluya girdi. Yüzüne baktığımda neler olduğunu anlamıştım.

"Dünya düştü," diye fısıldadım.

"Şimdiden mi?" diye hırladı Victra.

"Kim yaptı?" diye sordum. "Çeper mi yoksa..."

"İkisi de," diye fısıldadı Pax soğuk bir şekilde. "Cassius haklı çıktı. Lune köprü kurmayı başarmış."

92

LYSANDER

Tiranların Mezarlığı

"Seni burada yalnız bırakmamı istediğinden emin misin?" Rhone'un gözleri Ladon'un çarpık ufkunu tarıyordu. Pytha özel mekiğimin önünde, Rhone'un arkasında duruyordu. "Düğüne kadar Ajax her türlü fırsatı değerlendirecektir..."

"Ajax Dünya'da. Bu yapılmak zorunda."

"Ama *dominus*..." Dönüp tekrar ziyafete baktı. Çölün ortasında, büyük bir kumul üzerinde, yirmi kişiyi doyuracak bir ziyafetin serildiği uzun masanın iki tarafında mor ipekten ve ham nebula ağacından iki geniş kanepe duruyordu. "Bunun güvenli olduğundan emin misin?"

"Misafirimin *güven*e saygı duyacağını sanmam."

"Geleceğinden emin misin?"

Çöle baktım. "Daha iyi soru, onun gerçek olup olmadığı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Boş ver. İki saat içinde beni almaya gel," dedim. "Birden fazla parçaya ayrılmışsam kalıntılarımı topla ve onları güneşe ateşle." Ona bir veriYükleme uzattım. "Vasiyetim. Glirastes'te de bir kopyası var."

Pan'da yeni bir kütüphane için yer keşfine giden Glirastes, Tykhe'nin yeniden inşasını denetlemek yerine burada, çölde olduğumu

bilseydi sinirlenirdi ama düşündüğünün aksine tüm yaptıklarımdan haberdar olmasına gerek yoktu.

Rhone tereddüdün ardından selam verdi ve mekiğe girdi. Pytha arkasında kalmıştı. "Ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu. "O aklı başında bir adam değil."

"Ondan korkuyor musun, Pytha?"

"Evet."

"Diğer herkes de öyle." *Annihilo*'nun tertibat bölmesinde verdiği kendi tavsiyesini hatırlarken anladı. Ama bu hoşuna gitmiyordu.

Çok geçmeden mekik gözden kayboldu. Kanepelerden birine oturdum ve serin şarabı yudumladım. Kalindora'nın anlattıklarıyla iç dünyam paramparça olmuştu. Ama beni boğması planlanan yeminler, sadakat ve tarih bağları kopmuştu. Artık kuralları biliyorum, büyükanne.

Kural diye bir şey yoktu.

Sonunda kendimi özgür hissediyordum.

Burada, Merkür Savaşı'nın ardından fırsatlarla dolu engin bir ufuk uzandığını seziyordum. Özgür Lejyonlar parçalanmıştı. Darrow kaçıyordu. Luna bir deli tarafından yönetiliyordu. Mars Obsidiyenlerin ayakları altında ezilmişti. Dünya, Çeper ile Toplum tarafından ele geçirilmişti.

Cassius'un içime işlemesine izin verdiğim önemsizlik ve suçluluk hissi hâlâ yok olmamıştı ve bir insanın, başkalarının merhametinin kendisini betimlemesine izin verdiği takdirde kabullenmiş olacağı kaderin hatırlatıcısı olarak aklımın bir köşesinde duruyordu. Onca yıl önce Darrow'un merhameti, koruyucum olarak bana hizmet eden Cassius'un merhameti, Kalindora'nın vasiyeti – hepsi, uzun zaman önce şu veya bu sebepten feda ettikleri onurlarını yeniden canlandırmak uğruna verilen boş bir çabadan kaynaklanıyordu.

Lorn'un, bir efsaneyi kanla boyadıktan sonra öğütlediği onurun ta kendisi. Romulus'un, halkını terk etmeden önce koruduğu o aynı bencilce onur. Atalantia ile nişanlanmama sebep olan ve onurun kişisel fedakârlıkla alakalı olduğunu düşünerek beni kandırmasına izin verdiğim onurun ta kendisi.

Büyükannem hayatımda tanıdığım en kurnaz insandı ama yine de yanılıyordu. Dünyada onura yer olmadığını düşünüyordu. Buna tamamen katılmıyordum. Gücünün temellerini parçalayan ve ona hizmet eden herkesi zehirleyen şey zalimliğiydi.

Beni onun gibi insanlara yem eden, Atalantia'nın zalimliğiydi. Annem için onu öldürmek onurlu muydu? Bizi iç savaşa sürüklemek onurlu muydu? Her isteğine teslim olmak suretiyle yeminimi yerine getirmek onurlu muydu? Altınlar birlik olabilsinler diye her gece bacaklarının arasına sıkışmak onurlu muydu?

Bence değildi.

Bence, her şey gibi, onurda da aşırıya kaçılmamalıydı. Tıpkı zalimlikte olduğu gibi.

Sessizlik çekimBotlarının uğultusuyla bozuldu. Misafirim gelmişti. Hayal ürünü değildi. Gerçekti ve korkunçtu. Mars zırhı, hazırladığım akımBalonunun serinliğine adım atana kadar güneşin sıcağını yaydı. Miğferindeki boynuzların altından masaya baktı.

"Heveslere ve savaşçılara heba edilmiş bu mezar daha önce hiç böyle kaliteli bir serapla şereflendirilmemiştir," dedi miğferinin içinden. *"Elysia kırmızısı, Dünya Bordeaux'su, Merkür soletto'su... Beraberinde tadımlık çiğ istiridyeler, şarapta buğulanmış et, karamelize pekan, zeytin, alıç, muşmula. Ana yemek olarak cevizli ve otlu ardıçkuşu ve pachelbel dolması, sarımsaklı geyik eti, kuru incirli ballı yaban domuzu, garum sosu; gözlerim beni yanıltıyor olabilir mi?*

Dev miğferi şaheseri inceliyordu.

"Tavuskuşu kanatlarıyla süslenmiş bir yaban tavşanı. Hayır, bu asil bir pegasustan başkası olamaz! Luna'nın buzlu frizée'si, çikolatalı pekan ve beyaz puding de unutulmamış!"

Başını kaldırıp bana baktı. O metal miğferi duygusuz ve korkunçtu.

"Son akşam yemeği diye buna derim! Bir fatih, bir gurme, Apicius'un öğrencisine layık bir ziyafet, hem de böylesi bir ihtişama nazır." Eliyle çölü işaret etti. *"Evet, evet! Sonunda hak ettiğim saygıyı görüyorum."*

"Öğrendiğim bir şey varsa, o da, birinin Minotor'u öylesine çağıramayacağıdır," diye yanıtladım. "Bana katılma şerefini bah-

şedersiniz, üstüne konuşulacak ortak çıkarlarımız olduğuna inanıyorum."

Miğferini çıkardı ve kanepeye yayıldı. Yüzü şeytani bir meleği andırıyordu.

Eril, şüpheli, keyifliydi ve çölde tatil olarak gördüğünü tahmin ettiğim günlerinden kalma bir bronzluğu vardı. Alaycı gözlerle masanın altına baktı. "İğdiş edilmiş bir at mısın yoksa aygır mı, beyefendi?"

"İşkence gördüğümde orada değil miydin?" diye sordum.

"Gorgonlarla geçirdiğin zamanla değil, Furia'yla birlikteliğinle alay ediyordum," dedi. "Onun o muazzam iştahının sonsuz derinliklerini iyi bilirim. Ancak benim yokluğumda açılan boşlukları Ajax'ın doldurduğunu duydum. Şimdi sen de aynısını yapmaya çalışıyorsun." Sırıttı. "Ama evet, mağaranın dışındaydım, karmaşık drone donanımımdan Korku Şövalyesi'nin planlarını dinleyerek bekledim. İtiraf edeyim, ondan kendi amaçların uğruna çaldığında saldırmayı düşündüm. Bu kadar tehlikeli bir oyunda böyle bir fırsat nadiren ortaya çıkar. Ama gösteri... ah, gösteri yarıda kesilemeyecek kadar ilginçti. Çöldeki kaçış sonsuza dek zihnimde saklı kalacak." Büyük bir içtenlikle öne eğildi. "Teatrallikten yoksun olduğunu iddia ettiğim için özür dilerim. Yanılmak daima bir zevk." Mor göğüs plakasını okşadı. Selanik'teki evinin asmaları gümüş güneş ışığıyla yaldızlı bir ufka uzanıyordu. "Ne yazık ki, zırhım o şeytani elektromanyetik dalga yüzünden öldü. O alet karşısında kalkanının neden işe yaramadığına hâlâ akıl sır erdiremiyorum. Glirastes'e soracak bir sürü sorum var. Yanıt beklediğim bir sürü soru."

"Bekleyebilirler. İtiraf edeyim, Dünya'ya yapılan saldırıya tanık olmak için gitmemene şaşırdım. Hedeflerinin çoğu oradaydı."

"Onlara giden yol bu andan geçiyor," dedi. "Peki ya Kül Yağmuru'ndan sonra?" Bozulmuş görünüyordu. "Bir kadeh 1921 Selanik Chianti'sinden sonra insan ağzını sangria'yla çalkalamaz. Ölümcül bir çatışmaya girişen otuz milyon insan gördüm. *Ah*, şiddet dolu bir tiyatro seyretme ihtiyacım ziyadesiyle giderilmiş durumda. Her neyse, acıklı bir olaydı. Atalantia geri çekilirmiş gibi yapıp Dün-

ya'nın filosunu doğrudan bir Çeper saldırı grubuna yönlendirirken Vox filosu Luna'nın tepesindeki tüneğinden miskin miskin bakıyordu. İlginç bulabileceğim tek şey, Romulus'un oğlunun, kalkan jeneratörlerini indirmek için komandolarını yüzeye çıkarmasını görmek olurdu. Nasıl acayip bir şey o. Belki de sahnede yeni bir başrolümüz vardır."

"Umarım hâlâ farklı türden tiyatrolara şans tanıyorsundur," dedim.

Derin mekanik bir inilti gökyüzünü yırtarak yemekleri ve kumulları delicesine sarstı. Ses, kumulu yutacakmış gibi olana dek bize yaklaştı. Sonra tepemize geldi, Apollonius sırıtıyordu. Büyük bir kütle gökyüzünü kaplıyordu. İki geniş taş ayak öğle sıcağının içinden geçerken karanlıkta ince mavi bir kama uzandı. Bunlar, altı ağır yük nakliye gemisinin havaya kaldırdığı kadim kütlenin en alt uzantılarıydı. Taşıyıcılar gökyüzünde süzüldüler ve çok geçmeden yüklerini indirmeye başladılar.

Heykel muazzamdı. Çöl fırtınalarından çatlamış, İsyan nişancılarının hedef talimlerinden yontulmuş yüzü, *Kendinizi değerli mi görüyorsunuz?* dercesine bize sırıtıyordu.

Heykel güneşin altında hak ettiği yerini alırken ilk atam Silenius au Lune'un taş dudakları küçümsercesine kıvrılmıştı. Nakliye araçları çekme bağlarını bıraktılar. Hükümdar sallandı. Taş ayakları kuma battı. Mezarında birikmiş tozlar omuzlarından, burnundan ve cüppesinin kıvrımlarından dökülürken dalgalanan bir pelerin gibi görünüyordu. Tozlar dağıldığında, güçlü dostları arasında kaskatı ve mağrur bir şekilde duruyordu. Kırk Hükümdar, çölde on kilometre çapında bir daire oluşturacak şekilde dizilmişlerdi.

Bu tam da Minotor'a göre bir sahneydi. Keyifli, canavarımsı bir çocuk gibi ellerini çırptı.

"Her bireyde gösteriş, zulüm, gurur, *Homo aureate*'in her türlü aşırılık ve eksikliği bulunabilir," dedim. "Ama birlikteyken, münferit parçalarından daha fazlasını temsil ediyorlar. Her biri kendi zamanının sorumlusuydu ve insanlara karanlık savaş çağlarından yedi yüz yıllık bir genişleme ve büyümeye kadar kılavuzluk eden bir

düzen zinciri oluşturdu. Sonunda yanıldılar. Her küçük yozlaşma daha büyük ve tesirli bir başkasını doğurdu; yozlaşmanın doğal evrimi çürümeye, uyuşukluğa ve tüm imparatorlukların ölümüne sebep oluncaya kadar. O çürümenin içinde yeni bir avcının yükseleceğini nasıl tahmin edemediler?"

"Darrow." Apollonius gülümsedi. "Nihai avım."

"Aynen öyle. Ben onlar gibi olmayacağım. Onların gölgesinde daha büyük, daha güçlü, daha adil bir şey yaratacağım. Ancak görünen o ki adil olan hiçbir şeyin yolu adaletten geçmiyor."

"Adalet umurumda değil, kendini beğenmiş erdemlerin de," dedi zırhlı elini sallayarak. "Onlar basitler içindir. Hiçbir ahlak sınırsız aklımı kısıtlayamaz. Ne istediğimi biliyorsun, küçük cariye."

"Atalantia, Ajax, Atlas. Sonra da Darrow."

"Ve Zihin Gözü," dedi açlıkla.

"Sana bunu ve geri kalanını verebilirim ama karşılığında bir şeye ihtiyacım var."

Dev kütlesini geriye yasladı. "Ne olduğunu sorabilir miyim? Gönlümün arzusu için sunakta neyi feda etmem gerekiyormuş?"

"Hiçbir şey." Gözleri kısıldı. "Kötü muamele gördün, yanlış anlaşıldın ve ihanete uğradın. Benim de aynı şekilde acı çekmemi izledin. Biz benzeriz, Apollonius. Bu kadar yalnız olmamız üzücü." Arkama yaslandım ve şarabımı yudumladım. "Sorarım sana, iktidarı umursar mısın?"

"Canımı sıkar, tıpkı bu konuşma gibi."

"Nasıl öleceğini biliyorum, Apollonius."

"Ooo, bu daha iyiymiş. Nasıl?"

"Buraya efsanenle ve düşmanlarının kanıyla iz bırakarak bu dünyanın en zirve avcısı olarak öleceksin. Böylelikle, yaşlılığında, ölmek üzere Selanik çınarlarının altına oturduğunda, Boşluk'a, fetihlerinin yüküyle, iktidarın sorumluluklarıyla zincirlenmiş halde değil; Selanik şarabını içerken ve kesip dizlerinin üzerine oturttuğun düşmanlarının anılarını anlatırken semayı bir arada tutan hava gibi hafif bir şekilde yürüyeceksin."

Büyülenmişti. "Peki o anıları kime anlatacağım?"

"Senden kılıcın ile kurnaz zekândan başka bir şey istemeyen ve iktidar yükünü omuzlarından alıp seni, dünyalara karşı yanında durma sözün dışında bağlılık yemininden ve diğer tüm yeminlerden muaf tutan müttefike."

Elimi uzattım. Gülümseyerek devasa zırh eldiveniyle elimi tuttu. Gözleri heyecanla parlıyordu.

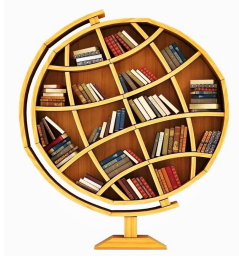
"Dünyaların titremesine," diye fısıldadı.

Birlikte, tiranların mezarlığına baktık. İsyan'dan önceki zamanlarda, Merkür halkı buraya gelir ve heykelin, gücün gerçekte nerede olduğunu hatırlatmak için gece yarısı Luna'yı gösteren ellerini takip ederlerdi.

Heykelleri bulduğumda, savaş makineleri ve kanla kaplı toprakta öylece duruyorlardı. Kolları dört bir yanı işaret ediyordu. Oysa artık ortak bir mezarda değil, yeniden birlikte, ayakta duruyorlardı. Akşamüstü, birlikte, küçük bir kum zerresi kadar görünen, güneşin çevresinde dönen uzaktaki bir gezegeni, gökyüzünün küçük bir parçasını işaret ediyorlardı. Misafirime ve tüm Merkür'e, işimizin henüz bitmediğini hatırlatmak için işaret ediyorlardı.

Mars'ı işaret ediyorlardı.

Rinova
Library

TEŞEKKÜRLER

Bu seferki tam bir zihin kasırgasıydı. *Frankenstein* tarzındaki bu kitap birçok yanlış başlangıç ve düzensiz hikâyenin derlemesinden oluşan bir yapboz. Ancak yayıncım Del Rey'deki destek hücum kıtası lejyonlarının yardımıyla bir araya gelmiş bir yapboz. 2014 yılında onlarla *Kızıl Yükseliş*'i yayımladığımdan bu yana arkamdalar ve kitaplarımın yeni gözlerle buluşması için dağları yerinden oynatıyorlar. Yarattıkları bu platform ve David Moench, Emily Isayeff, Julie Leung'un pazarlama çabaları olmadan bu seri ne *comic-con*'larda sizlerle buluşur ne de yerel kitabevlerinizin raflarında yerini bulurdu. Azrail'in tüm propagandacılarına selam olsun!

Editörüm Tricia Narwani, bu kitap üzerindeki tüm emeklerin için teşekkür ederim. Katkıların ve sabrın için ne desem az kalır. Sayısız düzelti toplantıları için, telefonda saçma sapan Apollonius monologlarıma katlandığın için, tükenmez neşen, meşum notların, yırtıcı ruhun, sonsuz güvenin ve nihayet taşı gediğine koyduğumda yaydığın o çocuksu neşe için teşekkür ederim. Ama en çok da kitapla ilgili vizyonuma, sonuna dek görmek için bana zaman tanıyacak kadar inandığın için teşekkürler. Ladon'dan sağ çıkmayı bir şekilde başardık!

Del Rey ve Penguin Random House komuta heyetine –Gina Centrello, Scott Shannon ve Keith Clayton– en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Yayın tarihini iki kez bir yana, bir kez bile ertelemek olağanüstü bir şeydir. Buna rağmen, sırf daha çok zamanım olursa ortaya daha iyi bir kitap çıkacağını söyledim diye buna olanak sağ-

TEŞEKKÜRLER

Bu seferki tam bir zihin kasırgasıydı. *Frankenstein* tarzındaki bu kitap birçok yanlış başlangıç ve düzensiz hikâyenin derlemesinden oluşan bir yapboz. Ancak yayıncım Del Rey'deki destek hücum kıtası lejyonlarının yardımıyla bir araya gelmiş bir yapboz. 2014 yılında onlarla *Kızıl Yükseliş*'i yayımladığımdan bu yana arkamdalar ve kitaplarımın yeni gözlerle buluşması için dağları yerinden oynatıyorlar. Yarattıkları bu platform ve David Moench, Emily Isayeff, Julie Leung'un pazarlama çabaları olmadan bu seri ne *comic-con*'larda sizlerle buluşur ne de yerel kitabevlerinizin raflarında yerini bulurdu. Azrail'in tüm propagandacılarına selam olsun!

Editörüm Tricia Narwani, bu kitap üzerindeki tüm emeklerin için teşekkür ederim. Katkıların ve sabrın için ne desem az kalır. Sayısız düzelti toplantıları için, telefonda saçma sapan Apollonius monologlarıma katlandığın için, tükenmez neşen, meşum notların, yırtıcı ruhun, sonsuz güvenin ve nihayet taşı gediğine koyduğumda yaydığın o çocuksu neşe için teşekkür ederim. Ama en çok da kitapla ilgili vizyonuma, sonuna dek görmek için bana zaman tanıyacak kadar inandığın için teşekkürler. Ladon'dan sağ çıkmayı bir şekilde başardık!

Del Rey ve Penguin Random House komuta heyetine –Gina Centrello, Scott Shannon ve Keith Clayton– en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Yayın tarihini iki kez bir yana, bir kez bile ertelemek olağanüstü bir şeydir. Buna rağmen, sırf daha çok zamanım olursa ortaya daha iyi bir kitap çıkacağını söyledim diye buna olanak sağ-

ladınız. Bir kez olsun, teslim tarihine yetişsin diye beni değersiz bir iş çıkarmaya itecek bir baskı hissettirmediniz – her ne kadar tırnaklarınızı gerginlikle kemirmekten perişan ettiğinizden emin olsam da. Bana bu kitaptan olağanüstü bir gösteri yaratacak zamanı, mekânı ve güveni sundunuz.

Editörlüğüyle Gandalf'ın bile gurur duyacağı bir son dakika mucizesi ortaya koyduğu için Dennis Ambrose'a da teşekkür ederim. Bu kadar çok sözcük uydurduğum için özür dilerim. Ancak Tim Gerard Reynolds onları bir şekilde harika göstermeyi başarmış. Bu projeyi günbegün yürütürken tüm sıradan işleri neşeyle yapan ve ayrıntılar konusunda bana tüm o sinir bozucu ama gerekli notları veren Alex Larned, teşekkür ederim.

Buradan, temsilcim Hannah Bowman'a sesleniyorum. O olmadan *Kızıl Yükseliş* asla okumaya değer bulunmayan yazı yığınını aşamazdı ve şu an kesinlikle daha fazla karakter yaşıyor olurdu. Havis Dawson'a da teşekkürler. Söz veriyorum, o büyük rakamlara az kaldı. Ve açıklama olarak sadece Instagram'daki köpek paylaşımımla aylarca ortalıktan kaybolmama rağmen desteklerini benden hiç esirgemedikleri için Jon Cassir, Dave Feldman ve Elizabeth Newman'a teşekkürler.

Neredeyse sekiz yıl önce ormandaki aile evinde benimle Toplum armalarını hayal eden kartograf Joel Daniel Phillips'e Telemanus boyutunda alkışlar. Böylesi önemli bir sanatçının bu hikâyeyi haritaları ve hane armalarıyla onurlandırması tam bir armağan. Joel'un sanatının ne denli özel olduğunu bilmeyenlere, JoelDanielPhillips.com adresine bir göz atmalarını tavsiye ederim. Son eseri Kızıl Sınır'ın yıkımına ilham kaynağı oldu.

Akıl hocalarımızı elbette unutamayız. Sesimin çıkmadığı zamanlarda korkularıma doğru saptamayla, bir Gordion Düğümü yaratmış olduğum teşhisi koyarak kıkırdayan ve son kamikaze yazı âlemim sırasında Oregon kıyısında Judine'le birlikte bana huzurlu bir soluk aldıran kendi Lorn au Arcos'um Terry Brooks'a teşekkür ederim. Aynı zamanda bana önemli tavsiyelerde bulunan ve film sektörünün değişken tektonikleri arasında bana sağlam bir zemin sunan mentatım (evet, Dune göndermesi) Jake Bloom'a; ve bir sürü keyifli yemekleri ve daha da keyifli sohbetleri için Ruth Bloom'a teşekkür ederim.

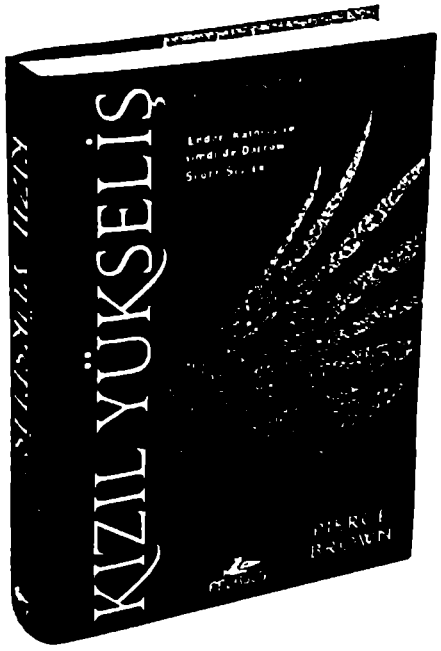
Münzevi alışkanlıklarım, akıldışı gerginliklerim, sınırlı bakış açım ve gravyer peyniri beynime katlandıkları için arkadaşlarıma teşekkürler. Bu kitabı yazdıktan sonra akıl sağlığım tam anlamıyla yerinde sayılmaz ama kısmi akıl sağlığımı size ve Lily Robinson'ın ihtimamına borçluyum. Lily, en çok da sen, bu kitabın yazım sürecinin her anının ağırlığını üzerinde taşıdın. Sayısız öğle çayların, psikolojik danışmanlığın, tesadüfi bilgeliğin, maksatlı bilgeliğin, müthiş sabrın, tuhaf deliliklerimi, aynı anda birçok işi kotaramayışımı veya anahtarlarımı bulamayışımı ve bu ileri teknolojili Romalılar ve uzay Vikinglerinin çarpık dünyalarına olan takıntımı kabullendiğin için teşekkürler.

Ben daha okuyamazken bana hikâyeler okuyan anneme ve babama teşekkürler. Bana dünyalarca kitap satın aldılar, ormanda oynamama izin verdiler, *Yıldız Savaşları*'nı izlemeye götürdüler, katıldığım her spor müsabakasına geldiler ve ben *Kızıl Yükseliş* ile ondan önceki bir sürü kitabı yazarken bana bir çatı sundular. Bana bir dayanak ve Blair kadar sadık bir kız kardeş verdiğiniz için size ne kadar minnettar olduğumu ifade etmeye sözcükler yetmez. Blair, daima yanımdaki koruyucum olduğun için, Ares'in Oğulları'yla çıkardığın iş için ve Marca Global'daki güzel insanlarla birlikte internet sayfamın idaresini üstlendiğin için teşekkür ederim. Senden kesinlikle bir Eşsiz Yaralı olurdu, hanımefendi.

Tüm dostlarıma ve henüz gün yüzüne çıkmamış projelerdeki işbirlikçilerime; hem iyi hem kötü zamanlarda beni cesaretlendirdiğiniz ve şevklendirdiğiniz için teşekkür ederim. JC, JP, TH, TP, MM, CY, WR, EO, DO, BP, MB, HP; sizler hayatımda olmadan dünyanın pek bir anlamı yok. Çokça öpücükler.

Ve son olarak, Uluyanlara ve bu kum havuzunda oynamaya devam etmem konusunda ısrar eden diğer okurlara teşekkür ederim. Kendimi bildim bileli hep hikâye anlatmak istemişimdir. Sizler bunu yapmama izin verdiniz. Size karşı duyduğum minnet borcu tarif edilemez. Umarım bu hikâyeyi sever ve ondan nefret edersiniz. Umarım saçma sapan saatlerde, sabahın ilk ışıklarına kadar okur ve bu küçük hikâyenin ve yazılacak daha nicelerinin sonuna benimle birlikte eşlik edersiniz.

BEN DÜNYALARI ATEŞE VERECEK KIVILCIMIM. BEN ZİNCİRLERİ KIRACAK ÇEKİCİM. BEN HALKIMIN VE ESARET İÇİNDE YAŞAYAN HERKESİN UMUDUYUM. ÇÜNKÜ BİLİYORUM Kİ İNSAN KENDİNİ KÖLELEŞTİREN ADALETSİZLİKLE ÖZGÜRLEŞEMEZ.

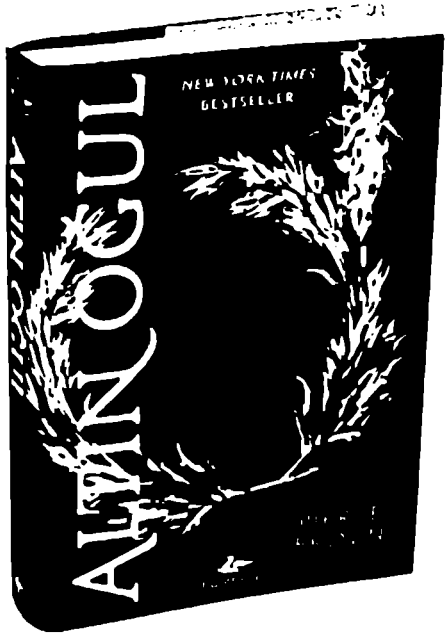
"Olağanüstü bir macera, nabzınızı hızlandıracak bir serüven... Pierce Brown'ın çarpıcı ilk romanı *Açlık Oyunları*, *Sineklerin Tanrısı* ve *Ender'in Oyunu*'nu anımsatıyor. Başınızı döndürmek için gereken her şeye sahip."
Entertainment Weekly

"Klasik bilimkurgu hayranları ve yeni distopik destanların coşkulu takipçileri bu müthiş kitabı mutlaka okumalı."
Examiner.com

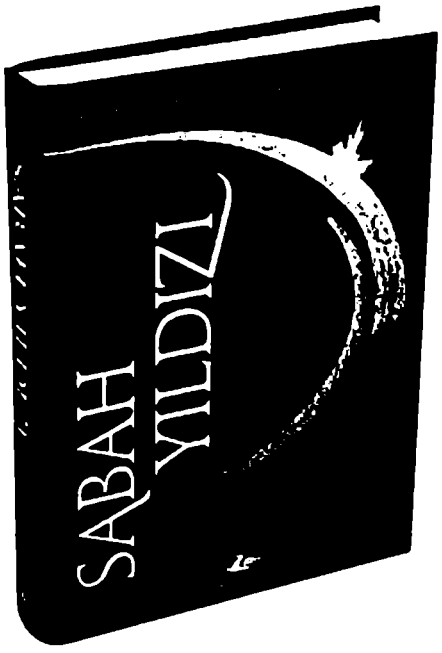
ALTIN YÜZLERDEN OLUŞAN BİR DENİZDE SÜRÜKLENİYORUM. BURADA SADECE GÜÇLÜ OLAN HAYATTA KALABİLİR. SADECE AKILLI OLAN YÖNETEBİLİR. HÂLÂ OYUN OYNUYORUM AMA BU, OYUNLARIN EN ÖLÜMCÜLÜ.

"*Kızıl Yükseliş*'ten daha tehlikeli; aldatmacaları ve sürprizleri ise onunkiler kadar heyecan dolu. Brown'ın tam anlamıyla özgün, fazlasıyla nefes kesici serisinin sonunu dört gözle bekleyeceksiniz."
Booklist

"Pierce Brown'ın evreninde ilkellik ile yüksek teknoloji yan yana geliyor; macera da asla hız kesmiyor. Darrow ise daha ağır fiziksel ve duygusal çatışmalara giriyor."
Amazon.com, Seira Wilson

HER ŞEY KAYBEDİLDİĞİNDE ONUR ÖLÜMÜ EMREDER AMA YAŞAYANLAR İÇİN HÂLÂ UMUT VAR. YALNIZ DEĞİLİM. KURBAN DEĞİLİM. BEN AZRAİL'İM. ACI ÇEKMEYİ BİLİRİM. KARANLIĞI BİLİRİM. HİKÂYE BÖYLE BİTMEYECEK.

"Brown, Frank Herbert'ın *Dune*'undaki gibi, tarih ile mitoloji arasındaki gölgelerde var olan karakterlerle dolu, çok katmanlı, alternatif bir evren yaratıyor. Muazzam serinin sonu iddialı ve tatmin edici."
Kirkus Reviews

"Yepyeni bir bilimkurgu nesli yetiştiren bu seri, beklentileri fazlasıyla karşılayan, kor gibi kızıl bir sona ulaşıyor."
Amazon.com, Adrian Liang

BEN LYKOS'LU CEHENNEMDALGICI, SAVAŞ LORDU, KÖLE KRALI, KURTARICI VE MARS'IN AZRAİL'İ, SAVAŞIN ONUNCU, HAYATIMIN OTUZ ÜÇÜNCÜ YILINDA ALTINLARIN SON BÜYÜK SAVAŞ LORDUNUN CANINI ALACAĞIM!

"Yeni kahramanlar ve olayların aldığı farklı yönle *Kızıl İsyan*'ın dördüncü kitabı yeni bir üçlemenin ilk kitabı."
School Library Journal

"*#1 The New York Times* çoksatan yazarı Pierce Brown çarpıcı uzay operasının yeni kitabıyla *Kızıl İsyan* serisinin çıtasını ve ivmesini yükseltiyor."
Entertainment Weekly

